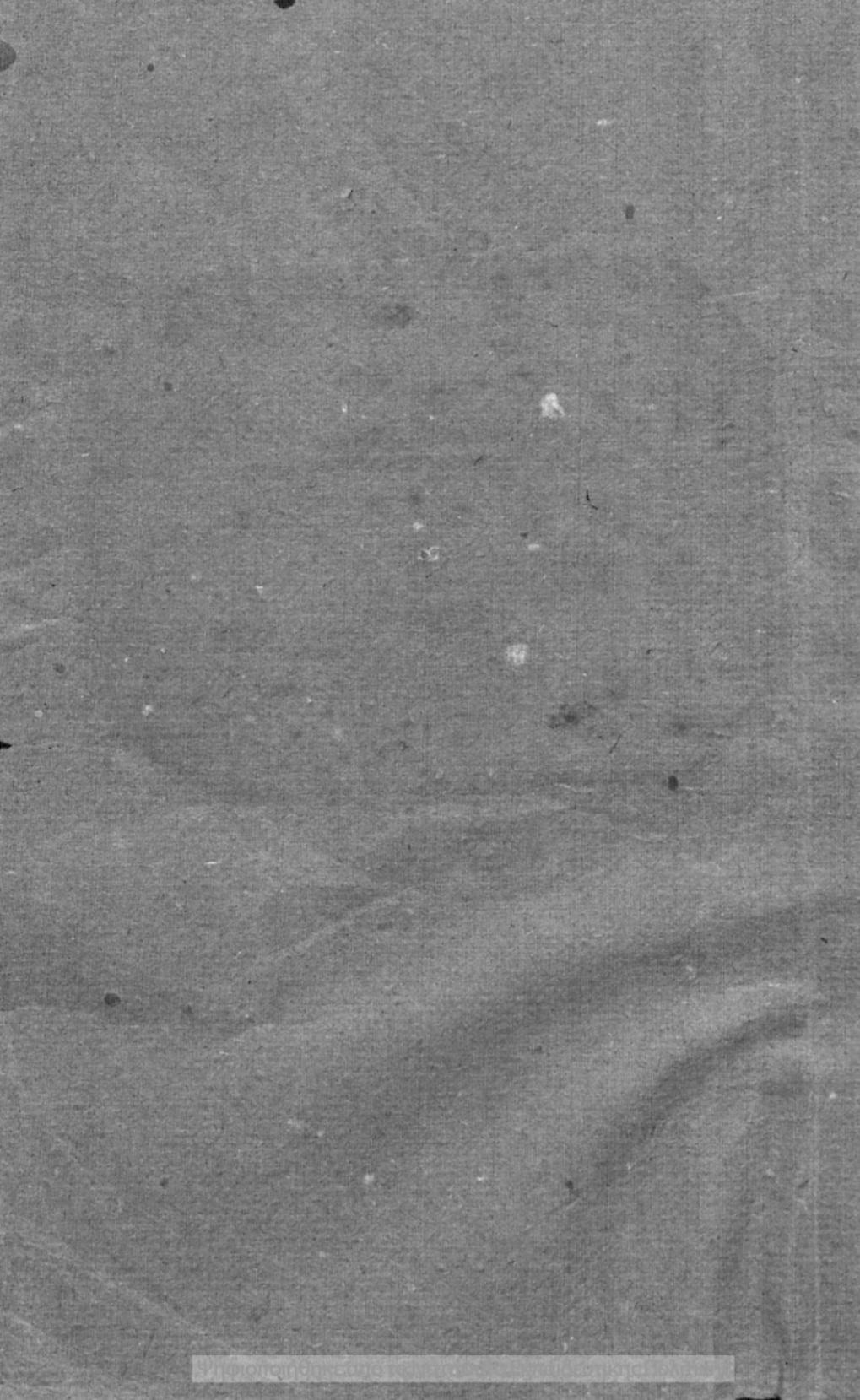

Ανώνυμος
Τάιπ. Α Παναγί^η
πούλου
Έν. Πατρών 1923-24

ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ. Δ.Φ.
Γυμνασιάρχου

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΙΝΩΜΑΔΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΗΣ

ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΜΑΛΙΣΤΑ ΔΕ

ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

ΜΕΤΑ ΠΟΙΚΙΛΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟΤΟΤΥΠΩΝ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΩΝ ΣΗΜΕΙΟΣΕΩΝ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

Ι ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΩΝ ΕΛΛ. ΣΧΟΛΕΙΩΝ, ΑΝΩΤΕΡΩΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΓΕΙΩΝ & ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ. ΠΕΜΠΤΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Μ. ΔΕΛΗ

1—Οδός Ματιώδου—1

1921

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΠΕΜΠΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Ἐξαντληθείσης καὶ τῆς Δ' ἐκδόσεως τοῦ ἡμετέρου Λεξικοῦ τῶν ἀνωμάλων ὄγημάτων τῆς ἀρχαίας Ἑλλην. γλώσσης, θαρρούντως προβαίνομεν καὶ εἰς τὴν πέμπτην ταύτην, ἥν κατεστήσαμεν πληρεστέραν καὶ ἀκοιβεστέραν τῶν προηγουμένων.

Οὐδὲν ἐν ἑκάστῳ ὅγηματι παρελίπομεν ἀνερμήνευτον καὶ ἀνεξέταστον καὶ δὴ καὶ ἐν ἴδιαιτέραις σημειώσεσιν, ἐν αἷς προσετέθησαν τὰ τε συνώνυμα καὶ οἱ περιφράσεις, δι' ὧν παρ' Ἀττικοῖς ἀνεπληροῦντο οἱ ἐν ἀγκύλαις ([]) σημειούμενοι ποιητικοὶ καὶ μεταγενέστεροι χρόνοι (τύποι) ἢ καὶ οἱ ὅλως ἐλλείποντες τοιοῦτοι. Πολλὴν δὲ κατεβάλομεν ἐπιμέλειαν πρὸς διάρισιν τῶν μακρῶν καὶ βραχέων διχρόνων, ὡς καὶ τῶν ὄγηματιῶν παραγώγων ἀπὸ τῶν παρωνύμων, περὶ ἣ οὐκανή ἡδη σύγχυσις παρὰ πολλοῖς ἐπικρατεῖ. Τὰ δὲ τῆς ἔξελίξεως τῶν θεμάτων καὶ τοῦ σχηματιαμοῦ ἐν γένει τῶν ὄγημάτων πραγματευόμεθα κατὰ τὰς νεωτέρας τῆς Γλωσσολογίας ἔρεύνας καὶ πορίσματα. Ἐπειδὴ δὲ πολλαχοῦ τοῦ ἔργου ἡ ἐπισώρευσις πολλῶν ὅμοιών δὲν κατέστησεν ἐφιτηὴν κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς Ἀττ. πεζογραφίας τὴν διάταξιν τῆς ὅλης, ἀναγκαζόμεθα νὰ συστήσωμεν τοῖς κ. κ. συναδέλφοις πρὸς πρακτικωτέραν διδασκαλίαν τῶν τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου ὄγημάτων τάδε·

α') "Ινα ἐθίζωσι τοὺς μαθητάς, ὅπως τοὺς ἐν ἀγκύλαις ([]) σημειώμενους ποιητ. καὶ μτγν. χρόνους, (οὓς ἐθεωρήσαμεν ἀπαραιτήτους πρὸς ἀναγραφὴν ὡς συχνότατα ἀπαντῶντας παρὰ τοῖς μτγν. συγγραφεῦσιν καὶ ὧν οὐ συμικρὰ χρῆσις γίγνεται ἡδη ἐν τοῖς σχολείοις τῆς Μέσης Ἐπαιδεύσεως) ἢ καὶ τοὺς ὅλως ἐλλείποντας τοιούτους ἀναπληρῶσι διὰ τῶν ἐν ταῖς σημειώσεσι τῶν οἰκείων ὄγημάτων ἀναγραφομένων συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Οὕτω τὰ «πλέον ὅν» τὰ θέτοντα ἐν ἀμφιβόλῳ τὸν μαθητὴν ὡς πρὸς τὴν ἐκφρασιν τῶν περαιτέρω ἐννοιῶν τούτων ἢ ἐκείνων τῶν χρόνων (τύπων) φυγαδεύονται καὶ ἀρτία ἢ εἰκὼν τῶν οὔτως εἰπεῖν ἡκρωτηριασμένων ὄγημάτων ἐμφανίζεται.

β') "Ινα ἐθίζωσι τούτους, δπως τῶν κατὰ σημασίαν ἀνιψιάλων ἄνημάτων μνημονεύωσι τοὺς χρόνους οὐχὶ κατὰ τὴν οἰκείαν τοῦ σχηματισμοῦ τᾶξιν, ἀλλὰ τὴν τῆς σημασίας" οἵον τοῦ ὁδίματος ἥξω οἱ χρόνοι δέον νὰ μνημονεύωνται ὡς ἔξῆς: ἐν. ἔρχομαι, πρτ. ἔγειν ἢ ἔγα, μέλ. εἶμι, ἀρ. ἥκον (ἢ ἥλθον), πρκ. ἥκω (ἢ ἐλήλυθα), ὑπερ. ἥκον (ἢ ἐληλύθειν), μέλ. τετελ. ἥξω (ἢ ἐληλυθώς ἔσομαι). Τοῦ οὔχοιςκενεστ. φεύγω, πρτ. ἔφευγον, μέλ. οὐχήσομαι (ἢ φευξοῦμαι), ἀρ. φχόμην (ἢ ἔπεφεύγειν) κλ. κλ.

Ἐπὶ τοιαύταις σκέψεσι φιλοπονήσαντες καὶ ἐπεξεργασθέντες τὸ παρὸν ἔργον παραδίδομεν αὐτὸν καὶ αὖθις εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀξιοτίμων κ. κ. συναδέλφων, παρ' ὃν ἀπεκδεχόμεθα εὑμενῆ ιρίσιν καὶ θερμὴν ὑποστήριξιν.

Ἐν Αθήναις τῇ 20 Αὐγούστου 1921.

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΡΩΣΣΗΣ, Δ. Φ.

Γυμνασιάρχης.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

§ 1. Άνγώματα ρήματα λέγονται ὅσα δὲν σχηματίζουσιν διμαλως τοὺς χρόνους διὰ τῆς προσθήκης ἀμέσως εἰς τὴν ῥῆσαν ἢ τὸ ἀρχικὸν θέμα τῶν ὀλικῶν καταλήξεων, ἀλλ' ἢ α') ἔχουσι τὰ θέματα μεταβεβλημένα καὶ ἐπηγένημένα καὶ λέγονται κοινῶς ἀνώμαλα ἢ ἀνώμαλα κατὰ σχηματισμὸν ἢ β') σχηματίζουσι τοὺς ἐλειποντας χρόνους ἐκ διαφόρων μὲν ἐτυμολογικῶν ῥῖζῶν ἢ θεμάτων, συγγενῶν δὲ κατὰ σημασίαν (συνωνύμων) καὶ λέγονται ἐλλειπτικὰ ἀνώμαλα ἢ γ') ἔχουσι χρόνους τινὰς μετὰ διαφόρου σημασίας καὶ λέγονται ἀνώμαλα κατὰ σημασίαν.⁽¹⁾

Α'. ΚΟΙΝΩΣ ΑΝΩΜΑΛΑ.

η ΑΝΩΜΑΛΑ ΚΑΤΑ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΝ.

§ 2. Τὰ κοινῶς ἀνώμαλα ἢ ἀνώμαλα κατὰ σχηματισμὸν ρήματα είναι: 1) τὰ πάσχοντα διαφόρους μεταβολὰς ἐν αὐτοῖς τοῖς θέμασι: 2) τὰ ἔχοντα τὸ θέμα ἐπηγένημένον ἐν ἀρχῇ· καὶ 3) τὰ ἔχοντα τὸ θέμα ἐπηγένημένον ἐν τέλει· καὶ *

α') Ρήματα, ὡν τὰ θέματα πάσχουνες
διαφόρους μεταβολάς.

§ 3. Αἱ ἐν τοῖς θέμασι γιγνόμεναι μεταβολαὶ τῶν ρημάτων είναι κυρίως ἡ συγκοπὴ καὶ ἡ μετάθεσις.

Καὶ ἡ μὲν συγκοπὴ συμβαίνει ἐν τοῖς θέμασι τῶν: Γι-γν-ομαὶ (ἀντὶ γι-γέν-ομαι). Ἐγείρομαι ἡγρ-όμην (ἀντὶ ἡγερόμην, θ. ἐγερ-έγρ-), ἔπομαι-έ-σπ-όμην (ἀντὶ ἔ-σεπ ὄμην, θ. σεπ-, ἐπ), ἔρχομαι-ήλθον (ἀντὶ ἥλυθ-ον, θ. ἐλευθ-, ἐλυθ-), ἔχω-έσχ-ον (ἀντὶ ἔ-σεχ-ον, θ. σεχ-, ἔχ-), ἕ-σχ-ώ (ἀντὶ σι-σέχ-ώ, θ. σεχ-). Πέτομαι-έ-πτ-όμην (ἀντὶ ἔ-πετ-όμην, θ. πετ-, πτ-), πί-πτ-ώ (ἀντὶ πι πέτ-ώ), πι-πρά-σκω (ἀντὶ πι-περά-σκ-ώ). Τί-κτ-ώ [θ. τεκ-ἀντὶ (τι-τέκ-ώ=) τί-κτ-ώ].

Ἡ δὲ μετάθεσις συμβαίνει ἐν τοῖς θέμασι τῶν: Βάλλω (θ. βαλ-βλα-) δέ-δλη-κα κλ. Ἐχω (θ. σεχ-, σχε-) -σχή-σω κλ. Ἀπο-θνή-σκω (θ. θαν-, θνα-) -τέ--θνη-κα κλ. Καλέω (θ. καλ-, κλα-) -κέ-κλη-κα κλ., κάμνω (θ. καμ-, κιμα-) -κέ-κμη-κα κλ. Πέτομαι (θ. πετ-, πτε-) -πτή-

(1) Διὰ τῆσδε τῆς εἰσαγωγῆς, ἢν ἄριστα κατοπτρίζει τὸ ἐν τέλει παρατιθέμενον μηνημονικὸν διάγραμμα, νομίζομεν ὅτι παρέχομεν τῷ σπουδαζούσῃ νεότητι πλήρη καὶ τελείων εἰκόνα τοῦ περὶ Ἀνωμάλων Ρημάτων κεφαλαίου τῆς Γραμματικῆς, ὅπερ ἄλλοι ἄλλως πραγματεύονται.

σομαὶ κλ., πίπτω (θ. πετ-, πτε-, πτη-, πτω-) πέ·πτω-κα κλ. Στόρ·νυμι θ. στορ-, στρο-) -στρώ·ννυμι (§ 16) κλ. Τέμνω (θ. τεμ-, τμε-) -τέ·τμη-κα κλ. Ἡ μετάθεσις ἰδίως συμβαίνει εἰς τὰ ὑγρόληπτα καὶ ἐνρινόλη-κτα θέματα.

Σημ.—Εἰς τὰς ἀνωτέρω δύο οὐσιώδεις μεταβολὰς τῶν ρήμ. θεμάτων δύνανται νὰ καταλεχθῶσι καὶ αἱ ἐπόμεναι, γῆτοι 1) ἡ συστολὴ οἰον λείπ-ω· ἔλιπ-ον (θέμ. λειπ-, λιπ-), φεύγω· ἔφυγ-ον (θέμ. φευγ-φυγ-) κλ. κλ. 2) ἡ τροπὴ οἰον ῥήγ-νυμι ἔρραγ-ην, ἔρρωγ-α (ῥηγ-ῥάγ-, ῥωγ-), τρέφ-ω, τέτροφ-α (θ. τρεφ-, τροφ-) κλ., λείπ-ω, λέλοιπ-α (θ. λειπ., λοιπ-) κλ., κλ. 3) ἡ ἔκτασις οἰον (σημάν-γ-ω=) σημαίνω· ἔσημην-α (θ. σημαν-, σημην-), μένω ἔμειν-α κλ.

β') •Πρόθματα, ὅν τὰ θέματα εἶναι ἐπηγένητα·ένα
ἐν ἀρχῇ.

§ 4. Τὰ ρήμ. θέματα ἐπαυξάνονται ἐν ἀρχῇ διὰ τοῦ ἐνεστωτικοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ· συμβαίνει δὲ ὁ ἀναδιπλασιασμὸς οὗτος ἐν τοῖς:

Βι-θάζω, βι-θρώσκω. Γι-γνομαι, γι-γνώσκω. Δι-δάσκω, δι-δημι (=δέω, διδέασι Εεν.), δι-δράσκω, δι-δωμι. Ἶ-στημι (σί-στημι), ἒ-ημι (σί-σημι), ἒ-σχω (σί-σχω). Κι-χρημι (χι-χρημι). Μι-μνήσκω. Ὁ-ντημι. Ηι-μημι, πι-μημι, πι-μημι, πι-πράσκω, πι-πτω. Τι-θημι (θι-θημι), τι-κτω καὶ τι-τρώσκω.

γ') •Πρόθματα, ὅν τὰ θέματα εἶναι ἐπηγένητα·ένα
ἐν τέλει.

§ 5. Τὰ ρήμ. θέματα ἐπαυξάνονται ἐν τέλει διὰ τῆς προσλήψεως τῶν ἔξης ἔνδεικα ἐνεστωτικῶν προσφυμάτων: ε., j, σ, ν, τ, αν, οεν, νε, σκ, ισκ, νυ. Κατὰ τὰ προσλαμβανόμενα δὲ προσφύματα εἰς τὰ ρήμ. θέματα τὰ δύνανται νὰ διαιρεθῶσιν εἰς ἵσταριθμούς τάξεις.

Σημ.—Πρίματά τινα λαμβάνουσι διπλᾶ προσφύματα· οἷον ὄφι-ισκ-άν-ω, (αὐγ-σ-άν-ω) αὐξάνω κλ. (ὅρα § 8, 9 καὶ 11).

Τάξεις πρώτη (πρόσφυμα -ε-).

§ 6. Τὰ τῆς τάξεως ταύτης δύνανται προσλαμβάνουσι τὸ πρόσφυμα ε ἢ ἐν τῷ ἐνεστῶτι καὶ παρατατικῷ ἢ ἐν ἄλλοις χρόνοις· καὶ

1) Ἐν μὲν τῷ ἐνεστῶτι καὶ παρατατικῷ εἶναι τὰ ἔξης: Ἀγνο-έ-ω=ῶ, δοκ-έ-ω=ῶ, ἐ-δόκ-εον=ουν, καλ-έ-ω=ῶ, ἐ-κάλ-ε-ον=ουν, ῥίπτω καὶ ῥίπτ-έ-ω=ῶ, ἔρριπτον καὶ ἔρριπτ-ε-ον=ουν, στερ-έ-ω=ῶ, ἐστέρ-ε-ον=ουν καὶ ὠθ-έ-ω=ῶ, ἐώθ-ε-ον=ουν.

2) Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις χρόνοις τά: Ἀχθομαι ἀχθ-, ἀχθ-ε-) ἀχθ-έ-σομαι κλ., αἰσθάνομαι (αἰσθ-, αἰσθ-αν- (ἴδε § 11), αἰσθ-ε-), αἰσθ-ή-σομαι κλ. ἀμαρτάνω (ἀμαρτ-, ἀμαρτ-αν- (ἴδε § 11), ἀμαρτ-ε-), ἀμαρτήσομαι κλ., ἀπεχθάνομαι [ἀπεχθ-, ἀπεχθ-αν- (ἴδε § 11), ἀπεχθ-ε-], ἀπεχθ-ή-σομαι κλ.,

αὐξένω [αὐγ-, αὐγ-σ-, αὐγ-σ-αν-, (ἰδὲ § 5, σημ.) καὶ αὐξ-ε], αὐξ-ή-σω κλ. Βούλομαι (βουλ-, βουλ-ε-) βουλ-ή-σομαι κλ. βλαστάνω (βλαστ-, βλαστ-αν- (ἰδὲ § 11) καὶ βλαστ-ε), βλαστ-ή-σω κλ. Γίγνομαι (γεν-, γεν-ε-), γεν-ή-σομαι κλ. Δέω (δε-, δε-ε-) δε-ή-σω κλ. Ἐθέλω (ἐθελ- καὶ ἐθελ-ε-) ἐθελ-ή-σω κλ., ἐπιμέλομαι καὶ ἐπιμελοῦμαι (μελ-, μελ-ε-), ἐπιμελ-ή-σομαι κλ., ἐρωτῶ (ἐρ-, ἐρ-ε-), ἐρ-ή-σομαι κλ. εῦδω (εῦδ-, εῦδ-ε-), καθευδ-ή-σω κλ., εύρισκω [εὔρ-, εύρ-ισκ- (ἰδὲ § 15) καὶ εὑρ-ε-], εὑρ-ή-σω κλ. ἔψω (ἔψ-, ἔψ-ε-), ἔψ-ή-σω κλ. Ἱζω, πεζ. καθίζω (ἱζ-, ίζ-ε-), καθίζ-ή-σομαι. Κλαίω (κλαF-) κλα-καί (κλαF-j=) κλαί-, κλα-ε- καὶ κλαί-ε-), κλα-ή-σω καὶ κλαί-ή-σω, καταδαρθάνω [δαρθ-, δαρθ-αν- (ἰδὲ § 11) καὶ δαρθ-ε-], κατα-δε-δάρθ-η-κα. Μάχομαι (μαχ-, μαχ-ε-), ἐ-μαχ-ε-σάμην κλ., μέλει (μελ-, μελ-ε-) μελ-ή-σει κλ., μέλλω (μελλ-, μελλ-ε-), μελλ-ή-σω κλ., μένω (μεν- καὶ μεν-ε-), με-μέν-η-κα, μεν-ε-τέον, μιέω (μιν-ε-). Νέμω (νεμ-, νεμ-ε-), νε-νέμ-η-κα κλ. Ὁζω (ὅζ-, ὅζ-ε-), ὅζ-ή-τω κλ., οἴ-ο-μαι καὶ οἴμαι (οἴ-, οἴ-ε-), οἴ-ή-σομαι κλ., οἴχομαι (οἴχ-, οἴχ-ε-), οἴχ-ή-σομαι κλ., δλισθάνω (δλισθ-, δλισθ-αν- καὶ δλισθ-ε- [δλισθ-ή-σω], δφλισκάνω (δφλ-, δφλ-ισκ-, δφλ-ισκ-αν- καὶ δφλ-ε-), δφλ-ή-σω κλ., δφείλω (δφελ-ј-, δφειλ-, δφειλ-ε-), δφειλ-ή-σω κλ. Ρέω (ρεF=ρευ- καὶ κατὰ συστολὴν ρύ-, ρύ-ε-), ρύ-ή-σομαι κλ. Τύπτω (τυπ-, τυπ-τ- καὶ τύπ-τ-ε-), τυπτ-ή-σω κλ. Χαίρω [χαρ-, (χαρ-j=) χαιρ- καὶ χαρ-ε-], χαιρ-ή-σω, κεχάρ-η-κα κλ.

Σημ. — Πλήν τοῦ προσφύματος ε προστίθεται εἰς τινα ὅμι. Θέματα καὶ πρόσφυμα ο : Ἀν-ολ-ίσκω (ἀλ-, ἀλ-ο-), ἀναλ-ώ-σω κλ., ἀλ-ίσκ-ομαι, ἀλ-ώ-σομαι κλ., ἀμ-βλ-ίσκω (ἀμ-βλ-, ἀμ-βλ-ο-), ἄμι-βλ-ω-σα κλ.; ὅμ-νυ-μι (ὅμ-, ὅμ-ο-) ὕμ-θ-σα κλ.

Τάξεις θευτέρα (πρόσφυμα -j-).

§ 7. Τὰ τῆς τάξεως ταύτης ῥήματα, ἀτινα προσλαμβάνουσιν εἰς τὸ ῥῆμα. Θέμα τοῦ ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ τὸ πρόσφυμα j, εἰναι· 1) πολλὰ τῶν οὐχανισκοφωνολήκτων (-η, -γ, -χ) καὶ δοντοφωνολήκτων (-τ, -δ, -θ) καὶ 2) τὰ ὑγρόληκτα (-λ καὶ -ρ) καὶ ἐνριγνόληκτα (-ν). Καὶ τὰ μὲν οὐρανισκοφωνόληκτα καὶ δοντοφωνόληκτα λήγουσιν εἰς -σσω (-ττω) ἡ -ζω, τὰ δὲ ὑγρόληκτα εἰς -λλω ἡ -ρω μετὰ μακρᾶς παραληγούσης καὶ τὰ ἐνριγνόληκτα εἰς -νω μετὰ μακρᾶς παραληγούσης.

Σημ. — Τὸ πρόσφυμα j προσλαμβάνουσι καὶ τὰ φωνητόληκτα, ἣτοι τὰ ἔχοντα καρακτῆρα 1) α, ε, ο· καὶ 2) ι καὶ υ· καὶ ἐν μὲν τοῖς εἰς α(j)ω, ε(j)ω καὶ ο(j)ω τὸ j ἀποβάτλεται ὡς μεταξὺ φωνητῶν: Τιμάյω=τιμάω, ποιέω=ποι-έω, δηλόγιω=δηλόω· ἐν δὲ τοῖς ε-ς-ι(j)ω καὶ -υ(j)ω συναιρεῖται μετὰ τοῦ χαρακτῆρος; ι ἡ υ εἰς ι ἡ υ οἷον: Χρέω=χρέω, λύω=λύω κλ. πλὴν τῶν ἐσθίω, ἐπαΐω καὶ ἀνύω, ἀρύω, βρύω, ἔλκεσθω, μεθύω, πτύω, καὶ τανύω.

Παραδείγματα.

α'. Ρήματα εἰς -σσω (-ττω): Αινίττομαι (αἰνιγ-), ἀλλάττ(σσ)ω (ἀλ-λαγ-), ἀρμόττω καὶ ἀρμόζω (ἀρμογ-, ἀρμοδ-), ἐλίσσω (ἐλικ-), κηρύττ(σσ)ω (κηρυκ-), δρύττ(σσ)ω (δρυχ-, δρυγ-), πατάσσω (παταγ-), πλάττ(σσ)ω (πλαθ-), πλήγττ(σσ)ω (πληγγ-), πράσσ(ττ)ω (πραγ-), πτήσσω (πτώσ-

ω) (πτηκ-, πτωκ-), πτύσσω (πτυχ-), ταράσσεται (ταραχ-), τάττεται (ταξ-) (ταγ-), φρίττεται (φρικ-), φυλάττεται (φυλακ-).

β'. Ρήματα εἰς -ξω: 'Αρπάξω (άρπαγ-, δρπαδ-), ἀλαλάξω (ἀλαλαγ-), βαστάξω (βασταγ-), ἔζομαι (ἔδ-), ἐλπίζω (ἐλπιδ-), ἔριξω (ἐριθ-), κραξώ (κραγ-), δέω (δῆδ-), οἰμέτζω (οἰμωγ-), ὀλολύξω (όλολυγ-), παίζω παιγ- καὶ παιδ-), στάξω (σταγ-), στενάξω (στεναχ-), στίξω (στιγ-), σφάξω (σφαδ- καὶ σφαγ-), σφύξω (σφυγ-), τρίξω (τριγ-), φράξω (φραδ-), χαρίξομαι (χαριτ-).

Σημ.— Τὸ δίχρονον τῆς παραληγούσης τῶν εἰς -σσω(-ττω) καὶ -ξω ὁ νηματῶν εἶναι βραχὺ πλὴν τῶν: πράσσω, θράττω, φρίττω, κηρύζττω, ἀλαλάξω, κράξω, τρίξω, γείξω ὀλολύξω.

γ'. Ρήματα εἰς -λλω: ('Αγάλλ-ι-ω=) ἀγάλλω, βάλλω, θάλλω, πάλλω, σφάλλω, φάλλω, ἀγγέλλω, μέλλω, σκέλλω, στέλλω, ἀνατέλλω, ἐντέλλομαι, (ἀλ-ι-ομαι=) ἀλλομαι, ποικίλλω, τίλλω.

δ'. Ρήματα εἰς -ρω μετὰ παραληγούσης μακρᾶς: ('Αρ-ι-ω=) αἴρω, ἀσπαίρω, καθαίρω, πταίρω, σαίρω, χαίρω, (ἀγέρ-ι-ω=ἀγέρρ-ω=) ἀγείρω, ἐγείρω, κείρω, σπείρω, φθείρω, μείρομαι, οἰκτίρω, μαρτύρομαι, ὀδύρομαι, ξύρω, σύρω, φύρω.

ε'. Ρήματα εἰς -νω μετὰ παραληγούσης μακρᾶς: (Βάν-ι-ω=) βαλνω, εὐφραίνω, λυμαίνομαι, μαίνομαι, μαραίνω, μιαίνω, ρχίνω, σημαίνω, ύφραίνω, φαίνω, κτείνω, τείνω, κλίνω, κρίνω, αισχύνω, ἀμβλύνω, ἀμύνω, βαρύνω, βραδύνω, δύνω, ήδύνω, λεπτύνω, δέρνω, πλύνω.

Τάξις τρέτη (πρόσφυμα -σ-).

§ 8. Τὰ τῆς τάξεως ταύτης ρήματα είναι τὰ ἑξής: ('Αλέκ-σ-ω=) ἀλέξω, (αὐγ-σ-άν-ω=) αὐξάνω καὶ αὔξω (αὔγ-σ-ω, θέμ. αὔγ- προλ-aug-eo, αὔγατάω), ἔψω (ἔπ-σ-ω, θέμ. ἔπ., πρόλ. ἔφ-θός, ἄπεφ-θος).

Τάξις τετάρτη (πρόσφυμα -ν-).

§ 9. Τὰ τῆς τάξεως ταύτης ρήματα είναι τὰ ἑξής: (Βάν-ν-ι-ω=) βαλν-ω (ὅρα § 7, ε'), δάκν-ν-ω, δύν-ν-ω, κάρν-ν-ω, πίν-ν-ω, τέμν-ν-ω, τίν-ν-ω (=πληρώνω), φθίν-ν-ω, φθίν-ν-ω, καὶ τὸ ἐλαύν-ν-ω, ὅπερ ἐγένετο ἐκ τοῦ ἐλαύν-ν-ω (ὅρα § 16) μεταβέσει τοῦ ν.

Πρὸς δὲ τούτοις καὶ τὰ ἐν τῇ § 11 σημειωθεντα: 'Α-ν-δ-άν-ω, θεργάνω, λαγχάνω, λαμδάνω, λανθάνω, λιμπάνω, μυνθάνω, πυνθάνομαι, τυγχάνω, φυγγάνω.

Τάξις πέμπτη (πρόσφυμα -τ-).

§ 10. Τὰ τῆς τάξεως ταύτης ρήματα είναι τὰ ἑξής: 'Ανύ-τ-ω, ἀπ-τ-ω, ἀστράπ-τ-ω, ἀμαρ-τ-άν-ω (ὅρα § 11), βάπ-τ-ω, βλάπ-τ-ω, δρύπ-τ-ω, θάπ-τ-ω, καλύπ-τ-ω, κάπ-τ-ω, κάρπ-τ-ω, κλέπ-τ-ω, κόπ-τ-ω, κρύπ-τ-ω, κύπ-τ-ω, πέπ-τ-ω (πέσσω), ρέπ-τ-ω, σκάπ-τ-ω (σκέπ-τ-ομαι), σκώπ-τ-ω, τύπ-τ-ω.

Σημ.— Πάντα τὰ εἰς -πτω ἔχουσι τὸ δίχρονον τῆς παραληγούσης βραχὺ πλὴν τῶν: πῖττω, φῖττω, κῦπτω.

ΤΑΚΕΣ έκτη (πρόσφυμα -αν-).

§ 11. Τὸ πρόσφυμα -αν- λαμβάνουσιν ἐκεῖνα τὰ ρήματα, ὧν τὸ φίξικὸν φωνῆεν εἰναι φύσει ἡ θέσει μακρόν: Αἰσθ-άν-ομαι, ἀμαρτ-άν-ω, (ὅρα § 10), ἀπεχθ-άν-ομαι, αἴξ-άν-ω (ὅρα § 8), βλαστ-άν-ω, δαρβ-άν-ω, ὀλισθ-άν-ω, ἀφλ-ισκ-άν-ω (ὅρα § 15). Πρὸς δὲ τούτους καὶ τὰ μετὰ ἔτερους ν πρὸ τοῦ χαρακτῆρος (§ 9): [ἀ-ν-δ-άν-ω], θιγγ-άν-ω (θι-ν-γ-άν-ω, θέμ. θιγ-), λαγχ-άν-ω (λα-ν-χ-άν-ω, θέμ. λαχ-), λαμβ-άν-ω, (λα-ν-δ-άν-ω, θ. λαδ-), λα-ν-θ-άν-ω (θέμ. λαθ-), λιμπ-άν-ω (λι-ν-π-άν-ω, θέμ. λιπ-), μα-ν-θ-άν-ω (θέμ. μαθ-), πυ-ν-θ-άν-ομαι (θέμ. πυθ-), τυγχ-άν-ω (τυ-ν-χ-άν-ω, θέμ. τυχ-), φυγγ-άν-ω (φυ-ν-γ-άν-ω θέμ. φυγ-).

ΤΑΚΕΣ έθιστοις (πρόσφυμα -αεν-)

§ 12. Τὸ πρόσφυμα -αιν- δύναται νὰ προέρχηται καὶ ἐκ τοῦ προσφύματος -αν- μετὰ τοῦ j (ὅρα τάξ. δευτέραν, ε'): Αβ-αίν-ω (αῖω), ἀγρι-αίν-ω, γλυκ-αίν-ω, κερδ-αίν-ω, λευκ-αίν-ω, λυμ-αίν-ομαι, δσφρ-αίν-ομαι, πι-αίν-ω.

ΤΑΚΕΣ άγθόνη (πρόσφυμα -νε-)

§ 13. Τὰ τῆς τάξεως ταύτης ρήματα εἰναι τὰ ἔξης: Βυ-νέ-ω, δι-νέ-ω (δίω), θυ-νέ-ω (θύνω, θύω), ζι-νέ-ομαι, κι-νέ-ω (κίω), προσ-κυ-νέ-ω, ύπισχ-νέ-ομαι καὶ ἀρ-νέ-ομαι.

ΤΑΚΕΣ ἐνάτη (πρόσφυμα -σκ-)

§ 14. Τὰ τὸ πρόσφυμα -σκ- λαμβάνοντα ρήματα εἰναι τὰ ἔξης: Ἀναβιώ-σκ-ομαι (θέμ. θιο-), ἀποδι-δρά-σκ-ω (θέμ. δρα-), ἀρέ-σκ-ω, βι-βρώ-σκ-ω (θέμ. δρω-), βό-σκ-ω, γηρά-σκ-ω, γι-γνώ-σκ-ω (θέμ. γνο-), δι-δά-σκ-ω (θέμ. δι-δαχ-), δι-δακ- προδ. doc-eo), ήδα-σκ-ω, μεθύ-σκ-ω, πά-σκ-ω (ἐντὶ πάθ-σκ-ω θ. παθ-), πι-πρά-σκ-ω (θέμ. περα-—) πρα-, ἀντὶ πι-περά-σκ-ω), τι-τρώ-σκ-ω, φά-σκ-ω χά-σκ-ω (ἀντὶ χάν-σκ-ω, θ. χαν-).

ΤΑΚΕΣ δεκάτη (πρόσφυμα -ισκ-)

§ 15. Τὰ τὸ πρόσφυμα -ισκ- λαμβάνοντα ρήματα εἰναι τὰ: Ἀλ-ισκ-ομαι, ἀναλ-ισκ-ω, ἀμβλ-ισκ-ω, εύρ-ισκ-ω, θυγή-ισκ-ω (=θυη-ισκ-ω), μι-μνή-σκω (μι-μνη-ισκ-ω), δφλ-ισκ-άν-ω (§ 11), στερ-ισκ-ω.

ΤΑΚΕΣ ἐνδεκάτη (πρόσφυμα -νυ-)

§ 16 Τὰ τῆς τάξεως ταύτης ρήματα εἰναι τὰ ἔξης: Ἄγ-νυ-μι, ἀμ-φιέννυμι (ἀντὶ ἀμφι-έσ-νυ-μι, θ. ἔσ.), ἀν-οἶγ-νυ-μι (θ. οἶγ.), ἀποκτίν-νυ-μι (θ. κτιν-), ἀπ-έλλυμι (ἀντὶ ἀπόλ-νυ-μι, θ. δλ-), δεικ-νυ-μι, εἴργ-νυ-μι, (ἐλα-νύ-ω=) ἐλαύνω (ἰδὲ § 9), ζεύγ-νυ-μι, ζών-νυ-μι, (θ. ζωτ-), ἀντὶ ζώσ-νυ-μι) καθ' ὅ καὶ κεράννυμι, μείγ-νυμι, ὅμ-νυ-μι, πετάννυμι (ἀντὶ πετάσ-νυ-μι), πήγ-νυ-μι, ρήγ-νυ-μι, ρώννυμι (κατὰ τὸ ζώννυμι), σκεδάν-νυμι (κατά τὸ ζώγγυμι), σδέννυμι (ἀντὶ σβέσ-νυ-μι), στόρ-νυ-μι, χρών-

νυ-μι (ἀντὶ χρώσ-νυ-μι), καὶ τὰ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ννυμι: στρώ-
ννυ-μι (καὶ χώ-ννυ-μι).

Β' ΕΛΛΕΙΠΤΙΚΑ ΑΝΩΜΑΛΑ (¹)

§ 17. Ἐλλειπτικά ἀνώμαλα ῥήματα (§ 1) συμπληρούμενα ἐκ διαρό-
ρων μὲν ἔτυμοι λογικῶν θεμάτων ἡ ῥίζων, συγγενῶν δὲ κατὰ σημασίαν
(συνωνύμων) εἰσὶ πάμπολλα, ὃν συντρέστερα τὰ ἔξης: 1) Ἀγορεύω,
συνήθ. ἀντὶ τοῦ λέγω (θέμ. ἀγορευ-, ἐρ-, Φερε-, Φρε-, Φεπ-, Φειπ-). 2)
Αἴρεσθαι (θέμ. αἴρ-, αἴρε-ε, Ηελ-, ἐλ-). 3) Ἐλκω (θέμ. Φελχ- καὶ Φελκυ-)
4) Ἐρχομαι [θέμ. ἐρχ- (ἐκ τον ἐρ σκ-εμαι), ει- (ειμι), ἐλευθ-, ἐλυθ-]. 5)
Ἐρωτάω (θέμ. ἐρωτα-, ἐρ- ἐρ-ε). 6) Ἐσθίω [θέμ. ἐδ- (ἐξ οὐ ἐδ-θω=
ἔσθω, ἐσθίω), ἐδ-ε-, φαγ-]. 7) Ζῶ (θέμ. ζη-, βιο-). 8) Δέγω (=δριλῶ)
(θέμ. λεγ-, Φερ-, Φερ-ε, Φρε-, Φεπ-, Φειπ-). 9) Ὁνίνημι (θέμ. ὄνα-
ῳφελε-). 10) Ὁρῶ (θ. ὄρα-, δπ-, Φιδ-). 11) Πίμπλημι (θέμ. πλα-, πλε-,
πλη-, πληθ-). 12) Πίμπονι (θέμ. πρα-, πρη-, πρηθ-). 13) Πλήρτω
(θέμ. πληγ-, παι-, παταγ-, τυπτ-, τυπτ-ε). 14) Πάσχω (θ. παθ-, πεγθ-).
15) Πίνω (θ. πι-, πιν-, πο-). 16) Πωλῶ καὶ ἀποδίδομαι (θ. πωλε-, ἀπο-
δι-δο-, πρα-). 17) Σκοπῶ καὶ σκοποῦμαι (θ. σκοπε- καὶ σκεπ-). 18) Τρέ-
χω καὶ θέω (θ. τρεχ-, δραμ-, δραμ-ε, θευ-). 19) Φέρω (θ. φέρ-, οι-,
ἐνεκ-). 20) Ωνοῦμαι (θ. Γωνε-, πρια-).

Σημ. Τὰ συνώνυμα ῥήματα πλήρτω, παίω, πατάσσω, τύπτω, συ-
πληρούσιν ἄλληλα εἰς τοὺς ἔλλειποντας αὐτῶν χρόνους. Ως αὗτως τὰ
συνώνυμα πιπράσκω, πωλῶ καὶ ἀποδίδομαι.

Γ' ΑΝΩΜΑΛΑ ΚΑΤΑ ΣΗΜΑΣΙΑΝ

§ 18. Εἰς τὰ κατὰ σημασίαν ἀνώμαλα (§ 1) περιλαμβάνονται:

α') Ἔνεστῶτες μετὰ σημασίας παρακειμένου

§ 19. Ἔνεστῶτες μετὰ σημασίας παρακειμένου καὶ παρατατικοὶ
μετὰ σημασίας ὑπερσυντ. εἰναι: ἀείποτε οἱ: "Ηκω (=ἔχω φθάσει), ἦ-
κον (=εἶχον φθάσει)" οὔχομαι (=ἔχω φύγει), φύρμην (=εἶχον φύγει).
Πολλάκις δὲ οἱ: Νικῶ, πρατῶ, ἡττῶμαι, ἀδικῶ, ἀλίσκομαι, φευγω,
πυνθάνομαι, μανθάνω, ἀκούω κλ.

β') Παρακειμενοῖς μετὰ σημασίας ἐνεστῶτος

§ 20. Παρακειμενοὶ μετὰ σημασίας ἐνεστῶτος καὶ ὑπερσυντ. μετὰ
σημ. παρατ. εἰναι: 1) οἱ ἔχοντες ἀχρηστὸν τὸν ἐνεστῶτα: Οἰδα-ηδειν,
δέδοικα καὶ δέδια -έξεδοίκειν, εἰσθα-εἰώθειν, ἔοικα-έφκειν, γέγηθα-

(1) Τὰ ἔλλειπτικά ἀνώμαλα πάλαι ποτὲ ήσαν διμαλά σχηματίζοντα ἐξ ἐνὸς
καὶ τοῦ αὐτοῦ ὑέματος πάντας τοὺς χρόνους. Σὺν τῷ χρόνῳ διμαλά ή ἐπικρατε-
στέρα χρῆσις ἐνις ἡ πλειόνων χρόνων ὄντας τοῦς επισκοτίσασα τὸν ἀντί-
στοιχον χρόνον συνωνύμου ὄντας ἀντικατέστησε τοῦς οντος. Εντεῦθεν καὶ τὰ ἐν
εἰναι καὶ τὰ αὐτῷ ὄντα διάφορα ύέματα, αἵτινα μάλιστα ὑπεμφείνουσι καὶ τὸν
ἄριθμὸν τῶν συνωνύμων.

καὶ 2) οἱ ἔχοντες εὐχρηστὸν μὲν τὸν ἐνεστ., ἀλλὰ μετὰ διαφόρου σημα-
σίας: Κέπτημαι (=ἔχω εἰς τὴν κατοχήν μου) (ἀλλὰ πτῶμαι=χποκτῷ),
κέκλημαι, μεμύημαι κλ.

Σημ.— "Οσα δήματα ἔχουσιν ἁνεργοί, παρακειμένους, ὑπερσυντ. καὶ ἀρ-
πάτων καὶ δευτέρους, οἱ μὲν ἀ ἔχουσι μεταβατικὴν σημ., οἱ δὲ β' ἀμεταβα-
τὸν οἶον ἀπόλλημα, ἀπολώλε-ε-α (=ἔχω γάσπει τι) (μεβ.), ἀπόλωλα (=είμαι γα-
μένος) (ἀμτβ.), πειδώ, πέπεικα (=ἔχω πείσει τινά), πέπουθα (=ἔχω πεποίθη-
σιν), πράττω, πέπραγα (=ἔχω πράξει τι), πέπραγμα (=διάκειμαι). φαίνω, πέ-
φραγκα (=ἔχω φανερώσει), πέφτηνα (=είμαι φανερός), δύω, ἔδυσα (=ἔβυθισα
τι), ἔδυν (=ἔβυθισ-ην ἐγώ), ἕστημι, ἔστησα (=ἔστησα τι), ἔστην (=ἔστα-
ζην), φύω, ἔφυσα (=ἔγεννησα τι), ἔφυν (=ἔγεννηθην), σφέννυμι, ἔσβεσα (=ἔ-
σβεσά τι), ἔσβην (=ἔσβυσα ἐγώ).

γ') Μέσοι μέλλοντες μετ' ἐνεργητικῆς σημασίας⁽¹⁾

§ 21. Μέσους μέλλοντας μετ' ἐνεργητικῆς σημασίας ἔχουσι πολλὰ
ἐνεργητικὰ δήματα καὶ δὴ καὶ τὰ σημαίνοντα σωματικήν, νοητικὴν ἢ
γήθικὴν ἐνέργειαν, τὰ φωνητικὰ καὶ τὰ κινήσεως σημαντικά* τοιαῦτα δ'
είλει τά: Ἀδω-χσομαι, ἀκούω-ἀκούσομαι, ἀλαλάζω-χλαλάζομαι, ἀμαρ-
τάνω-ἄμαρτήσομαι, ἀνακύπτω-ἀνακύψομαι, ἀνανεύω-ἀνανεύσομαι, ἀ-
παντώ-ἀπαντήσομαι, ἀποδηδράσκω-ἀποδράσομαι, ἀπολαύω-ἀπολαύσο-
μαι. Βαδίζω-βαδιούμαι, βαίνω-βήσομαι, βλέπω-βλέψομαι, βοῶ-βοήσο-
μαι, βλώσκω-μολούμαι. Γελῶ-γελάσομαι, γιγνώσκω-γνώσομαι, γρύζω-
γρύζομαι. Δάκνω-δήξομαι, δέδοικα-δείσομαι, Εἰκάζω-εἰκάσομαι, εἰμὶ
ἔσομαι, ἔτιθω-ἔδομαι, ἔψω-ἔψήσομαι. Ζῷ-Βίωσομαι. Θαυμάζω-θαυμάσο-
μαι, θέω-θεύσομαι, θυγήσκω-θανούμαι. Κάρμνω-καρμοῦμαι, κατανεύω-κα-
τανεύσομαι, κράζω-κεκράζομαι, κύπτω-κύψομαι. Δαγχάνω-λήξομαι,
λαμβάνω-λήψωμαι. Μανθάνω-μαθήσομαι. Νεύω-νεύσομαι. Οίδα-εἴσομαι,
οἰμώζω-οἰμώζομαι, δλοιδύζω-δλοιδύξομαι, δημυητι-δημοῦμαι, δρῶ-δψομαι.
Παίζω-παίσομαι, πάσχω-πείσομαι, πηδάω-πηδήσομαι, πίνω-πίομαι,
πλέω-πλεύσομαι καὶ πλευσοῦμαι, πνέω πνεύσομαι καὶ πνευσοῦμαι.
Ροφῶ ροφήσομαι. Σιγῶ-σιγήσομαι, σιωπῶ-σιωπήσομαι, σκώπτω-σκέ-
φομαι, σπουδάζω-σπουδάσομαι. Τίκτω-τέξομαι, τρέχω-θρέξομαι καὶ
δραμοῦμαι, τρώγω-τρώξομαι, τυγχάνω-τεύξομαι. Φεύγω-φεύξομαι καὶ
φευξοῦμαι.

Διφοροῦνται δὲ τὰ ἔξης:

§ 22. Ἀρπάζω-άρπάσω καὶ ἀρπάσομαι. Γηράσκω-γηράσω καὶ
ἐγ(κατα)γηράσομαι. Διώκω-διώξω καὶ διώξομαι. Εγκωμιάζω-έγκω-
μιάσω καὶ ἐγκωμιάσομαι, ἐπαινῶ-ἐπαινέσω καὶ ἐπαινέσομαι, ἐρωτῶ-
ἐρωτήσω καὶ ἐρήσομαι. Κλαίω-κλα(ι)ήσω καὶ κλαύσομαι, κλέπτω-
κλέψω καὶ κλέψομαι. Παραινῶ-παραινέτω καὶ παραινέσομαι, ποθῶ-πο-
θήσω καὶ ποθήσομαι ἢ ποθέσομαι. Φθάνω-φθάστω καὶ φθήσομαι. Χωρ-
χωρήσω καὶ χωρήσομαι.

(1) Η τοιαύτη τῶν μέσ. μελλόντων σημασία προέκυψεν ἐξ ἀναλογίες τῶν
δημάτων, ὃν τὸ ἐνεργητικὸν οὐδὲν διαφέρει τοῦ μέσου: σκοπῶ—σκοποῦμαι,
μεταχειρίζω—μεταχειρίζομαι κλ. (ὅς α σέβω σημ.).

Σημ. Ό μέσος μέλλων δεικνύει ἔντασιν, προσοχήν, φροντίδα και ἐπιμέ-
(λεσαν περισσοτέραν.

Δ') Μέσοις μέλλοντες μετὰ παθητικῆς σημειώσεως.

§ 23. Μέσους μέλλοντας μετὰ παθητ. σημασίας ἔχουσι συνήθως μὲν τὰ φωνητόκλητα ρήματα, σπανίως δὲ τὰ ἀφωνόκλητα και σπανίωτα τὰ ὑγρόληκτα και ἐγρινόληκτα· τοιαῦτα δ' εἰναι τά: Ἀγνο-
σματι-ἀγνοήσομαι, ἄγομαι-ἀξομαι (και ἀγθήσομαι), ἀδικομαι-ἀδική-
σομαι, ἀλίσκομαι-ἀλώσομαι, αμφισβητοῦμαι-ἀμφισβήτησομαι, ἀπατῶ-
μαι-ἀπατήσομαι, ἀπιστοῦμαι-ἀπιστήσομαι, ἀπο(κατα)σβέννυμαι-ἀπο-
σήσομαι, ἀρχομαι-ἀρξομαι, αὐξάνομαι-αὐξήσομαι (και αὐξηθήσομαι),
ἀφαιροῦμαι-ἀφαιρήσομαι (και ἀφαιρεθήσομαι). Βλάψομαι βλάψωμαι
(και βλαβήσομαι). Γεννῶμαι-γεννήσομαι. Διαιροῦμαι-διαιρήσομαι, διδά-
σκομαι-διδάξομαι. Εἴργομαι-εἴρξομαι, ἐνεδρεύομαι-ἐνεδρεύσομαι, ἐπι-
βουλεύομαι-ἐπιβουλεύσομαι, εὐλογοῦμαι-εὐλογήσομαι, ἔχομαι-ἐν (συν)
ἔξομαι, ἔθμαι-έάσομαι. Ζημιοῦμαι-ζημιώσομαι (και ζημιωθήσομαι). Θανατοῦμαι-θανατώσομαι, θεραπεύομαι θεραπεύσομαι. Καταφρονοῦμαι-
(καταφρονηθήσομαι και) καταφρονήσομαι, κρίνομαι-(κριθήσομαι και)
κρινόμαι, κωλύομαι-κωλύσομαι. Μαστιγοῦμαι-μαστιγώσομαι, μαρτυ-
ροῦμαι-μαρτυρήσομαι (και μαρτυρηθήσομαι). Οἰκοῦμαι-οἰκήσομαι, οἰκα-
λίζομαι-οἰκαλισθήσομαι, ὅμολογοῦμαι-ὅμολογήσομαι. Παιδαγωγοῦμαι-παι-
δαγωγήσομαι, παιδεύομαι-(παιδευθήσομαι και) παιδεύσομαι, πάσχω-
πεισομαι, πίπτω-πεσοῦμαι, πληροῦμαι-πληρώσομαι (και πληρωθήσο-
μαι), πολιορκοῦμαι-πολιορκήσομαι (και πολιορκηθήσομαι), πολεμοῦμαι-
πολεμήσομαι, προαγορεύομαι-προαγορεύσομαι. Στέρομαι-στερήσομαι(και
στερηθήσομαι), στρεβλοῦμαι-στρεβλώσομαι. Ταράττομαι-ταράξομαι, τε-
λευτῶ-τελευτήσομαι, τηροῦμαι-τηρήσομαι, τιμῷμαι-τιμήσομαι (και τι-
μηθήσομαι), τρέφομαι-θρέψομαι (και τραφήσομαι), τρίβομαι-τρίψομαι
(κατατριβήσομαι), τυραννοῦμαι-τυραννήσομαι. Φιλοῦμαι-φιλήσομαι (και
φιληθήσομαι), φοδοῦμαι-φοδήσομαι (και φοδηθήσομαι), φυλάττομαι-
φυλάξομαι. Ψυχαγωγοῦμαι-ψυχαγωγήσομαι. Ωφελοῦμαι-ώφελήσομαι
(και ωφεληθήσομαι).

Σημ. Ἐκ τῶν ἔχόντων ἀμφοτέρους τοὺς μέλλοντας μέσους και παθητ. μετὰ
παθητ. σημασίας οἱ μὲν μέσοι φανερώνουσι τὴν πρᾶξιν διαρκεστέραν, οἱ δὲ πα-
θητικοὶ στιγματίαν.

ε') Αποθετικὰ μέσα.

§ 24. Ἀποθετικὰ μέσα λέγονται τὰ ρήματα τὰ ἔχοντα μέσον ἀόρι-
στον μετ' ἐνεργητικῆς σημασίας· τοιαῦτα δ' εἰναι τά: Αἰτιῶμαι-ἡγια-
σάμην, αἰνίττομαι-ἥνιξάμην, ἀπολογοῦμαι-ἀπελογησάμην. Βιάζομαι-
ἔβιασάμην. Δέχομαι-ἔδεξάμην, δωροῦμαι-ἔδωρησάμην. Ἐντέλλομαι-έ-
νετελάμην, ἐργάζομαι-εργασάμην. Ἰώμαι-ἰασάμην. Κτῶμαι-ἐκτησά-
μην. Δογίζομαι-ἔλογισάμην, λυμαίνομαι-ἔλυμηνάμην. Μιμοῦμαι-ἔμιμη-
σάμην. Προφασίζομαι-προυφασισάμην. Ὦνοῦμαι-ἐπράιμην.

οτ') Αποθετικὰ παθητικά.

§ 25. Αποθετικὰ παθητικὰ λέγονται τὰ ρήματα τὰ ἔχοντα παθ. ἀόρι-

στον μετ' ἐνεργητικής σημασίας τοιαῦτα δὲ είναι τά: "Ἄγαραι, ἡγά-
σθην, αἰδούμαι-ἡδέσθην, ἀμιλλώμαι-ἡμιλλήθην, ἀρνοῦμαι-ῆρνήθην, ἀχθο-
μαι-ῆχθέσθην. Βούλομαι ἔδουλήθην. Διανοοῦμαι-διενοήθην, δύναμαι-
ἔδυνήθην. Ἐναντιοῦμαι-ἐνγντιώθην καὶ γναντιώθην, ἐνθυμοῦμαι-ἐνεθυ-
μήθην, ἐπιμέλομαι καὶ ἐπιμελοῦμαι-ἐπεμελήθην, ἐπίσταμαι-ῆπιστήθην,
εὐλαβοῦμαι-ῆψιασθην. "Ηδομαι-ῆσθην. Οἰωμαι-φήθην. Προθυμοῦμαι-
προσυθυμήθην. Φαντάζομαι-ἔφαντάσθην, φιλοτιμοῦμαι-ἔφιλοτιμήθην.

ξ') ΗΠΑΘΗΤΙΚΟΣ άρρεστος μετὰ πλέσης σηματάξεως.

§ 26. Παθητικοὺς ἀορίστους μετὰ μέσης σημασίας ἔχουσι τὰ ἑπό-
μενα βήματα: 'Αθροῖζομαι-ῆθροίσθην (καὶ ως παθητ.), αἰσγύνομαι-
ῆσχύνθην, ἀνιδμαι-ῆηνισθην, ἀπ(δι)-αλλάττομαι-ἀπ(δι)-ηλλάγην (καὶ ως
παθ.). Δέομαι-ῆδεήθην, διαιτῶμαι-ῆδιητήθην (καὶ ως παθ.). Ἐπείγομαι-
ῆπείχθην, ἔστιῶμαι-είστιάθην, εὑφραίνομαι-ῆψιράνθην. Κινοῦμαι-ῆκε-
νήθην, κοιπιῶμαι-ῆκοιμηθην. Δυποδμαι-ῆλυπηθην. Ὁργίζομαι-ῶργίσθην,
δρέγομαι-ῶρέχθην, δρμῶμαι-ῶρμήθην. Πειθομαι-ῆπεισθην, περαιοῦμαι-
ῆπεραιώθην, πλανῶμαι-ῆπλανήθην, πολιτεύομαι-ῆπολιτεύθην, πορεύομαι-
ῆπορεύθην. "Στρέφομαι-ῆστράφην. Τρέπομαι-ῆτράπην. Φαίνομαι-ῆφάνην,
φέρομαι-ῆηνέχθην (καὶ ως παθ.), φοβοῦμαι-ῆφοβήθην.

η') ΗΠΑΘΗΤΙΚΟΣ μελλοντες καὶ ἀρρεστος μετὰ πλέσης σηματάξεως.

§ 27. Τὰ ἀκόλουθα βήματα ἔχουσι τοὺς παθ. μέλ. καὶ ἀορίστ.
μετὰ μέσ. σημασίας: 'Αθροῖζομαι-ῆθροισθημαι-ῆθροίσθην, ἀπ(δι)-αλ-
λάττομαι-ἀπ(δι)αλλάγητομαι-ἀπ(δι)ηλλάγην. Ἐκ(κατα)πλήσσομαι-ῆκ(κα-
τα)πλαγήσομαι-ῆξ(κατ)επλάγην. Κατακλίνομαι-κατακλινήσομαι-κατε-
κλινην, κομίζομαι-κομισθήσομαι-ῆκομισθην (καὶ ως παθ.). Μιμηνήσκομαι-
μηνησθήσομαι-ῆμηνήσθην. Σήπομαι-σαπήσομαι-ῆσάπην, συναλλάττομαι-
συναλλαγήσομαι-συνηλλάγην, σφέζομαι-σωθήσομαι-ῆσώθην. Φαίνομαι-
φανήσομαι-ῆφάνην. Ψεύδομαι-ψευσθήσομαι-ῆψεύσθην.

Σημ. Τινὰ τῶν βήμάτων τούτων πρὸς τῷ παθ. ἀορίστῳ ἔχουσι καὶ
μέσ. ἀορίστον, ἀλλὰ μετὰ διαφόρου σηματίας· οἷον ἐψεύσθην (=ῆπα-
τήθην, ἀπέτυχον) καὶ ἐψευσάμην (=εἰπον φεύματα). ἐτράπην (=ἐτρεψα
ἔμαυτον) καὶ ἐτρεψάμην (=ετρεψά τινα ἢπ' ἔμαυτος εἰς φυγήν) ἐκομί-
σθην (=ἐταξεῖδευσα) καὶ ἐκομισάμην (=ἐκόμισά τι ἔμαυτῷ, ἔλαδον).
ῆρθην (=ῆρα ἔμαυτὸν=ῆσηρώθην) καὶ ἡράμην (=ῆσήνωσά τι ἓπ'
ἔμαυτον). ἐσώθην (=ἔσωσα ἔμαυτὸν) καὶ ἐσφράμην (=ἔσφρά τι δι'
ἔμαυτόν).

Μνημονικόν Στάγραμμα

τῶν ἀνωμάλων ὄγημάτων.

Α' ΚΟΙΝΑ ΑΝΩΜΑΛΑ (ἄτινα υποδιαιροῦν ταὶ)	α' εἰς ἀνώμ., δν τὰ θέμ. πάσχουσι διαφ. μεταβολάς β' > > > είναι ἐπηυξημένα ἐν ἀρχῇ γ' > > > ἐν τέλει [διὰ τῶν προσφυμάτων ταὶ]	α' εἰς ἀνώμ., δν τὰ θέμ. πάσχουσι διαφ. μεταβολάς β' > > > είναι ἐπηυξημένα ἐν ἀρχῇ γ' > > > ἐν τέλει [διὰ τῶν προσφυμάτων ταὶ]
		α' -ε- β' -j- γ' -σ- ταὶ -ν- κλ.
Β' ΕΛΛΕΙΠΤΙΚΑ (ἄτινά εἰναι)	1) ἀγορεύω 2) αἴρεσθαι 3) ἔλκω 4) ἔρχομαι π.λ., π.λ. (§ 17)	α' ἔνεστ. μετὰ σημασ. παρακειμένου β' παραπ. > > ἔνεστωτος γ' μέσ. μέλλοντες μετ' ἐνεργ. σημασίας δ' > > μετά παθ. > κλ., κλ. (§ § 18—27).
Γ' ΑΝΩΜ. ΚΑΤΑ ΣΗΜΑΣΙΑΝ (ἐν οἷς περιλαμβάνονται)		

Ἐργασία

τῶν κυριωτέρων συντετμημένων λέξεων καὶ σημείων.

ἀμτβ.=ἀμετάβατον	μέλ.=μέλλων	πρτ.=παρατετικός.
ἀδρ.=ἀδριστος	μέσ.=μέσον	ὅ.=ὅγημα
ἀντιθ.=ἀντίθετα	μετ' ὅλ. μ.=μετ' ὅλι-	ὄγμ.=ὄγηματικόν
ἀναλογ.=ἀναλογικὸν	γον μέλλων	Σημ.—Σημείωσις
Ἄττ.=Ἄττικὸν	μτβ.=μεταβατικὸν	συνών.=συνώνυμα
ἀποθ.=ἀποθετικὸν	μτγν.=μεταγενέστερον	ονν.=σπανίως
αὐτοπ.=αὐτοπαθές	πιθ.=παθητικὸν	ὑπερσ.=ὑπερουντέλικος
εἰσαγ.=εἰσαγωγή	περιφ.=περιφραστικῶς	—δηλοῖ τύλους μόνον ἐν
ἐνεργ.=ἐνεργητικὸν	ποιητ.=ποιητικόν	συνθέσει ἀπαντῶντας.
ἐνεστ.=ἐνεστώς	πρβλ.=παράβαλε	]] δηλοῦσι τύπους πιθητι-
θέμ.=θέμα	πρκ.=παρακείμενος	κούς καὶ μεταγενεστέρους.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΗΣ

ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

Α

Αγάλλω (=λαμπρύνω, κοσμῶ), μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. Μέσ. ἀγάλλομαι (=κοσμοῦμαι, τέρπομαι, χαίρω) καὶ πρτ. ἥγαλλόμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ρημ. ἀγαλμα (=πᾶν ἐφ' φι τις ἀγάλλεται, κόσμημα, ἀνδριά), [ἀγαλλητόν].

Σημ. 1.—Ἐκ τοῦ ἀγάλλου (ἀντί ἀγαλ-ος). Θέμ. ἀγαλ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφυν. j (ὅρα εἰσαγ. § 7, γ') ἀγαλ-j=) ὅγάλλ-, ἀγάλλω.

Σημ. 2. Συνών. τῷ μὲν ἀγάλλῳ είναι τά: κοσμέω, ὁραΐζω παλλύνω, φαρδύνω, σεμνύνω, καλλωπίζω, λαμπρύνω· τῷ δὲ ἀγάλλομαι τά: χαίρω, ἥδομαι, γέρηθα, εὐθυμοῦμαι, εὐφραινομαι, τέρπομαι, στέργω, γάνυμαι (οὗ μόνον ὁ ἐνεστ.).

Αγκιματι (=θαυμάζω, ἔκτιμω). Αποθ. παθ. (ὅρα εἰσαγ. § 18, ε') (ἄνευ ὑποτακτικῆς καὶ προστακτικῆς εὐκτ. μόνον: ἀγαίμην, ἀγαίντο, ἀπαρ. ἀγαθῖαι, μτχ. ἀγάμενος) παρτ. ἥγάμην, παθ. ἀόρ. ώς μέσ. ἥγάσθην (=ἐθαύμασα), μέσ. ἀόρ. ἥγασάμην (μόνον κατ' εὐκτ. ἀγάσαπτο), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ρημ. ἀγαστὸς (ἔξ οὖ μειαγαστος καὶ τὸ ἐπίρρ. ἀγαστῶς), ἀγαμένως.

Σημ. 1. Θέμ. (γα- ποβλ. λατ. gaudeo καὶ μετά τοῦ προθέμ. α): ἀ-γα- κοι (κατ' ἀνιλογίαν τοῦ γελάω, θεμ. γελασ-) ἀγασ., ἔξ οὗ ὁ παθ. μέλ. καὶ ἀόρ. καὶ τὸ ἄγματικόν. Τὸ δ. κλίνεται κατά τὸ ἴσταμαι, τὰ δ' ἐν τῷ εὐκτ. ἀπαντῶντα πρόσωπα τονίζονται κατά τὰ βαρύτονα.

Σημ. 2. Συνών. τῷ ἀγαμαι είναι τά: θαυμάζω, ἔκπλήτιμαι, ἔξισταμαι, ἐκθαμβοῦμαι, ἐν θαύματι είμι ή τίθεμαι.

Αγγέλλω (=δίδω ἢ φέρω εἰδησιν, μηνύω), πρτ. ἥγγελλον, μέλ. ἀγγελῶ, ἀόρ. ἥγγειλα, πρκ. ἥγγειλα, ὑπερσ. ἥγγέλην. Παθ. καὶ μέσ. ἀγγέλλομαι, πρτ. ἥγγελλόμην, παθ. μέλ. -ἀγγελθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἥγγέλην, μέσ. ἀόρ. -ἥγγειλάμην, πρκ. ἥγγειλα, ὑπερσ. ἥγγέλην. Ρημ. ἀγγελμα [ἥγγελτήρ], ἔξαγγελτος, κατάγγελτος, αὐτεπάγγελτος.

Σημ. 'Ἐκ τοῦ ἀγγελεος (ἔξ οὗ καὶ ἀγγελία). Θέμ. ἀγγελ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. j (ὅρα εἰσαγ. § 7, γ'): ἀγγελ-j=) ἀγγελ-. Τὸ δῆμα ἀπαντᾷ καὶ σύγχρονον μετὰ πολλῶν προσθέτων. Τὸ ἀπαγγέλλω (=κομίζω ἀγγελλαν) συνηθ. ἐπι-πρέσβεων. Τὸ μέσ. ἀπαγγέλλομαι συντισσεται. 1) μετά δοτ.=πισχνοῦμαι καὶ 2) μετ' αἰτιατ=ἔχω τι ως ἐπάγγελμα. Συνών. σημαίνω, μηνύω, διδάσκω, λέγω, δηλον ποιοῦμαι.

Ἀγείρω (=τυναθροῖσι), πρτ. ἡγείρον, μέλ. ἀθροῖσι [ἢ ἀγερῷ], ἀόρ. ἡγείρα, πρκ. ἡθροίκα [ἢ ἀγήγερκα], ὑπερσ. ἡθροίκειν [ἢ ἡγηγέρκειν]. Παθ. καὶ μέσ. ἀγείρουμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ἡ περιφράσεων. Ρημ. ἀγορά (=ποιητ. ἀγρύτ., ἐξ οὗ πανήγυρος, ὅμηρυρος), [ἀγερμός, ἀγερσις], ἀγύρτης (ἐξ οὗ ἀγύρτικός—ἀγυρτάζω—ἀγυρτέω—ἀγυρτεύω), συναγερμός, συναγερτός.

Σημ. — Θεμ. [γεο-] πρβλ. λατ. ger-o καὶ μετά τοῦ ἀθροιστικοῦ ἢ προτακτικοῦ α.:) α-γερ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύματος (§ 7, γ') ἀγερ-j-ω=ἀγέρρω=ἀγείρω. Τὸ ὄημα ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον, ὃ δε μέσ. καὶ παθ. ἔνεστ. ἀείποτε σύνθετος μετά τῶν προθέσεων σὺν καὶ ἐπί. Τὸ μέσ. ἀπαντᾷ καὶ ἀναλημμ.: ἀγείρω ἐμαυτόν. Συνών. ἀθροίζω, συνάγω, συλλέγω, συναλίζω, συμφρέω, [σωρεύω].

Ἀγνοέω -ῶ (=ἴèν γνωρίζω), πρτ. ἡγνόουν, μέλ. ἀγνοήσω, ἀόρ. ἡγνόησα, πρκ. ἡγνόηκα, ὑπερσ. ἡγνοήκειν. Παθ. ἀγνοοῦμαι, πρτ. ἡγνούμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἀγνοήσομαι, [παθ. μέλ. ἀγνοηθήσομαι], παθ. ἀόρ. ἡγνοήθην, πρκ. ἡγνόημαι. Τὸ μέσ. ἀπαντᾷ ἀναλελυμ.: ἀγνοῶ ἐμαυτὸν καὶ. Ρημ. ἀγνοία, [ἀγνόημα, ἀγνοητικός, ἀγνοητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀγροτοῦ ἀγροσ-ους" (ὅπερ ἐκ τοῦ στεροη. α καὶ τοῦ θ. γνο του γνηώσκω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλος (τελεσ-) τελέω-ῶ. Ἀντὶ τοῦ ἀγροῶ λέγεται καὶ περιφραστικῶς: ἀγνοιαν ἔχω, οὐκ οίδα καὶ ἀγνώς εἰμι τινος· ἀντὶ δὲ τοῦ ἀγροοῦμαι καὶ ἀγνώς εἰμι τινι (=ἀγνωστος εἰμαι εἰς τινα, ἀγνοοῦμαι υπό τινος.).

Ἀγνυειτε καὶ ἀγγύνω (=θραύω, συντρίβω), παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις κείποτε σύνθ. μετά τῆς κατά: κατάγνυμι, πρτ. συνέτριβον, μέλ. συντρίψω [καὶ κατάξω μτγν.], κατέᾶσα, πρκ. συν(κατα)(τέτριφα), ὑπερσ. συν(κατ)ετερίφειν. Παθ. κατέγνυμαι, πρτ. συνετριβόμην, μέλ. συντριβήσομαι. καὶ μέσ. καὶ παθ. συντριψομαι, παθ. ἀόρ. β' κατεάγην, ἔνεργ. πρκ. β' ὡς παθ. κατέαγα, (=εἰμαι συντετριμένος) καὶ παθ. πρκ. κατέᾶγμαι, ὑπερσ. κατεάγειν ἢ κατεάγμην, μετ' ὅλ. μ. κατεαγής ἔσομαι. Ρημ. [ἄγμα], κάταγμα, ἀκτή (=παραλία), (ἐξ οὗ ἀκταῖος καὶ Ἀττικὴ [αντὶ Ἀκτικῆ κατ' ἀφομοίωσιν τοῦ κ εἰς τ]), ἀκτέα—ἡ (=κουφοξυλιά), κυματ-ωγή, [ἄγμός, κατακτός], ναυ-ἄγρος.

Σημ.—Θέμ. (Φαγ=ἀγ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -νυ-, § 16:) ἀγ-νυ-: ἀγνυ-μι. Ὁ ἀόρ. προηγενεί τον κατ-ε Φαγ-σ-α=κατ-ε-Φαξα=κατ-ή-α ξα= (κατ' ἐννήλαγην χρόνον συλλαβών) κατέξα. Ὁ πρκ. δὲν δασύνει τὸν σύνδανοφωνον χαρακτήρα γ (πρβλ. κέκραγα, πέφενγα, τέτονα, πέφριμα). Συνών. συντρίβω, θραύω, θρύπτω, ψλέω-ῶ, κλάω-ῶ, ρήγνυμι, ρήγνυμι.

Ἀγοράζω (ἀμτδ.=διατρίθω ἐν τῇ ἀγορᾷ· μτδ.=ῶνοδμαι), πρτ. ἡγρόαζον, μέλ. ὠνήσομαι [καὶ ἀγοράσω ποιητ. καὶ μτγν.], ἀόρ. ἡγράζεια, παρκ. ἡγράκα, ὑπερσ. ἡγράκειν. Παθ. καὶ μέσ. ἀγοράζομαι, πρτ. ἡγοραζόμην [παθ. μέλ. ἀγοραστήσομαι], παθ. ἀόρ. ἡγοράσθην, μέσ. ἀόρ. ἡγορασάμην, πρκ. ἡγρόασμαι, ὑπερσ. ἡγοράσμην. Ρημ. ἀγόρασις καὶ ἀγορασία, ἀγόρασμα, ἀγοραστής.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀγορᾶ (ὅπερ ἐκ τοῦ ἀγείρω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ὀδοντοφ. (φρεδ- j-ω=)φράζω. Ὅθεν το γ. ἐν πάσι τοῖς χρόνοις (πλὴν τοῦ ἐνεστῶτος καὶ πρτ.) καὶ τοῖς ὅηματ. ἔχει θέμα ἀνάλογ. ἀγοράζω, οὐτινος τὸ θεματ. φωνῆν α

κατὰ τοὺς Γραμ. κανόνας τηρεῖ: αἱ πανταχοῦ βραχὺ (ὅπα εἰσ. § 7, β' σημ.) Σημ. Συνών. τῷ μτβ. ἀγοράζω εἶναι τὰ: ὁνοῦμαι, δψωνέω, δψωνίζω.

Ἀγορεύω (=έμιλῶ ἐν συγελεύσει, δημηγορῶ), πρτ. ἡγόρευον μελ. -έρω, ἀόρ. 6' -εἶπον, πρκ. -εἴρηκα, ὑπερσ. -εἰρήκειν καὶ -εἰρηκάδην. Παν. ἀγορεύομαι πρτ. -ἡγορεύομην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. -ἀγορεύσομαι παθ. μέλ. -ὅητήσομαι, παθ.ἀόρ. -έρημήτην, πρκ. -εἴρημαι, ὑπερ. -εἰρημῆτη καὶ -εἰρημένος ἦν. Ρηρ. [ἄγρορευσις, ἀπαγόρευσις], ἀναγόρευσις, ἀνάρρησις, πρόσρησις, πρόσρησμα, κατήγορος, συνήγορος, ἀπόρρητος, προσρητέος, προσαγορευτέος, [ἀπαγόρευτέος], προσρητέον ἀπορρητέον.

Σημ. 'Ε: τοῦ ἀγορᾶ (ὅπερ ἐκ τοῦ ἀγέρω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεύενς βασιλεύω, καθ' ὃ καὶ χαλκὸς—χαλκεύων κλ. Τό ὁ. εἶναι ἔλλειπτικόν (ὅπα εἰσ. § 17), ἀπαντῷ δὲ συνήθως σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων: συναγορεύω (=συμφωνῶ), καταγορεύω (=κατηγορῶ), ἀναγορεύω (=ἀνακηρύττω δημοσίᾳ), προαγορεύω (=διατάσσω ἀπειλῶν τιμωρίαν κατὰ τοῦ παραβάτου), ἀπαγορεύω (άμτβ.=κονράζομαι, ἀπανδῶ [ἰδὲ κάμινο, σημ. 3]. μτβ.=έμποδίζω διὰ λόγου) Σημ. Συνών. ίδε λέξω σημ.

Ἄγρεύω (=θηρεύω, συλλαμβάνω) καὶ παθ. ἀγρεύομαι, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρηρ. ἄγρευσις (ἐξ οὗ ἀγρεύσιμος), ἀγρευτός, ἀγρευτήριος ἢ ἀγρευτής (ἐξ οὗ ἀγρευτικός), ἀγρευμα.

Σημ. 'Εκ τοῦ ἄγρα ([ὅπερ ἐκ τοῦ ἄγω], ἐξ οὗ πρεάγρα, ποδάγρα, πυράγρα δδοντάγρα], κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεύς—βασιλεύω, προβλ. καὶ ἀγορά—ἀγρεύω. Συνών.: φηρᾶ, φηρεύω, κυρηγῶ.

Ἄγρεπένω (=γίγνομαι ἀγριός, ἀγριεύω), πρτ. ἡγρίαινον, μελ. ἀγριανῶ. Παθ. ἐξ·αγριαίνομαι, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. 'Εκ τοῦ ἄγριος (ὅπερ ἐκ τοῦ ἄγρος), κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλας—μελαῖνω, καθ' ὃ καὶ λευκός—λευκαῖνω, θερμός—θερμαῖνω κλ. δύνειν θέμ. ἀναλογ. ἀγριάν. Συνών.: ἀγριῶ, ἀντραχύνω, ἀγριός γίγνομαι.

Ἀγρεπόω·φ (=κάμινο τινὰ ἀγριῶν). Παρ' Ἀττικ. πεζ. συνήθ. σύνθ.: ἔξαγωθ, παθ. ἀόρ. ἀπηγριώθην καὶ πρκ. ἡγρίωμαι, πάντα δὲ ἄλλα ἀναπληροῦσθαι δύντο τῶν συνωνύμων.

Σημ. 'Εκ τοῦ ἄγριος, δπερ ἐκ τοῦ ἀγρός. Συνών. ίδε ἀγριεύων σημ.

Ἀγρυπνέω·φ (=ἐγρηγορῶ, δὲν κοιμῶμαι), πρτ. ἡγρύπνουν, μέλ. ἀγρυπνήσω, ἀόρ. ἡγρύπνησι, πρκ. ἀγρυπνός (ἢ ἐν ἀγρυπνίᾳ) γέγονον [καὶ ἡγρύπνηκα μτγν.] Ρηρ. [ἀγρυπνητήριο, ἀγρυπνητικός, ἀγρυπνητέον]

Σημ. 'Εκ τοῦ ἄγρυπνος [(=δὲ ἐν ἀγρῷ κοιμώμενος ὡς φύλαξ, διὰ ταῦτα πνεύμας μένων), ἐξ οὗ καὶ ἀγρυπνία] κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θέμ. κρατεῖστ., κρατέσω=) κρατῶ, καθ' ὃ καὶ νόσος—νοσῶ, πλοῦτος—πλούσιος κλ. 'Αντὶ τοῦ ἄγρυπνον ἱέγεται καὶ : ἐν ἀγρυπνίᾳ εἰμὶ καὶ ἀγρυπνός εἰμι. Συνών. τῷ ἄγρυπνῷ εἶναι τό: ἐγρήγορα (ἰδὲ ἐγείρω).

Ἀγκω (=τυλγω τιγκ διὰ βρόγχου, σφίγγω τὸν λαιμόν), [πρτ. ἡγκων, μέλ. ἄγκω, ἀόρ. ἡγκέα]. Παθ. ἀγκόμαι καὶ μέσ. ἀπ-ἀγκομαι, πρτ. ἀπηγκόμην, [μέσ. μέλ. ἀπάγκομαι], μέσ. ἀόρ. ἀπηγκάμην, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφράσεων. Ρηρ. ἀγκόνη (ἐξ οὗ ἀγκονάω).

Σημ. θέμ. ἀγκ—(προβλ. λατ. ang-o, ang-u-stus), ἐξ οὗ ἀγκ-, (ἀγκιον=δασσον, ἀγκ-οῦ, συν-ἀγκη, κυν-ἀγκη. Συνών.: ἀγκονάω, (ἀνα-)κρεμάννυμι, αιωρέω-ω, θλίβω, πνίγω (μετ' ευρυτέρας οημασίας), ἀγκόνη κεδματι.

Ἀγω (=φέρω, δηγγῶ), πρ. ἡγον, μέλ. ἀξω, ἀόρ. 6' ἡγαγον ΙΩΑΝ. Θ. ΡΩΣΣΗ—ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΩΜ. PHMΑΤΩΝ 2

ἀγάγω, ἀγάγοιμι, ἀγαγε, ἀγαγεῖν, ἀγαγών), πρκ. α' -ῆχα, [πρκ. β' ἀγήσχα] ὑπερσ. α' ἥχειν [καὶ ὑπερσ. β' ἡγηόχειν]. Παθ. καὶ μέσ. ἀγο-
μαι, πρτ. ἡγόμην, παθ. μέλ. ἀχθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὁς μέσ. ἥχθην,
μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἀξομαι, καὶ ὡς μέσ. σύνθετος (προσάξομαι), μέσ.
ἀόρ. β' ἡγεγυηνη, πρκ. ἡγμαι, ὑπερσυν. ἥγμην καὶ ἡγμένος ἦν. Τημ.
ἀγωγή (ἐξ οὐ ἀγώγιμος), ἀγωγός, [ἄγος], λοχ-ἄγος, οὐρ-αγός, ξεν-αγός,
στρατ-ηγός, ἀγυιά, ἀγών, ἀξιος (ἐξ οὐ ἀξιόω), ἀγωγεύς, ἐπακτός,
ἐπείσακτος, ἀκτέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἄγ. Τὸ δ. ἀπαντῷ καὶ οὐ σύνθετον μετὰ πλείστων προθέσεων :
ὑπάγω, προάγω (=προ/ωρῶ), ὑπεξάγω (=βαθυτὸν ἀναγωμῷ), κατάγω
(=δῦνηγῶ βίᾳ τὸ ξένα πλοῖα εἰς τὸν λιμένα πρὸς σύλλησιν καὶ ἐπὶ ἔξοδοιςτων=
φέρω δύπισι), ἀνάγομαι (μέσ.=ἔξεργομαι ἐκ τ. ὃν λιμένος εἰς τὸ πέλαγος), καὶ
τούναντίον κατάγομαι (=καταπλεω) κλ. 'Ο ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀόρ. β' λαμβάνου-
ιν Ἀττ. ἀναδιπλασιαμόν. 'Η προστ. ἄγε, ἄγετε λαμβαγεται καὶ ὡς ἐπίρρημα
παρακελευσματικὸν καλούμενον (=ἔλα, ἐμπιθός—ἔλατε).

Σημ. 2. 'Αντὶ τοῦ ἄγω λέγεται καὶ περιφρ.: ἀγωγὴν ποιοῦμαι, ἀντὶ τοῦ
παράγω καὶ: παραγωγὴν ποιοῦμαι, ἀντὶ τοῦ συνάγω τινά καὶ: συναγωγὸς γί-
νομαι τινας. Συνών. Ιδὲ φέρω σημ. 3.

Σημ. 3. Τὸ ἡσυχίαν ἄγω (=ἡσυχάζω) λέγεται ἐπὶ τῶν φύσει φιλησύχων
(ὅρα ἔχω σημ.). ἄγω καὶ φέρω=ἱερῆλατο. ἄγομαι γυναικα=νυμφεύομαι. Διά-
γω (νοητέον): βίον, ζωήν, αἰώνα, κρόνον.

Ἄγωνέζοιραι (=ὑφίσταμαι ἀγῶνα, κοπιάζω, πολεμῶ) ἀποθ.
μέσ. μετ' ἐνέργ. διάθ., πρτ. ἡγωνιζόμην, μέσ. μέλ. ἀγωνιοῦμαι, μέσ.
ἀόρ. ἡγωνισάμην, παθ. ἀόρ. ἡγωνισθην, πρκ. ἡγώνθουμαι, ὑπερσ. ἡγω-
νίσμην. Τημ. ἀγώνισις, ἀγώνισμα, ἀγώνισμός, ἀγώνιστης (ἐξ οὐ
ἀγώνιστικός), ἀνανταγώνιστος, ἀγώνιστεον.

Σημ. 1. 'Εκ τοῦ ἄγων (ὅπερ ἐκ τοῦ ἄγω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ (ἕρις—ἔριδ-
j-w=) ἔριζω· ὅμεν τὸ δ. ἐν πᾶσι τοῖς χρόνοις (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.)
καὶ τοῦ: ωρ., ἔχει ἀναλογικὸν θέρα ἀγωνίδ-, οὐτινος τὸ θεματ. πωνηνει κατά
τοὺς Γραμμ. κινόνας τηρεῖται πινταχοῦ βραζύ. Τὸ δ. ἀπαντῷ καὶ οὐνδ. μετὰ
προθέσεων: συναγωνίζομαι (τινὶ ή μειά τινος=συμπολεμῶ ἐπὶ ἀρωγῆς καὶ
βοηθείας), διαγωνίζομαι (τινὶ ή π. ος τινα=ἀγωνίζομαι πρό; τινα, προσποιῶ
νά φαντ υπέρτερος ἐπὶ ἔριδος ή ἀμύλλης), ἀνταγωνίζομαι (τινὶ=μάχομαι ἐναν-
τίον τινός), περιαγωνίζομαι κλ.

Σημ. 2. Συνών. καὶ περιφράσεις: ἔστι μοι ἀγών, πονῶ, κάμιν, μοχθῶ,
κοπιῶ, ἀθλέω-ῶ, ἀθλητής εἰμι, πελαίω, μάχομαι, ἀντιπολεμῶ καὶ ὁς παθ.
ἄγώνισμα γίγνεται.

Ἀγωνιθέτεω-ῶ (=εἰμαι ἀγωνιθέτης, θέτω ἀγῶνα) καὶ μέλ. ἀγω-
νιθετισθ, τὰ δὲ λοιπὰ ἐκφέρονται διὰ τῶν περιφρ.: ἀγωνιθέτης εἰμὶ^η
ἢ ἀγῶνα τίθημι.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι πιρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀγωνιθέτης (ἐξ οὐ καὶ ἀγωνιθε-
στία). σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀμελής (θέμ. ἀμελεσ-, ἀμελέσ-ω=)
ἀμελῶ, καθ' δὲ καὶ ἀδολέσχης—ἀδολεσχέω κλ.

Ἀδικέω-ῶ (=εἰμαι ἀδικος, διαπράττω ἀδικον) διμαλόν. Τημ.
ἡδίκητης, ἀδικητής], ἀδικημα, εὐαδίκητος, ἀδικητέον.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι πάρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀδικος [(ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ
δίκη), ἐξ οὐ καὶ ἀδικία]. σχηματίζεται δὲ κατ' ἀνιλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρα-
τέος, κρατέσ-ω=) κρατῶ, καθ' δὲ καὶ ἀδοξος—ἀδοξέω κλ. 'Ο μέσ. μέλ. ἀδική-

σοματικός παθ. σημασ. Ἀπαντῷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς σὺν καὶ ἀντί. Τὸ μέσ. ἐκφράζεται ἀναλελυμ.: ἀδικῶ ἐμαυτόν.

ἀδοιλεσχέω·· (=φλυαρώ) καὶ μέλ. ἀδοιλεσχίσω, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται υπὸ τῶν συνωνύμ. Ρημ. [ἀδοιλεσχημα, ἀδοιλεσχητέον].

Σημ. 1. Τὸ δέ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀδοιλέσχης (ἢ μηγ. ἀδόιλεσχος (=δέ μέχρι πορου καὶ ἀηδίας λάθος), ὅπερ σινθ. ἐκ τοῦ ἀδην καὶ λέγω σχηματίζεται δέ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀμελής (θέμ. ἀμελέσ-, ἀμελέσ-ω =) ἀμελῶ, καθ' δέ καὶ ἀγωιούσεται—ἀγωνοθετῶ καὶ.

Σημ. 2. Συνών.: λαλῶ, ληρῶ, φλυαρῶ, Ιφληναφάω ἢ -έω, μωρολογῶ, κουφολογῶ, ἀργολογέω-ω, γλωσσαγέω, ἔρεσχελέω, τερεθρεύομαι.

ἀδοιξέω·· (=εἰμαι ἀδοξος, ἔχω κακὴν φήμην), πρτ. ήδοξον καὶ παθ. ἀδοξοῦμαι, τὰ δέ ἄλλα ἀναπληροῦνται διὰ τῆς περιφρ.: ἀδοξός εἰμι καὶ ἀδοξος γίγνομαι.

Σημ. Τὸ δέ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀδοξος, (ἐξ οὗ καὶ ἀδοξία). σχηματίζεται δέ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θέμ. κρατέο κρατέσ-ω =) κρατῶ καθ' δέ καὶ ἀδοξος—ἀδικῶ καὶ.

ἀδρύνω (=καθιστῶ τι ἀδρόν, ὕριμον). Μόνον ὁ ἐνεστ., πάγτα δὲ τὰλλα ἐκ τῶν συγων.: πεπαίνω, ἀδρόω, ὕριμάζω, πέττ(σσ)ω. Ρημ. [ἀδρυνσις, ἀδρυντικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀδρός (=πλήρης, ἐντελῶς ηὔξημένος, ἀκμαῖος, ὕριμος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀ-μύν-η (ἀμύν-ν-ι-ω=ἀμύνω, καθ' δέ καὶ δέξα-δέξ-νω, λαμπρός—λαμπτρό-νω καὶ.

ἀδύω (ἀμιθ.=ψάλλω, τραγουδῶ, δύμνω, ἐπαινῶ· καὶ ἐπὶ δργε-θων=κελαδό), πρτ. ἥδον, μέσ. μέλ. ως ἐνεργ. ἄσομαι, ἀόρ. ἥσα, πρκ. ἄσας ἔχω [καὶ μηγ. ἥκα] ὑπερσ. ἄσας είχον. Παθ. ἄδομαι κλ. καὶ συγγίθως ἀπροσ.: ἄδεται (=λέγεται, φημίζεται), πρτ. ἥδετο, μέλ. ἄσθησεται, ἀόρ. ἥδοθ, πρκ. ἥσται (=ἐπαινεῖται), ὑπερσ. ἥστο. Ρημ. ὄδη (εξ οὗ φδεῖον), ἀηδών, ἐπιφόρος, τραγῳδός (εξ οὗ τραγῳδία) ἄσμα, ἄστεον κλ.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. ἀείδω (εξ οὗ καὶ ἀοιδή, ἀοιδημος) κατὰ συναίρεσιν. Θέμ. (Γεδ καὶ μετὰ τοῦ προθεμ. α-) ἀΓεδ-, εξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφυμ.-j :ἀΓεδ- j-ω=ἀείδω=) ἄδω. Τὸ δέ ἀπαντῷ καὶ σύνθετον. Περὶ αὐξήσεως δρα: ἀθλῶ σημ. Συνών. Ιδὲ ἄγκωμαίζω σημ. 2.

ἀθλέω·· (=ἄγωνίζομαι, κοπιαίζω). Παρ'. Αττ. πεξολόγοις μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δέ ἄλλα ἐκ τοῦ συγων.: ἄγωνίζομαι ἢ τῆς περιφρ. ἀθλητής εἰμι. Ρημ. ἀθλημα, ἀθλητής (εξ οὗ ἀθλητικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀ-Φεθ-λος=ἀεθλος=) ἀθλος (δέ) (=ἄγων) (εξ οὗ καὶ ἀθλιος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-, κρατέσ-ω =) κρατῶ, καθ' δέ καὶ πλούτος—πλοντῶ κλ. τὸ δέ ἀθλον (τὸ)=τὸ βραβεῖον. Τὸ δέ καίτοι ἀρχεται ἀπό ἀ μαρκοῦ τρέπει τούτο ἐν τῷ παρατ. εἰς η (πρβλ. ἄδω—ἥδων, ἀργῶ—ἥργον κλ.) Συνών. Ιδὲ ἄγωνίζομαι σημ.

ἀθροίζω (=συναθροίζω), πρτ. ἥθροιζον, μέλ. ἀθροίσω, ἀόρ. ἥθροισα, πρκ. ἥθροικα, ὑπερσ. ἥθροικειν. Μέσ. καὶ παθ. ἀθροίζομαι, πρτ. ἥθροιζόμην, παθ. μέλ. ως μέσ. ἀθροισθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ως μέσ. ἥθροισθην, μέσ. ἀόρ. ἥθροισθάμην, πρκ. ἥθροισθαμαι, ὑπερσ. ἥθροισθημην. Ρημ. ἀθροισις, ἀθροισμα, [ἀθροισμός, ἀθροιστής, εξ οὗ ἀθροιστικός], ἀθροιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀθρόος (ὅπερ ἐκ τοῦ ἀθροιστ. α καὶ τοῦ πεκοιημ. θρόος-οῦς (= θύροβος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ (ἐλπίς-ἐλπίδ-ι-ω=) ἐλπίζω. "Οὐεν τὸ δὲ ἐν πᾶσι τοῖς κρόνοις (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρ.) καὶ τοῖς δῆμοι. ἔχει ἀναλογ. θέμα ἀθροιδ-. Τὸ ἀθροῖζω κατὰ μὲν τοὺς Ἀττικοὺς δασύνεται, κατὰ δὲ τοὺς ἄλλους Ἑλληνας φιλοῦνται. Ἀντίθετον τῷ ἀθροῖζω εἶναι τὸ σκεδάνυνμι. Συνών. ίδε ἀγείρω, σημ. 2.

Ἀθυμιέω-ω (ἀμτβ.=είμαι ἀθυμος, λυποῦμαι, ἀποθαρρύνομαι, φοβοῦμαι), πρτ. ἡθύμουν, καὶ ἀρ. ἡθύμησα, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συγων. ἡ περιφράσεων. Ρημ. ἀθυμητέον.

Σημ. Τὸ δὲ ἐναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀθυμος [([ὅπερ ἐκ τοῦ στερητ. α καὶ θυμὸς=ψυχή]) ἐξ οὗ καὶ ἀθυμίᾳ] σχηματίζεται δὲ κατ' αναλογίαν τοῦ κράτος (θ. πρατεο-, κρατέσ-ω=) κρατῶ, καύθ. δὲ ἀδοξος—ἀδοξῶ κλ. Τὸ δὲ λέγεται καὶ περιφρ.: ἀθυμόδες εἴμι, ἀθυμός ἔχω (διάργη η διάπειραι), εἰς ἀθυμίαν καθίσταμαι, η ἐμπίπτω. Ἀντὶ δὲ τοῦ μιτρ. ἀθυμᾶ (=ποιῶ τινα ἀθυμεῖν) λέγεται: ἀθυμίαν παρέχω (η ἐμβάλλω η ἐντίθημι) τινε, εἰς ἀθυμίαν καθίστημι τινα. Παθ. δέ: ἀθυμία ἔγγίγνεται μοι. Ἀντίθετον τῷ ἀμτβ. ἀθυμῶ εἶναι τὰ ἀποθ.: εὐθυμοῦμαι, προθυμοῦμαι. Συνών. ίδε ἀνιῶ—ἀνιῶμαι σημ. 2.

Αἰδέομετ—οῦλεικε (=εέδομαι, εὐλαβοῦμαι, ἐντρέπομαι). Ἀποθ. μετ' ἀνεργ. διαθέσ., παρ. ἥδούμην, μέσ. μέλ. αἰδέσομαι, μέσ. ἀρ. ἥδεσάμηην (= συνεχώρησα ἀκούσιον φόνον, ἐκίνησα εἰς συμπάθειαν), [παθ. μέλ. αἰδεσθήσομαι μτγν], παθ. ἀρ. ὡς μέσ. ἥδεσθηην, πρκ. ἥδεσμαι (= παρακληθεὶς ἥλεησα). Ρημ. αἰδεσοις [ἐξ οὗ αἰδέσιμος], αἰδήμων, αἰδώς, (αἰδ-χος=αἰσχος [ἐξ οὗ αἰδ-χ-ρός]=αἰσχρός), [αἰδεστός, αἰδεστέον].

Σημ. 1. Θέμ. αἰδεστ ἐνεστ. (αἰδεσ-ο-μαι καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, ἀτε δητος μεταξὺ φωνηέντων=) αἰδοῦμαι, μέλ. (αἰδέο-σ-ομαι καὶ ἀπλοποήσει τοῦ σ=) αἰδέσομαι κλ., δέ μέσος ἀρ. (ἥδεσ-σ-άμηην=) ἥδεσάμηην παρ'. Ἀττ. ἔχει τὴν σημασ. τοῦ συγγρηγράσιεν, συγχωρεῖν, συγγράμηην ἔχειν η ποιεῖσθαι. Ἀντὶ τοῦ αἰδοῦμαι λέγεται καὶ περιφ. αἰδῶς ἔχει με, τὸ δὲ παθ. εἶναι: αἰδοῦς τυγχάνω ὅπο τινος.

Σημ. 2. Συνών. αἰσχύνομαι, δυσωποῦμαι, εὐλαβοῦμαι, ἐντρέπομαι, σέβομαι, [σεβάζω, σεβάζομαι, διατρέπομαι]. Ἀρτίθ. αἰθαδίζομαι.

Ἀξθω (=καίω, λάμπω, φωτίζω) ποιητ., παρ'. Ἀττ. δὲ μόνον τὰ ἀπαρέμ. αἰθειν καὶ αἰθεσθαι, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. [αἰθος, αἰθός (=διάπυρος, ἀστράπτων), αἰθ-οψ].

Σημ. Θέμ. αἰθ-. Συνών.: καίω, πίμπρημι, πυρπολῶ.

Αἰκίζοιεικε (=κακοποιῶ τινα.) Ἀποθ. μέσ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., μέσ. ἀρ. ἥκισάμηην, παθ. ἀρ. ἥκισθηην, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συγων. Ρημ. [αἰκισμα], αἰκισμός, [αἰκιστήης (ἐξ οὗ αἰκιστικός)].

Σημ. Τὸ δὲ ἐναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ποιητ. (ἀεικής=) αἰκής [(=ἀπρεπής, εὐτελής), (ὅπερ ἐκ τοῦ στερητ. α καὶ τοῦ δ. εοικα, θέμ. Φικ), ἐξ οὗ καὶ αἰκία (=κάκωσις)] κατ' ἀναλογίαν τοῦ (ἐλπίς-ἐλπίδ-ι-ω=) ἐλπίζω. Τὸ ἐνεργ. αἰκίζω μόνον ποιητ. "Οὐεν τὸ δὲ ἐν πᾶσι τοῖς κρόνοις καὶ δῆμοι. ἔχει ἀναλογικὸν θέμα αἰκίδ-, οὐτινος τὸ θεμ. φωνήσεις τηρεῖται πανταχοῦ βραχύ. Συνών.: μαστιγῶ, σληγάς ἐντείνω (ἐντρέβω, ἐμβάλλω), πακᾶς ποιω.

Αἰνέω-ω (= ἐπαινῶ, ἐγχωμιάζω), συνήθ. σύνθ: ἐπαινῶ πρτ. ἐπήννονυ, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἐπαινέσομαι καὶ σπν. ἐπαινέσω, ἀρ.

έπήνεσα, πρκ. ἐπήνεκα, ὑπερσ. ἐπηγνέκειν. Παθ. ἐπαινοῦμαι, πρτ. ἐπηγνούμην, παθ. μέλ. ἐπαινεθήσομαι. παθ. ἀόρ. ἐπηγνέθην, πρκ. ἐπήνημαι, ὑπερσ. ἐπηγνημένος ἦν. Ρημ. [ἀλγεσίς, συναլγεσίς], παραίνεσις [ἀλνήτης], ἐπαινέτης, [ἀλγετός], ἐπαινετέον.

Σημ. 1. 'Εκ τοῦ αἰνος κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλος (θέμ. τελέσ-, τελέσ-ω=) τελέ-ω, καθ' ὁ καὶ πλοῦτος—πλούτεω κλ. Τὸ δὲ ἀπαντῷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων παρὰ, σύν, κατά. 'Ο θέμ. χαρακτ. εἰ μόνον ἔγ τῷ παθ. πρκ. ἐκτείνεται εἰς η κατ' ἀναλογίαν τοῦ πεποίημαι. Τὸ μέσον ἐκφράζεται ἀναλεῖμαι.: ἐπαινῶ ἐμαυτόν. 'Αντὶ τοῦ ἐπαινῶ λέγεται καὶ ἐπαινέτης εἰμί τινος, ἐπαινοῦ λέγω τινός, ἐπαινόν (περὶ) τινός ποιοῦμαι. 'Αντὶ δὲ τοῦ ἐπαινοῦμαι καὶ : ἐπαινοῦ τυγχάνω η ἀξιοῦμαι, ἐπαινον ἔχω πρός τινος. 'Αντὶ τοῦ παρανῶ λέγεται καὶ: παραίνεσιν ποιοῦμαι, παραίνεσιν ἔχω πρός τινα, ὃν πανητεῖναι : παραίνεσίς ἔστι, παραίνεσις γίγνεται.

Σημ. 2. Συνών. ίδε ἐγκωμιάζω σημ. 'Αντιθ. ίδε κατηγορῶ σημ. 2.

Αἰνέττορει (=ἀλληγορικῶς δημιλῶ, ἄλλα λέγω καὶ ἄλλα ἐννοῶ). 'Αποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἡνικτάμην, μέσ. ἀόρ. ἡνικέαμην, παθ. ἀόρ. μετὰ μέσ. διαθ. ἡνίκθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συνων. αἰνιγματίζομαι η τῆς περιφρ. αἰνιγματωδῶς λέγω (λαλῶ). Ρημ. αἰνιγμα (ἔξ οὐ αἰνιγματώδης καὶ αἰνιγματίζομαι, αἰνιγμὸς, [αἰνικτής, αἰνικτός]).

Σημ. Θέμ. αἰνιγ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j=αἰνιγ-j-) αἰνιττ- η αἰνίσσο- (ὅρα εἰσαγ. § 7, α').

Αἴρεω-ῶ (ἐπὶ ἐμψύχων=συλλαμβάνω ἐπὶ δ' ἀψύχων=κυριεύω), πρτ. ἥρουν, μέλ. αἱρήσω, ἀόρ. δ' εἰλον (ὑποτ. ἔλω, τύχτ. ἔλοιμι, προστ. ἔλε,-έτω, ἀπαρέμφ. ἐλεῖν., μτχ. ἔλών), πρκ. ἥρηκα, ὑπερσ. ἥρηκεν, μετ' δλ. μ. ἀφ-ηηηκῶς ἔσομαι. 'Ως παθ. τοῦ ἀπλοῦ τούτου αἱρῶ εἰγαι κατὰ σημασίαν τὸ ἀλέσκονται (δ' ίδε). Τὸ δὲ κατὰ τύπον ἀπλοῦν μέσ. **Αἴρεοιμαι-θύματε** (=ἐκλέγω, προτιμῶ) ἔχει ἐνερ. σημ., πρτ. ἥρούμην, μέσ. μέλ. αἱρήσομαι, (τὰ σύνθ. ἀφ(δι)αιρήσομαι ἔχουσι παθ. σημασίαν), ἀόρ. δ' εἰλόμην, πρκ. ἥρημαι, ὑπερσ. ἥρημην. 'Ως παθ. τοῦ μέσ. αἱροῦμαι είναι τὸ: **Αἴρεοιμαι-θύματε** (=ἐκλέγομαι), πρτ. ἥρούμην, παθ. μέλ. αἱρεθήσομαι, (καὶ μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἀφ(δι)αιρήσομαι), παθ. ἀόρ. ἥρέθην, πρκ. ἥρημαι, ὑπερ. ἥρημην, μετ' δλ. μ. ἥρησομαι καὶ ἥρημένος ἔσομαι. Ρημ. αἱρεσίς, παραἱρημα, αἱρετός, αἱρετέος.

Σημ. 1. Τὸ δὲ εἰναι ἐλλειπτικόν (ὅρα εἰσαγ. § 17). Θέμ. Φαρ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. -j=Fαρ-j=Fαρ=)αἱρ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύμ. -ε-) αἱρ-ε-, καὶ (Fελ=) ἐλ-. Τὸ αἱρῶ ἐν σύνθετον μετὰ τῶν προθ.: ἀνά, ἀντί, ἀπό, διά, ἐκ, κατά, παρά, περί, πρό κλ. 'Ο θέμ. χαρακτήρē δὲν ἐκτείνεται πρὸ τῶν ἀπὸ συμφάνου ἀρχομένων τελῶν εἰς η ἐν τῷ παθ. μέλ.. παθ. ἀορ. καὶ τοῖς ὅμι. Παρὰ μτγν. ἀπαντῶσι καὶ δι' μέλ.: ἐλῶ καὶ μεσ. ἐλοῦμαι.

Σημ. 2. 'Αντι τοῦ μέσ. αἱροῦμαι λέγεται καὶ αἴρεσιν ποιοῦμαι καὶ ἀντί τοῦ προαιροῦμαι (=προτιμῶ τὸ ἔτερον δύο τινῶν προκειμένων) καὶ: προαιρεσίν ποιοῦμαι· ὡς ἐνεργ. δ' είναι τά: αἴρεσιν προτίθημι, αἴρεσιν προβάλλω (ἢ διδώμι) τινί, ὡς παθ. τό: αἴρεσις γίγνεται (ὑπὸ τινος).

Σημ. 3. Συνών. τῷ αἱρῶ είναι τά: χειροῦμαι, ύποχείριον ποιοῦμαι (λαμβάνω), καταστέφομαι, υπρεψέω, παρίσταμαι· τῷ δὲ μέσ. αἱροῦμαι τά: διαλέγω, ἐκλέγω, περὶ πλαίσονς (προσύργιατερον) ποιοῦμαι, προθετιμῶ.

Αἴρω (=σηκώων, ὑψώνω), πρτ. ἥρον, μέλ. ἀρῶ, ἀόρ. ἥρα (ὑπ-

(ἄρω, εὐκτ. ἄραιμι, προστ. ἄρον, ἀπαρέμφ. ἄραι, μτχ. ἄρας), πρκ. ἡρια, θηρεσ. -ηριειν. Μέσ. καὶ παθ. αἴρομαι, πρτ. ἡρόμην, μέσ. μέλ. ἀροῦμαι, μέσ. ἀρό. ἡράμην (τι=ἡρά τι ἐπ' ἐμαυτοῦ, ἔφορτώθην), [παθ. μέλ. ἀρθίσομαι μτγν.], παθ. ἀρό. ἡρθην, λαμβανόμενος καὶ ὡς μέσ. (=ἡρα ἐμαυτόν, ἐσηκώθην), πρκ. ἡριμαι, θηρεσ. ἡριμην. Ρημ. ἀρσις, [ἄρμα (=πᾶν δ, τι σηκόνει τις), ἀρτήρ, ἀρτός, ἐξ οὗ] (ἀρτώ) [ἄρτος, ἀρτέος], (ἀρέδην=) ἀρδην.

Σημ. Ό ἐνεστ. καὶ πρτ. γίγνονται ἐκ θ. Φαρ-, ἐξ οὗ (πιοσλήψει τοῦ προσφύμ. j : Φαρ-j=) αἰρ-. οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἐκ θ. ἀΦερ-, ἐξ οὗ τὸ δ. (ἀΦέρ-j-w=ἀέρω αἰολ.=) ἀείρω (ἐξ οὗ συναροίς καὶ Ἀττ. συναρθίς, μετ-ήροδος καὶ Ἀττ. μετέρωδος καὶ τὸ μτγν. ἀρτήρ). Ό μέλ. καὶ ἀρό. ἐσηκματίσθησαν ὥδε. ἀΦερ-έ-σω=ἀερέω=ἀερῶ=ἀρῷ. ἡΓέρ-σα (διὰ τὴν αὔξησιν)=ἡέροα=ἡέρα=ῃ+ει νόθῳ διφθογ. εἰς η) ἡρα. Υποτ. ἀρο.: αέρ-σω=ἀέρρω=ιείρω = (α+ει νόθῳ διφθογ. εἰς η) ἄρω κλ. Τὸ δ. ἀπαντ. καὶ σύνθ. μετά προθέσεων: ἀπαίρω (=ἀπολέω). ἀνταίρω (τινι=ἀνθίσταμαι), διαίρω (μτβ. ἀναφώνα. ἀμτ. =σηκώνομαι) κλ. Τὸ μέσ. ἀπαντή καὶ ἀναλελυμ.: ἐπαίρω ἐμαυτὸν καὶ συνεπαίρω ἐμαυτόν. Συνών. ίδε ἔγείρω σημ. 3.

Αἰσθάνομεις (=διὰ τῶν αἰσθήσεων λαμβάνω γνῶσίν τινος, καταλαμβάνω, ἔννοω). Μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ὑσθανόμην, μέσ. μέλ. αἰσθήσομαι, μέσ. ἀρό. δ' ὑσθόμην, πρκ. ὑσθημαι, θηρεσ. ὑσθήμην. Ρημ. αἰσθησις, [(ἐπ-) αἰσθημα], αἰσθητής (ἐξ οὗ αἰσθητήριον καὶ αἰσθητικός), αἰσθητός (ἐξ οὗ ἀναίσθητος, εὐαίσθητος).

Σημ. Θέμ. αἰσθ- καὶ προσλήψει τῶν προσφύμ. -ε- (§ 6) καὶ -ατ-=, αἰσθ-ατ- καὶ αἰσθ-ε-. Τὸ δ. τίθεται κωρίως ἐπὶ προαισθήσεως μελ/όντων πραγμάτων, διε τοι=έννοω, ἡξενθρ. Ἀπαντῷ δὲ καὶ σύνθ. μετά τῶν πιοθέσ.: πρό, παρά, ἐπει, διά. Ἀρχικὸς τέπος τοῦ αἰσθάνομαι εἶναι τὸ αἰσθομαι, οἱ ἀπαντώσιν οἱ τύποι αἰσθόμεθα, αἰσθονται καὶ αἰσθεσθαι. Ἀντὶ τοῦ αἰσθάνομαι λέγεται καὶ περιφρ.: αἰσθησιν λαμβάνω τινός, αἰσθησίς ἐστιν ἐμοί. Ως παθ. δέ: εἰς αἰσθησιν ἐμπίκτω. αἰσθησιν (παρ)έχω, (ἐμ)ποιῶ τινι, καὶ αἰσθητὸς γίγνομαι. Ἀντίθετο ἀναισθητέω-ῶ. Συνών. γιγνώσκω, μανθάνω, συνίημι, ξυμβάλλομαι, συμβάλλω, ἐπαῖω, έννοω, καταλαμβάνω.

Αἰσχύνω (μτβ.=κάλυψι τι ἀτχημον, ἀτχημίζω, ἐντροπιάζω τινά) καὶ συνηθ. κατ αἰσχύνω, πρτ. (μόνον) κατήσκυνον, μέλ. (μόνον) κατασκυνῶ, ἀρό. ἡσκῦνα καὶ κατήσκῦνα, πρκ. αἰσχύνη περιβέβλητη (τινῳ [καὶ ἡσχυγκα η ἡσχυκα, θηρεσ. ἡσχύκειν]. Μέσ. αἰσχύνομαι, πρτ. ὑσκυνόμην, μέσ. μέλ. αἰσχυνοῦμαι, παθ. μέλ. δις μέσ. αἰσχυνθήσομαι, παθ. ἀρό. δις μέσ. ὑσχύνθην, [πρκ. ὑσχύμηαι η ἡσχυμαι, θηρεσ. ἡσχύμηη η ἡσχύμηη ποιητ. καὶ μτγν]. Ρημ. [αἰσχυντήρ, αἰσχυντός], αἰσχυντέος, αἰσχυντέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ αἰσχος (θ. αἰ- αἰδ-ημαι, ἀντι: αἰδ-χος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνη (θ. ἀμύν. ἀμυν- j-w=λιμῆνω=) ἀμῆνω, καθ' δὲ καὶ βαρύς—βαρύνω, ἀδρός-ἀδρύνω κλ. διθεν θέμ. ἀναλογικὸν αἰσχύν-. Τὸ δ. ἀπαντῷ καὶ σύνθ. μετά τῶν προθ. ἐπει, ἀτβ, ὑπέρ. Τὸ ιέσ. ἐκρέοται καὶ ἀναλελυμ.: κατασκύνω ἐμαυτόν. Ἀντ. τοῦ αἰσχύνω λέγεται καὶ περιφρ.: εἰς αἰσχύνην καθεστημη τινα, αἰσχύνην περιβάλλω, (=περιποῦ, περιάπτω) τινι, αἰσχύνη περιβάλλω τινά, κλ. πιθ. δε: αἰσχύνης τυγχάνω ὑπό τινος.

Σημ. 2. Συνών. τῷ αἰσχύνομαι εἶναι τὸ αἰδοῦμαι. (Ἐνίστε δύμος καὶ διατφέρουσιν, καθ' δ' οσον τὸ μέσν αἰσχύνομαι=έντρεπομαι μετά κακήν τινα καὶ αἰσχούμενον τὸ δ' αἰδοῦμαι=κακη τινίω ἀπό συστολήν βλεπων ἀνιστερόν τινα **ἢ** ἄτο-

πόνι τι πραττόμενον), δυσωποῦμαι, εὐλαβοῦμαι, ἔντρεπομαι. Ἀντίθετον ἀναισχυντῶ, παρρησιάζομαι.

Αἴτεω=ῶ (=ζητῶ νὰ λάθω), πρτ. οὗτον, μέλ. αἰτήσω, ἀόρ. οὗτησα, πρκ. αἰτήσας ἔχω [καὶ ηγετη μτγν.], ὑπερσ. αἰτήσας εἰχον [καὶ ηγετηκεν μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. αἰτοῦμαι, πρτ. ητούμην, μέσ. μέλ. αἰτήσομαι, μέσ. ἀόρ. ητησάμην, [παθ. μέλ. μτγν.], παθ. ἀόρ. ητήθην, πρκ. ητημαι. Ρημ. αἰτησις, αἰτημα [αἰτητής (ἔξ ου αἰτητικός), αἰτης, αἰτητος], αἰτητέον, αἰτίζω (θαμιστ.=ζητῶ ἐπαιτιώς).

Σημ. 1. Θέμ. -αῖτε-. Τὸ ὁ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων. Τὸ παραισοῦμαι (=ζητῶ τι παρά τινος, παρα δὲ μτγν.=παραιτῶ) (ὅπερ ἰδεῖ) εἶναι ἀπο.

Σημ. 2. Συνών.: ζητῶ, ἔρευνω, ἔξετάζω. Τὸ αἰτῶ διαφέρει τοῦ ζητῶ, διότι τὸ μὲν αἰτῶ=ζητῶ νι. λάβω, τὸ δὲ ζητῶ=ἔρευνω νὰ εύω. (ποθλ. καὶ τὸ τοῦ Εὐαγγ. «αἰτεῖς καὶ δοθῆσεται ὑμῖν, ζητεῖτε καὶ εὑρήσετε» πᾶς γὰρ δ αἰτῶν λαμβάνει καὶ δ ζητῶν εὑρίσκει». Λνισ. διδωμι.

Αἴτιαζομαι (=κατηγοροῦμαι), ἀποθ. μετὰ παθ. διαθέσ. παρ². Ἀττ. πεζολ. μονον δ ἐνεστ., πάντες δ' οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται διά τῶν συνωνύμων: κατηγοροῦμαι καὶ αἰτιῶμαι (ἐπι παθ. διαθ.) η τῶν περιφρ.: αἰτίαν ἔχω ὑπό τινος, ἐν αἰτίᾳ εἰμι, αἰτίαν λαμβάνω (η ὑπέχω).

Σημ. 'Ἐν τοῦ αἰτία κατ' ἀναλογίαν τοῦ (φρούδ-γ-ω)=φρεῖζω — φράζομαι· δύνειν θέμα ἀναλογικον αἰτιᾶδ- (ὅρα ἀγοράζω σημ.). Συνών. ίδε κατηγορεῖ σημ. 2.

Αἴτιαίορκε=ῷμαι (=θεωρῶ τινα αἰτιόν τινος, κατηγορῶ), μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διάθ., πρτ. ητιώμην, μέσ. μέλ. αἰτιάσομαι, μέσ. ἀόρ. ητιασάμην, [παυ. μέλ. αἰτιαθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ητιάθην (παθ. διαθ.), πρκ. ητιάμαι (συνήθ. παθ. διαθ.), ὑπερσ. ητιάμην. Ρημ. αἰτίασις, αἰτιάμα, [αἰτιατός], αἰτιατέος.

Σημ. 'Ἐν τοῦ αἰτία: Τὸ ὁ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ κατά· οὐδεμ. καρακή, ἄποδ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων τελῶν ἐκτείνεται εἰς ἄν καὶ οὐχὶ εἰς η, οιοτι προηγεῖται ι. Ἀντι τοῦ αἰτιῶμαι λέγεται καὶ: ἐν αἰτίᾳ (η δι' αἰτίας) ἔχω τινά, αἰτίαν παρέχω (η ἐπιφέρω η ἀνατέθημι) τινι. Ως παθ. δ' εἶναι τό: ἐν αἰτίᾳ εἰμι, αἰτίαν ἔχω, (η λαμβάνω) ὑπὸ τινος, αἰτίαν ὑπέχω τινός, εἰς αἰτίαν ἐμπίπτω, αἰτίαν τινὸς φέρομαι, αἰτία ἐκπιέσομαι τινι. Ο ἐνεστ. αἰτιῶμαι σταν. εἶναι καὶ παθ. διαθ. οτε καὶ=τῷ αἰτιᾶθομαι. Συνών. ίδε κατηγορεῖ σημ. 2. 'Ἀντισ. ἐπανῶ.

Αἴωρέω=ῶ (=σηκώνω, ὑψώνω εἰς τὸν ἀέρα, κρεμῶ) καὶ παθ. η μέτ. (ξ-γ-, δι-, αι) αἰωροῦμαι, πάντα δὲ τὰ Ιλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων. Ρημ. αἰώρησις, [κιώρημα, αἰωρητός, εἰωρητέον].

Σημ. 'Ἐν τοῦ αἰώρα κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. κρατέσ-, κρατέσω=) κρατέω, καθ' δὲ καὶ νόσης—νοσέω κλ. Συνών. εἶναι τὰ: αἴρω, κρεμάννυμι, ἀρτάω-ῶ, αἰωρίζω, μετεωρίζω.

Ἀκέομαι-οῦμαι (=λατρεύω, ἐμβαλλώνω), μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ., πρτ. ηκούμην, μέσ. μέλ. ἀκοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ηκεσάμην, [παθ. ἀόρ. ηκέσθηγ], πρκ. ἄλος πεποίημαι τινι [καὶ ηκεσμαι η ἀκήκεσμαι, ὑπερσ. ηκέσμηγ]. Ρημ. [ἀκεσις, ἀκέστρα (=θελόνη), ἄκεσμα, ἀ-

κεστήρ (οὗ θηλ.-στρίς ἡ -έστρια), ἀκέστωρ], ἀκεστής, ἀκεστός (ἔξ οὗ
ἀν-ήκεστος) καὶ (ἐκ τῆς μτχ. ἀκούμενος=) Ἀκουμενός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἄκος (ἀ), γέν. ἀκεσ-ος=οντς, ἔξ οὗ πανακής, ἔξ οὗ πανάκεια.
Θέμ. ἀκέσ-, ἀκέ(σ)-ομαι=οῦμαι. Τὸ ἀκοῦμα ως καὶ τὰς καλῶς, τελῶ καὶ ἀλῶ
ἔχουσι μέλ. περισπώμενον, ὁ ἄρδ. (ήκεσ-σ-άμην) ἡκεσάμην διὰ τὴν ἀπλοποίησιν
τῶν σ σὲ δὲν ἔκτείνει τὸ ὄχ. φων. ε. Σωνίων. καὶ περιφρ.: ἄκος ποιοῦμαί τινε,
ἴδωμαι, θεραπεύω, [επιρράπτω], ὅγιάζω, δημήτη τινα καθίστημι..

Ἀκρατέια (=εἰμαι εἰς ἀκμήν, ἀκρατίος), πρτ. ἡκμαζον, ἀρ. ἡ-
κμάσα, πρκ. ἡκμακα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ἡ περιφράσεων. Ρημ.
ἀκρατής (=ἀκρατος).

Σημ. Ἐκ τοῦ ἄκμη (=δεύτης, νεότης, εύκαιρια) διπερ ἐκ θ. ἀκ· πρβλ.
ac-us=βελόνη, ἄκ-ανθα, ἄκ-σων, κλ.) ὅρα ἀγοράζω σημ. Ἐκ τοῦ ἄκμη καὶ τὸ
ἄκματος. Τὸ ὁ. ἀπειντὶ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς παρά. Ἀντὶ τοῦ ἄκμάζω λέγεται
καὶ: ἐν ἀκμῇ εἰμι, ἡ ἔχω ἀκμήν. Συνών. ίδε θάλλω σημ.

Ἀκολουθέω=ῶ (=εἰμαι ἀκόλουθος, συμβαδίζω, συμφωνῶ), πρτ
ἡκολούθουν, μέλ. ἀκολουθήσω, ἀρ. ἡκολούθησα, πρκ. ἡκολούθηκα, δ-
περσ. ἡκολούθηκεν. Ρημ. ἀκολυθήσις, [ἀκολούθημα], ἀκολουθητέον.

Σημ. Τὸ ὁ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀκόλουθος [διπερ ἐκ τοῦ ἀδροιστ.
καὶ κέλευθος (=οδός, πορεία)] (=ο τὴν αὐτὴν οδὸν βαδίζων). Σχηματίζεται
δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατέσ-, κρατέσ-ω=, κρατέω-ῶ, καθ' ὁ καὶ
πιούτος—πλούτεω κλ.). Ἀπαντῷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. ἐπί, παρά, σὺν
κλ. Συνών. ίδε ἔπομαι.

Ἀκονάζω=ῶ (=ἐκονίζω), ἀρ. ἡκόνησα καὶ μέσ. πρτ. ἡκονώμην,
τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται διπό τῶν συγωνύμων: θήγω, δεύτη. Ρημ. [ἀ-
κόνησις, ἀκόνημα, ἀκονητής].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀκόνη.

Ἀκοντέῖω (=φίπτω τὸ ἀκόντιον, κτυπῶ δι' ἀκοντίου, ἐκσφεν-
δονῶ), πρτ. ἡκόντιζον, μέλ. ἀκοντιῶ, ἀρ. ἡκόντισα. πρκ. ἀκοντίσας
ἔχω, ύπερσ. ἀκοντίσας είχον. Παθ. ἀκοντίζομαι, πρτ. ἡκοντίζομην, παθ.
μέλ. ἀκοντίσθησομαι, παθ. ἀρ. ἡκοντίσθην, [πρκ. ἡκόντισμαι, διπερ.
ἡκοντίσμην μτγν.]. Ρημ. ἀκόντισις, ἀκόντισμα, ἀκοντισμός, ἀκοντι-
στής ἡ ἀκοντιστήρ (ἔξ οὗ ἀκοντιστινός).

Σημ. Ἐκ τοῦ (ιποκορ.) ἀκόντιον, διπερ ἐκ τοῦ ἄκων, -οντος (=ἀκόντιον),
διπερ ἐκ θ. ἀκ· ὅρα ἀκμάζω σημ. Τὸ ὁ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς
ἔχων οδοντοφωνολ. (πρβλ. ἀθροίζω σημ.), διαντὶ δὲ καὶ σύνθετον. Τὸ ύπερα-
κοντέῖω (μτφρ. = ύπερτερῷ τινα) ποιητ. καὶ μτγν. Τὸ δὲ διακοντέῖομαι εἶναι
ἀποθ. ἔχον μόνον μέσ. μέλ. διακοντεῖομαι, τὰ δ' ἄλλα τούτου ἀνεπιηροῦντο
ἐκ τῆς περιφρ.: ἀκοντίσις χρῶμαι.

Ἀκούω (=δέη οὖς ἔχω, ἀκούω), πρτ. ἡκουον, μέσ. μέλ. ως ἔ-
νεργ. ἀκούσομαι, ἀρ. ἡκουσα, πρκ. ἀκήκοα, ύπερσ. ἡκηρόειν καὶ ἀκη-
κοὼς ἦν. Παθ. ἀκούομαι [πρτ. ἡκουόμην μτγν.], παθ. μέλ. ἀκουεθήσο-
μαι, παθ. ἀρ. ἡκούσθην, [πρκ. ἡκουσμαί, ύπερσ. ἡκούσμην μτγν.]. Ρημ.
ἀκοή, ἀκουσμα, ἀκουστός, ἀκουστέος, ἀκουσείω (ἐφετ.=ἐπιθυμῶ νὰ ἀ-
κούσω).

Σημ. 1. Θέμ. Ισχνω. ἀκουστ., [διπερ σύνθ. ἐκ τοῦ ἀκ- (=δέη πρβλ. ἀκ-
μή, ἀκ-ρος, λατ. ac-us) καὶ οὖς], ἔξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύμ. j=(ἀκουσ- j-ω=)

ἀκούω, καὶ ἀσθ. θέμ. ἀκο· ποβλ. ἀκονσᾶ' = ἀκουή (δημητ.) καὶ κατὰ συστολὴν ἀκοή (Ἄττ.). Τὸ δὲ ἀπαντῆ καὶ σύνδ. μετὰ τῶν προσθέσ.: ἐπί, διά, κατά, πρός, πρό, ὑπό. Ὁ ἐνεργ. πρκ. καὶ ὑπερσ. λαμβάνουσι τὸν Ἄττ. ἀπαδιπλασιαριόν.

Σημ. 2. Τὸ εὖ ἀκούω ὑπό τινος (= ἐπαινοῦμαι ὑπό τινος) εἶναι πιθ. τοῦ εὖ λέγω τινά (= ἐπαινῶ) τούναντίον δὲ τό: **κακῶς ἀκούω ὑπό τινος** (= κακὸν γοῦμαι) εἶναι παθ. τοῦ: **κακῶς λέγω τινά** (= κατηγορῶ). Συνών. τοῦ ἀκούω εἶναι τό: **ἀκροῦμαι** (= μετὰ προσοχῆς ἀκούω), ἀντίθετον δὲ τὸ ἀνηκονυστός.

Ἀκριβέως·ώ (= γνωρίζω τι ἀκριβῶς), ἀόρ. ἡκρίβωσα, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ.: ἀκριβῶς οἰδα. Παθ. καὶ μέσ. ἀκριβοῦμαι, πρτ. ἡκριβοῦμην, [μέσ. μέλ. ἀκριβώσαμαι], μέσ. ἀόρ. ἡκριβωσάμην, παθ. μέλ. ἀκριβωθήσομαι, παθ. ἀόρ. -ἡκριβώθην, πρκ. ἡκριβωμαι, ὑπερσ. ἡκριβώμην. Ρημ. [ἀκριβωσις, ἀκριβωμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀκριβῆς (ἀντὶ ἀκριβέω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ δουλος—δουλδω, ἔλεύθερος—ἔλευθερόω, καθ' ἄ και πλήρης—πλήρω, κλ. Ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς λέγεται καὶ: διακριθῶ, ἐπακριθῶ, ἢ ἀκριβῶς οἰδα.

Ἀκροσάρματ·ώματε (= ἀκούω μετὰ προσοχῆς, ἀκροσάρμαται). Μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἡκρούμην, μέσ. μέλ. ἀκροσάρμαται μέσ. ἀόρ. ἡκροσάρμην, πρκ. ἀκροσάρης γεγένημαι, [καὶ ἡκρόσμαι μτγν.] ὑπερσ. ἀκροσάρης ἐγεγενήμην. Ρημ. ἀκρόσατις, ἀκρόσαμα, ἀκροσάρης, [(ἐξ οὗ ἀκροσάτηριον καὶ ἀκροσάτικός), ἀκροσάτεος καὶ ἀκροσάρμαται].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀκροσάρματος (= δέξις παρατηρητής), [ὅπερ ἐκ τοῦ ἀκρο· (ποβλ. ἄκρος, ἄκμη) καὶ οὗ] καὶ κατὰ συστολὴν ἀκροσάρματος (ποβλ. ἀκονσᾶ = ἀκούη = ἀκοή), ἐξ οὗ (ἀκροσάρμαται = ἀκροσάρμαται) ἀκροῦμαι (= δέξις ἀκούω). Ὁ θεμ. χαρακτήρ ἡ ἐκτείνεται πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων τελῶν εἰς ἄ ἀντὶ εἰς η κατ' ἀναλογίαν τῶν ὅμη. τῶν ἔχοντων οἱ πρὸ τοῦ α. Ἀντὶ τοῦ ἀκροῦμαι λέγεται καὶ περιφρ.: ἀκροσάρης γίγνομαι, ἀκρόσατιν ποιοῦμαι, παρέχω ἐμαυτὸν ἀκροσάρην τινι.

Ἀκροβολέζομαι (= φέπτω τι μακρόθεν, ἀψιμαχῶ). Μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἡκροβολιζόμην, μέσ. ἀόρ. ἡκροβολισάμην, [πρκ. ἡκροβόλισμαι], τὰ δὲ ἄλλα κατὰ περίφρασιν ἢ ἐκ τοῦ συνων. Ρημ. ἀκροβόλιστις, [ἀκροβόλισμα], ἀκροβολισμός, ἀκροβολιστής.

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀκροβόλος (τοξότης ἡ ἀκοντιστής), [ὅπερ ἐκ τοῦ ἀκρος καὶ βάλλω. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. ἐκ τοῦ ἔοις (ἐριδήσιος) =] ἐξ οὗ, ὅπερ θ. ἀναλογ. ἀκροβολέδ-. Συνών. καὶ περιφρ.: ἀψιμαχῶ, ἀκροβολισμοὺς ποιοῦμαι, ἀκροβολισμοῖς χρῆμαι.

Ἀκρωτηρέάζω (= περικόπτω τὰ ἄκρα, κολοβώνω) παρ' Ἄττ. πεξ. μόνον ὁ μέσ. ἀόρ. ἡκρωτηριασάμην, καὶ δὲ πρκ. ἡκρωτ. φρίάσμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. περικόπτω, κολούω, [κολοβώ]. Ρημ. [ἀκρωτηρίαστις, ἀκρωτηρίασμα, ἀκρωτηριασμός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀκρωτήριον, [ὅπερ ἐκ τοῦ ἀκρόω] (ὅπερ ἐκ τοῦ ἀκρος).

Ἀλαζονεύομαι (= κομπάζω, ὑπερηφανεύομαι, ψευδῶ). Μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. καὶ μέσ. μέλ. ἀλαζονεύσομαι, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφρ. Ρημ. ἀλαζονέα, ἀλαζόνευμα.

Σημ. ἐκ τοῦ ἀλαζῶν [ὅπερ ἐκ τοῦ ἀλη (= πλάνη)] κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς—βασιλεύω, καθ' ὃ καὶ κόλαξ-κολακεύω, κλ. Τὸ δὲ ἀπαντῆ καὶ σύνθετον

μετὰ τῆς κατά λέγεται δὲ καὶ περιφρ.: ἀλαζόν εἶμι, καὶ ἀλαζονείας χρῶμα. Συνών. ἐπάρθομαι, μέγα φρονέω, κομπάω, κομπέω, μεγαλαυχῶ, παυχῶμαι, νεανιεύνομαι, ὑπερηφανός εἶμι, ὑπερηφάνως ἔχω.

Ἀλεκτήρω (=φωνάζω ἀλαλά, κραυγάζω), πρτ. ἡλάλαζον καὶ ἀστρ. ἡλάλαζα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. **Ρημ.** ἀλαλαγή, [ἱλάλα-γμα, ἀλαλαγμός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀλαλῆ (=πολεμική κραυγὴ) κατ' ἀναλογίαν τοῦ (κραγ-γ-ω=) κράξις ὅθεν θέμ. ἀνιπλογ. ἀλαλῆγ-, ὅπερ ἔχει τὸ θέμ. φωνήνεν ἢ μακρόν (εἰσ. § 7. β' σημ.). Συνήθως ἀπαντᾷ τῆς ἀνά, ἐπί. Συνών.: βοῶ, γεγωνέω, γεγωνίσω, πράξω, πραγάζω, φωνῶ.

Ἀλγέω-θ (=ἔχω ἀλγος, πόνον, πονῶ), πρτ. ἡλγουν, μέλ. ἀλγήσω, ἀστρ. ἡλγησα, πρκ. ἀλγήσεις ἔχω, ὑπερσ. ἀλγήσας εἶχον. **Ρημ.** ἀλγηδών (=πόνος σωματικός), [ἐλγησις, ἀλγημα ποιητ-].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀλγεος (ιντι ἀλεγος, ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. ἀλέψω=φροντίζω, μεριμνῶ), ἔξι οὖ καὶ ἀλγόνω. Θέτι. ἀλγεσ- (ἀλγεσ-θ=) ἀλγῶ, καθ' ὁ καὶ νόσος νοσῶ κτι. Συνών.: ἀπό-, περί-, ὑπέρ-. Συνών.: δινάσμα, πάσχω, πονῶ.

Ἀλείφω πρτ. -ἡλειφον, μέλ. -ἀλειψω, ἀστρ. -ἡλειψη, πρκ. ἀλειψι-φα. Μέσ. καὶ παθ. ἀλειφομαι, πρτ. ἡλειφόμην, μέσ. μέλ. ἀλειφομαι, μέσ. ἀστρ. ἡλειψιμην, παθ. μέλ. ἀλειφθήσομαι^π παθ. ἀστρ. ἡλειφθην, πρκ. ἀλείλυμμα. **Ρημ.** ἀλοιφή, ἀλειμμα, [ἀλειψις, ἀλειπτήρ (ἔξ οὖ ἀλειπτήριον), αλείπτης ἢ ἀλειπτήρ, ἀλειπτρον (=τὸ σκεῦος, μυροθήκη)], ἀνε-ἄλειπτος, εὐεξίλειπτος, ἔξαλειπτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀπτ. α καὶ λίπος, ἔξ οὗ (θ. ἀπθ ἀλειπ- καὶ λιχ. ἀλειπτ καὶ κατὰ μετάπτωσιν τοῦ γαρ. π. εἰς φ;) ἀλειφ- καὶ ἀλειφρ-. Η μετάπτωσις τοῦ π εἰς φ προήλθεν ἐκ τοῦ μέλ. καὶ ἀσθ, ἐν οἷς τὰ ὄγκια τὰ ἔχοντα καὶ γαρακτήρα π συμπίπτουσι μὲν ὄγκια τὰ ἔχοντα γαρακτήρα φ (π+σ καὶ φ+σ=ψ). Οἱ ουντελ. γρονοι μετ' Ἀττ. ἀνιδικλασιασμού ἀλ-ἡλιψα καὶ ἀλ-ἡλιμ-μα. Τὸ ὄγκια ἀπαντᾶ συνήθως σύνθετον μετὰ τῶν προθ. ἔξ, ἐπί, ἐν, ὑπό, ἀπό. Συνών. ἰδε κελώ σημ.

Ἀλέξω (=ἐποκρούω, ἀπομαχρύνω, προφυλάττω) καὶ μέσ. ἀλέξομαι (=ἀποκρούω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀμύνομαι), μέσ. μέλ. ἀλέξομαι, μέσ. ἀστρ. ἡλεξάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. **Ρημ.** [ἀλέξησις, ἀλέξημα], ἀλεξητήρ, ἀλεξητήριον, αἱ ἀλέξεις-εων (= προμαχῶνες, κατὰ πληθ.), ἔπιλξις (ἐκ τοῦ ἐπαλέξω), ἔτι δὲ Ἀλέξ-ανδρος, [Ἀλεξίκκως] κλ.

Σημ. Θέμ. ἀλκ- (ἔξ οὖ ἀλκή) καὶ [πασσή] φει τοῦ βοηθητικοῦ φωνήντος πρό τοῦ γαρακτήρος καὶ τοῦ προσφυμ. σ (ὅρι εἰσαγ, § 4; ἀλ-ε-κ-, ἀλ-ε-κ-θ=) ἀλεξ-. Συνών. ἰδε ἀμύνω σημ..

Ἀληθεύω (=λέγω ἀλήθειαν), πρτ. ἡλήθευον, μέλ. ἀληθεύσω, ἀστρ. ἡλήθευσα, [πρκ. καὶ ὑπερσ. μτργ.]. Παθ. ἀληθεύημαι, τὰ δ' ἄλλα περιφραστικῶς. **Ρημ.** ἀληθευσμα, ἀληθευτής (ἔξ οὖ ἀληθευτικός).

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀληθής, ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. ε καὶ λανθάνω. Σηματίζεται δὲ κατ' ἀντογίαν τοῦ βιοτελεύτη-βασιλεύοντος. Αντι τοῦ ἀληθεύοντος λέγεται καὶ ἀληθή λέγω καὶ χρῶμα ταῖς ἀληθείαις. Παθ. δέ: ἀληθή λέγεται.

Ἀλέσω (=συνκθροίζω), ἀστρ. ἡλέσα (μένον πατέε μπλ. συν-αλ-

σας). Παθ. ἀλίζομαι, καὶ παθ. ἀόρ. ἡλίσθηγ, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνω-
νύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀλῆσ (=ἀθρόος), [εἴτε οὐ ἀλία=ἐκκλησία, συνάθροισις, πρβλ.-
εὐνυχής, -ία] καὶ ἀλογύιαν τού (ἐλπί-·-έ· πιδ-·j-ω=) ἐλπίζω. "Οὐδεν θέμι. ἀνα-
λογικὸν ἀ-λίδ-·. Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετά τῆς σύν· διώνυμον δὲ τούτῳ
είναι τὸ ποιητ. καὶ μηγ. ἀλίζω (=ἀλατίζω). Συνών. ἀγείρω, ἀθροίζω, συλλέ-
γω, συνάγω, συμφορέω, [σωρεύω].

Αλέσκοιραξ (=συλλαμβάνομαι, αἰχμαλωτίζομαι, κυριεύομαι), ἀποθ
παθ., πρτ. ἡλισούμην, μέσ. μέλ. καὶ ώς παθ. ἀλώσομαι, ἐνεργ. ἀόρ. β'
ώς παθ. ἁλώνων καὶ σπν. ἥλων (ὑπ. ἀλω-φ-·-φ κλ., εὐκ. ἀλοίην-οίης κλ.,
πρστ. ἐλλείπει, ἀπ. ἀλῶναι, μηγ. ἀλούς), ἐνεργ. πρκ. ώς παθ. ἁλώκων
καὶ σπν. ἥλωκα, ὑπερσ. ἥλώκειν. Ρημ. ἀλωπις (ἔτε οὐ ἀλώσιμος), ἀλω-
τός (ἔτε οὐ εὐάλωτος, δυσάλωτος, αἰχμάλωτος, δοριάλωτος κλ.), [κατανά-
λωσις, παρανάλωμα].

Σημ. Θέμα (Fal- =) ἀλ- καὶ [προσλήψει τοῦ προσφρύμ. ο- (ὅρα εἰσαγ. § 6)
καὶ -ισκ-] ἀλ-ο- καὶ ἀλ-ισκ-. Τὸ δ. κατά την διάθεσιν είναι παθ. τοῦ αἰρέω-ω.
Ο ἀόρ. προϊῆτεν ἐκ τοῦ ἔ-Φάλ-λω-ν=ίδ'ιων καὶ κατ' ἔνα λαγήν χρόνου
συλλαβ. ἁλών δὲ ποκ. ἐκ τοῦ Φε-Φάλ-ω-κα=έλωνα. Συνών. [κυνεύομαι],
ἄρχομαι, πρατοῦμαι, δεσπόζομαι.

Αλλάστω ἥχλλάσσω (=ἀλλάζω, μεταβάλλω, ἀνταλλάσσω), πρτ.
-ἥλλαττ(σο)ν, μέλ. -ἀλλάξω, ἀόρ. ἥλλαξα. πρκ. -ἥλλαχα, ὑπερσ. -ἥλλά-
χειν. Μέσ. καὶ παθ. ἀλλάττ(σο)μαι, πρτ. -ἥλλαττ(σο)όμην, μ. μέλ. ἀπ-αλ-
λέσμαι, μέσ. ἀόρ. ἥλλαξάμην, [παθ. μέλ. ἀ μηγ.], πχθ. μέλ. β' ώς μέσ.
-αλλαγήσομαι, παθ. ἀόρ. α' -ἥλλάχθην καὶ β' ώς μ. -ἥλλάγην, πρκ. ἥλ-
λάγμαι, ὑπερσ. -ἥλλάγμην, καὶ -ἥλλαγμένος ἦν, μετ' δλ. μέλ. ἀπηλλά-
ξουμαι καὶ ἀπηλλαγμένος ἔσουμαι. Ρημ. (ἀπ-, παθ., δι- κλ.) ἀλλαγή,
[Ἄλλαξις], [(συν)ἥλλαγμα, ἀλλάκτης, ἀλλακτός (ἔτε οὐ ἡλλακτικός)] ἀπ-
(ἀντ)ἀλλακτέον, ἐν(ἐπ)ἀλλάξ καὶ ἀπαλλαξίω (ἐφετ.).

Σημ. Θέμ. ἀλλάγ- (ὅπερ ἐκ τοῦ ἀλλο καὶ ἄγω) καὶ [προσλήψει τοῦ προσ-
φρυμ. j- (ὅρα εἰσαγ. § 7): ἀλλαγ-·j-=] ἀλλάττ-· ἥ ἀλλ-ισκ-. Τὸ δ. ἀπαντᾷ συνή-
θως σύνθετον μετά τῶν προθέσεων ἀπό, σύν, μετά, παρά, ἀντί, διά, επί κλπ.
Αντί τοῦ ἀπαλλάττ(σο)μαι λέγεται καὶ ἀπαλλαγήν ποιοῦμαι, ἀντί δὲ τοῦ
διαλλάττ(σο)μαι καὶ διαλλαγής ποιοῦμαι. Συνών. ἀλλοιόω, μεταβάλλω, μετα-
ποιέω, τρέπω, μεθιστήμε, ἀμείβω.

Αλλοιόω-ω (=κάμνω τι ἀλλοῖον, μεταβάλλω), ἀόρ. ἥλλοιόσα,
τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ἥ τῆς περιφρ. ἀλλοῖον τινα ποιῶ. Ηλθ. καὶ
μέσ. ἀλλοιοῦμαι, πρτ. ἥλλοιούμην, πρκ. ἥλλοιομαι, ὑπ. ἥλλοιούμην. τὰ
δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ἥ τῆς περιφρ. ἀλλοῖος γίγνομαι (εἰμί). Ρημ.
ἀλλοιόσις, [ἀλλοιόμα, ἀλλοιωτός (ἔτε οὐ λαίσιτος καὶ ἀλοιωτικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀλλοῖος, διπρὸς ἐκ τοῦ ἀλλος. Συνών. ίδε ἀλλάττω σημ.

Αλλοιεκλ (ἀπτδ.=πηδώ). Μέσ. ἀπόθ. μετ' ἐνεργ. [“]διάθ., πρτ.
ἥλλομην, μέσ. μέλ. ἀλοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἥλλαμην, τὰ δ' ἄλλα ἀναπλη-
ροῦνται ἐκ τῶν συνων. πηδ-ίω-ω. ουροτῶ, ἀσκωλιάζω. Ρημ. ἀλμα, [ἄλ-
εις, ἀλτηρία, ἀλτήρες, ἀλτηρη] (ἔτε οὐ ἀλτικός).

Σημ. Θέμ. (σαλ- πρβλ. λατ. sal-to=πηδῶ) ἀλ- καὶ προσλήψει τοῦ προσ-
φρυμ. j: ἀλ-j=ἀλλ-· Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Ο ἀόρ. ἀκτείνει τὸ θερ. φε-

νῆσον ἡ εἰς η μόνον ἐν τῷ δοιστ. διὰ τὴν αὐξησιν, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεσιν εἰς ἄ μακρόν, κατ' ἀναλογίαν τῶν ὑγρολήγτων καὶ ἐνρινολ. τῶν ἐχόντων πρὸ τοῦ θερ. φωνήνετος α : φ ἥ κι ἐμάραντα, ἐμίαντα, ἡλάμην, ὑποτ. ἀλωματικ.

Ἀλλοτριώσω—ῶ (=καθιστῶ τι ἀλλότριον, ἀποξενώνω τι), μέλ. ἀλλοτριώσω, ἀρό. ἀλλότριόν τι ἐποίησα . [ἢ μτγν. ἡλλοτρίωσα], πρκ. ἡλλοτρίωκα. Μέσ. ἀλλοτριοῦμαι ἢ ἀλλοτρίως διάκειμαι πρός τινα καὶ παθ. ἀλλοτριοῦμαι (=ἀποξενοῦμαι), παθ. ἀρό. ἡλλοτριώθην καὶ ὡς μέσ. ἀπηλλοτριώθην [πρκ. ἡλλοτρίωμαι μτγν]. Ρημ. ἀλλοτρίωσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ (ἀλλό-τερος=) ἀλλότριος (ὅπερ ἐκ τοῦ ἄλλος) ἐξ οὗ καὶ ἀλλοτριάζω (=ἐχθρικῶς διάκειμαι). Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον. Τὸ μέσ. εὑρηταὶ καὶ ἀνακελευτοὶ ἡλλοτρίωκα ἐμαντόν. Τὸ δ. λέγεται καὶ περιφρ.: ἀλλοτρίως διάκειμαι πρός τινα, ἀλλοτριότης ἔστιν ἐν ἐμοὶ πρός τινα, ἀλλοτρίως ἔχω, [ἡλλοτριάζω].

Ἀμαρτάνω (=ἐποιηγχάνω τοῦ σκοποῦ μου, ἀστοχῶ, διαπράττω διάμαρτημα), πρτ. ἡμάρτανον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἀμαρτήσομαι, ἀρό. β' ἡμάρτον, πρκ. ἡμάρτηκα, ὑπερσ. ἡμάρτηκειν. Παθ. (μόνον κατὰ τὸ γ' ἔνικ. πρός.) ἀμαρτάνεται (=γίγνεται σφάλμα), πρτ. ἡμάρτανετο, παθ. ἀρό. ἡμάρτηθη, πρκ. ἡμάρτηται, ὑπερσ. ἡμάρτητο. Ρημ. ἀμαρτία ἀμάρτημα, [ἄμαρτωλές], ἀν-αμάρτητος, ἔξαμαρτητέον.

Σημ. Θέμ. [σμαρ (μέρος), ἐξ οὗ δ πρκ. (σε-σμαρ-ται=ἔσμαρται=) εἴμαρτα^τ καὶ (μετά τοῦ στερ. α: ἀ-σμαρ-] ἀμαρτ- καὶ προσλήψει τῶν προσφ. τ., -ε-, αν- § 11), ἀμαρτ-, ἀμαρτ-ε- καὶ ἀμαρτ-αν-. "Οὐεν τὸ ἀμαρτάνω ἐκ τοῦ στερ. α καὶ μείρομαι (κυριώτες=ἀμοιρῶ τινος). Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον. 'Αντὶ τοῦ παθ. ἀμαρτάνεται λέγεται καὶ: ἀμάρτημα γίνεται. Συνών. τῷ ἀμαρτάνω είναι τὸ ἀποτυγχάνω. 'Αντίθ. δὲ τά: βάλλω, τυγχάνω.

Ἀμείβω (=ἀνταμείβω, ἀλλάσσω, ἀποκρίνομαι) καὶ ἀρό. ἡμειψα. Μέσ. ἀμειβομαι, πρτ. -ημειβόμην, μέσ. ἀρό. -ημειψάμην καὶ παθ. ἀρό. ὡς μέσ. ἀπ-ημειψθην (=ἀπεκρινάμην), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συγγνων. Ρημ. ἀμοιβή, [ἀνταμοιβή, ἀμειψίες, ἀντάμειψις, ἀμοιβός μτγν.].

Σημ. Θέμ. [ά-μεβ- (πρβλ. Δωρ. ἀμεύω): ἀμεβ-β-] ἀμειβ-. Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον. Συνών. ἀλλάττω, ὁ ίδε ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ.

Ἀμελέω—ῶ (=εἴμαι ἀμελής, παραμελῶ) ὅμαλόν. Ρημ. [ἀμέλημα], ἀμελητέον.

Σημ. Τὸ δ. είναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀμελῆς (ἐξ οὗ καὶ ἀμέλεια), ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ τοῦ ἀπόσος, μέλει (=ἔστι φροντίς). Ή προστ. ἀμέλει (=ἰσθι ἄφροντις, ἀμέριμνος) ἔχει καὶ ἐπιζη. σημ.=βεβαίως, ἐξ ἀπαντος. 'Αντὶ τοῦ ἀμελῶ λέγεται καὶ περιφρ.: εἰμὶ (ἢ γίγνομαι) ἀμελής, ἀμελῶς ἔχω πρός τι, ἀμελῶς ἔχω τινός (ἢ περὶ τινα). Παθ. δέ: δλιγωροῦμαι, ἐν ἀμελείᾳ εἰμὶ (ἢ κείμαι), οὐδεπατένομαι, ἀμέλειά ἔστι (γίγνεται) τινος. Συνών. ίδε δλιγωρῶ σημ.

Ἀμηχανέω—ῶ (ἀμτβ. =εύρισκομαι ἐν ἀμηχανίᾳ, στενοχωρίᾳ) καὶ μέλ. ἀμηχανήσω, τὰ δ' ἄλλα ἐκφέρονται περιφραστικῶς.

Σημ. Τὸ δ. είναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀμήχανος (ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ μηχανή). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. κρατεος-) κρατῶ. Λέγεται δὲ καὶ περιφρ.: ἐν ἀμηχανίᾳ εἰμὶ (ἢ καθισταμαι), εἰς ἀμηχανίαν πιπτω καὶ ἀμηχανίας συνέχομαι, ὡς μτβ. δέ: ποιῶ ἢ τίθημι τινα ἀμήχανον.

Ἀμελλάσω—ῶμας (=διαγωνίζομαι, φιλοτιμοῦμαι νά υπερβ

τινα). Μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἡμιλλώμην, μέσ. μέλ. ἀμιλλή-
σομαι, παθ. ἀόρ. μετ' ἐνεργ. σημ. ἡμιλλήθην, πρκ. ἀμιλλαν πεποίημαι
(πρός τινα) [καὶ μτγν. ἡμιλλημαι], ὑπερσ. ἀμιλλαν ἐπεποίημην. ^{Τημ.}
[ἡμιλλημα, ἀμιλλητής ή ἀμιλλητήρ (ἐξ ὧν ἀμιλλητικός καὶ ἀμιλλητή-
ριος)], ἀμιλλητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀμιλλα (=ἄγων). Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς : ἀντὶ^τ
καὶ διά. Ἀντὶ τοῦ ἀμιλλῶμαι, λέγεται καὶ περιφρ.: ἀμιλλαν ποιοῦμαι πρός τινα.
Ἐνεργ. μτβτ. εἶναι τὸ : ποιῶ τινα εἰς ἀμιλλάν τινος. Παθ. δὲ τὸ : ἀμιλλα γί-
γνεται. Συνών. φιλονικῶ, διαγωνίζομαι, ἀντιφιλοτιμοῦμαι.

^{Τημ.} **Ἀμιπέχω** (=περιβάλλω, ἐνδύω τινά)· παρ' ^{Τημ.} πεζ. ἀπαντᾶ
μόνον ὁ σύνθ. ἐνεστ. περιαμπέχω καὶ ὁ μέσ. ἐνεστ. ἀμπέχομαι, καὶ πρτ.
ἡμιπειρόμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συγωνύμων. ^{Τημ.} ἀμπεχόνη, [ἀμπέ-
χονον].

Σημ. Τὸ δ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀμφὶ καὶ ἔχω [=ἀμφέχω] (καὶ κατὰ ψίλω-
σιν τοῦ φ)=ἀμπέχω, αὐξάνεται δὲ συγγρόνως καὶ ἐσωθεν καὶ ἔξωθεν. Συνών.
ἀμπίσχω, ἐνδύω, ἀμφιέννυμι, περιβάλλω, στέλλω, ἴματιζω.

^{Τημ.} **Ἀμιπέσχω** (=ἀμπέχω=ἐνδύω τινά); πρτ. ἡμιπισχον, καὶ μέσ. ἀμ-
πίσχομαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συγωνύμων: ἀμφιέννυμι, ἀμπέχω, ἐνδύω
κλπ.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀμφὶ καὶ ἔσχω [=ἀμφίσχω καὶ κατὰ ψί-
λωσιν τοῦ φ]=ἀμπίσχω (ὅρα ἀμπέχω σημ.). αὐξάνεται δ' ἐσωθεν καὶ ἔξωθεν.
Συνών. Ιδὲ ἀμπέχω σημ.

^{Τημ.} **Ἀμένω** (=ἀπομακρύνω κακόν τι ἀπό τινος, ὑπεραισπίζω, βοηθῶ),
πρτ. ἡμινον, μέλ. ἀμινῶ, ἀόρ. ἡμινα. Μέσ. ἀμύνομαι, πρτ. ἡμινόμην
μέσ. μέλ. ἀμινοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἡμινάμην, οἱ δὲ πρκ. καὶ ὑπερσ. ἀμφο-
τέρων τῶν φωνῶν ἀναπλήρεσνται παρ' ^{Τημ.} Αττικ. ἐκ τῶν συγωνύμ. ^{Τημ.}
[ἀμινα, ἀμύντωρ, ἀμιντήρ, ἐξ οὗ] (ἀμιντήριος, ἀμιντήριον (ὅπλον) καὶ
ἀμιντιόδος), ἀμιντέον· ἔτι δὲ Ἀμυνίας, Ἀμύντας.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀ-μέν-η [θέμ. μῆν- (πρβλ. λατ. munio=όχυρο, καὶ μετὰ τοῦ
πρθ. α: ἀμέν- καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. j: ἀμέν-j=ἀμένn=j] ἀμέν-. Κατ' ἀγαλο-
γίαν δὲ τοῦ ἀμένω (αἰολ.). ἀμέννων ἐσχηματίσθησαν καὶ τὰ (θάρρος) θαρρεύω
(σισχος) αἰσχύνω, (λαμπρός) λαμπρόνω, (φαιδρός) φαιδρόνω, (όξυς) δέξινω, (βα-
ρύς) βαρύνω, (ταχὺς) ταχύνω καὶ ταχύτης. Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. Τὸ ἀμέννω τινι=βοη-
θῶ, ὑπερασπίζω τινά, τὸ δὲ ἀμέννομαι τινα=μάχομαι ὑπὲρ ἐμαυτοῦ κατά τινος,
ἀποκρούω τινά. Συνών. τῷ ἀμένω εἶναι τὰ: ἀρητῶ, ἀλέξω, βοηθῶ, ἐπικουρῶ,
τιμωρῶ, μάχομαι, προσταταμαι, προμαχῶ, προμάχομαι, προσασπίζω, προστα-
τέω, συναγωνίζομαι, συμβάλλομαι, συντελῶ, ὑπερασπίζω.

^{Τημ.} **Ἀμφεγγονέω-εῖ** (=δὲ γνωρίζω ἀκριθῶς, ἀμφιβάλλω), πρτ. ἡμ-
φεγγόσυν, [μέλ. μτγν.], ἀόρ. ἡμφεγγόησα, καὶ παθ. ἀόρ. [ἡμφεγγοήθην]
μόνον ἀμφιγγοηθεῖς (=μή γνωρίσθε!ς), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συγωνύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀρ. ἐπιθ. ἀμφίγροος-ους (ὅπερ ἐκ τῆς ἀμφὶ καὶ θ. γνο- τοῦ
γνηγώσκω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. πρατεο-) πρατεώ-ῶ, καθ' ὁ καὶ πλοῦτος
πλούτον καὶ ταχύτηταν. Αὐξάνεται δ' ἐσωθεν καὶ ἔξωθεν. Συνών. διστάζω, ἐνδοιάζω,
διαφωνῶ, διχονοέω-ῶ, ἀμφιδοξῶ, ἀμφίδοξος είμι, ἐπ' ἀμφότερα γίγνομαι τῇ
γνώμῃ.

^{Τημ.} **Ἀμφεννυμεῖ** (=ἐνδύω), πρτ. -ἡμφιέννυν, [μέλ. ἀμφιῶ, -εῖς, -εῖ]

κλ.), ἀρ. ἡμφίεσα, πρκ. ἀμφιέσες ἔχω καὶ ὑπερσ. ἀμφιέσας εἶχον. Μέσ. ἀμφιεννυμαι, πρτ. ἡμπειχόμην, μέσ. μέλ. ἀμφιέσομαι, μέσ. ἀρ. (ἀλαξ μόνον) ἐπιέσαοθαι [καὶ μτγν. ἡμφιεσάμην], πρκ. ἡμφίεσμαι, ὑπερσ. ἡμφιεσμην. Ρημ. ἐσθῆς, είμα (=ίμα, ἐξ οὐ τὸ ὑποκ. ἱμάτιον) [ἀμφιον η ἀμφιον=] ἀμφιέσμα, [ἐμφιεσις, ὁμφιεσμός].

Σημ. Τὸ δ. είναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀμφὶ καὶ ἔννυμι, ὑπερ ἐκ θέμ. (Feο=) ἐσ-, ἐξ οὐ (προσλήψει τοῦ προσφ. νν : ἐσ-νο=) ἔννυμι^ν ανένανται δὲ καὶ διπλασιάζεται ἔξωθεν. Τὸ ὄμη. ἐσθῆς δὲ ἐφύλαξε τὸ πνεῦμα τοῦ θερ. ἐσ- ἐξ οὐ παράγεται πρβλ. διπλός (ἐπομαι), ὅφον (ἔψω), ἔχνος (ἰκέομαι). Συνών. ίδε ἀμπέχω σημ.

Ἀποφιεσθέω· ω (=ἔχω διάφορον γνύμιην, διαφωνῶ, φιλονικῶ), πρτ. ἡμφεσθήτουν, μέλ. ἀμφισβητήσω, ἀρ. ἡμφεσθήτησα [καὶ ἡμφι- σθήτησα μτγν.], πρκ. ἡμφεσθήτητα [καὶ ἡμφισθήτηκα μτγν.], ὑπερσ. ἡμφεσθητήκειν [ἡ ἡμφισθητήκειν]. Παθ. ἀμφισβητοῦμαι, [πρτ. μτγν.], μέσ. μέλ. ώς παθ. ἀμφισβητήσομαι, παθ ἀρ. ἡμφεσθήτημην, τὰ δ' ἄλλα ἐκφέρονται περιγραστ. Ρημ. ἀμφισβητησίς (ἐξ οὐ ἀμφισβητήσι- μος), ἀμφισβητήμα, ἀμφισβητητός (ἐξ οὐ ἀναμφισβητητος, καὶ ἀμφι- σβητητικός), [ἡμφισθητητέον].

Σημ. 1. Τὸ δ. παράγεται ἐκ τῆς ποιητικ. προθ. ἀμφις (=κίνηλωσην) καὶ τοῦ θερ. βη- (βα- τοῦ βαίνω :) ἀμφισ-βη-τέω. Ανέξανται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται ἔ- σωθεν καὶ ἔξωθεν. Αντί τοῦ ἀμφισβητῶ λέγεται καὶ ἀμφισβήτησον ἔχω (=πα- ρέχω). Ως παθ. δὲ ἀμφισβήτησίς (ἡ ἀμφισβητήσιμόν τι) ἔστιν ἡ γίγνεται. Αν- τίθετα τῷ ἀμφισβητῶ είναι τὰ συγχωρῶ, δμολογῶ.

Σημ. 2 Συνών. τῷ ὀμφισθητῷ είναι τά: ἐρίξω (καὶ τὸ μὲν ἀμφισβητῶ λέ- γεται καὶ ἐπὶ φύλων καὶ ἔχει μᾶλλον τὴν σημασίαν τοῦ διαφωνῶ, τὸ δὲ ἐρίξω πάντοτε ἐπὶ ἔχθρῶν καὶ διαφόδους ζεραπήρος ἀνθεύπων^ν είναι δὲ τὸ ἀμφισβη- τῶ ἀσθενέστερον τοῦ ἐρίξω, οὐ λεγοροτερον είναι τὸ διαπληκτίζομαι, ἀμφιλέ- γω, [ἀμφιλεγέω], διαφωνῶ, διχονοῦ, λογομαχέω, φιλονικῶ.

Ἀναγκάζω (=βιάζω τινά), δμιλόν. Ρημ. [ἐνάγκασμα, ἀναγκα- σμός, ἀναγκαστικής], ἀναγκαστός (ἐξ οὐ ἀναγκαστικός), ἀναγκαστέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀνάγκη πατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ζω δόδοντοφωνολίκτων (πρβλ. ἀκμάζω, ἀγοράζω σημ.). Τὸ μέσον ἐπράζεται ἀναλελυμ. : ἀναγκάζω δμαντόν. Αντί τοῦ ἀναγκάζω λέγεται καὶ: ἀνάγηντη πειτίθημι τινι, ἀνάγηντη προστίθημι τινι καὶ παθ. εἰς ἀνάγηντη πεπίπτω ἡ ἀρινκοῦμαι, ἐν ἀνάγηη καταλαμβάνομαι. Συνών. βιάζομαι.

Ἀναισχυντέω· ω (=είμαι ἀναισχυντος, φέρομαι ἀναισχύντως), πρτ. -ηναισχύντουν, μέλ. -ἀναισχυντήσω, ἀρ. -ηναισχύντησα, πρκ. ἀν- αισχυντος γέγονα, ὑπερσ. ἀναισχυντος ἐγεγόνειν. Ρημ. ἀναισχύντημα.

Σημ. Τὸ δ. είναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀναισχυντος (ἐξ οὐ καὶ ἀναισχυντία). σχηματίζεται δὲ πατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. κρατέο-) κρατῶ, καθ' δ και πλούτος-πλούτωντα κλ. Τὸ δ. λέγεται καὶ περιφρ. : ἀναισχυντός (ἴταμδε, ἀναιδής) εῖμι.

Ἀναλέσκω καὶ ἀναλέω· ω (=ἔξεδεύω), πρτ. ἀνίλισκον καὶ ἀ- νίλουν, μέλ. ἀναλώσω, ἀρ. ἀνίλωσα, πρκ. ἀνίλωκα, ὑπερσ. ἀνηλώ- καιν. Παθ. καὶ μέσ. ἀναλίσκομαι (καὶ σπν. ἀναλοῦμαι), πρτ. ἀνηλισκό- μην καὶ ἀνηλούμην, παθ. μέλ. ἀναλωθήσομαι, παθ. ἀρ. ἀνηλώθην,

πρκ. ἀνηλωμαι, ὑπερσ. ἀνηλώμην καὶ ἀνηλωμένος ἦν. Ρημ. ἀνάλωσις, ἀνάλωμα, [ἀναλωτήρ η] ἀναλωτής, (ἐξ οὗ ἀναλωτικός), ἀναλωτος (=ἀδωροδόκητος), ἀναλωτέος.

Σημ. Θέμ. ἀν-αλ- καὶ [προσαλήψει τοῦ προσφ. -ο- (§ 6, σημ.) καὶ ισκ-]: ἀν-αλ-ο- καὶ ἀν-αλ-ισκ-. Τὸ δ. καίτοι ἄρχεται ἀπὸ μακρού φωνηντος ἄ-, τρέπεται κατ' ἔξαιρεσιν τούτῳ ἐν τῇ αὐξήσει καὶ ἀναδιπλασιασμῷ εἰς η. (πρβλ. ἄρδω σημ.). Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐν διπλῇ συνθέσει: ἐπανῆλωσα, προσανῆλωκα κλ., πλὴν τοῦ καταναλίσκω, ὅπερ αὔξανεται καὶ ἀναδιπλοῦται ἔξωθεν: κατηγράλωσα, κατηγράλητην καὶ κατηγράλωμα. Ἀντι τοῦ ἀναλίσκω λέγεται καὶ: ἀνάλωμα φέρω πρός τινα καὶ παῖ. ἀνάλωμα γίγνεται. Συνών. τῷ ἀναλίσκω εἶναι τά: δακανά-ω καὶ ἀνασιμόδω-ῶ.

Ἀνατέλλω (μτγν. = κάμνω τι νὰ ἔξελθῃ ἐπάνω· ἀμτδ. = ἔξερχομαι εἰς τὸ φανερόν, σηκώνομαι ὑψηλά, κυρίως ἐπὶ ἥλιου καὶ σελήνης), πρτ. ἀνέτελλον, [μέλ. ἀνατελῶ], σέρ. ἀνέτειλα, [πρκ. ἀνατέταλκα]. Ρημ. ἀνατολὴ (ἐπὶ ἥλιου ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων ἀστέρων) = ἐπιτολή.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀνὰ καὶ τέλλω, ὅπερ ἐκ θέμ. τελ- (τελ-ι-ω) (πρβλ. ἐντέλλομαι=παραγγέλλω). Συνών. : ἀναφύω, φαίνομαι, ἀνίσχω, ἀνέκω.

Ἀνδρεπιδέξω (= καθιεστῶ τινα ἀνδράποδον, δοῦλον, σκλαδώνω), μέλ. ἀνδραποδιῶ, ἀσρ. ἡνδραπόδησα. Μέσ. καὶ παθ. ἀνδραποδίζομαι, παθ. μέλ. ἀνδραποδισθήσομαι, παθ. ἀσρ. ἡνδραποδίσθην, μέσ. ἀσρ. ἡνδραποδισάμην, πρκ. ἡνδραπόδησμαι, πάντα δὲ τὰλλα ἀνεπληρούντο ἐκ τοῦ συγχρ. (ὑπο)δούλω-ῶ. Ρημ. ἀνδραπόδισις, ἀνδραποδισμός, ἀνδραποδιστής (ἐξ οὗ ἀνδραποδιστικός).

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀνδράποδον, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀνήρ+ἀποδόσ-σθαι (= πωλεῖν), ἀντι ἀνδραπερδόστον=ἀνήρ ἀπόδοτο, κοιν. πωλημένον κρέας. Σηματίζεται δέ κατ' ἀ. αλογίαν τῶν εἰς (ιδ-ι-ω=) ιξω δόδοντοφων. δύεν θέμ. ἀναλογικόν ἀνδραπειδίδ- (πρβλ. ἀθροίζω σημ.). Τὸ δ. ἀπαντᾷ συνήθως σύνθετον μετά τῆς ἐξ-.

Ἀνδρεῖω (= κάμνω τινὰ ἀνδρα, ἀνδρείον, ἐνδυναμώνω) καὶ μέσ. ἀνδρέζομαι (= δεικνύομαι ὡς ἀνήρ, φέρομαι ἀνδρείως), τὰ δὲ ἄλλα ἀνεπληρούντο ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. [ἀνδρισμα, ἀνδρισμός, ἀνδριστής ἀνδριστί], ἀνδριστεόν.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ἀνήρ-ἀνδρός κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-ι-ω=)-ιξω δόδοντοφων. (ὅρα ἀνδραπειδίξω σημ.). Ἐκ τοῦ αὐτοῦ δὲ θέμ. γίγνεται καὶ τὸ [μτγν. ἀνδρόο-ῶ=μεταβάλλει εἰς ἀνόρα καὶ] ἀνδρόδομαι-οῦμαι=γίγνομαι ἀνήρ, φθάνω εἰς ἀνδρικὴν ἥπικίαν. Οἱ μτγν. μέλ. τοὺς ἀνδριξω σηματίζονται κοινῶς καὶ οὐχὶ Ἀττικῶς: ἀνδρίσω, ἀνδρίσομαι.

Σημ. 2. Συνών. τῷ μὲν ἐνεργ. ἀνδρεῖω εἶναι τὰ: ἐπιρρόννυμι, κρατύνω **ζενισχύω**, κρατεύω], τῷ δὲ μέσ. ἀνδρεῖομαι τὰ: ἐπιρρόννυμι ἐμαυτὸν, **ζενισχύομαι**.

Ἀνέχομαι (= ὑποφέρω, ὑποιμένω, κρατῶ τι ὑψηλά), πρτ. ἡνειχόμην, μέσ. μέλ. ἀνέξομαι, μέσ. ἀσρ. β' ἡνειχόμην (ὑπ. ἀνάσχωμαι, εὔκτ. ἀνασχοίμην, πρστ. ἀνάσχου, ἀπαρ. ἀνασχέσθαι, μτχ. ἀνασχόμενος), πρκ. ὑπομεμένηται, ὑπερ. ὑπεμεμεγήκειν. Ρημ. ἀνοχή, ἀνεκτός, δυσάνεκτος, ἀνασχετός.

Σημ. 1. Τὸ δέ εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀνὰ καὶ ἔχομαι (ἰδὲ ἔχω). Αὐξάνεται δὲ συγχρόνως ἕσωθεν καὶ ἔξωθεν. Συνών.: ὑπομένω, ἀντέχω, ἀνατλάω, φέρω, καραρώ.

Σημ. 2. Ὁ ἔνεργος τύπος ἀνέχω (=κρατῶ ὑψηλά, βαστάζω, σταματῶ τι) ἔχει πρ. ἀντίχον καὶ ἀόρ. β' ἀνέσχον. Ρημ. ἀνοκωκή καὶ ἀνοχαῖ. Συνών. τῷ ἀνέχω ίδε ἀνατέλλω σημ.

***Ἀντιέω-ῶ** (=ἀνθίζω, ἀκμάζω, κυρίως ἐπὶ ἀνθέων), πρτ. ἥνθουν [μέλ. ἀνθήσω], ἀόρ. ἥνθησα, πρκ. -ἥνθηκα, ὑπερσ. -ἥνθήκειν. Ρημ. ἀνθη (ή) (=ή ἀνθησις), [ἔξ-ἀνθημα, ἔξ-ἀνθησις].

Σημ. Ἐκ τοῦ : ἀνθος (ἔξ οὗ τὸ ἀνθηρός καὶ τὸ μτγν. ἀνθίζω). Θέμ. ἀνθέσ-, ἀνθέσ-ω=ἀνθέω-ῶ, καθ' ο καὶ (πλούτος) στλοντῶ, (νόσος) νοσσῶ κλ. Συνών. ίδε θάλλω σημ.

***Ἀντέω-ῶ** (=λυπῶ, ἐνοχλῶ), πρτ. ἥνιών, μέλ. ἀνιᾶσθω, ἀόρ. ἥνιᾶσα, πρκ. λελύπηκα, ὑπερ. ἐλελυπήκειν, Μέσ. ἀνιῶμαι, πρτ. ἥνιώμην, μέσ. μέλ. ἀνιᾶσθομαι, παθ. ἀόρ. ως μέσ. ἥνιᾶθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ἀντία (=λύπη, θλίψις), ἔξ οὗ καὶ ἀνιαρός. Ὁ θεμ. χαρακτήρ α πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων τελῶν ἐκτείνεται εἰς α καὶ οὐχὶ εἰς η, διότι προηγεῖται ι.

Σημ. 2. Συνών. τῷ μὲν ἀντίο εἶναι τὰ : λυπῶ, ἐνοχλῶ· τῷ δὲ ἀνιῶμαι εἶναι τὰ : λυποῦμαι, ἀχθομαι, ἀγανακτῶ, ἀθυμῶ, ἀσκάλλω, ἀλγῶ, θλίβομαι. Ἀντίθετα δὲ τὰ : ἥδομαι, ενφραγμομαι, χαίρω ἀγάλλομαι, γέγηθα, τέρπομαι κλ.

***Ἀνεξικω-ῶ** (=δι' ἵματων) σύρω ἐπάνω, ἀντλῶ), πρτ. ἀνίμων, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συνωνύμ. ἀνέλκω.

Σημ. Τὸ δέ εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἀνὰ καὶ ἴμαώ, διπερ ἐκ τοῦ ἵμας.

***Ἀνοέγω** καὶ σπν. ἀνοέγγυμαι, πρτ. ἀνέφγον, μέλ. ἀνοίξω, ἀόρ. ἀνέφξα, πρκ. ἀνέῳχα, ὑπερ. ἀνεψχειν. Ηαθ. ἀνοίγομαι καὶ σπν. ἀνοίγνυμαι, πρτ. ἀνεψγόμην, μετ' δλ. μ. ως παθ. ἀνεψχομαι, καὶ μέσ. ως παθ. ἀνοίξομαι, παθ. ἀόρ. ἀνεψχθην, πρκ. ἀνέψγμαι, ὑπερσ. ἀνεψγμην. Ρημ. ἀνοίξις, [ἀνοιγμα, ἀγοικτός, ἀνοικτόν].

Σημ. 1. Τὸ δέ εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἀνὰ καὶ τοῦ ποιητ. οὕγω. Θέμ. Φοιγ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφυμ. -νν-: Φογ-νν- λαμβάνει δὲ συγχρόνως καὶ τὰς δύο αὐξήσεις. Παρὰ τοῖς μτγν. εὐρηναι καὶ οἱ ἔσχης τύποι: ἔνεργος. ἀόρ. ἥνεφξα καὶ ἥροιξα, πρκ. β' ἀνέργρα (οὐδ. =εἰμι ἀγοικτός), ὑπερσ. β' ἀνεψχειν, παθ. μέλ. α' ἀνοιχθῆσομαι καὶ β' ἀνοιγῆσομαι, παθ. ἀόρ. α' ἀνεψχθην καὶ β' ἥροιγην, πρκ. ἥροιγμαι.

Σημ. 2. Συνών. ίδε (ἀνα)πετάννυμι σημ. Ἀντίθ. κλεί(γ)ω.

***Ἀντείξω** (=ἀντικρύζω, συναντῶ, ἐκετεύω) ποιητ., παρ' Ἀττ. δ' εὑρηται μόνον δ σύνθ. ἔνεστι: ὑπαντιάζω καὶ πρτ. ὑπαντιάζον, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀντίος κατ' ἀναλογίαν τοῦ φράξω (δ ίδε). Συνών. ἐπὶ μὲν τῆς σημασίας τοῦ ἀντικρύζει εἶναι τὰ: ἀπαντῶ, ὑπαντῶ, ἐν(συν)τυγχάνω, ἀντείξω, ἀντιβολῶ· ἐπὶ δὲ τῆς σημ. τοῦ ἐκετεύω τὰ: ἀντιβολῶ, δέομαι, ἐκετεύω, λεπαρῶ, λιταρεύω.

***Ἀντεῖσιλέω-ῶ** (ἀντικρύζω, παρακαλῶ), πρτ. ἥντεβόλουν [καὶ

ἀντιθόλουγ], μέλ. ἀντιβολήσω, ἀόρ. ἡγετεβόλησα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωγύμων ἡ περιφρ. Ρημ. ἀντιθόλησις (=παράκλησις).

Σημ. Τὸ δ. εἰναι παρασύνθετον ἐκ τῆς ἀντὶ καὶ βάλλω μὴ μεσολαβοῦντος συνθέτου δύναμιτος, αὐξάνεται δὲ συγχρόνως καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν. Λέγεται δὲ καὶ περιφρ.: ἀντιβολήσεις ποιοῦμαι, πρὸς ἀντιβολήσεις τέλεομαι. Συνών. ἄντιθέτως σημ.

Ἀντιθεικέω· ὥ (=εἶμαι ἀντίθικος, ἔχω δίκην πρός τινα, ἀντίθέτως), πρτ. ἡγετεδίκουν, μέλ. ἀντιδικήσω, ἀόρ. ἡγετεδίκησα, πρκ. ἀντίθικος καθέστηκα, ὑπερσ. ἀντίθικος καθεύστηκεν. Ρημ. [ἀντιδικησις].

Σημ. Τὸ δ. εἰναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀντίθικος (ὅπερ ἐκ τῆς ἀντὶ καὶ δίκη) καὶ σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ (κράτος θέμ. κρατεσ-) κρατῶ, καθ' δὲ καὶ (νόσος-) νοσῶ κλ. Αὐξάνεται δὲ συγχρόνως καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν. Παρά μτγν. εὑρηνται καὶ οἱ τύποι: πρτ. ἡγετιδίκουν καὶ ἀόρ. ἡγετιδίκησα. Λέγεται δὲ καὶ περιφρ.: ἀντίθικος καθίσταμαι πρός τινα.

Ἀντλέω· ὥ (=ἔξάγω ὅδωρ), πρτ. ἡγετλουν, μέλ. -ἀντλήσω, ἀόρ. -ἡγετλησα, πρκ. ἀντλήσας ἔχω, ὑπερ. ἀντλήσας εἶχον. Παθ. -ἀντλοῦμαι, πρτ. -ἡγετλοῦμην, καὶ παθ. ἀόρ. -ἡγετλήθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συγων. ἀφύτω. Ρημ. [ἀντλησις, ἀντλημα, ἀντλητήρ, ἀντλητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ [ἀμ-τλος (τοῦ ἀμάρω=ἀντλῶ) =] ἀντλος (ό) (ἔξ οὖ καὶ ἀντλία) κατ' ἀναλογίαν τοῦ (κράτος θέμ. κρατεσ-) κρατῶ κλ.

Ἄγνυ' τῷ καὶ σπν. ἀγνύ' ω (=πρὸς τὰ ἄνω τελειώνω, ἰδίᾳ περὶ τειχῶν λεγόμενον, μτφρ. δὲ =φέρω ἔργον τι εἰς πέρας, κατορθῶ τι), πρτ. ἡγνυτον καὶ σπν. ἡγνύον, μέλ. ἀνύσω, ἀόρ. ἡγνύσα, πρτ. ἡγνυκα, ὑπερσ. ἡγνύκειν. Μέσ. καὶ παθ. ἀνύτομαι, μέσ. ἀόρ. ἡγνυσάμην, [παθ. μέλ. ἀγνυσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἡγνύσθην], πρκ. ἡγνύσμαι (μόν. δι-γνύσθαι). Ρημ. ἀγνυσις (ἔξ οὗ ἀνύσιμος), ἀν-ἡγνυτος ἡ ὀν-ἡγνυστος, ἀγνυστός (ἔξ οὗ ἀγνυστικός), ἀγνυστέον ἡ ἀγνυτέον.

Σημ. Θεμ. ἀν- (ἔξ οὗ καὶ τὰ ταῦτόσημα ποιητ. ἀνω καὶ ἀννυμι), ἀν-ύ-τ-ω ἀν-ύ-τ-ω σῶς εἰσαγ. § 10). Τὸ δ. παρὰ μὲν τοῖς Ἀττ. ἐδασύνετο, παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις Ἑλλησιν ἐψιλοῦτο ἔχει δὲ τὸ ν πανταχοῦ βραχύ· ποβλ. [ἄρευ' ω], βρευ' ω, [βέλκν' ω], μεθύ' ω, πτύ' ω, τανύ' ω. Ἀπαντά δὲ καὶ σύνθετον. Συνών. τῷ ἀφύτῳ ἐπὶ ἀμτβ. σημ. εἰναι τό: δύναμαι καὶ οἶδες τ' εἰμί· ἐπὶ δὲ μτβτ. σημ. Ἄδε συνών. περαιώνω σημ.

Ἀπαγόρευσις (μτβ. =κωλύω, ἐμποδίζω, δὲν ἐπιτρέπω γὰ ποιῆτες τις τι· ἀμτβ. = ἀποκάμγω, ἀπαυδῶ) ἴδε ἀγόρευό.

Ἀπαντά· ὥ (= 1) ἔρχομαι εἰς ἀπάντησήν τινος, ἐπιτυγχάνω· 2) ἀποκρίνεμαι) καὶ ὑπαντά πρτ. ἀπήντων καὶ ὑπήντων, μέσ. μέλ. ως ἐνεργ. ἀπαντήσομαι [καὶ ἀπαντήσω μτγν.], ἀόρ. ἀπήντησα, πρκ. ἀπήντηκα, ὑπερσ. ἀπήντηκεν. Ρημ. [ἀπάντησις, προϋπάντησις, ὑπάντησις μτγν.], συνάντησις, ἀπάντημα, ἀπάντητον.

Σημ. Τὸ δ. εἰναι σύνθ. ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ τοῦ ποιητ. ἀντάω, ὅπερ ἐκ τοῦ σητα (=ἀντικού· ποβλ. λατ. ante). Τὸ ἀντῶ ενδίσκεται καὶ ἐν συνθέσει μετά τῶν προθ.: σύν, ὑπό, προ-υπ-. Τὸ τῆς ὁμιλουμένης ἀπαντῶ (=ενδίσκω εὑπρεπούσθεν μον) εἰναι ισοδύναμον τῷ: ἐντυγχάνω. Συνών. 1) ἀντιάζω, ἀντιάω· ἀντιβολῶ, ἀπαντῶ· 2) ἀποκρίνομαι, ἀμείβομαι.

Ἀπικτάω· ὁ (= ἔξαπατῶ, ἀποπλανῶ), πρτ. ἡπάτων, μέλ. ἀπατήσω, ἀόρ. ἡπάτησα, πρκ. ἡπάτηκα, ὑπερσ. ἡπατήκειν. Πχθ. ἀπατῶμαι, πρτ. ἡπατώμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἀπατήσομαι, καὶ παθ. ἀπατηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἡπατήθην, πρκ. ἡπάτημαι, ὑπερσ.-ἡπατήμην. Ρημ. [ἐπάτησις, ἔξαπατησις, ἀπάτημα, ἀπατητής], εὐαπάτητος, (ἔξ)απατητέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ἀπάτη, ἐξ οὗ τὸ ἀπατητὸς καὶ ἀπατεών. Τὸ δ. ἀπαντῆ καὶ σύνθετον. Τὸ μέσ. ἐκράζεται ἀναλευνμ.: ἔξαπατήθημαντόν.

Σημ. 2. Συνών. παρακρούομαι, παραλογίζομαι, βευκολέω, παράγω, σφιζομαι, δελεάζω, δόλφ ψέρχομαι, δελδώ, πλανώ, γελῶ, μαγεύω, γοητεύω, πολανεύω, φενακίζω, φεύδω—φεύδομαι.

Ἀπειθέω· ὁ (ἀμτβ. = εἰμαι ἀπειθής), πρτ. ἡπείθουν, μέλ. ἀπειθήσω, ἀόρ. ἡπείθησα, πρκ. ἀπειθής γέγονα, ὑπερσ. ἀπειθής ἐγεγόνειν.

* Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνιτ. ἐκ τοῦ ἀπειθῆς (ἐξ οὗ καὶ ἀπειθεῖα), ὑπερ-ἐκ τοῦ στερ. α καὶ πείθομαι. Λέγεται δὲ καὶ περιφρ.: ἀπειθῆς εἰμί τινι, καὶ ἀπειθῶς ἔχω περός τινα· ὡς μιτρ. δέ: ἀπειθεῖαν ἐμβάλλω τινὶ καὶ παρέχω τινὰ ἀπειθῆ τινι.

Ἀπειλέω· ὁ (= φοβερίζω), πρτ. ἡπείλουν, μέλ. ἀπειλήσω, ἀόρ. ἡπείλησα, πρκ. ἀπειλήσας ἔχω, ὑπερσ. ἀπειλήσας είχον. Πχθ. ἀπειλοῦμαι καὶ παθ. ἀόρ. [ἡπειλήθην] μόνον ἀπειληθεῖς, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωγύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀπειλῆ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀπειθῆς (θ. ἀπειθέσ-) ἀπειθῶ, καθ' δὲ λύπη—λυπέω κλ. Τὸ μέσ. ενδοίσκεται σύνθετον μετὰ τῆς διὰ καὶ ἔναι αποθ.: διαπειλοῦμαι, πρτ. διηπειλούμην, μέσ. ἀόρ. διηπειλησάμην καὶ πλέον οὖ. Συνών. Ιδὲ ἐπηρεάζω σημ.

Ἀπεγχάγομαι (= γίγνομαι μισητός, μισοῦμαι παρά τινος) ἀποθ. παθ., πρτ. ἀπηχθανόμην, μέσ. μέλ. ἀπεχθήσομαι, μέσ. ἀόρ. 6' ἀπηχθόμην, πρκ. ἀπήχθημαι, ὑπερσ. ἀπηχθήμην. Ρημ. [ἐπέχθημα, ἀπεχθήμων], ἀπεχθῆς, φιλαπεχθήμων (= φιλόνικος).

Σημ. Θέμ. ἔχθ. (ἔξ οὗ ἔχθομαι ποιητ.) καὶ προσλήψει τῶν προσφ. (§ 6' 2) ε- καὶ αν-: ἔχθ-ε-, ἔχθ-αν-. Τὸ δ. συντασσόμενον μετά δοτ. εἶναι παθ. διαθ.: ἀπεχθάνομαι τινι (= ποιῶ ἐμαυτὸς ἀπεχθῆ τινι=μισοῦμαι ὑπό τινος). συντασσόμενον δὲ μετ' αιτιατ. εἶναι ἐνεργ. δεαθ.: ἀπεχθάνομαι τινα (= ποιῶ τινα ἐμαυτῷ ἀπεχθῆ=μισῶ τινα). *Αντὶ δὲ τοῦ ἀπεχθάνομαι τινὶ λέγεται καὶ περιφρ.: δι' ἀπεχθείας τινὶ γίγνομαι, εἰς ἀπεχθεῖαν ἔχομαι τινὶ καὶ ἀπεχθῶς ἔχω τινί. Συνών. μισοῦμαι, ἔχθραιν, [ἐ]θαίρω]. *Αντίθ.: φιλοῦμαι ή φίλος εἰμι.

Ἀπιστέω· ὁ (= εἰμαι ἀπιστος, δυσπιστώ), πρτ. ἡπίστουν, μέλ. ἀπιστήσω, ἀόρ. ἡπίστησα, πρκ. ἡπίστηκα, ὑπερσ. ἡπιστήκειν. Πχθ. ἀπιστοῦμαι, πρτ. ἡπιστούμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἀπιστήσομαι, παθ. ἀόρ. ἡπιστήθην, πρκ. ἀπιστος γέγονα, ὑπερσ. ἀπιστος ἐγεγόνειν μέσην δὲ διάθ. δὲν ἔχει. Ρημ. [ἀπιστητέον].

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνιτ. ἐκ τοῦ ἀπιστος (ἔξ οὗ καὶ ἀπιστία), ὑπερ-ἐκ τοῦ σπεργτ. α καὶ πιστὸς (θέμ. πιθ. τοῦ πείθομαι). σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θέμ. κρατεσ-) κρατῶ, καθ' δὲ καὶ (πλοῦτος) πλοντῶ κλ. *Αντὶ τοῦ ἀπιστῶ (μιτρ.) λέγεται καὶ: ἀπιστίαν ἔχω περί τινος (ἢ περός τι), εἰς ἀπιστίαν καταπίπτω, ἀπιστός εἰμι (ἐνεργ. καὶ παθ. σημ.), ἀπιστως ἔχω· ὡς μιτρ. δὲ εἶναι τό: ποιῶ τινα ἀπιστον. Συνών. Ιδὲ ὑποπτεύω σημ. *Αντίθ.: πιστεύω, πείθομαι.

Ἀποδημέω-θ (=λείπω ἐκ τῆς πατρίδος, εἰμαι ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ταξιδεύω), πρτ. ἀπεδήμουν, [μέλ. ἀποδημήσω], ἀόρ. ἀπεδήμησα, πρκ. ἀποδεδήμητα, υπερσ. ἀπεδεδημήκειν. Ρημ. ἀποδημητής (ἐξ οὗ ἀποδημητικός).

Σημ. 1. Τὸ δέ εἶναι παρασύνθ. ἐι τοῦ (ποιητ.) ἀπόδημος, ἐξ οὗ καὶ ἀπόδημία: σχηματίζεται δὲ κατ' ἀγαλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ, καθ' ὃ καὶ (πλούτος) πλουτῶ κλ. Ἀντὶ τοῦ ἀπόδημῶ λέγεται καί: ἀπόδημίαν ποιοῦμαι καὶ ἀπόδημητης είμι.

Σημ. 2. Συνών. τῷ ἀπόδημῷ εἶναι τό: ἐκδημῶ [ποιητ. καὶ μτγν.], ὅδοι-πορῶ (κ. διὰ ἔηορᾶς), στέλω, ναντίλλομαι, ναντιστολέω, θαλασσοπορέω (κ. διὰ θαλάσσης). Ἀντίθ.: ἐπιδημῶ, ἐνδημῶ (=μένω ἐν τῇ πατρίδι). Συνών. τῷ ἀ-ποδημητής εἶναι τό: φιλαπόδημος καὶ ἀντίθ. ἐνδημος.

Ἀποδιδράσκω. ίδε διδράσκω.

Ἀποκρένομαι (=δίδω ἀπόκρισιν, ἀπαντῶ εἰς ἑρώτησιν), μέσ. ἀποθ., πρτ. ἀπεκρινόμην, μέλ. ἀποκρινοῦμαι, ἀόρ. ἀπεκρινάμην (=ἔδωκα ἀπόκρισιν), πρκ. ἀποκέκριμαι, υπερσ. ἀπεκριθήμην, μετ. δλ. μ. ἀποκριμένος ἔσομαι. Ρημ. ἀπόκρισις, [ἀπόκριμα], ἀποκριτέον.

Σημ. Τὸ δέ εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ κρίνομαι (ὅρα κρίνω). Ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνομαι ἔργεται καί: ἀπόκρισιν δίδωμε ἢ ποιοῦμαι καὶ ἀποκρίσει χρωμαι. Τὸ ἀποκρίνομαι ἐπὶ τῆς σημ.=ἀποκριθῆσομαι εἶναι παθ. διαθ. καὶ ἔχει ὡς ἐνεργ. τὸ ἀποκρίνω=ἀποκριθῆσθαι. Παρὰ μτγν. γίνεται χρῆσις τοῦ παθ. μέλ. ἀποκριθήσομαι ἀντὶ τοῦ μέσ. ἀποκρινοῦμαι καὶ παθ. ἀόρ. ἀπεκριθῆην ἀντὶ τοῦ μέσ. ἀπεκρινάμην. Συνών. ίδε ἀπαντῶ σημ.

Ἀπόλαυνω (=καρποῦμαι, μετέχω), πρτ. ἀπέλαυνον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἀπολαύσομαι, ἀόρ. ἀπέλαυσα, πρκ. ἀπολέλαυκα, υπερσ. ἀπελελαύνειν ἢ ἀπολελαυκὼς ἦν. Ρημ. ἀπόλαυσις, [ἀπόλαυσμα, ἀπολαυστός (ἐξ οὗ ἀπολαυστικός)].

Σημ. Τὸ δέ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ τοῦ ἀχρόήστου λαύω (ποιητ. λάF-ω=λάω), διὸ καὶ αὐξάνεται ἔσωθεν συλλαβικῶς· οἱ δὲ τύποι ἀπήλαυνον καὶ ἀπήλαυσα μτγν. Ἀντὶ τοῦ ἀπόλαυνω λέγεται καί: ἀπήλαυσίς ἐστὶ μοι τινός, ἀπήλαυσιν ἔχω τινός. Συνώνυμ. ίδε τρυγάω σημ. καὶ ὥφελοῦμαι σημ.

Ἀπολογέομαι-οῦμαι (=ἀπαντῶ εἰς τὰς κατ' ἐμοῦ κατηγορίας, υπερασπίζομαι διὰ λόγου), μέσ. ἀποθ., πρτ. ἀπελογούμην, μέσ. μέλ. ἀπολογήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἀπελογησάμην, παθ. ἀόρ. ἀπελογήθην (=ἀπελύθην, ηθωώθηγ), πρκ. ἀπολελόγημαι, υπερσ. ἀπολογίαν ἐπεποιήμην, μετ. δλ. μ. ἀπολελογημένος ἔσομαι. Ρημ. ἀπολόγημα, [ἀναπολόγητος, ἀπολογητής (ἐξ οὗ ἀπολογητικός)], ἀπολογητέον.

Σημ. Τὸ δέ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀπόλογος (ἐξ οὗ καὶ ἀπολογία καὶ ἀπολογίζομαι=δίδω λογοφιασμόν), ὅπερ ἐκ τοῦ ἀπὸ καὶ λέγω² σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ (κράτος) κρατῶ (ὅ ίδε). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετ' ἄλλων προθ.: ὑπεραπολογοῦμαι, συναπολογοῦμαι κλ. Ἀντὶ τοῦ ἀπολογοῦμαι λέγεται καί: ἀπόλογίαν ποιοῦμαι· τὸ δέ: ἀπόλογίας τυγχάνω παρά τυνος=ἐπιτρέπεται μοι ἐκ μέρους τυνὸς νὰ ἀπολογηθῶ.

Ἀπορέω-θ (ἀμτδ. =εὑρίσκομαι ἐν ἀπορίᾳ, ἀμηχανίᾳ, υποφέρω ἐξ ἐνδείας), πρτ. ἡπόρουν, μέλ. ἀπορήσω, ἀόρ. ἡπόρησα, πρκ. ἡπόρητα, υπερσ. ἡπορήκειν. Μέσ. ἀποροῦμαι (=ὑπὸ δυσχερειῶν κλυδωνιζό-

μενος ῥίπτομαι εἰς ἀπορίαν), πρτ. ἡπορούμην, μέσ. μέλ. εἰς ἀπορίαν καταστήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ώς μέσ. ἡπορήθην, πρκ. -ἡπύρθημαι, ὑπερο. ἡπορήμην. Πημ. [ἀπόρησις, ἀπορητικός], ἀπόρημα (ἐξ οὐ ἀκοστη- ματικός).

Σημ. 1. Τὸ ὁ. εἰναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀπορος (ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. ια καὶ πόρος (περάω)=πέρασμα). σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλος (θ. τέλεσ- τελῶ, καθ' ὃ καὶ (νόσος) νοσῶ κλ.). Ἀντὶ τοῦ ἀμτβ. ἀπορῶ λέγεται καὶ ἀπόρως ἔχω (ἢ διάκειμαι), ἐν ἀπορίᾳ εἰμί (ἢ ἔχομαι), εἰς ἀπορίαν ἔμπιπτεσ. Καὶ ώς ἐνεργ. μτβ. εἰς ἀπορίαν τινὰ καθίστημι, ἐμβάλλω τινὰ εἰς ἀπορίας, ἀπορίας παρέχω, ποιῶ τινα ἀπορεῖν καὶ ἀπορεύτινα καθίστημι. Παθ. δέ: εἰς ἀπορίαν καθίσταμαι. Τὸ μέσ. ἀποροῦμαι εἶναι συνών. τῷ: ἀμηχανῶ.

Σημ. 2. Συνών. ίδε δυστυχῶ σημ. Ἀντιθ. πλόντω, εὐπορῶ.

Ἀποχρῆ (=ἀρκεῖ) ἀπρόσ. (μόνον τὸ ἀπαρέμ. ἀποχρῆν, μτχ. ἀποχρῶν, -ῶσα, -ῶν), πρτ. ἀπέχοη, μέλ. ἀποχρήσει, ἀόρ. ἀπέχοησε, πρκ. ἀρκούντως ἔσχημε. Πημ. ἀποχρώντως (=ἰκανῶς, ἀρκετά).

Σημ. Τὸ ὁ. εἶναι γ' πρόσωτ. τοῦ ἀποχρήω, [ὅπερ σύνθ. ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ κερχῶ-ῶ (=χρηματοδοτῶ)] παρ'. "Ιωσὶ καὶ ποιητ. ἀπαντῆ προσωπικῶς (=ἄκε- αρκω, ἐπαρκω, φυάνω) καὶ κατὰ μέσ. φωνήν (=ἀρκοῦμαι, εἶμαι εὐλαριστημέ- νος). Συνώμ. ἀρκεῖ, ἔξαρκεῖ καὶ ἀρκούντως (ἄλις, εὗ) ἔχει.

"**Ἀπτω** (=1) προσκαλλῶ, ἐγγίζω· καὶ 2)=χνάπτω), πρτ. -ἡπτον, μέλ. -άψω, ἀόρ. ἡψα, πρκ. ἄψας ἔχω, ὑπερσ. ἄψας εἶχον. Μέσ. ἀπτομαι πρτ. ἡπτόμην, μέσ. μέλ. ἄψομαι, μέσ. ἀόρ. ἡψάμην, παθ. ἀόρ. ἡρθῆν, πρκ. ἡμμαι (ἡψαι, ἡπται, κλ.), ὑπερσ. ἡμμην, (ἡψο, ἡπτο κλ.). Πημ. ἀφῆ, ἄψις, ἀψίς, ἄψμα, ἀπτός, (προσ)-ἀπτέον, ἔτι δὲ καὶ τὰ: ἀψί-κορος, ἀψί-μαχῶ.

Σημ. 1. Θέμ. (Φαφ ==) ἀφ. Τὸ φ. τοῦ θέμ. πρὸ μὲν ὁδογοτρ. γίνεται ὅμόπνουν, πρὸ δὲ τοῦ σ. ἐνοῦται εἰς ἕ καὶ πρὸ τοῦ μ. ἀφομοιοῦται. Τὸ ὁ. προσλαμβάνει τὸ πρόσφυμ. τ: (ὅρα εἰσαγ. § 10 ἀφ-τω==) ἀπ-τ-ω, ἀπαντῆ δὲ καὶ συνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων.

Σημ. 2. Συνών. τῷ μὲν ἀπτω εἶναι τὰ: αὖω, ἀνάπτω, ἀνακαίω, ἀναφρέ- γω, ὑπεκκαίω· τῷ δὲ μέσ. ἀπτομαι τὰ: ἔχομαι, συνέχομαι, ψαύω, θιγγάνω, ἐγχειρῶ, ἐπιχειρῶ, ἐπιβάλλομαι.

Ἀράσικ-ῶμετί (=εὔχομαι· καὶ ἐπὶ κακῆς σημ.=καταρῶμαι), ἀποθ. μέσ., πρτ. -ἡρώμην, μέλ. ἀρᾶ' σομαι, ἀόρ. -ἡρᾶ' σάμην, πρκ. ἡρᾶ- μαι, ὑπερσ. ἀραι ἐπεποίηντο. Πημ. [ἀρατός], (ἐξ οὐ ἐπάρατος, κατάρα- τος, τρισκατάρατος, πολυνάρατος).

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀρά, ὅπερ ἐκ τοῦ αἴρω (τὰς κεῖρας). Ο θεμ. χκρακτήρ ἢ ἐκτείνεται εἰς ἄ καὶ οὐχὶ εἰς η διότι προηγεῖται φ. Συνών.: κατεύχομαι, ἀρᾶς τίθεμαι, ἀρᾶς ποιοῦμαι καὶ παθ.: ἀραι γίγνονται.

Ἀργέω=ῶ (ἀμτβ.=είμαι ἀργός), πρτ. ἡργονυν, μέλ. ἀργήσω, ἀόρ. ἡργησα, πρκ. ἐσχόλακα, ὑπερσ. ἐσχολάκειν. Παθ. ἀργοῦμαι (=εί- μαι ἡμελημένος, ἀνωφελῆς), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ. ἐν ἀμελείᾳ εἰμὶ (κείμαι) ἢ τοῦ συγωνῶ διλιγωροῦμαι.

Σημ. Τὸ ὁ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ (ἀΗεργὸς) ἀργός, ὅπερ ἐκ τοῦ στερητ. α καὶ ἔργον σχηματίζεται δὲ ἀναλογικῶς τοῦ ἀνθος-ἀνθῶ. Ο ἀόρ. τρέπει

κατ' ἔξαιρεσιν τὸ ἀρκτικὸν ἄ εἰς η (ὅρα ἄδω καὶ ἀναλίσκω σημ.). Συνών. καὶ περιφρ. τῷ μὲν ἀργῷ λίθῳ σχολάζω, τῷ δὲ παθ. ἀργοῦμαι λίθῳ ἀμελῶ σημ.

Ἀργυρολογέω·· (=συλλέγω, εἰσπράττω, ἀργύριον, χρήματα), πρτ. ἡργυρολόγουν, μέλ. ἀργυρολογίσω, ἀρό. ἡργυρολόγησα, πρκ. ἡργυρολόγητα, ὑπερσ. ἡργυρολογήκειν. Ρημ. [ἀργυρολόγητος].

Σημ. 1. Τὸ ὁ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀργυρολόγος (ἔξ οὖ καὶ ἀργυρολογία), ὅπερ ἐκ τοῦ ἀργυροῦ καὶ λέγω σχηματίζεται δὲ ἀναλογικῶς τοῦ ἀνθροΐτης- (ἀνθέτε-) ἀνθέτε-ω=ῶ.

Σημ. 2. Συνών.: δασμολόγω, χρήματα πράττω, ἀργυρεῖσθαι (=καταπιέζειν λαμβάνω χρήματα). Τὸ ἀπλοῦν ἐνεργητ. ἀργυρεῖσθαι μτγν. =έχω χρῶμα ἀργόρου· ἐκ τούτου δὲ τὸ σύνθ. Ἀττ. ἐξαργυρεῖσθαι (=κάμινον ἀργυρον, πωλῶ).

Ἀρδώ·· (=ποτίζω, δύργαλνω), πρτ. ἡρδον, (τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ ἀρδείω), μέλ. ἀρδεύσω [καὶ ποιητ. ἄρσω], ἀρό. ἡρδεύσα [καὶ ἡρσα π.], πρκ. ἀρδεύσας ἔχω, ὑπερσ. ἀρδεύσας εἶχον. Παθ. ἀρδομαι. τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ρημ. [ἄρδα, -ῆς (ἔξ οὖ ἄρδαλος, ἔξ οὖ ἄρδαλιον)], ἀρδεία, ἀρδευσις, ἀρδευτής, ἀρδευτὸς [ἔξ οὖ ἄρδευτικός].

Σημ. Θέμ. ἀρδ·. Συνών.: ἀρδεύω, ὑδρεύω, ποτίζω, βρέχω, (οἱ λίθοι), [πιπίσκω ποιητ.].

Ἀρέσκω (=εἰμαι ἀρεστός, εὐαρεστῶ), πρτ. ἡρεσκον, μέλ. ἀρέσω, ἀρό. ἡρεσα, πρκ. ἀρεστὸς γέγονα [ἢ ἀρήρεκα μτγν.]. Μέσ. ἀρέσκομαι, πρτ. ἡρεσκόμην, μέλ. ἀρέσομαι, μέσ. ἀρό. -ἡρεσάμην, [παθ. ἀρό. ἡρεσθητην, πρκ. ἡρεσμαι, ὑπερσ. ἡρέσμην]. Ρημ. [ἄρεστήρ (ἔξ οὖ ἀρεστήριος)], ἀρεστὸς (ἔξ οὖ ἀρεστῶς).

Σημ. Θέμ. ἀρ- (πρβλ. ἄ-ω, ἀρ-αρ-ίσκ-ω), ἔξ οὖ (προσλήψει τοῦ προσφ.-ε-καὶ -σκ-): ἀρ-έσκω. Τὸ μέσ. ἀρέσκομαι τινι=εὐχαριστεῦμαι εἰς τι, τὸ δ' ἀρέσκομαι τινα=εὖλεω, εὖευμενίζω τινά. Ἀντὶ τοῦ ἀρέσκω λέγεται καὶ ἀρεστός εἰμι. Συνών. τῷ ἀρέσκομαι (τινι) εἶναι τά: χαίρω, στέργω, ἀρκοῦμαι. Τῷ δὲ ἀρέσκομαι (τινα) τά: λάσκομαι, λλεοῦμαι. Ἀντίθ. τῷ ἀρέσκω εἶναι τὸ ἀπαρέσκω

Ἀρέγω (=διοηθῶ), μέλ. ἀρήξω, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. Ρημ. ἀρωγή, ἀρωγός.

Σημ. Θέμ. ἀρηγ-, ἔξ οὖ (κατὰ τροπὴν) ἀρωγ- πρβλ. πτήσσω (θ. πτήκη-πτωκ- πτωχός κλ. Συνών. βιοηθῶ, ἀμύνω, ἐπικουρέω, τιμωρῶ.

Ἀρεύθεω·· (=λογαριάζω, συγκαταλέγω, μετρῶ), ὅμαλόν. Ρημ. [ἀρέθμησις, ἀρέθμημα, ἀριθμητός], ἀριθμητής.

Σημ. 'Εκ τοῦ ἀριθμὸς κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀνθροΐτης-ἀνθέω. Τοῦ μὲν ἀριθμῷ γίνεται χρῆσις ἐπὶ ποσοῦ διακεκομένου, τοῦ δὲ μετρῶ ἐπὶ ἐκτάσεως καὶ τοῦ ἵστημι (=εὑγίζω) ἐπὶ βάρους. Ἀντὶ τοῦ ἀριθμῶ, λέγεται καὶ: ἀριθμὸν ποιῶ. ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. ἀριθμοῦμαι καὶ: εἰς ἀριθμὸν ποιῶ. Συνών.: λογίζομαι, μετρεῶ.

Ἀριστάω·· (=προγευματίζω) ὅμαλόν. 'Επι δὲ μέσ. διαθέσεως ἐγίγνετο χρῆσις τοῦ συνωγόμου ἀριστοποιοῦμαι ἢ τῆς περιφρ. ἀριστον ποιεῦμαι.

Σημ. 'Εκ τοῦ ἀριστον κατ' ἀναλογίαν τοῦ τιμῆ-τιμάω, καθ' ὁ καὶ γύος-γοάω κλ. Παρ' Ὁμήρῳ : ἀριστον=πρόγευμα δεῖπνον=γεῦμα δέρπος=δεῖπνον, ἐσπερινόν φαγητόν. Παρόλ δὲ Ἀττ. : ἀκράτισμα=πρόγευμα ἀριστον=γεῦμα δεῖπνον=ἐσπερινόν φαγητόν. Συνών. λίθε εὐωχέω σημ.

Ἄριστοποιέομαι· οὕματε (=ἀριστῶ, προγευματίζω), μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. ἀμτό. σημ. πρτ. ἡριστοποιούμην, μέλ. ἡριστοποιήσομαι, ἀόρ. ἡριστοποιησάμην, πρκ. ἡρίστηκα, ὑπερσ. ἡριστήκειν.

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀριστοῦ καὶ ποιοῦμαι (ὅπερ καὶ οὐτως ἀναλεῦμι. εὐρίσκεται παρ' Ἀττικ.) καὶ γίγνεται ἐξ αὐτῶν ἀμέσως μὴ μεσολαβοῦντος ὄντος συνθέτου. ή μτχ. τοῦ ἐνεστ. ἀριστοποιούμεια (τὰ) ἔχει παθ. σημ. (=τὰ προετοιμαζόμενα διὰ τὸ πρόγευμα). Συνών. Ιδὲ εὐωχέω σημ.

Ἀρκέω· ὁ (=ἀποσοῦ, ἀποτρέπω κακόν τι ἀπό τινος, ἐπαρκῶ, εἴμαι ἀρκετός), πρτ. ἡρκουν, μέλ. ἀρκέσω, ἀόρ. ἡρκέσα, πρκ. ἀρκέσας ἔχω, ὑπερσ. ἀρκέσας εἰχον καὶ παθ. ἀρκεῖται, τὰ δὲ ἀλλα δημαλῶς ἐκφερόμενα είναι μτγν. Ρήμ. [ἀρκεσίς, ἀρκεσμα, ἀρκετός], ἡρκούντως, αὐτ-ἀρκης, δι-αρκῆς.

Σημ. 1. Θεμ. ἀρκεσ-, ἐνεστ. (ἀρκέ(σ)-ο-μαι=) ἀρκοῦμαι, μέλ. (ἀρκεσ-σ-ω καὶ ἀπλοποιήσει τοῦ διττοῦ σ) ἀρκέσω· διὸ καὶ δὲν ἔξετάθη τὸ ε εἰς η. Τὸ δὲ ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον. Τά: ἀρκεῖ, ἔξαρκει καὶ τὸ κατὰ περίφρ. ἀρκούντως ἔχει λαμβάνονται καὶ ἀποσώπως καὶ =τῷ ἀποχρῆ (ἢ ίδε).

Σημ. 2. Συνών.: ἀμύνω, βοηθῶ, ἐπικονυρῶ καὶ περιφρ.: αὐτάρκης εἰμί. Αντὶ τοῦ μέσ. ἀρκοῦμαι (τινι) (=εἴμαι εὐχαριστημένος) λέγεται καὶ: στεγω, φιλῶ, ἀγαπῶ, χαίρω, η περιφρ.: ἀρκούντως χρῶμαι τινι.

Ἀρμόζω καὶ Ἀττ. ἀρμόττω (=ἐφαρμόζω, συνάπτω, συναρμόζω) (καὶ ἀπροσ. ἀρμόττει η ἀρμόζει κλ.), πρτ. ἡρμοττον. μέλ. ἀρμόσω, ἀόρ. ἡρμοσα, πρκ. ἀρμόσας ἔχω, ὑπερσ. ἀρμόσας εἰχον. Μέσ. καὶ παθ. ἀρμόττομαι, μέσ. ἀόρ. ἡρμοσάμην, παθ. ἀόρ. ἡρμόσθην, πρκ. ἡρμοσμαι, τὰ δὲ ἀλλα μτγν. ὅντα ἔξεφέροντο διὰ τῶν συνωνύμων. Ρήμ. [ἄρμοσίς, ἀρμογή, ἀρμοσμα, ἀρμοστέον, ἀρμοστός, ἐξ οὗ] (ἀν(εύ)ἀρμοστος), ἀρμοστής (καὶ Ἰων. ἀρμοστήριο).

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀρμόδιος κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-δj-ω=) -ζω ὀδοντοφωνιν. (ἐλπιδ· j-ω=) ἐλπίζω, (φράδ· j-ω=) φράζω. "Οὐεν θ. ἀναλογ. ἀρμοδ. ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ὅμη. Ἐκ τοῦ θ. ἀρμοδ- κατὰ μετάπτωσιν μὲν τοῦ χαρο. δ εἰς τη προελθοῦσαν ἐκ τοῦ μέλ. καὶ ἀορ. ἔνθα τὸ δ καὶ τη συμπίμπτωσιν ἐν τῷ σ (=ἀρμόδ· σω=ἀρμό-σω ἀρμό-σω καὶ ἀντ-σω =ἀνύσσω=ἀνύσω) προύκυψε τὸ θ. ἀρμοτ., ἐξ οὗ τὸ Ἀττ. (ἀρμότ- j-ω=) ἀρμόδ- τω· κατὰ μετάπτωσιν δὲ τοῦ χαρακτ. δ εἰς τη προελθοῦσαν ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος, ἔνθα τὸ -δ· j-ω καὶ -γ· j-ω=ζω προύκυψε τὸ θέμ. ἀρμογ-. ἐξ οὗ τὸ ἀρμογή. "Οὐεν θ. τοῦ ἀρμόζω: ἀρμοδ, ἀρμοτ- καὶ ἀρμογ-. Τὸ δὲ ἐκ παλαιᾶς χρήσεως ἔξεφέροτο μόνον διὰ διπλοῦ ττ. Ἀπαντᾶ δὲ καὶ σύνθ.: συναρμόττω (=συμφωνῶ) κλ. Αντίθ. τῷ ἀρμόττω είναι τὸ ἀναρμοστῶ. Συνών.: ἐνδω, συνάπτω, συζεύγνυμι, συναρμόθρω, συνάδω κλ. καὶ ἀπροσώπ.: ἔσικε, πρέκει, προσφέρει.

Ἀρνέομαι· οὕματε ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἡρνούμην, μέσ. μέλ. ἀρνήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἡρνησάμην, [παθ. μέλ. ἀρνηθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. μετ' ἐνεργ. σημασίας ἡρνηθην, πρκ. ἡρνημαι, ὑπερσ. ἡρνημην. Ρήμ. ἀρνησις [ἀρνητής (ἐξ οὗ ἀρνητικός), ἀρνητέον], ἐξ(άπ)αρνος.

Σημ. Θέμ. ἀρ-· πρβλ. αἴρω καὶ προσλήψει τοῦ προστύμ. -νε· : ἀρ-νε-. Τὸ δὲ ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον. Αντὶ τοῦ ἀρνοῦμαι λέγεται καὶ: ἀπαρνός εἰμι η γίγνομαι καὶ ἔξαρνός εἰμι τι η γίγνομαι τι (η περί τινος) παθητ. δὲ είναι το: ἀρνητής ἔστι. Συνών. είναι τι: ἀναρνέω, ἀνατίνομαι, οὖφημι [καὶ τὸ ἀπέφημι, ἀποφάσκω ποιητ. καὶ μτγν.]. Αντίθ.: δημολογῶ, δίδωμι.

Ἄρνυμα (=λαμβάνω) μόνον δὲνεστώς, πάντες δ' οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. αἴρομαι (αἴρω), λαμβάνω.

Σημ. Ἐκ τοῦ αἴρω· (πρβλ. καὶ πταίρω-πτάρωνυμι) θεμ. ἀρ-. Ἐκ τοῦ μισθὸς+ἄρνυμι περάγεται τὸ μίσθιον ή μισθάρνης, εἴς οὐ τά: μισθαρία, μισθαρισμός καὶ τὸ δ. μισθαρῶ (ἢ ίδε).

Ἀρόω-ῶ (=ἀροτριβ, δργώνω) καὶ ἀρό· -ῆροσα. Παθ. ἀροῦμαι, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. ὅντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. Ἄρημ. ἀρούρα (=γῆ ἡροτριψμένη) (εἴς οὖ καὶ ἀρουραῖος), [ἀρεστις (εἴς οὖ ἀρότιμος), ὅροτήρ, ὅροτρον, ὅροτος, ὅροτάς, ἀνήροτος, ἀροτέοτ].

Σημ. Θέμ. ἀρ- πρβλ. ιατ. αρ-ο=ἀρῶ, εἴς οὖ (προσλήψει τοῦ προσσφύμ. ፰ 5 σημ.), ἀρ-ο-. Ὁ θεμ. χαρακτήρ οἱ δὲν ἔκτεινεται πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου δργομένων δίκιων κατὰ ηξεων, ώς καὶ ἐν τῷ δμνυμι. Συνών. γεωργῶ [καὶ ἀρετιάω, ἀροτριθω, ἀροτριάω μτγν.]

Ἀρπάζω, πρτ. ἡρπαζον, μέσ. μέλ. ώς ἐνεργ. ἀρπάσομαι, ἀρό. ἡρπάσσα, πρκ. ἡρπάκα, ὑπερσ. ἡρπάκειν. Παθ. ἀρπάζομαι, πρτ. -ἡρπάζομην, παθ. μέλ- -ἀρπασθίσομαι, παθ. ἀρό. ἡρπάσθην καὶ πρκ. ἡρπάσμαι, ὑπερσ. -ἡρπάζομην καὶ ἡρπασμένος ήν. Ἄρημ. ἀρπαγή, [ἀρπάγη], ἀρπαξ [εἴς οὖ ἀρπαλέος], ἀρπαγμα, ἀρπασμα, [ἀρπαγμός, ἀρπασμός, ἀρπακτής, ἀρπαστός], ἀνάρπαστος.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀρπαξ. Θέμ. ἀρπαγ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύμ. ḥ (ἀρπαγ- j-ω=) ἀρπάζω. Ἐκ τοῦ ἐνεστ. προηλθε κατὰ μετάπτωσιν τοῦ χαρακτῆρος ή εἰς δ τὸ θέμ. ἀρπάδ-, καθ' δσον ἐνομίσθη ὅτι δ σχηματισμὸς ἐγένετο κατὰ τὰ ἐπικρατεστερα εἰς (-αδ-ja=) -άζω δδοντοφωνόληκια. Ἐκ τοῦ θ. ἀρπάδ- σχηματίζονται πάντες οἱ χρόνοι πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ. Τὸ δ. ἀπαντῇ καὶ σύνθ. οἱ τύποι : ἀρπαγήσομαι, ἡρπάχθην, ἡρπάγην, ἡρπάγμαι μτγν. Ἀντὶ τοῦ ἀρπάζω λέγεται καὶ: ἀρπαγήν ποιοῦμαι. Συνών. ίδε δράτομαι σημ.

Ἀρρωστέω-ῶ, πρτ. ἡρρωστον καὶ ἀρό. ἡρρωστησα, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὅντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. ἀσθενῶ, νθεῶ, κάμνω. Ἄρημ. ἀρρωστημα.

Σημ. Τὸ δ. είναι παρασύνθ. ἐκ τὸ ἀρρωστος, (εἴς οὖ καὶ ἀρρωστία), δπερ δὲν τοῦ στερ. α καὶ δώννυμι, σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. κρατέος) κρατῶ. Λέγεται δὲ καὶ: ἀρρωστέος είμι, ή γίγνομαι, ἀρρωστως διάκειμαι καὶ ἀρρωστημα συμβαίνει μοι.

Ἀρτάω-ῶ (=ἔξαρτω, κρεμῶ), μέλ. -ορτήσω, ἀρό. ἡρτησα, πρκ. ἀρτήσας ἔχω, ὑπερσ. ἀρτήσας είχον. Παθ. καὶ μέσ. -ἀρτῶμαι, μέσ. μέλ. -ἀρτήσομαι, μέσ. ἀρό, -ἡρτησάμην, πρκ. ἡρτημαι, ὑπερσ. -ἡρτήμην. Ἄρημ. [προσ(άν)ἀρτησις, ἀρτημα, παξ(εἴς)ἀρτημα, ἀρτάνη (=σχοτνίον αιώρας, αιώρα), ἀρτητός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀρτός (αἴρα) καὶ ἀναλογίαν τοῦ τιμὴ τιμάω, καθ' θ καὶ γός-γοάω, ἀριστον-έρωστάω η. Τὸ δ. ἀπαντῇ μόνον σενθετον μετὰ τῶν προθ.: -άν-, -άπ-, εξ. Συνών. ίδε αιωρέω σημ.

Ἀρτύω (=βάλλω εἰς τάξιν, διευθετῶ, συναρμόζω, καρυκεύω φαγητόν, ὅπως γίνῃ γόστιμον), πρτ. ἡρτυον, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Μέσ. καὶ παθ. -ἀρτύμαι, πρτ. -ἡρτυόμην, μέσ. μέλ. ἀρτύσομαι, μέσ. ἀρό. ἡρτυσάμην, παθ. ἀρό. [-ἡρτύθην], -ἀρτυθείς, πρκ.

-ῆρτῦμαι, ὑπερσ. -ῆρτύμην. Ρημ. [ἄρτυτις, ἐξ(κατ)άρτυσις, ἄρτυμα, ἀρτυτήρ, ἀρτυτός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀρτὺς (ἥ), ὅπερ ἐκ θέμι. ἀρ· (πρβλ. αἴρω, ἀραρίσκω, ἀρεσκω). Παρ' Άττ. ἀείποτε σύνθετον μετὰ τῆς ἐξ καὶ κατά, ὁ δὲ καρακτὴρ οὐ πανταχοῦ μαρκός. Συνών. ίδε εὐτρεπίζω σημ.

Ἀρύτω [καὶ ἀρύω] (=ἀντλῶ), ἀρό. ἥρυσα, πρκ. ἀρύσας ἔχω, ὑπερσ. ἀρύσας είχον. Μέσ. ἀρύτομαι (=ἀντλῶ δι' ἐμαυτόν, κερδίζω, ἀποκτῶ), καὶ μέσ. ἀρό. ἥρυσάμην, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συγγνώμιων. Ρημ. [ἄρυσις (ἐξ οὗ ἐτν-ήρυσις, οἰν-ήρυσις), ἀρυτήρ ἢ ἀρυτήρ (=σκεῦος, δι' οὐ ἀρύει τις,) (ἐπ)ἀρυστέον].

Σημ. Θέμ. ἀρυ- (ιντι ἀρυσ-). Τὸ ἀρύτω εἶναι σπάνιον, τὸ δὲ ἀρύω ποιητ. μηγν. Οὐ θεμ. καρακτ. οὐ εἶναι πανταχοῦ βραχίς. Συνών. τῷ μὲν ἀρύτω εἶναι τὰ: ἀντλῶ, ἔβαγω, ἀνασύρω. τῷ δὲ ἀρύτομαι τὰ: κτῶμαι, πορίζομαι, κερδαίνω.

Ἀρχω (=1) κάμνω πρῶτος ἀρχήν 2)=ἔξουσιάζω), πρτ. ἥρχον, μέλ. ἀρξω, ἀρό. ἥρξα, πρκ. ἀρξας ἔχω [καὶ ἥρχα μηγν.]. Μέσ. καὶ παθ. ἀρχομαι, πρτ. ἥρχόμην, μέσ. μέλ. καὶ ώς παθ. ἀρξομαι, μέσ. ἀρό. ἥρξαμην, [παθ. μέλ. ἀρχθήσομαι μηγν.], παθ. ἀρό. ἥρχθην, πρκ. ἥργμα, ὑπερσ. -ἥργμην. Ρημ. [ἥρχός], ἀρχή (ἐξ οὗ ἀρχικός), [ἔναρξις], ἄναρκτος, (ύπ)ἀρκτέον.

Σημ. Θέμ. ἀρχ-. Τὸ ὁ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πιλλῶν προθέσεων. Τὸ ἀρχω (=κάμνω ἀρχήν) διαφέρει τοῦ μέσ. ἀρχομαι, καὶ δι' ὅτι τὸ μὲν ἀρχω σημ. πρώτης ἐγώ κάμνω ἀρχήν πράξεως τινος, ἡς καὶ ἄλλοι θάμνοισι, τὸ δὲ ἀρχομαι σημαίνει κάμνω ἀρχήν ποάξεως, ἦν ἐγώ θάμνοισι περιτάσσω. Τὸ παθ. ἀρχομαι =ἔξουσιάζομαι ὑπὸ τινος. Ἀντί τοῦ ἀρχω (=κάμνω ἀρχήν) λέγεται καὶ: ἀρχή τινος ποιοῦμαι καὶ ώς παθ.: ἀρχή τινος γίγνεται.

Σημ. 2. Συνών. τῷ ἀρχω (=ἔξουσιάζω) ίδε ταγεύω σημ.

Ἀσεβέω· (=είμαι ἀσεβής), πρτ. ἥσεβον, μέλ. ἀσεβής ἔσομαι, ἀρό. ἥσεβηρσα, πρκ. ἥσεβηρκα, ὑπερσ. ἥσεβήκειν. Παθ. ἀσεβοῦμαι, παθ. ἀρό. ἥσεβήθην, πρκ. ἥσεβηται, (καὶ μτχ. ἥσεβημένα), τὰ δ' ἄλλα διὰ τῶν περιφράσεων: ἀσεβής είμι ἢ γίγνομαι. Ρημ. ἀσέβημα.

Σημ. Τὸ ὁ. εἶναι παραπόνθ. ἐκ τοῦ ἀσεβής (ἐξ οὗ καὶ ἀσέβεια), ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ σθέρος (=δύναμις). Λέγεται δὲ καὶ: ἀσθετής είμι, ἀσθένεια εστι μοι. Συνών.: ἀρρωστώ, νοσώ, κάμνω.

Ἀσθενέω· (=κάμνω τινὰ ἀσθενή) καὶ μέλ. ἀσθενώσω, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται διὰ τῆς περιφρ.: ποιῶ τινα ἀσθενή.

Σημ. Τὸ ὁ. εἶναι παραπόνθ. ἐκ τοῦ ἀσθενής (ιδε ἀσθενέω-ῶ σημ.) κατ' ἀναλογίαν τοῦ δῆλος—δηλώω, καθ' ὃ καὶ ἀρριθής—ἀκριβός, πλήρης—πληρός κα.

Ἀσκέω· (=ἱξασκω, γυμνάζω), ὄμαλόν. Ρημ. ἀσκησις, ἀσκημα, ἀσκητής (ἐξ οὗ ἀσκητικός), ἀσκητός, ἀσκητέος.

Σημ. Θέμ. ἀσκε. Ἀντὶ τοῦ ἀσκῶ λέγεται καὶ: ἀσκησιν περέχω τινί· ἀντὶ δὲ τοῦ ἀσκοῦμαι: ἀσκητής εἰμί τυνος ή ἀσκησιν πεισθεῖται καὶ ἀσκῶ ἐμαυτόν. Τὰ σύνδ.: σωμασκῶ, φωνασκῶ=ἀσκῶ τὸ σῶμα, τὴν φωνήν. Συνών. ίδε μελετῶ σημ.

Ἀσμενος (=χαίρων, εὐχαριστημένος), μήχ. τοῦ ποιητ. ἀνδάνω (=ἀρέσκω), πάντα δὲ τ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ ἥδουμαι η τῶν συνωνύμων αὐτοῦ (ἢ ίδε). Παράγωγα ἀσμένως (ἐπίρρ. = μετά χαρᾶς), ἀσμενίζω (=εὐχαριστοῦμαι εἰς τι) καὶ ἀσμενέω·ῶ (=εὔχομαι, ἐπι-ψυμῷ).

Σημ. Θέμ. ἀδ-, (ἀδ-μενος=) ἀσμενος καὶ σύνθ. τρισ-ἀσμενος (Ξεν.) Ἐν τῇ ἀ-ν-δ-άν-ω προσλαμβάνονται τὰ προσφυμ. -αν- καὶ -ν- πρὸ τοῦ χαρακτῆρος προβλ. μα-ν-θ-άν-ω κλ. (§11). Τὸ ἀσμενος σχηματίζει τὰ παραθετ. μονολεκτικῶς: ἀσμενώτερος, ἀσμενώτατος. Τὰ δὲ παραθ. τοῦ ἐπιφλ. ἀσμένως [ἀσμεναίτερον], ἀσμεναίτατα η ἀσμενέστατα.

Ἀσπάζομαι (=ἔλκω τινὰ πρὸς ἐμαυτόν, ἐναγκαλίζομαι) καὶ μτφρ. = φιλικῶς τινα ἐρχόμενον ὑποδέχομαι, χαιρετίζω, φιλῶ) ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἡσπαζόμην, μέσ. μέλ. ἀσπάσομαι, μέσ. ἀσρ. ἡσπα-εῖμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. [ἀσπασμα, ἀσπαστής, ἀσπάσιος], ἀσπασμός, ἀσπαστός, ἀσπαστέος.

Σημ. Θέμ. ἀσπάδ- (ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ σπάω=ἔλκω), ἔξ οὖ (προσ-λήψει τοῦ προσφυμ. j: ἀσπαδ- j-ομαι=) ἀσπάζομαι. Συνών.: περιπτύσσομαι, φιλῶ, ὁγαπῶ, προσαγορεύω. Ἀντίθετον: χαλεπαίνω.

Ἀτακτέω·ῶ (=εἰμι αἴτακτος) μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν περιφρ.: ἀτακτός εἰμι (η γίγνομαι) καὶ ἀτάκτως ἔχω. Παθ. δέ: ἀτα-ξία ἐστί.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀτακτος, ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ τα-κτός σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (σδ- j-ω=)-άζω ὁδοντοφ. (προβλ. φρά-ζω, δικάζω κλ.). ὅθεν θέμι. ἀναλογ. ἀτιμάδ-. Τὸ ἀτιμος, ὅταν μεν=δ μὴ τιμώ-μενος, ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ἐντιμος καὶ σχηματίζει τὸ ἀτιμάζω [καὶ τὸ ποιητ. ἀτιμάω, οὐτινος παρ]. Ἀττ. πεζολογ. ἀπαντῶσι μόνον τὰ ἡμι. ἀτιμητος καὶ ἀτι-μητέον], ὅταν δε=δ ἐστερημένος τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ἐπιτίμος καὶ τότε σχηματίζει τὸ δ. ἀτιμόω·ῶ (=στερῶ τῶν πολιτι-κῶν δικαιωμάτων). Ἀντὶ τοῦ ἀτιμάζω λέγεται καὶ: εἰς ἀτιμίαν καθίστημι τινα. Παθ. δέ: ἀτιμός εἰμι καὶ ἀντίθετον τούτου: ἐντιμός εἰμι. Συνών. ίδε προση-λανίζω σημ.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀτιμος, (ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ τιμή)- σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (σδ- j-ω=)-άζω ὁδοντοφ. (προβλ. φρά-ζω, δικάζω κλ.). ὅθεν θέμι. ἀναλογ. ἀτιμάδ-. Τὸ ἀτιμος, ὅταν μεν=δ μὴ τιμώ-μενος, ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ἐντιμος καὶ σχηματίζει τὸ ἀτιμάζω [καὶ τὸ ποιητ. ἀτιμάω, οὐτινος παρ]. Ἀττ. πεζολογ. ἀπαντῶσι μόνον τὰ ἡμι. ἀτιμητος καὶ ἀτι-μητέον], ὅταν δε=δ ἐστερημένος τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ἐπιτίμος καὶ τότε σχηματίζει τὸ δ. ἀτιμόω·ῶ (=στερῶ τῶν πολιτι-κῶν δικαιωμάτων). Ἀντὶ τοῦ ἀτιμάζω λέγεται καὶ: εἰς ἀτιμίαν καθίστημι τινα. Παθ. δέ: ἀτιμός εἰμι καὶ ἀντίθετον τούτου: ἐντιμός εἰμι. Συνών. ίδε προση-λανίζω σημ.

Ἀτιμάζω (=καθιστῶ τινα ἀτιμον, στερῶ τῶν πολιτικῶν δι-καιωμάτων) ὄμαλόν. Ρημ. [ἀτιμωσίς], ἀτιμωτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀτιμος (ιδε ἀτιμάδω σημ.). Ἀντὶ τοῦ ἀτιμόω·ῶ λέγεται

και: ἄτιμόν τινα ποιοῦμαι ή καθίστημι (καὶ ἀντίθ.: ἐπίτιμον ποιῶ)· ως παθ. δὲ: ἄτιμός εἰμι ταὶ ἀτιμάς ζημιοῦμαι.

Ἀττικέζω (=δημιλῶ Ἀττικιστή, μιμοῦμαι τὰ ἡθη ἡ τὴν γλῶσσαν τῶν Ἀττικῶν, Ἀθηναίων), πρτ. ἡττίκιζον, ἀόρ. ἡττίκισα, τὰ δ' ἔλλα διὶ τῶν περιφρ.: ἀττικιστὶ λέγω (ἢ λαλῶ). Ρημ. [ἀττικιστεῖς, ἀττικιστής], ἀττικισμός, ἀττικιστί.

Σημ. Ἐε τοῦ Ἀττικὸς κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ.-j.-ω=) -ιζω ὁδοντοφων. (πρβλ. ἀθροίζω σημ.).

Ἀττώ (=κινοῦμαι μὲ δριμήν) καὶ διάττω, ἀόρ. ἥξα, τὰ δ' ἔλλα ἐκ τῶν συνωνύμων: δρῦμος, τρέχω, θέω, σπεύδω.

Σημ. Ἐε τοῦ ποιητ. ἀίσσω. Θέμ. Φικ-. (ἔξ οὖ τά): ἵκω, ἵκάνω, ἵκνέομαι, μετ' ἐπιτατικῆς δὲ ἀναδιπλώσεως καὶ προσλήψει τοῦ προσφυμ. -ι-: [Φαι- Φικ-.j.=Φαι-Φισο(ττ)=αι-ισσ(ττ)=] ἀι'-σσ(ττ)' (πρβλ. παι-πέλλω, δαι-δάλλω).

Ἀτυχέω-ῶ (=ἀμπτό. είμαι ἀτυχής, ἀπτυγχάνω, δυστυχῶ) ὄμικλόν. Ρημ. ἀτύχημα.

Σημ. Τὸ δέ είναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀτυχῆς, ἐξ οὗ καὶ ἀτυχία. Ἐε τῆς παθ. φωνῆς ἀπαντᾷ ἡ μητ., τοῦ ἀισ. τὰ ἀτυχηθέντα (=τὰ ἀτυχῶς πραγμάτην) καὶ τοῦ πρκ. τὰ ἡτυχημένα (=τὰ ἀτυχῶς πεπορεύμένα). Ἀντὶ τοῦ ἀτυχῶν λέγεται καὶ: ἀτυχῆς εἴμι, ἀτυχήματι περιπίπτω, ἀτυχία μοι συνπίπτει καὶ μιβ. εἰς ἀτυχίας ἐμβάλλω τινά. Συνών. ἴδε δυστυχῶ σημ. Ἀντίθ.: κατορθῶ, εν
[καλῶς] πράττω, εντυχῶ (δὲ ἴδε) κλ.

Ἀνένοιξε (=ξηραίνομαι) παθ., πρτ. ηνανόμην, παθ. μέλ. αὐνανθήσομαι, μέσ. μέλ. ως παθ. ανανοῦμαι, παθ. ἀόρ. ἐξηράνθην, πρκ. ἐξηράσμαι ἢ ἐξηράμμαι. Ρημ. [αύγανσις (=ἀποξηρανσις), αύξασμός (=ξηρασία)], αὐ-χ μός.

Σημ. Ἐε τοῦ ανδος. Θέμ. αύ-, ἐξ οὖ (προσλήψει τῶν προσφυμ. -αν- καὶ -j-: αύ-άν- j-ω=) ανάνω. Συνών. ξηραίνομαι, ἀναγύχομαι, -μαραίνομαι, ἀποσβέννυμαι, ἐκλείπω.

Ἀνέλέω-ῶ (=παλίζω τὸν αὐλόν), πρτ. ηνύλουν, μέλ. αὐλῶ χρίσομαι, ἀόρ. ηνύλησα, πρκ. αὐλήσας ἔχω, διπερσ. αὐλήσας είχον. Μέσ. αὐλοῦμαι (=τέρπομαι ἀκούων αὐλόν) καὶ παθ. αὐλοῦμαι (=πληροῦμαι ὅποι ἥχων αὐλός), πρτ. ηνύλουμην, τὰ δὲ ἔλλας ἐλλείπουσι. Ρημ. αὐλητοίς, αὐλημα, αἰλητής (οὖ θηλ. αἰλητρίς καὶ μιγν. αὐλήτρια).

Σημ. Ἐε τοῦ ανέλδος (ὅπερ ἐκ θέμ. ἀF-, τοῦ ποιητ. ἀ(F)ημ=πνέω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ τελεος -τελῶ, καθ' δὲ καὶ νόσος -νοσῶ κλ.

Ἀνέξοιξε (=μανθεῖσομαι, διαγυντερεύω, στρατοπεδεύω ἐν ὄπατθρῳ), αποθ. μέσ., πρτ. ηνύλιζόμην, [μέσ. μέλ. αὐλίσομαι, μιγ.], μέσ. ἀόρ. ηνύλισάμην. παθ. ἀόρ. ως μέσ. ηνύλισθην, πρκ. ηνύλισμαι, διπερσ. ηνύλισμην. Ρημ. [αὐλιστεῖς, αὐλισμός, αὐλιστήριον, αὐλιστέον].

Σημ. Ἐε τοῦ ανέλη (ὅπερ ἐκ θέμ. ἀF- τοῦ ἀημ': δρα αὐλῶ σημ.) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ.-j.-ω=) ιζω ὁδοντοφων. (δρα ἀλπίζω σημ.). Ἐε τοῦ θύρα καὶ αὐλίζομαι γίνεται τὰ δὲ θυραυλῶ (=διατρίβω ἔξω τοῦ οίκου), ἐν δὲ τοῦ ἀγρός καὶ αὐλίζομαι τὸ ἀγραυλῶ (=ἐν τῷ ἀγρῷ, ἐν ὑπαίθρῳ διατρίβω). Συνών. συγκλεί(γ)ομαι, σηκάζομαι, στρατοπεδεύω.

Ἀνέξω καὶ σπν. αὐλέάνω (μιθ.=κάμνω τι γὰς αὐξήσῃ, μεγεθύνω·

ἀμτδ.=γίγνομαι μέγας, μεγαλώνω), πρτ. ηῦσον [καὶ μτγν. ηῦξανον], μέλ. αὐξήσω, ἀόρ. ηὔξησα, πρκ. ηὔξηκα, ὑπερσ. ηὔξηκειν. Μέσ. καὶ παθ. αὔξουμαι καὶ αὔξάνομαι, πρτ. ηὔξανόμην καὶ σπν. ηὔξωμην, μέσ. μέλ. καὶ ώς παθ. αὔξησομαι, παθ. μέλ. αὐξήθησομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ώς μέσ. ηὔξηθηγν, πρκ. ηὔξημαι, ὑπερσ. ηὔξημην. Ῥημ. αὔξηη, αὔξησις, [αὔξημα, αὔξητής (ἔξ οὐ αὔξητικός), αὔξητός, αὔξητεον].

Σημ. Θέμ. αὐγ- (πρβλ. αὔγεο αὔγατάνω) καὶ (προσδιήψει τῶν προσφυμ. —σ. ὅρα εἰσαγ. § 8), αν- (§ 11) καὶ ε- (§ 6): (αὐγ-σ-=) αὔξ-, αὔξ-αν- καὶ αὔξ-ε-. Τὸ μέσ. ἔκφραζεται καὶ ἀναλελυμ.: αὔξάνω ἐμαντόν. Συνών. ἐπί μιτβτ. σημ. είναι τά: μεγαλύνω, [μεγεθύνω, μεγεθοποιέω, μεγαλοποιέω μτγν.], αἴρω ἐπὶ μέγα (μεῖζον) τῷ λόγῳ, αἴρω τῷ λόγῳ.

Αὐτομολέω=ῶ (=λιποτακτῶ), πρτ. ηὔτομόλουν, ἀόρ. ηὔτομόλησα, ὑπερσ. ηὔτομολήκειν, τὰ δ' ἄλλα διὰ τῆς περιφρ.: αὐτομολίᾳ χωρῶ πρός τινα. Ῥημ. αὐτομόλησις, [αὐτομολητέον].

Σημ. Τὸ ὁ. είναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ αὐτόμολος (ἔξ οὐ καὶ αὐτομολίᾳ), ὅπερ ἐκ τοῦ αὐτδεσ καὶ τοῦ ἀορ. μολεῖν τοῦ ποιητ. βλάσκω=ἔχομαι· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. κρατεο-) κρατῶ, καθ' ὁ (νόσος) νοσῶ. Λέγεται δὲ τὸ αὐτομολῶ καὶ ἐπὶ τῶν μεταβαλλόντων συχνὰ πολιτικὸν φρόνημα.

***Ἀφανίζω** (=κάμνω τι ἀφανές, ἔξαφανίζω, καταστρέφω), πρτ. ηφανίζον, μέλ. ἀφανῶ, ἀόρ. ηφανίσα, πρκ. ηφανίκα, ὑπερσ. ηφανίκειν. Παθ. ἀφανίζομαι, πρτ. ηφανίζομην, παθ. μέλ. ἀφανισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ηφανίσθηγν, πρκ. ηφανίσμαι, ὑπερσ. ηφανίσμην. Ῥημ. ἀφανίσις, [ἀφανίσμός, ἀφανιστής], ἀφανιστέος.

Σημ. Τὸ ὁ. είναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀφανῆς (ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ φαίνεται). σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπίζω· (πρβλ. καὶ ἀθροίζω). Τὸ ἀφανίζομαι ἔχει καὶ μέσ. σημ.=καθιστῶ ἐμαυτὸν ἀφανῆ. Συνών.: ἀπόλλημα, φθείρω, ἀποβάλλω.

***Ἀφύλακτέω=ῶ** (=δὲν φυλάττω, ἀμελῶ)· μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων.: ἀμελῶ, οὐ φυλάσσω.

Σημ. Τὸ ὁ. είναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀφύλακτος, (ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ φυλακτός), σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ τέλος (τελεσ- τελῶ). Λέγεται ταῦτα ἀφάριστος (ἢ ἀχαρίς) εἶμι καὶ παθ. ἀχαριστός (ἢ ἀχαρίτως) μοι ἔχει πρός τινα. Ἀντίου.: χάριν οἴδα, χάριν ἔχω η ὄφειλω.

***Ἀχαριστέω=ῶ** (=είμαι ἀχάριστος, δὲν κάμνω χάριν)· μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ ἀόρ. κατὰ μετγ. ἀχαριστήσας, τὰ δ' ἄλλα κατὰ περιφρασιν.

Τὸ ὁ. είναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀχάριστος, (ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ χαριστός). σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ τέλος (τελεσ- τελῶ). Λέγεται ταῦτα ἀχάριστος (ἢ ἀχαρίς) εἶμι καὶ παθ. ἀχαριστός (ἢ ἀχαρίτως) μοι ἔχει πρός τινα. Ἀντίου.: χάριν οἴδα, χάριν ἔχω η ὄφειλω.

***Ἄχθοιμι** (=είμαι φορτωμένος, στενοχωροῦμαι, λυποῦμαι, ἀγαντῶ), αποθ. μετὰ παθ. διευθ., πρτ. ηὔχθομην, μέσ. μέλ. ἀχθέσομαι, [παθ. μέλ. ἀχθεσθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ώς μέσ. ηὔχθεσθηγν, πρκ. λελύπημαι [καὶ ηὔχθεσμαι μτγν.]. Ῥημ. ἀχθηδών.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ἄχθος (=βάρος), θέτ. ἄχθ- καὶ ἀχθεσ-, ἔξ οὐ καὶ ὁ μέλ.

ἀχθέσ-σομαι = ἀχθέσομαι κλ. [πρβλ. αἰδοῦμαι-αἰδέσομαι].

Σημ. 2. Συνών. καὶ περιφρ.: βαρύνομαι, χαλεπώς φέρω, ἀνιῶμαι, λυποῦμαι, θλίβομαι, ἀθυμῶ, ἀσχάλλω, ἄλγω, ἀγανακτῶ. Ἀντίθ. δὲ τὰ: ἥδομαι, εὐφραίνομαι, τέρπομαι, χαίρω, ἀγάλλομαι.

• **Ἀψευδέω-ῶ** (= ἡδὲν φεύδομαι, λέγω τὴν ἀλήθειαν), μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα κατὰ περίφρασιν ἢ ἐκ τοῦ συγων. ἀληθεύω.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀψευδῆς, ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ φεῦδος. Λέγεται δὲ καὶ: ἀψευδῆς εἶμι καὶ ἀψευδεῖαν ἔχω.

• **Ἀψιφαχέω-ῶ** (= συνάπτω ἀψιφαχίαν, ἐλαφρὰν σύγκρουσιν, δίδω ἀφορμήν εἰς μάχην)· μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συνωνύμου ἀκροβολίζομαι ἢ τῶν περιφράσεων αὐτοῦ (δὲ ἵδε).

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἄπτω καὶ μάχομαι μὴ μεσολαβοῦντος συνθέτου ὄντος. Τὸ ἀψιφαχος μιγν.

B

Βαθέζω (= δαίνω κατὰ βῆμα, περιπατῶ, πορεύομαι), πρτ. ἐβάθιζον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. βαδιοῦμαι, ἀρό. ἐβάδισα, πρκ. πεπόρευμαι [καὶ βεβάδικα] ὑπερσ. ἐπεπορεύμην ἢ [ἐθεβάδικειν μιγν.]. Ῥημ. βαδίσεις, βαδισμα, βαδισμός, [βαδιστής (ἔξοι βαδιστικός), βαδιστός, βαδιστέον, -έα].

Σημ. Ἐκ τοῦ βάθ-δ-ος (= βάδισις, ὄδος), (ὅπερ ἐκ τοῦ βαίνω) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-γ-ω=) -ίζω δόδοντοφωνολήκτων· ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ ἀναλογικὸν θέμα βαδίδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι πλήν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ. (ὅρα ἐλπίζω σημ.). Συνών.: βαίνω, πορεύομαι, ἔρχομαι, ὄδεινω, δδοιπορῶ, στείχω, βλάσκω.

Βαθύνω (= κάμνω τι βαθύ), μέλ. βαθυνῶ, ἀρό. ἐβάθυνα, πρκ. βαθύ τι πεποίηκα [καὶ μιγν. βεβάθυγκα]. Ῥημ. [βάθυνσις].

Σημ. Ἐκ τοῦ βαθὺς κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνη (ἀμύν-γ-ω=ἀμύνω=) ἀμύνω. διθεν θέμα. ἀναλογ. βαθύν. Συνών. καὶ περιφρ.: κοιλαίνω, βαθύ τι ποιῶ, ἐμβαθύνω (οὐδ.), εἰς βάθος διήκω.

Βαίνω (= κυρ. ὑψῶ τὸν πόδα, ἀνοίγω τοὺς πόδας νὺν βαῖσθω μιγφ. = βαδίζω, πορεύομαι), πρτ. -εβαίνον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ.-βήσομαι, ἀρό δ'-εβίην (κατὰ τὸ ἔστην (ἴστημι), δπ. δῶ, εὔκτ. βαίην, πρστ. βίητι καὶ ἐν συνθ.: ἀνάβηθι, -ήτω κλ. ἢ ἀνάθα, ἀναβάτω κλ. ἀπ. βῆγας, μτχ. βάς), πρκ. -βέβηκα, ὑπερσ. ἐβεβήκειν. Ηαθ. -βαίνομαι, παθ. ἀρό. α' ἐβάθηην, πρκ. βέβαμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. βάσις (ἔξ οὗ βάσιμος), βῆμα, βωμός, βακτηρία, βα-θ-μός, βάθρον, ἀναβάθρα, ἀποβάθρα ἀνα(επι)βάτης, διαβήτης, βατὸς (ἔξ οὗ ἀβιατος), ὑπερβάτος, διαβατὸς κλ. διαβατέος κλ., βάθην, (οὗ ἀντίθ. τροχάδην καὶ δρομαίως).

Σημ. 1. Θέμ. βεν- (πρβλ. λατ. ventio), ἐξ οὗ βν-, ἐξ οὗ βα- ἢ βαν-, καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: (βάν-γ-ω=) βαίνω, δου εἰσαγ. § 7, ε'). Τὸ ἐνεργ. ἀπλοῦν μὲν εἶναι ἀμτβ., σύνθετον δὲ μτβ. Ἡ προστ. τοῦ ἐνεργ. ἀρό. β' ἐν συνθέσει ἀπαντᾷ καὶ -βα (ἔξ τοῦ Δωρ. βᾶθις κατ' ἀποκοπὴν τῆς καταλήξεως): ἀνάβηθι, ἥτω κλ. καὶ ἀνάβα, ἀναβάτω κλ. Τὸ παθ. ἀπαντᾷ ἀείποτε μετὰ τῶν προσθέσεων ἀνά, κατὰ, παρὰ καὶ σύν. Ο θεμ. καρακτήρ **ε**. δὲν ἐκτείνεται ἐν

τῷ ἐβίθητην καὶ βέβαιμαι· ὃ ἐνεργ. ποκ. βέβηται ἔχει καὶ συνηρ. τύπους (προ-εργομένους ἐκ τοῦ Ἰων. προκ. βέβαια, οὗ ὃ ἐνεστ. βάω=βαίνω): ὑποτ. ἐμ-βε-βᾶσαι καὶ μτχ. βεβώσει, βεβῶσαι.

Σημ. 2. Συνών. τῷ βαίνω ίδε βαδίζω σημ.

ΒΕΛΛΩ (=βίτιω μακρόθεν ἐπὶ σκοπόν, εὐστοχῷ, ἐπιτυγχάνω, κτυπῶ, καταβάλλω), πρτ. ἔβαλλον, μέλ. βαλῶ, ἀρ. ἔβαλον, πρκ. βέ-βληται, διπερσ. -ἔβεβλήκειν. Παθ. βάλλομαι ἢ πίπτω (ὅρα σημ. 2) καὶ μέσ. βάλλθημαι, πρτ. ἔβαλλόμην, παθ. μέλ. βληθήσομαι, παθ. ἀρ. ἔβληθηται, μέσ. μέλ. -βαλοῦμαι, μέσ. ἀρ. β' ἔβαλόμην, πρκ. -βέβλημαι, διπερσ. -ἔβεβλήμηται, μετ' ὅλ. μέλ. βεβλήσομαι, καὶ -βεβλημένος ἔσουμαι. Ρημ. βολή, βέλος, βελόνη, βαλβίς, βόλος, βλωμὸς (ἀντὶ βολ-μός), [βολίς, βλῆμα, βλητήρ, ὄποδιλεύς, βλητός (ἐξ οὐ βλητικός)] ἀπόβλητος, ἀνυπέρ-βλητος, ἀποβλητέος, [βλητέον], ἔκβλητέον, καταβλητέον κλ., βλήδην.

Σημ. 1. Θέμ. βελ- (ἐξ οὐ βέλος κλ.) καὶ (κατὰ συγκ. βλ-, ἐξ οὐ) βαλ- καὶ (κατὰ μετάθ.) βλα-. Τὸ δ. λαμβάνει τὸ προσφ. -j-: (βάλ- j-ω=) βίλλω. Απαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προδέσεων. Ἡ εὐκτ. τοῦ παθ. πρκ. ἐκφέρεται ἐνίστοτε καὶ μονοθεκτ.: βεβλήμητη-ησ-ητο κλ.

Σημ. 2. Τὸ βάλλω λέγεται κυρίως ἐπὶ τῶν μακρόθεν κτυπώντων τινὰ διά τυνος, ἐπὶ δὲ τῶν ἐκ τοῦ πλησίον κτυπώντων τινὰ διά τυνος γίγνεται κρήσις τῶν: τύπτω, παίω καὶ πατάσσω. Τὸ βάλλω, διπάν μὲν =κτυπῶ, ἔχει παθ. τὸ βάλλομαι, ὅταν δὲ =βίτιω κάπιτο, ἔχει παθ. τὸ πίπτω. Τὸ σύνθετον ἐμβάλλω ἔχει παθ. τὸ ἐμπίπτω· τὸ ἐκβάλλω παθ. ἐκτίπτω· μεταβάλλω παθ. μετα-τίπτω· καταβάλλω παθ. καταπίπτω· περιβάλλω παθ. περιπίπτω.

Σημ. 3. Συνών. τῷ βάλλω εἶναι τό: δίπτω καὶ ἥημι. Καὶ τὸ μὲν βάλλω =δίπτω ἐπὶ σκοπόν μετ' ἐπιτυγίας (ὅτε καὶ ισοδυναμεῖ τῷ εὐστοχῷ, ἐπιτυγχάνω, καὶ ἔχει ἀντίθετον τό: ἀστοχῶ, ἀποτυγχάνω, ἀμαρτάνω), τὸ δὲ δίπτω καὶ ἥημι =ἄπλος δίπτω.

ΒΑΠΤΙΩ (=ἐμδυθίζω, πλύνω, βάψω), πρτ. ἔβαπτον, μέλ. βά-ψω, ἀρ. ἔβαψα, πρκ. βάψιας ἔχω. Παθ. -βάπτομαι, καὶ παθ. ἀρ. ἔβα-ψην, τὸ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωγύμων. Ρημ. βαφή, [βάψις (ἐξ οὐ θάψι-μος)], βάψμα, βαφεύς, βαπτός καὶ βαπτίζω (θαμιστ.).

Σημ. Θέμ. βαφ-, ἐξ οὐ (προσλήψει τοῦ προσφ. -τ-: βάφ-τ-) βάπτω (ὅρα ἀπτω σημ.) Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετα τῆς ἐν. Ἡ τοῦ βάπτω ἐσχηματίσθη καὶ τὸ βαπτίζω, διπερ παο'. Αττ. ἀπαντῷ μόνον ἐν τῇ μτχ. τοῦ ενεστ. καὶ παθ. πικ: βαπτιζόμενος καὶ βεβαπτισμένος. Συνών. καταδύω, κρω-ματίζω, [κρωννυμι ἢ κρωννύω], ὑπογράφομαι, μελαίνω.

ΒΑΡΘΑΡΕΖΩ (=όμιλω ἢ φέρομαι ὡς βάρθαρος, φρονῶ τὰ τῶν βαρθάρων καὶ ίδιως τὰ τῶν Περσῶν· μόνον δὲ ἐνεστῶς, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ρημ. [βαρθαρισμός, βαρθαριστ!].

Σημ. Ἐκ τοῦ βάρθαρος [οὗπερ ἡ ἐκ τῆς Συριακῆς λέξεως βαρδ (=ξένος) δι-πλασιαζομένης ἡ ἐκ τοῦ βαρδ-βαρδά (=υδός ξένου, νίδας τῆς ἐρήμου)] κατ' ἀνα-λογίαν τοῦ ἐλπίζω ὅθεν θεμ. ἀναλογ. βαρβαριστ.· (ὅρα ἀνθροίζω σημ.).

ΒΑΡΟΥΝΩ (=καθιστῶ τι βαρύ, διδω βάρος, ἐνοχλῶ, δυσαρεστῶ), πρτ. ἔβαρυνον, μέλ. βαρυνῶ, ἀρ. ἔβαρυνα, παρκ. βάρος δέδωκα, διπερ. βάρος ἐδεδώκειν. Παθ. βαρύνομαι, πρτ. ἔβαρυνόμην, παθ. μέλ. βαρυν-θήσομαι, παθ. ἀρ. δις μέσ. ἔβαρυνθην, πρκ. βεβάρημαι, διπερσ. ἔβεβα-ρήμην. Ρημ. [βάρημα, βάρησις, βάρυνσις, βαρυντικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ βαρὸν πατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνη (ἀμύν-ι-ω=ἀμύννω=) ἀμύνων ὅθεν θ. ἀναλογ. βαρύν- ὁ πρό. πρ. βεβάρημαι καὶ ὑπερσ. ἔβεβαρή- μην σχηματίζεται ἐκ θ. βαρε-, ἔξ οὖ καὶ τὸ μτγν. βαρέω-ῶ (=προξενῶ βάρος). Συνών. καὶ περιφρ.: βαρύ τι καθίστημι, βάρος δίδωμι, ἐνοχλῶ, δυσαρεστῶ.

Επεκτάσιμο (=δοκιμάζω τὴν γνησιότητα τοῦ χρυσοῦ διὰ τῆς Αυ- δίας λίθου καὶ μτφρ.=ἔβασιριδώνω τὴν ἀλήθειαν διὰ βασάνων, στενο- χωρῶ, ἔξετάζω), πρτ. ἔβασιντον, μέλ. βασανιῶ, ἀόρ. ἔβασάνισα, πρκ. βασανιστῆς γέγονα, ὑπερσ. βασανιστῆς ἔγεγόνειν. Παθ. βασανίζομαι (=ἀνακρίνομαι, ἔκέγχομαι, δοκιμάζομαι), πρτ. ἔβασαντόμην, παθ. μέλ. βασανισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἔβασαντόμην, πρκ. βεβασάνισμαι καὶ μετ' ὀλ. μέλ. βεβασανισμένος ἔσομαι. Ρημ. βασανιστῆς ἢ βασανιστήρος (ἔξ οὖ βασανιστήριος), [βασανισμός], ἀβασάνιστος, βασανιστέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ βάσανος (=ἡ Λυδία λίθος, δι' ἣς δοκιμάζουσι τὸν χρυσὸν) πατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-ι-ω=)ζω ὁδοντ. (ὅρα ἀνθροίζω σημ.). Συνών. καὶ περιφρ.: βάσανον λαμβάνω (ἢ ἔχω) τινός, βάσανον ποιοῦμαι, βασάνῳ χρῶμαι, βασανιστῆς γίγνομαι, αἰκίζομαι, στρεβλόω-ῶ, (κατα)τρύχω, κακῶ, παρατεί- νω, λυπῶ, ταλαιπωρῶ.

Επειλεύνω (=εἰμαι βασιλεύει), πρτ. ἔβασιλευον, μέλ. βασιλεύσω, ἀόρ. ἔβασιλευσα, πρκ. βασιλεὺς γέγονα, ὑπερσ. βασιλεὺς ἔγεγόνειν. Παθ. βασιλεύομαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ρημ. βασιλεία, [βασιλεύ- τος], ἀβασιλευτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ βασιλεύς. Τὸ δὲ λέγεται καὶ περιφρ.: βασιλεύς εἴμι ἢ γίγνο- μαι. Συνών. ίδε ταγενώ σημ. Ἀντιθ. ίδιωτεύω.

Επεικαίνω (=ματιάζω, φθονῶ, βλάπτω)· μόνον δὲ ένεττώς, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων.

Σημ. Ἐκ τοῦ βάσινανος πατ' ἀναλογίαν τοῦ (μέλας—μελαν-ι-ω=) μελαίρω. (ποβλ. καὶ κοῦλος-κοιλαίνω, θερμόζ-θερμαίνω κλ.). Συνών. καὶ περιφρ.: βάσκα νός εἴμι, βάσκανον δρθαλμὸν ἐπιβάλλω, ἐποφθαλμία, φθονῶ (δὲ ίδε).

Επεικαίνω-ῶ (=κάμνω τι βέβαιον, ἀσφαλίζω, στερεώνω, πιστο- ποιῶ, βεβαιώνω), πρτ. ἔβεβαιόνυν, μέλ. βεβαιώσω, ἀόρ. ἔβεβαιόσα, πρκ. βέβαιόν τι καθίστηκα. Παθ. καὶ μέσ. βεβαιοῦμαι, πρτ. ἔβεβαιούμην, μέσ. μέλ. βεβαιώσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔβεβαιωσάμην καὶ παθ. ἀόρ. ἔβεβαιώ- θην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ρημ. βεβαίωσις, [βεβαίωμα, βεβαιωτής (ἔξ οὖ βεβαιωτικός), βεβαιωτέον].

Σημ. ἐκ τοῦ βέβαιος, δπερ ἐκ θέμ. βα- (τοῦ βαίνω) μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ. Συνών. καὶ περιφρ.: βέβαιόν τι καθίστημι, κρατύνω, πιστοῦμαι, κυρδω-ῶ, ἐμ- πεδω-ῶ, στερεῶ, στηρίζω.

Επειάζομαι (ώς μέσ. =στενοχωρῶ, ἐπιτυγχάνω τι διὰ βίας, καὶ δις παθ.=στενοχωροῦμαι) ἀποθ., πρτ. ἔβιαζόμην, μέσ. μέλ. βιάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔβιασάμην, παθ. ἀόρ. ἔβιασθην, πρκ. βεβιάσμαι, ὑπερσ. ἔβε- βιάσμην. Ρημ. [βιασμός, βιαστός, βιαστής], ἔξ οὖ (βιαστικός, βιαστέον).

Σημ. Ἐκ τοῦ βία (ὅρα ἀγοράζω σημ.). Τὸ ἐνεργ. βιάζω εἶναι ποιητ. καὶ μτγν. Ἀντι τοῦ μέσ. βιάζομαι (οὖ ἀντίθετον εἶναι τὸ πειθῶ) λέγεται καὶ βίᾳ χρῶμαι, ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. καὶ βίασται ἢ βίασθαι τι πάσχω. Συνών. ίδε ἐπείγω σημ. 2

Επειάζω (=ἀγαθιβάζω, κάμνω τι γὰ κινήσῃ, φέρω) ἀείποτε σύνθ.,

πρτ. -έβιβαζον, μέλ. -βιβῶ, -ᾶς, -ῆ κλ., ἀόρ. -έβιβύσα, πρκ. -βιβάσας ἔχω, διπερσ. -βιβάσας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. -βιβάσουαι, μέσ. μέλ. -βιβῶμαι, -ᾶς, -ῆται κλ., μέσ. ἀόρ. -έβιβασάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ρημ. [βιβάσις, βιβάστης], ἀναβιβαστέον, καταβιβαστέος.

Σημ. Θεμ. βαδ-, ἔξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. j- καὶ τοῦ ἐνεστωτ. ἀναδιπλ. βι·βάδ·j·ω=) βιβάζω. Ἀπαντῷ ἀείποτε παρ³ Αττ. πεῖολ. σύνθετον: ἀνά-, διά-, ἔμ-, εἰς-, ἐκ-, μετά-. ἀπλοῦν δ' είναι ποιητ. καὶ μτγν. Τὸ δὲ σχηματίζει τὸν ἐνεργ- καὶ μέσ. μέλ. κατὰ τὰ περισπώμενα. Συνών.: ἀνάγω, ἀνατίθημι, ἀναφέρω κλ.

[Ειερώσκω] (=τρώγω): παρ³ Αττ. πεῖ. εὑρηται μόνον δὲ πρκ. βέβρωμα καὶ παθ. πρκ. -βέβρωμαι (κατ' ἀπαρέμψ. -βεβρῶσθαι, καὶ μτγ. -βεβρῶμένα), πάντα δὲ τὰλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ ἐσθίω. Ρημ. βρῶσις, βρῶμα, [βρώμη, βρώτης η̄ βρωτήρ], βρωτός (ἔξ οὗ ήμιβρωτος), [βρωτέος], βρωσείω (έφ.=επιθυμῷ νά φάγα).

Σημ. Θεμ. [βορ- (ἔξ οὗ βορά) καὶ κατὰ μετάδ.=] βρο-, ἔξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ.-σκ- καὶ τοῦ ἐνεστ. αναδιπλ. βι·βρώ·σκ·ω= παρά μτγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἔτης χρόνοι μ. μέλ. δις ἐνεργ. βρόσθουμαι (ἀόρ. α' ἔβρωσα καὶ β' ἔβρων. Παθ. μέλ. βρωθήσομαι.

Βιοτεύω (=ζῶ) καὶ μέλ. βιοτεύσω, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωγύμων: ζῶ καὶ βιόσ-ῶ. Ρημ. βιοτεία.

Σημ. Ἐπ τοῦ (βίος·βιοτος) βιοτὴ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεὺς·βασιλεύω. Λέγεται καὶ: τὸν βίον ποιοῦμαι, τὴν βιοτὴν ἔχω.

[Ειεύω-εῖ] (=ζῶ): δὲ ἐνεστ. καὶ πρτ. ποιητ. καὶ μτγν. ὅντες ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ ζῶ, μέσ. μέλ. δις ἐνεργ. βιώσομαι, ἀόρ. β' ἔβιών (δ. ποτ. βιδ, βιψ-·φ κλ., εύκτ. βιψήν, πρστ. ἐλλείπει, ἀπ. βιώναι, μτγ. βιούς, *βιούσα, βιόν), πρκ. βεβίωμα, διπερσ. ἔβεβιώκειν. Παθ. πρκ. βεβίωται (καὶ μτγ. δὲ βεβιωμένος καὶ τὰ βεβιωμένα), πάντα δὲ τὰλλα ἐλλείπουσι. Ρημ. [ζέωσις (ἔξ οὗ βιώσιμος)], βιωτός (ἔξ οὗ ἀδίλωτος καὶ βιωτικός), βιωτέος, βιωτέον.

Σημ. Ἐπ τοῦ βίος. Συνών. καὶ περιφ. ίδε ζῶ σημ. Αντίθ.: ίδε ἀποθνήσκω.

Ειεώσκωμαι, ἀποθ. παρ³ Αττ. πεῖ. μόνον σύνθ. ἀναβιώσομαι, (ἀμτρ. =ἀναζῶ, ζωντανεύω) μτρ. =ἐπαναφέρω τινὰ εἰς τὴν ζωήν, ζωογονῶ), πρτ. ἀνεβιωσκόμην, μέσ. μέλ. -βιώσομαι καὶ σπν. ἐνεργ. βιώσω ἀόρ. ἐπὶ μτρ. μὲν σημ. ἀνεβιωσάμην, ἐπὶ δὲ ἀμτρ. ἀνεβίων, πρκ. βεβίωμαι, διπερσ. ἔβεβιώμην.

Σημ. Ἐπ τοῦ βίος. Θεμ. βιο (καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. -σκ-), βιωσκ-. Τὸ δὲ ἐνεργ. ἀναβιώσκω μτγν. Συνών. ἀναζῶ, (ἀνα)ζωόω, ζωοποιέω.

Ελακεύω (=είμαι βλάξ, δκνηρός, φέρομαι δις βλάξ, ἀμελῶ) καὶ ἀόρ. -ἔβλακενσα, πάντα δὲ τὰλλα περιφρ. Ρημ. βλακεία, [βλάκευμα].

Σημ. Ἐπ τοῦ βλάξ [ὅπερ ἐκ θέμ. μαλακ- (μαλακός), μαλάκ-·s=μπλάξ (κατὰ συγκοπήν) — μπλάξ (κατ' ἐπένθεσιν τοῦ εὐφωνικοῦ β· πρβλ. μπλώσκω=μπλάσκω, μελι·μελίττω=μελίττω=μπλίττω=βλίττω κλ.)=βλάξ (κατ' ἀποβολήν τοῦ ἀρκτικοῦ μ] κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς·βασιλεύω. Συνών. καὶ περιφ.: βλάξ είμι, ἀμελῶ, φέθημω, δκνω.

Ελάπτω (=προξεγῶ βλάβην, καταστρέψω, ἔξασθενίζω), πρτ. ἔ-

βλάπτον, μέλ. βλάψιφ, ἀόρ. ἔβλαψιφα, πρκ. βέβλαφα. Παθ. βλάπτομαι, πτοτ. ἔβλαπτόμην, μέσ. μέλ. ώς παθ. βλάψομαι, παθ. μέλ. β' βλαβήσομαι, παθ. ἀόρ. ἄ ἔβλαψθην, καὶ β' ἔβλάψθην, πρκ. βέβλαψμαι. Τρημ. βλάψη ἢ βλάβος, βλάψις, [βλαπτικός, βλαπτήριος].

Σημ. 1. Θέμ. (Γλαβ- πρβλ. λώβη λατ. lab-ot=δλισθάνω) βλαβ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -τ: βλάβ-τ-ω=βλάπ-τ-ω). Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλογικῶς. βλάπτω ἐμαυτόν. Ἀντὶ τοῦ βλάπτω λέγεται καὶ : βλάψην παρέχομαι τινι.

Σημ. 2. Συνών. τῷ βλάπτω είναι τὰ: λυμαίνομαι, φθείρω, λωβῶμαι, σύνομαι, ἐπηρεάζω, κακῶ-ῶ, κακουργῶ, δηῶ (ὅ ίδε) κλ. Ἀντίθετα δὲ τά: φελῶ, λυσιτελῶ καὶ δινήρημι.

Βλάστανω (=ἀπτο- =ἐκβάλλω βλαστόν, φυτρώνω* καὶ μτο. =κάμνω τι νὰ φυτρώσῃ), πρτ. ἔβλαστανον, [μέλ. βλαστήσω, ἀόρ. ἄ ἔβλαστησα], ἀόρ. β' ἔβλαστον, πρκ. ἔβλαστημα [καὶ μτγν. βεβλάστηκα], ὑπερ. ἔβλαστήκειν [καὶ μτγν. ἔβεβλαστήκειν]. Τρημ. [βλάστησις, βλάστημα, βλάστημος].

Σημ. Ἐπ τοῦ βλαστός. Θέμ. βλαστ- καὶ (προσλήψει τῶν προσφ. -αν- καὶ -ε- § 6 καὶ 11) βλαστ-αν- καὶ βλαστ-ε-. Ὁ μτγν. πρκ. βεβλάστηκα λαμβάνει κατ' ἐξαίρεσιν συντέλ. ἀγαδιπλασικούμον. Τὸ δ. λέγεται καὶ περιφρ. βλάστηην ἔχω. Συνών. τῷ βλαστάνω ίδε θάλλω σημι.

Βλασφημέω-ῶ (=βλάπτω τὴν φήμην τινός, ὑβρίζω, κακολογῶ), πρτ. ἔβλασφήμουν, μέσ. βλασφημήσω, ἀόρ. ἔβλασφήμησα, πρκ. βεβλασφήμηκα, ὑπερσ. ἔβεβλασφημήκειν. Τρημ. [βλασφήμημα].

Σημ. Τὸ δ. είναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ βλάσφημος [ἀντὶ βλαφίφημος] (ἐξ οὗ καὶ βλασφημία), διπερ ἐκ τοῦ βλάπτω καὶ φήμη σημιτάζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. καθ' ὁ (νόσος) νοσῶ κλ. Ἀντὶ τοῦ βλασφημοῦ λέγεται καὶ: βλασφημίας ποιούμαι κατά τινος, εἰς τινα βλασφήμους ληγούσις λέγω περὶ τινος, βλασφημίᾳς χρεῖμαι κλ. παθ. δὲ: βλασφημία γίγνεται. Συνών. τῷ βλασφημῷ ίδε λοιδορῶ σημ. 2.

Βλέπω (=διευθύνω τὰ βλέμματα ἢ τὴν προσοχήν μου πρός τι, παρατηρῶ), πρτ. ἔβλεπον, μέσ. μέλ. ώς ἐνεργ. βλέψομαι, ἀόρ. ἔβλεψα, πρκ. ἔόρακα [καὶ μτγν. βέβλεψα], ὑπερσ. ἔωράκειν [καὶ μτγν. ἔβεβλεψειν]. Παθ. ἀόρ. [ἔβλεψθην, πρκ. βέβλεψμαι], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνών. Τρημ. [βλέψις], βλέμμα, βλέψαρον, [βλεπτός (ἐξ οὗ βλεπτικός)], περίβλεπτος, βλεπτέος.

Σημ. Θέμ. βλεπ-. Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ὑποβλέπω (=ἀγριοκυττάζω) κλ. Συνών. τῷ βλέπω (κυρ.=στρέφω τοὺς ὄφθαλμοὺς διὰ νὰ ἴδω) είναι τὸ δρῶ (=ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῶν ὄφθαλμῶν). Θεῶμαι (=βλέπω μετὰ προσοῆς καὶ ἐπὶ μακρότερον χρόνον) ἀθρέω καὶ θεωρέω-ῶ. Ἀντίθ. τυφλώτω, ἀβλεπτέω-ῶ.

[Βλάσκω] (=ἔρχομαι, πορεύομαι), μόνον δ ἀόρ. [ἔμολον] καθ' διποτ. μόλωσι, πάγτα δὲ τάλλα ποιητ. ὅντα ἀναπληροῦνται παρ'. Απτ. ἐκ τῶν συνωνύμων. Τρημ. αὐτό-μολος (=λιποτάκτης), ἀντιμολία (=δίκη), ἐν ἢ ἀμφότεροι οἱ ἀντίδικοι παρουσιάζονται).

Σημ. Θέμ. μολ- καὶ (κατὰ μετάθ.) μλο-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -σκ-) μλώ-σκω (καὶ κατ' ἐπένθεσιν τοῦ εὐφωνικοῦ β' καὶ ἀποβολῆ τοῦ μ: μβλάσκω=) μλώσκω (ὅρα βλακεύω σημ.). Συνών. ίδε βαδίζω σημ.).

Βοάω-θ (=ρωνάζω, κραυγάζω· καὶ ἐπὶ ἀψύχων=ῆχω, ἀντη-
χῶ), πρτ. ἐβόων, μέσ. μέλ. βοήσομαι, ἀόρ. ἐβόησα, πρκ. βοῇ κέχομαι
ὑπερσ. βοῇ ἐκεχήμητν. Μέσ. -βοῶμαι, πρτ. ἐβοώμην, [παθ. ἀόρ. ἐδοή-
θην μτγν.], παθ. πρκ. βεβόημαι (μόνον διαβεβόηται), τὰ δ' ἄλλα ἐκφέ-
ρονται περιφραστικῶς η̄ διὰ τῶν συγωνύμων. Ρημ. [βόησις, δόνημα
βοητής, βοητός], περιβόητος, ἐπιβόητος, [καὶ μτγν. διαδόητος].

Σημ. Ἐκ τοῦ βοῇ. Συνών. καὶ περιφρ.: βοῇ χρῶμαι, βοὴν παρέχω, βοᾶς ἐν
εργάζομαι· κραυγάζω, γεγωνέω, γεγωνίσκω, η̄χω. Παθ. δέ: βοὴ γίγνεται.

Βεοηθέω-θ (=τρέχω μετὰ βοῆς πρὸς ὑπεράσπισιν τινος, ὑπερά-
σπίζω), πρτ. ἐβοήθουν, μέσ. βεοηθῶ, ἀόρ. ἐβοήθησα, πρκ. βεβοήθη-
κα, ὑπερσ. ἐβεβοήθηκεν καὶ βεβοηθηκός ήν. Παθ. πρκ. βεβοήθημα
(μόνον βεβοήθηται καὶ βεβοηθημένον), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. η̄
περιφρ. Ρημ. [βοηθήημα, ἀβοήθητος], βοηθητικός, βοηθητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ βοῇ καὶ θέω, ἔξ οὐ καὶ βοηθός καὶ βοηθός. Τὸ δὲ ἀπαντέ-
και σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων: ἐκβοηθῶ (=κάμνω ἔξοδον μετὰ βοῆς
κυρίως ἐπὶ τῶν πολιορκούμενῶν) κλ. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμ.: βοηθέ-
θμαντφ. Ἀντὶ τοῦ βοηθῶ ιπν λέγεται καὶ: βοηθός τινι καθίσταμαι, βοηθεία
τινι ποιοῦμαι. Παθ. δέ: βοηθείας τυγχάνω παρά τινος καὶ βοηθὸν ἔχω τινα.
Συνών.: ἀμύνω, δειγμω, ἐπικυρώω, τιμωρῶ, λυσιτελῶ.

**Βόσκω καὶ παθ. βόσκομαι, πάντα δὲ τὰλλα ποιητ. καὶ μτγν. οὐ-
τα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συγωνύμων. Ρημ. [βοσκή, βόσκητις], βόσκημα
[βοσκός, βοτήρ], βοτός (ἔξ οὐ εὔβοτος, μηλό-βοτος), βοσκητέον.**

Σημ. Θέμ. βο- καὶ (προσθήψει τῶν προσφ.-σκ- καὶ -ε-) βο-σκ- καὶ βο-σκ-ε-
Συνών.: αἰπολέω-ῶ, βουκολέω-ῶ, συφορεῖ, νέμω, νομεύω, ποιμάνω.

Βουθυτέω-θ (=θυτάζω, σφάζω βοῦν): ὁ ἐγεστῶς ποιητ. καὶ
μτγν. ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἐτίθετο τὸ θύνω (βοῦν κλπ.), πρτ. ἐβουθύτουν, ἀόρ.
ἐβουθύτησα πρκ. βεβουθύτηκα, ὑπερσ. ἐβεβουθύτηκεν.

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ βουθύτης (ὅπερ ἐκ τοῦ βοῦν-θύνω), ἔξ ο-
καὶ βουθυσία: σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμελής (θ. ἀμελεσ-
ἀμελῶ. Συνών.: θύνω, σφαγεάζομαι, παθιερεύω, δλοκαντέ(ό)ω-ῶ.

Βουλεύω (=εἰμι βουλευτής, σκέπτομαι, συμβουλεύω), ἔμαλλον
Ρημ. βουλευσις, βουλευμα, βουλευτής (ἔξ οὐ βουλευτήριον καὶ βου-
λευτικός), [βουλευτός], βουλευτέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ βουλή κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Τὸ δὲ ἀ-
παντέ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων. Ο σύνθετος μέσ. μέλ. ἐπιβουλεύσομο
ἔχει καὶ παθ. σημ.= ἐπιβουλευθήσομαι. Ἀντὶ τοῦ συμβουλεύω (τινι) λέγετο
καὶ συμβουλὴν ποιοῦμαι, σύμβουλος γίγνομαι τινὶ τινος: ἀντὶ δὲ τοῦ μέσ. συμ-
βουλεύομαι (τινι) καὶ συμβούλῳ τινὶ χρῶμαι, σύμβουλον ποιοῦμαι.

Σημ. 2. Συνών. καὶ περιφρ.: βουλευτής εἴμι, σκοπῶ-σκοποῦμαι, ἐνθυμοῦ-
μαι, διαλογίζομαι, ἐννοῶ παρανῶ, νουθετῶ, εἰσηγοῦμαι, διδάσκω.

Βουλορειτ (=μετὰ σκέψεως ἀποφασίζω, προτιμῶ, προσκρίνω, ἐ-
πιθυμῶ, θέλω) ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἐ(η)βουλόμην, μέσ. μέλ. βο-
λήσομαι, [παθ. μέλ. βουληθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ώς μέσ. ἐ(η)βουλή-
θην, πρκ. βεβούλημαι, ὑπερσ. ἐβεβούλημην. Ρημ. βούλησις, βουλήμο-
βουλητὸς (ἔξ οὐ βουλητικὸς), [βουλητέος].

ΙΩΑΝ. Θ. ΡΩΣΗ-ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΩΜ. PHMATHΩΝ

Σημ. 1 Θέμ. (*βολ-* πρβλ. λατ. *volo* προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. -ν- καὶ ἀφομιώσει τούτου πρός τὸ α: *βολ-ν-*) *βολλ-* (πρβλ. ὅλ-ν-μι=ὅλλημι), μεθ' ὁ ἀπλοποιήσει τοῦ λ καὶ ἀναπληρωτικῷ ἐκτάσει τοῦ σ εἰς ου: *βουλ-*, ἐξ οὗ καὶ *βουλὴ* καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-. ὅρα εἰσαγ. § 6, 2), *βουλ-ε-*. Τὸ *βούλομαι* ὡς καὶ τὸ μέλλω καὶ δύναμαι λαμβάνοντιν ἐνίστε καὶ τὴν χρονικὴν αὐξῆσιν η κατάναλογίαν τοῦ ἥθελον τοῦ ἐκ τοῦ ἔθελω.

Σημ. 2. Συνών. τῷ *βούλομαι* εἶναι τὸ ἔθελω (ἐνίστε ὅμως καὶ διαφέρουσι, καθ' ὅσον τὸ μὲν *βούλομαι* σημ. τὴν μετὰ σκέψεως καὶ φρονήσεως θέλησιν, τὸ δὲ ἔθελω ἀπλῆγη θέλησιν ἡ κλίσιν ἔμφυτον), ἐπιθυμῶ, ἐφίεμαι, δρέγομαι, θέλω, (*ἐπι*) ποθῶ, γλίχομαι.

Βραβεύω (=είμαι βραβεύεις, βραβευτίς, δίδω βραβείον), μέλ. βραβεύσω. Παθ. βραβεύομαι καὶ παθ. ἀόρ. -έβραβεύθην, τὰ δ' ἄλλα κατὰ περίφρ. ἡ ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. [βραβεία (ἡ), βράβευσις], βράβευμα, βραβεύτις.

Σημ. Ἐκ τοῦ βραβεύς. Ἀντὶ τοῦ βραβεύω λέγεται καὶ: βραβεύς εἰμί τινος. Συνών.: τιμᾶ, στεφανᾶ, γεραιόρω.

Βραχίνων (ἀμτδ. =βαλίνω βραδέως, ἀργοπορῶ μτδ. =κάμνω τι βραδέως, ἀναβάλλω) μόνον ὁ ἐνεστ., πάντα δὲ τὰλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ συνωνύμου μέλλω.

Σημ. Ἐκ τοῦ βραδής κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνη-ἀμύνω, καθ' ὁ καὶ καὶ βαθὺς-βαθύνω κλ. Συγών. καὶ περιφρ.: μέλλω, χρονίζω, χρονοτριβέω, δ-στερέω-ω, ὑστερίζω, ὑπολείπομαι, διατριβώ, διατριβὴν ποιοῦμαι.

Βρέχω (=ρίπτω ὑγρόν τι ἐπί τίνος ἐπιφανείας, ῥαντίζω, ποτίζω⁺ συνεκδοχικῶς δὲ =ὑγραίνω (κοιν. μουσκεύω), ρίπτω βροχήν), πρτ. ἔβρεχον, μέλ. βρέξω, ἀόρ. ἔβρεξα, πρκ. βρέσσας ἔχω, ὑπερσ. βρέξας είχον. Παθ. βρέχομαι, πρτ. ἔβρεχόμην, παθ. μέλ. α' βρεχθήσομαι καὶ β' βραχήσομαι, παθ. ἀόρ. α' ἔβρεχθην καὶ δ' ἔβράχην, πρκ. βέβρεγμαι, ὑπερθ. ἔβεβρέγμην. Ρημ. βρέξις, βροχή (ἐξ οὗ ἡ βροχος, διάβροχος), [βρέγμα, βρεκτέον].

Σημ. βρεχ-. Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ ἀπροσώπ. βρέχει (=πίπτει βροχή), ἔβρεχε κλ. κλ. Συνών.: ἄρδω, ἄρδεύω, ὑδρεύω, ὑγραίνω, ποτίζω, [παπίσκω], ἔαινω, δεύω, νοτίζω, τέγγω, ὕω.

Γ

Γελάω-ώ, πρτ. ἐγέλων, μέσ. μέλ. δις ἐνεργ. γελάσσομαι [καὶ γελάσσω μτγν.], ἀόρ. ἐγέλλασα, πρκ. γελάσας ἔχω, ὑπερσ. γελάσας είχον. Παθ. καταγελῶμαι καὶ παθ. ἀόρ. ἐγελάσθην, πάντα δὲ τὰλλα μτγν. Ρημ. γέλως (ἐξ οὗ γελοῖος), [γέλασμα, γελαστής, γελαστός, γελαστέος] καὶ γελασείω (ἐφετ.-=ἐπιθυμῶ νὰ γελάσω).

Σημ. Θέμ. γελάσ-: (γελάσ-ω=) γελάω-ώ, μέλ. (γελάσ-σ-ω=καὶ διὰ τὴν ἀπλοποιήσειν τοῦ σ) γελάσσω κλ. Ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ καρακτήρος σ, διερο ἐμφανίζεται πρὸ τῶν ἀπὸ μ, τ, θ, ὥημι καταλήξεων, ἐξηγείται πανταχοῦ ἡ βραχύτης τοῦ θέμη. φωνήνετος α. Τοῦ γελῶ γίνεται κρήσις οὐ μόνον πρὸς ἐκφρασιν καρᾶς, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐκδήλωσιν περιφρονήσεως καὶ χλευασμοῦ ίδιᾳ μετὰ τῆς προσθ. κατά τὸ δὲ ἀπλούν γελῶμαι ποιητ. καὶ μτγν. Τὸ ἔφετιδην γελασείω σχηματίζεται ἐκ τοῦ μέλλοντος καὶ ἀπαντᾶ μόνον κατ' ἐνεστῶτα. Συνών. ίδε ἀπαντῶ σημ.

Γελωτοποιῶ (=προξενῷ γέλωτα) μόνον δὲ ἐνεστ., τὰ δὲ λοιπά κατὰ περίφρασιν διὰ τοῦ: γέλωτα ποιῶ (ἢ παρέχω), ποιῶ τινα γελᾶν.

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ γελωτοποιός, (ὅπερ ἐκ τοῦ γέλως καὶ ποιῶ) σηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλος-τελῶ κλ.

Γεμίζω (μετ. =κάμνω τὶ γεμάτον), ἀρ. ἔγειρίσα. Μέσ. γεμίζομαι, παθ. ἀρ. -ἔγειρίσθην καὶ πρκ. γεγέμισμαι, πάντα δὲ τὰλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. πληρώ-ῶ καὶ ἐμπίμπλημι. Ρημ. [γέμισμα, γεμίστος].

Σημ. Ἐκ τοῦ γέμω· (πρβλ. αἰτῶ-αἰτίζω)* σηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (ιδ-j-ω=) -ίζω ὁδοντοφων. Οὐδεν τὸ δὲ έχει θέμα ἀνολογικὸν γεμίδ-, οὗτινος τὸ θεμ. φωνῆνει τηρεῖται παγκακοῦ βραχὺν (πρβλ. ἐλπίζω σημ).

Γέιμω (ἀμτό. =είμαι γεμάτος) καὶ πρτ. ἔγεμον, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνων. βροῦθω ἢ ἐμπίμπλαμαι ἢ τῆς περιφρ. πλήροις είμι. Ρημ. [γέμως, ἔξ οὖ γομός=πληρώ]], γεμίζω.

Σημ. Θέμ. γεμ-· (πρβλ. λατιν. *gēmō*=στενάζω). Τὸ δὲ συνήθως ἐπὶ κακοῦ.

Γενειά-ῶ-ῶ μόνον δὲ ἐνεστ., τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ.: γένειον ἔχω. Ρημ. γενειάσκω (ἐναρκτ.=ἄρχομαι νὰ ἐκβάλλω γένειον).

Σημ. Ἐκ τοῦ γένειον (ὅπερ ἐκ τοῦ γένους), ἔξ οὖ καὶ τὸ ὑπο-γενειάζω (=παρακαλῶ τινα ἀπτούμενος τοῦ γενείου αὐτοῦ).

Γενγά-ῶ-ῶ (=παράγω, γενγῶ), πρτ. ἔγεννων, μέλ. γεννήσω, ἀρ. ἔγέννησα, πρκ. γεγέννηκα, ὑπερσ. ἔγεγεννήκειν. Παθ. γεννῶμαι, πρτ. ἔγεννόμην, μέσ. μέλ. ώς παθ. γεννήσομαι, μέσ. ἀρ. ἔγεννησάμην, [παθ. μέλ. γεννηθήσομαι μτγν.], παθ. ἀρ. ἔγεννηθην, πρκ. γεγέννημαι. Ρημ. γέννησις, γέννημα, γεννήτης ἢ γεννητήρ (οὐ θηλ. γεννήτειρα), γεννητής [ἔξ οὖ γεννητικός], [γεγγήτωρ], γεννήτος (ἔξ οὖ ἀγέννητος).

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. γέννα (=γενεά). Τὸ δὲ λέγεται κυρίως ἐπὶ ἀνδρός, ἐπὶ δὲ γυναικὸς τὸ τίκτω.

Γεραέρω (=διὰ δώρου, τιμῆς, ἀνταμείθω τινά, τιμῶ, δραδεύω), πρτ. ἔγεραιρον, μέλ. γεραρῶ, ἀρ. α' γέρας ἔδωκά (τινι) [καὶ μτγν. ἔγερηρα ἢ ἔγερῆρα, ἀρ. β' ἔγεραρον], πρκ. γέρας δέδωκα. Παθ. γεραίρομαι, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ. γέρα λαμβάνω. Ρημ. [γεραρός=σεβαστός, σεβάσμιος]].

Σημ. Ἐκ τοῦ γέρας (=βραβείον ἢ δῶρον τιμητικὸν) κατ' ἀναλογίαν τοῦ καθαρὸς - καθαίρω (ῳ ἰδέ). Οὐδεν θέμι. ἀναλογ. γεράρ-· Τὸ δὲ λέγεται καὶ περοιφρ.: γέρας ἢ γέρα δίδωμι τινι καὶ παθ.: γέρα λαμβάνω (ἢ λαγχάνω ἢ δέχομαι), γέρα ἔστιν ἐμοὶ ὑπό τινος. Συνών.: βραβεύω, τιμῶ.

Γεύω (=δίδω εἰς τινα νὰ γευθῇ τι, δίδω γεῦμα), τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ἔστιων ἢ εὐωχῶ. Μέσ. γεύομαι (=δοκιμάζω τι διὰ τῆς γεύσεως, τρώγω), πρτ. ἔγευσόμην, μέσ. μέλ. γεύσομαι, μέσ. ἀρ. ἔγευσάμην, [παθ. ἀρ. ώς μέσ. ἔγεύθην μτγν.], πρκ. γέγευμαι, ὑπερσ. ἔγεγεύμην, πρκ. γεύσις, γεῦμα, γευστήριον, γευστός, ἔξ οὖ γευστικὸς καὶ μην. Ρημ. [γεύσις, γεῦμα, γευστήριον, γευστός, ἔξ οὖ γευστικὸς καὶ (ἄγευστος), γευστέον.

Σημ. Θέμ. γευσ- (πρθλ. γευσ-τός), ἔξ οὖ γευ-. Συνών. τῷ γεύομαι ίδε ἐσθίω σημ.

Γεωργέω ϖ (=είμαι γεωργός, καλλιεργῶ τὴν γῆν), πρτ. ἐγεώργησην, μέλ. γεωργήσω, ἀρ. ἐγεώργησα, πρκ. γεωργήσας ἔχω, ὑπερσ. γεωργήσας είχον. Ήσαθ. γεωργοῦμαι, τὰ δ' ἄλλα κατὰ περιφρ. ή ἐκ τῶν συνων. Ρημ. γεώργημα, [γεωργήσις (ἔξ οὗ γεωργήσιμος)].

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ γεωργός (ἔξ οὗ καὶ [Γεώργιος]—γεωργία, γεώργιον καὶ γεωργικός). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλος (θ. τελεσ-τελεσ) τελῶ. Λέγεται δὲ καὶ περιφρ.: τὴν γῆν ἔργάζομαι, γεωργίας ἐπιμελοῦμαι. Συνών.: ίδε ἀρδώ σημ.

[**Γῆθω** ḷ γηθέω] (=χαίρω, εὐφρατνομαι) μόνον δ πρκ. γέγηθα μετὰ σημ. ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ χαίρω. Ρημ. [γῆθ-ος, γηθ-όσυνος (ἔξ οὗ γηθοσύνως καὶ γηθοσύνη)].

Σημ. Θέμ. γηθ-. Οἱ πρκ. γέγηθα, οἰδα, δέδοικα, εἴωθα, ἔοικα, ἔκουσιν ἀείποτε σημ. ἐνεστῶτος (ὅρα εἰσαγ. § 20). Συνών. ίδε χαίρω σημ. 2.

Γηράσκω (ἀμτδ. =γίγνομαι γέρων) μτδ. =κάμνω τιγὰ γὰ γηράσῃ καὶ σπν. **γηράσω**-ϖ (οὐτινος μόνον τὸ ἀπαρέμ. γηρᾶν καὶ μτκ. γηρῶν), πρτ. ἐγήρασκον, μέλ. γηράσω καὶ μέσ. ώς ἐνεργ. -γηράσεμαι, ἀρ. α' ἐγήρασα καὶ δ' ἐγήραν (μόνον κατ' ἀπαρέμ. γηρᾶναι), πρκ. -γηράσακα, ὑπερσ. ἐγεγηράκειν. Ρημ. [γήρασις ᷄ γήρασις, γήραμα], ἀγίγραστος.

Σημ. Ἐκ τοῦ γῆρας ἐγένετο τὸ γηρά-ω, ἔξ οὗ τὸ ἐναρκτικὸν γηρά-σκ-ω. Ἀντὶ τοῦ γηρᾶσαι παρ' Ἀττ. πεζ. γίνεται κρῆσις τοῦ «γηρᾶναι, καταγηρᾶναι» Ἀττικῶς, γηρᾶσαι καὶ καταγηρᾶσαι «Ελληνικῶς» (Μοίραι). Ό θεμ. καρυκτήρ α πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων τελῶν ἐκτείνεται εἰς ἄ καὶ οὐδὲ εἰς η, διότι προηγεῖται ρ. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς κατά σὺν καὶ ἐν.

Γηροτροφέω-ϖ (=τρέφω τινὰ κατὰ τὸ γήρας, γηροκομῶ) καὶ μέλ. γηροτροφήσθ, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ.: γηροβοσκός γίγνομαι. Παθ. γηροτροφοῦμαι, μέσ. μέλ. ώς παθ. γηροτροφήσομαι καὶ παθ. ἀρ. ἐγηροτροφήθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ. γηροβοσκῶν τυγχάνω.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ γηροτρόφος (ὅπερ ἐκ τοῦ γῆρας καὶ τρέφω) σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ τέλος (θ. τελεσ-) τελῶ. Συνών. τῷ γηροτροφῷ εἶναι τό: γηροβοσκέω-ϖ (σπν.).

Γέγνοικες (=γίνομαι), μέσ. ἀποθ. μετ' οὐδετ. καὶ ἐνίστε παθητ. διαθ., πρτ. ἐγίγνομην, μέσ. μέλ. γενήσομαι, μέσ. ἀρ. δ' ἐγενόμην, πρκ. γέγονα καὶ γεγονώς εἶμι καὶ γεγένημαι, ὑπερσ. ἐγεγόνειν καὶ γεγονώς ἦν καὶ ἐγεγενήμην καὶ —γεγενημένος ἦν, μετ' δλ. μέλ. γεγονώς ἔσομαι καὶ γεγενημένος ἔσομαι. Ρημ. γένος, γενεά, γόνος, γονή, γονεύς, γένεσις, γενέτης ᷄ γενετήρ (οὐ θηλ. -γενέτειρα), (ἔξ οὗ γενετήριος), γενέθλιος, [γενητός].

Σημ. 1. Θέμ. γεν-, ἔξ οὗ (προσλήψει μὲν τοῦ προσφύμ. -ε): γεγ-ε- (ενυκοπή δὲ τοῦ θεμ. ε): γγ- δ ἐνεστ. λαμβάνει τὸν ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμόν. Τὸ δ. μτγν. (ἥτοι ἀπὸ τοῦ 296 π. Χ. καὶ ἐντεῦθεν) καὶ γίγνομαι. Ήσαθ' Ἀττ. ἀπαντᾷ (=μῆτηρ) καὶ γεινάμενοι (=οἱ γονεῖς).

Σημ. 2. Ο γέγονα και ἔγεγόνειν κρητικέμοντι και ὡς χρόνοι τοῦ εἰμί, ὅπερ ὅμιλος διαιρέει τοῦ γέγονοι, διότι τὸ μὲν γέγονοι σημαίνει τὴν ἐκ τοῦ μηδέντος μετάβασιν εἰς τὸ εἶναι, τὸ δὲ εἰμὶ τελείαν ὑπαρξίν ἡ κατάστασιν.

Γεγγώσκω (=γνωρίζω, φρονῶ, κρίνω, ἀποφασίζω), πρτ. ἔγγιγνωσκον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. γγνώσουμαι, ἀδρ. β' ἔγγιγνων (ύπ. γνῶ, -φε, -θι κλ., εὐκτ. γνοίην, προστ. γνῶθι, ἀπαρ. γγνῶναι, μτχ. γνοὺς), πρκ. ἔγγιγνωσκα, ὑπερσ. ἔγγιγνειν και ἔγγιγνωδῆν, μετ' ὁλ. μέλ. ἔγγιγνωδές ἐσομαι. Παθ. γιγγώσκομαι, πρτ. ἔγγιγνωσκότην, παθ. μέλ. γγνωσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἔγγιγνωσθην, πρκ. ἔγγιγνωσμαι, ὑπερσ. -ἔγγιγνωσμην. Ρημ. γνῶσις, γνώμη, (ἐξ εὗ γνωμικός), γνώμων, γνωστήρ, [γνώστης], γνωστὸς (ἐξ εὗ ἀ-γνωστος δύσγνωστος), γνωστέος.

Σημ. 1. Θέμ. (*νο-*, ἐξ οὐ νό-ος—νοέω και προσλήψει τοῦ γ:) γνο- (πρβλ. ἀμφι-γνοῶ σημ., λατ. no-sco και ἐν συνθέσει co-gnoscō), ἐξ οὐ (μετ' ἐνεστωτ. ἀναδιπλασ. και τοῦ προσφυμ. -σκ-:) γι-γγνώ-σκω. Τὸ δ. ἀπαντᾶ και σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὸ σύνδ. ἀγαγγιγνώσκω ἔχει ευχρηστὸν και τὸν αὐθόριστον ἀνέγνωσα. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμ.: γγνώσκω ἐμαυτόν. Παρὰ μτγν. (ἥτοι ἀπὸ τοῦ 290 π. X. και ἐντεῦθεν) εὑροται και ἐνεστ. γιγνώσκω.

Σημ. 2. Τὸ γγνώσκω, δταν μὲν σημ., ἔχω γγνῶσιν, γνωρίζω, εἶναι συνών. τῷ οἴδα, ἐπίσταμαι, καταμαθάνω, ἐπαῖω, αἰσθάνομαι (θ ἵδε) κλ. και ἔχει οὐσ. ἀμφηρ. τὸ γγνῶσις δταν δὲ σημαίνῃ κρίνω, ἀποφασίζω, εἶναι συνών. τῷ φρονῶ, δοξάζω και ἔχει οὐσ. ἀμφηρ. τὸ γγνώμη. Ἀντὶ τοῦ γγνώσκω (=φρονῶ, θεξάζω) λέγεται και: γνώμην ἔχω η γνώμην ποιοῦμαι· ἀντὶ τοῦ: ταῦτα γγνώσκω λέγεται και: τῆς αὐτῆς ἔχομαι (ἢ εἰμὶ) γνώμης, τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχω· ἀντὶ δὲ τοῦ διαγγιγνώσκω λέγεται και: διάγνωσιν (ἢ διαγνώμας) ποιοῦμαι. Ἀντίθ.: ἀγνοῶ.

Πλέχομαι (=προσπαθῶ ν' ἀπολαύσω τι, ἐπιθυμῶ), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ.: πρτ. ἔγλιχόμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Θέμ. γλιτ- [πρβλ. γλίτ-χρος=γλίσχρος κατὰ τὸ αἰδ-χρὸς=αἰσχρός], ἐξ οὐ [προσλήψει τοῦ προσφυμ. -σκ-: γλίτ-σκ-ομαι] γλίχομαι (πρβλ. ἔρ-σκονται = ἔρχομαι). Συνών.: ἔφιεμαι, ἔπιεμαι, (ἔπι)ποθῶ, δρέγομαι, θέλω, βεύλωμαι.

Γλύφω (=σκαλίζω, κοιλαίνω διὰ γλυφίδος λίθους, ξύλα, μέταλλα και μιφρ. =σημειῶ), πρτ. ἔγλυφον, [μελ. γλύψω, ἀόρ. ἔγλυφα, πρκ. ἔγλυψα η γέγλυφα, παθ. ἀόρ. δ' ἔγλυφην], πρκ. ἔγλυψμαι [και μιγν. γέγλυψμα], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ρημ. [γλυφή, γλύμμα, γλυφίς, γλύφανον, γλυφεῖον], γλύπτης, γλυπτήρ, γλυπτός, [τοκο-γλύφος (= διαταγράφων ἀκριδῶς και τὸ παραμικρότατον τοῦ τόκου, πλεονέκτης τοκιστής)].

Σημ. Θέμ. γλυφ-. Συνών. ξέω, ξύω, ἔγχαράττ(σσ)ω, ἔγκολάπτω και ἐπιμιφρ. Σημ. ἔπισημαλίνομαι, σημειοῦμαι, ἀπογράφω (-ομαι).

Γνωρίζω (=κάμνω τι γνωστόν), πρτ. ἔγγιγνωσκον, μέλ. γνωριῶ, ἀόρ. ἔγγιγνωσκα, πρκ. ἔγγιγνωικα, ὑπερσ. ἔγγιγνωίκειν. Παθ. γνωρίζομαι, πρτ. ἔλλείπει, παθ. μέλ. γνωρισθήσομαι. παθ. ἀόρ. ἔγγιγνωρίσθην, πρκ. ἔγγιγνωρίσμαι, ὑπερσ. ἔγγιγνωρίσμην. Ρημ. γνώρισις, [γνώρισμα, γνωρισμός], γνωριστής, [ἀγνώριστος, γνωριστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ οὐσ. γνώρα (=γνωσθιμά), ἐξ οὗ καὶ γνώριμος· (πρβλ. ὡραῖομος), διπερ περιεσώθη ἐν τῇ ὁμιλούμενῃ, κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (ιδ-j-ω =) -ίξω ὀδεντοφων. (πρβλ. ἀλίξω, ἐπλίξω σημ.). Ὁθεν θέμ. ἀναλογικὸν γνωρίδ-, διπερ τηρεῖ τὸ θέμα. Φωνῆνει πανταχοῦ βραχὺ (εἰσαγ. § 7, β' σημ.). Τὸ γνωρίζω τινί τι=ποιῶ γνωστόν τι εἰς τινα, τὸ δὲ γνωρίζω τι=ποιῶ γνωστὸν ἔμαυτῷ τι, μανθάνω, ἔννοω. Συνών. Ιδέ γιγνώσκω σημ. 2.

Γοητεύω (=εἰμαι γόης, ἀπατῶ, κολακεύω), ἀόρ. -έγοιήτευσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφ.: γόης εἰμί. Παθ. γοητεύομαι, παθ. ἀόρ. ἔγοιτεύθην, πρκ. γεγοήτευμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. γοητεία, [γοητευτής (ἐξ οὐ γοητευτικός)], δυσγοήτευτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ γόης (=μάγος, πλάνος)· κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεύς—βασιλεύω. Συνών.: ἀπατῶ, κολακεύω, πλανῶ, μαγεύω, φενακίζω.

Γράψω, πρτ. ἔγραφον, μέλ. γράψω, ἀόρ. ἔγραψα, πρκ. γέγραφα, ὑπερσ. ἔγεγράψειν καὶ γεγραφώς ἦν. Μέσ. καὶ παθ. γράφομαι, πρτ. ἔγραφόμην, μέσ. μέλ. γράψομαι, μέσ. ἀόρ. ἔγραψάμην, παθ. μέλ. β' γραφήσομαι, παθ. ἀόρ. β' ἔγραψιγ, πρκ. γέγραψμαι, ὑπερσ. ἔγεγράψμην καὶ γεγραμμένος ἦν, μετ' ὅλ. μέλ. γεγράψομαι καὶ -γεγραμμένος ἔσθομαι. Ρημ. γραφή (ἐξ οὐ γραφικός), γραφεύς (ἐξ οὐ γραφεῖον), γραμμή [ἐξ οὐ γραμμικός], γράψμα (ἐξ οὐ γραμματεῖον, γραμματεύς), γραφίς, γραπτός, γραπτός.

Σημ. Ἐκ τοῦ πεποιημέν. θεμ. γραφ-. Η ἀρχικὴ σημασία τοῦ γράψω ἦτο ἡ τοῦ ξεω, ἔγχαραττω, ἐξ ης ἔπειτα μετέπεσεν εἰς τὰς λοιπὰς σημασίες, ητοι σχηματίζω γράμματα, ζωγραφίζω, γράψω κλ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφέρεται ἀναλελυμ.: γράψω ἔμαυτόν. Τὸ δ. ἀπαντῷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων. Τὸ γράψομαι τινὰ τινος (θίον φόρον, ἀστρατείας κλ.)=έγκαλῶ τινα εἰς τὸ δικαστήριον ἔνεκα φόνου, ἀστρατείας κλ.

Γρῦζω (ἐπὶ χοίρων=κάρνυ γρῦ-γρῦ, γρυλίζω· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων =1) μουγκρήζω ὡς χοίρος· 2) ἐκβάλλω ἐλαχίστην καὶ ἀσημον φωνήν), [πρτ. ἔγρυζον, μέλ. γρύζω καὶ μέσ. ὡς ἐνεργ. γρύζομαι μτγν.], ἀόρ. ἔγρυξα, πρκ. γρύζας ἔχω, ὑπερσ. γρύζας είχον. Ρημ. [γρυγμός, γρυκτός (ἐξ οὐ ἄ-γρυκτος, ἐξ οὐ ἀγρυξία=ἄκρα σιωπή, ἔλλειψις διμιλίας)].

Σημ. Ἐκ τοῦ πεποιημ. γρῦ- (ἐπιφών.=ό γρυλισμὸς τῶν κοίρων) προσλήψει τῆς παραγ. κατελήξεως -ζω, ητοι σχηματίζεται κατ' ἀναλογ. τῶν εἰς -ζω οὐρανισκοφων. πρβλ. (κρῦγ-γ-j-ω=) κρῦζω, οἱράζω, ὄζω. Ὁθεν θέμ. ἀναλ. γρῦγ-, ἐξ οὐ πάντες οἱ κρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ δημιατικά. Συνώνυμ. Ιδέ δδέρομαι σημ.

Γυμνάζω (=διδάσκω τινὰ γυμνὸν τὰς ἐν ταῖς παλαιστραῖς σωματικὰς ἀσκήσεις· καὶ συνεκδ.=καθιστῶ τινα ἐπιτήδειον, ἵκανὸν εἰς τι σωματικῶς καὶ διανοητικῶς), πρτ. ἐγύμναζον, [μέλ. γυμνάσω μτγν.], ἀόρ. ἐγύμνασα, πρκ. γυμνασίας πεποίημαι, ὑπερσ. γυμνασίας ἐπεποίημην. Μέσ. καὶ παθ. γυμνάζομαι, πρτ. ἐγυμναζόμην, μέσ. μέλ. γυμνάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐγυμνασάμην, [παθ. μέλ. γυμνασθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἐγυμνάσθην, πρκ. γεγύμνάσμαι, ὑπερσ. ἔγεγυμνάσμην. Ρημ. [γύμνασις], γυμνασία, [γύμνασμα], γυμναστής (1) [ἐξ οὐ

(1) Γυμναστής ἐλέγετο ὁ ἐν τοῖς γυμνασίοις (δηλ. τοῖς γυμναστηρίοις διδά-

γυμναστήριον], γυμνάσιον, [γυμναστός, ἐξ οὗ] (ἀγύμναστος), γυμναστέον.
 Σημ. Ἐκ τοῦ γυμνὸς (1) (ὅπερ ἐκ τοῦ ἐκδύω, ἀντὶ ἐκδυμνός = γυμνός), κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-αδ··ι·ω=) -αξω δύοντοφων. (πρβλ. φράζω σημ.).
 "Οὐδεν θ. ἀναλογ. γυμνάδ-, ἐξ οὐ πάντες οἱ χρόνοι καὶ τὰ ὅμι. (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρ.)." Απαντῷ δὲ καὶ σύνθετον. Συνών. καὶ περιφρ. τῷ μὲν γυμνάζου εἶναι τὰ: ἀσκῶ, παιδεύω, περασκευάζω, γυμνασίας ποιοῦμαι καὶ γυμνασίας κεῖμαι· τῷ δὲ μέσ. γυμνάζομαι τὰ: ἀσκοῦμαι, ἀγωνίζομαι, σωμασκῶ, παιδεύομαι, μελετῶ, γυμνάζω ἔμαντρόν.

Γυμνασιαρχέω = ὁ ἢ γυμνασίαρχος εἰμι, πρτ. ἐγγυμνασιάρχουν, μέλ. γυμνασιάρχης ἔσομαι, ἀδρ. ἐγγυμνασιάρχησα, πρκ. γεγυμνασιάρχητα. Μέτ. καὶ παθ. γυμνασιάρχοῦμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν περιφρ.: γυμνασιάρχης γίγνομαι (ἢ καθίσταμαι).

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ δικλίτου γυμνασίαρχος ἢ γυμνασιάρχης (= ἀρχων τοῦ γυμνασίου, ἡτοι τοῦ γυμναστηρίου), ἐξ οὐ καὶ γυμνασιαρχία (= λειτουργία, ἡτοι δημοσία ὑπηρεσία, καθ' ἥν οἱ πλούσιοι πολῖται ιδίᾳ δοπάνῳ διεκόσμουν τὰ γυμνάσιον καὶ ἐμισθοδότουν τοὺς διδαπκάλους τῆς γυμναστικῆς). Σημιατίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. κρατεῖσ) κρατῶ, καθ' ὃ καὶ πλούτος—πλούτων κλ.

Γυμνάσιον = οὐ (= γυμνών) ποιητ. καὶ μτγν., παρὰ δ' Αττικ. πεζ. μόνον τὸ μέσ. ἀπογυμνοῦμαι καὶ διὰ παθ. ἀδρ. ὡς μέσ. ἐγγυμνώθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ ἐκδύω. Ρημ. γύμνωσις, [γυμνωτής, γυμνωτέος].

Σημ. Ἐκ τοῦ γυμνὸς | ίδε γυμνάζω οημ.], ἐξ οὗ γυμνάζης καὶ γυμνικός.

Δ

Δαιριονάτω = ὁ (= κατέχομαι ὑπὸ δαίμονος, μαίνομαι): μόνον κατ' ἐνεστότα, τὰ δ' ἄλλα κατὰ περιφρασιν ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ δαιμόνων (ἐξ οὐ καὶ δαιμόνιος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ τιμῆ—τιμῶν, καθ' ὃ καὶ ἀριστον—ἀριστάν κ'. Ἐκ δὲ τοῦ συνθ. κακοδαιμόνων τὸ κακοδαιμονάτω (= ὑπὸ κακοῦ δαίμονος κατέχομαι) καὶ τὸ κακοδαιμονέω (= εἴμαι δυστυχής), ὅπερ ἀντιτίθεται τῷ εὐδαιμονέω. Συνών. καὶ περιφρ. ίδε μαινόμαι οημ.

Δάκνω (= δαγκάνω· καὶ μτφρ.=κεντῶ, ἐξερεθίζω, πικραίνω), πρτ. ἔδακνον, μέσ. μέλ. ώς ἐνεργ. δήξομαι, ἀδρ. [α' ἔδηξα μτγν. καὶ] β' ἔ-δακνον, [πρκ. δέδηχα μτγν.]. Παθ. δέκνομαι, πρτ. ἔδακνόμην, παθ. μελ. δηγκήσομαι, παθ. ἀδρ. α' καὶ ώς μέσ. ἔδηχθην [καὶ β' ἔδάκην μτγν.], πρκ. δέδηγμαι, ὑπερσ. ἔδεδήγμην. Ρημ. [δηξίς], δάκος (= φαρμακερὸν θηρίον), δῆγμα, [δηγμός δήκτης, δηκτήριος καὶ τὰ σύνθ. δάφιδηκτος, δάκεδοθυμός, δηξίδοθυμός; θυμοδάκης].

Σημ. Θέμ. δακ-, ἐξ οὗ δηκ-. Τὸ δ. προσολαιβάνει τὸ προσφυμ. ν- (σθα-είσαγ. § 9). Συνών.: κεντῶ, νύττω, λυπῶ, μέμφομαι, φέγω, καθάπτομαι, καθ-εκνέομαι, [κνίζω].

σκαλος, δστις ησκει τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος ἀθλητάς, δ δὲ διδάσκων τὴν γυμναστικήν ώς μέρος τῆς ἐλευθερίου παιδείας ἐλέγετο παιδοτρίβης.

1) Οἱ ἀρχαῖοι ἐν ταῖς παλαιότεραις ἡσκοῦντο εἵτε δῆλος γυμνοί, εἵτε φροντινεῖς βραζύν γιτῶνα.

Δακρύω (ἀπτβ.—κλαίω, χύνω δάκρυα· μτθ. = ὑγραίνω τινὰ μὲ δάκρυα, κλαίω τινά), πρτ. ἐδάκρυον, μέλ. δακρύσω, ἀόρ. ἐδάκρυσα, πρκ. δακρύσας ἔχω [καὶ μτγν. δεδάκρυκα], ὑπερσ. δακρύσας είχον [καὶ μτγν. δεδάκρυκειν], καὶ παθ. πρκ. δεδάκρυμα (μετ' οὐδ. σημ. = εἰμι εἴμελεως δακρύων), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ρημ. [δάκρυμα, δακρυτός, ἐ οὐ δξιοδάκρυτος καὶ] (ἀδάκρυτος).

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ποιητ. δάκρυ (ὅπερ ἐκ θέμ. δακ- τοῦ δάκρυ) πρβλ. καὶ ιεθυ-μεθύω. Τὸ δ. προσλαμβάνει τὸ πρόσφυμ. -j-, ὅπερ συναιρεῖται μετὰ τοῦ μαρακτῆρος ὃ εἰς ὃ (δακρύ-j-w=)δακρύ' ἦντευθεν δὲ πάντα τὰ εἰς -ν- χουσι τὸ υ μαρόν, πλὴν τῶν ἀνύ' ω, ἀρύ' ω, βρύ' ω, ἐλκύ' ω, μεθύ' ω, πτύ' ω, ανύ' ω.

Σημ. 2. Συνών. τῷ δακρύῳ εἰναι τά: κλαίω (ὅπερ πολλάκις καὶ διαφέρει· κότι τὸ μὲν κλαίω=χύνω συνεχῆ δάκρυα, τὸ δὲ δακρύω=χύνω δάκρυν τινα), θρηνῶ, δδάκρυμα.

Δαμάζω (=καταπονῶ, καταδάλλω, ὑποτάσσω, τιθασεύω, ἡμερώω), [πρτ. ἐδάμαζον, μέλ. δαμάσω, ἀόρ. ἐδάμαζσα, πρκ. (δεδάμακα καὶ συγχοκή) δέδμηκα, ὑπερ. ἐδεδμήκειν. Παθ. δαμάζομαι, πρτ. ἐδαμάζόμην, παθ. μέλ. δαμασθήσομαι], παθ. ἀόρ. ἐδαμάσθην, καὶ μέσ. ἀόρ. -ἐδαμασάμην, πρκ. δεδάμασμαι, ὑπερσ. ἐδεδαμάσμην. Ρημ. [δάμασις, δαμάλη, δάμαλις, δαμασμός, δαμαστήρ (ἔξ οὐ δαμαστήριον), δαμαστός, ἐ οὐ δαμαστικός]], ἀδάμαστος, [λ-δημής, Α-δμητος].

Σημ. θέμ. δαμ- (πρβλ. ποιητ. δαμ-άω, δάμ-ην-μι, λετ. δαμπο), ἐξ οὐ (προσ-ιήρει τῆς παραγωγ. καταλ.-άξω :) δαμάζω. Τὸ δ. σχηματίζεται κατὰ τὰ ὁδονοφων. (οὐρα φράξω σημ.). Συνών.: ἡμερόω-ω, τιθασεύω, χειρόσειμαι, νικῶ, ἰποκτείνω, φονείω, καίνω.

Δανείζω, πρτ. ἐδάνειζον, μέλ. δανείσω, ἀόρ. ἐδάνεισα, πρκ. δεδάνεικα, ὑπερσ. ἐδεδανείκειν καὶ δεδανεικώς ἦν. Μέσ. δανείζομαι, πρτ. δανείζομην, μέσ. μέλ. δανείσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐδανεισάμην, παθ. ἀόρ. δανείσθην, πρκ. δεδάνεισμαι, ὑπερσ. ἐδεδανείσμην ἢ δεδανεισμένος ἦν καὶ μτγν. Ρημ. δάνεισμα, [δανείσμός], δανειστής, [δανειστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ δάνος, γεν. δάνεισθος-ους (=δάνειον), (ἔξ οὐ καὶ δάνειον), ατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-j-w=) -ίζω ὁδοντοφων. (πρβλ. ἐλπίζω, καθ' διθροίζω κλ.). δθεν θέμ. ἀναλογικὸν (δα-εσιδ-=) δανειδ-, ἐξ οὐ πάντες οἱ ζόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ὅμι. Ο μέλ. δὲν σχηματίζεται περιπλέμενος, διότι πρὸ τοῦ -ίζω προηγεῖται φωνήν. Αντὶ τοῦ δανείζομαι λέγεται τα: δάνεισμα ποιοῦμαι. Συνών.: κίχεσμι.

Δαπανάζω (=ξεδεύω), πρτ. ἐδαπάνων, μέλ. δαπανήσω, ἀόρ. δαπάνησα, πρκ. δεδαπάνηκα, ὑπερσ. ἐδεδαπανήκειν. Μέσ. καὶ παθ. δαπανῶμαι (=καταναλίσκομαι, ξεδείσομαι, φθείρομαι), πρτ. ἐδαπανώμην, μέσ. μέλ. ἐλλείπει, [παθ. μέλ. δαπανηθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. καὶ ώς ιέσ. ἐδαπανήθην, [μέσ. ἀόρ. α' ἐδαπανήσαμην μτγν.], πρκ. δεδαπάνηται, ὑπερσ. ἐδεδαπανήμην. Ρημ. [δαπάνησις], δαπάνημα, [δαπανητής, ἐ οὐ δαπανητικός]].

Σημ. Θέμ. Ἐκ τοῦ δαπάνη, δπερ ἐκ τοῦ δάπ-τ-ω (=ξεσχίζω καὶ τρώγω). Ιυνών.: ἀναλίσκω, ἀναισιμέω-ω.

Δαρθάνω (=κοιμῶμαι), εὐδετέρας διαθ., ὅμαλόγ· ἀπλοῦν μὲν ποιητ., παρὰ δ' Ἀττ. πεζ. ἀπαντᾶ δείποτε σύνθετον ἐν τοῖς ἔξης χρόνοις: καταδαρθάνω, ἀρ. δ' κατέδαρθον (ἄνευ προστ.), πρκ. καταδεδάρθηκα, πάντα δὲ τὰλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συγνωνύμων.

Σημ. Θέμ. δαρθ- καὶ (προσλήψει τῶν προσφυμ. -αν- καὶ -ε-) δαρθ-αν- καὶ δαρθ-ε-. Συνών. (καθ)εῦδω, κοιμῶμαι, ὑπνώττω.

Δασμολόγηω-ώ (=συλλέγω δασμούς, φρολογῶ), μέλ. δασμολογηγίσω, ἀρ. ἀδασμολόγησα καὶ παθ. δασμολογοῦμαι, τὰ δὲ ἄλλα περιφραστικῶς η̄ ἐκ τῶν συγνωνύμων.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ δασ-μόδος (ὅπερ ἐκ τοῦ δατέοματος=διανέμω) καὶ λέγω μὴ μεσολαβοῦντος συνθ. ὀνόμ. (πρβλ.. ἀντιβολέω-ώ σημ.). Τὸ νέμωντος δασμολόγος (ἔξ οὖ δασμολογία) εἶναι μτγν. Συνών. καὶ περιφρ.: ἀργυρολογῶ, δασμοὺς ἐκλέγω, κρήματα πράττω.

Δασμοφόρεώ-ώ (=δίδω φόρον)· μόνον ὁ παθ. ἐγενέται. δασμοφορεῦμαι, τὰ δὲ ἄλλα περιφρ. Ρημ. [δασμοφόρησις].

Σημ. Ἐκ τοῦ δασμόδος καὶ φέρω (ὅρα δασμολογέω-ώ σημ.) τὸ δασμοφόρος μτγν. Ἀντὶ τοῦ δασμοφορεώς λεγεται καὶ: δασμὸν ἀποδίδωμι η̄ ἀποφέρω.

[**Δεέδω**] (=φοβοῦμαι, συστέλλομαι, διστάζω). Τοῦ δ. τούτου ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. ἀχρηστοί (ποιητ.), ὃς ἐνεστῶς δὲ λαμβάνεται ὁ πρκ. **Δεικνυα** (ἀμτβ. =φοβοῦμαι, εἴμαι περίφοβος· καὶ μτβ.=φοβοῦμαι τινα) η̄ **Δέδεικνα** (χλίνεται δὲ δύος: δέδοικα, δέδοικας, δέδοικε καὶ δέδια, [δέδιας], δέδιε πληθυντ. δέδιμεν, δέδιτε, δεδίασιν· ὑποτ. (μόνων) δεδίη καὶ καὶ δεδίωσιν, εὔκτ. ἐλλείπει· [προστ. δέδιθι, δεδίτω, κλ. ποιητ. καὶ μτγν.] ἀπαρέμφ. δεδιέναι [καὶ δεδοικέναι], μτχ. δεδοικώς, δεδοικνία, μτγν.] ἀπαρέμφ. δεδιέναι [καὶ δεδοικέναι], μτχ. δεδοικώς, δεδοικνία, μτγν.] ἀπαρέμφ. δεδιώς, τὸ δεδιός· ὃς πρτ. δὲ ὁ ὑπερσ. ἐδεέδοικεν η̄ ἐδεδοικός καὶ δεδιώς, τὸ δεδιός)· ὃς πρτ. δὲ ὁ ὑπερσ. ἐδεέδοικεν η̄ ἐδεδοικένεσαν καὶ ἐδεδίεσαν), μέλ. **Δεέσσορπατε**, ἀρ. **Ἐδεεσσα**, πρκ. πεφόβηματε, ὑπερ. ἐπεφοβήμημην. Ρημ. δεῖμα καὶ δέος· (ἐκ μὲν τοῦ δεῖμα παράγ. τὸ δειμαίνω, ἐκ δὲ τοῦ δέος (Ὀμ. δεῖος) 1) τὸ ἀδεῆς, ἔξ οὖ ἀδειά 2) τὸ (δεεσ-λός=) δειλός· καὶ 3) τὸ (δεεσ-νός) δεινός, καθ' ὁ ἔλεος-ἔλεεινός, πόθος ποθ-εινός, φῶτ φωτ-εινός).

Σημ. Θέμ. ἀσθ. (δFei=) δει- καὶ ισχ. (δFei=) δει- πρβλ. λιπτ., λειπτ., (λείπω), πιθ-, πειθ-, (πείνω). Ὡς ἐνεργ. τοῦ δέδοικα εἶναι τὸ ἀποτ. δεδίττομαι (=φοβίζω), δπερ μόνον κατ' ἐνεστ. ἀπαντᾷ. Συνών.: φοβοῦμαι, εἰς φόβον καθ-ισταμαι, ἐν φόβῳ εἰμί, δειμαίνω, πτήσσω, δικνῶ, τρέω, δρρωδέω-ώ. Ἀντιθ.: θαρρῶ, ἐπλίκω.

Δεέκνυμεν η̄ Δεικνύω (=δεικνύω, δηγγώ, γνωστοποιῶ), ὅμαλόν. Ρημ. δεῖξις, δείγμα [ἔξ οὖ δειγματίζω], [δείκτης (ἔξ οὖ δεικτικός καὶ δεικτήριον)], δυσ(αν)απόδεικτος, δεικτέος, δεικτέον.

Σημ. Θέμ. δεικ-, ἔξ οὖ (προσλήψει τοῦ προσφυμ. -νν-) δείκνυμαι, καὶ δεικνύω. Τὸ ν τοῦ προσφυμ. -νν- ἐν τῷ δείκνυμι εἶναι μεκρὸν μόνον ἐν τῷ ἐνικ. τῆς ἐνεργ. δριστ., ἥτις σχηματίζεται κατὰ τὰ εἰς-μι καὶ ἐν τῷ β' ἐνικ. τῆς προστ. Τὸ μέσον ἐκφέρεται καὶ ἀναλειμ.: δείκνυμι ἐμαυτόν. Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθ. Ἀντὶ τοῦ ἀποδείκνυμι λεγεται καὶ: ἀπόδειξιν ποιοῦμαι καὶ ἀπόδειξιν φέρω τινός, ἀπόδειξιν παρέχομαι· ἀντὶ δὲ τοῦ ἐπιδεικνύμι καὶ: ἐπίδειξιν ποιοῦμαι τινός. Συνών.: δηλῶ, σημαίνω, ἀγαραίρω, ἐμφαίνω, μηγνίω,

Δειλιάω-ῶ (=εἰμαι δειλός), ἀπλοῦν μτγν. καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἡ περίφηση δειλός εἴμι, παρὰ δ' Ἀττ. πεζ. ἀείποτε σύνθ. ἀποδειλιῶ (=ἐπόδειλιάζω, καταλαμβάνομαι ὑπὸ δειλίας, ἀποφεύγω τι ἀπό δειλίαν), μέλ. ἀποδειλιάσω, ἀόρ. ἀπεδειλίασα, πρκ. ἀποδειλίασκα, ὑπερσ. ἀποδειλιάσας εἶχον. Πημ. [(ἀπο)δειλίασις], ἀποδειλιαστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ δειλία, δόπερ ἐκ τοῦ δειλός Συνών.: δειμαίνω, δόπερ μόνον κατ' ἔνεστ. ἀπαντᾷ. Ἀντίθ.: θαρρῶ, ἀλημός (ἀγαθός) εἴμι.

Δειπνέω-ῶ (=τρώγω τὸ τῆς ἑσπέρας φαγητὸν καὶ γενικῶς τρώγω), δραλὸν ἀνευ μέσης φωνῆς, [ό μέσ. μέλ. δειπνήσομαι μτγν.].

Σημ. Ἐκ τοῦ δεῖπτον (ή μτγν. δεῖπνος (δ')) δρα αριστάω σημ.), ἐξ οὗ καὶ τὸ μτβ. δειπνίζω.

Δειπνέζω (μτβ.= φιλοξενῶ τινα, κάρινω δεῖπνον εἰς τινα), πρτ. ἐδείπνιζον, καὶ ἀόρ. ἐδείπνισα, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνων: ἑστιῶ-ή εὐωχῶ η τῶν περιφρ.: δεῖπνον παρέχω τινί, η ἐπὶ δεῖπτον καλῶ.

Σημ. Ἐκ τοῦ δεῖπτον (ὅπερ ἐκ τοῦ δάπτω=ξεσχίζω) καὶ ἀναλογίαν τοῦ ἐλπίζω, καθ' ὃ καὶ ἀνδράποδον-ἀνδραποδίζω κλ.

[**Δειπνεποτεέω-ῶ**] (=έτοιμάζω τὰ τοῦ δείπνου η τὸ δεῖπνον) πρτ. ἐδειπνεποτείσον, τὰ δ' ἄλλα διὰ τῆς περιφρ.: παρασκευάζω δεῖπνον. Μέσ δειπνοποιοῦμαι (=δειπνῷ ἐγώ), πρτ. ἐδειπνοποιούμην καὶ μέσ. ἀόρ. ἐδειπνοποιησάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ δειπνῷ.

Σημ. Τὸ δ. είναι παραστόνθ. ἐκ τοῦ δειπνοποιὸς (=δεῖπνον+ποιῶ).

Δεκάζω (=διαφθείρω διὰ δώρων, δωροδοκῶ τινα), καὶ ἀόρ. ἐδέκασα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ.: φθείρω τινὰ χρήμασι. Ηχθ. δωροδοκῶ [καὶ μτγν. δεκάζομαι], πρτ. ἐδεκαζόμην καὶ πρκ. δεδέκασμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ δωροδοκῶ (θ ἰδέ). Πημ. [δεκασμός, ἀ-δέκαστος].

Σημ. Ἐκ τοῦ δέκα (πρβλ. λατ. [decent - decuria] - decuriare = 1) κατὰ δεκάδας διαιρεῖν 2) δώροις διαφθείρειν ἐπὶ διαφυδοῦς τῶν Φωμικῶν φυλῶν κατὰ τὰς ἐκλογάς, ἐν αἷς κατὰ δέκα συναθροίζομενοι ἐλάμβανον τὰ δῶρα) καὶ ἀναλογίαν τοῦ (φραδ-j-ω =) φρέξω, καθ' ὃ καὶ ἀγορά - ἀγοράζω: ὅθεν θέμι. ἀναλογικὸν δεκάδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνετ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ χρήμ. Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: ἐνδεκάζω (=ένορτάζω ἐν τῷ αὐτῷ τὴν δεκάτην ήμέραν), συνδεκάζω (=σύμπαντας τοὺς δικαστάς διὰ χρημάτων διαφθείρω) ὡς παν. τοῦ δεκάζω (=διαφθείρω διὰ δώρων) λαμβάνεται τὸ δωροδοκέω-ῶ (=διαφθείρομαι διὰ δώρων). Ἀντί τοῦ δεκάζω λέγεται καὶ: φθείρω τινὰ χρήμασι.

Δεκατεύω (=λεμβάνω τὴν δεκάτην, δεκατίζω), πρτ. ἐδεκάτευον, μέλ. δεκατεύσω, ἀόρ. ἐδεκάτευσα, πρκ. δεκατεύσας ἔχω, ὑπερσ. δεκατεύσας εἶχον, καὶ παθ. ἀόρ. ἐδεκατεύθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων: η περιφρ.: Πημ. [δεκατεῖα, δεκάτευσις, δεκάτευμα, δεκατευτής, ἐξ οὗ] (δεκατευτήριον).

Σημ. Ἐκ τοῦ δεκάτη =τὸ δέκατον (κατὰ πιρήλειψιν τοῦ μοῖρα η μερὶς η ἡμέρα(1) πρβλ. πεντηκοστή (μοῖρα)-πεντηκοστεύομαι (=τελῶ τὴν πεντηκοστήν, ητοι φόρον εἰσαγωγῆς 2 οἰο) καὶ ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύο. Συνών. καὶ περιφρ.: τὴν δεκάτην ἐκλέγω, δεκατηλογέω, δεκατέω.

1) Ή δεκάτη (ἡμέρα) ητο οἰκογενειακή ἑօρτη τελουμένη, μετὰ δέκα ημέρας ἀπὸ τῆς γεννήσεως παιδός τινος, ὅποτε ἐδίδετο καὶ τὸ ονομα αὐτοῦ.

Δεξιόματα-ούματα (=χαιρετίζω τινὰ λαμδάνων τὴν δεξιὰν αὐτοῦ, ὑποδέχομαι τινα φιλικῶς), μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐδεξιούμην, μέσ. μέλ. δεξιώσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐδεξιωσάμην, παθ. ἀόρ. διεξιώθην, πρκ. ὑποδέδεγμαι, ὑπερσ. ὑπεδεδέγμην. Ρημ. [δεξιώσις, δεξιωμα, δεξιωτής (ἐξ οὗ δεξιωτικός)].

Σημ. 'Εκ τοῦ δεξιός, ὅπερ ἐκ τοῦ δέχομαι. Συνών.: ὑποδέχομαι.

Δέρω καὶ σπν. δαίρω καὶ Ίων. δείρω (=ἀποσπῶ τὸ δέρμα, γδέργω καὶ μτγν.—δέρνω), πρτ. ἐδερον καὶ ἔδαιθον, [μέλ. δεξῶ μτγν.], ἀόρ. -ἔδειρα, πρκ. δείρας ἔγω [καὶ μτγν. δέδαρκα ἢ δέδορα]. [Παθ. δέρο-ἀόρ. -ἔδειρα, πρκ. δείρας ἔγω [καὶ μτγν. δέδαρκα ἢ δέδορα]. [Παθ. δέρο-ἀόρ. β' -δέρόην, * [πρκ. δέδαρμαι καὶ ὑπερσ. ἐδεδάρμην ποιητ. καὶ παθ. ἀόρ. β' -δέρόην, * [πρκ. δέδαρμαι καὶ ὑπερσ. ἐδεδάρμην ποιητ. καὶ παθ. ἀόρ. β' -δέρόην]. Ρημ. [δέρη], δορά, δέρας, δέρμα, δέρρις, [δέρτρον, δαρτὸς ἢ οὗ] μτγν.]. Ρημ. [δέρη], δορά, δέρας, δέρμα, δέρρις, [δέρτρον, δαρτὸς ἢ οὗ] μτγν.]. (νεόδαρτος).

Σημ. Θέμ. δαρ- καὶ (κυττὰ μετασχηματισμὸν) δερ- καὶ τὸ μὲν δέρῳ σχῆμα-τίζεται ἄνευ προσφ., τὸ δὲ δαίρω (θ. δαρ-) καὶ δείρω (θ. δερ-) ἐσχηματίζεται προσολήψει τοῦ προσφ. -j-: (δαρ-·j-ω =) δαίρω καὶ (δερ-·j-ω = δέρω =) δείρω. Συν-ών. τῷ δέρῳ (=δέρνω) ίδε μαστιγῶ σημ..

Δεσμεύω (=βάλλω τινὰ εἰς τὰ δεσμά, δένω), ἀόρ. ἐδέσμευσα, καὶ παθ. πρκ. δεδέσμευμαι, τὰ δὲ ἄλλα κατὰ περιφρ. ἢ ἐκ τῶν συγγων. Ρημ. [δέσμευσις, δεσμευτής ἢ οὗ] (δεσμευτικός).

Σημ. 'Εκ τοῦ δεσμός, [ὅπερ ἐκ τοῦ δέω-ῶ (=δένω)], κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Δέγεται δὲ καὶ: ἐν δεσμοῖς δεῖν τινα· καὶ παθ. ἐν δεσμῷ δεῖσθαι ὑπό τινος, εἴμι ἐν δεσμοῖς, δεσμοὶ γίγνονται. Συνών.: (συν)δέω ὡς, κατέδεω, ἐνόω, συνάπτω, ζεύγνυμι.

Δεσπόζω (=εἴμαι δεσπότης, κύριος, κυριεύω, καταλαμδάνω), πρτ. ἐδέσποζον, ἀόρ. ἐδέσποσα καὶ παθ. δεσπόζομαι, τὰ δὲ ἄλλα κατὰ προτ. j-ω = δεσπόζω πρβλ. καρτ-·j-ω = καρβίζω. 'Αντι τοῦ δεσπόζω λέγεται καὶ: δεσπότης τινὸς (γύρνουμι) καθίσταμαι· καὶ μτβ. δεσπότην τινὸς καθίστημι τινα. Συνών.: δεσποτέω-ῶ (ἐλ τοῦ δεσπότης· μόνον ὁ ἐνεστ.), ἀρχω, κρατῶ, κυριεύω, αἰρέω-ῶ.

Σημ. 'Εκ τοῦ δεσπότης, ὅπερ ἐκ θέμ. δεσ- (τοῦ δέω = δένω) καὶ ποτ-. (ἔξ ης πόσις = λιγνός, δυνατός, οὐκέντιος ἀντι πότις· πρβλ. λατ. pot-i-or, pot-ens.) δε-σποτ j-ω = δεσπόζω πρβλ. καρτ-·j-ω = καρβίζω. 'Αντι τοῦ δεσπόζω λέγεται καὶ: δεσπότης τινὸς (γύρνουμι) καθίσταμαι· καὶ μτβ. δεσπότην τινὸς καθίστημι τινα. Συνών.: δεσποτέω-ῶ (ἐλ τοῦ δεσπότης· μόνον ὁ ἐνεστ.), ἀρχω, κρατῶ, κυ-ριεύω, αἰρέω-ῶ.

Δέχομαι (=λαμδάνω τι προσφερόμενον), μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐδεχόμην, μέσ. μέλ. δέξομαι, μέσ. ἀόρ. ἐδεξάμην, [παθ. μέλ. δεχθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. καὶ μετὰ παθ. διαθ. -ἔδεχθην, πρκ. δέδεχθην, ὑπερσ. ἐδεδέγμην. Ρημ. δοχὴ (ἔξ οὗ δοχεῖον Ίων. δοχήιον), [δέξις, γηια, δοκός, δέκτωρ, δέκτης ἢ δέκτηρ (οὗ ήηλ. δέκτραι)], δεξιός, δε-σοχεύς, δοκός, δέκτωρ, δέκτης ἢ δέκτηρ (οὗ ήηλ. δέκτραι)], δεξιός, δε-κτός, δεκτέος.

Σημ. 1. Θέμ: δεκ- (πρβλ. δέκομαι, δεκάζω), ἔξ οὗ δεχ- κατὰ μετάπτωσιν τοῦ καραπάζος καὶ εἰς καροειδούσαν ἐκ τοῦ μέλλοντος καὶ ἀστ., ἐν οἷς ουμπίπτωνται τὰ εἰς -κ-+σω. κ-+σα καὶ κ-+σω καὶ κ-+σα—ξω καὶ -ξα. Τὸ δὲ ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον μετὰ πολλών προθέσεων. Τὸ ἐνδέκεσθαι λαμδάνεται καὶ ἀποσπώπως: ἐνδέχεται (=εἶναι ἐνδεχόμενον, εἶναι δυνατόν) κλ. Τὸ δέχομαι ως β'. συνθετ.

ἔχει χαρακτήρα χ., ἐάν τὸ α' συνθ. εἶναι πρόθεσις: διά-δο-χος, ἀνά-δο-χος· ἄλλως ἔχει καὶ παν-δοκ-εὺς, δωρο-δοκ-ῶ, ξενο-δοκ-ος.

Σημ. 2. Συνών. τῷ δέχομαι εἶναι τὸ λαμβάνω, ὅπερ ἐνίστε καὶ διαφέρει, διότι τὸ μὲν δέχομαι = λαμβάνω τὸ ἐν ζερσὶ προστρεψόμενον, τὸ δὲ λαμβάνω = ἀπλῶς λαμβάνω τι.

Δέω (=ἀπέχω, εἴμαι μακράν ἀπό τινος, ἔχω ἔλλειψιν, χρειάζομαι), (δέεις=) δεῖς, (δέει=) δεῖ κλ., πρτ. ἔδεον, (ἔδεες=) ἔδεις, (ἔδεε=) ἔδει κλ., μέλ. δεῖσθ, ἀσρ. ἔδεησα, πρκ. δεδέργα, ὑπερσ. ἔδεδεικεν. Τὸ δῆμα ἀπαντᾷ θυγῆθ. ἀπροσώπως: ἐνεστ. **Δεῖ** (μοι, σοι, αὐτῷ, ἡμῖν, ὑμῖν, αὐτοῖς): [ήτιοι τὰ πρόσωπα τῶν ἀριθμῶν δηλοῦνται ἐκ τῆς παρ' αὐτῷ δοτικῆς, ήτις καὶ προσωπικὴ καλεῖται], ὅποτ. δέη, εὗκτ. δέοι, ἀπαρ. δεῖν, μτχ. δέον καὶ δεῖν), πρτ. ἔδει, μέλ. δέησει, ἀσρ. ἔδεησε, πρκ. δεδέηκε. Μέσ. **Δέομαι** (τινὸς=1) ἔχω ἀνάγκην τινός· καὶ 2)= παρακαλῶ), δείποτε προσωπ., (δέεσαι=δέεαι=) δέει (μόνον), (δέεται=) δεῖται, κλ. πρτ. ἔδεόμην, μέσ. μέλ. δεήσουμαι, [παθ. μέλ. δεηθήσουμαι μτγν.], παθ. ἀσρ. φέ μέσ. ἔδεήθην, πρκ. δεδέημαι. Ρημ. δέησις, [δέημα, δεητήριος, δεητὸς (ἐξ οὐ ἀδέητος), δεητέος].

Σημ. 1. Θέμ. δε- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-): δε-ε-. Τὸ δέω εἶναι προσωπ. ἐν ταῖς φράσεσιν, ἐν αἷς ἔχει τὰς γεν.: πολλοῦ, μικροῦ, δλίγου, τοσούτου κλ. ἐπομένου ἀπαθεμφ.=πολὺ, δλίγον, τόσον κλ. μοι λείπει, πολὺ ἀπέχω τοῦ νά.... κλ., «πολλοῦ δέω περὶ ἐμαυτοῦ ἀπολογεῖσθαι». Ἡ μτχ. δέον ἀπαντᾷ καὶ δεῖν (ἐκ τοῦ δεῖν, ὅπερ ἐκ τοῦ δενώ=δέω· πρβλ. πλεῖν — πλεῖν) ἐν ταῖς φράσεσι: μικροῦ, δλίγου δεῖν. Τὸ δέ. συναρρεῖ τὸν χαρακτήρα ε., ὅπου ἀπαντᾷ εῇ ει. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ.: ἔνδεομαι, προσδέομαι (=δὲν ἔχω ἀρκετά) κλ.

Σημ. 2. Ἀγνὶ τοῦ δέομαι λέγεται καὶ: δέησιν ποιοῦμαι, ἵνετεύω, παρίσεμαι, λιπαρῶ, ἀντιβολῶ, λιτανεύω, κελεύω· ἀντὶ δὲ τοῦ ἔνδεομαι καὶ: ἔνδεής είμι τινος, ἔνδειαν ἔχω, ἔνδεως ἔχω, ἔνδειας ἔχω.

Δέω-ῶ (=δένω, δεσμεύω, ἐμπισθίω), πρτ. ἔδουν, μέλ. δήσω, ἀσρ. ἔδησα, πρκ. δέδεκα, ὑπερσ. ἔδεδέκειν. Παθ. καὶ μέσ. (-δέομαι=) δοῦμαι, πρτ. -δέούμην, παθ. μέλ. δεθήσομαι, παθ. ἀσρ. ἔδεθην, μέσ. μέλ. δήσομαι, μέσ. ἀσρ. -δέησάμην, πρκ. δέδεμαι, ὑπερσ. ἔδεδέμην, πετ. δλ. μ. δεδήσομαι. Ρημ. δέησις, δεσμός (ἐξ οὐ δεσμώτης, δεσμεύω καὶ δεσμώω), (δέ-υλος=δόσ-υλος=δό-υλος=) δοῦλος, [δεσμίς, (ἐξ οὐ δεσμιδίον), δέτμα, δέμα (ἐξ οὐ δεμάτιον), δετός, δετέος.

Σημ. 1. Θέμ. δεσ- ἔξ οὐ δε: δέσ-ω=δέ-ω=ῶ· (πρβλ. καὶ δεσ-μάς, δαῦλος. Τὸ δέ. καίτοι ἔχει θέμα μονοσύλλαβον εἰς ε ληγον, συναρρεῖται πανταχοῦ κατ' ἔξαρεσιν, ὡς καὶ τὸ ξέω καὶ οἱ πρτ. εἰσέφρεσον καὶ ἔξεφρεσον. Ὁ θέμ. χαρακτήρ ε ἐκτείνεται εἰς η μόνον εἰς τοὺς ἐνσόγμους χρόνους καὶ τὰ δημ. οὐσιαστικὰ (πλὴν τοῦ δέσεις καὶ δεσμός): φυλάττεται δὲ βραχὺς εἰς τοὺς λοιποὺς χρόνους καὶ τὰ δημ. ἐπίθετα (πλὴν τοῦ ἀνυπόδητος πρός αποφυγὴν τῶν πολλῶν καὶ ἀλλεπαλλήλων βραχειῶν συλλαβῶν). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον· τὸ μέσ. αὐτ. ἐκφέρεται κατὰ περίφρ., δᾶ δημαυτόν. Τὸ ὑποδοῦμαι (κωθόρνους, ἐμβάδας κλ.) ἔχει ἀντίθετον τὸ ὑπολόγιμαι. Συνών. ίδε δεσμεύω σημ.

Σημ. 2. Τοῦ δέω-ῶ εὑρηται ἐνίστε τύποι τινὲς κατὰ τὰ εἰς -μφ: δί-δη-μι, γ' πληθ. δρ. διδέασι (Ξενοφ.), γ' πληθ. προστ. διδέντων (Ομ.) καὶ πρτ. γ' ἐνιδή ("Ομ.).

Δηλόω-ῶ (μτθ.=φανερώγω, ἀποδεικνύω, κάμνω γνωστόν) ὄμα-

λόν. Ρημ. δήλωσις, δήλωμα, [άδήλωτος], δηλωτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ δῆλος. Τὸ ὁ. λαμβάνεται πολλάποις καὶ ἀμτβ., ἀπαγτῇ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὰ σύνθετα: ἀναδηλῶ, διαδηλῶ, ἐκδηλῶ, δησηδηλῶ, προσδηλῶ, συνδηλῶ εὐλογηστοῦσι παρὰ μτγν. Ἀντὶ τοῦ δῆλον λέγεται καὶ δήλωσιν ποιοῦμαι, δήλον ποιῶ καὶ κατάδηλον ποιῶ, οὐδὲ τὸ πεδ.: κατάδηλος (πρόδηλός) εἰμι (γίγνομαι η̄ ὑπάρχω). Συνών.: μηνύω, οημαίνω, δείκνυμι, φαίνω, ἐμφαίνω, ἐκ(άνα)φαίνω, ἐμφανῆ καθίστημι, διασαφῶ, σαφηνίζω.

Δημαρχικέων (=εἰμαι δημαρχός) καὶ μέλ. δημαρχικός, τὰ δ' ἄλλα μτγν. οὗτα ἀγαπληροῦνται παρ'. Αττικ. διὰ περιφράσεων.

Σημ. Τὸ ὁ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ δημαρχός (=ο ἄγων, ὁ δηγῶν τὸν δῆμον, πολιτικὸς ἀρχηγός), ὅπερ ἐκ τοῦ δῆμος καὶ ἄγω· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ, καὶ δὲ καὶ πλούτος-πλούτῳ. Λέγεται δὲ καὶ περιφρ. δημαρχός εἰμι καὶ δημαρχός καθίσταμαι.

Δημεύω (=κάμνω δημοσίαν τὴν περιουσίαν τινός), ἀρ. ἐδήμευσα. Παθ. δημεύομαι, παθ. ἀρ. ἐδημεύθην, πρκ. δεδήμευμαι, ὑπερσ. ἐδεδήμευτο τὰ δ' ἄλλα περιφραστικῶς. Ρημ. δημεύσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ δῆμος κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Λέγεται δὲ καὶ ποιῶ τι δημόσιον καὶ παθ. δημόσιος γίγνομαι η̄ εἰμι, δήμευσίς τινος γίγνεται. Συνών.: δημοσιώ-ῶ (μόνον κατ' ἐνεργ. ἀρ. καὶ παθ. πρκ.) καὶ δημοσιεύω (μόνον κατ' ἐνεργ. ἀρ.).

Δημητρεών (=εἰμαι δημητρός, ἀγροεύω ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου), πρτ. ἐδημητρόσουν, μέλ. δημητροφήσω, ἀρ. ἐδημητρόησα, πρκ. δεδημητρόθηκα. Παθ. πρτ. ἐδημητρούμην καὶ πρκ. δεδημητρόηημαι, τὰ δ' ἄλλα ἔξεφέροντο παρ'. Αττικ. κατὰ περιφράσιν.

Σημ. Τὸ ὁ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ δημητρός (=ο ἀγροεύων πρὸς τὸν δῆμον, δημόσιος δήτωρ) (ἐξ οὗ καὶ δημητροφία). ὅπερ ἐκ τοῦ δῆμος καὶ ἀγροεύω· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ τέλος (θ. τελεσ-) τελῶ. Λέγεται δὲ καὶ: δημητρός εἰμι η̄ γίγνομαι, δημητροίαν ποιοῦμαι. Συνών. ίδε φημὶ σημ.

Δημιουργέων (=εἰμαι δημιουργός, ἔργαζομαι τέχνην τινά, κατασκευάζω τι), ἀρ. ἐδημιούργησα, τὰ δ' ἄλλα ἀγαπληροῦνται διὰ τῆς περιφρ. δημιουργός εἰμι τινος. Παθ. δημιουργοῦμαι, παθ. ἀρ. ἐδημιουργήθην καὶ πρκ. δεδημιούργημαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. [δημιούργημα].

Σημ. Τὸ ὁ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ δημιουργός (ἐξ οὗ καὶ δημιουργία, δημιουργικός), ὅπερ ἐκ τοῦ δήμου (=δημόσιος) καὶ ἔργον· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλος (θ. τελεσ-) τελῶ. Συνών.: ποιῶ, κατασκευάζω. έργάζομαι.

Δημοκρατεόμετε-θύμετε (=κυβερνῶμαι δημοκρατικῶς), ἀποθετ. μετὰ παθ. διαθ., πρτ. ἐδημοκρατούμην, καὶ μέτ. μέλ. δημοκρατήσαμαι, τὰ δ' ἄλλα κατὰ περιφρασιν.

Σημ. Τὸ ὁ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ δῆμος καὶ κρατῶ (ἐξ οὗ καὶ δημοκρατία καὶ δημοκρατικός) καὶ γίνεται ἐξ αὐτῶν ἀμέσως μή μεσολαβοῦντος ἐνόμιας συνθέτου. Τὸ Δημοκράτης μόνον ως κύριον ὄνομα ἀπαντᾷ (πρβλ. καὶ Αριστοκράτης). Ἀντὶ τοῦ δημοκρατοῦμαι λέγεται καὶ: ἐν δημοκρατίᾳ πολιτεύομαι καὶ ἐν δημοκρατίᾳ ζῶ. Ἀντίθετον τὸ ἀριστοκρατοῦμαι (μόνον κατ' ἐνεστ.).

Δηρόω-ῶ (=έχθρικῶς φέρομαι, πολεμῶ, φονεύω, κατακόπτω, ἐργμάνω), πρτ. ἐδήρουν, μέλ. δηρόσω, ἀρ. ἐδήρωσα, πρκ. δηρώσας ἔχω,

δπερσ. δηγόσας είχον. Παθ. δηγόμαι, πάντα δὲ τάλλα ἐκ τῶν συγωνύμ.
‘Ρημ. [δήγωσις], ἀδήγωτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. δήιος (ἀντὶ δάιος=ἐγχθρικός, ὀλέθριος), ὥπερ ἐκ τοῦ ποιητ. δαίω (=καίω). Συνών.: ἐρημόω, λεηλατῶ, βλάπτω, κακόω-ῶ, κακονργῶ, λυμαίνομαι, δενδροκοπῶ, δενδροτομῶ, φθείρω, κατακαίνω, κατακόπτω, πολεμῶ.

Δειατάω-ῶ (=παρέχω τινὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, τρέφω, θεραπεύω τὸν ἀσθενὴ δἰ ὡρισμένης διαιτῆς, κρίνω ὡς διαιτητής), πρτ. -έδιητων, μέλ. διαιτησω, ἀόρ. -έδιητησα, πρκ. δεδιητηκα, ὑπερσ. -έδεδιητήκειν. Μέσ. διαιτῶμαι (=διάγω, ζῶ κατά τινα δίαιταν, τρόπον), πρτ. -έδιητώμην, μέσ. μέλ. διαιτήσομαι, μέσ. ἀόρ. -έδιητησάμην, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. -έδιητήμην, πρκ. δεδιητημαι, ὑπερσ. -έδεδιητήμην. ‘Ρημ. [διαιτησις (ἐξ οὗ διαιτήσιμος)], διαιτημα, διαιτητής (ἐξ οὗ διαιτητήριον), [(καὶ διαιτητικός), διαιτητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ δίαιτα (=τρόπος ζωῆς), ὥπερ ἐκ τοῦ διάω=ζάω (ώς δι=ζ). Τὸ δ. ψεωδηθὲν ὡς σύνθετον καὶ ἀποπλάνησιν πρὸς τὸ αἰτέω αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται συγχρόνως καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν. (πρβλ. ἀνέχομαι, ἀμπέχομαι, ἐνοχλῶ, ἐπανορέψω). Οἱ τύποι: διήτων, διήτησα, διήτηκα, διητώμην κλ. εἶναι μτγν.: ἀπαντῆ δὲ καὶ σύνθετον. Τὸ καταδιαιτῶ (=ώς διαιτητής κρίνων καταδιπάζω) ἔχει ἀντίθετον τὸ ἀποδιαιτῶ (=ἀπολύω). Ἀντί τοῦ διαιτῶμαι λέγεται καὶ: δίαιταν ποιοῦμαι. Συνών.: τρέφω, θεραπεύω· κρίνω· ζῶ.

Διακρινέω-ῶ (=εἴμαι διάκονος, ὑπηρετῶ), μέλ. διακονήσω, ἀόρ. διηκρόνησα, [πρκ. δεδικρανήκα, ὑπερσ. -έδεδια(η)κονήκειν μτγν.] παθ. διακονοῦμαι, παθ. ἀόρ. -έδιακονήθην καὶ πρκ. δεδιακόνημαι, τὰ δ’ ἄλλα ἐκ τῶν συνών.: ὑπουργῶ, ὑπηρετῶ, θεραπεύω. ‘Ρημ. διακόνησις, διακόνημα, [διακονήτεον].

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ διάκονος (=ὑπικρέτης). Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται καὶ ἄττ. Μὲν ἔσωθεν, παρὰ δὲ μτγν. ἔσωθεν ἢ ἔξωθεν: διδιακόνουν ἢ διηκρόνουν, διηκρόνησα, δεδιακόνηκα ἢ δεδιηκόνηκα κλ. (πρβλ. καὶ ἐγγυῶ, ἐκκλησιάζω καὶ ἐναρτιοῦμαι).

Διαλέγω (=διαχωρίζω, ἐκλέγω, κοινῶς διαλέγω), μέλ. διαλέξω, ἀόρ. διέλεξα, τὰ δ’ ἄλλα ἐκ τῶν συνών.: αἰροῦμαι ἢ ἐκλέγω. ‘Ρημ. διαλογή. Τὸ δὲ μέσον **Διαλέγωμα** (=ὅμιλῶ, συνομιλῶ μετά τινος), κατὰ σημασίαν εἶναι ἀποθ., πρτ. διελεγόμην, μέσ. μέλ. διαλέξομαι, παθ. μέλ. ὡς μέσ. διαλεχθήσομαι, [μέσ. ἀόρ. διελεξάμην μτγν.], παθ. ἀόρ. ἀ’ ὡς μέσ. διελέχθην, [καὶ β’ διελέγην μτγν.], πρκ. διειλέγματι, ὑπερσ. διειλέγμην. ‘Ρημ. διάλεξις, διάλογος, διάλεκτος, (ἐξ οὗ διαλεκτικός), διαλεκτέον.

Σημ. Θέμ. λεγ- (ὅρα α’ λέγω). Τὸ διαλέγομαι λέγεται καὶ περιφρ.: λόγον δίδωμι ἢ δέχομαι καὶ εἰς λόγους ἔρχομαι τινι. Συνών. τῷ διαλέγομαι ἵδε φημὶ σημ. 3.

Διενναθέοιμαι-οῦμαι (=ἔχω κατὰ νοῦν, συλλογίζομαι, σκέπτομαι), ἀποθ. μετ’ ἐνεργ. διαθ., πρτ. διεννοούμην, παθ. μέλ. ὡς μέσ. διανοηθήσομαι, μέσ. μέλ. διανοήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. διενοήθην, πρκ.

διανενόημα, ὑπερσ. διενενοήματν. *Ρημ. διανόησις, διανόημα, [διανοητός (ἔξ ού διανοητικός)], διανοητέον.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τῆς διὰ καὶ τοῦ νοῶ καὶ γίγνεται ἔξ αὐτῶν ἀμέσως μὴ μεσολαβοῦντος συνθέτου ὄνοματος. Λέγεται δὲ καὶ περιφρ.: ἐπὶ τινὶ τὴν διάροιαν ἔχω. Συνών. ίδε ἐννοοῦ σημ.

Διαχειρίζω (=ἔχω τι εἰς χεῖρας, μεταχειρίζομαι, διευθύνω). πρτ. διεχειρίζον, μέλ. διαχειρίω, ἀρρ. διεχειρίσα, πρκ. διακεχειρίκα. Μέσ. διαχειρίζομαι καὶ πρτ. διεχειρίζομην, τάλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ, ὅπερ οὐδὲν περὶ τὴν σημασίαν διαφέρει (ὅρα μεταχειρίζω σημ.). Ρημ. διαχειρίσις, [διαχειρισμός].

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ διὰ χειρός-ῶν (=διὰ μέσου τῶν χειρῶν) ἔχω καὶ γίγνεται ἔξ αὐτῶν ἀμέσως, μὴ μεσολαβοῦντος δηλ. συνθ. ὄνόμ. (πρβλ.-μεταχειρίζω ή μεταχειρίζομαι, ἔχω χεῖρα κλ.) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (ιδ-γ-ω-ίζω) (ὅρα ἐλπίζω σημ.). ὅμερον θέμ. ἀναλογικὸν διαχειρίδ-, ἔξ ού πάντες οἱ χρό-νοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ παράγωγα. Τὸ ἀπλοῦν χειρίζω (ὅπερ ἐκ τοῦ χειρὸς) μηγν. Συνών.: χεῶμαι, μεταχειρίζομαι.

Διδάσκω, πρτ. ἐδίδασκον, μέλ. διδάξω, ἀρρ. ἐδίδαξα, πρκ. δεδί-δαχα, ὑπερσ. ἐδεδιδάχειν. Μέσ. καὶ παθ. διδάσκωμαι, πρτ. ἐδιδασκόμην, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. διδάξομαι, μέσ. ἀρρ. ἐδίδαξάμην, παθ. μέλ. δι-δαχήσομαι, παθ. ἀρρ. ἐδιδάχθην, πρκ. δεδίδαγμαι, ὑπερσ. ἐδεδιδά-γμην. *Ρημ. διδαχή, [διδάξις], δίδαγμα, διδάσκαλος, (ἔξ ού διδασκαλεῖον καὶ διδασκάλιον), [διδάκτρα, διδακτήριον], διδακτός [ἔξ ού διδακτικός], διδακτέον.

Σημ. Θέμ. δακ- ἔξ ού (προσλήψει τοῦ προσφύμ. -σκ- καὶ τοῦ ἐνεστ. ἀναδι-πλασιασμοῦ, ὅπτις μετέβη καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς χρόνους, δι-δάκ-σκ-ω καὶ ἀποβολῆ-τοῦ πρώτου καὶ δι-δά-σκω). Ἐκ τοῦ θέμ. δακ κατὰ μετάπτωσιν τοῦ γαρατ. καὶ εἰς προελθοῦσαν ἐκ τοῦ μέλλοντος καὶ ἀρρ., ἐν ἦν συμπίπτοντο τὰ εἰς -κ-+σω καὶ χ-+σω=ξω, προέκυψε τὸ θέμ. δαχ-. Ως παθ. τοῦ διδάσκω λαμβάνεται καὶ τὸ δ. μαρτάνω. Τὸ μέσ. διδάσκωμαι εἶναι διάμεσον καὶ σημαίνει διδάσκω τινὰ διὰ τοῦ διδασκάλου. Ἀντὶ τοῦ διδάσκων λέγεται καὶ : διδασκαλίαν ή διδαχήν ποιοῦμαι, διδασκαλίαν παρέχω, διδασκαλίᾳ χεῶμαι. Συνών. ίδε νονθετῶ σημ.

Διδράσκω (ἀπτό. =φεύγω κρυφίως, δραπετεύω). ἀείποτε σύν-θετον ἀποδιδράσκω, πρτ. ἀπεδιδρασκον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἀποδράσο-μαι, ἀρρ. β' ἀπέδραν (ὑποτ. ἀποδρῶ, -ᾶς, -ῆ κλ. εὐκτ. ἀποδράτην, -αίης, -αίη κλ. προστ. ἐλλείπει: ἀπαρ. ἀποδράναι μτχ. ἀποδράς, -ᾶσα, -άν), πρκ. ἀποδέδρακα, ὑπερσ. ἀπεδεδράκειν. *Ρημ. [ἀπόδρασις, ἀ-δραστος, ἀν-από-δραστος], δραπέτης (ἔξ ού δραπετεύω).

Σημ. Θέμ. δρα-, ἔξ ού (προσλήψει τοῦ προσφ. σκ- καὶ τοῦ ἐνεστ. ἀναδιπλ.). δι-δρά-σκ-ω. Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετά τῆς διὰ καὶ ἔκ. Οἱ θέμ. γαρκτ. αἱ δεν ἐκτείνεται εἰς η, διότι προηγεῖται ρ. Συνών.: δραπετεύω, ὑπεκφεύγω.

Δέσμωμε (=δέσω), δμελόν. *Ρημ. δόσις, δοτήρ, [-δότης, (ἔξ ού δοτικός)], δθρον, [δοτός], δοτέος, δοτέον.

Σημ. Θέμ. ἀσθ. δο- καὶ ισχ. δο-, ἔξ ού (μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλ.) δι-δω-με. Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετά πολλῶν προσθέσεων, τὸ δὲ μέσ. πάντοτε σύνθετον μετά τῆς ἀσθ: ἀποδίδομαι, καὶ εἶναι συνών. τῷ παλῶ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφέ-ρεται ἀναλελυμ.: δίδωμι ἐμαντίστρ. Ἀντὶ τοῦ ἐπιδίωμι λέγεται καὶ : ἐπίδοσιν

λαμβάνω, ἀντί δὲ τοῦ: ἀντιδίδωμι λέγεται καὶ: ἀντίδοσιν ποιοῦμαι. Τὸ ἐκιδῶμι
θυγατέρα=δίδω θυγατέρα εἰς γάμον τὸ δίκην δίδωμι τινι εἶναι παθ. καὶ ισθ-
δναμεῖ τῷ: δίκης τυγχάνει ὑπό τινος (=τιμωροῦμαι ὑπό τινος). Ἐνεργ. δὲ
τούτων εἶναι τό: δίκην λαμβάνω παρά τινος (=τιμωρῶ τινα) καὶ: δίκην ἐπει-
θημί τινι.

Δικάζω (=χρίνω, ἀποφασίζω ὡς δικαστής), πρτ. ἐδίκαζον, μέλ.
δικάσω, ἀόρ. ἐδίκασα, πρκ. δικάσας ἔχω [καὶ δεδίκασα μτγν.]. Μέσ. καὶ
παθ. δικάζομαι, πρτ: ἐδικαζόμην, μέσ. μέλ. δικάσουμαι, μέσ. ἀόρ. ἐδι-
κασάμην, [παθ. μέλ. δικασθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐδικάσθην, πρκ.
δεδίκασμαι, ὑπερσ. ἐδεικάσμην. Ρημ. [δίκασις, ἐξ οὐ] (δικάσιμος),
[δικασμός], δικαστής (ἐξ οὐ δικαστήριον καὶ δικαστικός), ἀδίκαστος, [δι-
καστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ δίκη (ἐξ οὐ καὶ δίκαιος) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-αδ-γ-ω=)
-αξω ὄδοντοφων. (πρβλ. ἀναγκάζω σημ.) ὅθεν θέμ. ἀνάλογ. δικάδ-, ἐξ οὐ πάν-
τες δι χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ὅημ. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον
ιετά προθέσεων. Συνών.: κρίνω, διαιτῶ.

Διγέω-ώ (=περιστρέφω τι κυκλικῶς), παρ¹ Ἄττικ. πεζ. ἀπαντᾷ
μόνον τὸ: περιδινῶ. Μέσ. διγοῦμαι, πρτ. ἐδιγούμην· καὶ παθ. περιδι-
νοῦμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ρημ. [διγησις, διγημα, διγητός].

Σημ. Ἐκ τοῦ δίγη κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλος (θ. τελεο-) τελῶ. Συνών.:
δονέω, (περι)στρέφω, στροβιλίζω, στροβέω ἢ στρομβέω.

Διψήω-ώ (=ἔχω διψαν, διψῶ τινος, ζωηρῶς ἐπιθυμῶ τι), (δι-
ψήεις=) διψῆς, (διψήει=) διψῆ κλ., πρτ. ἐδίψησον-ων, μέλ. διψήσω,
ἀόρ. ἐδίψησα, πρκ. διψήσας ἔχω [καὶ μτγν. δεδίψηκα], ὑπερσ. διψήσας
εἶχον. Ρημ. [διψησις].

Σημ. Ἐκ τοῦ δίψως ἢ δίψη ἢ δίψα, ἐξ οὐ καὶ διψαλέως. Ο θεμ. γαρ-
κτήρη η συναιρεῖται κανονικῶς εἰς η ται η. Ἀντὶ τοῦ διψῶ λέγεται καὶ: δίψεις
(δίψη) συνέχομαι.

Διώκω, πρτ. ἐδίωκον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. διώξεμαι καὶ σπαν.
διώξω, ἀόρ. α' ἐδίωξα καὶ β' ἐδιώκαθον, πρκ. δεδίωχα, ὑπερσ. ἐδειδιώ-
γειν. Παθητ. διώκομαι, πρτ. ἐδιωκόμην, [παθ. μέλ. διωχθήσομαι], παθ.
ἄόρ. ἐδιώχθην, πρκ. δεδίωγμαι, ὑπερσ. ἐδειδιώγμην. Ρημ. δίωξις, δίω-
γμα, [διωγμός, διωκτήρη ἢ διώκτης], διωκτός, -έον.

Σημ. Θέμ. διωκ-. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον ὁ ἀόρ. β' ἐδιώκαθον (καὶ
ἀπρομφ. διωκαθεῖν) ἐκ τοῦ ἀχρήστου διωκάθω. Ἐπὶ δικαστ. ἐννοίας τὸ (δί-
κην) διώκω (=ἐνάγω τινά εἰς τὸ δικαστήριον) ἔχει παθ. τὸ (δίκην) φεύγω.
Ἀντὶ τοῦ διώκω λέγετο καὶ: τὴν δίωξιν ποιοῦμαι. Συνών.: ἀπελαύνω, ἐξωθῶ,
ἐκβάλλω, (ἀπο)σοβέω.

Δοκέω-ώ (=φρονῶ, νομίζω), πρτ. ἐδόκουν, μέλ. δόξω, ἀόρ.
ἔδοξα, πρκ. δόκησιν ἔσχηκα [καὶ δεδόκηκα ποιητ.]. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ
συνήθως ἀπροσώπως: **Δοκεῖ** (μοι, σοι, αὐτῷ, ήμιν, ὑμῖν, αὐτοῖς
[=φαίνεται εὐλογονέμοι κλ.], ἥτοι τὰ πρόσωπα τῶν ἀριθ. δηλοῦν-
ται ἐκ τῆς [παρ¹] αὐτῷ δοτ., ἥτις καὶ προσωπικὴ καλεῖται), πρτ.
ἔδοκει, μέλ. δόξει, ἀόρ. ἔδοξε, πρκ. δέδοκται ἢ δεδογμένον ἐστί, ὑπερσ.
ἐδέδοκτο ἢ δεδογμένον ἦν. Παθ. **Δοκούμεται** (=νομίζομαι, θεωροῦμαι)
καὶ παθ. ἀόρ. -έδοξθην, τάλλα ἐκ τοῦ νομίζομαι. Ρημ. (δοκ-τ-γα=δοκ-

δόξα=δόξη·σα=) δόξα (ἐξ οὗ ἀδοξος), δόκησις, δόγμα, δόκιμος, ἀδόκητος.

Σημ. 1. Θεμ. (δικ. πρβλ. λατ. dec-et, ἐξ οὗ (δοκ- καὶ (προσλήψει το προσφύμ. -ε-;) δοκ-ε-). Τὸ δέ ἀπαντῆ καὶ σύνθετον. Τὸ παθ. καταδοκοῦμα=θεωροῦμα υποπτος. Ἀντὶ τοῦ δοκῶ λέγεται καὶ δοκησιν ἔχω.

Σημ. 2. Συνών. τῷ μὲν δοκῶ εἶναι τά: φαίνομαι (ἐνίστε ὅμως καὶ διαφρέσουσι, διότι τὸ μὲν δοκῶ σημ. δοξασίαν, ἥτις ἐνδέχεται νὰ είναι φευδής τ δὲ φαίνομαι σημι φανέρωσιν του ὄντος), νομίζω, υποτολαμβάνω, ἡγοῦμαι, οἱ σημαι, δοξάζω, φρονῶ. Τῷ δὲ ἀπόσ. δοκεῖ (μοι, σοι, αὐτῷ, ήμιν, ὑμῖν, αὐτοῖς τά: γιγνώσκω, διαγνωσκω, περιστρέφομαι.

Δοκειράζω (=κάμνω δοκιμήν, ἐξετάζω ἀκριβῶς, βασανίζω, ἐγκρίνω) ὄμαλόν. Πρημ. δοκιμασία, δοκιμαστής, [δοκιμαστός (ἐξ οὗ δοκιμαστικός) καὶ ἀδοκίμαστος], δοκιμαστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ δοκιμος (ὅπερ ἐκ τοῦ δοκῶ) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (αδ-j- =) -αζω ὀδοντοφωνοῦ. (πρβλ. φράζω, γιγνάζω κλ.). ὅθεν θέμ. ἀναλογ. δοκιμάδ-. Συνών. καὶ περιφρ.: δοκιμασία ποιοῦμαι, πειρῶμαι, δια(ἀπό)πειρωματικός ποιοῦμαι, δια(ἀπό)πειρων λαμβάνω (ἢ ποιοῦμαι), ἐξετάζω, ἐρευνῶ (διδέ, βασικῶς, βάσανον ποιοῦμαι, δέχομαι, παραδέχομαι. Ἀνισθετον τῷ δοκιμάζω (ἐπι σημ. τοῦ ἐγκρίνω) εἶναι τὸ ἀποδοκιμάζω.

Δοξάζω (=φρονῶ, νομίζω, φήμην παρέχω) δημαρχόν ὁ ἐνεργητικός, καὶ ὑπερσ. ἐκφέρονται κατὰ περίφρασιν. Πρημ. [δοξασία], δόξα σημα, δοξαστής (ἐξ οὗ δοξαστικός), δοξαστός (ἐξ οὗ ἀδόξαστος).

Σημ. Ἐκ τοῦ δόξα κατ' ἀναλογ. τῶν εἰς (-αδ-j-ω=) -αζω ὀδοντοφωνοῦ (ὅπα ἀγοράζω σημ.). Τὸ δοξάζω καὶ τὸ παθ. δοξάζομαι ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ δοκιμής, φήμην παρέχω είναι μιγν., ἀντ' αὐτῶν δ' οἱ Ἄττ. πεξ. ἐπὶ τῆς σημ. ταύτης λέγοντο: δόξαν περιτίθημι (περιάπτω) τινι, εἰς δόξαν καθίστημι τιν (ἐνεργ.), καὶ δόξαν λαμβάνω (ἢ ἔχω) παθ. Συνών. ιδὲ δοκῶ σημ.

Δουλέω-ῶ (μπθ.=κάμνω τινὰ δοῦλον) ὄμαλόν. Πρημ. δούλωσι

Σημ. Ἐκ τοῦ δοῦλος (ὅπερ ἐκ τοῦ δέω-δῶ), ἐξ οὗ καὶ τὸ δημαλὸν δουλεύ (ἀμτβ.=είμαι δοῦλος). Συνών.: ἀνδραπαδίζω.

Δουπέω-ῶ (=κάμνω δοῦπον, κρότον) μόνον ὁ ἀόρ. ἐδούπητος τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συνων. κροτεώ-ῶ. Πρημ. [δούπημα].

Σημ. Ἐκ τῆς πεποιημένης λέξεως δοῦπος κατ' ἀναλ. τοῦ τέλος-τελῶ.

Δραπετεύω (=φεύγω κρυψίως), πρτ. ἐδραπέτευον καὶ μέλ. δραπετεύσω, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. διδράσκω, ὑπεκφεύγω. Πρημ. [δραπετεύει, δραπέτευσις, δραπετεύμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ δραπέτης (ὅπερ ἐκ τοῦ διεράσκω), ἐξ οὗ καὶ δραπετικός κατ' ἀναλογ. τοῦ βασιλεὺς βασιλεύω.

Δράττομετε (κυρ. =πέργω τι δσον γωρεῖ ἐν τῇ παλάμῃ μοι ἀδράχνω, ἀρπάζω, ἀποθ.: μόνον ὁ ἀόρ. ἐδρασάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Πρημ. δράξε, δράγμα, δραγμός, δραχμή, [δράγηγη].

Σημ. Θέμ. δρακ- ἢ δραγ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφυμ. -j-: δρακ-j- δραγ-j-=: δραττ(σ)). Συνών.: ἐπιλαμβάνομαι, ἔχομαι, ἀσπάζω.

Δράζω-ῶ (=πράττω, ἐκτελῶ), πρτ. ἐδρῶν, μέλ. δράσιστος, ἀδράμσα, πρκ. δέδρακα, ὑπερσ. ἐδεδράκειν. Παθ. δρῶμαι. πρτ. ἐδρώμη ΙΩΑΝ. Θ. ΡΩΣΣΗ-ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΩΜ. PHMΑΤΩΝ

αθ. ἀόρ. ἐδράσθην, (μόνον κατὰ μτχ. δρασθέν), πρκ. δέδρᾶμαι, τὰς ἄλλα ἐκ τῶν συνων. : ποιῶ, ἐργάζομαι [δραίνω] κλ. Ρημ. [δρᾶστις], οἷμα, [δραστήρ] ἢ δράστης, ἐξ ὧν] (δραστήριος καὶ δραστικός), δρατέον, [δρασεῖν (ἐρετ.)].

Σημ. Θέμ. δρα-. Αἱ φράσεις: εὖ ποιῶ, εὖ ἐργάζομαι καὶ εὖ δρῶ (εὐεργετῶν) πρὸς δὲ καὶ αἱ κακῶς ποιῶ, κακῶς ἐργάζομαι καὶ κακῶς δρῶ (=κακοπιῶ τινα) εἶναι ίσοδύναμοι. Συνών. Ιδὲ ἐργάζομαι σημ.

Δύναμαις ἀποθ. παθ. μετ' ἐνεργ. σημ.: (δύναμαι, δύναται, δύνα-
ται, κλ. δύποτ. δύνωμαι, δύνῃ, δύνηται κλ. εὐκτ. δυναίμην, δύνατο, δύ-
κιτο κλ. προστ. μόνον δυνάσθω καὶ δυνάσθωσαν ἀπαρ. δύνασθαι μτχ.
ινάμενος), πρτ. ἐ(ἡ)δυνάμην, (ἐδύνασσε=) ἐδύνω, ἐδύνατο κλ., μέσ.
έλ. δυνήσομαι, παθ. ἀόρ. ώς μέσ. ἐ(ἡ)δυνήθην, καὶ (παρὰ Εενοφ.)
δυνάσθην (ἄνευ προστακτ.), πρκ. δεδύνημαι, ὑπερσ. ἐδεδυνήθην. Ρημ.
δύναμις, [δύνατις], δυνάστης (ἐξ οὗ δυναστεύω), δυνατός (ἐξ οὗ ἀδύ-
κτος).

Σημ. Θέμ. δυνά- καὶ δυνάσ- (ἐξ οὗ ἐδυνάσθην, δυνάστης). Τὸ δ. πλίνεται
ιτά τὸ ἴσταμαι. Ἡ ὑπτ. καὶ εὔκτ. τονίζονται κατὰ τὰ βαρύτονα, τὸ δὲ σ-
ις καταλ. σο ἐν τῷ ποτ. ἀποβάλλεται. Περὶ αὐξήσεως δρᾶ βούλομαι σημ.
ιντὶ τοῦ δύναμαι λέγεται καὶ: δύναμιν ἔχω, ἐν δυνάμει εἰμι, δυνατός εἰμι.
υνών.: οὗτος τ' εἰμὶ καὶ ἔχω μετ' ἀπαρεμφάτου. Αντίθ. ἀδυνατῶ (ὅπερ ἐκ
ὑ ἀδύνατος).

Δυναστεύω (=εἰμαι δυνάστης, ἥγεμών, τύραννος), πρτ. ἐδυνά-
τευον, μέλ. δυνάστης ἔσομαι, ἀόρ. ἐδυνάστευσα, πρκ. δυνάστης γέ-
να, ὑπερσ. δυνάστης ἐγεγόνειν. Παθ. δυναστεύομαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ
ῶν συνωνύμων. Ρημ. δυναστεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ δυνάστης: (ὅπερ ἐκ τοῦ δύναμαι) κατ' ἀναλογ. τοῦ βασιλεὺς-
ιστεύω. Αντί τοῦ δυναστεύοντος λέγεται καὶ δυνάστης εἰμι, δυναστείαν ἔχω
ἢ δυναστεία χεῶμαι. Συνών. Ιδὲ ταγεύω σημ.

Δύνω* Ιδὲ δύω-δύομαι.

Δυσκολίκένω (=εἰμαι δύσκολος, δυστροπῶ, δυσαρεστοῦμαι διά τι),
πτ. ἐδυσκόλαινον, μέλ. δυσκολανῶ, (τὰ δ' ἄλλα περιφρ. γῆτοι :) ἀόρ.
δύσκολος ἐγενόμην, πρκ. δύσκολος γέγονα, ὑπερσ. δύσκολος ἐγεγόνειν.

Σημ. Ἐκ τοῦ δύσκολος (=δύστροπος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλας-μελαίνω-
τεν θ. ἀναλογ. δυσκολῶν-. Αντί τοῦ δυσκολαίνω λέγεται καὶ: δύσκολός εἰμι,
δύσκολίαν ἔχω, δυσκόλως ἔχω (ἢ διάκειμαι ἢ διατίθεμαι).

Δυστυχέω-ῶ (ἀμτθ.=εἰμαι δυστυχής), πρτ. ἐδυστύχουν, μέλ.
υτστυχήσω, ἀόρ. ἐδυστύχησα, πρκ. δεδυστύχηκα, ὑπερσ. ἐδεδυστυχή-
ταιν. Παθ. μόνον δ' ἀόρ. ἐδυστυχήθην (καθ' ὑποτ. δυστυχήθη[=νά γίνη-
τυστυχής] καὶ μτχ. τὰ δυστυχήθεντα [τὰ ἀτυχῶς πραγθέντα, τὰ δυστυ-
χήτα]). Ρημ. δυστύχημα.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παραστινθ. ἐκ τοῦ δυστυχής, ὅπερ ἐκ τοῦ δυντ καὶ τίχη-
των. καὶ περιφρ.: δυστυχής εἰμι, κακῶς πράττω, κακοπαθέω-ῶ, κακοδαι-
τνέω-ῶ, κακοπραγέω-ῶ, κακοτυχῶ, ἀτυχῶ, ἐνδέομαι, ἀποεῶ, πένοματ, εἰς
ετίαν καθίστημι, ταπεινὰ πράττω. Αντίθ.: εὐδαιμονῶ, εὐτυχῶ, εὖ (καλῶς)
ράττω.

Δυσκεραίνω (μιθ. = κάμψια τις δύσκολους, διεγείρω τὴν ἀγανάκτησιν. ἀμπτ. = εἰμιαὶ δύσκολος, ἀγανακτῶ, ὄργιζομαι), πρτ. ἐδυσκέραινον, μέλ. δυσκεραῖν, ἀόρ. ἐδυσκέρανα, πρκ. ἡγανάκτηκα, ὑπερσ. ἡγανάκτηκειν. Παθ. δυσκεραίνομαι καὶ [παθ. ἀόρ. ἐδυσκεράνθη], τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνών. Ρημ. δυσκέρασμα, δυσκεραῖντον.

Σημ. 1. Τὸ δὲ εἶναι παρασύν^{τ.} ἐκ τοῦ δυσκερῆς (ὅπερ ἐκ τοῦ δυντοῦ καὶ χείρ), ἔξ οὐ καὶ δυσκέρεια· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ μέλαις-μελαίνων θεοῦ ὁ. ἀναλογ. δυσκέραν. Τὸ θεμ. φωνήνει ἡ ἐκτείνεται εἰς ἄν, διότι προηγεῖται ρ. Λέγεται δὲ καὶ περιφρ.: δυσκερῶς ἔχω πρός τι, δυσκέρεις τι ποιοῦμαι, δυσκερῆς εἰμι.

Σημ. 2. Συνών. τῷ δυσκεραίνω (= ὄργιζομαι) εἶναι τά: ἀγανακτῶ, ἀσχάλλω, δυσφροῶ, δυσανασχετῶ, δυσθετοῦμαι, θυμοῦμαι, δργίζομαι, ἀκραχολέω καὶ χαλεπαίνω.

Δύω (= δυθίζω), ἀείποτε σύνθετον πρτ. -έδυνον, μέλ. -δύσω, ἀόρ. -έδυσα, πρκ. -δέδυκα. Μέτ. δύομαι καὶ δύνω, πρτ. ἐδύόμην, μέλ. δύσομαι, ἀόρ. β' ἐνεργ. ώς μέσ. ἔδυν (ὑποτ. δύω, εὔκτ. -δύοις προστ. δυθίσαπαρ. δύναις μτχ. δύς, δύσα, δύν), πρκ. ἐνεργ. ώς μέσ. δέδυκα, ὑπερσ. -έδεδύκειν. Παθ. -δύομαι, πρτ. -έδυόμην, [παθ. μέλ. -δύθήσομαι, ποιητ. καὶ μτγν.], παθ. ἀόρ. -έδυθην, πρκ. δέδυμαι. Ρημ. δύσις, δυσμαί, ἔνδυμα, [δύτης, (ἔξ οὐ δυτικός), ἔνδυτός], ἄδυτος, ἀποδυτέον.

Σημ. Θέμ. Ισχ. δῦ καὶ ἀσθ. δῦ-, ἔξ οὐ (προσλήψει τῶν προσφυμ. ν καὶ j: δῦ-ν-γ-ω=δύννω=) δύνω (Ιων.), ὅπερ ἀπαντᾷ παρὰ Ξενοφῶντι, παρὰ δὲ πτγν. καὶ δ' ἀόρ. ἔδυνα. Τὸ δύω παρ' Ἀττ. εὐρίσκεται μόνον σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: ἐν, κατά, ἀπό, ὑπό· δὲ θ. χαρακτήρος εἶναι βραχὺς μόνον πρὸ τῶν ἀπὸ θ καὶ μ. ἀρχομένων δλικῶν καταλήξεων. Συνών.: βάπτω, βαπτίζω.

Δωρεόιματα-ούμιας (ἐπὶ ἀμέμπτου ἔνγοίας=προσφέρω διθρόν τι, φιλοδωρῶ, δωρίζω), ἀποθ. πρτ. ἐδωρούμην, μέσ. μέλ. δωρήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐδωρήσαμην, παθ. ἀόρ. ἐδωρήθην, πρκ. δεδώρημαι, ὑπερσ. ἐδεδωρήμην. Ρημ. δώρημα, [δωρητὴρ ἢ δωρητής (ἔξ οὐ δωρητικός), δωρητός].

Σημ. Ἐκ τοῦ δῶρον (ὅπερ ἐκ τοῦ δίδωμι), ἔξ οὐ καὶ δωρεά. Τὸ ἐνεργητ. δωρῶ ποιητ. Συνών. καὶ περιφρ.: δωρεὰν δίδωμι τινι, δωρεὰς ἀγω τινί, δωροφροῶ, δωροτελῶ, χαρίζομαι καὶ παθ.: δωρεὰν (δωρεᾶς) λαμβάνω (ἢ δωρεᾶς τυγχάνω) παρά τινος, δωρεᾶς ἀξιοῦμαι, δῶρα δέχομαι.

Δωρεθικέω-ῶ (= δέχομαι δῶρα ἐπὶ παραβάσει τοῦ καθήκοντός μου· κοιν. δωρεθικοῦμαι), πρτ. ἐδωροδόκουν, μέλ. δωροδοκήσω, ἀόρ. ἐδωροδόκησα, πρκ. δεδωροδόκητα. Παθ. δωροδοκοῦμαι, πρτ. ἐδωροδοκούμην, παθ. μέλ. δωροδοκήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐδωροδοκήθην, πρκ. δεδωροδόκημαι, ὑπερσ. ἐδεδωροδοκήμην.. Ρημ. δωροδόκημα, ἀδωροδόκητος.

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ δωροδόκος, ὅπερ ἐκ τοῦ δῶρον καὶ δέχομαι· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ τέλος-τελῶ. Τὸ δωροδοκῶ λαμάνεται ώς παθ. τοῦ δεκάζω (= δίδω δῶρα, ὥπως διαφθείρω· κοιν. δωροδῶ) ἢ τῆς ίσοδυν. περιφρ.: φθείρω τινά χρήματιν. Ἀντί τοῦ δωροδοκῶ λέγεται καὶ: δωροδόκος εἶμι καὶ δωροδοκῶν γίγνομαι κλ. Ἐπὶ δὲ ἀμέμπτου ἐνοίσας λέγεται καὶ: δωρεὰς λαμβάνω παρά τινος, δῶρα δέχομαι κλ. (ὅρα δωροῦμαι σημ. 1).

Ἐξαρέζω (=διάγω τὸ ἔαρ) καὶ μέσ. ἐσφίζομαι, τὰλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφρ.: τὸ ἔαρ διάγω.

Σημ. Ἐκ τοῦ (Féau=) ἔαρ, (εἴς οὐ καὶ ἐσφίνθ). Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἐν: ἐνεαρέζω· πρβλ. θέρος θερέζω καὶ ἐνθερέζω, χειμών-χειμάζω καὶ ἐγχειμάζω (=διάγω τὸ θέρος, τὸν χειμῶνα).

Ἐξώ-Θ (=ἀφήνω, παρασιτῶ), πρτ. εἰών, μέλ. ἐάσσω, ἀόρ. εἰᾶσα, πρκ. εἰᾶκα, ὑπερσ. εἰάκειν. Παθ. ἐῶμαι, πρτ. εἰώμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἐάσσομαι, παθ. ἀόρ. εἰάθην, πρκ. εἰᾶμαι, ὑπερσ. εἰάμην. Ρημ. ἐστέος, ἐστέον.

Σημ. 1. Θέμ. (σεFa-==) ἔα-· Τὸ ἐν ἀρχῇ σ. δὲν μεταβάλλεται πάντοτε εἰς δασεῖαν: (σέδαφος=) ἔδαφος, (σαδελφός=) ἀδελφός κλ. Τὸ δ. λαμβάνει αὐξησιν εἰ ἀντί η, διότι τὸ πάλαι είχεν ἐν ἀρχῇ σ: (ἐ σέFa-ον=έέαον==) εἰσαν, (ε-σέFa-σα=έέασα=) εἰσασα κλ. Ὁ θέμ. χαρακτήρ α πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων δ. τελῶν ἐκτείνεται εἰς ἄ. διότι πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει ε.

Σημ. 2. Συνών.: ἀφίημι, προϊημι, μεθίημι, ἀν(παρ)ίημι, ἀποιθημι, (ἀπο)λείπω, λιμπάνω.

Ἐγγυάθω-Θ (=ά) δίδω τι ώς ἐνέχυρον· καὶ 6') ἀρραβωνίζω τινὶ τὴν θυγατέρα), πρτ. ἡγγύων καὶ ἐνεγύων, μέλ. ἐγγυήσω, ἀόρ. ἡγγύησα καὶ ἐνεγύησα, πρκ. ἡγγύηκα καὶ ἐγγεγύηκα, ὑπερσ. ἡγγυήκειν καὶ ἡγγυηκώς ἦν. Μέσ. ἐγγυῶμαι (=α') δίδω ἐγγύησιν, γίγνομαι ἐγγυητής· καὶ β' μνηστεύομαι (ἐπὶ ἀνδρὸς συνήθ.) καὶ παθ. -έγγυῶμαι, πρτ. -ἡγγύωμην καὶ ἐνεγυώμην, μέσ. μέλ. ἐγγυήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἡγγυησάμην καὶ ἐνεγυησάμην, παθ. ἀόρ. ἡγγυητήν, πρκ. ἡγγύημαι καὶ ἐγγεγύημαι, ὑπερσ. ἡγγυήμην καὶ ἐνεγεγυήμην καὶ ἡγγυημένος ἦν. Ρημ. ἐγγύησις, ἐγγυητής, ἐγγυητός (οὐ θηλ. ἐγγυητὴ νοητ. γυνή=μεμνηστευμένη· ἀντίθ. ἔταιρα).

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐγγύη (ἐγγύησις), ὅπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ γυνῶν (=μέλος τοῦ σώματος καὶ ίδιως χείρ). Αὔξανεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται η ἔξυθεν ἡ (σπν.) ἔσωθεν· πρβλ. διακονῶ, ἐκκλησιάζω καὶ ἐναντιοῦμαι. Ἐν συνθέσει δὲ μετὰ τῶν προθέσεων διά, ἐξ, κατά, παρὰ η αἱησις καὶ ἀναδιπλ. γίγνονται ἀείποτε μετὰ τὴν πρόθεσιν, ητοι ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ παρασύνθ. δ.: παρ-ηγγύων κλ. Τὸ δ. λέγεται καὶ περιφρ.: ἐγγυητὴν καθίστημι καὶ ἐγγυητὴν παρέχω, (οὐ ἀντίθετον τὸ ἐγγυητὴν λαμβάνω) καὶ μέσ. ἐγγυητὴς γίγνομαι καὶ ἐγγύας ποιοῦμαι.

Ἐγείρω (=στριώνω, ἐξυπνῶ τινα), πρτ. ἡγειρον, μέλ. ἐγερῶ, ἀόρ. ἡγειρα, πρκ. [α' ἐγήγερκα μτγν. καὶ] β' ἐγοργίγορα (οὐδ.=εἰμι: ἐξυπνος, ἀγρυπνῶ), ὑπερσ. [α' ἐγηγέρκειν μτγν. καὶ] β' ἐγρηγόρειν. Παθ. καὶ μέσ. ἐγείρομαι, πρτ. ἡγειρόμην, μέσ. μέλ. ἐγεροῦμαι, παθ. μέλ. ἐγερθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ώς μέσ. ἡγέρθην καὶ μέσ. ἀόρ. β' -ἡγρόμην, πρκ. ἐγήγερμαι, ὑπερσ. ἐγηγέρμην. Ρημ. ἐγερσις, [(εἴς οὐ ἐγέρσιμος), ἐγερτήσιον, ἐγερτός εἴς οὐ] (ἐγερτικός), [ἐγερτέσιν].

Σημ. 1. Θέμ. ἐγερ- καὶ κατὰ συγκοτήν ἐγρο- (εἴς οὐ καὶ ἐγρήγορα καὶ ἡγερμην). Τὸ δ. λαμβάνει ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ πρτ. τὸ πρόσφυμ. -j-: (ἐγερο-j. -w-εγερ-ρω=) ἐγείρω· ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθ.: ἀνά, ἐπί, ἐξ. Οἱ ουν-

τελευτοί χρόνοι λαμβάνονται Άττ. ἀναδιπλ., ἐν δὲ τῷ ἔγρηγορα ἐπαναλαμβάνεται ὁλόκληρον τὸ ἀσθ. θέμα ἔγρ..

Σημ. 2. Ἐκ τοῦ ἔγρηγορα, ὅπερ=ἐνεστ., ἐσχηματίσθησαν τὰ μτγν.: ἔγρηγορέω-ῶ, γρηγορέω-ῶ, γρήγορος, (εἴς οὐ Γρηγόριος) καὶ τὸ τῆς ὄμιλου μένης γρήγορα.

Σημ. 3. Συνώνυμο: αἴρω, εἰς ὑψος αἴρω, ἐπαίρω, διαίρω, ἀνίστημι, ἀνέχω, ἀνισχω, ἀνυψώω, ἀναφέρω, ἀνατείνω, ἀνορθόω, ἀφ(δι)υπνίζω.

Ἐγκωμιασάζω (=ἐπαινῶ τινα), πρτ. ἐνεκωμίαζον, μέλ. ἐγκωμιάσω καὶ μέσ. ὡς ἐνεργ. ἐγκωμιάσομαι, ἀρ. ἐνεκωμίάσσω, πρκ. ἐγκεκωμίασα, ὑπερσ. ἐνεκενομιάσειν. Παθ. ἐγκωμιάζομαι καὶ πρκ. ἐγκωμιάσματι, πάγτῳ δὲ τάλλοι ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφρ. Ρημ. [ἐγκωμιαστής (εἴς οὐ ἐγκωμιαστικός), ἐγκωμιαστός, -τέος].

Σημ. 1. Τὸ δ. εἶναι παρασύνη. ἐκ τοῦ ἐγκώμιον (ὅπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ καθ-μος=ὅσμα φαλλούμενον εἰς πονηρυρικὴν πομπήν) σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (αἱ-γ-ω=) -αῖσι ὁδοντοφων. (πρβλ. φράζω σημ.) ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν ἐγκωμιάδ-, εἴς οὐ κρόνον (πλήν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ὄρη. Τὸ μέσ. ἐκφράζεται ἀναλεῖμν.: ἐγκωμιάζω ἐμαυτὸν καὶ ἐγκώμιον ποιῶ εἰς ἐμαυτόν. Ἀντί τοῦ ἐγκωμιάζω λέγεται καὶ: ἐγκώμιον ποιῶ τινι καὶ παύ. ἐγκωμίων τυγχάνω ὑπό τινος.

Σημ. 2. Συνών.: ἐπαινῶ, εὐφημέω-ῶ, εὐλογέα-ῶ, διὰ στόματος ἔχω, δὲ εὐφήμου γλώττης ἄγω, ἄρω, ὑμνῶ, ὑμνωδῶ, μακαρίζω.

Ἐγχειρέω-ῶ (=βάλλω χέρι, ἀρχομαι τέργου τινός, ἐπικειρῶ καὶ λατρ. =χάμνω ἐγχειρησιν), πρτ. ἐνεχειρούν, μέλ. ἐγχειρήσω, ἀρ. ἐνεχειρησα, πρκ. ἐγκεχειρηκα, ὑπερσ. ἐνεκεχειρήσειν. Ρημ. ἐγκειρησις, [ἐγχειρημα, ἐγχειρητής (εἴς οὐ ἐγχειρητικός)], ἐγκειρητέον.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρεύνθετον ἐκ τῆς ἐν καὶ χείρ. γίγνεται δὲ εἴς αὐτῶν ἀμέσως μὴ μεσολιθοῦντος δηλ. συνθ. ὀνόματος (πρβλ. ἀριστοποιοῦμα σημ.). Συνών.: ἐπιχειρῶ, ἀπτομαι, ἐπιβάλλομαι, ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι.

Ἐγχειρίζω (=δίδω τι εἰς γειτράς τινος, παραδίδω), πρτ. ἐνεχειρίζον, μέλ. ἐγχειριῶ, ἀρ. ἐνεχειρίσα, πρκ. ἐγκεχειρινα, ὑπερσ. ἐνεκεχειρίζειν. Παθ. καὶ μέσ. [ἐγχειρίζομαι μτγν.], παθ. ἀρ. ἐνεχειρίσθην, πάγτῳ ἀρ. ἐνεχειρισάμην (τι=ἀνέλαβον), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφρ. Ρημ. [ἐγχειρίσις, ἐγχειρισμός, ἐγχειριστής].

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρεύνθετον γίγνεται δὲ κατὰ σύνταξιν (μὴ μεσολιθοῦντος δηλ. συνθ. ὀνόματος) ἐκ τοῦ ἐν καὶ χειρὶ (τίθημι) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-γ-ω=) -ίζω ὁδοντοφων, (ὅρα δισχειρίζω σημ.). Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφράζεται ἀναλεῖμν.: ἐγχειρίζω ἐμαυτόν. Συνών. τῷ μὲν ἐγχειρίζω εἶναι τὸ παραδίδωμα: τῷ δὲ ἐγχειρίζομαι τά: παραδίδομαι, ἔκδοτον ἐμαυτὸν ποιέω, προσχωρέω.

Ἐξοματεῖ (καθίθημαι), ἀπλοῦν ποιητ., παρὰ δὲ τοῖς Άττ. πεῖ. καὶ ποτε σύνθ.: καθέζομαι (=βάλλω τὸν ἑαυτόν μου νὰ καθήσῃ), μέσ. ἀποθ. μετ' οὐδ. διαθ. Οἱ χρόνοι τοῦ δ. ἔχουσι κατὰ σημ. ὡς ἔξις· πρτ. ἐκαθεξόμην, μέλ. καθεδοῦμαι, ἀρ. ἐκαθεξόμην ἢ ἐκαθισάμην ἢ εἰσάμην ἢ ἐσσάμην, πρκ. καθήμαι, ὑπερσ. (ἐκ)καθήμην. Ρημ. ἔδρα, καθέδρα, ἐνέδρα, ἔδος (εἴς οὐ ἑδώλιον), ἔστια.

Σημ. Θέμ. (σεδ-=) ἔδ- (πρβλ. λατιν. sed-eo). Τὸ δ. ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ πρτ.

προσλαμβάνει τὸ πρόσφυμ. -j : (ἔδ·-j·ομαι) ἔξομαι. Οἱ χρόνοι τοῦ δήμου. ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. καθίζομαι καὶ κάθημαι· δὲ πρ. ἐκαθεξόμην ἔχει ἀείποτε σῆμα. ἀδρ. Παρὰ μτγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ τύποι: μέσ. μέλ. καθεδήσομαι, παθ. ἀδρ. καὶ ως μέσ. ἐκαθέσθην. Τὸ καθέξομαι ἀπαντῇ σύνθ. καὶ μετὰ τῶν προσθέσεων: παρά, περί, πρός, σύν, κλ.: παρακαθέξομαι, προσκαθέξομαι κλπ.

Ἐθέλω καὶ θέλω, πρτ. ἥθελον, μέλ. ἐθελήσω καὶ σπαν. θελήσω, ἀδρ. ἥθέλησα, (ὑποτ. ἐθελήσω καὶ θελήσω· εὔκτ. ἐθελήσαμι, προστακ. ἐθέλησον, ἀπαρ. ἐθελήσαι καὶ θελήσαι, μτχ. ἐθελήσας καὶ θελήσας), πρκ. ἥθέληκα [καὶ μτγν. τεθέληκα], ὑπερσ. ἥθεληκειν [καὶ μτγν. ἐτεθέληκειν]. Ρημ. [θέλησις, θέλημα, (ἐ)θελήμων, (ἐ)θελητός], ἐθελοντής, ἐθελούσιος, ἐθελοντί.

Σημ. Θέλ- καὶ (μετὰ τοῦ προσθέμ. ε-) ἐ-θέλ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφύμ. ε· ὅρσ εἰσαγ. § 6, 2) θελ-ε καὶ ἐθέλ-ε. Οἱ τύποι θέλω, θελήσω καὶ ἀδρ. ἐθέλησα είναι σπν. καὶ τίδιοι τῶν ποιητ. καὶ μτγν. Συνών. ίδε βούλομαι σημ. 2.

Ἐθίζω (=συνηθίζω τινά), πρτ. εἰθιζον, μέλ. ἐθιῶ, ἀδρ. εἰθίσα, πρκ. εἰθικα, ὑπερσ. εἰθίκειν. Παθ. καὶ μέσ. ἐθίζομαι, πρτ. εἰθιζόμην, μέσ. μέλ. [α' ἐθίσομαι μτγν. καὶ] β' ἐθιοῦμαι, παθ. ἀδρ. καὶ ως μέσ. εἰθίσθην, πρκ. εἰθίσμαι, ὑπερσ. εἰθίσμην καὶ εἰθισμένος ἦν. Ρημ. ἐθισμα, [ἐθισμός, ἐθιστός], ἐθιστέον.

Σημ. 'Εκ τοῦ ἔθος (ὅπερ ἐκ θέμ. σΦεθ=ἔθ-) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (ιδ·-j-ω=) -ιξω ὁδονοτρόφων. (ποβλ. ἐλπίς—ἐλπίζω, καθ' ὁ ἀθρόος—ἀθροίζω κλ.). ὅντεν θέμ. ἀναλογικὸν ἔθιδ-, ἐξ οὐ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ ποτ.) καὶ τὰ ὄντα. Ανδέσνεται δὲ καὶ ἀναδιπλ. οὕτα διὰ τοῦ ει, διότι τὸ πάλαι εἶχεν ἐν ἀρχῇ σ: (ἐ-σΦεθ-ιξον=ἐθίζον) εἰθίζων, (σε-σΦέθισμα=ἐθίσμα=) εἰθίσμα κλ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἀπαντᾶ ἀναλελυμ.: ἐθίζω ἐμαυτόν. Συνών. συνοικεῖω, παρασκευάζω, ἀσκῶ, παιδεύω.

Ἐθῶ (οὐδ.=συνηθίζω) ποιητ., παρὰ δ' Αἰτ. πεζ. ως ἐνεστ. λαμβάνεται δὲ πρκ. εἴσωθα, ως πρτ. δὲ δὲ ὑπερσ. εἰώθειν ἢ εἰωθὼς ἦν, (οἱ δ' ἄλλοι χρόνοι ἐκ τοῦ μέσ. ἐθίζομαι, ἥτοι:) μέλ. ἐθιοῦμαι, ἀδρ. εἰθίσθην, πρκ. εἰθίσμαι, ὑπερσ. εἰθίσμην. Ρημ. εἰωθότως (=κατὰ τὸ σύνηθες).

Σημ. Θέμ. (σΦεθ=) ἔθ- (ἐξ οὐ ἔθ-ος). 'Εκ τοῦ θέμ. σΦεθ- προέκυψε κατ' ἔκτασιν τὸ σΦηθ. (ποβλ. ἔθος), ἐξ οὐ κατὰ τροπὴν τὸ σΦωθ. (ποβλ. ὄγγηνυμ—ἔρρωγα), ἐξ οὐ δὲ ὑπερσ. (ἐσε-σΦώθ-ειν=εἰεώθειν=) εἰώθειν κατ' ἀναλογίαν δὲ τοῦ ὑπερσ. ἐσχηματίσθη δ πρκ. εἴσωθα, (άντι σε-σΦωθ=εωθα). Συνών.: ἐθίζομαι, φιλῶ, (ἐ)θέλω, συνεθίζομαι, συμμανθάνω.

Εἰκάζω (=κάμνω τι δμοιον πρός τι, ἀπεικονίζω, παρομοιάζω, συμπεραίνω), πρτ. ἵκαζον, ἢ εἰκάζον, μέσ. μέλ. ως ἐνεργ. εἰκάσομαι, ἀδρ. ἵκασα ἢ εἰκάσα, πρκ. εἰκάσας ἔχω, ὑπερσ. εἰκάσας είχον. Παθ. εἰκάζομαι, πρτ. ἵκασόμην ἢ εἰκάσδημην, [παθ. μέλ. εἰκασθήσομαι μτγν.], παθ. ἀδρ. ἵκασθην ἢ εἰκάσθην, πρκ. ἵκασμαι ἢ εἰκάσμαι, ὑπερσ. ἵκασμην ἢ εἰκάσμην. Ρημ. εἰκασία [εἰκασίς, εἰκασμός, εἰκαστής, (ἐξ οὐ εἰκαστικός), [εἰκαστός, εἰκαστέος], ἀπεικαστέον.

Σημ. 1. 'Εκ τῆς ἀχρ. ἐνομι. εἰκῶ (=εἰκών) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-αδ-

— αξω ὁδοντεφν. πρβλ. φράζω σημ.)· δινεν θέμ. ἀναλογικὸν εἰκάδ. ἐξ ο πάντες οἱ χρόνοι πλὴν τού ἐνεστ. καὶ πρτ. Ἀπαντῷ δὲ καὶ σύνθετον. Τὸ μέσο ἐκφέρεται ἀναλελυμ.: ἀπεικάζω ἐμαντόν. Τὸ δ. παρὰ μὲν τοῖς Ἀττ. αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται τρέπον τὸ εἰ εἰς γ, παρὰ δὲ τοῖς λοιποῖς "Ελληνοί μένει ἀναυξήτον. «*χασα Ἀτικοί, εἴκασα "Ελληνες*» (Μοῖρις).

Σημ. 2. Συνάν.: παραβάλλω, παρατίθημι, συγκρίνω, τοπάζω, τεκμαρομαι, σημαίνω, δρίζω.

α') **Εἰκών** (=ύποχωρῶ, ἐνδίδω), πρτ. εἴκον, μέλ. εἰκώ, ἀρ. α' εἰξ καὶ β' εἴκασθον (οὐ εὔχρ. μόνον ἡ ὑποτ. παρεικάθη καὶ εὔκτ. ὑπεικάθοιμι), τάλλα ἐκ τοῦ συνων.: ἐνδίδωμι. 'Ρημ. ὑπ·εικτέον.

Σημ. Θέμ. Φικ- (πρβλ. ίκ-νέ-ομαι) καὶ (μετὰ τοῦ προθέμ. ε: ε-Φικ=εἰκ-. Τὰ εἴκω, εἴργω καὶ εἴρω εὑρίνται ἀείποτε ἀναυξῆτα.

β') **Εἰκών** (=όρμοιάζω, φαίνομαι), ποιητ. παρὰ δ' Ἀττ. πεξ. ώς ἐνες λαμβάνεται ὁ πρκ. **ἔοικα**, (ἔοικα, ἔοικε, γ' πληθ. ἔοικασι καὶ εἰξασι ὑποτ. ἔοικω, εὔκτ. ἔοικοιμ: προστ. ἐλλείπει: ἀπαρ. εἰκέναι [καὶ ἐοικέναι μτγν.], μτχ. εἰκώς, -υία, -ός, [καὶ ἔοικώς, -υία, -ός]), ώς πρτ. δ δύπερσ. **ἔώκειν**, (πάντες δ' οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται διὰ τῶ συνων. ἡ περιφρ., ητοι:) μέλ. δμοίως εἴκω ἡ φανήσομαι, ἀρ. δμιώιως εἴσχον ἡ ἐφάνην, πρκ. δμοίως εἴσχηται ἡ πέφασμαι, ὑπερσ. δμοίως εἴσχηται ἡ ἐπεφάσμηται. 'Ρημ. [εἰκελος, εἰκελοι], εἰκών, εἰκότως (ἐν τῇς μτχ.

Σημ. Θέμ. Φικ- (όρα σημ. εἴκω=ύποχωρῶ) ἐξ οὗ εἰκ-, "Ο πρκ. (Fé-Fouk α==) εἴοικα ἐσχηματίσουν ἐκ τοῦ Ισχ. θέμ. (πρβλ. λικ., λέ-λοιπα-α, πιθ., πι ποιθ-α. κλ.). Τὸ γ' πληθ. πρόσ. εἰξασι ἐγένετο καὶ ἀναλογίαν τοῦ ἰσασι (ὅδ οίδα). 'Η ἀπαρ. (Fe-Φικ-έναι==) εἰκέναι καὶ μτχ. (Fe-Φικ-ώς==) εἰκώς ἐσχημένη τοῦ άσθ. θέμ. Φικ-. "Ο ὑπερσ. ηδεύνετο κανονικώς: ηδεύειν: ἐκ τοῦ τύπο δὲ τούτου κατ' ἐναλλαγήν χρόνου συλλαβῶν προηγήθειν ὁ ἐφκειν. Τὸ εἰκόδες εἴκω συγκρ. εἰκότερον. Συνών. καὶ περιφρ.: φαίνομαι, δμοίδω, δμοίως εἴκω, δέξαι παρέχω.

Εἰρέαρται: ἵδε μείρομαι.

Εἰρέμετ (=εἰμι, ὑπάρχω), πρτ. ἥν, μέλ. ἔσομαι, ἀρ. ἐγενόμην, πριγένονα, ὑπερσ. ἐγεγόνειν. 'Ρημ. οὐσία [ἐξ οὗ οὐσίσω, οὐσιώδης, οὐσιακός], δντως, ουν, ἐσ-θ-λός, (=ἀγαθός) ἐτοιμος, ἐτυμος (=ἀληθής [ἐτός (=δ. τι ὑπάρχει, είναι ἀληθής, βέβαιον)], ἐτεδς (=ἀληθής)], ζουεστέον (=δει συγείναι=πρέπει γά είναι τις μαζί]).

Σημ. 1. Θέμ. **ἐσ-** (=εσ-μι=εμμι=) είμι. Τὸ δ. είναι συνδετικὸν καὶ ὑπαρκτόν καὶ ἐπὶ μὲν τῇς συνδετικῇ ἐννοίας οὐδεμίαν ἔχει σημ. καὶ χρησιμεύει μενούς σύνδεσμοις τοῦ ὑποκειμένου καὶ κατηγορού· ἐνού, ἐπὶ δὲ τῆς ὑπαρκτικῆς είναι διαθ. οὐδετέρας καὶ σημ. ὑπάρχω. ξδ. "Ο ἐνεστ. τῆς δοιστ. ἐπὶ συνδετικῆς ἐνοίας ἐγκλίνεται πλὴν τοῦ εἰ. Γό γ' ἐνικ. πρόσ. ἐστὶ ἀναβιβάζει τις τόνον· 1) ὅταν είναι ἐν ἀρχῇ λόγου· 2) ἐπὶ τῆς σημ. ὑπάρχει 3) ἐπὶ τῆς σημ. είναι δυνητόν· 4) μετὰ τὰς λέξεις οὐκ, μή, εἰ, ὅσ, καλ. ἀλλ., τοῦτ· καὶ 5) ε τὰς φράσεις εστιν δς, εστιν δτε. εστιν δπως κλ. Τὸ δ' ἐνικ. πρός τοῦ πρτ. λαμβάνει τὴν κατάληξην· θα· πρβλ.. ἐφροσθα, ηγησθα καὶ ηδεισθα.

Σημ. 2. Τὸ δ. ἀπαντῷ καὶ ούνθ.: πάρειμι, ἄπειμι, ἔνειμι, πρόσειμι, σέμει κλ. καὶ ἀπροσ. ἐνεστι (=είναι δυματον), ἐξεστι (=είναι δυνητόν. ἐπιτ τραμμένον) (1), πάρεστι (μην=μοι είναι πρόσειρον, εἴκολον, δυνατόν), μέτεσ (μοι τινος=εστι μοι μετουσία τινός, με ἔχω τινός). 'Εν σινθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. τῆς δοιστ. καὶ τῇ προστακτικῇ.

(1) Τὸ ἐνεστι σημ. τὸ δυνατὸν γενέσθαι ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰ κωλύματα τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Εξίτης (=θὰ ἔλθω)· οἱ χρόνοι τοῦ β. τούτου ἔχουσι κατὰ σημασίαν
οἱ ἔξις· ἔγεστ. ἔρχομαι, (ὅποτ. ἵω, ἵης, ἵη κλ., εὔκτ., ἵοιμι καὶ λοίγην,
οἰς καὶ λοίγης κλ., προστ. ἵθι, ἵτω κλ.: ἀπαρ. λέναι μτχ. λών), πρτ. ἥα
αὶ ἥειν, μελ. είμι (εἰ, εἰσι κλ., εὔκτ. λοιμι καὶ λοίγην, ἀπαρ. λέναι, μτχ
ών), ἀόρ. ἥλθον, πρκ. ἔλιξινθα, ὑπερσ. ἔληλύθειν. Ρήμ. (ἐκ μὲν τοῦ
ἷμι τά:) ἵτης (=Ιταμὸς), Ιταμὸς (=τολμηρός, ἔξ ἐ-τηλος, ἐ-σθ μός, εἰσ-
-τήριον, [Ιτός], (ἔξ οὐ δυσπάριτος, ἀμάξιτός), Ιτέον [καὶ Ιτητέον, ἔξ οὐ]
παριτητέα). (ἐκ δὲ τοῦ ἔρχομαι τά:) ὁδός, οἶμος (ό), ἔπ-ηλυς, νέηλυς,
προσ-ήλυτος], ἔλευθερος.

Σημ. 1. Θέμ. Ι. ὅπερ ἐν τῷ ἔνικ. τοῦ ἔνεστ. ἔκτείνεται εἰς : ἐι-. Τὸ εῖμι
ν μὲν τῇ ὄριστ. λαρβάνεται ὡς μέλλων τοῦ ἔρχομαι καὶ τίθεται ἀντί τοῦ ἀ-
ρχόστου ἔλευθομαι, ἐν δὲ ταῖς ἀλλαῖς ἔγκλισεσ (πλὴν τῆς ὑποτακτ. καὶ πρστ.)
πιαρ. καὶ τῇ μτχ. ἔχει οημ. καὶ ἔνεστ. καὶ μέλλοντος. Τὸ β' ἔνικ. πρόσ. τοῦ
τρτ. ποσιλαμβάνει τὴν κατάληξιν -θα· πρβλ. ἥσθα: ἔφησθα, ἥδεισθα. Τὸ δ.
ν συνέδεσι ἀναβιβάζει τὸν τόνογ μόνον ἐν τῷ ἔνεστ. τῆς ὄριστ. καὶ ἐν τῇ προσ-
ακτ. Τὸ εἰσειμι ὑπό της είναι παθ. τοῦ εἰσάγω τινά, τὸ δὲ κάτειμι ὑπό^{τρ}
της είναι παθ. τοῦ κατάγω τινά.

Σημ. 2. Ούσιατ. τοῦ εῖμι είναι ἡ ὁδός· ὅθεν: ὁδόν, εἰσεδον, ἔξοδον,
έθοδον, πάροδον, πρόσοδον, σύνοδον κλ. ποιεῖσθαι=ἴειναι, εἰσιέναι ἔξιέναι,
ιετιέναι, παριέναι, προσιέναι, συνιέναι κλ. Συνών. ίδε ἔρχομαι οημ.

Εξίργω (=έμποδίζω τὴν εἰσάδον, ἀποκλείω), πρτ. εἰργον, μέλ.
ἴρξω, ἀόρ. εἰρξα, πρκ. εἰρξας ἔχω, ὑπερσ. εἰρξας εἰχον. Παθ. εἰργομαι,
ιρτ. εἰργόμην, μέσ. μέλ. ώς παθ. εἰρξομαι, παθ. ἀόρ. εἰργμην καὶ πρκ.
εἰργμαι. Ρήμ. ἄ-ερκτος (=ἀπερίφρακτος, [εἰρκτέον].

Σημ. Θέμ. (Ἐεργ- καὶ μετὰ τοῦ πρ. ε: ε-Εεργ=έ-εργ=) εἰργ-. Τὸ δ. ἀπαν-
ταὶ καὶ σύνθετον. Συνών. και περιφρ.: ἐκκλείω, διακαλέω, ἀποκαλέω, ἐμπο-
ιῶν ἴσταμαι, ἐμποδῶν γίγνομαι.

Εξίργνυω καὶ -εξίργνυμις (=έμποδίζω τὴν ἔξοδον, ἔγκλείω), [μέλ.
ἴρξω], ἀόρ. εἰρξα, πρκ. εἰρξας ἔχω, ὑπερσ. εἰρξας εἰχον. Παθ. -είργνυ-
μαι, παθ. ἀόρ. εἰρχθην, πρκ. εἰργμαι, πάντα δὲ ταῦλα ἐκ τοῦ συνων.
γκλείω. Ρήμ. εἰρκτή, εἰργμός, ἔρχως (ἔξ οὐ δρκος).

Σημ. Θέμ. εἰργ- (ορα εἰργω), ἔξ οὐ (προσ-ήψει τοῦ προσφ. νυ:) εἰργ-νύ-ω
και -είργ-νυ με. Ἐκ τοῦ θέμ. εἰργ- σχηματίζεται καὶ τὸ εἰργω (ὑχογηστον παρ'
Αττ. περ. κατ' ἔνεστωτα). Τὸ δ. ἀπαντά και σύνθετον.

-**Εξίρω** (=συναρμόζω, συμπλέκω, δρμαθιάζω) ἀείποτε συγθ. (συν-,
-ι-), πρτ. -είρον, μέλ. -δήσω, ἀόρ. -είρα (καὶ Ίων. ἔρσα), πρκ. -είρκα,
περσ. -είρκειν [καὶ παθ. πρκ. εἰρμαι] τὰ δὲ ταῦλα ἐκ τῶν συνων. Ρήμ.
είρμος, ἔρμα, ἔρσις ἢ ἔρσις], δρμος.

Σημ. Θέμ. σερ καὶ (προσθ. τοῦ προσφ. j = σερ- j = σερρ- =) σειρ- =είρ ἢ
ιε. Συνών.: συνδέω, συναρμόζω, συντίθημι, συζεύγνυμι, ζεύγνυμι (ό ίδε).

Εξίρθω. ίδε ἔθω.

Εκκλησιάζω (=συγκαλῶ ἢ συνέρχομαι εἰς ἐκκλησίαν, διμιλῶ
ν αὐτῇ), πρτ. ἔξεκκλησίαζον καὶ ἐκκλησίαζον, μέλ. ἐκκλησιάσω, ἀόρ.
ξεκκλησίασα καὶ ἐκκλησίασα, πρκ. ἐκκλησιάσας ἔχω, ὑπερσ. ἐκκλησιά-
σας εἰχον. Ρήμ. [ἐκκλησιασμός], ἐκκλησιαστής, [(ἔξ οὐ ἐκκλησιαστικός
αὶ ἐκκλησιαστικόν), ἀνεκκλησίαστος].

Σημ. Τὸ δ. είναι παθασύνθ. ἐκ τοῦ ἐκκλησία, ὅπερ ἐκ τοῦ ἐκκλητος (=
κλειδεγμένος, διωρισμένος ώς διαιτη-ις, [οἱ ἐκκλητοι=μέλη ἐπιτροπῆς τοῦ

λαού· ιδίᾳ ἐν Σπάρτῃ]] καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ἐκκαλέσθαι (=καλῶ [διὰ κήρυκος] ἔχω, τ. εἰς συνέλευσιν). Σχηματίζεται δὲ κατὰ τὰ ὄδοντοφων. (πρβλ. ἀγοράζω σημ.). ὅμεν θέμ. ἀναλογ. ἐκκαλησιάδ-. Αὐξάνεται δὲ ἡ ἔσωθεν ἡ ἔξωθεν (πρβλ. διακονῶ, ἔγγυῶ καὶ ἐναντιοῦμαι). Αἱ περιφράσεις: ἐκκαλησίαν ποιῶ καὶ ἐκκαλησίαν ἀθροίζω λέγονται ἐπὶ τῶν συγκαλούντων τὴν ἐκκαλησίαν ἀρχόντων· πεθ. δέ: ἐκκαλησία γίγνεται καὶ: ἐκκαλησία παθίσταται.

Ἐκών, -οῦσα, -όν (=θέλων, ἀφ' ἔαυτοῦ, ἐκ προθέσεως, ἀσμένως) μητρ. τοῦ ἀγρήστου ρ. ἔκω, οὔτινος συνών. εἶναι τὰ ἔθελω, βούλομαι, ἔ-πιθυμῶ κλ., ἀτινα καὶ ἀναπληροῦσι τοὺς ἐλλείποντας χρόνους. Φημ. ἐκεύσιος (ἔξ οὐ ἐκονοίως καὶ τὰ μτγν. ἐκουσιότης καὶ ἐκουσιάζομαι).

Σημ. Θέμ. Γεν-, ἔξ οὐ προσλήψει τοῦ συνδετικοῦ φωνήντος ο καὶ τοῦ τῆς ἔνεργ. μητρ. προσφ. -ντ.: (Φεν-ο-ντ=Φεκών) ἐκών, ἔξ οὐ μετὰ τοῦ στερήτ. αποσηλήθεται τὸ ἀντίθ.: (ἀ-Φέκων=ἀέκων=) ἀκων, -ονσα, -ον (=παρὰ τὴν θέλησιν ἀναγκοστός).

Ἐλαττών ώ (=ἐλαττώνω, σμικρύνω, ὀλιγοστεύω, βλάπτω), ἀσρ. ἥλαττωσα. Παθ. καὶ μέσ. ἐλαττούμαι, πρτ. ἥλαττούμην, παθ. μέλ. ὡς μέσ. ἐλαττωθήσομαι, μέσ. μέλ. ἐλαττώσουμαι, παθ. ἀσρ. ἥλαττώθην, τὰ δ' ἀλλα ἐκ τῶν συνών. ἢ περιφράσεων. Φημ. ἐλάττωσις, ἐλάττωμα.

Σημ. Εκ τοῦ συγκοιτικοῦ ἐλάττων (ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. ἐλαύνεις: ἐλάχι-γ-ων =ἐλάττων) κατὰ συγκοιτῶν ἀντί ἐλαττονθώ-ω (π.βλ. τράπεζα ἀντί τετράπεζα, μῶνυξ ἀντί μονόνυξ κλ.). Τὸ μέσ. ἐλαττοῦμαι εἶναι κυρίως οὐδ. διαθ. (=ελαττοῦμαι ἐλάττων, κατώτερος τινος, ὑπο εἰπομai). Το παθ. ἐλαττοῦμαι ἐκρράζεται καὶ περιφρ.: ἐλαττον ἔχω ὑπὸ τινος (=ἰδιοῦμαι. βλάπτομαι). Συνών. καὶ περιφρ.: μειῶ, συντέμνω, συστέλλω, μεῖδην τι ποιῶ, βλάπτω, λυμαίνομαι, κα-κόω-ω, κακούσσω.

Ἐλακύνω (=ώθω, βάλλω τι εἰς κίνησιν, διώκω τι ἐμπρός μου, τρέχω μὲ λίπον ἢ ἀμαξῶν· ἔτι δὲ =έρέσσω, κινητήτω), πρτ. ἥλαυνον, μέλ. ἔλω (-άξ, -ά κλ.), ἀσρ. ἥλασα. πρκ. ἔλεγλακα, ὑπερσ. ἔλεγλάκειν, Παθ. ἥλαυνομαι, πρτ. ἥλαυνόμην, [παθ. μέλ. ἐλαθησομαι καὶ μέσ. μέλ. ἐλάσσομαι μτγν], παθ. ἀσρ. -ἥλατθην (ἅπλοος ποιητ. καὶ μτγν), μέσ. ἀσρ. ἥλασάμιν, πρκ. ἔλεγλάμαι, ὑπερσ. ἔλεγλάμην. Φημ. ἔλασις, διέλασις, ἥλασάμην, πρκ. ἔλεγλάμαι, ὑπερσ. ἔλεγλάμην. Παρέπο(εξ)έλασις, [ἀπέλασις, ἐπέλασις, εἰσέλασις μτγν. καὶ τὸ νεωτ. παρέλασις], [ἔλασμα, ἐλασμός, ἐλατήρ, (ἔξ οὐ ἐλατήριος, ἐλατήριον), ἐλάτης (ἔξ οὐ δηνηλάτης, βοηλάτης), ἐλατός, ἔξ οὐ] (εὐήλατος, σφυροήλατος, νεήλατος), ἐλατέον, [ἔλασείω (ἔφετ.=ἐπιθυμῶ νὰ πορευθῶ, νὰ ἴππεύσω)].

Σημ. Θέμ. ἔλα- (ἀρχ. ἔλασ, πρβλ. ἔλασ-μα), ἔξ οὐ (προσλήψει τοῦ προσφ.-νν- καὶ ἀντιμεταθέσει τῶν γραμ.. ν καὶ ν δρα εἰσαγ. § 16) ἔλα-ν-ω=ἔλαυνω. Τὸ ό. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ.: διά, πρό, ἔξ, διεξ, παρά κλ., φυλάττει τει δὲ τὸν θεμ. καρακτῆρα ή βραχὺν καθ' διώους τοὺς ζρόνους (πρβλ. γελάω, ἔράω, θλάω κλ.). Ο πρκ. λαμβάνει ἀττικὸν ἀναδιπλασιομόν. Συνών.: ἀθῶ, ἀποδιώκω, διαπορεύομαι· διέρχομαι· ἐπέρχομαι· ἔρεσσω.

Ἐλέγχω (=καταφρονῶ, περιφρονῶ, ἔξελέγχω, ἔρευνω), πρτ. ἥ-λεγχον, μέλ. ἔλέγξω, ἀσρ. ἥλεγξα, πρκ. ἔλεγξας ἔχω ἢ ἔλεγχον πεποίημαι, ὑπερσ. ἔλεγξας εἰχον ἢ ἔλεγχον ἐπεποίημην. Παθ. ἔλεγχομαι, πρτ. ἥλεγ-χόμην, παθ. μέλ. ἔλεγχθήσομαι, παθ. ἀσρ. ἥλεγχθην, πρκ. ἔλεγχεμαι, ὑπερσ. ἔλεγλέγημαι. Φημ. [ἔλεγξις], ἔλεγχος, ἔλεγκτήρ, [ἢ ἔλεγκτής, ἔξ οὐ] (ἔλεγκτικός), ἔλεγκτός, ἔλεγκτέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἐλεγχ-. Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον, τὸ δὲ μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται ἀναλελυμ.: ἐξελέγχω ἔμαυτόν.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ ἐλέγχου λέγεται καὶ: ἐλεγχον ποιοῦμαι, ἐλεγκτήρος εἰμι καὶ ἐλεγχον λαμβάνω, οὐδὲντίθ. τὸ: ἐλεγχον δίδωμι, παρέχω ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. ἐλέγχομαι καὶ: εἰς ἐλεγχον καθίσταμαι καὶ ἐλεγχος γίγνεται ἡ ἕστιν.

ΞΛΕΞΩ·Θ (=εὐσπλαγχνίζομαι), πρτ. ἡλέουν, μέλ. ἐλεῖσθω, ἀόρ. ἡλέησα, πρκ. ἐλεον πεποίημαι [καὶ ἡλέηκα], ὑπερσ. ἐλεον ἐπεποίημην [καὶ ἡλεήκειν]. Παθ. ἐλεοῦμαι, πρτ. ἡλεούμην, παθ. μέλ. ἐλεηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἡλεήθην, πρκ. ἐλέου τετύχηκα [καὶ ἡλέημας], ὑπερσ. ἐλέου τετυχηκὼς ἦν [καὶ ἡλεήμην]. Ρημ. ἐλεήμιων [ἐξ οὐ ἐλεημοσύνη], ἀνελέητος.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ἐλεος (ό), ἐξ οὐ καὶ ἐλεεινὸς καὶ κατὰ συναίρεσιν ἐλεεινὸς (=ἀξιολύπητος) κατὰ τὸ σκότος—σκοτεσ-νός=σκοτεινός, δέος=δεεσ-νός=δεινὸς κλ. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ τέλος (θ. τελεσ-) τελῶ. Τὸ ἐλεος εἰναι μιγν. Ἀντὶ τοῦ ἐλεῶ λέγεται καὶ: ἐλεον ποιοῦμαι καὶ παθ.: ἐλέου τυγχάνω ὑπό τινος.

Σημ. 2. Συνών.: οἰκτίρω, οἰκτίζω. Ἀντίθ. ίδε χαλεπαίνω σημ.

ΞΛΕΛΕΞΩ (=φυνάζω ἐλελεῦ), ἀόρ. ἡλέλιξα, [καὶ μέσ. ἐλελιξομάς] πάντα δὲ τάλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐπιφων. ἐλελεῦ, (ὅπερ ἦτο ἡ πολεμικὴ κραυγὴ, ἢν οἱ εἰς τὴν μάχην ὁρμῶντες ἐμμελῶς ἐφώνουν) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπις-ἐλπίζω. Συνών. 1) (ἐπὶ καρᾶς τὰ:) ἀλαλάζω, κράζω, κραυγάζω, φωνῶ, βοῶ. 2) (ἐπὶ λύπης τά:) θρηνῶ, δλοφύρομαι, γούω, οἰμώζω, ιόπτομαι.

ΞΛΕΞΥΘΕΡΩ·Θ (=ἐλευθερώνω), δραλέν. Ρημ. ἐλευθέρωσις, [ἐλευθερωτής, ἐλευθερωτέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐλεύθερος (ὅπερ ἐκ θέμ. ἐλευθ. δρος ἔρχομαι), ἐξ οὐ καὶ ἐλευθερία καὶ ἐλευθέριος (ἐξ οὐ τὸ ἐλευθεριάζω=εἰμι ἐλεύθερος, πρόττω ως ἐλεύθερος). Ἀντὶ τοῦ ἐλευθερῶ λέγεται καὶ ἐλεύθερον τινα ποιῶ καὶ ἐλευθερίαν πράττω τινί, ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. καὶ: ἐλευθερία γίγνεται. Συνών.: λύω, ἀπολύω, ἀρίημι, ἀπαλλάττω.

ΞΛΕΠΤΩ Η ἐλέσσω (=τυλίσω, περιστρέψω, κινῶ τι μετὰ ταχύτητος). Τὸ δ. παρ' Ἀττ. πεζ. λέγεται μόνον σύνθ. ἐν τῷ ἐνελίττῳ, πρτ. εἴλιττον, [μέλ. ἐλίξω ποιητ.], ἀόρ. εἴλιξα, πρκ. ἐλίξας ἔχω, ὑπερσ. ἐλίξας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. ἐλίττομαι, [πρτ. εἴλιττομην, μέσ. μέλ. ἐλίξομαι ποιητ.], παθ. ἀόρ. καὶ ως μέσ. -είλιγθην, πρκ. εἴλιγμαι [καὶ ἐκήλιγμαι, ὑπερσ. ἐλήλιγμην μιγν.]. Ρημ. [ἐλίξις, ἐλιγμα], ἐλιγμός, ἐλικών, [ἐλικτήρ, ἐλικτός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐλιξ, -κος (ὅπερ ἐκ θέμ. Φελ- τοῦ ειλέω=τυλίσω), ἐξ οὐ ἐλικετις, ἐλικώδης καὶ Ἐλίκη (1) η μεράλη Ἀρκτος διὰ τὴν κυκλοειδῆ περιφορὰν καὶ 2) ἵτεα διὰ τὴν εὐκαμψίαν της). Θέμ. ἐλικ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφύμι, -j- ἐλικ-j-) ἐλιττ-η ἐλίσσω. Αόξανται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται διὰ τοῦ ει, διότι τὸ πάλαι εἴλεν ἀρχῇ F. Συνών.: ειλέω, συστρέψω, συσπειράω, περιστέλλω, περιβάλλω, [τυλίσω].

ΞΛΝΩ (=σύρω, τραυνῶ) [καὶ μιγν. ἐλκύω], πρτ. είλκον, μέλ. ἐλκώ, [καὶ μιγν. ἐλκύσω], ἀόρ. είλκησσα [ταὶ μιγν. είλκα], πρκ. -είλκυκα, ὑπερσ. -είλκυκειν. Παθ. καὶ μέσ. ἐλκομαι, πρτ. είλκομην, [παθ. μέλ. ἐλ-

κυρήσσομαι ποιητ. καὶ μτγν.], παθ. ἀόρ. εἰλαύσθην, [μέσ. μέλ. ἔλξομαι καὶ ἐλκύσθημαι μτγν.], μέσ. ἀόρ. -εῖλκυσθημην [καὶ μτγν. εἰλέξαμην], πρκ. εἰλκύσμαι, ὑπερσ. εἰλκύσμην. Ρημ. [ἔλκος, (ἐξ οὐ ἐλκόω καὶ ἐλκώδης)], ὄλκας, ὄλκη, ὄλκός, ἔλξις, [ἔλκυσις, ἔλκυσμηκ, ἔλκυσμής, ἔλκυστήρ (ἐξ οὐ ἔλκυστήριος), ἔλκυστός, ἔλκυστέος], συνελκυστέον, ἐλκτέον.

Σημ. Θέμ. Φελκ- καὶ Φελκύ- (ἀρχ. Φελκνσ-). Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλ. διὰ τοῦ ει., ως ἐκ τοῦ F. ὅπερ εἰχεν ἐν ἀρχῇ. Τὸ θέμ. ἔλκυ φυλάττει βραχὺν πανταχού τὸν γαρακτῆρα (ὅρα ἀνένα σημ.). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκρράζεται ἀναλελυμ-. ἔλκω ἐμαυτὸν, τὸ δὲ ἀλληλοπαθ. ἔλκουσσεν ἀλλήλους. Ἀντίθετον τοῦ ἔλκω είναι τὸ ὁθῶ, τοῦ δὲ καθέλκω (=ἥπτω τὸ πλοιὸν ἐκ τῆς ἔηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν) ἀντίθ. είναι τά: ἀέλκω, ἀνασπῶ καὶ ἀναβιβάζω. Συνών.: σύρω, σπάω-ῶ, ἐπισπάομαι-ῶμαι.

Ἐλπίζω (χρτό.) πρτ. ἥλπιζον, μέλ. ἐν ἐλπίσιν ἔσομαι [καὶ ἐλπίσω καὶ ἐλπιῶ μτγν.], ἀόρ. ἥλπισά, πρκ. ἐν ἐλπίσι γέγονα [καὶ μτγν. ἥλπικα] ὑπερσ. ἐν ἐλπίσιν ἐγεγόνειν [καὶ μτγν. ἥλπικειν]. Παθ. ἐλπίζομαι, τὰ δ' ἄλλα περιφρ. Ρημ. [ἐλπισις, ἐλπισμα, ἐλπισμός, ἐλπιστής (ἐξ οὐ ἐλπιστικός)], ἐλπιστός (ἐξ οὐ ἀν(δυσ)έλπιστος), [ἐλπιστέον].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ἐλπίς, -δος. Θέμ. ἐλπίδ-, ἐξ οὐ προσλήψει τοῦ προσφύμ.-j- (ἐλπίδ-j-ω=) ἐλπίζω. Κατ' ἀναλογίαν δὲ τοῦ ἐλπίζω σχηματίζονται τὰ ἀθροίζω, αἰκίζομαι, ἀκροβολίζομαι, ἀνδραποδίζω, ἀνδριζω, ἀττικίζω. αὐλίζομαι, βασανίζω, γνωρίζω καὶ ἐν γένει πάντα τὰ εἰς -ιζω τὰ μη ἐξ ὀδοντοφυνόληπτων θεμάτων. Τὸ σύνθ. ἀπελπίζω (=χάνω τὴν ἐλπίδα) (οὗ παθ. είναι τὸ ἀπελπίζομαι ὑπὸ τινος) είναι μτγν. ὡς καὶ τὸ ἀπελπισμός· τὸ δὲ ἀπελπισία δὲν ἀπαντᾶ οὔτε παρ' ἀρχαίοις οὔτε παρὰ μεταγενεστέροις.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ ἐλπίζω λέγεται καὶ: εἰμὶ ἐν ἐλπίσιν, ἐλπίδας η ἐλπίδα ἔχω, τὰς ἐλπίδας ἔχω ἐπί τινι (ἢ ἐν τινι), ἐλπίδας ποιοῦμαι. Παθ. δέ ἐλπισέσται. Ἀντὶ τοῦ ἀπελπίζω η τοῦ συνών. ποιητ. ἐλπω (μτδ.=δίδω ἐλπίδα, κάμνω τινὶ γὰ ἐλπίζῃ) οἱ Ἀττ. μετεχειρίζονται τὰς περιφρ.: ποιῶ τινα ἐλπίζειν (ἢ ἐλπίδας ἔχειν), ἐλπίδας ἐμποιῶ τινι, ἐλπίδας παρέχομαι, εἰς ἐλπίδας παθιστημι τινα.

Σημ. 3. Συνών.: προσδοκάω, προσδέχομαι, ἀπεκδέχομαι, καράδοκέω, πιστεύω.

Ἐμέσω-ῶ (=ξερνῶ, φλυαρῶ), πρτ. ἥμουσν, [μελ. ἐμέσω], ἀόρ. ἥμεσα. [πρκ. ἐμήμεκα, ὑπερσ. ἐμημέκειν. Παθ. μέλ. ἐμεθήσομαι, πρκ. ἐμήμεσμαι] τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνών. Ρημ. [ἐμεσις καὶ ἐμεσία, ἐμεσμα], ἐμετος, (ἐξ οὐ ἐμετικός καὶ ἐμετιάω).

Σημ. 1. Θέμ. ἐμε- (ἀρχ. ἐμεσ. πρβλ. ἐμήμεσ-μαι, ἐμεσ-μαι). Τὸ δ. φυλάττει τὸν θεμ. γαρακτ. ε πάντοτε βραχύν (πρβλ. ζέω, ξέω, τρέω κλ.). Οἱ μτγν. πρκ. ἐμήμενα καὶ ἐμήμεσμαι λαμπάνουσιν ἀττικ. ἀναδιπλασιασμόν.

Σημ. 2. Συνών. 1) ἐξεράω-ῶ(ἐξ οὐ τὸ τῆς ὄμιλου μέντης ξερνῶ) καὶ ἐξερεύνω. 2) ἀηρῶ, φλυαρῶ, φληγαφῶ, ἐρεσχελέω.

Ἐμπεδόθεω-ῶ (=στερεώνω, ἀτφαλίζω), πρτ. ἥμπεδουν, μέλ. ἐμπεδώω, ἀόρ. ἥμπεδωσα [καὶ μτγν. ἐνεπέδωσα], πρκ. ἐμπεδώσας ἔχω, ὑπερσ. ἐμπεδώσας εἶχον. Ρημ. [ἐμπεδωσις].

Σημ. Τὸ δ. είναι προσανύθετον ἐκ τοῦ ἐμπεδός (=ο εἰς τὸ ἔδαφος ίσταμενος, ο σταθερός εἰς τὴν θέσιν του, ὅπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ πέδον (=ἔδαφος)). Αὐξάνεται δὲ ἔξωθεν (πρβλ. ἐμπολῶ, ἐνεχνράζω, προσιμάζομαι). Συνών.: κρατήρω, στερεόω-ῶ, στηρίζω· κυρδῶ, βεβαιῶ, πιστοῦμαι.

Έμποδέζω, πρτ. ένεπόδιζον, μέλ. έμποδιῶ καὶ παθ. έμποδίζομαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. η̄ περιφράσεων. Ρημ. έμποδισμα [έμποδισμός, έμποδιστής (έξ οὖ έμποδιστικός)].

Σημ. Τὸ δ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἐν καὶ τοῦ ποδίζω, ὅπερ ἐκ τοῦ πούς. Τὸ ἀπλοῦν ποδίζω εὐρηται μόνον εἰς τὸν παθ. πρκ. πεποδισμένος. Ἀντὶ τοῦ έμποδίζω λέγεται καὶ: έμποδῶν είμι (ἢ γίγνομαι τιν), έμποδίσς είμι (ἢ γίγνομαι τινος) καὶ έμποδῶν λαταμαί· ἀντὶ δὲ τοῦ μέσ. λέγεται: έμποδῶν ποιεῦμαι τι (=κάμψι τι εἰς τὸν έαυτόν μου έμποδίον). Συνών.: καλώ, διαβάτοκαλώ, εἴργω, ἀφέφερ)λατημι. έμποδῶν λαταμαί, (είμι, γίγνομαι), ἀπερόνω, ἀποτρέπω έμποδοστατῶ, ἔχω, ἀπαγορεύω (κυρ. διὰ λόγου). Ἀντίθ. ἐᾶ, ἀφίημι.

Έμπολάζω-ώ (=χροάζω καὶ πωλῶ, έμπορεύομαι), παρ'. Αττ. πεζ. μόνον ὁ σύνθ. ένεστι. ἀπ-εμπολῶ καὶ ἀόρ. ήμπολησα τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ έμπορεύομαι η̄ τῶν περιφρ. αὐτοῦ. Ρημ. [έμπολησις, έμπολημα, έμπολητός].

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ έμπολή, ὅπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ πωλῶ, ὁ ίδε. Αὐξάνεται δὲ ἔξωθεν (ποβλ. έμπεδῶ, ένεχυράζω, προοιμιάζομαι).

Έμπορεύομαι (=ἐντός τινος πορεύομαι, ταξιδεύω, είμαι έμπορος, κερδοσκοπῶ), μέσ. ἀπόθ. μέλ. έμπορεύσομαι, μέσ. ἀόρ. ένεπορευσάμην, τὰ δ' ἄλλα περιφραστ. Ρημ. έμπόρευμα.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ έμπορος (ὅπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ πόρος) καὶ σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύοντος. Ἀντὶ τοῦ έμπορεύομαι λέγεται καὶ: έμπορίαν ποιεῦμαι καὶ παθ.: έμπορία γίγνεται. Συνών.: έμπολῶ, έργάζομαι, πορθεῖμαι, κερδαίνω.

Έναντιόμεκε-οῦμαι (=έναντιώνομαι) ἀποθ. παθ. μετ' ένεργ. ἀπτθ. σημ.: πρτ. ήναντιούμην, μέσ. μέλ. έναντιώσομαι, [παθ. μέλ. έναντιώθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ώς μέσ. ήναντιώθην, πρκ. ήναντίωμαι η̄ έναντίωμαι, ὑπερσ. ήναντιώμην. Ρημ. έναντίωσις, έναντίωμα.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ έναντίος (ὅπερ εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἐν καὶ ἀντίος), ἔξ οὗ καὶ έναντιότης. Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασίαζεται ἔξωθεν πλήν τοῦ πρκ., ὅστις διφρεύεται (ποβλ. διακονῶ, ἔγγυῶ, έπικλησιάζω). Ἀντὶ τοῦ έναντιούμαι λέγεται καὶ: έναντίος είμι καὶ έναντίως ἔχω. Συνών.: ἀνθίσταμαι, ένίσταμαι, ἀντίκειμαι, ἀντιτάσσομαι, ἀντιτείνω, ἀντικρούω, ἀντιλέγω.

Ένεδρεύω (=κάμνω ἐνέδραν, καρτέρι), πρτ. ένηδρευον, [μέλ. ένεδρεύσω], ἀόρ. ένηδρευσα, πρκ. ένεδρεύσας ἔχω η̄ ἐνέδραν ἐπεποίημαι;, ὑπερ. ένεδρεύσας είχον η̄ ἐνέδραν ἐπεποίημην. Παθ. ένεδρεύομαι, πρτ. ένηδρευόμην, μέσ. μέλ. ώς παθ. ένεδρεύσομαι, παθ. ἀόρ. ένηδρεύθην, μέσ. ἀόρ. ένηδρευσάμην, [πρκ. ένηδρευμα]. Ρημ. [ένεδρεία, ένέδρευμα, ένεδρευτής (έξ οὖ ένεδρευτικός)].

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ένέδρα, ὅπερ εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἐν καὶ ἔδρα (-έσσομαι). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύοντος. Ἀντὶ τοῦ ένεδρεύειν λέγεται καὶ: ένέδραν ποιεῖσθαι, ένέδραν καθίζειν. Συνών.: (επι)τηρῶ, παρατηρῶ, παραφυλάσσω, ἐλλοχάω-ῶ (μόνον κατὰ μτγ.). Τὸ δὲ θέτω εἰς ένέδραν λέγεται παρ. ἀρχαίοις: λοχίζω.

Ἐνεχυράζω (=λαμβάνω ἐνέγυρον(1)), πρτ. ἡνεχύραζον, μέλ. ἐνεχυράσω, ἀόρ. ἡνεχύρασα καὶ παθ. ἀόρ. ἡνεχυράσθην, τὰ δ' ἄλλα περιφραστικῶς. Ρημ. ἐνεχυρασία, [ἐνεχυρασμά, ἐνεχυρασμός, ἐνεχυραστής].

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθ., σχηματίζεται δὲ ἐκ τοῦ ἐνέχυρον (ὅπερ εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἐν καὶ ἔχνοδες = ὄχνος, ἀσφάλης), κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-αδ-ιώ=) -αζω ὅδοντοφωνον λήπτων' (ὅποι φράζω σημ.). Αὐξάνεται δὲ ἔξωθεν (πρβλ. ἐμπεδῶ, ἐμπολῶ, περούμιαζουμαι). Αγτὶ τοῦ ἐνεχυράζω λέγεται καὶ: ἐνεχυρα λαμβάνω καὶ ἐνεχυρασίαν ποιοῦμαι· δέ εἶναι τὸ: ἐνεχυρα κεῖται, ἐνεχυρα ἔχεται.

Ἐνθυμεόμετοῦμαι (=ἐν θυμῷ τίθημι τι, σκέπτομαι) ἀποθ. παθ.: πρτ. ἐνεθυμούμην, μέσ. μέλ. ἐνθυμήσομαι, παθ. ἀόρ. ώς μέσ. ἐνεθυμήθην, πρκ. ἐντεθύμημαι, ὑπερσ. ἐνετεθύμημην. Ρημ. ἐνθύμησις, ἐνθύμημα, ἐνθυμητέον.

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τῆς ἐν καὶ θυμός γίγνεται δ' ἀμέσως ἐξ αὐτῶν μὴ μεσολαβοῦντος συνθ. ὄνόματος. Τὸ παρ' ἡμῖν ἐνθυμοῦμαι (οὐδὲ ἀντίθ. λησμονῶ), ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ παρ' ἀρχαίοις μέμνημαι (οὐδὲ ἀντίθ. ἐπιλανθάνομαι). Συνών. ὅπα ἔννοια σημ..

Ἐννοέω-ῶ (=ἐν τῷ νῷ βάλλω τι, σκέπτομαι), πρτ. ἐνενόουν, μέλ. ἐνθυμήσομαι ή ἔννοια γενήσεται μοι [καὶ ἐννούσω μτγν.], ἀόρ. ἐνενόησα, πρκ. ἐννενόηκα, ὑπερσ. ἐνενενόηκειν. Μέσ. ἐννοοῦμαι (=ἐν τῷ νῷ τίθημι τι), πρτ. ἐνενοούμην καὶ παθ. ἀόρ. ώς μέσ. ἐνενοήθην. Τὰλλα ἐκ τοῦ ἐνεργ.. ὅπερ οὐδὲν διαφέρει περὶ τὴν σημασίαν (ὅρα σκοπῶ σημ.). Ρημ. ἐννόησις [ἐννοήμα], ἐννοητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐννοοσ-ους (ἐξ οὐ καὶ ἔννοια) κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. πρατεό-) κρατέω-ῶ. Ἀντὶ τοῦ ἐννοῶ λέγεται καὶ: ἔννοια γίγνεται (ἢ ἐμπίπτει μοι, λαμβάνω ἔννοιάν τινος. Συνών. τῷ ἐννοῶ εἶναι τά: ἐνθυμοῦμαι, διανοοῦμαι, λογίζομαι, σκοπῶ καὶ σκοποῦμαι, κατέχω, τιθῶ, πρὸς δὲ καὶ ἡ φράσις: ἐν νῷ ἔχω.

Ἐνοχλέω-ῶ (=προξενῶ ἐνόχλησιν, βάρος εἰς τινα), πρτ. ἡνώχλουν, μέλ. ἐνοχλήσω, ἀόρ. ἡνώχλησα, πρκ. ἡνώχληηα, ὑπερσ. ἡνωχλήκειν. Παθ. ἐνοχλοῦμαι, πρτ. ἡνωχλούμην, [παθ. μέλ. ἐνοχληθήσομαι, μέσ. μέλ. ώς παθ. ἐνοχλήσομαι. παθ. ἀόρ. ἡνώχληθην], πρκ. -ἡνώχλημαι, ὑπερσ. ἡνωχλήμην. Ρημ. [ἐνόχλησις, ἐνόχλημα, ἀνενόχλητος, ἐνοχλητέον.

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἐν καὶ τοῦ ποιητ. δχλέω-ῶ, ὅπερ ἐκ τοῦ δχλος (=πλῆθος λαοῦ, ἐνόχλησις). Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται καὶ ἔσωθεν (πρβλ. ἀνέχομαι, ἀμπέχομαι, ἐπανορθῶ καὶ διαιτῶ). Αγτὶ τοῦ ἐνοχλῶ λέγεται καὶ: δχληρός εἰμι τινί, δι' δχλον ἔστι μοί τι, δχλον παρέχω τινί καὶ πράγματα παρέχω τινί· ἀντὶ δὲ τοῦ ἐνοχλοῦμαι καὶ: πράγματα ἔχω.

Ἐντέλλομαι (=δίδω ἐντολήν, παραγγέλλω) ἀποθ. μέσ.: πρτ. ἐντελλόμην, [μέλ. ἐντελοῦμαι], μέσ. ἀόρ. ἐνετειλάμην, πρκ. ἐντέλλημαι ὑπερσ. ἐνετετάλμην. Ρημ. ἐντολή, [ἐνταλμα].

(1) Ἐπὶ δὲ τῆς σημ. δίδω ἐνέχυρον οἱ μὲν ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο τὰς περιφρ. δίδωμι ἐνέχυρον, τίθημι ἐνέχυρον καὶ φέρω [ἐνέχυρα, οἱ δὲ μτγν. τὸ δὲ ἐνεχυριάζω, ἐξ οὐ καὶ τὸ: ἐνεχυριασμός (=δόσις ἐνεχύρου)].

Σημ. Τὸ δ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἐν καὶ τέλλουσαι, ὅπερ ἐκ θέμ. τελ., ἐξ οὗ τὰ ποιητ. (τελ.-j-w=) τέλλω ἦν συνθ. ἐντέλλω. Ἐκ τοῦ θέμ. τελ.- προσύκυψε κατὰ συγκοπὴν τὸ τελ., ἐξ οὗ ταλ., ἐξ οὗ ὁ ἐν τέ-ταλ·μαι (πρβλ. πάντα τὰ ὑγρόλ. τὰ ἔχοντα θέμα μονοσύλλαβον μετά ὁτι. φωνήντος ε' φθείρω, σπειρώ κλ.). Συνών. παραγγέλλω (ὅπερ καὶ συνηθέστερον παρ² Ἀττικοῖς), κελεύω, ἐπιστέλλω, ἐπι-σκηνττω, διατάσσω, παρεγγυῶ.

Ἐξεστι (μοί, σοί, αὐτῷ· ἡμῖν, ὑμῖν, αὐτοῖς), [ῆτοι τὰ πρόσωπα τῶν ἀριθμῶν ἐηλασύνται ἐκ τῆς παρ² αὐτῷ δοτικῆς, ἥτις καὶ προσωπικὴ καλεῖται] = εἶναι ἐπιτετραμμένον, δυνατὸν εἰς ἐμέ, κλ.), ἀπρόσ. (διποτ. ἐξῆ, εὔκτ. ἐξει! η προστ. ἐξέστω ἀπαρ. ἐξεναι! μτχ. ἐξόν), πρτ. ἐξῆν, μέλ. ἐξέσται, τἀλλα περ. Οὕτω καὶ τὸ ἐνεστι (=εἶναι δυνατόν). Ρημ. ἐξουσία.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς προθ. ἐξ καὶ τοῦ ἐστὶ (ὅρα εἰμι)· ὡς ἐνεργ. μπβ. εἶναι τά· ἐξουσίαν δίδωμι, ἐξουσίαν ποιῶ τιν., ἐξουσίαν παρασκευάζω· ὡς παθ. δὲ τό· ἐξουσίαν λαμβάνω καὶ ἐξουσία δίδοται μοι ὑπό τινος. Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ ἐξεστι καὶ ἐνεστι ὅρα εἰμι σημ. 2.

Ἐξετάζω, πρτ. ἐξήταξον, μέλ. ἐξετάσω, καὶ β' ἐξετῶ, (-χε, -χ κλ.), ἀδρ. ἐξήτασα, πρκ. ἐξήτακα, ὑπερσ. ἐξητάκειν. Παθ. ἐξετάζομαι, πρτ. ἐξήταξόμην, παθ. μέλ. ἐξετασθήσομαι, παθ. ἀδρ. ἐξητάσθην, πρκ. ἐξήτασμαι, ὑπερσ. ἐξητάσμην., Ρημ. ἐξέτασις, ἐξετασμός, ἐξεταστής, (ἐξ οὗ ἐξεταστικός) [καὶ ἐξεταστήριον], ἐξεταστέον, ἀνεξε-ταστος.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἐξ καὶ ἐτάξω, ὅπερ ἐκ τοῦ ἐτός (εἰμί) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-αδ-j-w=) αἷς ω ὁδοντοφ. (πρβλ. φράζω καθ' ὁ καὶ γυμνάζω κλ. κλ.). "Οὐθεν ἀναλογικὸν θέμ. ἐξεταδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλήν τοῦ ἐνεσ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ δηματ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφέρ. ἀναλελυμ. ἐξετάζω ἐμαυτόν. "Αντὶ τοῦ ἐξετάζω λέγεται καὶ ἐξέτασιν ποιοῦμαι· παθ. δὲ ἐξέτασις γίγνεται. Συνών. ίδε ἐρευνῶ σημ.

Ἐρευκ, ίδε εἴκω (=όμοιάζω, φαίνομαι).

Ἐρετάζω, πρτ. ἐώρεταξον, μέλ. ἐօρτήν τελῶ [καὶ ἐօρτάσω μτγν.], ἀδρ. ἐώρετάσα, πρκ. ἐօρτήν τετέλεκα, ὑπερσ. ἐօρτήν ἐτετελέκειν. Παθ. ἀδρ. [ἐωρτάσθην μτγν.], τὰ δ' ἄλλα κατὰ περίφρασιν. Ρημ. [ἐօρτασις, ἐօρτασμά, ἐօρτασμός, ἐօρταστής].

Σημ. Ἐκ τοῦ (ἐΦορτή=) ἐօρτή κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-αδ-j-w=) αἷς ω ὁ-δοντοφ. (πρβλ. φράζω, καθ' ὁ ἀναγνάζω δικά·ω κλ.). "Οὐθεν θέμ. ἀναλογ. ἐօρταδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλήν τοῦ ἐνεσ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ δηματ. Τὸ δ. ηγ-γανετο καὶ ονικῶς: ἡδρεταξον, ἡδρετασα κλ. "Ἐκ τῶν τύλων δὲ τούτων κατ' ἀνα-λαγήν χρόνου οὐληιαδῶν προέκυψαν οἱ τύποι ἡδρεταξον, ἡδρετασα κλ. "Αντὶ τοῦ ἐօρτάζω λέγεται καὶ: ἐօρτήν ἄγω, ἐօρτήν τελῶ. Παθ. δέ: ἐօρτή ἐστι (ἢ γίγνεται).

Ἐπανορθόθω=ῶ (=στήγω τι πάλιν ὅρθιον, ἐπαναφέρω τι εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ ὅρθην κατάστασιν, ἐπανορθώνω), πρτ. ἐπηγνώρθουν, μέλ. ἐπανορθώσω, ἀδρ. ἐπηγνώρθωσα, πρκ. ἐπανορθώσας ἔχω, ὑπερσ. ἐπανορθώσας εἰχον. Μέσ. ἐπανορθοῦμαι, πρτ. ἐπηγνώρθούμην, μέσ. μέλ. ἐπανορθώσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐπηγνώρθωσάμην, παθ. μέλ. ἐπαρνοθωθήσο-μαι, παθ. ἀδρ. ἐπηγνώρθωθην, πρκ. ἐπηγνώρθωμαι. Ρημ. ἐπανόρθωσις, ἐπανόρθωμα, [ἐπανορθωτής, (ἐξ οὗ ἐπανορθωτικός)], ἐπανορθωτέον.

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἐπί, ἀνὰ καὶ τοῦ δρθῶ-ῶ, ὅπερ ἐκ τοῦ δρθῶς. Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιαῖται συγχρόνως καὶ ἐν ἀρχῇ τῇ; β' προσένεσεως καὶ μετ' αὐτήν· (πρβλ. ἀνέχομαι, ἀμπέχομαι, ἔνοχλῶ καὶ διαιτῶ).

***Ἐπεέγω** (μιθ. = πιέζω, στενοχωρῶ, βιάζω, ἐπιταχύνω· ἀμιθ. = σπεύδω, βιάζομαι), πρτ. -ῆπειγον, [μελ. ἐπειξώ, ἀρ. ἡπειξα]. Μέσ. ἐπείγουμαι, πρτ. ἡπειγόμην, [μέσ. μέλ. ἐπειξομαι], παθ. ἀρ. ώς μέσ. ἡπειχθῆνη, [πρκ. ἡπειγματι, ὑπερσ. ἡπειγμην μτγν.], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ρημ. [ἐπειξις, ἐπείκτης, Ἐπειγεύς, ἡπειγμένως], ἐπεικτέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἐπειγ- (ὅπερ ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ ὥις. (ἀγ., ἐξ οὗ) ἐγ- προσλήψει τοῦ προσφύμ. j.: ἐπ-εγ-j- καὶ κατὰ μετάθ. ἐπειγ-). Τὸ δὲ αὐξάνεται ἐξωθεν- (πρβλ. ἀμφιέννυμι, ἀμπίσκω, ἐπίσταμαι, καθέξομαι) ἀπαγτῷ δὲ συνήθας καὶ μετὰ τῆς κατά. Τὸ κατεπείγω ἀπαντᾷ καὶ ἀπόδος.: κατεπείγει (= εἶναι ἀνάγκη) κλπ.

Σημ. 2. Συνών. τῷ μὲν μιθ. ἐπείγω εἶναι τά: (ἐπ)ἀναγκάζω, πιέζω, βιάζομαι· τῷ δὲ ἀμιθ. τά: βιάζομαι, σπεύδω, σπουδάζω, (ἐπι)ταχύνω· (ὅρα καὶ περιφράσεις αὐτῶν ἐν ἐκάστῳ ὅμιματι).

***Ἐπηρεάζω** (= ὑδρίζω, λοιδορῶ, ἀπειλῶ, κακομεταχειρίζομαι, βλάπτω), πρκ. ἐπηρέαζον, ἀρ. ἐπηρεάσα, πρκ. ἐπηρεάσας ἔχω, ὑπερσ. ἐπηρεάσας είχον. Παθ. ἐπηρεάζομαι, πρτ. ἐπηρεαζόμην, τάλλα ἐκ τῶν συνων. Ρημ. [ἐπηρεασμός, ἐπηρεαστής, ἐπηρεαστός (ἐξ οὗ ἀνεπηρεαστος)].

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐπήρεια, (ὅπερ ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ ἀρειὰ (ποιητ. ἀντὶ ἀρά· πρβλ. φορβή, φορειά) ογκωτιστεῖται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ φρέσκω (ἐπηρεάζω ἀντὶ ἐπηρει-άζω πρβλ. λεῖος, λείαν, λείαν- ἐλαύνω, λεη-λατῶ). ὅντεν θέμα ἀναλογικὸν ἐπηρεάζεται, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνετοῦ καὶ πρτ.) καὶ τὰ ὅμιλα. Συνών.: ἀπειλῶ, κατηγορῶ, λοιδορῶ, μέμφομαι, ὕβριζω, βλάπτω, λυμαίνομαι, φθείρω, (ἐκ)δειματώ, δεδίττομαι (μιθτ. καὶ ἀμιθ.).

***Ἐπειδουλεύω**, ἵδε βουλεύω.

***Ἐπειδημέω-ῶ** (= δια-ήθω ἐν τῇ πατρίδι, ώς ξένος διαιμένω που-ἐπὶ δὲ ἀσθενειῶν=ἐπιπολά-ω), δημαλόν. Ρημ. ἐπιδημία, ἐπιδήμησις.

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρα- νθ. ἐκ τοῦ ἐπίδημος, ἐξ οὗ καὶ ἐπιδημία. Σημα- τίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν ιωδὸν κράτος (θ. κρατεσ-) κρατεώ-ῶ. Συνών.: ἐνδημῶ, διατρέβω, (δια)μένω (οἰκοι). Αντίθ.: [ἐκδημῶ καὶ] ἀποδημῶ.

***Ἐπειθυμέω-ῶ**, πρτ. ἐπειθύμουν, μέλ. ἐπιθυμήσω, ἐπειθύμησα, πρκ. ἐπιτεθυμητκα, ὑπερσ. ἐπειτεθυμητκειν. Ἐκ δὲ τοῦ παθ. μόνον τὸ ἐ-πειθεῖται επιθυμεῖσθαι καὶ ἡ μτχ. ἐπιθυμούμενα. Ρημ. τιθύμησις, επιθυμητός], ἐπιθυμητῆς (ἐξ οὗ ἐπιθυμητικός).

Σημ. 1. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ θυμόδες (ὅπερ ἐκ τοῦ ώνω) μὴ κεσολαβούντος συνθ. δονύμιας (ὅρα ἐνθυμοῦμαι σημ.). Αντί τοῦ ἐπιθ. ώτε λέγεται καὶ: ἐπιθυμίαν ᔁχω, ἐν ἐπιθυμίᾳ εἰμί τινος, ἐπιθυμίᾳ χρῶμαι κλ.

Σημ. 2. Συνών.: βούλομαι, θέλω, ἐφίεμαι, δρέγομαι, (ἐπι)ποθέω-ῶ (ἐπὶ ἀπόντος), ἐράω-ῶ (ἐπὶ λισχηρᾶς ἐπιθυμίας) καὶ γλίχομαι (ἐπὶ ἀπρεποῦς). Αντίθ.: ἐποστρέφομαι.

***Ἐπικουρέω-ῶ** (= ἔρχομαι ώς ἐπίκουρος, βοηθῶ, ώφελῶ), πρτ. ἐπεκούρουν, μέλ. ἐπικουρήσω, ἀρ. ἐπεκούρησα, πρκ. ἐπίκουρος γέγονα,

δύερσ. ἐπίκουος ἔγεγόνειν καὶ παθ. πρκ. ἐπικενούομαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συγών. ἡ περιφρ. Ρημ. ἐπικούρησις, ἐπικούρημα, δυσ-επικούρητος.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐπίκουρος, δύερο ἐξ τῆς ἐπὶ καὶ κούρωσ (=νέος, παιληκάρι) σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ πράτος (κοατεσ-) κρατῶ. Ἀντὶ τοῦ ἐπίκουροῦ λέγεται καὶ: ἐπίκουρος γίγνομαι τινὶ καὶ ἐπίκουρον ποιοῦμαι. Συνών.: ἀμύνω, ἀργήω, βοηθῶ, τιμωρῶ, συμβάλλομαι, συναγωνίζομαι, λυσιτελῶ, ὀφελῶ, δύνημις.

***Ἐπειρε-έλασμα** ἡ ἐπειρελέσματος (=εἰμι αἱ ἐπιμελήσι φροντίζω περὶ τινος), ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ.: πρτ. ἐπεμελόμην καὶ ἐπεμελούμην, μέσ. μέλ. ἐπιμελήσομαι, παθ. ἀρ. ἐπεμελήθην, πρκ. ἐπιμεμέλημαι, δύερσ. ἐπεμελήμην. Ρημ. ἐπιμέλημα, ἐπιμελητής, (ἐξ οὐ ἐπιμελητικός), ἐπιμελητέον.

Σημ. 1. Τὸ μὲν ἐπιμέλομαι εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ τοῦ θέμ. μελετεῖ (τοῦ μέλετος), τὸ δὲ νεωτερον ἐπιμελοῦμαι εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐπιμελής (δύερο ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ μέλετος), ἐξ οὗ καὶ ἐπιμέλεια. Ἀντὶ τοῦ ἐπιμέλουματος ἡ ἐπιμελοῦματος λέγεται καὶ: ἐπιμέλειαν ποιοῦμαι, ἐπιμέλειαν ἔχω τινὸς ἡ περὶ τοῦ καὶ δι' ἐπιμελείας ἔχω τινά πιθ. δέ: ἐπιμελείας τυγχάνω δύο τινος, ἐπιμέλειά τινός (ἡ περὶ τινός) ἔστι, ἐπιμελές μοὶ ἔστι τινός.

Σημ. 2. Συνών.: κήδομαι, φροντίζω, θεραπεύω, περιέπω, μεριμνῶ, αἴτεται μοὶ τινος, προνοῶ, τημελῶ (σπν. ἐξ οὗ τὸ ἀτημέλητος). Ἀντίθ.: ἀμελῶ.

***Ἐπιειρηκέω** (=εἰμι αἱ ἐπίορκος, παραδαίγω τὸν δρόκον), πρτ. ἐπιειρηκούν, μέλ. ἐπιειρηκώ, ἀρ. ἐπιειρηκησα, πρκ. ἐπιειρηκητα, δύερσ. ἐπιειρηκήειν ἡ ἐπιειρηκώς ἦν. Παθ. μέλ. -ἐπιειρημήσομαι, τάλλα ἐκ τοῦ: ἐπιειρηκος γίγνομαι.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ (ἐπί-Εορκος=) ἐπίορκος (=οἱ ἐναντίον τοῦ δρόκου πράττων), ἐξ οὗ καὶ: ἐπιειρηκία σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλος (θ. τέλεσ-) τελῶ. Συνών. καὶ περιφρ.: ψευδορκῶ, ἐπίορκος εἰμι, -γίγνομαι. Ἀντίθ.: ενορκῶ καὶ ἐμπεδῶ τοὺς δρόκους.

***Ἐπιεπολάρξω** (=εἰμι αἱ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, δύορχω, ἐπιπλέω), μέλ. ἐπιπολάσω, ἀρ. ἐπεπόλλεσα, πρκ. ἐπιπολάσας ἔχω, δύερσ. ἐπιπολάσας είχον. Ρημ. [ἐπιπόλασις, ἐπιπολασμός, ἐπιπολαστικός].

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐπιπολῆ (=ἐπιφάνεια) ἐξ οὗ καὶ: ἐπιπόλαιος σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς ζωὴν δόντοφων. (πρβλ. δικαζω σημ.). Όθεν θέμ. ἀνάλογ. ἐπιπολᾶς-. Συνών.: ἐπιπλέω.

***Ἐπιειστέζωμα** (=προμηθεύομαι τροφάς), ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. ἀμπτο. σημ.: πρτ. ἐπειστεζόμην, μέτ. μέλ. ἐπιειστοῦμαι, μεσ. ἀρ. ἐπειστοῦμην, πρκ. προμηθήσιτοιν γέγονα, δύερσ. προμηθήσιτοιν γέγονειν. Ρημ. [ἐπιειστεισις, ἐπιειστεισμά], ἐπιειστεισμός.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ σῖτος καὶ γίγνεται ἀμέσως ἐξ αὐτῶν μὴ μεσολαβοῦντος συνθ. δύοματος. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐπίζω: Όθεν θέμ. ἀνάλογ. ἐπιειστεῖ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ κρόνοι (πλήν τοῦ ἐνεσ. καὶ πρτ.). Τὸ δ. λέγεται καὶ: προμηθεύειν ἐπιτηδείων ποιοῦμαι, προμηθήσιτοιν καὶ προμηθήσιτοιν καὶ.

***Ἐπέστατημα** (=γνωρίζω καλῶς), ἀποθ. παθ. μετ' ἐνεργ. διαθ.: (ἐπισταται, ἐπισταται καὶ, κατὰ τὸ ἴσταμαι) δύοτ. ἐπιστωματικοί, ἐπιστη-

ἐπίστηται κλ.: εὐκτ. ἐπισταίμην, ἐπίσταιο, ἐπίσταιτο κλ., προστ. [ἐπίστασο καὶ] ἐπίστω, -άσθια κλ. ἀπαρ. ἐπίστασθαι· μτχ. ἐπιστάμενος), πρτ. ήπιστάμην [ήπιστασο καὶ] ήπιστω, ήπισταιτο κλ., μέσ. μέλ. ἐπιστήσομαι, παθ. ἀόρ. ώς μέσ. ήπιστήθην, πρκ. ἔγγωκα, ὑπερσ. ἔγγωκειν. Ρημ. ἐπιστήμη, ἐπιστήμων, ἐπιστητός, ἐπιστητέον.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ τῆς ὅλης στα-. ἐξ ἡς τὸ ἵστημι. Ή νόποικ. καὶ εὐκτ. τονίζονται κατὰ τὰ εἰς -ω βαρύνοντα, καθ' ἄ καὶ τὰ: δύναμαι, κρέμαμαι, ἐπριάμην. Τὸ σ. τῆς καταλήξεως -σο ἐν τῷ πρτ. καὶ τῇ προτ. τοῦ ἐνεστ. ἀποβάλλεται «επίστοι Αττικῶς, ἐπίστασο Εὐλυνικῶς» (Μοίρις). Αὐτοῦ ἐνεστ. δὲ ἔχωθεν ώς καὶ τὰ ἀμφιέννυμι, ἀμπίσχω, ἐπείγω καὶ καθέζομαι. Συνώνυμα: οἴδα, γιγνώσκω, γνωρίζω (τι), αἰσθάνομαι, ἐπαῖω.

Ἐπιεστρεψτέω-Ω (=εἰμαι ἐπιειτάτης), πρτ. ἐπεστάτουν, μέλ. ἐπιστατήσω, ἀόρ. ἐπεστάτησα, πρκ. ἐπιειτάτης γέγονα, ὑπερσ. ἐπιειτάτης ἔγεγόναιν. Ρημ. ἐπιειτατητέον (=δεῖ ἐπιειτατεῖν, ἐπιτηρεῖν).

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐπιειτάτης (=ποθεδρος τῶν πρυτάνεων, τῆς βουλῆς, ἐν Ἀθήναις ἐπὶ μίαν ἡμέραν· παράγεται δὲ ἐκ τοῦ ἐφίστημι), ἐξ οὐ καὶ τὸ μτγν: ἐπιειτασία, ἀνθ' οὐ παρ' Ἀττ. λέγεται ἐπιειτασίς. Σηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ εὐτυχῆς (θ. εὐτυχεσ· εὐτυχέσ-ω=εὐτυχέω=) εὐτυχῶ. Τὸ ἐπιειτατῶ λέγεται καὶ: ἐπιειτάτης εἰμι.

Ἐπιειτομέζω (=ὑποστομώνω, κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ), πρτ. ἐπειτομέζον, μέλ. ἐπιειτομῶ, ἀόρ. ἐπειτομίσα, πρκ. ἐπιειτομίσας ἔχω, ὑπερσ. ἐπιειτομίσας είχον. Παθ. ἀόρ. ἐπειτομίσθην, πάντα δὲ τάλλα ἐκ τῶν συγγων. ή περιφρ. Ρημ. [ἐπιειτομισμα, ἐπιειτομισμός, ἐπιειτομιστέον].

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐπὶ στόμα (βάλλω) μὴ μεσολαβοῦντος συνθ. ονόματος (ὅπα ἐπιειτίζομαι σημ.) πρβλ. καὶ ἀπὸ στόματος, στήθους (λέγω): ἀπειτοματίζω, ἀποίκηστηθίζω. Συνων.: φιμβώ-ω, σιγάζω, πραῦνω, σιωπήν ποιῶ· καὶ ώς παθ. σιωπῶμαι, σιωπή ἔστιν (ἢ γίγνεται).

Ἐπιειτηθεύω (=πράττω τι μετὰ σκέψεως, ἐκτελῶ ἀκριβῶς, προσπαθῶ, ἐπιχειρῶ), πρτ. ἐπειτηθεύον, μέλ. ἐπιειτηθεύσω, ἀόρ. ἐπειτηθεύσα, πρκ. ἐπιειτηθεύκα, ὑπερσ. ἐπειτηθεύκειν. Παθ. ἐπιειτηθεύομαι καὶ πρκ. ἐπιειτηθεύμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συγγων. παρ' Ἀττ. Ρημ. ἐπιειτηθεύσατηθεύμα, [ἐπιειτηθεύτης, ἐπιειτηθεύτος], ἐπιτηθεύτεον.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐπίτηθεος (=ἐπὶ τούτῳ, σκοπίμως, προμητειημένως· ὥπερ ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ τῆς προσθήκη τοῦ νεωτεριστικοῦ σ κατ' ἀναλογίαν τῶν: κθές, αἵξ, τῆτες, καθ' οὐ καὶ οἰκαδες) ἐξ οὐ καὶ ἐπιειτηθεύος. Συνών.: αἰσκῶ, ἐπιχειρῶ, ἐργάζομαι, πειρῶμαι.

Ἐπιειτροπεύω (ἀμβτ.=εἰμαι ἐπίτροπος), πρτ. ἐπειτρόπευον, μέλ. ἐπιειτροπέυσω, ἀόρ. ἐπειτρόπευσα, πρκ. ἐπιειτροπέυσας ἔχω, ὑπερσ. ἐπιειτροπέυσας είχον. Παθ. ἐπιειτροπέυομαι, παθ. ἀόρ. ἐπειτροπέυθην καὶ πρκ. ἐπιειτρόπευμαι, τάλλα κατὰ περίφρασιν. Ρημ. ἐπιειτροπεία, ἐπιειτρόπευσις, ἐπιειτροπευτικός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐπίτροπος (ὥπερ ἐκ τοῦ ἐπιειτρόπω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύων. Ως μτβ. τοῦ ἐπιειτροπεύω είναι τό: ἐπίτροπον καθίστημι τικα καὶ ἐπίτροπον καταλείπω τινός· ἀντί δὲ τοῦ ἐπιειτροπέυομαι λέγεται καὶ: ἔστιν ἔμοι ἐπιειτροπεία. Συνών. καὶ περιφρ.: διοικῶ, διαχειρίζω, εὐθύνω, ἐπίτροπος εἰμι, ἐπιειτροπείαν ἔχω.

ΙΩΑΝ. Θ. ΡΩΣΣΗ—ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΩΜ. ΡΗΜΑΤΩΝ

6

Ἐπιχειρέω·ῶ (=θέτω γειρα εἰς τι, ἀρχίζω τι, κάμνω ἐπιχειρησιν), πρτ. ἐπεχειρούν, μέλ. ἐπιχειρήσω, ἀόρ. ἐπεχειρησα, πρκ. ἐπιχειρίηρηκα, ὑπερσ. ἐπεκειριήκειν. Παθ. ἐπιχειροῦμαι (=προσδάλλομαι), πρτ. ἐπεχειρούμην καὶ παθ. ἀόρ. ἐπεχειρήθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνυμοθάλλομαι, προσπίπτω. Ρημ. ἐπιχειρησις, ἐπιχειρημα, ἐπιχειρητής, ἐπιχειρητέον.

Σημ. Τὸ δέ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ χειρὶ (ὅς αἱ ἐγχειρέω·ῶ σημ.). Δέγεται δὲ καὶ ἐπιχειρησιν ποιοῦμαι, ἐπιχειρητής εἰμι. Συνών. ίδε ἐγχειρῶ σημ.

Ἐποιατι (=ἀκολουθῶ), ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. εἰπόμην, μέσ. μέλ. ἐφομαι, μέσ. ἀόρ. β' ἐσπόμην (ὑποτ. ἐπί·σπωμαι, εὐκτ. ἐπι·σπούμην· προστ. ἐπί·σπου· ἀπαρ. ἐπι·σπέσθαι· μτχ. ἐπι·σπόμενος), πρκ. ἡκολούθημα, ὑπερσ. ἡκολούθηκειν. Ρημ. ὀπαδός.

Σημ. Θέμ. (σεπ.=) ἐπ- ἡ κατὰ συγκοπὴν σπ- (ἔξ οὗ δέ σπ-θμην). Ο πρτ. αὐξάνεται διά τοῦ εἰ ἔγεια τοῦ ἐν ἀρχῇ σ: (ἐ-σεπ-θμην=ἐεπόμην)=εἰπόμην· δασύνεται δὲ ώς καὶ ὁ ἀόρ. β' ἐ-σπ-θμην κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἔνεοτ. καὶ μέλλ. Τὸ δέ ημ. διπαδός κυρίως ἐκ τοῦ διπάξω δὲν ἐφύλαξε τὸ πνεῦμα τοῦ πρωτοτύπου· πρβλ. ἴννεομαι=ἴχνος κλ. Συνών. ἀκολουθῶ, ἔχομαι (τινος), στοιχέω· δμολογῶ, σύμφημι, πειθομαι, ὑπακούω.

Ἐπω (=ἀσχολοῦμαι περί τι) ἀπλούν ποιητ., παρὰ δὲ Ἀττικοῦ· ἀείποτε σύνθ. μετὰ τῆς περί: περιέπω (=μεταχειρίζομαι τινα, προσφέρομαι πρός τινα οὕτως ἢ ἄλλως, θεραπεύω, τιμῶ), πρτ. περιεπον, μέλ. περιέψω, [ἀόρ. περιέπον], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Παθ. περιέπομαι, πρτ. περιεπόμην, [μέσ. μέλ. ως παθ. περιέψομαι, παθ. ἀόρ. περιείφθην μτγν.], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ προσφέρομαι.

Σημ. Θέμ. (σεπ.=) ἐπ- (ὅς αἱ ἐπομαι σημ.). Τὸ δέ παρὰ ποιητ. καὶ μτγν. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετά τῆς διὰ καὶ ἀμφι: διέπω (=ἐπιστατῶ, διοικῶ), πρτ. διεῖπον, μέλ. διέψω καὶ ἀόρ. διέσπον. Συνών. τῷ μὲν περιέπω εἶναι τὰ: περιστοιχίω, ἔπομαι, χρῶμαι, θεραπεύω, ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, τιμῶ· τῷ δὲ περιέπομαι τὸ: προσφέρομαι.

Ἐράσω·ῶ (=ἔχω ἔρωτα, σφοδρὰν ἐπιθυμίαν, ἀγαπῶ), πρτ. ἥρων, [παθ. μέλ. ως ἐνεργ. ἔρασθησομαι ποιητ. καὶ μτγν.], παθ. ἀόρ. ως ἐνεργ. ἥράσθην, πρκ. ἔρωτα ἔσχημα, ὑπερσ. ἔρωτα ἔσχηκειν. Παθ. ἔρωμαι, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφρ. Ρημ. ἔραστής (οὗ θηλ. ἔραστροια), [ἔρασμός, ἔξ οὐ] (ἔρασμιος), ἔραστὸς (ἔξ οὗ πολυέραστος, ἀξιέραστος).

Σημ. 1. Θέμ. ἔρασ- πρὸ τῶν ἀπὸ μ., τ., θ ἀρχομένων δηματ. καταλήξεων καὶ ἔρα- πρὸ φωνηντων διὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ σ. Ο χαρακτήρ α τηρεῖται πανταχοῦ βεργίν· πρβλ. γελάω σημ. Αντί τοῦ ἔρωτος λέγεται καὶ ἔραστής εἰμί τινος, ἔρωτα ἔχω καὶ (σχυρότερον) ἔρως ἔχει μέ τινος. Συνών.: ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ (οὗ ίδε σημ. 2.).

Σημ. 2. Οἱ ποιηταὶ ἀντί τοῦ ἔρωτος μετεχειρίζοντο τό: ἔραμαι (κατὰ τὸ ἵσταμαι), πρτ. ἥράμην καὶ μέσ. ἀόρ. ἥρασάμην. Ρημ. ἔρατης, ἔρατός, ἔρατεινός.

Ἐργάζομαι, ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ.: πρτ. ἥ(ει)ργαζόμην, μέσ. μέλ. ἔργασσομαι, μέσ. ἀόρ. ἥ(ει)ργασάμην, παθ. μέλ. ως παθ. -ἔργασθησομαι, παθ. ἀόρ. ως παθ. ἥ(ει)ργάσθην, πρκ. ἥ(ει)ργάσμαι, ὑπερσ. ἥ(ει)ργάσμην καὶ ἥ(ει)ργασμένος ἦν, μετ' ὅλ. μέλ. ἥ(ει)ργασμένος ἔσομαι. Ρημ. ἔργατης, (ἔξ οὗ ἔργασία, ἔργατικὸς [καὶ ἔργατεύω]) [ἔργαστής ἦ] ἔργαστης.

(εξ ου ἐργαστήριον), ἔργανη, ἐργαλεῖον, ὄργανον, ἐργάσιμος, [ἐργαστός], ἐργαστέος, -έον, [ἐργασία].

Σημ. Ἐκ τοῦ (Φέρον=) **ἔργον** (οὐα ἐγκωμιάζω σημ.). Τὸ δῆμα ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ πλείστων προθέσεων, αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται καὶ διὰ τοῦ εἰ, διότι τὸ πάλιν εἶχεν ἐν ἀρχῇ F. Ἀντὶ τοῦ ἐργάζομαι λέγεται καὶ: ἐργάτης εἷμι (οὐ ἀντίθ. ἀργός εἷμι) καὶ ἐνεργός εἰμι. Συνών.: πραγματεύομαι, δρῶ, ποιῶ, πράττω, ἔρδω (μ. ἔρξω, ἀρ. μόνον μτγ. ἔρξας, πρκ. ἔρχα, ὑπερσ. ἔρχογεν) καὶ ἔρξω (μόνον ἀρ. ἔρθεσαι καὶ παθ: ἀρ. [ἐρρέχθην]). Ἀντίθ. ἀργῶ.

Ἐρεθίζω, πρτ. ἡρέθιζον, [μέλ. ἐρεθίσω καὶ ἐρεθίσω], ἀρ. ἡρέθισα, πρκ. ἡρέθικα, ὑπερσ. ἡρέθικειν. Παθ. ἐρεθίζομαι καὶ ὑπερσ. -ἡρέθισμην, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν συνών.: παροξύνω, δργίζω, διεγείρω. Ρημ. [ἐρέθισμα, ἐρεθίσμός, ἐρεθιστής (εξ ου ἐρεθιστικός)], ἐρεθιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. ἔρεθω (=ἐρεθίζω), ὅπερ ἐκ τοῦ ἔρει.

Ἐρείσω (=στηρίζω), παρ' Ἀττ. πεζ. μόνον σύνθ.: ἀντερείδω· πρτ. ἀντήρειδον, [μέλ. ἐρείσω], ἀρ. ἡρεισα, [πρκ. ἐρήρεικα καὶ ἡρεικα μτγν.]. Παθ. -ἔρειδομαι, [πρτ. ἡρειδόμην], παθ. καὶ μέσ. μέλ. ἐλλείπουστ, [παθ. ἀρ. ἡρεισθηγ], μέσ. ἀρ. -ἡρεισάμην, [πρκ. ἐρήρεισμαί καὶ ἡρεισμαί, ὑπερσ. ἐρηρεισμην καὶ ἡρεισμην]. Ρημ. ἐρεισμα, ἀντ-ηρίς.

Σημ. Θέμ. (ἔρειδ, ἔξ ου) ἔρειδ· (πρβλ. λιπ- λειπ-, πιθ- πειθ- κλ.). Οἱ ποιητ. καὶ μτγν. συντελικοὶ χρόνοι λαμβάνουσιν ἢ τὸν Ἀττικὸν ἢ τὸν συντελικὸν ἀναδιπλασιασμόν. Συνών.: στυλόω-ῶ, στηρίζω καὶ στερεόω-ῶ.

Ἐρευνάω (=ἐπιμελῶς ζητῶ γὰρ εὗρω, ἀναζητῶ, ἔξετάζω), πρτ. ἡρεύνων, [μέλ. ἐρευνήσω], ἀρ. ἡρεύνησα, πρκ. ἐρευνήσας ἔχω, ὑπερσ. ἐρευνήσας εἶχον. Παθ. ἐρευνώμαι καὶ μέσ. μείποτε σύνθ. -ἔρευνῶμαι, μέσ. μέλ. -ἔρευνήσομαι, μέσ. ἀρ. -ἡρευνησάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνών. Ρημ. [ἐρευνητής (θηλ. ἐρευνήτρια) ἢ ἐρευνητήρ, ἐρευνητός], ἐρευνητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἔρευντο. Τὸ δὲ ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. ἀνά, διά, πρό. σύν. Συνών.: ἔξει τάξω, ἀνερωτῶ, ἀναζητῶ, πολυπραγμονῶ, πυνθάνομαι ἀκριβῶ, ἀναρρίνω, δοκιμασίαν πιοῦμαι (ἢ λαμβάνω), δοκιμάζω (δὲ ίδε).

Ἐρέζω (=φιλονικῶ), πρτ. ἡρίζον, μέλ. ἔριν ἔξω [καὶ ἐρίσω μτγν.] ἀρ. ἡρίσαι, πρκ. ἐρίσας ἔχω [καὶ μτγν. ἡρικα καὶ μεσ. ώς ἐνεργ. ἐρήρισμαί], ὑπερσ. ἐρίσας εἶχον κλ. Ρημ. [ἐρισμα, ἐρισμός, ἐριστής (εξ ου ἐριστικός), ἐριστός, ἀν-αμφ-ἡριστος].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἔριτο. Θέμ. ἔριδ-, ἔξ ου (προσλήψει τοῦ προσφ. -ι-: ἔριδ-ι-ω=) ἔριξω. Ἀντὶ τοῦ ἔρικω λέγεται καὶ: ἐν ἔριδι εἶμι πρός τινα, ἔριν ἔχω καὶ ἔριδε χρῶμαι πρός τινα. Παθ. δὲ: ἔριτο ἐστίν, ἔρις γίγνεται, ώς μτβτ. δὲ είναι τό: ἔριδας ἐμβάλλω τινί. Συνών. ίδε ἀμφισθητᾶ σημ.

Ἐρημηνεύω (=είμαι ἐρημηνεύς, ἐξηγώ, μεταφράζω), πρτ. ἡριμήνευον, μέλ. ἐρημηνεύσω, ἀρ. ἡριμήνευσα, πρκ. ἐρημηνεύς γέγονα, ὑπερσ. ἐρημηνεύς ἐγέγόνειν. Παθ. ἐρημηνεύομαι, τὰλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ρημ. ἐρημηνεία, [ἐρημήνευσις, ἐρημήνευμα], ἐρημηνευτής (εξ ου ἐρημηνευτικός), διερημηνευτής, [ἐρημηνευτέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐρημηνεύς (=ἐξηγητής), ὅπερ ἐκ τοῦ Ἀττ. καὶ ἐρημηνευτής καὶ διερημηνευτής ἐλέγετο, τὸ δὲ διερημηνεύς, ώς καὶ

τὸ ἐκ τούτου παρασύνθ. διερμηνεύω εἶναι μτγν. Ἀγτὶ τοῦ ἔρμηνεύω λέγεται καὶ ἔρμηνεύς είμι (ἢ γίγνομαι). Συνών.: ἔξηγονται, [μεταφράζω μτγν.], (δια) σαφηνίζω, ἀναπτύσσω.

“Ἐρπω [ἢ ἔρπυζω] (=σύρομαι μὲ τὴν κοιλίαν, βαδίζω ἀργά, πορεύομαι), [πρτ. εἰρπον, μέλ. ἔρψω ἢ ἔρπυσω, ἀόρ. εἰρπυσα ποιητ. καὶ μτγν.]. Ῥημ. ἔρψις, [ἔρπης, -ητος (=εἰδος λειχήνος)], ἔρπετόν, [ἔρπυσις, ἔρπυσμός, ἔρπυστής, ἔρπυστήρ].

Σημ. Θέμ. (σεορτ.=) ἔρπ· ποβλ. λατ. serpo. Τὸ ἔρπω παρ' Ἀττ. πεζ. ἀπαντῷ μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. ἔξ(καθ)έρπει. Τὸ ἔρπω καὶ μτγν. ἔρπυζω αὐξάνονται καὶ ἀναδιπλασιάζονται διὰ τοῦ ει, διότι τὸ πᾶλαι είχον ἐν ἀργῇ σ. Συνών.: βαδίζω, περιπατῶ, πορεύομαι, σύρομαι.

“Ἐρρω (=περιεπλανήθην, ἐφθάρην, ἐχάθηγ), μόνον ὁ ἐνεστ. μετὰ σημ. παρακειμένου, τάλλα ποιητ. [ῆτοι. πρτ. ἥρρον, μέλ. ἔρρήσω, ἀόρ. ἥρρησα, πρκ. -ῆρρηκα] ἀνεπληρούντο δ' ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Θέμ. (Εεορτ.=) ἔρρε· (ποβλ. λατ. verso=στρέψω). Ἡ ποιητ. προστ. ἔρρε (=κρημνίσουν, ξεκούμπισουν) ἐκφράζει συνήθως ἀγανάκτησιν καὶ ἀποστροφήν. Συνών.: ἀπόλλυμα, φθείρομαι, πλανῶμαι.

“Ἐρυθράξενθρεσις (=κοκκινίζω ἐξ ἐντροπῆς) ἀποθ. μόνον ὁ ἐνεστ., οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἀνεπληρούντο ἐκ τῶν συγγν. ἢ περιφράσεων.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἔρυθρος [ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. ἔρυθραινω (=κάμνον τι κόκκινον) κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλας-μελαίνω. Παρὰ μτγν. ἀπαντῷ καὶ ὁ ἐνερ. τύπος ἔρυθραινω (=βάψιτο κόκκινον). Συνών.: ἔρυθριάω-ῶ, [Ιφοινίσσομαι], ἔρυθρος γίγνομαι.

“Ἐρυθροεύθω-ῶ (=κοκκινίζω ἐξ ἐντροπῆς) καὶ ἀόρ. ἔρυθρίāσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ. : ἔρυθρος γίγνομαι. Ῥημ. [ἐρυθρίασις].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἔρυθρος κατ' ἀναλογίαν τοῦ θεφθαλμία-δρφθαλμία, καθ' δὲ καὶ στρατηγός-στρατηγία, σπλήν-σπληγμάτων. Συνών.: ἴδε ἔρυθραινομαι σημ.

“Ἐρύκω (=καλύω, ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω), ποιητ.: [πρτ. ἥρυκον, μέλ. ἔρύξω, ἀόρ. α' ἥρυξα καὶ β' ἥρύκακον], παρ' Ἀττ. δὲ ἀπαντῷ μόνον ὁ σύνθ. ἐνεστ.: ἀπερύκω, τὸ ἀπαρ. ἔρύκειν καὶ ὁ ἀόρ. ἀπήρυξα, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληρούντο ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Θέμ. ἔρυκ-. Συνών.: ἴδε ἔμποδίζω σημ.

“Ἐρχομένες, ἀποθ. (ὑποτ. ἵω, ἵης, κλπ.: εὔκτ. ἰοιμι καὶ ἰοίην πρστ. ἵτι, ἵτω, κλ., ἀπαρ. λέναι, μτχ. ἵών), πρτ. ἱειν καὶ ἱα, μέλ. είμι, (ἢ ἀφίξομαι), ἀόρ. ἥλθον (ἢ ἥκον), πρκ. ἐλήλυθα (ἢ ἥκω), ὑπερσ. ἐληλύθειν (ἢ ἥκον) καὶ ἐληλυθώς ἥν. Ῥημ. δόδος, οἵμος (δ), ἔπ-ηλνς, νέ-ηλνς, [προσ-ήλυτος], ἐλεύθερος.

Σημ. 1. Τὸ δὲ εἶναι ἐλλειπτικὸν (ὅρα εἰσ. § 17): ἔχει δὲ τὰ ἔξης θέμ. 1) ἔρ-, (ἔξ οὖ προσλήψει τοῦ προσφ. σκ- καὶ τῆς ὀλικῆς καταλ. -ομαι: ἔρ-σκ-ομαι καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ μεταξὺ συμφόνων =ἔρκο-ομαι=) ἔρχομαι (κατὰ τὸ δέχομαι δ ἴδε). 2) ἵ- καὶ ἵσγ. εἰ- (ὅρα εἴμι σημ.) καὶ 3) ἐλευθ- (ἐξ τοῦ ἀχρήστου ἐλεύθω) καὶ ἀσθ. ἐλυθ- καὶ κατὰ συγκοπὴν ἐλθ.

Σημ. 2. Οἱ ἐνεστ. ἔρχομαι ἀπαντῷ ἐν μόνῃ τῇ δριστικῇ. ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεσι, τῇ ἀπαρ. καὶ μετογῇ μόνον ἐν συνθέσει κατὰ τὰ ἔξης πρόσωπα: ὑποτ. προσέρχονται εὔκτ. ἔξέρχοτο ἀπαρ. ὑπέρχεσθαι (=κολικεύει) καὶ μτγ.

(παρ-, περι-) ὑπ-ερχόμενος. Ἀναπληροῦται δὲ τὸ ἔρχομαι ὑπὸ τοῦ εἶμι, ὅπερ ἐν μὲν τῇ ὄριστηῇ ἔχει ἀείποτε σῆμα μέλλοντος, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ἐγκίλεσσι τῇ ἀπαρ. καὶ μτχ. ὅτε μὲν μέλλοντος, ὅτε δὲ ἐνεστῶτος. Ὁ πρτ. ἡρχόμην ἀπαντᾷ σπανίως μόνον ἐν συνθέσει, ἀναπληροῦται δὲ διὰ τοῦ πρτ. τοῦ εἶμι: ἥκειν καὶ ἥσα. Ὁ ἄρδ. προέκυψεν ἐκ τοῦ ἀσθ. θεμ. ἔλυθ: ἥκυσθον = ἥλυσθον. Ὁ πρκ. ἥλ-ἥλν-θα ἔλαβεν Ἀττ. ἀναδιπλ., ὃ δὲ ὑπερσ. μετὰ τὴν ἀναδιπλ. δὲν λαμβάνει συζησιν. Ἀφηροῦμ. οὐσιαστ. τοῦ ἔρχομαι εἶναι τὸ δόδος ἀπλοῦν καὶ σύνθ., τὸ δὲ ἔλευσις δὲν απαντᾷ παρ² Ἀττικοῖς.

Σημ. 3. Τὸ ὁ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ὡς μτβ. τοῦ ἔρχομαι εἶναι τὸ ἄγω τοῦ δὲ κατέρχομαι, οὕτινος ζηῆσις γίγνεται κυρίως ἐπὶ τῆς ἐπανόδου τῶν φυγάδων, ἐνεργ. μτβ. εἶναι τὸ κατάγω.

Σημ. 4. Συνών. καὶ περιφρ.: ἀφινοῦμαι, παραγγύομαι, φθάρω, φοιτῶ, βαδίζω, βαίνω, δδεύω, στείχω, πορεύομαι, δδὸν ποιοῦμαι· καὶ ἀντὶ τοῦ προσ (εξ-, κατ-, συν- κλ.) ἔρχομαι: περδοδον, ἔξοδον κλ. ποιοῦμαι.

Έρωτά-ώ-ώ, πρτ. ἡρώτων, μέλ. ἔρωτήσω καὶ συνήθ. μέσ. μέλ. ώς ἐνεργ. ἔρήσθεμαι, ἀρδ. ἡρώτησα καὶ συνήθ. μέσ. ἀρδ. β' ώς ἐνεργ. ἡρόμην (ὑποτ. ἔρωμαι: εὔκτ. ἔρσιμην προστ. ἔρεος ἀπαρ. ἔρεσθαι μτχ. ἔρόμενος), πρκ. ἔρωτησιν πεποίημαι [καὶ ἡρώτηκα], ὑπερσ. ἔρωτησιν ἐπεποιήημην [καὶ ἡρώτηκειν]. Παθ. ἔρωτῶμαι, πρτ. ἡρωτόμην, [παθ. μέλ. ἔρωτηθήσομαι], παθ. ἀρδ. ἡρωτήθημην, πρκ. ἡρώτημαι, ὑπερσ. ἡρωτήημην. Ρημ. ἔρωτησις, ἔρωτημα (εξ οὗ ἔρωτηματικός), [ἔρωτητέον], ἀν-έρωτητέον.

Σημ. Τὸ ὁ. εἶναι ἔλλειπτικὸν (ὅρα εἰσαγ. § 17). ἔχει δὲ θέμ.: 1). ἔρ καὶ (μετὰ τοῦ προσφ. -ε-: ἔρ-ε- καὶ 2) ἔρωτα· ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων: διερωτῶ καὶ ἀνερωτῶ (=δι ἔρωτήσεων ἀκριβῶς ἔξετάζω), ἐπερωτῶ κλ. Ἀντὶ τοῦ ἔρωτῶ λέγεται καὶ ἔρωτησιν ποιοῦμαι. Συνών.: πυνθάνομαι 'Αντιθ. ἀποκρίνομαι.

Εσθίέω (=τρώγω ὑδαρῇ φαγητά), πρτ. ἱσθιον, μέσ. μέλ. ώς ἐνεργ. ἔδομαι, ἀρδ. β' ἔφαγον, πρκ. ἔδηδοκα, ὑπερσ. ἔδηδόκειν. Ἐκ τοῦ παθ. εὕρηται μόνον ἡ μτχ. τοῦ πρκ. -έδηδεσμένος. Ρημ. ἔδωθή (εξ οὗ ἔδωδιμος), ἔδεσμα, ὁδούς, [έδεστής], (νη-έδ τις=) νῆστις, θψο-φάγος, (ἄρι-εστος=) ἄριστον (=τὸ ἐν τῇ πρωίᾳ ἔσθιόμενον) (εξ οὗ ἀριστάω-ώ), ἔδεστός, ἔδεστέον.

Σημ. 1. Τὸ ὁ. εἶναι ἔλλειπτ. (ὅρα εἰσαγ. § 17). ἔχει δὲ τὰ ἔξης θέμ.: 1) ἔδ- (πρβλ. 'Ομηρ. ἔ-δω, λατ. ed-o, εξ οὗ τὸ ἔδ-θω=ἔσθω καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἔσ-θίω) καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-): ἔδ-ε- καὶ 2) φαγ-. Ὁ μέλ. ἔδομαι στερεῖται ζεον. γαρακτήρος (πρβλ. ζέω-ζέομαι, πίνεω-πίομαι) οἱ δὲ συντελ. ζεοντοι λαμβάνουσι τὸν Ἀττ. ἀναδιπλ.. Ὁ ἐνεργ. πρκ. καὶ ὑπερσ. τρέπει τὸν θεμ. γαρακτήρα ε εἰς ο, ὃ δὲ παθ. πρκ. φυλάττει αὐτὸν βραχὺν καὶ κατόπιν αὐτοῦ λαμβάνει σ. (πρβλ. γεγέλασμαι, δημόρο-σ-ται κλ.). Τὸ ὁ. ἔδωθή γίνεται διὰ διπλασίασμοῦ.

Σημ. 2. Συνών. τῷ ἔσθιῳ εἶναι τά: γεύομαι, σιτοῦμαι, βιβρώσκω, τρώγω (ὅπερ ώς πεποιημένη λέξις λαμβάνεται κυρίως ἐπὶ σκληρῶν καὶ ώμῶν τροφῶν), σίτου ἀπτομαι καὶ σίτον αἴρονται.

Ἔστεά-ώ-ώ (=φιλεύω, φιλοξενῶ, ἔօρτά-ώ διὰ συμποσίου, παγηγυρίζω), πρτ. είστιων, μέλ. ἔστιά-σω, ἀρδ. είστιασα, πρκ. είστιάκα, ὑπερσ. είστιάκειν. Μέσ. καὶ παθ. ἔστιῶμαι, πρτ. είστιώμην, μέσ. μέλ. ἔστιάσμαι, παθ. ἀρδ. καὶ ώς μέσ. είστιάθην, πρκ. είστιάμαι, ὑπερσ. εί-

στιάμην. Ρημ. ἔστιασις, ἔστίαμα, [ἔστιατήρ (ἔξ οὐ ἔστιατήριον)], ἔστιατωρ (ἔξ οὐ ἔστιατόριον), ἔστιατέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἔστία (πρβλ. λατ. *vesta*). Τὸ δὲ αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται διὰ τοῦ εἰ, διότι τὸ πάλαι εἶχεν ἐν ἀρχῇ Γ· οἱ δὲ ἵστορικοὶ χρόνοι διασύνονται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐνεστ. καὶ μέλλ. Ὁ θεμ. χαρακτ. ἡ πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων ὅμη. τελῶν ἐκτείνεται εἰς ἄ, διότι πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει ε. Συνών.: εὐωχέω-ῶ, δειπνίζω, δαιννυμι, ξενίζω, εὐφραίνω, φιλέω-ῶ.

Ἐτοιμάζω, πρτ. ἡτοίμαζον, μέλ. ἔτοιμαστο, (τὰ δὲ λοιπὰ μτγγ.). ἀγεπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν συγγν. παρασκευάζω κλ. ἡ τῆς περιφρ. ἔχω τι ἔτοιμον), ἀόρ. παρεσκεύαστα ἡ ἔτοιμόν τι ἔσχον [ἢ ἡτοίμαστα], πρκ. παρεσκεύαστα ἡ ἔτοιμόν τι ἔσχηκα [ἡτοίμασκα]. Μέσ. καὶ παθ. ἔτοιμαζομαι, πρτ. ἡτοίμαζόμην, [μέσ. μέλ. ἔτοιμασομαι μτγν.], μέσ. ἀόρ. ἡτοίμασάμην, πρκ. ἡτοίμασμαι, ὑπερσ. ἡτοίμασμην. Ρημ. [ἔτοιμασία, ἔτοιμαστής].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἔτοιμος κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (αδ-γ-ω=) αῖς όδοντ. πρβλ. φράζω, καθ' ὁ καὶ γυμνός—γυμνάζω κλ. Ὁθεν θέμ. ἀναλογ. ἔτοιμαδ. Ἀντί τοῦ μέσ. ἔτοιμαζομαι λέγεται καὶ: ἔτοιμως ἔχω καὶ ἔτοιμός εἰμι καὶ παρασκευάζω ἐμαντόν. Συνών.: παρασκευάζω, εὐτρεπίζω, πρθειτιθημι.

Ενδιαιρεονέω-ῶ (=εἰμαι εὐδαιμων, εὐτυχῶ), πρτ. ηὐδαιμόνευν, μέλ. εὐδαιμονήσω, ἀόρ. ηὐδαιμόνησα, πρκ. εὐδαιμων γέγονα, ὑπερσ. εὐδαιμων ἐγεγόνειν. Ρημ. [εὐδαιμόνημα].

Σημ. 1. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὐδαιμων (ἔξ οὐ καὶ εὐδαιμονία, εὐδαιμονικός, εὐδαιμονίζω). σηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἄγνοος (θ. ἀνθεσ- ἀνθέω-ῶ). Λέγεται καὶ: εὐδαιμων εἰμι καὶ εἰς εὐδαιμονίαν καθίσταμαι.

Σημ. 2. Συνών. εν (ἢ καλῶς) ποάττω καὶ σπν. εὐπραγῶ, εὐτυχῶ, εὐημερῶ, εὐθηνέω-ῶ ἢ εὐθενέω-ῶ. Ἀντίθ. ὅρα δυστυχῶ σημ.

Ενδιαιρεονέζω (μτβ.= θεωρῶ τινα εὐδαιμονα, μακαρίζω, καλοτυχίζω), πρτ. ηὐδαιμόνιζον, μέλ. εὐδαιμονῶ, ἀόρ. ηὐδαιμόνισα, πρκ. εὐδαιμονίσας ἔχω, ὑπερσ. εὐδαιμονίσας εἶχον. Παθ. μόνον εὐδαιμονίζομαι. Ρημ. εὐδαιμόνισμα, [εὐδαιμονισμός, εὐδαιμονιστέο;].

Σημ. Ἐκ τοῦ εὐδαιμων κατ' ἀναλογίαν τοῦ (ἐλπίς) ἐλπίζω, καθ' ὁ (ἀγῶν) ἀγωνίζομαι κλ. κλ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθές ἐκφράζεται ἀναλελυμ.: εὐδαιμονίζω ἐμαντόν. Συνών.: μακαρίζω, ζηλώω-ῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, (ὅτιδέ). *

Ενδιαιρεονέψω (ἀμτβ.= ἔχω καλὴν υπόληψιν, φήμην, ἐπαινεούμαι), πρτ. ηὐδοκίμουν, μέλ. εὐδοκιμήσω, ἀόρ. ηὐδοκίμησα, πρκ. ηὐδοκίμηται, ὑπερσ. ηὐδοκιμήσειν. Ρημ. εὐδοκίμησις.

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὐδόκιμος, ὅπερ ἐκ τοῦ εὐδονέω-ῶ. σηματίζεται δὲ ἀναλογικῶς τοῦ ἄνθος-ἄνθω. Ωρ μπτ. τοῦ εὐδοκιμῶ εἶναι τό: εὐδόκιμον τινα ποιῶ. Ἀντί τοῦ εὐδοκιμῶ λέγεται καὶ: εὐδόκιμος εἰμι (ἢ γίγνομαι). Συνών.: εὐδοξέω-ῶ, ἐπαινοῦμαι, ὑπερέχω, διαπρόπτω. Ἀντίθ. δέ: [ἀδοξέω-ῶ], κακοδοξῶ.

Ενδοξέω-ῶ (= ἔχω καλὴν δόξαν, εὐδοκιμῶ), πρτ. ηὐδόξησυν, μέλ. εὐδοξήσω, ἀόρ. ηὐδόξησα, τὰ δὲ ἄλλα περιφρ. ἡ ἐκ τῶν συγγν.

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὐδοξος, ὅπερ ἐκ τοῦ εν δέ δόξα σηματίζεται δὲ ἀναλογικῶς τοῦ ἄνθος-ἄνθω. Ἀντί τοῦ εὐδοξῶ λέγεται καὶ: εὐδοξός εἰμι. Συνών. καὶ ἀντίθετα ἰδε εὐδοκιμῶ σημ.

Εύσιω (=κοιμῶμαι) καὶ συνήθ. καθεύσιω, οὐδ.: πρτ. ηὔδεν καὶ συνήθ. ἐκάθευδον ἢ καθηῦδον, μέλ. καθευδῆσω, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται: ἐκ τῶν συνωνύμων. Πρημ. καθευδητέον.

Σημ. Θέμ. (σενδ=) εὐδ- καὶ παοσλήψει τοῦ προσφ.-ε-) εὐδ-ε-. Τὸ ἔ. διφορεῖται ώς πόδες τὴν αὐξῆσιν (ποβλ. κάθημαι καὶ καθίζω). Συνών.: καταδασθάνω, κοιμῶμαι καὶ ὑπτιώττω, ὃν ἀφῆρ. οὖσ. εἶναι τὸ ὑπνος. Ἀντίθ.: ἀγευπτέω-ῶ, ἐγρήγορα.

Εὐεργετέω-ῶ, πρτ. εὐεργέτουν [καὶ εὐηργέτουν], μέλ. εὐεργετήσω, ἀόρ. εὐεργέτησα καὶ εὐηργέτησα, πρκ. εὐεργέτηρα καὶ εὐηργέτηρα ὑπερσ. εὐεργετήκειν. Παθ. εὐεργετοῦμαι, παθ. μέλ. εῦ πείσομαι, παθ. ἀόρ. εὐεργετήθην, πρκ. εὐεργέτημαι [καὶ μτγν. εὐηργέτημαι], ὑπερσ. εὐεργετήμην. Πρημ. εὐεργέτημα, εὐεργετητέον.

Σημ. Τὸ ὁ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὐεργέτης, (ἔξ οὗ καὶ εὐεργεσία, εὐεργετικός): σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ εὐτυχής (θ. εὐτυχεο-) εὐτυχῶ. Διφορεῖται δὲ ώς πόδες τὴν αὐξῆσιν καὶ τὸν ἀναδιπλασιασμόν. Ἀντί οὐ εὐεργετῶ λέγεται καί: εὐεργέτης εἰμί, εῦ δρῶ, παθ. δέ: εὐεργεσία (ἢ εὐεργέτημά) ἔστι. Συνών. τῷ εὐεργετῶ εἶναι τό: εῦ ποιῶ, οὖ παθ. τὸ εὖ πάσχω.

Εὐθυμιέορπε-οῦμαι (=είμαι εὐθυμος) ἀποθ. πρτ. ηὐθυμούμην, μέλ. εὐθυμησομαι, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. ἢ τῆς περιφρ.: εὐθυμίας ἐμπιμπλαμαι. Πρημ. εὐθυμητέον.

Σημ. Τὸ ὁ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὐθυμος (ἔξ οὗ καὶ εὐθυμία): σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεο-) κρατῶ - κρατοῦμαι. Ως μητή. εἶναι τό: εὐθυμίας παρέκω τινί. Παρὰ ποιητ. καὶ μτγν. ἀπαντᾶ καὶ ὁ εὐεργ. τύπος εὐθυμέω-ῶ. Συνών. Ιδὲ τέρπομαι οημ. Ἀντίθ.: ἀθυμέω-ῶ.

Εὐλαβέορπε-οῦμαι (=φοιδομαι, προφυλάττομαι, συστέλλομαι, σέδομαι, λατρεύω) ἀποθ. παθ.: πρτ. ηὐλαβούμην, μέσ. μέλ. εὐλαβήσομαι, παθ. ἀόρ. ώς μέσ. ηὐλαβήθην, πρκ. -ηὐλάβημαι. Πρημ. εὐλαβητός, εὐλαβητέον καὶ δι-εὐλαβητέον.

Σημ. Τὸ ὁ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὐλαβής, (ὅπερ ἐκ τοῦ ἐπιροήμ. εθ καὶ λαμβάνω), ἔξ οὗ καὶ εὐλάβεια. Ἀντι τιῦ εὐλαβοῦμαι λέγεται καί: εὐλάβειαν ἔχω, εὐλαβής εἰμι καὶ εὐλαβῶς διάκειμαι πρός τι.

Εὐλογέω-ῶ (=λέγω καλοῦς λόγους, ἐπαινῶ τινα, ἐγκωμιάζω), πρτ. ηὐλόγουν, μέλ. ἐγκωμιάσομαι [καὶ εὐλογήσω], ἀόρ. ηὐλόγησα, πρκ. εὐλογήσας ἔχω, ὑπερσ. εὐλογήσας ειλογον. Παθ. εὐλογοῦμαι καὶ μέσ. μέλ. ώς παθ. εὐλογήσομαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Πρημ. [εὐλογητός].

Σημ. Τὸ ὁ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὖ λέγω (ὅπερ καὶ οὗτο κατὰ διάστασιν εὐδιάσκεται) μή μεσολαβούντες συνθ. δύνομ. (ὅρῳ ἐγχειρίζω σημ.). Ως παθ. τοῦ εὖ λέγω τινά εἶναι τό: εὖ ἀκούω ὑπό τινες. Συνών.: Ιδὲ ἐγκωμιάζω σημ. 2. Ἀντίθ.: κακολογῶ, κακῶς λέγω τινά, κατηγορῶ ηλ.

Εύρεσκω, πρτ. ηὔρεσκον, μέλ. εύρησω, ἀόρ. β' ηὔρον (εὔρω) εὕροιμι· εὔρετε· εὔρειν· εὔρων), πρκ. ηὔρηκα, ὑπερσ. ηὔρηκὼς ἦν. Μέσ. εὑρίσκομαι (=ἀπολαύω, ἐπιτυγχάνω τινάς), πρτ. ηὔρισκόμην, μέσ. μέλ. εὑρίσκομαι, μέσ. ἀόρ. ηὔρομην, πρκ. ηὔρημαι. Ηαθ. εὑρίσκομαι, πρτ. ηὔρισκόμην, παθ. μέλ. εὑρεθήσομαι, παθ. ἀόρ. ηὔρεθην, πρκ. ηὔρημαι

ὑπερσ. ηνδρήμιην. Ἄγημ. εῦρεσις, εὔρημα, εὐρετής (έξ οὖ εὐρετήριον) (καὶ σύνθ. ἐφευρετής), εὐρετός, εὐρετέον.

Σημ. Θέμι. εὐρ- καὶ προσλήψει τῶν προσφυμ. ισκ- καὶ -ε-:) εὐρ-ισκ- καὶ εὐρ-ε-. Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ προθέσεων. Οὐ θεμ. γαρακτῆρ ε ἔκτενεται πινταροῦ πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων τελῶν πλὴν τοῦ παθητικοῦ. εὐρεθῆσομαι καὶ τοῦ παθ. ἀρ. ηνδρέθην. Ἐν Αἰτ. ἐπιγραφαῖς ἀπὸ τοῦ 400—350 π. Χ. φέρεται μόνον ἡ εἰς ην αὐξησις, ἐν δὲ τοῖς κειμένοις καὶ ἡ εἰς ην καὶ ἡ εἰς εὐ. Ἀντὶ τοῦ εὐρίσκω λέγεται καὶ: εὔρημα ποιοῦμαι, εὔρημα ἔχω, εὐρετής γίγνομαι τινος.

Εύτακτέω· (ἀμτό.=είμαι εὕτακτος) μόνον ὁ ἐνεστ., (τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ.: εὕτακτός είμι· ἦτοι:) πρτ. εὕτακτος ἦν, μέλ. εὕτακτος ἔσομαι, ἀρ. εὕτακτος ἐγενόμην, πρκ. εὕτακτος γέγονα. Ἄγημ. εὐτάκτημα.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὕτακτος, (έξ οὖ καὶ εὐταξία), σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλος (θ. τελεσ-) τελῶ. Συνών. καὶ περιφρ.: πειθαρχῶ, εὕτακτός είμι καὶ μτβ.: εὕτακτόν τινα ποιῶ.

Εὐτρεπίζω (=παραπενάζω, διευθετῶ, δάλλω τι: εἰς τάξιν, ἐπισκευάζω (τειχη) κλ.) πρτ. ηντρεπίζον, μέλ. εὐτρεπιῶ, ἀρ. ηντρεπίσα πρκ. εὐτρεπίσας ἔχω, ὑπερσ. εὐτρεπίσας είχον. Μέσ. εὐτρεπίζομαι, πρτ. ηντρεπίζομην, μέσ. ἀρ. ηντρεπισάμην καὶ πρκ. ηντρεπίσμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ἄγημ. [εὐτρεπισμός, εὐτρεπιστής, εὐτρεπιστέον].

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὐτρεπής (ὅπερ ἐκ τοῦ εῦ καὶ τρέπω) καὶ σχηματίζεται κατὰ τὸ ἔλπις ἔλπιζω. Ἀντὶ τοῦ εὐτρεπίζω λέγεται καὶ: εὐτρεπής είμι καὶ εὐτρεπῶς ἔχω. Συνών.: ἀρτύω [καὶ ποιητ. ἀρτύνω], ἐτοιμάζω, παραπενάζω, ἐπισκευάζω.

Εύτυχέω·, πρτ. ηντύχουν, μέλ. εὐτυχής ἔσομαι [καὶ εὐτυχήσω μτγν.], ἀρ. ηντύχησα, πρκ. ηντύχηκα, ὑπερσ. ηντυχήκειν καὶ παθ. π.κ. ηντύχημαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ἄγημ. εὐτύχημα.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύ θ. ἐκ τοῦ εὐτυχής. Ἀντὶ τοῦ εὐτυχῶ λέγεται καὶ: εὐτυχία χρῶμαι. Συνών. ὅρα εὐδαιμονέω-ω σημ. Ἀντίθετ. ὅτα δυστυχῶ σημ..

Εύφραξένω (=εὐχαριστῶ τινα, χαροποιῶ, τέρπω), πρτ. ηνφραΐνον, μέλ. εὐφροσύνην παρέξω [καὶ εὐφρανῶ μτγν.], ἀρ. ηνφράνα, πρκ. εὐφροσύνην παρέσχηκα, ὑπερσ. εὐφροσύνην παρεσχήκειν. Μέσ. εὐφραίνομαι, πρτ. ηνφραίνομην, μέσ. μέλ. εὐφραίνομαι, παθ. μέλ. ὡς μέσ. εὐφρανθήσομαι, παθ. ἀρ. ὡς μέσ. ηνφράνθην, πρκ. περιχαρής γάγονα ἢ εὐθυμίας ἐμπέπλησμαι. Ἄγημ. [εὐφραντός (έξ οὖ εὐφραντικός), εὐφραντέος].

Σημ. 1. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὐφρων, ὅπερ ἐκ τοῦ εῦ καὶ φρήν, (πρβλ. καὶ ἔρων [άφρονίν]). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλιτ-μελαίνω (οἱ ίδε). ὅμεν θεμ. ἀναλογ. εὐφράν. Λέγεται δὲ καὶ: εὐφροσύνην (ἡδονήν) τινὶ σταρέχω.

Σημ. 2. Συνών. τῷ εὐφραίνῳ εἶναι τά: θέλγω, ιηλέω-ω καὶ τέρπω τῷ δὲ μέσῳ εὐφραίνομαι τά: ἥδομαι (ὅπερ καὶ ισχυρότερον), χαίρω, εὐθυμοῦμαι, τέρπομαι, ἀρέσκομαι, γέγηθα, ἀγάλλομαι. Ἀντίθετα δὲ τῷ εὐφραίνομαι εἶναι τά: ἀχθομαι, ἀνιῶμαι, λυποῦμαι.

ΕΕΣΧΟΜΑΣ, πρτ. ηγόχόμην, μέσ. μέλ. εὔξθιμαι, μέσ. ἀόρ. ηγέαμην, πρκ. ηγύμαι (μόνον ηγάπται μετὰ παθ. διαθ.), διπερσ. ηγύμην. **Πημ.** εὐκτός (ἔξ οὖ εὐκταῖος), εὐκτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ εὐχῆ. Τὸ δὲ εἶναι ἀποθ. μετ' ἑνεργ. διαθ. ἀπαντᾶ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Παρὰ μτγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἀναγέντοι τύποι: αὐχόμην καὶ εὐχάμην. Τὸ εὔχομαι λαβάνεται ἐπὶ καλοῦ, τὸ δὲ κατευχόμαι ἐπὶ κακοῦ καὶ εἶναι συνών. τῷ καταρῶμαι. Ἀντὶ τοῦ εὔχομαι λέγεται καὶ: εὐχᾶς (ἢ) εὐχῆν ποιοῦμαι καὶ εὐχῆ κρῶμαι καὶ παθ.: εὐχαῖ εἰσιν (ἢ γίγνονται.)

ΕΕΝΩΧΗΕΩ-Θ (=φιλεύω, ξενίζω), πρτ. εὐώχουν, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τοῦ συγων. ἔστιώ. Μέσ. εὐωχοῦμαι (=εὐφραίνομαι τρώγων), πρτ. εὐωχούμην, μέσ. μέλ. εὐωχήσομαι, παθ. ἀόρ. ως μέσ. εὐωχήθην, τάλλα ἀνεπληροῦντο παρ'. **Αττ.** ἐκ τοῦ συνων. ἔσθιώ. **Πημ.** [εὐώχησε, εὐωχητής (ἔξ οὗ εὐωχητικὸς καὶ εὐωχητήριον=τόπος εὐθυμίας, ἡδονῆς), εὐωχητέος].

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εῦ καὶ τοῦ ποιητ. δική (=τροφή) καὶ γίγνεται ἔξ αὐτῶν ἀμέσως μὴ μεσόλιμοῦντος συνδ. ὀνόματος, διπερ πάντως θά ἥτο ὁ ἀγορητὸν εὔωχος, ἔξ οὗ καὶ τὸ εὐωχία. Τὸ παθ. ἐκφέρεται καὶ περιφρ.: εὐωχία γίγνεται. Συνών. τῷ μὲν εὐωχῷ εἶναι τὰ: ἔστιώ, δειπνίζω, ξενίζω, εὐωχάνω, φιλέω-θ. τῷ δὲ εὐωχοῦματι τὰ: ἐσθίω, ἀρωτῶ, ἀριστοτοιοῦμαι, εὐφραίνομαι, δειπνέω-θ.

ΕΕΦΕΞΙΓΩΣ (=ἐπιθυμῶ, δρέγομαι), πρτ. ἐφιέμην, (τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων, ητοι:) μελ. βουλήσομαι, ἀόρ. ἐ(ἢ)βουλήθην, πρκ. βεβούλημαι ἢ ἐφειμαι, (μόνον κατὰ μτχ. ἐφειμένος). **Πημ.** ἐφεσίς, [ἐφετός (ἔξ οὗ ἐφετικός)].

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι μέσ. διαθέσεως τοῦ ἐφίημα (διπερ σύνθ. ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ ἦμη). Συνών. τῷ ἐφίεμαι ίδε βούλομαι σημ. 2.

ΕΕΦΟΔΕΙΩ (=περιέχομαι ως περίπολος, περιπολῶ, ἐξετάζω), πττ. ἐφόδευνον, μέλ. ἐφοδεύσω, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τοῦ συνων. περιπολῶ. **Πημ.** [ἐφοδεία, ἐφοδευτής, ἐφοδευτέον].

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐφόδος (διπερ ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ δδός) σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ βασιλεὺς-βασιλέων.

ΕΕΦΟΔΙΩΣΑΖΩ (=παρέχω καὶ προμηθεύω ἐφόδια), παρ'. **Αττ.** πεζ. ἀπαντᾶ ὁ μέσ. ἀόρ. ἐφωδιασάμην (μόνον κατὰ μτχ. ἐφωδιασάμενος), τὰ δὲ ἄλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφρ. **Πημ.** [ἐφοδιασμός, ἐφοδιαστής].

Σημ. Ἐκ τοῦ (ἐφόδιον—) ἐφόδια (=τὰ διὰ τὴν ὄδον ἀναγκαῖα) κατ' ἀναλογίαν τοῦ (φράδ-ι-ω=) φράζω, παθ' ὁ ἀγορά—ἀγοράζω κλ. Ἀντὶ τοῦ ἐφοδιάζω λέγεται καὶ: ἐφόδια παρασκευάζω τινί, ἐφόδια διδωμιν ὡς ἀμιτβ. δέ: ἐφόδιον ἔχω, οὐ ἀντιθ. ἐφοδίων ἀποδῶ. Συνών.: προμηθεῦμαι, προμήθειαν ἔχω ἢ ποιοῦμαι τινος, πορίζω.

ΕΕΦΟΡΕΥΩ (=ἐπιθλέπω), μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συγων. ἐπιβλέπω ἢ ἐφορῶ. **Πημ.** ἐφορεία.

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐφορος (διπερ ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ δράω-θ), ἔξ οὗ καὶ ἐφορεῖον (οἰκημα, ἐν φ συντρόχογνοι ἐν Στάρτῃ οἱ ἐφοροι). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλέων.

ΕΕΓΩ, πρτ. εἶχον, μέλ. ἔξω καὶ σχήσω, ἀόρ. β' ἔσχον (ύποτ. σχῶ.

εύκτ. σχοίην, -οίης κλ. καὶ ἐν συνθέσει -σχοῖμι: ἀπόσχοιμι, παράσχοιμι κλ. προστ. -σχές, -έτω, κλ.: ἀπαρ. σχεῖν μτχ. σχών), πρκ. ἔσχημα, ὑπερσ. ἔσχημειν, Μέσ. καὶ παθ. ἔχομαι, πρτ. εἰκόμην, μέσ. μέλ. καὶ ώς παθ. ἔξομαι καὶ -σχήμομαι, μέσ. ἀδρ. β' καὶ ώς παθ. -ἔσχημην, πρκ. -ἔσχημαι, [ό δὲ παθ. μέλ. σχεθήσομαι, καὶ παθ. ἀδρ. ἔσχεθην μτγν.]. Τημ. ἔξις, σχέσις, σχῆμα, [δχεύς, δχος, δχή, ἔκτος, ἔκτεος, -έον, σχετός, σχετέος]: (τύνθετα δὲ τοῦ ἔχω:) παθοχή, ὑπεροχή, μέτοχος, ἡνί-οχος, φαβδοῦχος, κληροῦχος, νουνεχής, ἀνεκτός, παθεκτός, ἀνασχετός, ἀπισχετός κλ. κλ.

Σημ. 1. Θέμ. σεχ-, ἔξ οὖ (συγκοπῆ μὲν τοῦ θέμ. εἰ) σχ-, (μεταθέτει δέ) σχε.—Γό δ. ἔχει καὶ τὰς τέσσαρας διατέσσεις, ἀπαντᾶ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. ••Πρτ. αὐξάνεται διὰ εἰ ἔνεκα τοῦ ἐν ἀρχῇ σ., ὅπερ ἐν μὲν τῷ ἐνεστ. δὲν μετεβάλλεται εἰς δισεῖαν, διότι ἀκολουθεῖ τὸ δασὺ χ., ἐν δὲ τῷ μέλλοντι, ἐκλιπόντος τοῦ β' δασέος, μετεβάλλεται κανονικῶς εἰς δισεῖαν. Τὸ ἔχω λέγεται ἐνίστιε ἀμτβ. ••εἰς ἐν τῷ φράσει ἔχει ὥη (=κρατήσου, στάσου). ώσταντος τὰ σύνθετα ἀνέχω (ἐπὶ ἡλίου=ἀνατέλ·/· ἐπὶ οὐτοῦ=πανόμαι), ἀντ-ἀπ., δι-, ἔξ-, ἐπ-, κατ-, μετ-, περ-, προ-, ὑπερ-έχω. Τὰ σύνθ. ἀνέχομαι καὶ ἀμπέχομαι αὐξάνονται ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν.

Σημ. 2. Τὸ ἔχω μετ' αἰτ. συνταποσόμενον εἶναι ἐνεργ. καὶ οιημαίνει ἔχω εἰς κειράς μου, κρατῶ μετ' ἐπιρρ. δὲ εἶναι οὐδέτε.: εῦ ἔχω (=καλῶς ἔχω) ὅταν δὲ συντασθηται μετ' ἀπαρεμφ. = τῷ δύναμαι. Αἱ φράσεις: ἀναγκαίως ἔχει (=ἀναγκαῖον ἔστι), καλῶς ἔχει (=καλόν ἔστι) καὶ τὸ παρέχει (=ἐπιτρέπειαν) κείνται ἀπρόσωπως.

Σημ. 3. Τὸ ἡσυχίαν ἔχω (=ἡσυχάζω) λέγεται ἐπὶ τῶν μὴ φύσει φιλησύ-χων, ἀλλ' ἡσυχαζόντων ἔνεκα περιστασεῶν τυνος, τὸ δὲ ἡσυχίαν ἄγω (ὅρα ἄγω σημ.). λέγεται ἐπὶ τῶν φύσει φιλησύχων, ἔναν τις δὲν δυν. α· αἴσῃ τὴν ἡσυχίαν των. Τό: παρέχω τὴν περάγματα (=ἀνοχῆ) ἔ/ει ως παθ. τό: περάγματα ἔχω.

Σημ. 4. Τὸ προσέχει λέγεται καὶ: προσέχω τὸν νοῦν, τὸν νοῦν ἔχω περδό-τι, ἐφίστημι τὴν γνώμην (ἢ τὴν διάνοιαν), σκοτέω, δρῶ, τηρέομαι, ἐπιμε-λοῦμαι.

"ΞΨΩ (=βράζω, μαγειρεύω), πρτ. ἥψων, μέσ. μέλ. ώς ἐνεργ. ἔψη-σομαι, ἀδρ. ἥψησα, πρκ. ἔψησας ἔχω [καὶ ἦ(Ξ)ψηκα μτγν.], ὑπερσ. ἔψη-σας εἶχον. Παθ. ἔψομαι, [παθ. μέλ. ἔψηθήσομαι, παθ. ἀδρ. ἥψηθην, πρκ. ἦ(Ξ)ψημαι.]. Τημ. ἔψησις, ἔψημα, δψων, [ἔψητής ἢ ἔψητήρ], ἔψη-τός, ἔψηθς, ὁπτός.

Σημ. 1. Θέμ. ἐκ-, ἔξ οὖ (προσλήψει τῶν προθεσμ. σ (§ 8) καὶ -ε- (§ 6) (ἐπ-σ==) ἐψ- καὶ ἔψ-ε-. Τὰ δημ. δψων καὶ δψτός δὲν ἐφύλαξαν τὸ πνεύμα τοῦ θέματος.

Σημ. 2. Συνών.: ζέω, βράσσα(ττ)οι, βράζω, ζέννυμι, καχλάζω, καφλάζω, διτρέομαι, διτρέω-ω· σκευάζω, μαγειρέω, μάγειρός εἰμι. Τὸ ἔψω [κυριώς =βράζω] λέγεται ἐπὶ λαχάνων, κρέατος κλ., τὸ δὲ διτρώ (=ψήνω) ἐπὶ ἄριτον, πέτατος, πηκίνων ἀγγείων κλ. Τοιαύτη δὲ διαφορά ὑπάρχει καὶ μεταξὺ τῶν: ἔψητός (=βράστος) καὶ δψτός (=ψητώς), ἔψησις καὶ δψτησις.

ΞΕΝΥΓΓΥΙΑΣ [ἢ ΞΕΝΥΓΝΩ] (=ξενύγω, ἐγώνω διὰ τοῦ ξυγοῦ), πρτ.

ζεύγνυντν, [μέλ. ζεύξω], ἀόρ. ζευξά, πρκ. ζεύξας ἔχω, [καὶ ζευχχ], ὑπερσ. ζεύξας είχον. Μέσ. καὶ παθ. ζεύγνυμαι, [πρτ. ζευγγύμην, μέσ. μέλ. ζεύξομαι μτγν.], μέσ. ἀόρ. ζευξάμην, [παθ. μέλ. ζευχθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. α' ζεύχθην καὶ β' ζεύγην, πρκ. ζευγμαί, ὑπερσ. ζεύγημην. Ρημ. ζεγός, [ζεύξις], ζευγός, ζευγμα, [ζεύγλη, ζευκτής η ζευκτήρ (ἔξ οὖ ζευκτήριος), [ζευκτός].

Σημ. Θέμ. ἀσθ. ζυγ. καὶ ισχυρ. ζευγ- (πρβλ. φυγ-, φευγ-), ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσπρ. νν-:) ζεύγ-νν-μι καὶ παρὰ μτγν. ζευγ-νύ-ω. Συνών.: ζεγόω-ω, συνδέω, συνάπτω, συνάργω, συνίστημι, συναρμόζω, δεσμεύω, ἐνδω-ω, συνείρω, συντίθημι.

Ζέω (=βράζω), (ζέεις=) ζεῖς, (ζέει=) ζεῖ κλ., [πρτ. ζεον, μέλ. ζέσω], ἀόρ. ζεσσα, πρκ. ζέσας ἔχω [καὶ ζεκα], ὑπερσ. ζέσας είχον [καὶ ζεκέειν]. Παθ. ζέομαι, πρτ. ζεόμην, παθ. μέλ. ζεοθήσομαι, παθ. ἀόρ. ζεόσθην καὶ πρκ. ζεοεμαί]. Ρημ. ζέσις, ζῆλος (ἐξ οὗ ζηλόω-ω), [ζέσμιη η ζέμια, ζειστός], ζωμός.

Σημ. Θέμ. ζεσ-, ἐξ οὗ ζε σ-ω=ζέω. Τὸ ζέω καὶ ἐν γένει πάντα τὰ εἰς -έω τὰ ζχοντα τὸ θέμα μονοσύλ. συναιροῦντα τὸν γαρακτήρα ε μόνον δπου ἀπαντᾶ ε η ει. *Ἐν τῷ ἀρι. (ε-ζεσ-σ-ο=) ζεσσα ἐγένετο ἀπλοποίησις τοῦ διττοῦ σ. δι' ο καὶ ο γαρακτήρα ε δὲν ζεξετάθη εις η. Συνών.: βράττ-(σσ)ω [η βράζω], ζψω, ζέν-νυμι η ζερνύω, παχλάζω, παφλάζω.

Ζηλοτυπέω=ῶ (=ειμαι ζηλότυπος), πρτ. ζηλοτύπευν, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ. ζηλότυπός είμι. Ρημ. [ζηλοτύπητις].

Σημ. Τὸ δ. είναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ζηλότυπος, (ὅπερ ἐκ τοῦ ζῆλος καὶ τύπω), ἐξ οὗ καὶ ζηλοτυπία: σηματίζεται δὲ καὶ ἀναλογίαν τοῦ ικάτεσ-κηρα-ῶ. Συνών.: καὶ περιφρ.: ζηλόω-ω, ζηλότυπός είμι, ζηλοτύπως ἔχω, βάσκανον δρφθαλμὸν ἐπιβάλλω, (ἐπ')δρφθαλμάω, θαυμάζω, μακαρίζω, εύδαιμονίζω, ἐπ-αιρῶ, μιμοῦμαι.

Ζηλόθεω=ῶ (=ζηλεύω, μιμοῦμαι), πρτ. ζηλόλοιν, μέλ.. ζηλώσω, ἀόρ. ζηληφσα, πρκ. ζηληφνα. Παθ. ζηλοῦμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. η περιφράσσεων. Ρημ. ζηλωσις, ζηλωμα, ζηλωτής, ζηλωτός, ζηλωτέος.

Σημ. *Ἐκ τοῦ ζῆλος, ὑπερ ἐκ τοῦ ζέω. *Ἀντὶ τοῦ ζηλῶ λέγεται καὶ: ζηλω-τής ειςί τινος' πιθ. δέ: ζηλωτός είμι υπό τινος. Συνών.: μακαρίζω, εύδαιμο-νίζω, μιμοῦμαι, θαυμάζω, ἐπαινῶ.

Ζημιόω=ῶ (=ζημιώνω, τιμωρῶ τινα σωματικῶς η χρηματικῶς, βλάπτω), πρτ. ζημιόνν, μέλ. ζημιώσω, ἀόρ. ζημιώνει, πρκ. ζημιώνω, ὑπερσ. ζημιώκειν. Παθ. ζημιοῦμαι, πρτ. ζημιούμην, μέσ. μέλ. ως παθ. ζημιώσομαι, παθ. μέλ. ζημιοθήσομαι, παθ. ἀόρ. ζημιώθην, πρκ. ζημιώθημαι, ὑπερσ. ζημιώθημην. Τὸ μέτ. ζημιώτεται ἀναλελυμε.: ζημιώ-θηματόν. Ρημ. ζημιώμα, [ζημιώης, ζημιωτής].

Σημ. *Ἐκ τοῦ ζημιά πιτ' ἀναλογ. τοῦ δηλος-δηλόω. *Ἀντὶ τοῦ ζημιῶ λέγε-ται καὶ περιφρ.: ζημιάν ἐπιτίθημι (η ἐπιτίθεμαι, σχοτίθημι η προτίθεμαι), παθ. δέ: ζημιάν λαμβάνω καὶ ζημιά εστι μοι. Συνών. Ιδὲ βλάπτει σημ. *Ἀντιθ. κερδαίνω, ὁφελῶ, λυστελῶ, δινήμη.

Ζητέω=ῶ (=ζευνῶ), πρτ. ζητήσων, μέλ. ζητήσω, ἀόρ. ζητήσα, πρκ. ζητηκα. Ηαθ. ζητοῦμαι, πρτ. ζητούμην, παθ. ἀόρ. ζητήθηην,

πρκ. έζήτημαι, τὰ δ' ἄλλα περιφρ. Ρημ. ζήτησις (ἐξ οὗ ζητήσιμος, ζήτημα, ζητητής (ἐξ οὗ ζητητικός), [ζητητός, ζητητέος].

Σημ. Θέμ. Ζητε. Τὸ δὲ ἀπαντῆ καὶ σύνθετον. Ἀντὶ τοῦ ζητῶ λέγεται καὶ ζητησιν ποιοῦμαι καὶ παυ. ζήτησίς ἐστι (ἢ γίγνεται). Συνών. αἰτέως, (δὲ ιδέ), ἐρευνῶ, ἔξεταζω.

Ζήτω-Θ, (ζήτει=) ζῆσαι, (ζήει=) ζῆ κλ., πρτ. (ἔζησον=) ζῆσων, (ἔζησε=) ζῆσε κλ. μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. βιώσομαι καὶ σπν. ζήσομαι καὶ ζῆσω, ἀόρ. β' ἔβιων (ὑποτ. βιώ-·φε, κλ.: εὐκτ. βιώην, βιώης κλ.: προστ. ἐλλείπει· ἀπαρ. βιώναι· μτχ. βιούς, -ούσα, -όν), πρκ. βεβίωσαι, ὑπερσ. ἐβεβιώσειν. Ρημ. ζωή, ζώσις (ἐξ οὗ ζώιον=ζῷον)· βίος, βιοτή, βιωτός, [ἐξ οὗ βιωτικός], βιωτεος-έον.

Σημ. Τὸ δὲ, εἶναι ἄλλειπτικὸν (ὅρα εἰσαγ. § 17). ἔχει δὲ θέμ. 1) ζη- καὶ 2) βιο- (ἐκ τοῦ βίος· δομ βιόω-ω). Παρα μιγν. εὔρηνται καὶ οἱ τύποι προστ. τοῦ ἐνεστ. ζῆθι, μέσ. μέλ. ζήσομαι, ἀόρ. ζῆσαι, καὶ παυ. ζῆση. Τὸ ζῶ ὡς καὶ τὸ πεινῶ, διψῶ, κνῶ, σμῶ, ψῶ, χρῶ καὶ χρῶμαι ἔχουσι θέμ. εἰς -η καὶ συναρροῦνται κανονικῶς εἰς η καὶ γ. Συνών. καὶ περιφρ.: βιόω-ω, τὸν βιον ποιοῦμαι, βίος ἔστι μοι, βιοτεύω, τὴν βιοτὴν ζῆσαι, διαιτάμαι, διάγω, διατρίβω. Ἀντίθ. ἀποθνήσκω, τελευτῶ, ἀπόλλημαι.

Ζεφγραφέω-Θ (=ἀπεικονίζω, ζεφγραφίζω), μέλ. ζεφγραφήσω. Παθ. ζεφγραφοῦμαι καὶ πρκ. ζεφγραφήμαι, τάλλα ἐκ τοῦ γράφω η ποικίλλω. Ρημ. ζεφγράφημα, [ζεφγράφησις, ζεφγραφήτης].

Σημ. Τὸ δὲ, εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ζεφγράφως, (ὅπερ ἐκ τοῦ ζεφα καὶ γράφω). σημηιατίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀνθος—ἀνθώ. Συνών.: γράφω, ποικίλλω.

Ζεγγρέω-Θ (=συλλαμβάνω ζῶντα, αἰχμαλωτίζω), ἀόρ. ζεγγρησα, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ. ζώον τινα λαμβάνω. Παθ. ἀόρ. ζεγγρηθήμην, πρκ. ζεγγρημαι, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συγωνύμ. Ρημ. [ζεγγρημα, ζεγγρεύεις].

Σημ. Τὸ δὲ, εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ζεδε-ζῶς καὶ ἀγρεύω (ποιητ. ἀγρέω). Συνών.: ἀνδραποδίζω, ζεξανθραποδίζω, (ζύπο)δουλόω, δουλαγωγέω, [αἰχμαλωτίζω, αἰχμαλωτεύω].

Ζέώνυμας [ἢ ζεωννύμα] (=ζώνω, περιβάλλω διὰ ζώνης), πρτ. -ζέων- νυν [ἢ ζεώνυμον], [μελ. -ζώσω], ἀόρ. -ζεωσα, πρκ. ζώσας ἔχω [ἢ ζεωσα], ὑπερσ. ζώσας είχον. Παθ. [ζεώνυμαι, πρτ. ζεώνυμην, παθ. μέλ. -ζώσθησομαι, παθ. ἀόρ. -ζεώσθην, μέσ. ἀόρ. ζεώσαμην], πρκ. -ζεωμαι [καὶ μιγν. ζεώσμαι]. Ρημ. ζῶμα, διαζῶμα, περίζωμα, ζώνη, ζεωστήρ [ἢ ζεώστης, ζώσις, ζεωστρον, ζεωστός], ζεωστος.

Σημ. Θέμ. 1) ζωσ-, ζεξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύμ. -νη- ζεώνυμον) ζέώνυμος· καὶ 2) ζω-, ζεξ οὗ ζ-ζωται, ζώ-μα κλ. Τὸ δὲ ἀπαντῆ συνήν. σύνθ. μετὰ τῶν προθέσ. διά, περὶ, παρὰ κλ. Συνών.: περιθέω, περιτίθημι, περιβάλλω (ζεώνη).

Ζεπυρέω-Θ (=ζωογονῶ). Παρ' Ἄττ. πεξ. ἀπαντῆ μόνιγ δ παθ. καὶ μέσ. ἐνεστ. ἀναζωπυροῦμαι, πρτ. ἀνεζωπυρούμην καὶ πρκ. ἀνεζωπύρημαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συγων. Ρημ. ζεπυρόημα, [ζεπυρήσις, ἀναζωπύρησις, ζεπυρητέον].

Σημ. Τὸ δὲ, εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ζε-πυρων (=ἀνθραξ ἀνημένος πρὸς

έναυσιν τοῦ πυρός ἐπιτήδειος· καὶ μιτρό.=λειψανόγ τι εἰς ζωογόνησίν τινος ζηῆτιμον). Συνών. ἀνάπτω, ἐξάπτω, θαρρύνω, θαρσύνω, παραθαρρύνω, στασταρα)κελεύομαι, ἐπιρρώνυμι.

Η

ΗΙθάσκω (=ἀρχίζω νὰ γίνωμαι ἔφηδος), μόνον κατ' ἐνεστῶτα, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς φράσεως: εἰς ἥβην δριμῶμαι, ἢ τῶν συγγων. ἀνδροῦμαι, ἀκμάζω.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι ἐναρκτ., τοῦ ἥβα.

ΗΙθάσω-ώ (=εἰμαι ἐν τῇ ἕρεικῇ ἥλικᾳ, ἀκμάζω), πρτ. ἥβων, -ἥβησω, ἀρ. ἥβησα, πρκ. ἥβηκα, ὑπερσ. ἥβηκειν. Ρημ. [ἥθητω, ἥθητης ἡ ἥθητήρ (εἴς οὐ ἥθητήριον)].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἥβη (δωρ. ἥβα ἢ ἄβα), ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐπίδρο. ἥβηδόν. Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ.: παρηβῶ (=εἰμαι παρηλεῖ), ἔφηβω, ὅπερ λέγεται καὶ: ἔφηβος γίγνομαι, εἰς ἔφηβους εἰσέρχομαι, εἰς ἔφηβους ἐγγράφομαι. Συνών. ίδε θάλλω σημ.

ΗΙγειρονεύω (=εἰμαι ἡγεμών), ἀρ. ἡγεμόνευσα. Παθ. ἡγεμονεύομαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συγγων. ἢ περιφράσεων.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἡγεμών, (ὅπερ ἐξ τοῦ ἡγοῦμαι), ἐξ οὗ καὶ ἡγεμονία, σχηματίζεται δὲ καὶ ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς βασιλεύω. Λατί τοῦ ἡγεμονεύω λέγεται καὶ: ἡγεμών εἰμι, ἡγεμονία ἔχω, ἡγεμονία χρῶμαι. Παθ.: ἡγεμονίας τυγχάνω. Συνών. ίδε ταρεύω σημ.

ΗΙγέορχε-οῦμαι (=προηγοῦμαι, προπορεύομαι, ἀρχω, ὁδηγῶ, νομίζω) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ.: πρτ. ἡγούμην, μέσ. μέλ. ἡγήσομαι, μέσ. ἀρ. ἡγησάμην, [παθ. μέλ. ως μέσ. ἡγηθήσομαι μτγν], παθ. ἀρ. -ἡγήθην, (δὲ ἀπλοῦς ως μέσ.), πρκ. -ἡγημαι, ὑπερσ. ἡγήμην. Ρημ. [ἡγησις], διήγησις, ἔξηγησις, [ἡγημα, διήγημα], ἡγεμών (ἐξ οὗ ἡγεμονία, ἡγεμόσυνα (τά), ἡγεμονεύω, ἡγεμονέω-ω), [ἡγέτης, ἡγητής ἢ ἡγητήρ (οὐ θηλ. ἡγήτειρα), ἡγήτωρ], Ἀγησίλαος, Ἀγησί-πολις, Ἀγις καὶ Ἀγίας, (πρθλ. Λυσίας), -ἡγητέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἡγε-. Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετά πολλῶν προθέσεων συνάσσεται δέ 1) μετά γενικῆς ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ἀρχω· 2) μετά δοτικῆς ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ὁδηγῶ, ὅπε ἔχει ἀντίθ. τὸ ἔπομαι· 3) μετά ἀπαρεμφάτου ἢ διπλῆς αἰτ. ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ νομίζω· καὶ 4) μετά δοτ. καὶ αἰτιατικῆς.

Σημ. 2. Συνών. τῷ ἡγοῦμαι ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ νομίζω εἶναι τά: οἶομαι, νομίζω, ὑπολαμβάνω, δοκῶ, δοξάζω, φρονῶ. Διαφέρει δέ τὸ ἡγοῦμαι τῶν συνωνύμων κατά τούτο μόνον, ὅτι τὸ μὲν ἡγοῦμαι τίθεται ἐν τῇ φράσει περὶ πολλοῦ ἡγοῦμα (=θεωρῶ τι πολλοῦ λόγου ἔξιον), τὰ δὲ συνών. δὲν τίθενται.

ΗΙδοιραις (=εὐφραίνομαι, τέρπομαι, εὐχαριστοῦμαι) ἀποθ. παθ. μετ' ἐνεργ. διαθ.: πρτ. ἡδόμην, παθ. μέλ. ως μέσ. ἡσθήσομαι, παθ. ἀρ. ως μέσ. ἡσθητην, πρκ. περιχαρής γέγονα. Ρημ. ἡδονή, ἡδομένως (ἐκ τῆς μτχ. ἡδόμενος).

Σημ. Θέμ. (σΓαδ- =) ἀδ- (ἐξ οὗ τὸ ἀ-ν-δ-άν-ω πρβλ. εἰσαγ. § 11) καὶ τροπῇ ἡδ-. Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Τὸ ἐνεργ. ἡδω εἶναι ίδιον τῶν μτγν., ἀντ' αὐτ-

τοῦ δ' ἐλέγετο ὑπὸ τῶν Ἀιτ. ἡδονὴν παρέχω (ἢ ἐμποιῶ) τηνί. Συνών.: εὐφραί-
ρουμαι, χαίρω, ἀγάλλομαι, γέγηθα, τέρπομαι, εὐθυμοῦμαι, δι' ἡδονῆς ἔχω, ἡ-
δομένῳ μοι ἔστι. Ἀντίθετα δὲ τά: ἀχθομαι, λυποῦμαι καὶ ἀπιθμαι.

· Η· δυπαθέω· (=ξῶ ἡδονικῶς, τρυφηλῶς, παραδίθομαι εἰς τὰς
ἡδονὰς καὶ τρυφας), [πρτ. ἡδυπάθουν, μέλ. ἡδυπάθησω], ἀόρ. ἡδυπά-
θησα, πρκ. ἡδυπαθήσας ἔχω [ἢ μτγν. ἡδυπάθηκα]. Ρημ. [ἡδυπάθημα].

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἡδυπάθης, εἴς οὗ καὶ ἡδυπάθεια. Συν-
ών. καὶ περιφρ. τέρπομαι, εὐφραίνομαι, εὐπαθέω, ἐν εὐπαθείᾳς εἰμι, ἡ-
δέως διάγω (ἢ διαγίγνομαι), διαχέομαι, ψυχαγωγέω, (εὐφραίνω, τέρπω) ἔμαυ-
τόν.

· Η· κω (=ἔχω ἔλθει): οἱ χρόνοι τοῦ δ. τούτου ἔχουσι: κατὰ σημα-
σταν ὅδε ἐνεστ. ἔρχομαι, πρτ. ἥκε η ἥειν, μέλ. εἰμι, ἀόρ. ἥκον (ἢ ἥλ-
θον), πρκ. ἥκω (ἢ ἐλήλυθα), ὑπερσ. ἥκον (ἢ ἐληλύθειν), μέλ. τετελ. ἥξω
(ἢ ἐληλυθὼς ἔσομαι).

Σημ. Θέμ. ἥκω. Τὸ δ. ἥκω κατὰ μὲν τὸν σηματισμὸν εἶναι ἐνεστώς, κατὰ
δὲ σημασίαν παρακείμ. (ὅρα εἰσαγ. § 18, ἄ), ὡσάντως καὶ ὁ κατὰ σηματισμὸν
πρτ. ἥκον ἔχει σημ. ὑπερσ. ἥ ἀόρ., δὲ κατὰ σηματισμὸν μέλ. ἥξω ἔχει σημ. τε-
τελεσμ. μέλ. Τούτου δ' ἐνεπα τὸ δ. εἶναι καὶ ἐλλειπτικὸν καὶ οἱ λοιποὶ κρόνοι
ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Τὸ ἥκω ἀπαντῷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν
προθέσεων. Τὸ προστήκει, ὅπερ λέγεται καὶ προστήκων ἔστι. (=ἀριόζει, πρέπει,
ἄνηκει) εἶναι ἀπόδος. καὶ ἀπαντῷ μόνον καθ' δριστ. καὶ ὑποτ. ἐνεστ. καὶ πρτ.
(προστήκων ἔστι. προστήκον ἦ, προστήκον ἦν). Συνών. ίδε ἔρχομαι σημ. Άν-
τιθ. ίδε οὔκομαι σημ.

· Η· μα· (=λέγω). ίδε φημι.

· Η· συχάζω (ἀμτβ=είμαι ἡσυχος μτβ=καθιστώ τινα ἡσυχον),
πρτ. ἡσύχαζον, μέλ. ἡσυχάσω, ἀόρ. ἡσύχασα, πρκ. ἡσυχίαν ἔσχηκα,
ὑπερσ. ἡσυχίαν ἔσχηκειν. Ρημ. [ἡσύχαστης (εἴς οὗ ἡσυχαστῆριον καὶ
ἡσυχαστικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἡσυχος (εἴς οὗ καὶ ἡσυχία) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ὀδοντοφων. (φραδ-j-ω=) φρέζω, καθ' ὁ καὶ γρυνάζω, ἀτιμάζω. Συνών. καὶ περιφρ. τοῦ
μὲν ἀμτβ. ἡσυχάζω εἶναι τά: ἀτρεμέω, ἀτρεμίζω, ἡσεμέω, ἡσεμίζω,
-ίζομαι, ἀτρέμας ἔχω. ἐν ἡσυχίᾳ εἰμι καὶ τὰ ἡσυχίαν ἔχω ἢ ἡσυχίαν ἔγω (περὶ
τῆς διαφορᾶς τούτων ὅρα ἔχω σημ. 3). τοῦ δὲ μτβ. ἡσυχάζω τὰ πραῦνω, καθ-
ησυχάζω, καταστέλλω, κατευνάζω.

· Η· τάναστε· φραζε (=είμαι κατώτερός τινος, νικώμαι ὑπό τι-
νος, καταβάλλομαι) ἀποθ. παθ. πρτ. ἡττώμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἡτ-
τήσομαι καὶ παθ. μέλ. ἡττηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἡττίθην, πρκ. ἡττη-
μαι, ὑπερσ. ἡττήμην. Ρημ. ἡττητος, [ἡττημα, ἡττητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἡττων κατ' ἀναλογίαν τοῦ νίκη-νικάω. Τὸ δ. ἐπὶ μὲν τῆς σημ.
τοῦ είμαι κατώτερός τινος εἶναι διαθ. οὐδ., ἐπὶ δὲ τῆς σημ. τοῦ νικῶμαι εἶναι
καθ., διότε ὡς ἐνεργητικὸν αὐτοῦ λαμβάνεται τὸ νικῶ. Συνών. ἐλατ(σσ)δομαι
-οῦμαι, ἢ ἡττων εἰμί τινος καὶ νικῶμαι.

· Θαλασσοκράτεω· (=είμαι θαλασσοκράτωρ, ἔχω τὴν θαλασ-
σιαν τῆς θαλάσσης) καὶ πρτ. ἐθαλασσοκράτουν, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συ-

νων. ναυκρατέω-ῶ ἢ τῶν περιφρ.: θαλασσοχράτωρ (ἢ ναυκράτωρ) εἰμί.

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ θάλασσα καὶ κρατῶ (ἔξ οὖ καὶ θαλασσοχράτωρ) μὴ μεσολαβθούντος συνθ. ὄνόματος (ὅρα ἔγχειρέω-ῶ σημ.). Τὸ θαλασσοχράτης (ἔξ οὗ τὸ μτρ. θαλασσοχρατία) ἀχρηστον. Συνών. καὶ περιφ. ίδε ναυκρατῶ σημ..

Θάλλω (=βλαστάνω, ἀνθῶ, ἀκμάζω· καὶ μτφ.=εἰμαι εὐθαίμων), [πρτ. ἔθαλλον, μέλλ. θαλῶ καὶ θαλήσομαι, ἀόρ. α' ἔθηλα καὶ β' ἔθαλον, ποιητ. καὶ μτγν.], πρκ. τέθηλον, ὑπερσ. ἔτεθήλειν.¹ Ρήμ. θαλλός [καὶ ποιητ. θάλλος, (εἰς οὓς θαλ.-ερός)].

Σημ. Θέμ. θαλ-, ἔξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j- θαλ-; -j-) θάλλω. Συνών. ἀνθῶ, βλαστάνω, ἀκμάζω, ἀνδροῦμαι, ήθῶ, εὐθαμονῶ εὐτυχῶ, εὐημερῶ κλ.

Θανατόω-ῶ (=καταδικάζω εἰς θάνατον), μέλ. θανατώσω, ἀόρ. ἔθανατώσα, πρκ. θανατώσας ἔχω, ὑπερσ. θανατώσας είχον. Παθ. θανατοῦμαι, μέσ. μέλ. ώς παθ. θανατώσομαι, παθ. ἀόρ. ἔθανατώθην, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφράσεων. Ρήμ. θανάτωσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ θάνατος (ὅρα θνήσκω σημ.). Ἀντὶ τοῦ θανατῶ λέγεται καὶ θανάτω ζημιῶ, κελάζω τινά ἀντὶ δὲ τοῦ θανατοῦμαι λέγεται καὶ θανάτου τυγχάνω. Συνών.: κατακάινω, (ἀπο)κτείνω, φορεύω, ἀναιρόω, διαφθείρω, διεργάζομαι, διαχράομαι, σφάττω, (ἐνεργ.), ἀποθνήσκω ἢ πίπτω (παθ.).

Θάπτω, πρτ. ἔθαπτον, μέλ. θάψω, ἀόρ. ἔθάψα, πρκ. ταφὸς πεποίημαι [καὶ τέθαψα], ὑπερσ. ταφάς ἐπεποιήμην [καὶ ἔτεθάψειν μτγν]. Παθ. θάπτομαι, πρτ. ἔθαπτόμην, παθ. μέλ. β' ταφῆσομαι, παθ. ἀόρ. α' [ἴθαψάθην καὶ] β' ἔτάφην, πρκ. τέθάψαι, ὑπερσ. ἔτεθάψμην, [τετελ. μέλ. τεθάψομαι]. Ρήμ. τάφος, ταφή, [θαπτήριον, θαπτέον, ἄθαπτος].

Σημ. Θέμ. θαφ-, (ἔξ οὗ καὶ ὁ πρκ. μετά σημασ. ἐνεσιῶτος τέθηπα=ἐκπλήττομαι, ἐκθαμβοῦμαι) καὶ (προσλήψει τοῦ προσφύμ. -t- θαφ-t-)=θαπτ- (ὅρα ἀπτω σημ.). Ἐν τοῖς ταφήσομαι, ἔτάφην, τέθαψμαι καὶ τοῖς ζημ. τάφος καὶ ταφὴ τὸ θ τοῦ θέμ. ἔτραπτε εἰς τὸ διμόφωνον αὐτοῦ ψυλὸν τ., διότι ἐν τῷ ἔπομενην συλλαβῇ ἀκολουθεῖ τὸ θασύ φ. Ἀντὶ τοῦ θάπτω λέγεται καὶ ταφᾶς ποιῶ ἢ εργ.=ἐπιτρέπω τὰς ταφάς). ώς παθ. δέ ταφῆς ποιοῦμαι (τὸ δέ ταφᾶς ποιῶ ἢ εργ.=ἐπιτρέπω τὰς ταφάς). Ή παθ. δέ ταφῆς ἐντυγχάνω. Συνών.: κηδεύω, [ἐνταφιάζω], κρύπτω, κατορύπτω, ἔγκατορύπτωσις.

Θαρρέω-ῶ καὶ θαρρεάω-ῶ (ἀμτβ.=ἔχω θάρρος), πρτ. ἔθαρρον καὶ ἔθαρρουν, μέλ. θαρροῖσο, ἀόρ. ἔθαρρησα καὶ ἔθαρρησα, πρκ. τεθάρροση καὶ τεθάρρηση, ὑπερσ. ἔτεθαρρησήκειν ἢ ἔτεθαρρησήκειν. Ρήμ. θάρροσης, [θαρρητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ θάρρος καὶ (κατ' ἀφομοίωσιν τοῦ σ πρὸς τὸ φ) θάρρος. Τὸ δὲ ἀπαντῆ καὶ σύνθ. μετά τῶν προθέσ. ἀνά καὶ ἀπό. Ἀντὶ τοῦ θαρροῦ ἢ θαρρῶ λέγεται καὶ: θέρρος ἢ θάρρος λεμβάνω. θάρρος ἔγγιγνεται μοι (ἢ ἐμπίπτει μοι), ώς μτβ. δέ εἶναι τό εἰς θάρρος καθίστημι τινα, θάρρος ἔμπασι τινι, θάρρος παρέχω καὶ τὸ ζημ. θαρρούνω ἢ θαρρούνω. Συνώνυμα καὶ ἀντίθετα ίδε τολμῶ σημ..

Θαρρύνω καὶ θαρρύνω (μτβ.=δίδω εἰς τινα θάρρος, ἐνθαρρύνω), πρτ. ἔθαρρον καὶ ἔθαρρον, μέλ. θάρρος παρέξω, ἀόρ. ἔθαρρον καὶ ἔθαρρον, πρκ. θάρρος παρέσχηκα, ὑπερσ. θάρρος παρεσχήκειν.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀχρ. θαρσός (ἐξ οὗ κατὰ μετάθ. τὸ θαρσός προβλ. καὶ θάρσος=θράσος) καὶ θάρρος: σχηματίζεται δέ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνη-ἀμύνω. Τὸ ὁ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετά τῶν προθ. ἀπό, ἀνά, παρά, [ἀποθαρρύνω (=ἐνθαρρύνω) τῆς ἀπό σημανούσης ἐπίτασιν· (προβλ. ἀποδειλῶ, ἀποτολμῶ)], ἀναθαρρύνω (=πάλιν ἐνθαρρύνω), παραθαρρύνω (=θάρρος ἐμπνέω, ἔγκριδιώνω). Λέγεται δὲ καὶ θάρρος παρέχω, θάρρος ἐμποιῶ τινι καὶ εἰς θάρρος καθίστημι τινα. Τὸ μέσ. κατὰ περίφρ.: παραθαρρύνω ἐμαντέν. Συνών. ἐπιρρονόω η̄ ἐπιρρόννυμι, διακελεύομαι, παρακελεύομαι, παραινῶ.

Θαυμάζω (=θεωρῶ τι μὲν ἔκπληξιν, μὲν θαυμασμόν, τιμῷ, σέδομαι κλ.), πρτ. ἐθαύμαζον, μέσ. μέλ. ως ἐνεργ. θαυμάσομαι, ἀρ. ἐθαύμασα, πρκ. τεθαύμακα, ὑπερσ. ἐτεθαύμακειν. Παθ. θαυμάζομαι, πρτ. ἐθαύμαζόμην, παθ. μέλ. θαυμασθήσομαι, παθ. ἀρ. ἐθαύμασθην, [πρκ. τεθαύμασμαι καὶ ὑπερσ. ἐτεθαύμασμην μτγν.]. Ρημ. [θαυμασμός, θαυμαστής (ἐξ οὗ θαυμαστικός)], θαυμαστός (ἐξ οὗ ἀξιοθαύμαστος), θαυμαστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ θαῦμα (ὅπερ ἐκ τοῦ θεάσομαι) κατ' ἀναλογίαν τοῦ (φραδ-γ-ω=φραζω, καθ' ὁ καὶ ἀγοράζω κλ., κλ.) "Οὐθὲν θέμι. ἀναλογ. θαυμάζθ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ γέροντοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ὅμι. Λέγεται δὲ καί: ἐν θαύματι είμι. Συνών. ίδε ἄγαμα σημ. Ἀντίθ. καταφρονῶ, ἀτιμάζω, φανδίζω.

Θεάσθαι-θύματα (=παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, βλέπω) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ.: πρτ. ἐθεώμην, μέσ. μέλ. θεάσθομαι, μέσ. ἀρ. ἐθεᾶσθημην, [παθ. ἀρ. ἐθεάθημην], πρκ. τεθεᾶμαι, ὑπερσ. ἐτεθεάψην. Ρημ. θεάμα, θεατής, θεατρον (ἐξ οὗ θεατρικός), θεατός (ἐξ οὗ ἀθέατος, ἀξιοθέατος, θεατέον).

Σημ. Ἐκ τοῦ θέα. Τὸ ὁ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Ο θεμ. γαρακήρι ἢ πρὸ τῶν ἀπό συμφ. ἀρχομ. ὅμι. τελῶν ἐκτείνεται εἰς ἄ καὶ οὐχὶ εἰς η. διότι προηγεῖται ε. Λέγεται δὲ καὶ θεατής γίγνομαι τινος. Συνών. ίδε βλέπω σημ.

Θέλω, ίδε ἐθέλω.

Θεραπεύω (=είμαι: θεράπων, πειροισθμαι, ὑπηρετῶ· καὶ λατρ. =λατρεύω), διμαλόν. Ρημ. θεραπεία, θεραπευμα, θεραπευτήρο η̄ θεραπευτής (οὗ θηλ. θεραπευτρίς), θεραπευτός (ἐξ οὗ θεραπευτικός καὶ ἀθεραπευτός), θεραπευτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. θέραψ, -πος, (=θεράπων) (ὅπερ ἐκ τοῦ θέρομαι=θερμάνομαι) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἴππευς-ἴππεύω. Τὸ μέσ. ἐκφράζεται ἀναλελυμ. θεραπεύω ἐμαντόρ. Αντὶ τοῦ θεραπεύω λέγεται καὶ: ἐν θεραπείᾳ ἔχω τινά καὶ θεραπείαν ποιοῦμαι· παθ. δέ: θεραπείας τυγχάνω ὑπὸ τινος. Συνών. περιέπω, ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, λιομαι-ῶμαι, λατρεύω, ἀκοῦμαι, [ἴηγιάζω]. φίλοφρονοῦμαι, σέβομαι, τιμῶ διακονῶ, ὑπουργῶ. λη(ει)τουργῶ (κυρ. την πατρίδα η̄ τὸ δημόσιον). Αντίθ. ίθρεῖται, καταφρονῶ.

Θερέζω (ἀμτθ.=διάγω τὸ θέρος· μτθ.=θερήζω καρπούς), ἀρ. ἐθέροισα, καὶ παθ. πρκ. τεθέροισμαι, πάντα δὲ τὰλλα ἐκ τοῦ: τὸ θέρος διάγω (ἀμτθ.), κόπτω, δρέπω (μτθ.). Ρημ. θεριστής (οὗ θηλ. θεριστρία), [θέρισις, θερισμός, θεριστήρ, θεριστρον, θεριστός, -έος].

Σημ. Ἐκ τοῦ θέρος (ὅπερ ἐκ τοῦ θέρομαι) κατ' ἀναλογίαν τοῦ (ἐ.πίθ-γ-ω=) ἐλπίζω, καθ' ὁ ἐθέλω, νομίζω κλ.: οὐδεν ἀναλογ. θέμα θερίδ-. Τὸ ὁ.

λακαντῆς καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἐν (ὅρᾳ ἑαρίζω σημ.). Συνάν. τῷ μτβ. θερίζω είναι καὶ τὸ ποιητ. ἀμάω-ῶ (ἔξ οὖ: ἀμητός=θερισμός).

Θερισκένω, πρτ. ἐθέρμανιν, μέλ. θερμασίαν παρέξω [καὶ θερμα-
νώ], αρρ. -ἐθέρμηνα [καὶ μτγ. ἐθέρμανα], πρκ. θερμασίαν παρέσχηκα,
ὑπερσ. θερμασίαν παρεσχήκειν. Παθ. θερμαίνομαι, πρτ. -ἐθέρμανόμην,
παθ. μέλ. θέρμην ἔχω [καὶ θερμανθήσομαι], παθ. ἀόρ. ἐθέρμανθην, πρκ.
θέρμην ἔσχηκα [καὶ τεθέρμασμαι]. *Ρημ. [θέρμανσις, θερμασία, θέρμα-
σμα, θέρμαστρα (κοιν. θερμάστρα), θερμαντήρ, θερμαστής καὶ θερμα-
στρίς, θερμαντός, -έος].

Σημ. Ἐκ τοῦ θερμός κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλαζ-μελαῖνως "Οὐθὲν θέμ. ἀνα-
λογ. θέρμην." Αντὶ τοῦ θερμαίνω λέγεται καὶ θερμασίαν παρέχω. Συνάν. τῷ
μὲν θερμαίνω είναι τὰ: θάλπω, [άλειάνω], πυρός, φλογίζω τῷ δὲ θερμαίνο-
μαι τὰ: πυροῦμα, θέρμην ἔχω, πυρέσσω, καυματίζομαι. Αντίθ.: ψύχω.

Θεσμοθετέω-ῶ (=νομοθετῶ) καὶ ἀόρ. ἐθεσμοθέτησα, τὰ δ'
ἄλλα ἐκ τοῦ νομοθετῶ ἢ νόμου τίθημι.

Σημ. Τὸ δ. είναι πιρασύνθ. ἐκ τοῦ θεσμοθέτης (ἔξ οὖ θεσμοθετεῖν καὶ
τὸ μτγν. θεσμοθεσία). σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀμελής (θ. ἀμελεσ-)
ἀμελέ(σ)ω-ῶ.

Θεσμοφόρισάζω (=έορτάζω τὰ θεσμοφόρια) μόνον δὲ ἐνεστώς,
τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν περιφρ.: θεσμοφόρια ἄγω ἢ τελῶ.

Σημ. Τὸ δ. είναι πιρασύνθ. ἐκ τοῦ θεσμοφόρια(τὰ)άπερ δῆσαν ἀρχαία ἑορτὴ
τελούμενη ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἐπὶ τοεῖς κατὰ συνέχειαν ἡμέρας ἀπὸ
τῆς 11 Πυανεψιῶν ("Οκτωβρίου")εἰς ἀνάμνησιν τῆς εἰσαγωγῆς τῶν θεσμῶν (νό-
μων) καὶ τῶν κανονισμῶν ἔξηγενεισμένουν βίου ὑπὸ τῆς (θεσμοφόρου) Δήμητρος.

Θεωρέω-ῶ (=ειμαι θεωρός, θεατής (θεάματος), παρατηρῶ, ἔξετά-
ζω), πρτ. ἐθεωρόν, μέλ. θεωρήσω, ἀόρ. ἐθεωρησα, πρκ. τεθεωρηκα.
Παθ. θεωροῦμαι, πρτ. -ἐθεωρούμην, τάλλα μτγν., ἀνεπληροῦντο δὲ παρ.
Ἄττ. ἐκ τῶν συνων. *Ρημ. θεώρησις, θεώρημα, [θεωρητής (ἔξ οὖ θεω-
ρητικός), θεωρητός], θεωρητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ θεωρός, (ὅπερ ἐκ τοῦ θεῶματι), ἔξ οὗ καὶ θεωρία. Σχηματί-
ζεται δὲ κατ' ἀναλ. τοῦ τέλος-τελῶ. Ἀπαντᾶ δὲ καὶ σύνθ. Τὸ μέσ. ἐκφωάζεται
ἀναλ.: παραθεωρῶ ἔμαντόν (=συγκρίνω. παραβάλλω). Συνάν.: ἀθρέω-ῶ, θε-
ωρμα, παραθεωρῶ, πρωσέχω (εἰς τι), ἔξετάζω, σκοτοῦμαι.

Θέω (=τρέχω), (θέεις==) θεῖς κλ.: πρτ. ἐθεον, μέσ. μέλ. ώς ἐ-
νεργ. -θεύσομαι, (τὰ δὲ) ἄλλα ἐκ τοῦ συνων. τρέχω, ἥτοι:) ἀόρ. ἐδραμον,
πρκ. -δεδράμηκα, ὑπερσ. ἐδεδραμήκειν. *Ρημ. θοός (=ταχύς), βοηθός
("Ομηρικ. βοηθόος").

Σημ. Θέμ. ΘεF-. Τὸ F μεταξὺ μὲν φωνηέντων ἀποβάλλεται, πρὸ δὲ συμ-
φόνου τρέπεται εἰς ν. ὅδεν θέμ. Θε- καὶ θεν-. Τὸ δ. συναιρεῖ τὸν χαρακτῆρα ε-
μόνον ὅπου ἀπαντᾶ ε ἢ ει: ἀπαντᾶ δὲ καὶ σύνθετον: ἐκ-θέω, δια-θέω, παρα-θέω
κλ., βοη-θέω. Συνάν. ίδε τρέχω σημ..

Θήγω (=ἀκονῶ, δέσνω, διεγείρω, ἐνθαρρύνω). Παθ. θήγομαι καὶ
πρκ. τέθηγμαι, τάλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. *Ρημ. (θήξις, θηγάνη (=ξ-
κόνη), θηκτός (ἔξ οὗ ζθηκτος)).

Σημ. Θέμ. Θαγ- ἔξ οὐ θηγ-. Συνών.: ἀκονάω-ῶ, δεξύνω· δεργίζω, (παρα) θαρρύνω, θαρσύνω, δια(παρα)κελεύομαι.

Θηράω ϖ (=κυνηγῷ), πρτ. ἐθήρων, μέλ. θηρᾶ' σω, ἀόρ. ἐθήρια, πρκ. τεθήρακα, ὑπερσ. ἐτεθήράκειν. Μέσ. καὶ παθ. θηρῶμαι, τρτ. ἐθηρώμην, [μεσ. μελ. θηράσσωμαι, παθ. μελ. ἐθηράθην, πρκ. τεθήραμαι]. Ρημ. [θήραμα, θηρατής ή θηρατήρ (ἔξ ὅν θηρατικὸς καὶ θηρατήριος), θηράτωρ, θηρατές], θηρατρόν, θηρατέος, -έον.

Σημ. Ἐκ τοῦ θήρα, ἔξ οὗ καὶ θηρεύω. Συνών.: θηρεύω, ἀγρεύω, κυνηγῶ, διώνω, καταδιώκω, κυνηγετῶ.

Θηρεύω (=κυνηγῷ), πρτ. ἐθήρευον, μέλ. θηρεύσω, ἀόρ. ἐθήρευσα, πρκ. τεθήρευκα. Μέσ. καὶ παθ. θηρεύθουμαι, πρτ. ἐθηρεύσμην, μέσ. μέλ. θηρεύσσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐθηρεύσαμην, παθ. ἀόρ. ἐθηρεύθην, πρκ. τεθήρευμαι]. Ρημ. θήρευσις [ἔξ οὗ θηρεύτιμος=θηράσιμος], θήρευμα, θηρευτήρ ή θηρευτής (ἔξ οὗ θηρευτικός), [θηρευτός, θηρευτέος, θηρευτέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ θήρα κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς βασιλεύω, παθ' ὁ καὶ ἄγρε ἀγρεύω. Ἀντί τοῦ θήρως καὶ θηρεύω λέγεται καὶ θήραν ποιοῦμαι τὸ δέ θήραν ποιῶ=γίγνομαι αἵτιος θήρας. Συνών. ίδε θήρως σημ.

[**Θειγγάνω** (=ψαύω, ἐγγίζω), πρτ. ἐθίγγανον, μέλ. θίξω καὶ μέσ. ὡς ἐνεργ. θίξομαι, ποιητ. καὶ μτγν.], πασ" Αττ. δὲ πεξ. ἀπαντᾶ μένον ὁ ἀόρ. β' ἔθιγον (καθ' ὑποτ. θίγησ καὶ μτχ. θιγών), πάντα δὲ τὰλλα ἔναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ συνων. ἀπτομαι. Ρημ. [θίξεις, θίγμα, ἀθικτος, εὔθικτος].

Σημ. Θει-, καὶ (προσλήφει τῶν προσφ. -αν- καὶ πρὸ τοῦ χαρακτ. νῦντα εἰσαγ. § 11: θι-ν-γ-αν-) θιγγαν-. Συνών. ίδε ἀπτομαι σημ. καὶ ἐπὶ μτφρ- σημ. τά: βλάπτω, ἐνοχλῶ, ὅχλον παρέχω (τινί), ὅχληρός εἴη κλ.

Θλέβω (=πιέζω), [πρτ. ἐθλιδῶν, μέλ. θλίψω, ἀόρ. ἐθλῖψα, πρκ. τέθλιψα]. Παθ. -θλίβουμαι, [πρτ. ἐθλιδόμην, μέσ. μέλ. ὡς παθητ. θλίψομαι καὶ παθ. μέλ. β' θλιβήσομαι], παθ. ἀόρ. α' ἐθλίφθην [καὶ β' ἐθλιδηνη, πρκ. τέθλιμαι, ὑπερσ. ἐτεθλίμμην μτγν.]. Ρημ. [θλίψις, ἔκθλιψηγν.].

Σημ. Θέμ. Θλῆβ-. Τὸ δέ ἔχει πανταχοῦ τὸ εἰ μακρόν. Συνών.: πιέζω, συνωθῶ, λυπτῶ, ἀνικῶ, βλάπτω, ἀδικῶ, ἐνοχλῶ.

Θυηράσκω (=ἀποθηνῆσκω, φονεύσμαι ὑπὸ τινος), παθ. διαθ. καὶ συνήθ. σύνθ.: ἀποθηνῆσκω, πρτ. ἀπέθηνησον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. (μόνον σύνθ.) ἀπεθηνοῦμαι, ἀόρ. β' (μόνον σύνθ.) ἀπέθηνων, πρκ. (μόνον διπλοῦς) τέθηνα, (-ας, -ε, τέθηνατον τέθηνατον, τέθηναμεν, τέθηνατε, τέθηνασι(ν) καὶ τέθηνήκασι(ν) ὑποτ. τεθηνήκω, -ῆς κλ.: εὔκτ. τεθηναίην καὶ τεθηνηκῶς ή τεθηνεῶς εἴην, τεθηναίη, τεθηναίεν πρστ. [τέθηναθι], τεθηνάτω κλ. ἀπαρ. τεθηνάναι καὶ τεθηνηκέναι μτχ. τεθηνηκῶς καὶ τεθηνεῶς, τεθηνεῶσα, τεθηνηκός), ὑπερσ. ἐτεθηνήκειν, (-εις κλ., γ' πληθ. ἐτεθηνήκεσαν καὶ ἐτέθηνασαν), μετ' ὅλ. μέλ. τεθηνηκῶς καὶ τεθηνηκῶς ἔσομαι. Ρημ. θάν-α-τος, θηνητός [ἔξ οὗ θηνητότητες], ἀρτι-θανής, ήμι-θηνής.

Σημ. 1. Θέμ. Θαγ-, ἔξ οὗ (καὶ ἡ μετάθεσιν καὶ ἔκτασιν) θηρ-, θηη-, ἔξ οὗ

(προσόλήψει τοῦ προσφύμ. -ισκ; θνητισκ;) θνητικ-. Τὸ δὲ ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ ἄλλων προσθέσεων: ἐκ-, ἐν-από-, προ-από-, ὑπερ-από κλ., σχηματίζει δὲ κατ' ἔξαιρεσιν, ὡς καὶ τὸ ἵστημι, τὸν μετ' ὅλιγον μέλ. μονολεκτικῶς. Ὡς ἐνεργ. τοῦ θυγῆτον εἶναι τὸ πτεῖν. Ἐκ τοῦ ἥημ. Θάν-α-τος (ὅπερ προσλαμβάνει τὸ ἐπένθεμα α) σχηματίζονται τὰ δὲ θανατάτων [καὶ θανατιών] (=ἐπιθυμῶ τὸν θάνατον καὶ θανατόν (=καταδικάζω τινά εἰς θάνατον, φονεύω) καὶ τὰ ἐπίθ. θανάτου μος καὶ ἀθάνατος (ἔξ οὖν ἀθανατία)).

Σημ. 2. Συνών.: τελευτῶ, τὸ ζῆν ἐκμετρέω, καταλύω (καταστρέφω, τελευτῶ) τὸν βίον, μεταλλάττω, τὸ χρεὼν ἀποτίνωμι, ἀπογίγνομαι, φονεύομαι, θανατοῦμαι. Ἀντίθ. ζῶ.

ΘΟΡΥΒΕΩ-Ω (=κάμνω θόρυβον, θορυβωδῶς ἐπιδοκιμάζω η ἀποδοκιμάζω), ὅμαλόν. Ρημ. ἀνθορύθητος.

Σημ. Ἐκ τοῦ θόρυβος (ἔξ οὖν καὶ θορυβώδης) κατ' ἀναλογ. τοῦ κρότος κρατῶ. Τὸ δὲ ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. Τὸ ἐπιθυμοῦβα=διὰ θορύβου ἐπιδοκιμάζω οὐκτῷ καὶ τὰ ἀντίστοιχα τούτῳ [ἐπικροτῶ καὶ] ἐπισημάνομαι=διὰ κρότου, διὰ σιμείων ἐπιδοκιμάζω. Ἀντὶ τοῦ θορυβῶ λέγεται καὶ: θόρυβον παρέχω καὶ παθ. θόρυβος γίγνεται καὶ ἐν θορύβῳ εἰμί. Συνών. ίδε θροῶ σημ.

ΘΡΑΣΕΥΝΩ (=κάμνω θαρραλέον) καὶ μέσ. θρασύνομαι (=γίγνομαι θαρραλέος, αὐθάδης, προπετής) καὶ μέσ. ἀόρ. ἐθρασυνάμην, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνωγύμων η περιφράσεων.

Σημ. Γκ τοῦ θρασύνς (ὅπερ ἐκ τοῦ θαρσύνς· ὅσος θαρσύνω σημ.) κατ' ἀναλογ. τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνη-ἀμῦνω. Ἀντὶ τοῦ θρασύνω λέγεται καὶ: εἰς θάρσος καθίστημε τινα, θάρρος ἐμποιῶ τινα, θάρρος παρέχω. Ἀντὶ δὲ τοῦ μέσ. θρασύνομαι, καὶ: παραθαρρύνω θάμαντόν. Συνών.: θαρρύνω η θαρσύνω, ἐπιθρώνυμι, δια(παρα)κελεύομαι.

ΘΡΑΓΑΤΩ η θραγάτσω (=ταράσσω) καὶ ἀόρ. ἐθραγάξα, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνων.: ταράττ(σσ)ω, κυκάω κλ. Ρημ. τραγκύς.

Σημ. Ἐκ τοῦ ταράττ(σσ)ω (δὲ ίδε). Τὸ δὲ ἔχει τὸ θεμ. α μακοόν· ὅρα εἰσαγ. § 7, β' σημ. Συνών.: ταράττ(σσ)ω, κυκάω-ῶ, ἐνοχλῶ, θορυβῶ.

ΘΡΑΥΝΩ (=συντρίβω, σπῶ). [πρτ. ἐθραυσον, μέλ. θραύσω μτγν.], ἀόρ. -ἐθραυσα, πρκ. θραύσας ἔχω, ὑπερσ. θραύσας είλχον. Παθ. θραύσμαι, [πρτ. ἐθραυσόμην, παθ. μέλ. θραυσθήσαμαι μτγν.], παθ. ἀόρ. -ἐθραύσθην, πρκ. -τέθραυσμαι (καὶ -τέθραυσμα), ὑπερσ. ἐτέθραυσμην. Ρημ. θραύσις, θραῦσ(ο)μα, [θραυσμός], θραυστὸς [ἔξ οὐ ἀθραυστος, ήμιθραυστος].

Σημ. Θέμ. θραυσ-. ἔξ οὖν (θραυσ-ω=) θραύ-ω: ὅθεν καὶ θ. θραυ-. πρβλ. πρκ. τέθραυσμα η τέθραυσμα καὶ ὅμη. θραῦμα η θραῦσμα. Συνών.: κατάγνυμι, θρύπτω, [θλάω-ῶ], κλάω-ῶ, συντρίβω, φήγνυμι.

ΘΡΟΙΣΘΕΩ-Ω (=κάμνω θροῦν, φιθυρίζω, διαδίδω, θορυδῶ). παρ'. Αττ. ἀείποτε σύνθ.: διαθροίσθ-ῶ, πρτ. διεθρόσουν, μέλ. διαθρούλησω, ἀόρ. διεθρόησα, πρκ. διεθροήσας ἔχω, ὑπερσ. διαθροήσας είλχον.

Σημ. Ἐκ τοῦ θρόος (=θροῦς) κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος — κρατέω, δὲ ίδε. Ὡς παθ. δὲ εἶναι τό: θροῦς διέρχεται. Συνών.: θροῦβα, θρυλῶ, φιθυρίζω, διαφημίζω, πρτ. ἐθρύλουν, μέλ. θρυλήσω, τάλλα ἐκ τῶν συνωγύμων. Παθ. θρυλοῦμαι, [παθ. ἀόρ. ἐθρυλήθηγ], πρκ. τεθρύλημαι, ὑπερσ.

ΘΡΥΛΕΩ-Ω (=διασπείρω, διαδίδω πανταχοῦ λόγον τινά, φιθυρίζω, διαφημίζω), πρτ. ἐθρύλουν, μέλ. θρυλήσω, τάλλα ἐκ τῶν συνωγύμων. Παθ. θρυλοῦμαι, [παθ. ἀόρ. ἐθρυλήθηγ], πρκ. τεθρύλημαι, ὑπερσ.

θρυλήμην, πάντα δὲ τὰλλα ἐκ τῶν συνωγύμων. Ρημ. [θρύλημα, θρυός, ἔξ οὖ] (πολυθρύλητος).

Σημ. Ἐκ τοῦ θρῦλος κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος-κρατέω. Τὸ παθ. εὐρηται σύνθ. μετὰ τῆς προθέσ. διά. Συνών.: διαθροέω-ῶ, ψιθυρίζω, [διαφρ-ω], διασπείρω, διαδίδωμι.

Θρύπτω (=κάμνω θρύμματα, συντρίβω). Παθ. θρύπτομαι (=συνθοματί) καὶ μέσ. θρύπτουμαι (=ἔνθ τρυφηλῶς, ἀκκίζομαι (=κάμνω ξια; ὑπερηφανεύομαι, καλλωπίζομαι), πρτ. μέσ. ἐθρυπτόμην καὶ ε. -τέθροῦμαι, πάντα δὲ τὰλλα ἐκ τῶν συνωγύμων. Ρημ. θρύψις, θρήψῃ (ἔξ οὗ τρυφάω), [θρύμμα, θρυπτός, ἔξ οὗ] (θρυπτικός).

Σημ. Θέμ. θρύψε- καὶ προσλήψει τοῦ προσφ.-τ. (θυρφ.τ.=) θρυπτ-. (δρα τω σημ.) Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὺ τῆς διὰ καὶ ἀπό. Συνών. τῷ μὲν ὅγ. θρύπτω εἰναι τά: θράνω, κατάγνυμι, [θράλω-ῶ], κλάω-ῶ, συντρέβω, γνυμι- τῷ δὲ μέσ. θρύπτουμαι τά: ἀκκίζομαι, καλλωπίζομαι, ὑπερηφανές, [ὑπερερηφανεύομαι], σεμνύνομαι, ἐναβρύνομαι.

Θυμόθεμα-εισβασις (=δργίζομαι, θυμώνω), ἀποθετ. μετ' ἐνεργητ. κθέσ., [μέσ. μέλ. θυμώσομαι ποιητ., παθ. μέλ. ώς μέσ. θυμωθήσομαι γγν.], παθ. ἀδρ. ώς μέσ. ἐθυμώθην καὶ πρκ. τεθύμωμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωγύμων. Ρημ. [θύμωτις, θύμωμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ θυμοδί: (θύω). Συνών. καὶ περιφρ.: χαλεπαίνω, χαλεπῶς ω, προσοργίζομαι, ἐν δργῇ ἔχω, δι' δργῆς γίγνομαι, ἀκραχολέω, ἀγανακτῶ.

Θύ' ω (=θυσιάζω), πρτ. ἐθύον, μέλ. θύσω, ἀδρ. ἐθύσα, πρκ. τέκνα, ὑπερσ. ἐτεθύκειν. Μέσ. θύομαι (=κάμνω θυσίαν διὰ τοῦ ἱερέως τέρ έμπυτοῦ ἢ ὅπως μαντεύσωμαι) καὶ παθ. θύομαι (ὑπό τινος), πρτ. ἐθύμην, μέσ. μέλ. θύσουμαι, μέσ. αδρ. ἐθύσάμην, [παθ. μέλ. τυθήσομαι γγν.], παθ. ἀδρ. ἐτύθην, πρκ. τέθύμαι, ὑπερσ. ἐτεθύμην. Ρημ. θύσις, ὑμα, θυμός, θύμος (=θυμάρι), θύτης (ἔξ οὗ θυσία, ἔξ οὗ θυσιάζω), ιυτήρ], ἀθυτος, θυτέον.

Σημ. 1. Θέμ. θυ-. Ὁ θεμ. χαρακτήρ ν εἰναι βραχὺς μόνον πρὸ τῶν ἀπὸ μ, φ, ἀρχομένων ὅμη. τελών. Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. Τὸ ἐνεργ. θύω λέγεται συνήθ. ἐπὶ τοῦ ἵερέως, τὸ δὲ μέσ. ἐπὶ τοῦ προσφέροντος θυσίαν διὰ τοῦ ἥρως. Αντὶ τοῦ θύω λέγεται καὶ: θυσίαν ποιοῦμαι.

Σημ. 2. Συνών. τῷ θύῳ εἰναι τά: σφαγιάζομαι, καθιερεύω, βουθυτῶ, δλοῦ αντέ(δ)ω-ω (=προσφέρω θύμα καθιένεν τὸν δλον) καλλιερέω-ῶ (=προσφέρω εὐθύσθεκτον θυσίαν), ἐτραγίζω (=προσφέρω νεκρικάς θυσίας), σφάττω, ἐσφάζω.

Θωρακέζω (=ἐνδύω, ὁπλίζω τινὰ μὲ θώρακα, δχυρῶ), ἀδρ. ἐθωράκισα. Μέσ. πρτ. ἐθωρακιζόμην, μέσ. ἀδρ. ἐθωρακισάμην, παθ. ἀδρ. δε μέσ. ἐθωρακισθήνην, πρκ. τεθωράκισμαι, πάντα δ' τὰλλα ἐκ τῶν γνωμ. ἢ περιφράσεων. Ρημ. [θωρακισμός], ἀθωράκιστος.

Σημ. Ἐκ τοῦ θώραξ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπίς-ἐλπι(δ-γ-ω=) ἐλπίζω, καθ' οὐ καὶ (διτρακον-) διτρακίζω κλ. κλ. Αντὶ τοῦ θωρακίζω λέγεται καὶ: θώρακι τινὰ ἐνδύω, θώρακι περιβάλλω τινά. Αντὶ δὲ τοῦ μέσ. θωρακίζομαι: θώρακα ἐνδύομαι (ἢ περιβάλλομαι). Συνών.: δπλίζω, δχυρῶ, συσκενάζω, σάττω.

II

ἙΓΩΜΑΞ-ὭΜΑΞ (=ἰατρεύω, θεραπεύω), ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεδιαθ., μέσ. μέλ. ἵασομαι, μέσ. ἀόρ. ἵασάμην, [παθ. μέλ. ἵαθήσομαι], πάρ. μετὰ παθ. διαθ. ἵαθην, πρκ. ἵαμαι, δπερσ. ὑάμην. Ρημ. ἵασις οὖς ἵασιμος), ἵαμα, ἵατρὸς (ἔξ οὖς ἵατρεῖον, ἵατρικός, ἵατρεύω), [ἱατῆρ οὖς ἵατήριος], ἵατρος (ἔξ οὖς δυσίατος, εὐίατος, ἀνίατος).

Σημ. Θέμ. ἵα-. Ὁ θεμ. χαρακτήρ αἱ πρὸ τῶν ἀπὸ συμφ. ἀρχομένων λῶν ἔκτεινεται εἰς ἄ— καὶ οὐχὶ εἰς η, διότι πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει ε. Συνών.

ἹΑΤΡΕΥΩ (=εἰμαι ἵατρός, μετέρχομαι τὴν ἵατρικήν, θεραπεύει καὶ παθ. ἵατρεύομαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων: θεραπεύω, ἴσθμ κλ. Ρημ. ἵατρεύσις, [ἱατρεία, ἵατρεύματα (τά), ἵατρευτέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἵατρὸς καὶ ἀναλογίαν τοῦ ἵππεν-ἵππεύω. Ὁ παθ. ἐνεδιατρεύομαι ἔχει ἐνίστε καὶ μέσ. σημ. = ἵατρεύω ἐμποτὸν διὰ τοῦ ἵατροῦ. Α τοῦ ἵατρεύω λέγεται καὶ: ἵατρός εἰμι. Συνών.: ἵδε ἀκοῦμαι σημ.

ἹΔΙΟΜΑΞ-ὭΜΑΞ (=ἴδιοποιοῦμαι, οἰκειοποιοῦμαι) μέσ. ἀπ καὶ μέσ. ἀόρ. ἴδιωσάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συνωνύμου: οἰκειοῦμαι τῆς περιφρ. οἰκείωσιν ποιοῦμαι. Ρημ. ἴδιωσις, [ἴδιωμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἴδιος. Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἐκ.. Παρὰ μτ εὑρηται καὶ δ ἐνεργ. τύπος ἴδιωσ-ῶ.

ἹΔΙΩΤΕΥΩ (=εἰμαι ἴδιωτης), μόνον δ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἀν πληροῦνται ἐκ τῆς περιφρ.: ἴδιωτης εἰμί. Ρημ. ἴδιωτεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἴδιωτης (ἔξ οὖς καὶ ἴδιωτικός), ὅπερ ἐκ τοῦ ἴδιος.

ἹΔΡŪΩ (=ἀνεγείρω, κτίζω), ἀόρ. ἴδρυσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν σιωνύμων. Μέσ. ἴδρυομαι, μέσ. μέλ. ἴδρυσομαι, μέσ. ἀόρ. ἴδρυσάμην, πα ἀόρ. καὶ ώς μέσ. ἴδρυθην (=ἴδρυσα ἐμαυτόν), πρκ. μέσ. καὶ παθ. ἴδρ μαι. Ρημ. ἴδρυσις, ἴδρυμα, [ἴδρυτέον].

Σημ. Θέμ. ἴδρυ-. Ὁ χαρακτ. ν πανταχοῦ μακρὸς (ἔξαιρέσεις ἵδε ἀνι σημ.). Συνών.: κτίζω, δέμω, οἰκοδομῶ, θεμελιώ-ῶ.

ἹΔΡΩΘΩ-ῶ (ἀμτδ. = ἴδρωνω), [μέλ. ἴδρωσω], ἀόρ. ἴδρωσα, πρ ἴδρωσας ἔχω [καὶ ἴδρωκα], Ρημ. [ἴδρωσις, ἴδρωμα, ἴδρωτήριον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὄνοματ. θέμ. ἴδρωσ- (ἴδρωσ, ὅπερ ἐκ τοῦ ἴδος (=η τι θέρους θερμότης ή ἴδρωτα προσένευσσα) προσήληψει τοῦ προσφ. j: ἴδρωσ-ι-ω-ἴδρω-ι-ω=ἴδρω-ῶ. Τὸ ἴδρω ὡς καὶ τὸ ἕιγω ἔχουσι πανταχοῦ ἐν τῇ σύνναιρέσ φ καὶ ω. Ως ἐνεργ. μτβ. τοῦ ἴδρωα είναι τό: ἴδρωτα παρέχω τινι, ἴδρωτα μχανῶμαι, ἴδρωτοποιεώ. Συνών.: ἴδιώ (ἐκ τοῦ ἴδος), ὅπερ παρ². Αττ. μόνον καὶ μτγ. ἀπαντᾶ: ἀν-ιδίουσαν. Ἀντίθετον: ἕιγω-ῶ.

ἝΩ (ἀμτδ. η οὐδ.=κάθημαι· μτδ.=βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ) συνήθ.: καθίζω, πρτ. ἐκάθιζον, μέλ. καθιῶ, ἀόρ. ἐκάθισα καὶ καθῖσι πρκ. καθίσας ἔχω [καὶ κεκάθικα μτγν.]. Μέσ. καθίζομαι (ἀμτδ.), πρι ἐκαθίζόμην, μέσ. μέλ. καθίζομαι η καθεδοῦμαι [καὶ μτγν καθίσομο καὶ καθιοῦμαι], μέσ. ἀόρ. ἐκαθισάμην η εἰσάμην η ἐσσάμην η ἐκαθε

όμην, [παθ. ἀόρ. ἐκαθίζηθηγ], πρκ. κάθημαι [καὶ κεκάθισμαι μτγν.], περσ. (ἐ)καθήμην [καὶ ἐκεκαθίσμην μτγν.]. Ρημ. [ἴημι, καθίζομαι].

Σημ. Θέμ. σεδ. (πρβλ. λατ. sedeo), ἔξ οῦ κατὰ συγκοπὴν σδ., ἔξ οῦ δι' θετοῦ ἀναδιπλοσιασμοῦ τὸ Δωρικ. (οἱ-σδ-ω=) ἴσδω (πρβλ. λατ. sedo, ὥπερ καὶ τοῦ si—sd—ο μετ' ἔκπτωσιν τοῦ s καὶ ἀναπληρωτ. ἔκτασιν τοῦ ἢ εἰς ἂ), γαὶ Ἀττ. ἤξω (σδ=ξ). Ἐκ τοῦ ἴξω θεωρημέντος είτα ὅτι προέκυψεν αὐτὸς ἀναλογίαν τῶν εἰς (-d-j-ω) -ξω ὁδοντοφωνολήχτων (ἴδ-j-ω=ἴξω) προέλθε τὸ θέμα ἴδ, ἔξ οὗ οἱ λοιποὶ χρόνοι. Τὸ ἀπλοῦν ἴξω είναι ποιητ. καὶ σπν. ταρ' Ἀττ., παρ' οἵς ἀπαντῷ συνήθως μὲν ούνθ. μετὰ τῆς κατὰ: καθίξω, σκελίσω δὲ μετὰ τῶν: ἴξνηρ, πρόσ, ἐν: ἴξνηρω, πρόσοίξω, ἐνίξω. Τὸ καθίξω αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάτεται ἔξωθεν(ώς καὶ τὰ καθεύδω καὶ καθηματ), διφορεῖται ἐνώς πρὸς τὴν αὐξησιν μόνον ἐν τῷ ἐιργ. ἀορ. Τὸ καθίξω ἀπαντῷ σὺ θετον αἱ μετ' ἄλλων προσθέσ.: προσ-καθίξω, ἐγ-καθίξω, παρα-καθίξω κλ.. Τὸ μέσ. καθίξομαι λαμβάνεται μόνον ἀμτβ. καὶ συνωνυμεῖ τῷ καθέξομαι (διδέ).

Ἔημις (=ὅπτω), πρτ. ἵην, μέλ. ἱσω, ἀόρ. -ῆκα (ῆκας, ἦκε(v)), εἶτον, -είτην, -είμεν, -είτε, -είσαν, ὑποτ. δ, -ῆς κλ.: εὔκτ. εἴην· προστ. ἔξ ἔτω, κλ.: ἀπαρ. -είναι· μτχ. -εῖς εἰσα, -έν), πρκ. -είκα, ὑπερσ. εἴκειν. Μέσ. καὶ παθ. ἵεμαι, πρτ. ἵεμην, μέσ. μέλ. -ῆσθιμαι, μέσ. ἀόρ α' ἱκάμην, μόνον τὰ πρότιωπα: ἱκω, -ῆκασθε, ἱκαντο) καὶ β' -είμην, παθ. μέλ. ἔθησομαι, παθ. ἀόρ. -είθην, πρκ. είκαι, ὑπερσ. -είμην, καὶ -είμένος ἥν. Ρημ. ἄνεσις, ἀφεσις, ἔφεσις, σύνεσις, ἔφέτης (ἔξ οῦ ἔφετεῖον), ἀφετος, κάθετος, ἔγκαθετος, ἀνετός, συνετός, δυσσύνετος, ἀφετέον, ἀνετέον, μεθετέον, προετέον, παρετέον κλ. κλ.

Σημ. 1. Θέμ. σε· καὶ ση-, (ἔξ οῦ μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλ. σι-ση-μι= ἤ-η-μι) καὶ ἰηκ- (πρβλ. λατ. jēci), ἔξ οῦ ὁ (ἐ-յήκ-α = ἕκρα Όμ.=) ἕκα (μετὰ δασείς κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄλλων χρόνων). Τὸ δ. κλίνεται κατὰ τὸ τίθημι· καὶ ἐν μὲν τῷ ἐνεστ. καὶ πρτ. τῆς τε ἐνεργητ. καὶ μέσ. φονῆς ἀπαντῇ καὶ ἀπλοῦν καὶ σύνδετ. μετὰ πλειστων προσθέσ.: ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς χρόνοις ἀείποτε σύνδετον. Τὸ μτβ. ἔημι= ἔῳ τινα ἔναι ὡς σύνθ.: ἀφίημι παρέμημι, καθίημι(1), εἰσίημι κλ.= ἔῳ τινα ἀπιέναι, παριέναι, κατιέναι, εἰσιέναι κλλ.

Σημ. 2. Τὸ β' ἐνικ. πρόσ. τοῦ ἐνεστ. τῆς δριστ, τῆς ἐνεργ. φρονῆς ὡς καὶ τὸ β' καὶ γ' ἐνικ. τοῦ πρτ. σχηματίζονται κατὰ τὰ εἰς (ἐι) -ῶ. Ὁ ἐνεργ. ἀόρ. ἕκα είναι εὐχρηστος μόνον εἰς τὸν ἐνικ. τῆς δριστ. ἀντὶ τοῦ β' ἀορ., δασίνες είναι ἀχρηστος εἰς τὸν ἐνικ. τῆς δριστικῆς. Ὁ παθ. καὶ μέσ. ἀόρ. δασύνονται κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄλλων ἔγκλίσεων. Ὁ ἐνεργ. πρκ. ἔχει ἀναδιπλασιασμὸν ει ἀντὶ η κατ' ἀναλογίαν τοῦ παθ. πρκ. (σέ-σε-μαι= ἔ-ε-μαι—) είμαι.

Σημ. 3. Συνών. τῷ ἔημι ὅρα βάλλω σημ. 3.

Ἴκετεύω (=είμαι: ἴκέτης, ζητῶ θερμῶς τὴν βοήθειάν τινος), πρτ. ἴκέτευον, μέλ. ἴκέτεύσω, ἀόρ. ἴκέτευσα, τὰ δ' ἄλλα κατὰ περίφρ. ἦ ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. ἴκετεία, [ίκέτευτις, ἴκετεύτεος],

Σημ. Ἐκ τοῦ ἴκέτης (ὅπερ ἐκ τοῦ ἴκνοῦμαι), ἔξ οὗ καὶ ἴκεσία· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεύς-βασιλεύων. Ἀντὶ τοῦ ἴκετεύω λέγεται καὶ: ἴκετείαν ποιοῦμαι καὶ ἴκέτης τινὸς γίγνομαι καὶ ἴσχυρότερον: ἴκέτης προσπίπτω. Συνών.: ἀντιβολέω-ῶ, ἀντιάξω, (ἐκ)λιπαρῶ, λιτανεύω, δέομαι, κελεύω.

(1) Τὸ καθίημι τινα λέγεται κυρ. ἐπὶ φυγάδων καὶ είναι συνώνυμον τῷ ἕκατάγω (ὅρα ἔρχομαι σημ. 3).

“Εικνέοιματα-Θύματα (=έρχομαι, φθάνω), ἀποθ. μέσ. μετ’ ἐνεργητικότητα. σγμ.: ἀείποτε σύνθετον (πλήν τῆς μτχ. ίκνούμενος, γίτις εὔρητα καὶ ἀπλῆ = ἀρμόζων, προσήκων) ἄφ-, ἔφ-, ἔξ-, δι- καὶ εἰσαφ-: ἀφεύκνοιμεις, πρτ. ἀφικνούμην, μέσ. μέλ. ἀφίξομαι, μέσ. δόρ. β' ἀφικόμην (ὅποτ. ἀφίκωμαι, εὐκτ. ἀφικοίρηγη, προστ. ἀφικοῦ, -έσθω: ὀπαρ ἀφικέσθαι, μτχ. ἀφικόμενος), πρκ. ἀφίγματι (ἀφίξαι, ἀφίκται κλ.), ὑπερσ. ἀφίγμην (ἀφίξο, ἀφίκτο κλ.).” Ρημ. ἀφίξεις, ίκ-έ-της, ίκ-ά-νος, ίχνος (προ-ίκ-ε=) προίξ.

Σημ. Θέμ. ίκ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. νε-:) ίκ-νε-. Ἀντὶ τοῦ ἀφικνοίματος λέγεται καὶ: ἀφίξιν ποιοῦματι. Συνών. ίδε φθάκω σημ.

“Ιλάσκωματα (=έξιλεώνω, καθιστῶ τινα εύμενη, συνδιαλλάσσομαι πρός τινα, συμβιβάζομαι), ἀποθ. μέσ. μετ’ ἐνεργ. διαθ., πρτ. ίλασκόμην μέσ. μέλ. ίλάσ-σομαι, μέσ. δόρ. -ίλασάμην, [παθ. μέλ. ίλασθήσομαι], παθ. δόρ. -ίλάσθην, πρκ. διηγλάγματι, ὑπερσ. διηγλάγμην. Ρημ. [ίλασμα ίλασμός, ίλαστής (έξ, οὐ ίλαστήριος, -τον καὶ ίλαστικός)].

Σημ. Θέμ. ίλα-, |έξ οὐ ίλασ (=ίλεως), έξ οὐ ίλαρθς] καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -σκ-) ίλα-σκ-. “Ο θεμ. γερακτ. α είναι πανταχοῦ βραχύς. (πρβλ. γελλάς ζεῦς, θελάς κλ.)” Αντὶ τοῦ ίλάσκομαι λέγεται καὶ: ίλεων ποιῶ τινα. Συνών. διαλλάσσ(ττ)ομαι καταλέω, συνίστημι, ίλεοῦμαι (ὅπερ παρ’ Αττ. μόνον κατ. μτχ. ἀπαντῷ), διαλύομαι (πρός τινα).

“Ιππεύω (=εἰμαι ίππεύς, ἔφιππος), ἔμαλόν. Ρημ. ίππεία, [ίππευσις, ίππευμα, ίππευτήρ ή ιππευτής].

Σημ. Εκ τοῦ ίππεύς, ὅπερ ἐκ τοῦ ίππος. Τὸ σύνθ. ἀφιππεύω=ἀπέρχομαι ἔφιππος. Αντὶ τοῦ ίππεύω λέγεται καὶ: ίππασίαν ποιοῦματι. Συνών.: ίππάζομαι (ἀποθ. μέσ.), ἀναβάλλομαι ἐπὶ τὸν ίππον, ἐποχοῦμαι, ίππουν ἐπιβάνω.

“Ιπποτροφέω-ώ (=τρέφω, φυλάττω ἢ διατηρῶ ίππους) καὶ πρκ. ίπποτρόφημα, τὰλλα ἐκ τῆς περιφρ. ίππους τρέφω (ἢ φυλάττω)

Σημ. Τὸ δ. είναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ίπποτρόφος, ὅπερ ἐκ τοῦ ίππος καὶ τρέφω καὶ σχηματίζεται καν’ ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Αὕτηνται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται ξέωθεν.

“Ιστηματα (=στήνω), πρτ. ίστην, μέλ. στήσω, ἀδρ. ἔστησα, πρκ-στήσας ἔχω, ὑπερσ. -στήσας είχον, μετ’ ὀλ. μέλ. ίστηξω. Μέσ. καὶ παθ. ίσταμαι, πρτ. ίστάμην, μέσ. μέλ. ώς παθ. στήσομαι, μέσ. δόρ. α’ ἔστησάμην, ἐνεργ. ἀδρ. β’ ώς μέσ. καὶ παθ. ίστην, παθ. μασταθήσομαι, παθ. δόρ. ίστάθην, ἐνεργ. πρκ. ώς μέσ. καὶ παθ. ίστηκα, ὑπερσ. είστηκει καὶ ίστήκειν.” Ρημ. στάσις, σταθμός, στάθμη, στήθος, στήλη, σταυρός, ίστος (έξ οὐ ίστιον), ἀνάστημα, διάστημα, ἐπιστάτης, στατήστημαν, [σατός, άστατος], ἀνάστατος, ἀνυπόστατος, ἀκατάστατος, ἀμετάστατος, περίστατος, δισκατάστατος, ἀδιάστατος, σταθερός, ἀσταθήστης, στατέον κλ.

Σημ. 1. Θέμ. ἀσθ. στα- καὶ ισχ. στη- (έξ οὐ (μετ’ ἐνεστ. ἀνιδιπλ. : σι- στη-μι=) ίστημι). Τὸ δ. ἀπαντῷ καὶ σγνιλ. μετά πλείστων προσθέσεων. “Ο ἐνεστηγητ. πρκ. ἐκρρύπεται περιφρ., ὁ δὲ μετ’ ὄλ. μ. κατ’ ἔξαιρεσιν μόνον μονολεκτικῶς (πρβλ. καὶ θυγήσιω—τεθυγήσω).” Ο ὑπερσ. (έ-σε-στηκειν=ίσεστήκειν=εί-

στήκειν δασύνεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ πρκ. (σέ-στη-κα=) **ἔστηκα**. Παρὰ μτγν. εῦρηναι καὶ οἱ ἔξῆς τύποι τῶν συντελικῶν χρόνων τῆς παθ. φωνῆς: πρκ. **ἔσταμαι**, ὑπερσ. **ἔστάμην** καὶ μετ' ὅλ. μ. **ἔστήξομαι**. 'Ἐν τοῖς ὄημ.: στά-θ-μεσ-, στά-θ-μη, στή-θ-ος προσετέθη μεταξὺ τοῦ θέμ. καὶ τῶν παραγωγ. καταλήξεων τὸ ἐπένθεμα θ, ἐν δὲ τῷ στή-λ-η τὸ λ.

Σημ. 2. Συνών.: δρθδω, ἔγείρω, πήγγυνυμι σταθμέω, ζυγοστατῶ, τρυτανέω, ταλαντέω, ταλαντόω καὶ ταλαντίζω ἰδρύω, τάττω· κωλύω κλ. (ἴδε σημ. 2).

'**Ισχυρέζομαι** (=μεταχειρίζομαι πάσας τὰς δυνάμεις μου, ἔχω εἰς τι τὰς ἐλπίδας μου, ἐπιμένω, δισχυρίζομαι), ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ.: πρτ. Ισχυρίζομην, μέσ. μέλ. -ισχυριοῦμαι, μέσ. ἀρ. Ισχυρισάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συγωνύμων: ἐπιμένω, καρτερῶ κλ. 'Πημ. Ισχυριστέον.

Σημ. 'Ἐκ τοῦ ισχυρός, ὅπερ ἐκ τοῦ ισχύς. Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων διά, ἐν καὶ ἀντί ὡς παθ. λαμβάνεται σπν. μόνον δι μτχ. **ισχυριζόμενος**. 'Ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ εὐχρηστον είναι τὸ σύνθ.: συνισχυρίζω (=ὅμως ισχυρόν ποιῶ), ὅπερ εῦρηται μόνον ἐν τῷ μέλλοντι συνισχυρεῖν. Συνών.: **ἐπεμένω, καρτερῶ, βεβαιῶ, πιστύμαι, (ἐπι)κυρώειν**.

'**Ισχύω** (=είμαι ισχυρός), πρτ. ισχυον, μέλ. ισχύσω, ἀρ. Ισχύσα, πρκ. ισχύνα, ὑπερσ. ισχύνειν. 'Πημ. [Ισχυσις].

Σημ. 'Ἐκ τοῦ ισχύς, ὅπερ ἐκ τοῦ ἕσ- (πρβλ. λατ. vis). ¶Τὸ δ. ἔχει πανταχοῦ τὸν θεμ: χαρακτ. ὃ μακρόν (ὅρα ἀνύω σημ.). Συνών.: **κρατέω-ῶ**.

'**Ισχω** (=ἔχω, κρατῶ), πρτ. -ισχον. Παθ. καὶ μέσ. ισχομαι, πρτ. ισχόμην, πάντα δὲ τὰ λα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ συγων. ἔχω.

Σημ. Θέμ. σεχ. (ὅρα ἔχω) καὶ κατὰ συγκοπὴν σχ-, ἔξ οὗ (μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλ. σι-σχ. ω=) **ισχω**. Τὸ δ. ψυλοῦται ἔνεκεν τοῦ ἐν τῇ ἐπομένῃ συλλαβῇ χ (πρβλ. ἔχω σημ.). Τὸ ισχω είναι ἐντονώτερον τοῦ ἔχω, ἀπαντᾷ δὲ συνήθ. σύνθετον μετὰ τῶν προθ.: ἀνά, ἀντί, ἐπί, μετά, περὶ κλ.: τὸ ἀνίσχω (ἀμιβ.=ἀνατέλλω).

K

'**Καθαέξω** (=καθαρίζω), πρτ. έκαθαριόν, μέλ. καθαρῶ, ἀρ. **έκαθητησα** [καὶ ἐκάθαρα μτγν.], πρκ. καθαρόν τι πεποίηκα [καὶ κεκάθαρ-κα μτγν.]. Μέσ. καθαίρομαι (=έκτελῶ θρησκευτικοὺς καθαρούς, καθαρίζομαι, ἔξιλάσκομαι), πρτ. έκαθαρόμην, μέτ. μέλ. καθαροῦμαι, μέσ. ἀρ. έκαθητράμην, [παθ. μέλ. καθαρύσθομαι μτγν.], παθ. ἀρ. έκαθητρόθην [καὶ μτγν. έκαθητρηγ], πρκ. κεκάθαρμαι, ὑπερσ. έκεκαρθάμην. 'Πημ. κάθαρσις, κάθαρμα (=1) τὸ μετὰ τὸ καθαρθῆναι απορριπτόμενον, σκύβαλον· καὶ 2) τὸ (ἐν ταῖς καθαρτηρίαις θυσίαις) θῦμα, ἐφ' οὐ ἐνόμιζον δτι ἐπιπτεν δι αἰτία τοῦ ἐγκλήματος καὶ διερ περ μετὰ τὴν θυσίαν ὡς μεμολυσμένον ἀπερρίπτετο), καθαρμός, [καθαρτήρ (έξ οὐ καθαρτήριος) δι] καθαρτής (έξ οὐ καθαρτικός), ἀκάθαρτος.

Σημ. 1. 'Ἐκ τοῦ καθαρός, ἔξ οὗ καὶ τὸ κατ' ἐνεστ. μόνον ἀπαντῶν **καθαρεύω** (=είμαι καθαρός). Θέμ. καθαρ-, ἔξ οὗ προσλήψι τοῦ προσφ. -j: (καθαρ-ή-ω=) καθαίρω (ὅρα αἴρω σημ.) καὶ κατ' ἀναγογίαν τούτου τά: (γέρασ=) γεραίρω, (ἔχθισ=) ἔχθαίρω. 'Αντι τοῦ καθαίρω λέγεται καὶ: καθαρόν τι ποιῶ· ἀντι δὲ τοῦ καθαρεύω καὶ: καθαρός είμι.

Σημ. 2. Συνών.: ἀποψήσ-ῶ, ἀποσμήχω, [καθιστίζω], ἀγνίζω, διασκυβαλί-
ζω (ἐπί γεννημάτων), φλοιᾶς, τὸν φλοιὸν περιαιρῶ (ἐπί θερικῶν), λεπίζω,
ἐκλεπίζω (ἐπί ιχθύων), διηθέω, διυλίζω (ἐπί ψαρῶν).

Κακούέζοιεις ἵδε ἔξομαι.

Κακοεύδω ἵδε εὔδω.

Καθήμειτε (=μένω καθεῖσόμενος) οἱ χρόνοι τοῦ δ. τούτου ἔχουσι
κατὰ σημασίαν ὥδε **κακούέζ(έ)ζοιεις**, πρτ. ἐκαθίζομην, μέλ. καθεδοῦμαι·
(ἢ καθίζησομαι), ἀρ. ἐκαθισάμην ἢ εἰσάμην ἢ ἐσσάμην ἢ ἐκαθεῖσόμην,
πρκ. κάθημαι (κάθησαι, κάθηται κλ.· ὑποτ. [καθώμαι, καθῆ], καθῆται
κλ.· εὐκτ. καθήμητην, [καθῆσο, καθῆτο] κλ.· προστ. [κάθησο, καθήσθω
κλ. ποιητ.]. ἀπαρ. καθήσθαι· μτχ. καθήμενος), ὑπερσ. ἐκαθήμητην (ἐκά-
θησο, ἐκάθηητο κλ.) ἢ καθήμητην (καθῆσο, καθῆτο καὶ συνήθ. καθῆστο,
καθήμεθα κλ.). Ρημ. ἥσ-υχος.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς κατὰ καὶ τοῦ παρὰ ποιητ. ἐν χρήσει
ἡμαι. Τοιούτημα κατὰ μὲν τὸν σχηματισμὸν εἶναι ἐνεστώς, κατὰ δὲ σημιοίαν
παρακείμ., ὥστας καὶ ὁ καὶ σημιατ. πρτ. (ἢ)καθήμητην ἔχει σημ. ὑπερσ.
οἱ λοιποὶ δὲ χρόνοι τοῦ δ. τούτου ὀνταπληθοῦνται ἐκ τῶν καθέξομαι ἢ καθίζο-
μαι. Θέμ. τοῦ ἡμαι: ἥσ (πρβλ. ἥσ-υχος), ὑπερσ. καθ-ῆσ-το· ὑποτ. (καθ-ῆσ-
μαι=καθ-ή-ωμαι=) καθᾶμαι· εὐκτ. (καθ-ῆσ-ίμητην=αθη-ί-μητην=) καθῆμητην.
Ἡ δισεία τοῦ ὅγματος προέρχεται ἐξ ἐπιδράσεως τοῦ καθίζω, καθίζομαι, -έξ-
δημητην. Οἱ ὑπερσ. διφορεύεται ὡς πρὸς τὴν οὐσητούν (πρβλ. καὶ: καθεύδω, καθίζω).

Καθέξω ἵδε ἔξω.

Καένω (=φονεύω), ἀείποτε σύνθ. (πλὴν τῆς προστ. καινόντων,
Ξενοφ.): **κατακκένω**, πρτ. κατέκαινον, μέλ. κατακανῶ, ἀρ. β' κατέ-
καινον, πρκ. κατακένονα καὶ μετ' δλγ. μ. κατακεκυνῶς ἔσομαι.

Σημ. Θέμ. κεν-, (ἐξ οὗ τροπῆς τοῦ θέμ. ε εἰς ο ὁ πρκ.: κατα-κένον-α) καὶ
συγκοπή κν-, ἐξ οὗ καν-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: καν-γ-ω=) καίνω.
Ως παθ. τοῦ κατακαίνω εἶναι το: ἀποθηγήσκω ὑπό τινος. Συνώνυμα: ἵδε θα-
ραδω-ῶ σημ.

Καροφυλακέω-ῶ (=τῷ μτγγ. καιροφυλακτῷ), μόνον ἐνεστώς,
τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ἢ τῆς περιφράσεως: καιροφύλαξ εἰμι.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ καιροφύλαξ, σχηματίζεται δὲ κατ' ἀνα-
λογίαν τοῦ τέλος (θ. τελεσ-) τελῶ. Συνών.: τηρέω, ἐπιτηρέω, παραφυλάττω,
καιροσκοπέω, καραδοκῶ.

Καέω ἢ **κάω** (μτδ.), πρτ. ἐκαιον καὶ ἔκαον, μέλ. καύσω, ἀρ. ἔκαυσα,
πρκ. -κέναυκα. Παθ. καίομαι καὶ κά'ομαι. Μέσ. δε περικαίμαι,
πρτ. παθ. μόνον ἔκαόμην, παθ. μέλ. α'-καυθήσομαι, παθ. ἀρ. α' ἐκαύ-
θην [καὶ μτγν. ἐκαύσθην, παθ. μέλ. β' καήσομαι, παθ. ἀρ. β' ἐκάηγη,
μέσ. ἀρ. ἐκαύσάμηγη], πρκ. -κέναυμαι, ὑπερσ. -ἔκεκαύμην. Ρημ. καῦ-
σις (ἐξ οὗ καύσιμος), καῦμα (ἐξ οὗ κανυματίζω), [καύσων, καύ(σ)της ἢ
καυ(σ)τήρ (ἐξ ὧν καυστικός, καυστηρός καὶ καυ(σ)τήριον), καύστρα,
καῦλον (=ξύλον πρὸς καυσίν), καυ(σ)τός, ἐξ οὗ] (ἄκαυστος, πυρίκαυ-
στος).

Σημ. 1. Θέμ. καή-, ἐξ οὗ προσλήψει μὲν τοῦ προσφ. -j-: (καή-γ-ω=) καίω,
ἄγειν δὲ προσφύμ.: (κάή-ω=) καῆω. Τὸ καῆω ὡς καὶ τὸ κλῆω (κλαίω) εἶναι τὰ
μόνα ἐκ τῶν εἰς -άω, ἄτινα δὲν συναιροῦσι τὸν χαρακτῆρα α. Τὸ δ. ἀπαντῆι καὶ

σύνθετον καὶ λέγεται οὐ μόνον ἐπὶ πυρός, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ψύχους· μτφρ. δὲ λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τῶν παθῶν τῆς καρδίας.

Σημ. 2. Συνών.: αἴθω, ἐμπίμπρημι, πυροπολῶ, φλέγω.

Κακίζω (=φαίνομαι κακός, δειλός, κατηγορῶ, λοιδορῶ), πρτ. ἐκάκεν. μέλ. κακιῶ, ἀόρ. ἐκάκισα, πρκ. κακίσας ἔχω ή κακῶς εἰσηγκά (τινα). Παθ. κακίζομαι, καὶ παθ. ἀόρ. ἐκακίσθην, πάντα δὲ τάλλα κατέπεριφρασιν. Ρημ. [κακιζόμεσ, κακιστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ κακὸς καὶ ἀναλογίαν τοῦ ἐλπίς (ἐλπιδ-*j*-ω=) ἐλπίζω, καθ' ὃ καὶ ἀττικίζω, κλ. κλ. Ἀγτὶ τοῦ κακίζω λέγεται καὶ κακῶς λέγω τινὰ καὶ ἄντι τοῦ κακίζομαι: κακῶς ἀκεφάλω ὑπὸ τινος. Συνών. Ιδὲ κατηγορῶ σημ.

Κακοθαυμογάνω-ῶ (=ὑπὸ κακοῦ δαίμονος κατέχομαι, μάίνομαι), καὶ ἀόρ. ἐκακοθαυμόνησα, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τοῦ συνων. μάίνομαι.

Σημ. Τὸ δέ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ κακοδαιμων, εἴς οὐ καὶ κακοδαιμονία Ως παθ. τοῦ κακοδαιμονάω-ῶ εἶναι τό: κακοδαιμονία ἔστι.

Κακοθυμογονέω-ῶ (=είμαι δυστυχής, δυστυχῶ), μόνον δὲ ἐνεστώς, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ κακοδαιμων (ὅρα κακοδαιμονάω σημ.) κατ' ἀναλογίαν τοῦ κούρατος (θέμι. κρατεσ-) κρατῶ. Συνών.: δυστυχῶ, ἀτυχῶ, κακοτυχῶ, πένομαι ταπεινὰ ποθάττω, εἰς πενίαν καθίστημι. Ἀντίθ. εὐδαιμονέω-ῶ.

Κακόω-ῶ (=κάμψω κακόν, βλάπτω, κακομετεχειρίζομαι), πρτ. ἐκάκουν, μέλ. κακώσω, ἀόρ. ἐκάκισα, πρκ. βέβλαφα ή κακώσας ἔχω [καὶ κεκάκωκα μτγν.]. Παθ. κακοῦμαι, πρτ. ἐκακούμην, [παθ. μέλ. καὶ κακόθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐκακώθην, πρκ. κεκάκωμαι, δπερσ. ἐκεκεκάκωμην (μόνον ἐκεκάτωτο). Ρημ. κάκωσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ κακὸς, εἴς οὐ καὶ κακίζω. Ἀγτὶ τοῦ παθ. κακοῦμαι λέγεται καὶ κακὸν λαμβάνω ὑπὸ τινος. Συνών. Ιδὲ βλάπτω σημ.

Κακλεω-ῶ (=βνομάζω, προτρέπω, προσκαλῶ), πρτ. ἐκάλουν, μέλ. καλῶ [καὶ μτγν. καλέτω], ἀόρ. ἐκάλεσα, παρ. κέπλημα, δπερσ. -ἐκεκλήσειν. Παθ. καὶ μέσ. καλοῦμαι, πρτ. ἐκαλούμην, παθ. μέλ. κλητήσομεν παθ. ἀόρ. ἐκλήθην, μέσ. μέλ. -καλοῦμαι [καὶ μτγν. καλέσομαι]. μέσ. ἀόρ. ἐκαλεσάμην, πρκ. κέπλημα, δπερσ. -ἐκεκλήμην καὶ μετ' δλγ. μέλ. κεκλήσομαι. Ρημ. κλησίς, κλητήρο, κλητωρ, ἔγκλημα (=κατηγορία, ἐνγκατηγορία), κλητός [εἴς οὐ κλητεύω καὶ κλητικός], κλητέος-έον.

Σημ. 1. Θέμ. καλ- εἴς οὐ (προσλήψει μὲν τοῦ προσφ.-ε-) καλ-ε-, (μεταθέσει δὲ καὶ ἐκτάσει:) κλε-, κλη-. Οἱ ἐνεργ. καὶ μέσ. μέλ. παρ-^τ Αττ. ἀπαντᾶ συνηγορή-διαπολίνεται δὲ τοῦ ἐ εστῶτος ἐκ τῆς ἐννοίας. Η εἰκτ. τοῦ παθ. πρκ. ἐκπροσέται ἐνιστότε καὶ μονολεκτικῶς: (κε-κλη-ίμην=) κεκλήμην, κεκλῆσο κλ. Τὸ μέσ. δικράζεται καὶ ἀναλελυμ.: καλῶ δέμαντόν. Τὸ δέ ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετά πολλῶν προθ.: παρακαλῶ (=προτρέπω, προσκαλῶ καὶ παρὰ μτγν.=δέομαι, ἵκετεύω), ἀποκαλῶ (=ἐπονομάζω συνήθ. ἐπὶ κακοῦ), ἔγκαλῶ (τινί=κατηγορῶ, καταγγέλω τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον, εἴς οὐ καὶ ἔγκλημα=κατηγορία), προσκαλοῦμαι (στερεότερον λέγεται περὶ τῶν προσκαλούντων τινὰ εἰς δίκην καθ' ὀρισμένην ὑπ' αὐτῶν ἡμέραν), προκαλοῦμαι (δπεροτέρον λέγεται περὶ τοῦ καλεούντος τονα σίς ἀγῶνα, λόγους) κλπ.).

Σημ. 2. Ἀγτὶ τοῦ παρακαλῶ λέγεται καὶ: παράκλησιν ποιεῦμαι, ἀγτὶ τοῦ

ἴκαλῶ τινι λέγεται καὶ: ἔγκλημα ποιοῦμαι πρός τινα καὶ ἀντὶ τοῦ παθ. ἔγκληματα καὶ: ἔγκληματα ἔχω ὑπό τυνος, ἀντὶ δὲ τοῦ ἐπικαλεῖμαι, ἐπίκλησιν ἔχω
Σημ. 3. Συνών.: δύο μάζω, προσαγορεύω πελεύω, παρορμῶ, παρακαλέω,
(προ)στρέψω, προτρέπω, ἔγκελεύομαι παραινῶ, νουθετῶ βοάω, φωνέω,
κλητεύω.

ΧΑΛΙΝΔΕΟΙΡΑΣ=ΘΥΜΑΣ: ἵδε κυλίνδω.

ΧΑΛΛΙΕΡΕΩ· (=θυσιάζω θυσίαν εὐσπρόδεκτον), δημαλόν. Ρημ.
[χαλλιέργημα], ἀκαλλιέρητος.

Σημ. Τὸ δέ εἰναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ καλὰ-ίερα (θύω), γίγνεται δέ εξ αὐτῶν ἀμέσως μὴ μεσόλαβοῦντος συνθ. ὄνόματος. Ἀντὶ τοῦ παθ. ἐκαλλιερεῖτο λέγεται καὶ: τὰ ίερά καλὰ ἦν καὶ ἔγγνετο τὰ ίερά (ἄνευ τοῦ καλά). Συνών. ἴδε θύω σημ.

ΧΑΛΛΩΠΙΣΩ (=κάρμνω τὸ πρέσωπον ὥραῖον, κοσμῶ, στολίζω),
μόνον δέ ἐνεστώς, τὰ δέ ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Μέσ. καλλωπίζομαι, πρτ.
ἐκαλλωπιζόμην, μέσ. ἀδρ. ἐκαλλωπισάμην, παθ. ἀδρ. ἐκαλλωπίσθην,
πρκ. κεκαλλώπισμαι, ὑπερσ. ἐκεκαλλωπίσμην. Ρημ. καλλώπισμα, καλ-
λωπισμός, καλλωπιστής [οὖθις θηλ. καλλωπίστρια], [χακαλλώπιστος, καλ-
λωπιστέος].

Σημ. Ἐκ τοῦ καλδὸς καὶ ὥψ μὴ μεσόλαβοῦντος συνθ. ὄνόμ. (ὅρα καλλιερεῖσθαι σημ.). Συνών. τῷ μὲν καλλωπίζω εἶναι τὰ: κοσμῶ, καλλύνω, σεμνύνω, Γένεσις[χαλλωπίζω], ἀγάλλω, λαμπρύνω, φαιδρύνω τῷ δὲ καλλωπίζομαι τὰ: σεμνύνομαι,
ἐκαβρύνομαι, ἐπιδείκνυμαι.

ΧΑΛΥΠΤΩ (=τκεπάζω), πρτ. -καλύπτον, μέλ. -καλύψω, ἀδρο: ἐ-
κάλυψα, πρκ. καλύψας ἔχω [καὶ κεκάλυψα μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. κα-
λύπτομαι, πρτ. ἐκαλυπτόμην, [μέσ. μέλ. καλύψθομαι], μέσ. ἀδρ. -καλυ-
ψόμην, παθ. μέλ. -καλυφθήσομαι, [παθ. ἀδρ. ἐκαλύφθην], πρκ. κεκάλ-
λυψμαι, ὑπερσ. -κεκαλύψμην. Ρημ. [κάλυψις, κάλυψμα, καλύπτης ἢ
καλυπτήρ, ἔξ οὗ] (καλυπτήριον), καλύπτρα, κάλυψ (ἡ), [καλυπτός, (ἔξ
οὗ ἀ-καλυπτός)].

Σημ. Θέμ. καλυβ- (πρβλ. καλύβη), ἔξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -τ: κα-
λύβ-τω=) καλύπτω. Τὸ δέ ἀπαντᾶ συνήθως σύνθετον. Συνών. κρύπτω, σκε-
ράζω, σκέπην παρέχω, στεγάζω, στέγω.

ΧΑΙΡΑΝΩ (χαρτό.=ἀποκάρμνω, κοπιάζω, κουράζομαι, νοσῶ), παθ.
χωτοπ. πρτ. ἐκαμνον, μέσ. μέλ. δις ἐνειγ. καμοῦμαι, ἀδρ. β' ἐκαμνον,
πρκ. κέμκηρα, ὑπερσ. ἐκεκμήκειν. Ρημ. [(ἀ)κάμ α-τος, ἀκάμας, ἀ-κμής.
κηρτός, πολύ-κηρτος], ἀποκμητέον.

Σημ. 1. Θέμ. καμ-. ἔξ οὗ (προσλήψει μὲν τοῦ προσφ. -ν-) καμ-ν-, (μεταθέ-
γει δὲ καὶ ἐκτάσει) καμα-, κμη-. Τὸ δέ ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἀπό. Ἐν τῷ
ὅμι. κάμ α-τος προσελήφθη τὸ ἐπένθεμα α.

Σημ. 2. Τὸ κάμνω παρὰ ποιητ. καὶ μτγν. ἔχει καὶ μτβ. σημ. καὶ μάλιστα
κατ' ἀδρ. β'=ἐργάζομαι μὲ κόπον. ἔνασιν τῶν σωματικῶν δυνάμεων, παρασκευ-
άζω. Ιδίως δέ ἐργάζομαι τεγνικῶς μέταλλα.

Σημ. 3. Συνών. 1) ἀπαγορεύω, ἀπανδάω, ἀπο(ἐκ)κάμνω, κοπιῶ, [κοπιά-
ζω], πονέω, ἀγωνίζομαι, μοχθέω. ταλαιπωρέω. 2) νοσῶ, ἀσθετῶ, ἀρρωστῶ.
Ἀντίθετα δέ τά: ἀργῶ. δινῶ, ἔρθυμω.

Κάλαπτω (=λυγίζω, στρέψω), πρτ. ἔκαμπτον, μέλ. κάμψω, ἀπό
ἔκαμψα, πρκ. κάμψας ἔχω, ὑπερσ. κάμψας είχον. Παθ. καὶ μέσ. καὶ
πτομαι, πρτ. ἔκαμπτόμην, [παθ. μέλ. καμφθησομαι, μέσ. μέλ. κάμψη
μαι μτγν.], παθ. ἀδρ. καὶ ὡς μέσ. ἐκάμψθην, πρκ. -κέκαμψαι, ὑπερ
ἐκεκάμψην. Ρημ. κάμψις, καμπή (εξ οὐ καμπύλος), κάμπη, καμπή
[κάμπτρα], καμπτός (εξ οὐ ἄκαμπτος, εξ οὐ ἄκαμψια).

Σημ. Θέμ. καμπ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -τ-) καμπτ- Ἐν τῷ ποτῷ ποτοῦ.
(κέκαμπ-μαι=κέκαμψαι=) κέκαμψαι ἀποβάλλεται ἐν ἐκ τῶν τριῶν μ. (προτ.
καὶ πέμπω-πέπεμπ-μαι=πέπεμψαι=πέπεμψαι). Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ.: ἀντί^τ
κάμπτω (ἀμτβ.=ἐπανέργομαι), ἀποκάμπτω (=ἀποκλίνω· ἀγτιτίθ. δὲ τῷ δέ
θοδορομῶ, περικαμπτω κλ.). Αντί τοῦ κάμπτω λέγεται καὶ ἀμτβ. καμπήν ποτοῦ
οῦμαι. Συνών.: λυγίζω (ποιητ. πλὴν τῆς μηκ. τοῦ μέσ. ἐνεστ. λυγίζουμενος
στρέψω, ἀνα(μετα)στρέψω, (άν)έλισσω, κυρτόω, κλίνω.

Καπηλεύω (=εἰμις κάπηλος, ἀπατῶ, κάμνω πις καπηλικῶς
πρτ. κάπηλος ἦν, μέλ. καπηλεύσω, ἀδρ. κάπηλος ἐγενόμην, πρκ. κάπηλος
λός γέγονα, ὑπερσ. κάπηλος ἐγεγόνειν. Ρημ. καπηλεία, καπηλευτής (εξ οὐ
καπηλευτικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ κάπηλος [οὔπερ ἐκ τοῦ κάπη, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ κάπτω (=ποτοῦ
φτω κλ.)], εξ οὐ καὶ καπηλεῖον καὶ καπηλικός. Σημιατίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν
τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Συνών. καὶ περιφρ.: ἀπατῶ, κάπηλός είμι.

Καραδοκέω-ῶ (=ἔχω ἐν τῇ κεφαλῇ ἰδέαν τινά, ἐλπίζω, περι-
μένω) (μόνον ἡ μετχ. καραδοκῶν) [πρτ. ἐκαραδόκουν, μέλ. καραδοκήσεις
ἀδρ. ἐκαραδόκησα μτγν.], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. προσδοκάω ωδή

Σημ. Τὸ δ. είναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ κάρα (=κεφαλή) καὶ δοκέω-ῶ γίγνετο
δ' εξ αὐτῶν ἀμέσως μη μεσολαβούντος συνθ., ὄνοματος (ὅταν ἐγχειρω σημ.). Σημ.
ώνυμα: προσδοκάω, (ἐπι)τηρέω, καιροφυλακῶ, καιροσκοπέω, παραφυλάττω.

Καρπόματε-οῦμας (=συλλέγω τοὺς καρπούς, ἀπολαύω τινός
ώφελούμαται), ἀποθ. μέσ., πρτ. ἐκαρπούμην, μέσ. μελ. καιρόσομαι, μέσ.
ἀδρ. ἐκαρπωσάμην, πρκ. κεκάρπωμαι (παθ. διάθ. δὲν ἔχει). Ρημ. κάρ-
πωσις (εξ οὐ καρπώματος), [κάρπωμα, καρπωτός].

Σημ. Ἐκ τοῦ καρπός. Αντί τοῦ καρποῦμαι λέγεται καὶ: καρπὸν συγκρί-
μιζω καὶ τὰς ἐπικαρπίας λαμβάνω. Παρὰ ποιητ. καὶ μτγν. ἀπαντᾷ καὶ δὲν είνεσθι
τύπος: καρπωτ-ῶ. Συνών. ἵδε τρυγάω σημ.

Καρτερέω-ῶ (=εἰμις καρτερός, ἴσχυρός, ἀντέχω εἰς τοὺς κό-
πους), πρτ. ἐκαρτέρουν, μέλ. καρτερήσω, ἀδρ. ἐκαρτέρησα, πρκ. καρτε-
ρικός γέγονα, ὑπερσ. καρτερικός ἐγεγόνειν. Ρημ. καρτερησίς, καρτερημα-

Σημ. Ἐκ τοῦ καρτερός (=κρατερός, οὔπερ ἐκ τοῦ κρατός, εξ οὐ τὸ κρατῶ
εξ οὐ καὶ καρτερία καὶ καρτερικός] κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλος (θέμ. τελεσ-) τε-
λῶ. Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ.: ἐγκαρτερῶ (=ὑπομένω σταθερῶς), διακαρτερῶ
(=έμιμένω μέχρι τέλους), προσκαρτερῶ (=έπιμένω, εἰμις καρτερικός κλ.). Σημ.
ώνυμα καὶ περιφρ.: καρτερικός είμι, ὑπομένω, ἀνατλάω, φέρω, ἀνέχομαι, ἀ-
τέχω.

Κατακλέσκω ἵδε ἀναλίσκω.

Καταφρονέω-ῶ. διμαλόν. Ρημ. καταφρόνησις, καταφρόνημα

καταφρονητής (έξ ού καταφρονητικός, ἀ(δυς, εὐ) καταφρόνητος.

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς κατα καὶ φρονέω-ῶ. ὅπερ ἐν τοῦ φρεγίν. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφράζ. ἀνάλελ.: καταφρονῶ ἔμαυτοῦ. Συνών. καὶ περιφρ.: ὁ-μιγωδῶ, ἐν οὐδενὶ λόγῳ (παρ' οὐδὲν) τίθεμαι, οὐδένα λόγον ποιοῦμαι, ὑβρίζω, ὄντειδίζω, κατηγορῶ, αἰτιῶμαι, λοιδορῶ, ἀτιμάζω, φαυλίζω, ὑπερ(περι)οράω. Ἀντίθ.: θαυμάζω.

Κατηγορέω-ῶ (τινος = λέγω κατά τινος μετ' αἰτ. δὲ = κάρμν φανερόν, δεικνύω) καὶ **καταγονεύω**, πρτ. κατηγόρουν καὶ κατηγό-ρευν, μέλ. κατηγορήσω καὶ κατερῷ, ἀρ. κατηγόρησα καὶ κατεῖπον, πρκ. κατηγόρηται καὶ κατείρηται, ὅπερς. κατηγορήκειν. Παθ. κατηγοροῦ-μαι, πρτ. κατηγορούμην, παθ. μέλ. κατηγορηθήσομαι, παθ. ἀρ. κατη-γορήθην, πρκ. κατηγόρημαι, ὅπερς. κατηγορήμην. Ρημ. κατηγόρημα, κατηγορητέον, εὐκατηγόρητος, [ἐκ]κατηγόρητος].

Σημ. 1. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθ. ἐν τοῦ κατηγορος (ὅπερ ἐν τοῦ καταγορεύω), ἐξ ού καὶ κατηγορία καὶ κατηγορικός. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κρά-τος (θ. χρατεσ-) κρατῶ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφράζεται ἀναλελυμ.: κατηγορῶ ἔμαυτοῦ. Ἀντὶ τοῦ κατηγορῶ λέγεται καὶ: κατηγορίᾳ χρῶμαι, κατηγορίαν (ἢ κατηγόρημα) ποιοῦμαι καὶ παθ. κατηγορία γίγνεται.

Σημ. 2. Συνών. καὶ περιφρ.: κακῶς λέγω, κακῶς ἀγορεύω, αἰτίαν ἐπάγω, δὲ αἰτίας ἔχω, ἐν αἰτίᾳ ποιοῦμαι, αἰτιῶμαι, ἔγκαλῶ, διαβάλλω, κακίζω, κακο-λογῶ, μεμφοῦμαι, ὄντειδίζω, συκοφαντῶ, λοιδορῶ, ὑβρίζω, ψέγω, κατηγορῶ. Ἀντίθ. ἵδε ἐπανῶ σημ.

Κεῖται: οἱ χρόνοι τοῦ ρήματος τούτου ἐπὶ μὲν παθ. διαθ. (=εἰλιxi τεθειμένος) ἔχουσιν ὥδε: ἐνεστ. τέθειται, πρτ. ἐτιθέμην, μέλ. τεθήσο-μαι, ἀρ. ἐτεθῆν, πρκ. κείμαι (κείσαι, κεῖται κλ., ὅποτ. ὁ κείμενος, κλ. καὶ μονολεκτ. μόνον τά: κένται, -κένθε, -κένωνται· εὔκτ. εἴην κεί-μενος κλ. καὶ μονολεκτ. μόνον τά: κέοιτο, κέοιντο· προστ. κείσθο, κεί-θω κλ.: ἀπαρ. κείσθαι μτχ. κείμενος*) ὑπρσ. ἐκείμην (ἐκείσθο κλ.) καὶ ἦν κείμενος· ἐπὶ δὲ οὐδετ. διαθ. (=κοίτομαι) ἔχουσιν ὥδε: ἐνεστ. κεῖ-ται, πρτ. ἐκείμην, μέλ. κείσομαι. Ρημ. κοίτη (έξ ού τὸ ἀπόκοιτος) [καὶ τὰ μτγν. κοιτίς, κοιτών], κειμήλιος δια-κειτέον· θέσις, θέτης [έξ ού θε-τικός], ἀνάθημα, θετὸς θετέος, -έον.

Σημ. Θέμ. κει-. Τὸ ι τοῦ θεμ. κει- πρὸ φινήντος ἀποβάλλεται (κεί-ηται =) κέ-η-ται, (κεί-ω-νται κέ-ω-νται). Τὸ δὲ πλαντὶ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσ., εἶναι δὲ διαθ. οὐδ.. πολλάκις δὲ καὶ παθητικῆς καὶ μάλιστα ἐν συνθέ-σει, ὅτι λαμβάνεται ὡς παθ. παρακείμενος τοῦ τίθεμαι (ἀντὶ δηλ. τοῦ τέθειμαι ὅπερ ἀπίστοτε ἔχει σημ. μέσην). Τὸ κεῖμαι ἐν συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον ταχίνην τοῦ ἀπαρεμ. ὅπερ ὡς προκύπτον ἐκ συναρτέσεως τονίζεται ὅπου καὶ τὸ ἀ-πλούν. Οὐσιαστικὸν δὲ ἀφιερμένον τοῦ κεῖμαι εἶναι τὸ θέσις (ὅθεν ὑπόκειμαι- ὑπόθεσις, διάκειμαι-διάθεσις, ἀντίκειμαι ἀντίθεσις κλ.), σπν. δὲ τὸ κοίτη.

Κείμω (=ποκόπτω, κουρεύω, κατατρέφω, ἐργμῶ), πρτ. ἐκεί-θον, μέλ. κερῶ, ἀρ. ἐκείρα, πρκ. κείρας ἔχω [καὶ κέκαρκα μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. [κείρομαι, πρτ. ἐκειρόμην], μέσ. μέλ. κεροῦμαι, μέσ. ἀρ. ἐκει-ράμην, [παθ. ἀρ. β' καὶ ὡς μέσ. ἐκάρην μτγν.], πρκ. κέκαρμαι, ὅπερς. ἐκεκάρμην. Ρημ. [κορσ-ά = κορρά =] κονρά, κέρμα [έξ ού κερμάτιον], κέκενάρμην. Κορσ. [κορσ-εὺς = κορρεὺς =] κονρεὺς (έξ ού κονρεῖον), (κόρση =) κόρη (= κρόταφος, κεφαλή), κορμός, ἀ-καρής (έξ ού ἀκαριαῖος).

Σημ. Θέμ. κερσ. (πρβλ. τὸ ποιητ. ἀκερσεκόμητος), έξ ού κορσ. (πρβλ.).

κορσά = κορρά = κονρά) καὶ κέρ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ι-: κερ-ι-ω = κέρ-ω =) κείρω. Τὸ δὲ ἀπαντῷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀπό. [Συνών.: 1) περικόπτω, [ψαλίζω]; 2) ἔρημω, ἀπόλλυμι, φθείρω, βλάστω, λυμαίνομαι, δηγῶ (δὲ ίδε).

Κελεύω (=1) διατάττω· 2) προτρέπω, συμβουλεύω· καὶ 3) παρακαλῶ), πρτ. ἐκέλευον, μέλ. κελεύσω, ἀρρ. ἐκέλευσα, πρκ. κεκέλευκα, ὑπερσ. ἐκεκελεύκειν. Παθ. κελεύομαι, πρτ. μέστ. -ἐκελευόμην, [παθ. μέλ. κελευσθήσομαι μτγν.], παθ. ἀρρ. ἐκελεύσθην, πρκ. κεκέλευσμαι, ὑπερσ. ἐκεκελεύσμην. Ρημ. [κέλευσις], κέλευμα [καὶ μτγν. κέλευσμα], [κελευσμός], κελευστής [ἐξ οὗ κελευστικός], [κελευστός, ἐξ οὗ] (ἀκέλευστος, ἐγκέλευστος κλ.), κελευστέον.

Σημ. 1. Θέμ. κελεύ· καὶ κελευσ- πρὸς τῶν ἀπὸ μ., τ., θ., ἀρχομένων ὅηματα παταλήσσεων. Ἀπαντῷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθ. ἐπί, ἐν, διὰ, σὺν κλ.

Σημ. 2. Τὸ κελεύω ἐπὶ μὲν ἀγωτέων καὶ ἀρχόντων = διατάττω· ἐπὶ δὲ ἵσων, φύλων = προτρέπτω, συμβουλεύω· ἐπὶ δὲ πατωτέων (σπν.) = παρακαλῶ.

Σημ. 3. Συνών. τῷ κελεύῳ εἶναι α') (ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ διατάσσω) τά: ἐντέλλομαι, ἐπιστέλλω, διατάσσω, παραγγέλλω, παρεγγυῶ β') (ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ συμβουλεύων) τά: συμβουλεύω, διδάσκω, νουθετῶ, παραινῶ, παρορμῶ, παρακαλῶ, παροτρύνω, ἐγκελεύομαι, προτρέπω γ') (ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ παρακαλῶ) τά: ἀντιβολῶ, ἀντιάζω, δέομαι, ἴνετεύω, λιπαρῶ, λιτανεύω.

Σημ. 4. Τὰ σύνθ. διακελεύομαι καὶ παρακελεύομαι (= παρακινῶ, προτρέπω τινά) εἰλαι μέστ. ἀπόθ. μετ' ἐνεργ. διαθ.: -κελεύομαι, πρτ. -ἐκελευόμην, μέσ. μέλ. -κελεύσομαι, μ. σ. ἀρρ. -ἐκελευσάμην. Ρημ. παρακέλευσις, παρακελευστός, διακελευστέον. Ἀντὶ τοῦ διακελεύομαι λέγεται καὶ: διακελευσμῷ χρῶμαι· ἀντὶ δὲ τοῦ παρακελεύομαι καὶ: παρακέλευσιν ποιοῦμαι· καὶ ὡς παθ.: παρακέλευσις γίγνεται.

Κεράννυεις ή κεράννυσθαι (μόνον ἐπὶ ὑγρῶν = ἀναμειγνύω καὶ ἔξαιρέτως τὸν οἶνον μ.θ' ὕδατος), [πρτ. ἐκεράννυν καὶ ἐκεράννυσον, μέλ. κεράσθω μτγν.], ἀρρ. ἐκέρδασα, πρκ. κεράσας ἔχω [καὶ κεκέρακα μτγν.]. Παθ. καὶ μέστ. κεράννυμαι, πρτ. -ἔμειγνύμην, παθ. μέλ. κραυγήσομαι, παθ. ἀρρ. ἐκράθην καὶ ἐκεράσθην, [μέστ. μέλ. κεράσομαι μτγν.], μέσ. ἀρρ. -ἐκερασάμην, πρκ. κέρδαμαι (καὶ μτγν. κεκέρασμαι), ὑπερσ. ἐκεκράμην. Ρημ. κρᾶσις, κρῆμα, κρατήρ, [κεραστής, κεραστός, ἐξ οὗ] (ἀκέραστος), ἄκρατος, εὔκρατος, συγκρατέον.

Σημ. 1. Θέμ. 1) [κερ- ἐξ οὗ τὸ ποιητ. κεράω, ἐξ οὗ τὸ θέμ. κερα- καὶ πατὰ συγκοπῆς] κρα-, ἐξ οὗ ὁ ἐκράθην, κέρδαμαι κλ. Οἱ ἐνεστ. κεράννυμι σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ (ζώσ-νυμι =) ζώννυμι. Οὐθεν καὶ θέμ. ἀναλογικὸν κερασ-. Οἱ ἐνεργ. καὶ μέστ. μέλ. καὶ ἀρρ. φυλάττουσι τὸ α τοῦ θέμ. κερασ- βραχὺ ἐνεκεν ἀπλοκοιητεως τῶν σσ: (κεράσ-σ-σ-ω =) κεράσ'σω, (ἐκεράσ-σ-σ-α =) ἐκέρδασα κλ. Τὸ δὲ ἀπαντῷ καὶ σύνθετον. Οἱ γαρακήρη ἢ τοῦ θέμ. κερά- ἐκτείνεται εἰς ἦ πρὸ τῶν ἀπό συμφ. ἀρχομένων τελῶν καὶ οὐχὶ εἰς η, διότι προηγεῖται ρ.

Σημ. 2. Συνών.: μείγνυμι (ὅπερ λέγεται καὶ ἐπὶ ὑγρῶν καὶ ἐπὶ στερεῶν), συγκέω, ἐγκέω, οἰνοχέω, συνταράττω, φύρω, κυκάω, ἀναδεύω, ἀνακινέω.

Κερδαίνω (=κερδίζω), πρτ. ἐκέρδαινον, μέλ. κερδανῶ [καὶ μτγν. κερδήσω καὶ μέστ. ως ἐνεργ. κερδήσεμαι], ἐκέρδανα [καὶ μτγν. ἐκέρδησα], πρκ. -κεκέρδηκα [καὶ μτγν. κεκέρδακα η κεκέρδαγκα], ὑπερσ. ἐκεκερδήκειν. Ρημ. [κερδαντήρ, κερδαντός, -έον].

Σημ. Ἐκ τοῦ κέρδος (ὅπερ ἐκ οἵτ. κερ- τοῦ κείρω) [κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέ-

λας-μελαίνω ὅθεν θ. ἀναλ. κερδάντ. Ἀπαντῷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς κατά. Ὁ
έσρ. (ἐκέρδαν-σ-α=ἐκέρδαννα=) ἐκέρδαντα ἔκτεινε τὸ ἄ τοῦ θέμ. εἰς ἄ καὶ οὐχὶ¹
εἰς η κατ' ἀναλογίαν τῶν ὑγρολήπτων καὶ ἐγρινολ., ἀτινα πρὸ τοῦ α ὥχονται οἱ
1. Συνών.: πορίζουμα, ἐμπορεύομα, ἐργάζομα, ἐμπολῶ. Ἀντίθ. ζημιούματα.

Κήδοματα (=ἐπιμελοῦματα, προνοιῶ, φροντίζω), ἀποθ. μετ' ἐνεργ.
διαθ., πρτ. ἐκηδόμην, [μέσ. μέλ. κεκαδήσοματα, μέσ. ἀόρ. ἐκηδεσάμγη],
πάντα δὲ τάλλα ἐκ τῶν συνωνύμων η περιφρ. Ρημ. κήδος (=φροντίς)
(έξ οὗ κηδεστής καὶ κηδεύω), αγδεμών.

Σημ. Θέμ. κήδ. Παρὰ ποιητ. εὑρηταὶ καὶ οἱ ἐνεργ. τύπος κήδω. Συνών.:
ἐπιμέλοματα η ἐπιμελοῦματα, φροντίζω, μέλει μετ., προνοῶ. Ἀντίθ. ἀφροντιστῶ,
ἀμελῶ, ἀφροντίς εἰμι τινος, ἀφροντίστως ἔχω.

Κήρυκεύω (=εἰμαι κήρυξ, διαπραγματεύοματι τι ὡς κήρυξ), ἀόρ.
ἐκηρύκευσα, τάλλα ἐκ τοῦ κήρυξ εἰμὶ η τοῦ κηρύττω. Μέσ. ἐπι-κηρυ.
κεύομαι (=προτείνω τι διὰ κήρυκος, διαπραγματεύομαι διὰ κήρυκος
μετά τινος), πρτ. ἐπεκτηρυκεύομην, μέσ. μέλ. ἐπικηρυκεύοματι, μέσ.
ἀόρ. ἐπεκτηρυκεύσαμγη, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν. Ρημ. (ἐπι)κηρυκεία,
[κηρύκευσις, κηρύκευμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ κήρυξ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς βασιλεύω, καθ' ο κόλαξ-
κολακεύω, βιλᾶς-βλακεύω κλ. Τὸ δ. ἀπαντῷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς πρὸς καὶ διὰ:
προσκηρυκεύομαι (=ἀποστέλλω κήρυκα πρός τινα) καὶ διακηρυκεύοματι (=δια-
πραγματεύομαι διὰ κήρυκος).

Κηροῦττω η κηροῦσσεω (=εἰμαι κήρυξ, διαλεκτῶ ὡς κήρυξ η διὰ
κήρυκος, προκηρύττω), πρτ. ἐκηρυττον, μέλ. κηροῦσσω, ἀόρ. ἐκηροῦξα, πρκ.
κεκηρυχα η κηροῦξας ἔχω, διπερσ. ἐκεκηρύχειν η κηροῦξας εἰλογ. Παθ. κη-
ρούττ(οσ)ομαι, πρτ. ἐκηρούττ(οσ)όμην, παθ. μέλ. κηρογχθήσομαι [καὶ μέσ.
μέλ. ως παθ. κηροῦξομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. -ἐκηρούγχθην, μέσ. ἀόρ. -ἐκη-
ρυξάμην, πρκ. κεκηροῦγμαι, διπερσ. ἐκεκηρούγμην. Ρημ. [κήρυξις], κηρο-
γμα, [κηρυγμός, κηρυκτής], ἀκήρυκτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ κήρυξ. Θέμ. κηρυκ-, έξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j- κηρυκ-
j-w=) κηρούττ(οσ)ω. Τὸ δ. ἀπαντῷ καὶ σύνθ., έχει δὲ τὸ ἐν τῇ παραληγούσῃ δί-
ζονον πακόν (ὅρα εἰσαγ. § 7. β' σημ.). Ἀντί τοῦ κηρούττω λέγεται καὶ κηρυ-
κμα ποιοῦμαι, οὗ παθ. είναι το: κηρυγμα γίγνεται.

Κιθαρίζω (=κρούω τὴν κιθάραν η ἄλλο τι ἔγχορδον ὅργανον)
καὶ ἀόρ. ἐκιθάριτα, πρκ. κιθαρίσας ἔχω [καὶ μτγν. κεκιθάρικα], διπερσ.
κιθαρίσας εἰλογ. [καὶ ἐκεκιθαρίκειν], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ. κιθαρί-
σται κερδῶμαι. Ρημ. κιθάρισις, κιθάρισμα, [κιθαρισμός], κιθαριστής [οὗ
τηλ. κιθαριστρίς η κιθαριστρία (έξ οὗ κιθαριστικός), [κιθαριστός], κι-
θαριστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ κιθάρας (η κιθάρα) κατ' ἀναλ. τοῦ ἐκ τοῦ έι πις (έλπιδ j-w=)
ξλατίζω, ζθεν θ. ἀναλογ. καθαρίζω— (ὅρα γνωρίζω σημ.). Συνών. ψάλλω.

Κινδυνεύω (=πλησιάζω κακόν τι, διατέρεχω κίνδυνον, πολεμῶ),
πρτ. ἐκινδύνευον, μέλ. κινδυνεύσω, ἀόρ. ἐκινδύνευσα, πρκ. κεκινδύνευκα,
διπερσ. ἐκεκινδύνεύκειν. Παθ. κινδυνεύομαι, πρτ. ἐκινδυνεύσμην, παθ.
μέλ. κινδυνευθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐκινδυνεύθην (μόνον τὰ κινδυνευθέντα
= τὰ μετὰ κινδύνου πραγχθέντα), πρκ. -κεκινδύνευμαι, μετ' άλ. μέλ. κε-

κινδυνεύσομαι. Ρημ. κινδύνεμαι, κινδυνευτής [ἔξ οὖ κινδυνευτικός], κινδυνευτέον.

Σημ. 1. Έκ τοῦ κίνδυνος [(=πληγασμὸς κακοῦ τυνος)], ὅπερ ἐκ τοῦ κινέω (-κινῶ τι) καὶ ἀνάλογαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύοντος. Τὸ δὲ ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. Τὸ διακινδύνεομαι (=ἀμοιβαῖος πολεμῶ) εἶναι μέσ. ἀποθετικόν. Ἀντὶ τοῦ κινδυνεύοντος λέγεται καὶ: ἐν κινδύνῳ εἰμι, κινδυνον ποιοῦμαι, ἔχομαι εἰς κίνδυνον. ἔμβαίνω εἰς κινδύνους, εἰς κινδύνους καθίσταμαι, αἴρομαι (ὑπόδυνω, ὑπομένω) κινδύνουν. Ἀντίθ.: ἀσφαλῶς ἔχω, ἐν ἀσφαλεῖ εἰμι (ἢ καθίσταμαι).

Σημ. 2. Τὸ κινδυνεύω συντάσσεται ἀπαρεμφέτῳ ἔτελικῷ μὲν, ὅταν σημαίνῃ διατρέχω τὸν κινδύνον νὰ..., κοντεύω νὰ..., εἰδεκῷ δέ, ὅταν τίθηται ἀντὶ τοῦ: δοκῶ, ἔσικα, δῆλος εἰμι.

Κινέω-ώ (=βάλλω ἢ θέτω εἰς κίνησιν, κάμνω νὰ κινηθῇ, ταράττω, ἔρεθιζω), πρτ. ἐκίνουν, μέλ. κινήσω, ἄστρ. ἐκίνησα, πρτ. κεκίνησα, ὑπερσ. ἐκεκινήκειν. Παθ. καὶ μέσ. κινοῦμαι, πρτ. ἐκινούμην, παθ. μέλ. καὶ ως μέσ. κινηθήσομαι, μέσ. μέλ. καὶ ως παθ. κινήσομαι, παθ. ἄστρ. καὶ ως μέσ. ἐκινήθην, μέσ. ἄστρ. ἐλλείπει, πρκ. κεκίνημαι, ὑπερσ. ἐκεκινήμην. Ρημ. κίνησις, [κίνημα, κινητής ἢ κινητήρ, ἔξ οὖ] (κινητήριος), κινητός (ἴξ οὖ ἀκίνητος, δυσκίνητος κλ.), κινητέος -έον.

Σημ. Θέμ. κι- (πρβλ. ποιητ. κι-ω=πορεύομαι), ἔξ οὖ (προσλήψει τοῦ προσφ. -νε- οὐρα εἰσαγ. § 13;) κι-νέ-ω. Τὸ δὲ ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον. Τὸ ὑποκινῶ εῦρηται καὶ ἀμτβ.=δίλγον κινοῦμαι. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφράζεται καὶ ἀναλελυμένον: κινῶ ἔμαυτόν. Συνών.: ταράττω, κυκάω, φύρω, ἔρεθιζω, ἀναγκάζω, ὁδῶ.

Κέκρησμεις (=δανείζω), [πρτ. ἐκίχρην, μέλ. χρήσω], ἀόριστ. ἐκρησα, πρκ. χρήσας ἔχω [καὶ κέχρηκα μτγν.]. Μέσ. [κιχράμαι καὶ κιχράσμαι (=δανείζομαι)], ἀπαρέμφ. κιχράτθαι πρτ. ἐκιχράμην, μέσ. μέλ. χρήσομαι], μέσ. ἄστρ. ἐκρησάμην, πρκ. -νέχρημαι, ὑπερσ. ἐκεκρήμην. Ρημ. χρήστης (=ο δανειστής, σπν. δὲ καὶ ὁ δρειλέτης).

Σημ. Θέμ. χρα- (συγγ. τῷ χράματι), ἔξ οὖ (μετ² ἐνεστ. ἀναδιπλασ. καὶ ἐκ τάσεως τοῦ θέματος: κι-χρα-μι=) κιχρημη (κατὰ τὸ ἵστημι). Παρόμ. μτγν. εύρηται καὶ ἐνεργ. τύπος: κιχράω. Συνών.: δανείω.

Κλάζω (ἐπὶ παντὸς ἀνάρθρου ἥχου: ζώων, μαχῶν κλ. = κάμνω κλαγγήν, κροτῶ, ἥχω, φωνάζω, κραυγάζω), ποιητ. καὶ μτγν.: [πρτ. ἐκκλαζον, μέλ. κλάγω, ἄστρ. ἐκκλαγῆσα καὶ β' ἐκκλαγον], πρκ. κέκλαγγα [καὶ β' κέκληγγα μετὰ σημ. ἐνεστ. καὶ τετ. μέλ. κεκλάγξομαι]. Παρ² Αττ. δὲ ἀπαντᾶ μόνον ὁ σύνθ. ἐνεστ. ἀνακλάζω καὶ ἡ μτχ. τοῦ πρκ. κεκλαγγῆται, πάντα δὲ τάλλα ἐκ τοῦ κραυγάζω. Ρημ. κλαγγὴ (ἴξ οὖ τὸ ἐπίορ. κλαγγηδόν).

Σημ. Έκ τοῦ θ. πεποιημ. κλαγγ-, ἔξ οὖ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: κλάγγ-ι-ω=(γ+j=ξ) κλάγξω, ἔξ οὖ (ἰπτοβολ. τοῦ ϕωνικοῦ γ πρὸ τοῦ ζ ἀνευ ἀναπληρωτικῆς ἐκτάσεως τοῦ προηγουμένου φωνήγετος=) κλάζω. Συνών.: κλαγγάρω (οπν.), κραυγάζω, κράζω, βοῶ, φωνέω, γεγωνίσκω, ἥχω.

Κλαέω καὶ κλάζω, πρτ. ἐκλαιον ἢ ἐκλᾶον, μελ. κλαιήσω ἢ κλαήσω, καὶ μέσ. ως ἐνεργ. κλαύσομαι [καὶ κλαυτοῦμαι], ἄστρ. ἐκλαυσα, πρκ. κλαύσας ἔχω, ὑπερσ. κλαύσας είχον. Μέσ. ἄστρ. -ἐκλαυσάμην. [Παθ. ἄστρ. ἐκλαύσθην, πρκ. κέκλαυ(σ)μαι, ὑπερσ. ἐκεκλαύ(σ)μην, τετ. μέλ. κεκλαύ-

σομαῖ], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων.[¶] Ρημ. κλαῦμα, κλαυθ-μός, κλαυ(θ)μο-νή, [κλαυστήρ], καυσίγελως, [κλαυσιάω, κλαυ(σ)τὸς (ἐξ οὗ ἀκλαυ(σ)τος)].

Σημ. 1. Θέμ. **κλαF-**, ἐξ οὗ προσλήψει μὲν τοῦ προσφ. -j : (κλαF-j-ω=) κλαίω, προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. -ε: **κλαF-ε-**, ἐξ οὗ δ' μέλ. (κλαF-έ-σω=) κλαήσω, ἄνευ δὲ προσφ. δὲ ἔνεστ. (κλαF-ι=) κλῆ' ω (ὅσα καί σημ.). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφράζεται ἀναλέλυμ.: ἀποκλαίω ἐμαυτόν. Τὸ δέ θημ. κλαυ-θ-μός προσέλαβε τὸ ἐπένθεμα θ· (πρβλ. στῆ-θ-ος ἀρ-θ-εον, πορ-θ-μός).

Σημ. 2. Συνών. τῷ κλαίω είναι τὸ δακρύω, (ὅπερ δικαίως πολλάκις καὶ διαφέρει, διότι τὸ ιέν κλαίω=χύνω συνεχῇ δάκρυα, τὸ δὲ δακρύω=χύνω δάκρυά τινα), θρηνῶ, δδύρομαι, δλοφύρομαι, κόπτομαι, οἰμώζω.

κλάω-ώ (=σπῶ, θραύω), πρτ. -εκλων, [μέλ. κλᾶ' σω], ἀόρ. ἔ-κλασσα, πρκ. κλάσιν ἐμπεποίηκα, ὑπερσ. κλάσιν ἐνεκεποίηκειν. Παθ. καὶ μέσ. -κλῶμαι, [πρτ. ἐκλάμηγη, μέσ. μέλ. ὡς παθ. κλάσομαι, παθ. μέλ. κλασθήσομαι], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. -εκλάσθηγη, πρκ. -κεκλάσμαι, δ-περσ. -εκεκλάσμηγην. Ρημ. κλάσις, κλών (ἐξ οὗ κλωνίζω), κλάδος, κλῆρος, κλῆμα, κλάσμα, κλάστης ἢ κλαστήρ (ἐξ οὗ κλαστήριον), [κλασμός, κλαστός (ἐξ οὗ ἀκλαστος)].

Σημ. Θέμ. (ἀρχ. κλασ-, ἐξ οὗ) κλα-. Τὸ ἀρχικὸν θέμ. κλασ- ἐμφανίζεται ἐν τοῖς κρόνοις, ἐν οἷς τὸ δ. τέλος ἀρχεται ἀπὸ συμφώνου ^{Ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ βραχύτης τοῦ ιέντος.} a: (κλασ-σ-ω=) κλᾶ' σω. (ἔ-κλασ-σ-α=) εκλίσα. Συνών. καὶ περιφρ.: κατάγνυμι, ὁγήγνυμι, (δια)σπάω, θλάω-ώ, [ποιητ. καὶ μ. γν.], θραύω, θρύπτω, συντρίβω καὶ περιφρ.: κλάσιν ἐμποιῶ.

κλαίειν ἢ κλήσιν, πρτ. (ἐκλεισον ἢ) ἐνληγον, μέλ (κλείσω ἢ) κλήσιν ἀόρ. (ἐκλεισα ἢ) ἐνληγα, πρκ. κλει(γή)σας ἔχω [καὶ τέκτειγα], ὑπερσ. κλει(γή)σας είχον [καὶ ἐκεκλεισειν]. Παθ. καὶ μέσ. (-κλεισματι-η) -κλήσιμομαι, πρτ. (ἐκλεισμην ἢ) ἐκλησμην, παθ. μέλ. (-κλεισθήσομαι, παθ. ἀόρ. (ἐκλεισθην ἢ) ἐκλήσθηγη, μέσ. μέλ. εἰ/είτει, μέσ. ἀόρ. (-εκλεισάμην ἢ) -εκλησάμην, πρκ. (κέκλειμαι ἢ) κέκλημαι. [κοι μιγν. κέκλεισματι], δπερ. (κέκλειμην ἢ) κέκλημηγη, [καὶ μιγν. ἐ-εκλεισμηγη, μετ^τ δλ. μέλ. κεκλεισματι]. Ρημ. (κλεισίς ἢ) κλήσις, [τετ-μα], (κλεις ἢ) κλήσις, (κλειθρον ἢ) κλήθρον, (κλειστός ἢ) κληστός (εξ οὗ ἀκλειστος, ἢ ἀκληστος κλ.), [ἐγκλειστέος].

Σημ. Θέμ. κλεF- καὶ συνήθ. κλαF-. ἐξ ὧν προσλήψει τοῦ προσφ. -j: (κλεF-j=) κλει- καὶ (κλαF-j=κληF-j=κλητ-, [ἐξ οὗ τὸ 'τι ν. κλητῶ]) κληγ-. Τὸ κλήσιν θεωρεῖται Αττ. καὶ ἀρχαιότερον τοῦ κλειν. Απόντη συνήθ. σ σύνθετον καὶ προσλαμβάνει σ ἐν τῷ θέρ. τοῦ παθ. μέλ. καὶ ἀόρ. καὶ τῷ θέρ. θημ. κλει-σ-τέσ κατ' ἀναγνώσιαν τῶν φωνηντ. δημ., δην ὁ ἀρχικὸς καρακυτο τοῦ ιέν. ἵτο σ: γελασ-θήσοραι. ἐγελάσ θηγ (θέμ. γελασ-) κλ/. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφράζεται ἀναληντρίνως: κλειώ (ἢ κλήσι) ἐμαυτόν. ^{Λατιν.: ἀνοίγω. ἀπακετάννυμι.}

κλέπτω, πρτ. ἐκλεπτον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. κλέψιμαι καὶ σπν. κλέψω, ἀόρ. ἐκλεψα, πρκ. κέκλοψα, ὑπερσ. ἐκεκλόψειν. Παθ. κλέπτομαι, πρτ. ἐκλεπτόμην, [πατ] μέλ. α' κλεφθήσομαι καὶ β' κατηγορομαι ποιητ. καὶ μιγν.], παθ. ἀόρ. [α' ἐκλέφθηγη ποιητ. καὶ] β' ἐκλέπτηγη, πρκ. κέκλεψμαι, δπερσ. ἐκεκλέψμηγη. Ρημ. κλέμμα, κλέπτης (εξ οὗ κλεπτικὸς καὶ κλεπτοσύνη), κλοπή, κλοπεύς, κλώψ (πρβλ. βέπω- όψιψ, παραβλέπτω- παραβλώψ), [κλεπτός, κλεπτέον].

Σημ. Θέμ. κλεπτ. (πρβλ. λατ. clēp-t-o-), ἔξ οὖ (εροπῆ μὲν) κλεπτ., (συγκοπῆ δὲ καὶ ἀναπτιύει τοῦ βραχέος αἱ κλεπταἱ κλεπταἱ ποβλαὶ καὶ στρέφω, τρέφω, τρέψω), (προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. -τ- ὅρα εἰσαγ. § 10) κλεπτ-τ-. Τὸ κλεπττα λέγεται κυρίως ἐπὶ πραγμάτων μόνον, τὸ δὲ συνθ. ἐκκλεπττω ἀείποτε ἐπὶ προσώπων (=κυριφίας ὑπεξάγων τινά). Συνών. καὶ περιφρ.: κλωπεύω, ληγετεύω, συλάω-ῶ, κλέπτης εἰμί, λαπτοδυτῶ (κυρ. φορέματα).

ΚΛΗΓΓΩ ἀττ., κοινῶς δὲ κλεῖω (=φημίζω, δονομάζω). Παρ' Ἀττ. πεζ. μόνον ὁ παθ. ἐνεστ. κλήγομαι, πάντα δὲ τὰλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. [κλέισμα, κλεῖστός].

Σημ. Ἐκ τοῦ κλεός (κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἔλπις (ἔλπιδ-τ-ο- = ἔλπις-ω) ἐγένετο τὸ κλεῖω, ἔξ οὖ τὸ κλήγω. Συνών.: δοξάζω, ἐπαινῶ, ἐρκωμιάζω· καλῶ, δονομάζω.

-**ΚΛΗΓΓΩ** (ὅ ἐνεστ. καὶ πρτ. ἀείποτε σύνθ.), πρτ. -έκλινον, μέλ. κλινῶ, ἀόρ. -έκλινα, πρκ. κλίνας ἔχω [καὶ κέκλικα μτγν.]. Μέσ. -κλήγομαι, πρτ. -έκλινόμην, παθ. μέλ. [αἱ κλιθήσομαι καὶ] β' ώς μέσ. -έκλινήσομαι, παθ. ἀόρ. [αἱ ἐκλιθήγ καὶ] β' ώς μέσ. -έκλινην, (ώς παθ. δὲ μένον ὁ ἀόρ. ἀπεκλήγην=ἀνετράπηγ), [μέσ. μέλ. κλινοῦμαι, μέσ. ἀόρ. -έκλινάμην], πρκ. κέκλιμαι. Ρημ. κλίσις, κλῖμα, κλίνη, κλῖμαξ, κλίσιον, κλιτύς, [κλιντήρ, κλισία, κλιτός (ἔξ οὐ ἄκλιτος), κλιτέον].

Σημ. Θέμ. κλῆ- (πρβλ. λατ. clino) καὶ (προσλήψει τῶν προσφ. -τ- καὶ -τ-: κλῆ-ν-τ- = κλίνν-) κλῖν-τ-. Τὸ ἐνεστ. πρόσφυμα ν ἐπεισόρπυσε καὶ εἰς τὸν μῆλον καὶ ἀδρίστον. Τὸ δὲ εἰναι καὶ ἡ τὴν οὐρὴν καὶ μιτρ. καὶ ἀμτρ., ἀπαντῷ δὲ συνήθως σύνθετον μετὰ τῶν προσθέτων.: ἐκ, ἀπό, ἐπέ, παρὰ καὶ. Τὰ ἐγκλήνω καὶ ἀποκλήνω ἀμτρ. μέσ. Συνών.: φέπω, νεύω, τέτραμμαι.

-**ΚΛΗΓΓΩ** (=προσκλύζω, περιβρέγχω (ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν θαλασσίων κυμάτων τῶν πρὸς τὴν παραλίαν φερομένων καὶ προσκρουόντων αὐτῇ), καθαρίζω, πλύνω τι), ἀείποτε σύνθ. πρτ. -έκλινζον, μέλ. κλύσω, ἀόρ. -έκλιζσα, (σπν. ἀπλοῦς), πρκ. κέκλινα. Παθ. -κλύζομαι, παθ. ἀόρ. -έκλιζηγ, καὶ μέσ. ἀόρ. -έκλινσάμην, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ρημ. [κλύσις, κλύσμα, κλυσμός, κλυστήρ (ἔξ οὐ κλυστήριον)], κλύδων.

Σημ. Θέμ. κληνδ-, ἔξ οὗ (προστήψει τοῦ προσφ. -τ- κλύδ-τ-ο- =) κλύζω. Τὸ δὲ, ἔχει πανταχοῦ τὸν θεμ. γαρκωτ. σ φραγμὸν (ὅρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.). ἀπαντῷ δὲ συνήθ. σύνθ. μετὰ τῆς κατά, σπν. δὲ μετὰ τῶν ἐκ. πρός, ἐπέ, περὶ. Συνών. 1) (περὶ)βρεχω. 2) (ἀπό)κλινω, ἀποκαθαίρω. 3) κυματῶ, κυμάνω.

ΚΛΗΩΠΕΥΩ (=εῖμαι κλέπτης, κλέπτω) καὶ πρτ. -έκλωπευον, πάντα δὲ τὰλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. κλωπεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ κλῶψ-ωπός, (ὅπερ ἐκ τοῦ κλέπτω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Συνών. καὶ περιφρ. ίδε κλέπτω οὐρῆ:

ΚΛΗΓΓΩ-Ω (=ξύω), (κνή-, εις- =) κνήζει, (κνήγει- =) κνήγη κλ., ἀόρ. -έκνησα καὶ Παθ. κνῶμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. κνήσις, κνήσμα, [κνησμός, κνηστήρ, κνηστίς, -εις ἡ -ιος, κνηστός].

Σημ. Θέμ. [κεν- (τοῦ κεντ-ῶ), ἔξ οὗ κατὰ συγκοπὴν κν-, ἔξ οὗ κατ' ἀναπτιύειν τοῦ βραχέος ἢ: καν-, ἔξ οὗ μεταθέσει:] κνα-, ἔξ οὗ κνηγ-. Περὶ τῆς συναιρέσεως ὅρα ξήγω-ξῶ. Συνών. ίδε κνήζω σημ.]

ΕΚΑΓΓΙΩ (=ξύω, τιμπᾶ), μένον τὸ κατακίζω καὶ Παθ. ὑποκιζόμαι, τὰλλα ἐκ τῶν συγων. Ῥημ. [κνίσα], κνίσμα, κνισμός.

Σημ. Ἐκ τοῦ κνίδη (=τισουκνίδα). Θέμ. κνιδ. (κνίδ.-j.-ω=) κνίζω. Συνών.: ξέω, ξύω, ἔρεθίζω, παροξύνω, δάκνω, κνήω, τρίβω, [κνήθω].

ΕΚΟΙΓΡΑΦΩ· (=βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, ἀποκοιμίζω, καταπραύνω). [πρτ. ἔκοιμων, μέλ. κοιμήσω], ἀόρ. -ἔκοιμησα, πρκ. κοιμήσας ἔχω [καὶ κεκοιμηκα]. Μέσ. κοιμῶμαι, πρτ. ἔκοιμώμην, [μέσ. μέλ. κοιμήσομαι, παρ. μέλ. κοιμηθήσομαι μτγν., μέσ. ἀόρ. ἔκοιμησάμην ποιητ.], παθ. ἀόρ. ώς μέσ. ἔκοιμηθην, πρκ. -ἔκοιμημαι, ὑπερσ. -ἔκεκοιμημην. Ῥημ. κοιμησίς, [κοίμημα, κοιμήτωρ, κοιμητής (ἐξ οὗ κοιμητήριον)].

Σημ. Θέμ. (ἰόγ. κει=) κοι-. Τὸ ὁ. εἶναι συγγενὲς τῷ κεῖμαι καὶ ἄχοντον παρὰ τοῖς Ἀττ. πεζ., οἵτινες ἀντ' αὐτοῦ μετε/ειδίζοντο τὸ κοιμίζω. Συνώνυμ. τῷ μὲν κοιμᾶ εἶναι τὸ κοιμίζω, τῷ δὲ κοιμῶμαι τά: καθεύδω, καταδεσθάνω, ὑπνωττω.

ΕΚΟΙΓΡΑΞΩ (=ἀποκοιμίζω), ἀόρ. ἔκοιμησα. Παθ. κοιμίζομαι, πάντα δὲ τὰλλα ἐκ τῶν συγων. Ῥημ. [κοίμησις, κοιμηστής (ἐξ οὗ κοιμητικός)].

Σημ. Θέμ. κοιμᾶς. ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. j: κοιμεδ.-j.-ω)=κοιμίζω. Τὸ ὁ. λαμβάνεται ώς ἐνεργ. τοῦ κοιμᾶμαι. Συνών. Ἰδε κοιμάω· σημ.

ΕΚΟΙΝΟΛΟΓΕΩΙΔΑΙΤΟΥΜΕΑΣ (κοινολογῶ τὸν σκοπόν μου εἰς τινὰ καὶ συμδουλεύομαι μετ' αὐτοῦ, συσκέπτομαι, συνδιαλέγομαι), ἀποθ. μέσ. πρτ. ἔκοινολογούμην, μέσ. μέλ. ἀνακοινώσομαι [καὶ κοινολογήσομαι μτγν.], μέσ. ἀόρ. ἔκοινολογησάμην [καὶ παθ. ώς μέσ. ἔκοινολογήθην], πρκ. ἀνακοινώμαι [καὶ κεκοινόλογημαι μτγν.], ὑπερσ. ἔκεκοινολογήμην.

Τὸ ὁ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ κοινὸς καὶ λέγω μὴ μεσολαβοῦντος συνθ. ὄντος (ὅρα εὐωχέω· σημ.). Τὸ κοινολόγος ἄρρ. Συνών.: ἀνακοινούμαι, ὅπερ ἰσοδύναμον τῷ ἐνεργ. ἀνακοινώ (ὅρα μεταχειρίζω σημ.).

ΚΟΙΓΩΘΩ· (=κοιγὸν ποιῶ, δημοσιεύω, ἀνακοινῶ), [πρτ. ἔκοινουγ, μέλ. κοιγώσω ποιητ.], ἀόρ. ἔκοινωσα, πρκ. κοινώσας ἔχω, ὑπερσ. κοινώσας είχον. Μέσ. κοινοῦμαι (1=) ἀνακοινῶ τι εἰς τινὰ 2) συμμετέχω, κοιγωνῶ), πρτ. ἔκοινούμην, μέσ. μέλ. κοινώσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔκοινωσάμην, [παθ. μέλ. κοιγωθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἔκοινώθην, πρκ. κεκοινώμαι, ὑπερσ. -ἔκεκοινώμην. Ῥηματ. [κοίγωσις, κοίνωμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ κοινός. Τὸ ὁ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετά τῶν προθέσ.: ἀνά, ζει. Συνών. τῷ μὲν κοινῷ εἶναι τά: δημοσιεύω, ἔκφέρω. τῷ δὲ μέσ. ἀνακοινοῦμαι (=ἀνακινῶ τι εἰς τινὰ) τὸ κοινολογούμαι. καὶ ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ συμμετέχω τά: κοιγωνῶ, (συμ)μετέχω.

ΕΚΟΙΓΩΝΑΓΕΩ· (=ἔχω τι κοιγὸν μετά τινος, μετέχω), πρτ. ἔκοιγώνων, μέλ. κοιγωνήσω, ἀόρ. ἔκοιγνησα, πρκ. κεκοιγνηκα, ὑπερσ. κοιγνήσας είχον. Ἐκ τῆς παθ. φωνῆς εὔρηται μόνον ἡ μτχ. κεκοιγνημένα (=μεμειγμένα, ήγωμένα). Ῥημ. κοιγνησίς, κοιγνόημα, κοιγωνήτεον, ἀκοιγνητος.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ κοινωνὸς κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (κρατέσ·ω=) κρατῶ. Γό δ. ἀπαντῷ καὶ σύνθετον. Ἀντὶ τοῦ κοινωνῶ λέγεται καὶ: κοινωνίαν ποιοῦμαι αἱ κοινωνός εἴμι η γέγονοι· ως μτβτ. δέ: κοινωνόν τινος ποιῶ η τίθημι τινα. Συνών: (συμ)μετέχω, κοινοῦμαι.

Σημ. 2. Τὸ μὲν κοινωνᾶ τινος=ἔχω μέτος εἰς τ., τὸ δὲ κοινωνᾶ τινί τινος=μετέχω τινός μετ' ἄλλου, τὸ δὲ κοινωνᾶ τινε=μεταδίδω εἰς τινα.

Κολάζω (=περιορίζω, τιμωρῶ), πρτ. ἐκόλαζον, μέλ. κολάσω, ἀρ. ἐκόλασα, πρκ. κολάσας ἔχω, διπερ. κολάσας είχον. Παθ. καὶ μέσ. κολάζομαι, πρτ. ἐκολαζόμην, παθ. μέλ. κολασθήσομαι, παθ. ἀρ. ἐκολασθῆν, μέσ. μέλ. κολάσομαι, μέσ. ἀρ. ἐκολασάμην, πρκ. πεκόλασμαι, περσ. ἐκεκολάσμην η κεκολασμένος ήν. Ρημ. κόλασις, κόλασμα, [κολασμός], κολαστής η κολαστήρ (cō θηλ. κολάστειρα), (ἐξ οὐ κολαστήριος καὶ μτγν. κολαστήριον] καὶ κολαστέος, ἀκόλαστος.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ κόλ-ος (=κολοβός, ἀποκεκομένος, ἐξ οὐ καὶ κολούω) μετ' ἀναλογίαν τοῦ (φραδ-·j-ω=) φράξω, καθ' ο καὶ γυμνός-γυμνάζω, ἔτοιμος-τοιεράξω κλ.· διμεν θέμη. ἀναλογ. κολάδ-, ἐξ οὐ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ἔμματικά.

Σημ. 2. Συνών. τῷ κολάζῳ εἶναι τὸ τιμωροῦμαι (ένιστε διμως καὶ διαφέρουσι. καθ' οὖσον τὸ μὲν κολάζῳ τίθεται διταν η τιμωρία ἐπιβάλληται πρὸς σωρρονισμόν, τὸ δὲ τιμωροῦμαι, διταν η τιμωρία ἐπιβάλληται πρὸς ἐκδίκησιν. Η κύτη δὲ διαφορὰ ὑφίσταται καὶ ἐν τοῖς κόλασις καὶ τιμωρίᾳ). ζημιῶ, δίκας λαμβάνω· τῷ δὲ κολάζομαι οὐ φράσ.: δίκηη (δίκας) δίδωμι (ὑπέρχω, παρέχω, ἔπειταννυμι).

Κολακεύω, διμαλόν. Ρημ. κολακία, κολάκενμα, κολακευτής (ἐξ οὐ κολακευτικός), [κολακευτέος], ἀκολάκευτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ κόλαξ κατ' ἀναλογίαν τοῦ (βαπτιστικεύω, καθ' ο καὶ βλάξ-βλακεύω, (παῖς-) πατερέω, χαλκὸς-) χαλκεύω κλ. Ἀντὶ τοῦ κολακεύω λέγεται καὶ: κολακείαν ποιοῦμαι. Συνών.: θωπεύω, γοητεύω, ὑπέρχομαι, ὑποποιοῦμαι, θεραπεύω.

Κολούω (=κολοσθώνω, κλαδεύω, κωλύω), ἀρ. ἐκόλουσα Παθ. κολούομαι, καὶ παθ. ἀρ. ἐκολούθηγ, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συγνωνύμων. Ρημ. [κόλουσις, κόλουσμα; κολουστέος].

Σημ. Θέμ. κολοφ-, διπερ ἐλ τοῦ κόλος (ἰδὲ κολάζω σημ.). Ο παθ. ἀρό. καὶ πρκ. προσλαμβάνοντιν ένιστε ἐν τῷ θέμ. σ: ἐκολού(σ)θην, κεκόλον(σ)μα. Συνών.: ἀκρωτηριάζω, [κολοβώ-ώ], περικόπτω, κλαδῶ (-άω, -έω, -εύω), κωλωτίζω, κωλύω.

Κομιζέω (=φέρω τινί τι), πρτ. ἐκόμιζον, μέλ. κομιῶ, ἀρ. ἐκόμισα, πρκ. κεκόμικα, διπερ. ἐκεκομίκειν. Μέσ. κομίζομαι (=φέρω τι ἐμαυτῷ, λαμβάνω) καὶ παθ. κομίζομαι (=φέρομαι), πρτ. ἐκομιζόμην, παθ. μέλ. καὶ ως μέσ. κομισθήσομαι, παθ. ἀρ. καὶ ως μέσ. ἐκομισθῆν (=έταξίδευσα), μέσ. μέλ. κομισμαί, μέσ. ἀρ. ἐκομισάμην (=έλαδον), πρκ. κεκόμισμα, δι-ερσ. -ἐκεκομίσμην. Ρημ. (συγ)κομιδή, [κόμισις, κομιστήρ η κομιστής (εξ οὐ κομιστικός), κόμιστρα, κομιστός], κομιστέον.

Σημ. Θέμ. κομιδ-, ἐξ οὐ (προσλήψει τοῦ προσφύμ. -j-: κομιδ-·j-ω=) κομι-

ζω. Τὸ δὲ ἀπαντῆ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων: διά, εἰς, πατά, πρός, σὺν κ.τ. Τὸ μέσον· κομίζομαι τι (=κομίζω τι δι' ἐμαυτὸν) λαμβάνω τι· τὸ δὲ κομίζομαι εἴς τι ἢ ἐπὶ τιτρος (=κομίζω ἐμαυτὸν) πορεύομαι, ἔρχομαι. Συνών.: ἄγω, φέρω.

ΧΑΙΡΙΣΤΗΣ (=διπερηφανεύομαι), μέλ. κομπάσω, ἀσρ. ἐκόμπασα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ. κοίτη χρῶμαι ἢ τῶν συνων. Ρημ. [κόμπασμα, κομπασμός, κομπαστής].

Σημ. Ἐκ τοῦ κόμπος [(ὅπερ ἐκ τοῦ κόπτω)= κρότος, θόρυβος· μτφρ. δὲ ἔποστις, καυχησιολογία] κατ' ἀναλογίαν τοῦ (φράδ-j-w=) φράξω, καθ' ὅτιμάζω, γυμνάζω κλ. κλ. Συνών. καὶ περιφρ.: ἀλαζονεύομαι, κομπέω-ῶ, καυχῶμαι, μεγαλαυχέω, ἐπαίσθομαι, γανδιάω, νεανιεύομαι, ὑπερηφανός είμι, ὑπερογγάρως ἔχω, μέγα φρονῶ.

ΧΑΙΡΙΣΘΕΝΟΜΑΣ [=χατεῖζομαι, πράττω ἢ λέγω τι μετὰ κομψότητος], ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐκομψευόμην, [μέσ. μέλ. κομψεύομαι], μέσ. ἀσρ. ἐκομψευσάμην, πρκ. κεκόμψευμαι. Ρημ. κομψεία, [κόμψευμα, κομψευτός].

Σημ. Ἐκ τοῦ κομψός (ὅπερ ἐκ τοῦ κόμπος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ (βασιλεὺς-ποστος κομψεύω είναι ποιητικός.

ΧΑΙΡΟΝΙΑΣΜΑ (=χασθεστών), ἀσρ. ἐκονίασα, καὶ παθ. πρκ. κεκονίαμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ρημ. [κονίασις, κονίαμα, κονιατής], κονιατός (=χασθεστωμένος).

Σημ. Ἐκ τοῦ κονία (=κόνις, ἀσβεστος). Συνών. ἀλείφω, (ἐπι)χείω, [τιτάνω].

ΧΑΙΡΩΝ (=κρούω, κτυπῶ, τέμνω), πρτ. ἐκυπτον, μέλ. κόψω, ἀσρ. ἔκουψα, πρκ. -κένοφα, [καὶ β' κέκοπα ποιητ.], ὑπερσ. ἐκεκόφειν. Παθ. καὶ μέσ. κόπτομαι, πρτ. ἐκοπτόμην, παθ. μέλ. β' -κοπήσομαι, παθ. ἀσρ. β' ἐκόπτην, [μέσ. μέλ. κόψομαι μτγν., μέσ. ἀσρ. ἐκοψάμην Ἡροδ.], πρκ. κέκομαι, ὑπερσ. ἐκεκόμην, μετ' δλ. μ. -κεκόψομαι. Ρημ. κόπος, κοπή, κόψια, [κομμός (=θρηγνος)], κοπεύς, κοπίς, κόπανον; [κοπετός, κοπτός (ἔξ οὐ κοπτικός), κοπτέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ πεποιημ. θέμ. κοπ- προσλήψει τοῦ προσφ. -τ.: κόπ-τ-ω. Τὸ δὲ ἀπαντῆ καὶ σύνθ. μετά τῶν προθέσεων: ἀπό, ἀντί, διά, ἐκ, πατά, περὶ, πρό. Τὸ μέσ. παρ' Ἀττ. λέγεται καὶ περιφρ.: κόπτω, ἐμαυτὸν (=ἐνοχλῶ, παταπονῶ ἐμαυτόν). Τὸ μὲν παθ. κόπτομαι σημαίνει κυρίως ταλαιπωροῦμαι, τὸ δὲ μέσ. πεποιημ. τὸ στῆθός μου ἔνεκεν λύπης, θρηνῶ, θύμεν καὶ τὰ ὅμι. κοπετός καὶ κομμός. Συνών.: κρούω, βάλλω, στίω, πατασσω, πλήττω, τύπτω, τέμνω.

ΧΑΙΡΕΝΝΥΜΑ (=χορταίνω), παρ' Ἀττ. ἀπαντῆ μόνον δ παθ. πρκ. κεκόρεσμαι, πάντα δὲ τὰλλα ἀνεπληροῦντο ὑπὸ τῶν συνων. πίμπλημι ἢ πληρόω-ῶ. Ρημ. κόρος (ἔξ οὐ ἀψίκορος), [κορεστός, ἔξ οὐ κορεστικός καὶ ἀκόρεστος, ἔξ οὐ ἀκορέστως καὶ ἀκορεστία].

Σημ. Ἐκ τοῦ κόρος (ὅπερ ἐκ τοῦ κείω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ (σθέσ-νυμι=) σθέννυμι ὅδεν θέμ. ἀναλογ. κορεσ-, ἔξ οὐ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεατ. καὶ πρ.) καὶ τὰ ὅμιατικά.

ΧΑΙΡΙΔΕΩΝ (=βάλλω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, στολίζω), δημιλόν. Ρημ. κόσμησις, κόσμημα, κοσμητήρ (ἔξ οὐ κοσμητήριον) ἢ κοσμητής (ἔξ οὐ κοσμητικός), [κοσμήτωρ, κοσμητός, κοσμητέος].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ κόσμου καὶ ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=) κρατέω, καὶ δὲ καὶ κόμπος-κομπέω κλ. Ἐκ τοῦ κόσμου ἐγένετο καὶ τὸ μήγ. κομμδῶ (=στολῆς δι' ἐπιπλάστου καλλωπισμοῦ) ἀντὶ κοσμός καὶ ἀφομοίωσιν τοῦ σπρός τὸ μ (πρῆλ.. ἔμμορφε ἀντὶ ἔσμορφες). Πημ. δὲ τοῦ κομμόβου είναι τὰ: [κόμμισις, κόμμισμα, κομμιώτης (οὗθ θῆλ. κομμιώτρια), (εξ οὗ κομμωτήριον)], κομμωτήσις, κομμωτικὴ (τέχνη). Τὸ δὲ ἀπαντῆ καὶ σύνθετον. Ο παθ. ἀδρ. ἔκοσμηθη λαμβάνεται ἐνιστεῖ καὶ δις μέσ.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ κοσμῷ λέγεται καὶ: κόσμος εἰμὶ τινε, ἔστι μοι τι ἐν κόσμῳ καὶ παθ.: κόμου τυγχάνω. Τὸ δὲ μέσον καὶ: κοσμῷ ἔμαυτόν. Συνώδιατάττω, καλλωπίζω, καλλίνω, [δραΐζω, ἀγλαΐζω].

ΧΛΩΤΑΘΕΪΣΩ (=παΐζω τὸν κότταβον), πρτ. ἐκοττάβιζον, [μέλ. κοτταβῖσι], ἀδρ. ἀπ-εκοττάβισα, πρκ. κοτταβίσας ἔχω, ὑπερσ. κοτταβίσας εἶχον. Πημ. [κοττάβισις, κοτταβισμός].

Σημ. Ἐκ τοῦ κότταβος [=παιγνιον Σικελικόν], ὅπερ ἐκ τοῦ κόπτω, αἰολ. κόσσω] καὶ ἀναλογίαν τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-γ-ω=) ἐλπίζω.

ΧΙΟΥΦΕΪΣΩ (ἀμτβ. =εἴμαι κοῦφος, ἐλαφρός· μτβ. =κάμνω τι ἐλαφρόν, ἐλαφρύνω), πρτ. ἐκούφιζον, [μέλ. κουφιῶ ποιητ.], ἀδρ. ἐκούφισα, πρκ. κουφίσας ἔχω, ὑπερσ. κουφίσας εἶχον. Παθ. κουφίζομαι καὶ ἀδρ. ἐκούφισθην, τὰ δὲ ἄλλα περιφρ. Πημ. [κούφισις, κούφισμα, κουφισμός, κουφιστήρ ἢ κουφιστής (εξ οὗ κουφιστικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ κοῦφος καὶ ἀναλογ. τοῦ ἐλπίς-ἐλπίζω, καὶ δὲ ἐθίζω, κοτταβίζω κλ. διδεν θέμ. ἀναλογ. κονφίδ-. Τὸ δὲ ἀπαντῆ καὶ σύνθ. μετὺ τῆς ἀντὶ καὶ ἐπί. Τὸ μέσ. ἐκφράζεται ἀνακοινώσω ἔμαυτόν. Ἀντὶ τοῦ ἀμτβ. κουφίζω λέγεται καὶ: κοῦφός είμι (ἢ γίγνομαι) καὶ μτβ.: κοῦφόν (ἔλαφόν) τι ποσῶ.

ΧΙΡΑΪΖΩ (ἀμτβ. =ἐκβάλλω κρᾶ, κρώζω (ἐπὶ κοράκων)· μτφ?. δὲ =ἐκβάλλω τραχείας φωνάς, φωνάζω δυνατά), πρτ. ἐκράζον, [μετ' ἐλ. μ. ἀγτὶ ἐνεργ. κεκράξομαι, ἀδρ. α' ἐκράξα (καὶ παρὰ τοῖς Ο' ἐκέραξα) ποιητ. καὶ μτγ.], ἀδρ. β' -ἐκραγον (διν. ἐν-), πρκ. κέκραγα (=ένεστ.) ὑπερσ. ἐκεκράγειν. Πημ. [κέκραγμα, κεκραγμός, κράκτης (εξ οὗ κρακτής), κεκράκτης]. κραυγή.

Σημ. Ἐκ τοῦ πεποιημ. θέμ. [κρα-, κραF-, κραFγ-=] κραυγ- ἢ κραγ-. εξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j- καὶ αγ-j-ω=) κραΐζω. Τὸ δὲ ἔχει τὸ θέμ. φωνῆγν α πανταχού μετρόν δοι εἰσαγ. § 7. β' σημ. Ἀντὶ τοῦ κράζω λέγεται καὶ: κραυγὴν ποιῶ, κραυγὴ χρῶμαι. Συνώδ.: βοῶ, κραυγάζω, κλάζω, κλαγγάνω, γεγωνίσκω, δλολόζω.

ΧΙΡΑΤΕΩ-Ω (=εἴμαι κρείττων τινός, ἔχω κράτος, ἀρχω, φέρω) ὅμαλόν. Πημ. [κράτησις, κράτημα, κρατητής (εξ οὗ κρατητική), ἐπι-κρατητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ κράτος. Θέμ. κρατεο- (κρατεο-ω=) κρατῶ. Καὶ ἀναλογίαν δὲ τοῦ κράτος-κρατῶ ἐσχηματίσθησαν καὶ πλείστα ὄγκιστα εἰς ὄσμην σηματικών πρβλ. πλούτος-πλούσιος, νόσος τοσσός, πόλεμος πολεμῶ κλ. Συνώδημ. 1) ἴδε ταγενέω σημ. 2) ἴδε τυκώ σημ. 3) ἔχω, φέρω, βαστάζω.

ΧΙΡΑΤΙΣΤΕΥΩ (=εἴμαι κράτιστος, ἵκανώτατο;) καὶ ἀδρ. ἐκρατίστευσα, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ἢ τῆς περιφρ. κράτιστός είμι.

Σημ. Ἐκ τοῦ κράτιστος ὑπερθ. τοῦ κρατήν (καὶ ἀναλογίαν τοῦ βιαιήνετ-

βθσιλεύω, καὶ δὲ οὐκέτι παιδεύω καὶ. Συνών. καὶ περιφρός.: ἀριστεύω, ὑπέροχός είμι, κράτιστός είμι.

Κραυγάζω (=ἐκβάλλω κραυγήν, φωνάζω) καὶ ἀόρ. ἐκραύγασα, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν περιφρ. κραυγὴν ποιῶ ἡ κραυγὴ χρῶμαι. Πρημ. [κραυγήσεις, κραυγαστής (οὗ θηλ. κραυγάστρια)].

Σημ. Ἐκ τοῦ κραυγῆς κατ' ἀναλογίαν τοῦ ὅδοντοφ. (φραδ. j-w=) φράζω, καὶ δὲ οὐ καὶ ἀνάγκη-ἀναγκάζω, ἀκριτή-ἀκριάζω καὶ. Συνών. καὶ περιφράσεις ἵδε κράζω σημ.

Κρειέλαιψε (=εἰμαι κρεμασμένος)· οἱ χρόνοι τοῦ δὲ τούτου ἔχουσι κατὰ σημασίαν ὥδε ἐνεστ. κρειέλαιννυιεῖτε, πρτ. ἐκρεμαννύμην, [μέσ. μέλ. κρεμάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐκρεμασάμην, παθ. μέλ. κρεμασθήσομαι], παθ. ἀόρ. ἐκρεμάσθην, πρκ. κρέμαμαι (κατὰ τὸ ἵσταμαι), ὑπερσ. ἐκρεμάμην. Πρημ. κρημηνός (ἔξ οὖ κρημηνόθεν, καὶ κρημνίζω καὶ κρημνώδης).

Σημ. Τὸ δὲ λαμβάνεται ως παρακείμενος τοῦ κρεμάννυμας ἀπαντᾶ δὲ μόνον ἐν τῇ δριτᾷ. καὶ τῇ μτχ. κρεμάμενος. Ἐν τῷ πρτ. καὶ τῇ μτγν. προστ. τοῦ ἐνεστ. τὸ στῆς καταληξ.-σο ἀποβάλλεται. (πρβλ. καὶ δέναμαι, ἐπίσταμαι). Τὸ κρεμάννυμα (ἀρχ. θ. ἔχον κρεμα-) ἐσχηματισθη κατ' ἀναλογίαν τοῦ συμφωνοῦ. (ζώσ-νυ-μι =) ζώννυμι. ὅθεν καὶ θέμι. ἀναλογ. κρεμασ- (πρβλ. καὶ κορέννυμι).

Κρειέλαιννυιεῖτε [καὶ μτγν. κρεμαννύω] (=κρεμῶ, ἐξαρτῶ), [μέλ. κρεμάσω καὶ κρεμᾶ], ἀόρ. ἐκρεμᾶσα, πρκ. κρεμάσας ἔχω, ὑπερσ. κρεμάσας είχον. Παθ. καὶ μέσ. κρεμάννυμαι, πρτ. ἐκρεμαννύμην. [παθ. μέλ. κρεμασθήσομαι], παθ. ἀόρ. ἐκρεμάσθην, [μέσ. μέλ. κρεμάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐκρεμασάμην], πρκ. κρέμαμαι (κατὰ τὸ ἵσταμαι) [καὶ μτγν. κρημέμασμαι], ὑπερσ. ἐκρεμάμην [καὶ ἐκεκρεμάσμην]. Πρημ. [κρέμασις, κρέμασμα, κρεμασμός, κρεμαστήρ, κρεμάστρα καὶ κρεμάθρα], κρεμαστός, κρημηνός.

Σημ. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ ὅρα κρέμαμαι σημ. Τὸ δὲ ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. Ἐν τῷ ἀρχ. (ἐ-κρεμά-σ-α=) ἐκρέμασα ἐγένετο ἀπλοποίησις τοῦ διτιαῦ σ., διὸ καὶ τὸ α τοῦ θέμη. δὲν ἐξετάθη εἰς η. Συνών.: ἀρτάω-ῶ, αἰωρέω-ῶ, προσάπτω, περιάπτω. ἄγχω, ἀπάγχω.

Κρημνέζω, ἀόρ. -εκρήμνισα, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ἡ περιφράσεων. Παθ. -κρημνίζομαι, παθ. ἀόρ. -εκρημνίσθην, καὶ πρκ. κεκρήμνισμαι, τὰ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἡ περιφράσεων. Πρημ. [κρήμνισις, κρήμνισμα, κρημνισμός, κρημνιστός].

Σημ. Ἐκ τοῦ κρημνός (ὅτερος ἐν τοῦ κρέμαμαι) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπίς (ἐλπιδ. j-w=) ἐλπίζω, καὶ δὲ οὐ καὶ ἀθρόος—ἀθροίζω, 'Αττικὸς—Αττικής καὶ. Οὐδεν θέμι. ἀναλογ. κρημνίδ. (ὅρα βαδίζω σημ.). 'Αντι τοῦ κρημνίζω λέγεται καὶ: κατὰ κρημνῶν ρίπτω τινά. παθ.: κατὰ κρημνῶν ρίπτομαι καὶ μέσ.: κατὰ κρημνῶν ἄλλουμαι. Συνών.: παθαρῶ, καταβάλλω, καταλύω.

Κρένω (=διακρίνω, διακρίνω, ἀποφασίζω, δικάζω), πρτ. ἐκρινον, μέλ. κρινῶ, ἀόρ. ἐκρίνα, πρκ. κέκρικα, ὑπερσ. ἐκεκρίνειν. Παθ. καὶ μέσ. κρίνομαι, πρτ. ἐκρινόμην, παθ. μέλ. κριθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐκρίνην, μέσ. μέλ. -κρινοῦμαι (καὶ ως παθ. ἀπλοῦς), μέσ. ἀόρ. ἐκρινάμην, πρκ.; κέκριμαι, ὑπερσ. ἐκεκρίμην. Πρημ. κρίσις (ἔξ οὖ κρίσιμος), [κρίξ], κριτής (ἔξ οὖ κριτήριον καὶ κριτικός), [κριτός], κριτέον.

Σημ. 1. Θέμ. κερδ̄- (εξ ου μόνον δ παθ. μέλ. και ἀρ. και δ ἐνεργ. και παθ. πρκ. και ύπερσ. (προσλήψει δὲ τῶν προσφ. ν· και j δ ἐνεστ.: και ν· j· ω = κοίνων (αιολ.)=κερδ̄-νω. Το κρόσφυτα και επεισέπυνος και εἰς τὸν μελ. και ὄρος. (ἐνεργ. και μέσ.). Έτι τῶν ἐνοινολήπτων μόνον τά: κερίνω, τείνω και φείνω σχηματίζονται μονολέπτ. τὸν ἐνεργ. πρκ. Τὸ δ. ἀπαντᾶ και σύνθ. μετά πολλῶν προσθέσ.: ἀπό, ἀνά, διά, ἐπ, πρό, σὺν κλ. Τὸ κερίνωμα ἐν συνδέσει μετά προσθέσ. εἶναι περίων μέσ. Τὸ ἐνεργ. ἀκονδίνω=ἀποχωρίζω, τὸ παθ. ἀποκρίνομαι=ἀποχωρίζομαι, τὸ δὲ μέσ. ἀποκρίνομαι=δ δια πλοκώνται (ὅταν ἀποκρίνομαι σημ.). Τὸ μέσον αὐτοπαθ. ἐκφράζεται ἀνολελιμένως: ἀνακρίνεται σημαντόν.

Σημ. 2. 'Αντι τοῦ κερίνω λέγεται και: κερίσιν ποιῶ τετι (=δικάζω τινά), κερίσιν ἐνίσταμαι (=δίκην παρασκευάζω), εἰς κερίσιν παθίστημι τινα (=εἰσάγω τινά εἰς δίκην), τὰς κερίσεις ποιοῦμαι περὶ τινος (=τις δίκαιος ποιοῦμαι) κλπ. 'Αντι δὲ τοῦ παθ. κερίνωμα λέγεται και: κερίσεως τυγχάνω.

Κρούνω (=κτυπῶ), πρτ. ἔκρονον, μέλ. κρούσω, ἀρ. ἔκρουσα, πρκ. κέρουσκα, ύπερσ. ἔκερουσκειν. Μέσ. και παθ. κρούσμαι, πρτ. ἔκρουσμην, μέσ. μέλ. -κρούσμομαι, μέσ. ἀρ. ἔκρουσμάμην, [παθ. μέλ. κρούσθησομαι], παθ. ἀρ. ἔκρουσθηγ, πρκ. κέρουσ(σ)μαι, ύπερσ. ἔκερουσμηγ. Ρημ. [κρούστει], κρούμα [ἢ κρούστημα, κρουσμός, κρουστός (εξ ου κρουστικός), κρουστίεον].

Σημ. Θέμ. κρουσ- (ὅπερ καταφαίνεται πρὸ τῶν ἀπὸ μ., τ., θ ἀρχομένων διλ. κῶν καταλήξεων): δ ἐνεστ. (κρούσω και ἀποβολῇ τοῦ σ μεταξὺ φωνητον=) κρού-ω, εξ ου και θέμ. κρου-. 'Ο παθ. πρκ. εὑρηται μόνον ἐν τῷ γ' ἐνικοφοιοτιπρ- κέρυρονσται (μετά σ) και τῇ μτκ. -κέρυροθμένος (ἀνεν σ). Τὸ δ. ἀπαντᾶ και σύνθ. μετά τῶν προθέτεων: ἀνά, ἀπό, ἐπ, παρά, πρός, σὺν κλ. Τὸ ἀνακρούσμομαι πρόμυρα=διατιθοδρομ διὰ τῆς πορύμνης, τὸ δὲ πτυχαρούσμομαι=έξυπατῶ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφράζεται ἀναλελυμένως: ἔκερουσ όμαντόν. Συνών. τῷ κρούνῳ ίδε κερπτω σημ.

Κέρυπτω, πρε. ἔκρυπτον, μέλ. κρύψω, ἀρ. ἔκρυψα, πρκ. κρύψας ἔχω [και κέρυψα μτγν.], ύπερσ. κρύψας είχον. Μέσ. και παθ. κρύψας ἔχω [και κέρυψα μτγν.], πρτ. ἔκρυπτόμην, μέσ. μέλ. κρύψομαι, μέσ. ἀρ. ἔκρυψάμην, [παθ. μέλ. α' κρυφήσομαι και β' κρυθήσομαι μτγν.], παθ. ἀρ. α' ἔκρυψθηγ [και β' ἔκρυψθηγ μτγν.], πρκ. κέρυψμαι [κέρυψαι, -πται κλ.], ύπερσ. ἔκερυψμηγ ἢ κερουμμένος ἦν. Ρημ. [κρύψις, κρυψός], κρύψα (εξ ου κρυψαίος και κρύψιος) κρύψθηγ, κρυπτός (ουδ θηλ. κρυπτή και [κατ' ἀναβίσιμον τόνου] κρύπτη), (εξ ευ κρυπτικός και κρυπτήοιος), [κρυπτίνδα, κρυπτέον].

Σημ. Θέμ. κρυψ- ἢ κερυψ-, εξ ου (προσλήψει τοῦ προσφ. -τ·: κρύφ-τ-ω ἢ κρύψ-τ-ω=) κρύπτω (ὅταν ἀπτω, καλύπτω σημ.). Τὸ δ. ἀπαντᾶ και μενθετον μετα προθέσεων, ἔχει δέ τὸ θηλ. φωνῆγν υ βαχὺ (ὅταν είσαιγ. § 10 σημ.). Συνών. ίδε 1) καλύπτω σημ., 2) θάπτω σημ., 3) σιωπῶ σημ.

Κετάφιμας-ώματα (=ἀπ-κτῶ), ἀπαθ. μέσ., πρτ. ἔκτημην, μέσ. μέλ. κτήσομαι, μέσ. ἀρ. ἔκτημάμην, [παθ. μέλ. κτήθησομαι μτγν.], παθ. ἀρ. ἔκτηθηγ, πρκ. κέτημαι και ἔκτημαι (ὅποτ. (κ)ἔκτημένος ὁ κλ. και μονολ. μόνον κετήται, κετήθησε ἐκτ. κετημένος εἴην κλ. και μονολ. μόνον κετήμηγ, κετήτο, κετήμεινα προστ. κέτηπος ἀπαρέμ μονολ. μόνον κετήμηγ, κετήτο, κετήμεινα προστ. κέτηπος ἀπαρέμ κετήθημαι, μτκ. κετημένος), ύπερσ. ἔκετημηγ και (κ)ἔκτημένος ἢ

μετ' ὅλ. μ. κεκτήσομαι καὶ ἐκτήσομαι. Ρημ. κτῆσις, κτῆμα, [κτήτωρ], κτητήτης (εἴς οὐ κτητικός καὶ ἀκτητος, ἐπίκτητος, ἀξιόκτητος κλ.), κτητέος, -έον.

Σημ. Θέμ. κτά. Τὸ δ. ἀπαντή καὶ οὐνθέσον μετὰ τῶν προθέσεων ἀνὰ, ἐπὶ πρός, κατά, συγκατα-. Ἔπει τῷ πρ. κέκτημαι ἐπὶ τῆς σημασίας ἔχω εἰς τὴν κατοχήν μου με ἐπεσεν εἰς σηματίνην ἐνεπτόδοτος (ὅρᾳ εἰσαγ. § 10 α'). Ἀναμοτίλασσοւται δὲ ἀναμοτίλως (πρβλ. μιμηγήσομαι καὶ σύστω). Ηὕτωτος καὶ εἴκτ. τοῦ προκ. ἐκπρέπονται ἐνδότι καὶ μονοεκτικῶς (πρβλ. καὶ μέμηγματι, κέκληματι καὶ βέβληματι). Ἀντὶ τοῦ κτῶματος λέγεται καὶ κτῆσιν τυρος ποιοῦματι. Ὡς παθ. δέ: κτητός είμι καὶ ἔχω τὴν κτῆσιν. Ἀντίθ. τῷ κτῶματι είναι τά: στροφέματι (=ἀφήνω τι νὰ διαιρύγῃ τῶν κειμένων μου), ἀποβάλλω.

Κτείνω καὶ ἀποκτείνω καὶ ἀποκτέννυμε (=φονεύω) πρτ. ἔκτεινον καὶ ἀπέκτεινον καὶ ἀπεκτίννυν (καὶ σπν. ἀκτείννυνον), μέλ. κτείνω, καὶ ἀποκτείνω, ἀρ. ἔκτεινα καὶ ἀπέκτεινα, πρκ. (μόνον) ἀπέκτονα, ὑπερσ. ἀπεκτόνειν καὶ ἀπεκτονώς ἦν. Παθ. μόνον πρτ. ἔκτεινόμην· ὧς παθ. δὲ τοῦ κτείνω είναι τὸ ἀποθνήσκω ὑπό τυνος (ὅρᾳ θνήσκω, σημ.). Ὅφ' οὖ καὶ ἀνακληγροῦνται οἱ εἰλείποντες χρόνοι. Ρημ. [κτόνος, ἀνδροκτόνος, πατρόκτονος—πατροκτόνης, μητρόκτονος—μητρόκτόνος].

Σημ. Θέμ. κτεν- (εἴς οὖ προσλήψει τοῦ προσφ. -j- κτεν-j-ω = κτέννω (ιολ.) = κτείνω) καὶ κτιν- (εἴς οὖ προσλήψει τοῦ προσφ. -νν-: ἀστο-κτίν-νν-με). Τὸ μέσον ἔκφέρεται ἀναλελυμένως: κτείνω ἔμαυτόν. Συνόνυμα ίδε *θαρατώ-ω* σημ.

Κτέζω, πρτ. ἔκτιζον, [μέλ. κιτίω], ἀρ. ἔκτισι, πρκ. κτίσας ἔχω [καὶ ἔκτικα καὶ κέκτικα μτγν.]. Παθ. κτίζομαι, πρτ. ἔκτιζόμην, [παθ. μέλ. κτισθήσομαι μτγν.], παθ. ἀρ. ἔκτισθημην, [πρκ. ἔκτισματι μτγν.]. Ρημ. κτίσις, κτίσμα, [κτίστης, κτίστωρ, κτίστος, κτίστεον].

Σημ. Θέμ. κτιδ- εἴς οὖ προσλήψει τοῦ προσω. j (κτιδ-j-ω=) κτίζω. Τὸ δ. ἔχει τὸ θεμ. φωνῆν ει βραχύν (ὅρᾳ εἰταγ. § 7. β' σημ.). Συνάν.: ἴδρων, δέμιω (ποιητ. πλήν τοῦ μέσ. ἀρ. ἔδειμάρμην), οἰκοδομῶ.

Κυβερνάω-ω (=διευθύνω διὰ τοῦ σλακος ναῦν, κοιν. τιμονίζω διοικῶ), πρτ. ἐκυβέρνων, μέλ. κυβερνήσω, ἀρ. ἐκυβέρνησα, πρκ. κυβερνήσας ἔχω, ὑπερσ. κυβερνήσας είχον. Παθ. κυβερνώμαι, πρτ. ἐκυβερνώμην, πάντα δὲ τάλλα μτγν. Ρημ. κυβερνησις, κυβερνήτης (εἴς οἱ κυβερνητικός), [κυβερνητήρ (οὗ θηλ. κυβερνήτειρα)], κυβερνητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ κύμβη (=λέμβος) καὶ οιζ. ἐρ- (τοῦ ἐρέσσω) πρβλ. αἰολ. κυμ-εργήτης, λατ. gubernio. Τὸ δ. κυμοιολεκτεῖται ἐπὶ τῆς διευθύννωσεως πλοίου. Συνάν.: *οἰλακίζω, οἰλακοστροφέω, πηδαλιουσκέω*. διοικῶ.

Κυβεύω (=πατίω τοὺς κύδους· μτφρ. δὲ=διακινδυνεύω, κατατολμῶ), πρτ. ἐκύβευον, [μέλ. κυβεύω], ἀρ. ἐκύβευσα, πρκ. -κυβεύσα ἔχω, ὑπερσ. κυβείσας είχον, καὶ παθ. ὑπερσ. -κυκεύβευτο. Ρημ. κυβείσα κύδευμα], κυβευτής (εἴς οὐ κυβευτικός), [κυβευτήρ (εἴς οὐ κυβευτήριον)]

Σημ. Ἐκ τοῦ κύβος (λατ. cubus), διπρὸς ἐκ τοῦ κύπτω. Τὸ δ. ἀπαντή καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσ. διὰ καὶ κατά. Συνάν.: πεσσέω η πετεύω, διακινητεύω.

κυριετάχω-ώ (=κάμνω κυριετήματα, πίπτω μὲ τὴν κεφαλήν πρὸς τὰ κάτω, περιπατῶ μὲ τὰς χεῖρας ἔχων τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω). πρ. ἐκυβίστων [μελ. κυριετήσω], ἀρ. ἐκυβίστησα, πρκ. κυριετήσας ἔχω, ὑπερσ. κυριετήσας εἶχον. Ρημ. [κυριετησις, κυριετημα, κυριετήρ, κυριετηνδα].

Σημ. Ἐκ τοῦ κύρη (=κεφαλή), ὅπερ ἐκ τοῦ κύπτω.

κυκλόω-ώ (=περικυκλώνω) ποιητ. καὶ μιγν. Παρ. Ἀττ. πεζ. ἀπαντά μόνον τὸ μέσ. καὶ παθ. κυκλοῦμαι, πρτ. ἐκυκλούμην, μέσ. μέλ. παθ. ἀρ. ἐκυκλωσάμην, [παθ. μέλ. κυκλωθήσομαι μιγν.], πάθ. ἀρ. ἐκυκλωθόν, πρκ. κεκύκλωμαι, ὑπερσ. ἐκεκυκλώμην. Τημ. κύκλωσις, [κύκλωμα, κυκλωτός].

Σημ. Ἐκ τοῦ κύκλου. Συνών.: περιστοιχίω, περικλείω, περιστρέφω, περιτειχίω, [γυρόω].

κυλένδω καὶ κυλενδέω-ώ (=κυλίω, κινῶ, περιστρέφω), πρ. ἐκύλινδον [καὶ ἐκυλίνδουν, μέλ. κυλιενδήσω, ἀρ. ἐκύλισσα, πρκ. κυλίσας ἔχω, ὑπερσ. κυλίσας εἶχον]. Μέσ. κινήνδομαι ἢ κυλενδοῦμαι, πρτ. μόνον ἐκαλινδούμην, [παθ. μέλ. κυλισθήσομαι, μέσ. μέλ. κυλίσομαι], παθ. ἀρ. ἐκυλίσθην [καὶ μιγν. ἐκυλινδήθην, μέσ. ἀρ. ἐκυλίσάμην], πρκ. κεκύλισμαι. Ρημ. κυλίνδησις, κυλίστρα, [κύλιγνος, καλίνδησις, κύλισις, κύλισμα, κυλιστός].

Σημ. Θέμ. κυλίνδ-, κυλινδ-ε- καὶ καλινδε-. Οἱ παθ. καὶ μέσ. χρόνοι πλήν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρ. ἔχουσι τὸ οὐ τοῦ θέμ. μαρδόν ἐνεκεν τῆς ἐπελθουόσης ἀνακληματικῆς ἐκτάσεως (κυλίνδ-ησ-ομαι - κυλινσ-θήσομαι=) κυλισθήσομαι, καλίστηση. Συνών.: κυλίω (ποιητ. καὶ μιγν.), κινᾶ, περιστρέφω.

κυνηγέω-ώ, πρτ. ἐκυνήγουν, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συγωνύμων.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παραπόνθ. ἐκ τοῦ κυνηγός (ὅπερ ἐκ τοῦ κύων καὶ ἄγω) ἰηματίζεται δὲ ἀναλογικῶς τοῦ κράτος κρατῶ. Συνών.: κυνηγετέω-ώ (μόνον αὐτ' ἐνεστ.). Θηράω-ώ, θηρεύω, ἀγρεύω, [σαγηγεύω].

κύνπτω (=τκύπτω), πρ. ἐκυπτον, μέσ. μέλλων ὡς ἐνεργ. ὥψομαι [καὶ μιγν. κύψω], ἀρ. ἐκῆψα, πρκ. κέψωφα, ὑπερσ. ἐκεκύφειν. Ρημ. κυφός, [κύψωσις, κύρωμα καὶ κυπτάζω, (θαρ.) (ἐξ οὗ τὸ τῆς ὁμιουμένης κυττάζω πρόβλ. νεύω νευστάζω-νυστάζω)].

Σημ. Θέμ. κυβ- (τοῦ κύβη=κεφαλή), ἐξ οὗ (προσλήγει τοῦ προσφ. -τ- λήν τοῦ ἐνεστῶτος, ὅσις σπαντῆ ἐνίστε καὶ ἀπλοῦς. Τὸ κύπτω ὡς καὶ τὰ ἡνταὶ καὶ ὑπαρά (ὅρα εἰσαγ. § 10 σημ.). Συνών.: κενώ, ἐπικενώ, κατα-

κύριεύω (=εἴμαι κύριος, ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν, καταλαμβάνω), πρ. ἐκυρίευον, [μέλ. κυριεύω μιγν.], ἀρ. ἐκυρίευσα, πρκ. κυριεύσας (οὐ [καὶ μιγν. κακυρίευκα], ὑπερσ. κυριεύσας εἶχον [καὶ μιγν. ἐκεκυρι-εύκειν]. Παθ. [κυριεύομαι καὶ παθ. ἀρ. ἐκυριεύθην μιγν.]. παρ. Ἀττικ.-ιρίευμα).

Σημ. Ἐκ τοῦ κύριεως (ὅπερ ἐκ τοῦ κῦρος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς—

βασιλεύω. Ἀντὶ τοῦ κυριεύω λέγεται καὶ εἰμὶ κύριός τυνος καὶ κύριος γίγνομαι τυνος. Συνών.: δεσποτέω ὡ, δεσπόζω, ἄρχω, κρατῶ, αἱρῶ, χειροῦμαι, καταστρέφομαι, ὑποχειρίου ποιοῦμαι.

Εἴωλύ' ω (=ἐμποδίζω), πρτ. ἐκώλυον, μέλ. κωλύσω ςόρ. ἐκώλυσα, πρκ. κεκώλυκα, ὑπερσ. ἐκεκωλύκειν. Παθ. κωλύομαι, πρτ. ἐκωλυόμην, μέσ. μέλ. ως παθ. κωλύσομαι, [παθ. μέλ. κωλυθήσομαι μτγν.], παθ. ἀρ. ἐκωλύθην, πρκ. κεκώλυμαι, μετ' δλ. μέλ. κεκωλύσομαι. Ρημ. κώλυσις, κώλυμα, κωλύμη (=κώλυμα). κωλυτής (ἔξ ού κωλυτικός), [κωλυτήρ (ἔξ ού κωλυτήριος), κωλυτός], [ἔξ ού ἀκώλυτος, ἔξ ού ἀκωλύτως], κωλυτεον.

Σημ. Θέμ. κωλυ-. Τὸ δ. ἔχει πανταχοῦ τὸ θεμ. ὅ μαρρον (ἔξαιρέσεις ὁράννω σημ.). ἀπαντῷ δὲ καὶ σύνθετον. Ἀντὶ τοῦ κωλύω λέγεται καὶ κωλυτής γίγνομαι τυνος, κώλυμα εἰμι, κώλυμα ἔχω (=παρέχω) καὶ παρέχω τυνά κωλυτήν τυνι. Συνών.: ἐμποδοστατέω-ω, ἐμποδίζω, εἴργω, ἀπερύκω, ἀποτρέπω, κολούω. Ἀντίθ. ἔάω-ω, ἀφίημι.

Εἴωρεάζω (=περιφέρομαι ἀδων καὶ χορεύων, πανηγυρίζω πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου, ἀνυμνῶ, ἀνευφυγμῶ κλ.), πρτ. ἐκώματζον, [μέλ. κωμάσω καὶ κωμάσομαι, ἀρ. ἐχώματα], πρκ. κεκώμακα, ὑπερσ. ἐκεκωμάκειν. Ρημ. [κωμαστία], πωμαστής (ἔξ ού κωμαστικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ κωμος κατ' ἀναλογίαν τοῦ (φραδ-γ-ω=) φράξω, καθ' ὅ καὶ ἐτομοζ-έτομαζω, ἀτιμοζ-ἀτιμάζω κλ., κλ. ὅμεν θεμ. ἀναλογικὸν κωμῆδ-. Τὸ δ. ἔχει τὸ ἦ βιαζόντο ορά εἰσαγ. § 7, β' σημ. Ἀντὶ τοῦ πωμάζω λέγεται καὶ κῶμον ἄγω ἢ τελῶ.

Δ

Λαγγάνω (=λαμδάνω διὰ κλήρου, μετέχω, ἐνάγω εἰς δικην), πρτ. ἐλάγγανον, μέσ. μέλ. ως ἐνεργ. ληζομαι, ἀρ. β' ἐλαχον, πρκ. εἰληγκα, ὑπερσ. εἰλήγκειν. Παθ. λαγγάνομαι, παθ. ἀρ. ἐληγκθην, καὶ πρκ. εἰληγμαι, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ της περιφρ. ληξίς γίγνεται. Ρημ. ληξίς (=κλήρωσις), λάχος [λαχμός, (ἔξ ού τὸ της ὄμιλ. λαχνός)], λητέος, -έον.

Σημ. 1. Θέμ. ληχ- καὶ ἀσθ. λαχ-. ἔξ ού (προσλίψει τὸν προσφ. -αν- καὶ πρὸ τοῦ γαρακτῆρος ν., ορά εἰσαγ. § 11: λα-ν.γ.άν-ω=) λαγγάνω. Ὁ πορ. ἀναδιπλασίας είται διὰ τοῦ ει κατ' ἀναλογίαν τοῦ εἴμαστοι (ορά μείσομαι σημ.). Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: ἀπολαγγάνω (=ἀποτυγχάνω διὰ κλήρου), ἀπιλαγγάνω (=τὸ ἐναντίον λαμβάνω διὰ κλήρου), διαλαγγάνω (=διμαιοράζω τι διὰ κλήρου), ἐπιλαγγάνω (=πατόπιν ἄλλου λαγγάνω), μεταλαγγάνω (=λαμβάνω μέρος ἐκ τινος διὰ κλήρου). Ἡ φράσις: λαγγάνω δίκην τινὶ =κατηγορῶ τινα εἰς τὸ δικαστήριον.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ λαγγάνω (ἐπὶ δικαστ. ἐννοίας) λέγεται καὶ τὴν ληξίν ποιοῦμαι καὶ παθ.: ληξίς γίγνεται.

Λακωνέζω (=μιμοῦμαι τοὺς Δάκωνας κατὰ τὰ ἥθη, διαίταν, βραχυλογίαν κλ.), πρτ. ἐλακώνιζον, μέλ. λακωνιῶ, ἀρ. ἐλακώνισα, πρκ. λακωνίσας ἔγω, ὑπερσ. λακωνίσας είχον. Ρημ. λακωνισμός, λακωνίστης.

Σημ. Ἐπὶ τοῦ Δάκων (ἔξ ού καὶ λακωνικός) κατ' ἀναλογίαν τὸν εἰς (ιδ-γ-ω=)-εζω ὁδοντοφ. δημάτων (πρβλ. ἐλπιζω σημ.). ὅμεν θέμ. ἀναλογικὸν λακωνιδ-

ἔξ οὖ πάντες οἱ χρόνοι πλὴν τοῦ ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ) καὶ τὰ ὄγκατικά.
Λαλέω=ῶ (=ρλυαρῶ, δμιλῶ), πρτ. ἐλάλουν, [μέλ. λαλήσω], ἀόρ.
 ἐλάλησα, πρκ. λελάληκα, ὑπερσ. ἐλελαλήκειν. Ρημ. [λάλησις, λάλημα,
 λαλήτος (ἔξ οὖ λαλητικὸς καὶ περιλάλητος), λαλητέος].

Σημ. 'Ἐκ τοῦ λάλος (ὅπερ ἐκ τοῦ πεποιημένου θέμ. λάλ.) ἔξ οὖ καὶ λαλιά.
 Σηματίζεται δὲ κατ' ἀνάλογον τοῦ κράτος (θ. πρατεός) πρατῶ. Συνών. ὅρα λέ-
 γω (=δμιλῶ) σημ. 4. «Δαλεῖν τοῦ λέγειν διαφέρει τὸ μὲν ἐπὶ τοῦ φλυαρεῖν, τὸ
 δὲ λέγειν ἐπὶ τοῦ ἴκανοῦ λέγειν». (Βεκκ. Ἀνέκδ. 51. 3).

Λαμβάνω, πρτ. ἐλαμβανον, μέσ. μέλ. ως ἐνεργ. ληψομαι, ἀόρ.
 β' ἐλαβον (ὑποτ. λάλω εὐκτ. λάβομι προστ. λάθε η λαθέ, λαθέτω
 κλ.: ἀπαρ. λαθετν μτχ. λαδών), πρκ. εἴληφα, ὑπερσ. εἴληφειν καὶ εἰ-
 ληφώς ἦν, μετ' ὅλ. μ. εἴληφώς εσομαι. Παθ. καὶ μέσ. λαμβάνομαι, πρτ.
 -ἐλαμβανόμην, παθ. μέλ. ληφθῆσομαι, παθ. ἀόρ. εἴληφθην, μέσ. ἀόρ. β'
 ἐλαβόμην, πρκ. εἴλημαι, ὑπερσ. εἴλημμην καὶ εἴλημένος ἦν, μετ' ὅλ.
 μ. -εἴλημμενος εσομαι. Ρημ. ληψις, λαβή, λημμα, [λαθής, λήπτης η
 ληπτήρ, ἀντιλήπτιωρ (=βοηθός, διερευστής)], ληπτός, ληπτεόν.

Σημ. 1. Θέ·. Ισχυρ. ληρ- καὶ ἀσθ. λαβ- ἔξ οὗ προσλήψει τῶν προστύμ.
 -αν· καὶ τῷ τοῦ χαρακτ. -ν· (ὅρα εἰσαγ. § 11: λα-ν-β-άν-ω=) λαμβάνω. Τὸ δέ
 ἀπαντή καὶ σύνθετον μετά τῶν προθέσεων: ἀνά, ἀπό, κατά. διά. πρό, πρός,
 σὺν τῇ. 'Ο πρ. ἀναδιπλασιάζεται διά τοῦ ει κατ' ἀναλογίαν τοῦ εἴμαρται
 (ὅρα μείρομαι σημ.).

Σημ. 2. 'Αντί τοῦ λαμβάνω λέγεται καὶ: λῆψιν τυνος περάττω, ἀντί δὲ τοῦ:
 ἀντι- (έπι-, μετα-, συν-) λαμβάνομι: ἀντιλαβῆν ἔχω, μεταλήψει χρῶμαι σύλ-
 ληψιν ποιοῦμαι: ἀντί δὲ τοῦ πατ. (ἀντί)λαμβάνομαι καὶ: λῆψις γίγνεται, ἀντί-
 ληψίς τυνός εστιν. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκρέψεται περιφρ.: ἀναλαμβάνω ἐμαυτόν.

Σημ. 3. 'Η περίφρασις δίκην λαμβάνω παρά τυνος (=κολάζω τινά) Ισο-
 δυναμεῖ τῇ περιφρ.: δίκην ἐπιτίθημι τιν. Παθ. δὲ τούτων είναι αἱ περιφρ.:
 δίκην δίδωμι τινὶ καὶ δίκης τυγχάνω ὑπό τυνος (=κολάζομαι ὑπό τινος).

Σημ. 4. Συνών. τῷ λαμβάνω είναι τὸ δέχομαι, ὅπερ κυρίως καὶ διαφέρει,
 καθ' ὅτι τὸ μὲν λαμβάνω=λαμβάνω τὸ πείμενον, τὸ δὲ δέχομαι=λαμβάνω τὸ
 ἐκ τειρέως οιδόμενον. Πολλάκις δὲ τὸ λαμβάνω τίθεται καὶ ἀντί τῶν: δανειζό-
 μαι, ἀνοῦμαι, μισθοῦμαι.

Λαμπρύνω (=κάρινω τι λαμπρόν), πρτ. ἐλαμπρυγον, [μελ. λαμ-
 πρυνω, αόρ. ἐλαμπρύνα], πρκ. λαμπρόν τι πεποίηκα, ὑπερσ. λαμπρόν-τι
 ἐπεποιήκειν. Μέσ. καὶ παθ. λαμπρύνομαι, πρτ. ἐλαμπρούνόμην, [πρκ. λε-
 λαμπρύζεικαι], τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συγων. η περιφρ. Ρημ. [λάμπρυσμα,
 λαμπρυντής (ἔξ οὖ λαμπρυντικός)].

Σημ. 'Ἐκ τοῦ λαμπρός (ὅπερ ἐκ τοῦ λάμπετο) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ
 ἀμύνη (ἀμύν-γ-ω=ἀμύννω=) ἀμύνω, καὶ δὲ καὶ βαθύς-βαθίνω, μέρχος-
 μέρχνω κλ. 'Οθεν θέμ. ἀναλογ. λαμπρύν. ἔξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ
 ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ὄγκατικά. Τὸ δέ λέγεται καὶ περιφρ.: λαμπρόν τι ποιῶ
 καὶ παθ. λαμπρόδες γίγνομαι. Συνών. ἵδε ἀγάλλω σημ.

Λάσιρπω (=εκβάλλω λέμψιν, ἀπτινοσολῶ, διαπρόέπω), πρτ. ἐλαμ-
 πων, [μελ. λάσιρψι ποιητ. καὶ μτγν.], ἀόρ. ἐλέιψια, [πρκ. β' λέλαμπα
 μτγν.]. Παθ. λαμπομαι, [μέσ. μέλ. λάσιρψιαι], τὰ δὲ ἐκ τῶν συγωνύμ.

Τριμ. [λάμψις], λαμπάς, λαμπτήρ, λαμπρός (ἔξ εῦ Λάμπτρος καὶ λαμπότης).

Σημ. Θέμ. λαμπτ-. Τὸ δὲ ἀπαντῷ κυρίως σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἄνα, κατά, διά, ἀντί, ὑπό, ἐπὶ καὶ πρᾶσ. Συνών.: [μορφαίρω, σελαγέω, σελαγώ, φωτίζω, φέγγω, ὀπτινοβολῶ] φαίνω.

Λανθάνω καὶ σπν. λήθω (=μένῳ ἀγνωστος, κεκρυμμένος, ἀπαρχήρητος, δικρεύγω τὴν προσοχήν), πρτ. ἐλάνθινον, μέλ. λήσω, ἀρ. β' ἔλασθον (λάθω λάθοιμι λάθειν λαθών), πρκ. β' λέληθα, ὑπερσ. λέληθειν. Μέσ. ἐπιλανθάνομαι (=λησμονῶ), πρτ. ἐπειλανθανόμην, μέσ. μέλ. ἐπιλήσσομαι, μέσ. ἀρ. β' ἐπειλαθόμην, πρκ. ἐπιλέησμαι (καὶ ἀπλοῦς μόνον λέλησται), ὑπερσ. ἐπειλεῆσμην. Ρημ. λήθη. [λήσμων, ἔξ οὐ λησμοσύνη καὶ τὸ τῆς δημιουρη λησμονῶ καὶ] (ἐπιλησμων), λάθη, λάθος, ἀλάθητος, ἀληστος, ἀνεπιληστος, βιθλιο-λάθας].

Σημ. 1. Θέμ. ἰσχυρ. ληθ-, καὶ ἀσθ. λαθ-, ἔξ οὗ (προσ)ήψει τῶν προσφ. αὐτ. καὶ π. ὁ τοῦ χαρακτῆρος -ν- δοι εἰσαγ. § 11). λα-ν-θ-ά-ρ-ω. Τὸ ἔντυγ. ἀπαντῷ καὶ σύνδ. μετά τῆς διά, τὸ δὲ μέσον δείποτε μετά τῆς επει τοῖν τοῦ κέσ. ἀρ., δοτις ἀπαντῷ ενίστηται καὶ μετά τῆς ἐκ. Τὸ μέσον οὐιοπατ. ἐπιφράζεται ἀναλε. υμ.: λανθάνω ἐμαυτόν. Ἀντ. τοῦ μέσου ἐπιλανθάνομαι τινος λέγεται καὶ λήθην ἔχο τινός, λήθη λαμβάνει μέ τινος καὶ λήθη ἐργίγεται με τινος. Αντίσ. τῷ ἐπιλανθάνομαι εἶναι τά: μιμνήσκομαι, μημνούειν.

Σημ. 2. Τὸ λανθάνω ὡς καὶ τά: τυγχάνω, οἴχομαι, σπουδάζω, φθάνω καὶ (τὰ διαρκείας σημαντικά:) διαγίγνομαι, διάγω, διατελεῖ, διαμένω, διαβιω, συντάσσονται κατηγορηματικῇ μηχ., ὅτε τὰ μὲν ὄντι, ὅτε τὰ μὲν ὄντα εἰς τῶν ὄντων. σαρχομένων ἐπιρ. η συνων. περιφρ.: λάθεσα (λανθάνω), τυχίως (τυγχάνω), ταχέως (οἴχομαι), μετά σπουδῆς (σπουδόζω), στρέβερον, πρὸ διλίγον(φθάνω), αἱ σιαρκώς, ἀδιαλείπτως: διαγίγνομαι. διάγω κλ.κλ.). αἱ δὲ μετάδιλονται εἰς ὄντα εἴσοντα τῶν ζῴων, ἀριθμ. καὶ πρόσ. τοῦ ψημάτων: λαθεῖν ἀπιών (=λαθεῖν ἀπηλθεν), ἐπύγχανεν ἐργαζόμενος (=τυχαῖος εἰργάζετο) κλ. κλ..

α')—**Λέγω** (=τολλέγω, ἐκλέγω, λογαριάζω, μετρῶ) σελποτε σύνθετον μετὰ τῶν προθ. σύν, ἐκ, κατά, διά, προ-εκ: συλλέγω, πρτ. συνέλεγον, μέλ. συλλέξω, ἀρ. συνέλεξη, πρκ. συνέλεξη, πρε. συνείλογα, ὑπερσ. συνείλεξιν. Μέτ. καὶ παθ. συλλέγομαι, πρτ. συνελεγόμην, μέσ. μέλ. συλλέσσομαι, μέσ. ἀρ. συνελεξάμην, παθ. μέλ. [**α'** συλλεχθήσομαι μτγν.καὶ] β' συλλεγήσομαι, παθ. ἀρ. α' (καὶ ίδις μέσ.) συνελέγθην καὶ β' συνείλεγην, πρκ. συνείλεγμαι, ὑπερσ. συνειλέγυην καὶ συνειλεγμένος ἦν. Ρημ. συλλογή, ἐκλογή, σύλλογος, κατιλογος, λέχος, λεχώ, λόχος, λογάς, -άδος, ἐκλεκτός, ἐκλεκτος, κλ., ἐκλεκτός, ἐκλεκτέον κλ.

Σημ. Θέμ. λεγ-. Ἐν τῷ ἔνεργ. πρκ. τὸ μὲν εἰς τοῦ θέμ. τρέπεται εἰς ο, ὁ δὲ ψαραγ. δασύνεται. Οἱ συντελικοὶ χρόνοι ἀναδιπλωμάζονται διὰ τοῦ εἰς κατ' ἀναλογιαν τοῦ εἰμαρτατοῦ (οἱ ίδε). Ἀντί τοῦ συλλέγω λέγεται καὶ συλλογή ποιεῦμαι, ἀντὶ δὲ τοῦ εκλέγω καὶ: ἐκλογήν ποιοῦμαι.

β')—**Λέγω** (=δημιλθ), πρτ. ἐλεγον. μέλ. λέξω καὶ ἐρῶ, ἀρ. α' ἐλεξα καὶ είπω καὶ β' είπον (κλίνεται δὲ ὁ είπον δια-έξης είπον, είπας, είπε είπατον, είπάτηγ' είπομεν, είπατε, είπον· ὑποτ. είπω, εύκτ. είποιμι· προστ. είπέ, είπάτω· είπατον, είπάτων· είπατε, είπόντων· ἀπρμ. είπεν· μηχ. είπόν), πρκ. είρητη, ὑπερσ. είρηκεν καὶ είρηκως ἦν. Παθ. λέγομαι, πρτ. ἐλεγόμην, παθ. μέλ. δηθήσομαι καὶ σπν. λεχθήσομαι, παθ. ἀρ. ἐρρήθην καὶ σπν. ἐλέγημαι καὶ σπν. λέλεγμαι, ὑπερσ.

εἰρήμην καὶ εἰρημένος ἦν, μετ' ὅλ. μέλ. εἰρήσομαι καὶ σπν. λελέξομαι. Ρῆμ. λέξις, δῆσις, λόγος, δῆμα, δῆτωρ, δῆτος, δῆτέον, λεκτός, λεκτέον.

Σημ. 1. Τὸ ὁ. εἶναι ἐλλειπτικὸν (ὅρα εἰσαγ. § 17), ἔχει δὲ θέμα. 1) λεγ· 2) Φερ-, (εἴς οὖ προσθίψει τοῦ προσφ. -ει: ὁ μέλ. ἐρ-έ-(σ)-ω=ἐρῶ) καὶ κατὰ μετάθεσιν Φερε-, ἔξ οὖ ὁ (ἔρθρα=) εἰρημα (ὅρα μείζομαι σημ.). (Φοι-θήσομαι =) ἐρθήσομαι, (ἔρθηθην=) ἐρρήθην, ἔρημαι=) εἰρηματ· καὶ 3) Φεπ- καὶ (κατὰ συγκοπήν) Φεπ-, ἔξ οὖ μετ' ἀναδιπλ. καὶ αὔξησεως ὁ ἀρρ. (ἔ-Φε-Φπον=ἔ-ειπον (ποιητ.)=εἰπον.

Σημ. Τὸ λέγω ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ διμιλὸς ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον μόνον μετὰ τοῦ προθέσ. ἀντί, ἐπὶ καὶ περό. 'Αναδιπλασιάζεται δὲ δια τοῦ ει- μαρτσατ (ὅ ίδε). 'Εκ τοῦ ἀρρ. β' εἰπον, προέκνυφεν ὁ α' ἀρρ. είπα (ποβλ. καὶ ἥγεγνον-ἥγενα). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφράζεται ἀναλελυμ. : λέγω ἔμαυτόν. 'Αντὶ τοῦ λέγω λέγεται καὶ : λόγον ποιοῦμαι καὶ λόγον προσφέρω τινὶ καὶ παθ. λόγος γίγνεται ὑπό τιος, τὸ δε : λόγον ποιῶ=ἐπιτρέπω εῖς τινα τὸν λόγον.

Σημ. 3. Τό : εῦ λέγω (=εὐλογῶ, ἐπαινῶ) καὶ : κακῶς λέγω (=κακολογῶ) ἔχουσιν ὡς παθ. τό : εῦ ἀκούω ὑπό τινος ἢ εὐλογοῦμαι καὶ κακῶς ἀκούω ἢ κακολογοῦμαι ὑπό τινος.

Σημ. 4. Συνών. τῷ λέγω εἶναι τά : φράζω, ἀγορεύω, φημί, ἡμί, δημηγορῶ, διηγοῦμαι, διαλέγομαι, φθέγγομαι, ἐκκλησιάζω, παρεησιάζομαι, φωνῶ καὶ λαλῶ. Τὸ λέγω διαφέρει τοῦ λαλῶ, καν' ὅτι τὸ μὲν λέγω=προφέρω τοὺς ἀναρχαίους καὶ ἀρμόζοντας λόγους, τὸ δὲ λαλῶ=λέγω λόγους ἀκαίρους, με κρούς καὶ μὴ ἀρμόζοντας (ιδεὶ καὶ λαλῶ σημ.).

Λεγηλατέω (=διαρπάζω, ἀποκομίζω λάρυρα, ἐρημώνω), πρτ. ἐλεηλάτουν, μέλ. λεηλατήσω, ἀσ. ἐλεηλάτησα, πρκ. λείαν πεποίημαι, ὑπερσ. λείαν ἐπεποιήμην. Παθ. [λεηλατοῦμαι] καὶ παθ. ἀσ. ἐλεηλατήθη], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Τὸ λεηλατῶ (ἀντὶ λεηλατῶ ίδε ἐπηρεάζω σημ.) εἶναι παρασύνθ. ἐξ τοῦ λείαν ἐλαύνω μὴ μεσολαβούντος συνθ. ὄνοματος (ὅρα ἐγχειρῶ σημ.). Τὸ λεηλάτης, ἔξ οὗ τό : λεηλασία [καὶ λεηλατικός], ἀχριστον. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : λείαν ποιοῦμαι καὶ λείαν ἄγω, λήξομαι, ληστεύω, ἐσημάω - σ. βλάπτω, δενδροποτῶ, δενδροτεμῶ, δηδῶ ἄ, κακώω·, κακωτρώ, λυμαίνομαι, λωβθῶμαι, φθείρω, σίνομαι.

Λεέπω [=ἀφήνω], πρτ. ἐλειπον, μέλ. λείψω, ἀσ. [α' ἐλειψα μτγν. καὶ] β' ἐλείπον, πρκ. [α' λέλειψα μτγν. καὶ] β' λέλοιπα, ὑπερσ. [α' ἐλελείψειν καὶ] β' λέλειψειν καὶ λέλοιπός ἦν. Παθ. καὶ μέσ. λείπομαι, πρ. ἐλειπάμην, παθ. μέλ. α' ώς μέσ. λειφθήσομαι [καὶ β' λιπήσομαι μτγν.], παθ. ἀσ. α' ἐλείφθην, μέσ. μέλ. λείψομαι, μέσ. ἀσ. [α' ἐλειφάμην μτγν. καὶ] β' ἐλιπόμην. πρκ. λέλειμαι, ὑπερσ. ἐλεκείμην, μετ. δλ. μ. λελείφομαι. Ρῆμ. [λεῖψις], λεῖμα, λείψανον, λοιπός, ἀδιάλειπτος, ἀνέκλειπτος, λειπτέον.

Σημ. 1. Θέμ. Ισχ. λειπ- καὶ ἀσθ. λειπ-. Τὸ ὁ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων : ἀπό, διά, ἐκ, ἐπι, κατά, παρά, πρό, ὑπό. 'Ο προκ. λέλοιπα δέν σαστύνει τὸν γαρακτῆρα τρέπει δὲ τὸ ει εἰς οι. Τὰ σύνθ. ἐκ τοῦ λεέπω σηματίζονται συγήθεις μὲν ἐκ τοῦ ἀσθενοῦς θέμα: λιποτάτης, λιπόνεας, λιπόσαρκος, λιπόθυμος] (ἔξ οὗ λιποθυμία), ἐλλειπής κλ., σπανίως δέ καὶ ἐκ τοῦ λισχυροῦ λειψυδρία, λειψοθρειξ, λειριφάτης κλ.

Σημ. 2. Συνών. τῷ λεέπω εἶναι τὸ λιμπάρω, ὑπερ ὀπαντᾶ μόνον σύνθετον

κατ' ἐνεστῶτα· γιγνεται δὲ ἐκ τοῦ ἀσθ. θέμ. λιπτ-. προσλήψει τῶν προσφ. -αν- καὶ πρὸ τοῦ καρακτῆρος ν̄ ὅρα εἰσαγ. § 11 : (λιν-π-αν-ω=) λιμπάνω.

Λειτουργέω-ῶ καὶ Ἀττ. λητουργέω-ῶ (=έματ δημόσιος δι- πάλληλος, διαχειρίζομαι πολιτικὸν ὑπούργημα καὶ διπλωμά ἐκ τῶν ἔδιων τὰς μετ' αὐτοῦ συνδεομένας διπλάνας· ἐν δὲ τῇ ἐκκλησῃ. γλώσ.= διαχειρίζομαι ἐκκλησιαστικὸν ἀξιωμα, εἰμαι [εἰσεν] κλ.), πρτ. ἐληγ(ει)-τούργουν, μέλ. ληγ(ει)τούργησω, ἀσρ. ἐληγ(ει)τούργησα, πρκ. λεληγ(ει)τούρ- γημα, ὑπερσ. ἐλεληγ(ει)τούργηκεν. Ἐκ δὲ τῆς παθ. φωνῆς εὑρηται μο- νον ἡ μτχ. τοῦ πρκ. τὰ λεληγ(ει)τούργημα, Ρημ. [λειτουργημα, λειτουρ- γητέον], ἀληγ(ει)τούργητος.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ληγ(ει)τούργηδος (ἔξ οὖ καὶ ληγ(ει)τούργηδα καὶ ληγ(ει)τούργηδος), διπερ ἐκ τοῦ λητούργηδος (κυρίως=δημιουργός), διπερ ἐκ ληδός-λη-τος=) λητέος (=δημόσιος) καὶ ἔργω, ἀργάζομαι σηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ, καὶ γράφεται καὶ διὰ τοῦ γ καὶ διὰ τοῦ ει, ὡς ἐμφανεται ἐκ τῶν Ἀττ. ἐπιγραφῶν: «λητούργειν διὰ τοῦ γ Ἀττικόν, διὰ δὲ τῆς ει διφθόγγου «Ἐλληνες» λήπτον γάρ το δημόσιον» (Μοίρις).

Λευκόνω-ῶ (=καθιστῶ τι λευκέν, ἀσπρίζω), λόρ. ἐλεύκωσα. Μέτ. πρτ. ἐλευκούσιην καὶ πρκ. λευκώματι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ἡ πε- ριφρ. Ρημ. [λεύκωσις], λευκωμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ λευκός. Ἀντὶ τοῦ λευκῶ λέγεται καὶ: ποιῶ τι λευκόν· παθ. λευκός είμι (ἡ γίγνουμαι) καὶ μέσ.: ποιῶ ἐμαυτὸν λευκόν. Συνώνυμα: λαμ- πρύνω, [λευκάνω], καλλύγω, ἀγάλλω.

Λεύω (=λιθοβολῶ), πρτ. πατ-έλενον, ἀσρ. κατ ἐλενσα. Παθ. μέλ. καταλευσθήσομαι, καὶ παθ. ἀσρ. κατελεύσθην, τὰλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφρ.: βάλλω τινὰ λίθους ἡ τῶν συνων. Ρημ. [κατάλευσις; λευ- σμός, λευστήρ, λευστός. (ἔξ οὗ λιθόλευσιος)].

Σημ. Ἐκ τοῦ Δωρ. λεὺς (ό) (=λίθος) (Ἀττ. λᾶσ=λᾶς), διπερ ἐκ τοῦ θέμ. (λεψ=) λευ-. Τὸ δ. παρ³ Ἀττ. απαντῷ σύνθ. μετὰ τῆς κατά. προσλαμβάνει δὲ ἐκ τῷ θέμ. πρὸ τῶν ἀπὸ μ, τ, θ ἀρχομ. δικῶν καταλήξεων σ. ὅρα κλει(γ)ω σημ. Συνών. τῷ λεύῳ ἡ καταλεύω εἶναι τά: καταπειρῶ-ῶ, [μιθοβολῶ καὶ λιθάζω μτγν.].

Λήγγω (=τελειώνω), πρτ. ἐληγον, μέλ. λήξιο, ἀσρ. ἐληξα; πρκ. λήξας ἔχω, ὑποσ. λήξας εύχον. Ρημ. [ληξι-, ἀ-ληκτος (ἔξ οὗ ἀκατάλη- κτος)].

Σημ. Θέμ. ληγ-. Συνών.: παίσιμαι, τέλος ἔχω. Ἀντίθ. ἀρχομαι.

Λήγσομαι (=ληγστεύω), ἀποθ. μέσ.: πρτ. ἐληγσόμην, [μέσ. μέλ. λή- σμαι], μέσ. ἀσρ. ἐληγσάμην, [παθ. ἀσρ. ἐλήγτην, πρκ. λέληγσμαι]. Ρημ. (ληδ-της=) ληγστής (οὗ θηλ. ληγστρίς, -ίδος) (ἔξ οὗ ληγστικός ἢ ληγστρικός), [ληγστήρ (οὗ θηλ. ληγστειρά), ἔξ οὗ] (ληγστήριον).

Σημ. Ἐκ τοῦ Ἰων. ληγίς, -ίδος (=λεία). Θέμ. ληιδ-, ἔξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: ληιδ-j-ομαι=) λήξομαι. Ὁ ἐνεργ. τιπος δεν ἀπαντᾷ. Ἀντὶ τοῦ λήξομαι λέγεται καὶ ληστείας ποιοῦμαι καὶ ληστής είμι. Συνών. ίδε ληγλατῶ σημ.

Ληρέω-ῶ (=φλυαρῶ), πρτ. ἐλήρουν, ἀσρ. ἐλήρησα, τὰ δ' ἄλλα κατὰ περιφρ. ἡ ἐκ τῶν συγωνύμων. Ρημ. ληρημα [ληρησις].

Σημ. Ἐκ τοῦ λῆγος κατ' ἀναλογ. τὸν τέλος-τελῶ. Λέγεται δὲ καὶ λῆγός (ἢ ληγεύθης) εἶμι, λήγους λέγω. Συνών. ίδε ἀδοίεσκω σημ.

Ληγστεύω, πρτ. ἐλήγστευον καὶ Παθ. ληγστεύομαι, πρτ. ἐληγστεύομαι, τα δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφρ. Ρημ. ληγστεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ ληγτῆς (ἰδὲ λῆγομαι) καὶ ἀναλογίαν τοῦ ἵππεὺς-ἵππεόν. Ἀντὶ τοῦ ληγστεύω λέγεται καὶ ληγστείας ποιοῦμαι καὶ ληγτῆς εἶμι. Συνώνυμα ίδε λεηλατῶ σημ. καὶ πλέκτω σημ.

Λιμοκτόνεω (=ἀποκτείνω, φονεύω τινὰ διὰ λιμοῦ παρ'). Ἄττ. πεζ. μόνον ὁ ἔνεστ. ἀπαντᾶ, πάντα δὲ τάλλα ὡς καὶ τὸ παθ. λιμοκτονοῦμαι μτγν. ανεπληρούντο δὲ διὰ τῶν περιφράσεων. Ρημ. [λιμοκτόνησις],

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ λιμὸς καὶ πτείνω μὴ μεσολαβοῦντος συνθ. δύναμας (ὅρα λεηλατῶ σημ.). Τὸ λιμοκτόνος, ἐξ οὗ καὶ λιμοκτονία μτγν. Ἀντὶ τοῦ λιμοκτονῶ λέγεται : λιμῷ ἀποκτείνω τινά, λιμῷ ἐκπολιορκῶ. Ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. λέγεται : λιμῷ ἀποθρήσκω, λιμῷ τελευτῶ, λιμῷ ἀπόλλυμαι, λιμῷ παρατείνομαι.

Λιπαρέω (=παρακαλῶ ἐπιμόνως), πρτ. ἐλιπάρον, μέλ. λιπαρήσω καὶ Παθ. λιπαροῦμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. [λιπάρησις], λιπαρητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ λιπαρὸς (ὅπερ ἐκ τοῦ λίπος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλος (θ. τελεσ-) τελῶ. Τὸ σύνθ. ἐλιπαρῶ μτγν. Συνώνυμα ίδε ἰκετεύω σημ.

Λογέζωμαι (=λογαριάζω, μετρῶ, σκέπτομαι), ἥποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διατ. πρτ. ἐλογιζόμην, μέσ. μέλ. λογιοῦμαι, μέσ. ἀδρ. ἐλογισάμην, [παθ. μέλ. λογισθήσομαι μτγν.], παθ. ἀδρ. μετὰ παθ. σημ. ἐλογισθηγ, πρκ. καὶ ως παθ. λελόγισμαι. Ρημ. [λόγισις, λόγισμα], λογισμός, λογιστής (ἐξ οὗ [λογιστήριον] καὶ λογιστικός), ἀλόγιστος, λογιστέον κλ.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ λόγος κατ' ἀναλογίαν τοῦ δδοντοφον. ἐλπῖς (ἐλπίδ-ι-ω=) ἐλπίζω· ὅδεν θ. ἀναλογ. λογίδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ γρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ δημητριαὶ. ἀπαντᾶδε καὶ σύνθετον: διαλογίζομαι (=σκέπτομαι), ἀπιλογίζομαι (=ὑπολογίζω ἀρ' ἔτερου), συλλογίζομαι, ἀναλογίζομαι, σταραλογίζομαι (=κακῶς κρίνω) κλ.

Σημ. 2. Ἀττὶς τοῦ λογίζομαι λέγεται καὶ : λογισμὸν ἔχω. λογισμῷ κρῶμαι, λογίσμος δρπτει μοι· ως παθ. δὲ διαλογισμὸς γίγνεται. Συνών. ἐπὶ υὲν τῆς σημ. τοῦ μετρῶ εἶναι τὰ: ἀριθμέω, παταριθμέω, ἀπαριθμέω, μετρῶ· ἐπὶ δὲ τῆς τοῦ σκέπτομαι τὰ: σκοποῦμαι, βουλεύομαι, ἐνθυμοῦμαι, ἐννοῶ.

Λοιδόρεω (=κκακολογῶ, ὑδρίζω), δραλόν. Ρημ. λοιδόρησις, [λοιδόρημα, λοιδόρησμός, λοιδόρητέον].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ λοιδόρος [ποιητ. καὶ μτγν. παρ'] Ἀττ. δὲ πεζ. ἀπαντᾶ μόνον τὸ σύνθ. φιλολοιδόρος, ἐξ οὗ καὶ λοιδόρια] κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) ικετῶ. Τὸ ἐνεργ. λοιδόρω καὶ μέσ. λοιδόροῦμαι διαφέρουσι μόνον κατὰ τὴν σύνταξιν, οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ τὴν σημασίαν. Καὶ τὸ μὲν λοιδόρω συντάσ. αἰτιατ., τὸ δὲ μέσ. λοιδόροῦμαι, δὲ μὲν αἰτιατ., δὲ δὲ δοτικῇ. Τὸ μέσον ἀλληλοτατῆς ἐκφέρεται περιφραστικῶς: λοιδόροῦσιν ἀλλήλους. Ἀγτ. τοῦ λοιδόρω ἡ μέσου λοιδόροῦμαι λέγεται καὶ λοιδορίαν ποιοῦμαι.

Σημ. 2. Συνών.: βλασφημῶ, πακηγορέω-ω, πατηγορέω-ω, πακολογῶ, πακίζω, αλτιῶμαι, ἐγκαλῶ, ὑβρίζω, μέμφεμαι, προκηλαΐζω, ψέγω. Ἀντίθ.: ἐπατ-τῶ, εῖν λέγω.

Λούω (=λούσω), παρ' Ἀττ. πεζ. ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ ἀπαντῶσι μόνον οἱ ἔξης τύποι τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.: λοῦμεν, λοῦτε, λοῦσι· λοῦ· ἐλοῦμεν. Τὰ δὲ ἄλλα, ἡτοι ἐνεστ. λούω, πρτ. ἐλουνον, μέλ. λούσω, ἀόρ. ἐλουσα, πρκ. λούσας ἔχω μτγν. Μέσ. λούσμαι καὶ (λόσμαι=) λοῦμαι (μόνον οἱ τύποι: λοῦται, λοῦνται, προστ. λούσθω· ἀπαρέμ. λοῦσθαι· καὶ μτκ. λούμενος), πρτ. ἐλούμην (μόνος ὁ τύπος: ἐλοῦντο), μέσ. μέλ. λούσμαι, μέσ. ἀόρ. ἐλουσάμην, [παθ. μ. λουσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐλούσθην μτγν.], πρκ. λέλουμαι (μόνον ὁ τύπος: λελουμένος) [καὶ μτγν. λέλουσμαι]. Ρημ. [λοῦσις], λουτρόν, λουτρών, [λουτήρ].

Σημ. Θέμ. λοF- (ὅπερ ἐκ τοῦ πρωτοτ. ποιητ. ὁ. λοF-ω ἢ λοF-έω) καὶ συναρρεσει μὲν (μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ F διὰ τὸ ἐν μέσῳ φωνηέντων εἰναι) τοῦ ὄντεικοῦ ο μετὰ τοῦ ἐποιέντον θεμ. φωνήεντ. ο ἢ ε προκύπτουσιν οἱ τύποι εἰς ου: (λόF-ομεν=λό-ομεν=) λοῦμεν, λοῦτε κλ., τροπῆ δὲ τοῦ F πρὸ συμφώνου εἰς ν προκύπτουσιν ἐπίσης οἱ τύποι εἰς ου: (λόF-σω=) λού-σω, ἐλού-σα κλπ. Ἐντεῖθεν δὲ ἐπεκράτησε πανταχοῦ ἡ διφθυνγος -ου ἐν τῷ θέματι. "Οὐθεν καὶ ἐν τῷ ἐνεστώτι λούω, λού-εις, λου-όμενος κλ. κλ. Οἱ τύποι, ἐν οἷς τὸ -ονο- καὶ -ονε-, δὲν θεωροῦνται δόκιμοι.

Λυμακένιομεν (=βλάπτω, καταστρέψω), ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ., πρτ. ἐλυμανόμην, μέσ. μέλ. λυμανοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐλυμηνάμην, παθ. ἀόρ. μετὰ παθ. διαθ. -ελυμάνθην, πρκ. καὶ μετὰ παθ. διαθ. λελύμασμαι, ὑπερσ. ἐλελυμάσμην, μετ' ὀλ. μ. λελυμασμένος ἕσομαι. Ρημ. [λύμαντις, λυμάντωρ], λυμαντήρ, [(ἐξ οὗ λυμαντήριος), λυμαντής].

Σημ. Ἐκ τοῦ λόμη κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλας (μελάν-j-ω=) μελαίνω[†] ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν λυμάν-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ὄντα. Ἀπαντῷ δε καὶ σύνθετον. "Ως παθ. δὲ λαμβάνεται ἡ φράσις: λόμη. γίνεται. Παρὰ μτγν. εὑρηται καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος λυμαίνω. Συγώνυμα: βλάπτω, φθείρω, λαβθῶμαι, ἐπηρεδίω, κακόω, κακουργῶ, δγῶ, λεηλατῶ (δ καὶ ίδε). Ἀντίθετα: ὀφελῶ, δνίνημι, λυστελῶ.

Λυπέω-ώ (=προξενῶ λύπην, ἐνοχλῶ), πρτ. ἐλύπουν, μέλ. λυπήσω, ἀόρ. ἐλύπησα, πρκ. λελύπηκα, ὑπερσ. ἐλελυπήκειν. Μέσ. λυποῦμαι, πρτ. ἐλυπούμην, μέσ. μέλ. -λυπήσομαι, παθ. ἀόρ. ώς μέσ. ἐλυπήθην, πρκ. ώς παθ. λελύπημαι. Ρημ. [λύπημα], λυπητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ λόπη (ἐξ οὗ καὶ λυπηρός), κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀπειθήσ-ἀπειθέσ. Τὸ δὲ ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. Ἀγνί τοῦ λυπῶ λέγεται καὶ λύπην παρέχω (ἢ ἐμποτῶ) τινί, ἀντί δὲ τοῦ μέσ. λυποῦμαι καὶ: λύπται δμαντὸν καὶ λυπηρῶς φέρω. Συνών. τῷ μὲν λυπῶ είναι τά: ἀνιψ, ἐνοχλῶ, Θλίβω, βλάπτω, πιέζω· τῷ δὲ λυποῦμαι τά: ἀνιψμαι, ἄχθομαι, ἀθυμέω, ἀσχάλλω, ἀλγέω, Θλίβομαι. Ἀντίθ. καιρώ, ἥδομαι, εὐφραινομαι, ἀγάλλομαι, τέρπομαι.

Λυσιτελέω-ώ (=εἰμι ωφέλιμος, ωφελώ), πρτ. ἐλυσιτέλουν, μέλ. λυσιτελήσω, ἀόρ. ἐλυσιτέλησα, πρκ. λυσιτελήσας ἔχω, ὑπερσ. λυσιτελήσας είχον. Ρημ. λυσιτελούντως (ἐκ τῆς μτγ.).

Σημ. Τὸ δὲ είναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ λυσιτελήσ, ὅπερ ἐκ τοῦ λόω καὶ τέλος. Συνών.: δνίνημι, ὀφελῶ, βιοηθῶ, ἀρήγω, ἐπικουρῶ, τιμωρῶ.

Λύω (=λύνω, ἐλευθερώνω, διεκλύω, ἐξηγῶ, ἀφανίζω, παραβαίνω
ΙΩΑΝ. Θ. ΡΩΣΣΗ—ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΩΜ. ΡΗΜΑΤΩΝ

χλ.) δμαλόν. Ρημ. λύσις, [κατά-λυμα, λυτήρ (έξ ου λυτήριον) ή λύτης], λύτρον, λυτός, λυτέος, -έον.

Σημ. Θέμ. λν-. Ο θεμ. χαρακτήρ σ είναι βραχὺς μόνον πρὸ τῶν ἀπὸ κ., θ., μ. ἀρχομένων διλικῶν καταλήξεων. Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθ.: διαλύω, καταλύω (μιτβ. = καταργῶ, καταστρέψω καὶ ἀμτβ. = κονεύω, κατὰ παράλευψιν τοῦ ἀντικειμένου σποζύγια, φορτίον), παραλύω, ἀπολύω κλ. Ἀντὶ τοῦ μέσ. λύομαι λέγεται καὶ : λύσιν εὐδίσκομαι τίνος, ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. καὶ : λύσις ἐστὶ τίνος. Ἀντὶ δὲ τοῦ διαλύω λέγεται καὶ διάλυσιν ποιοῦμαι· ἀντὶ δὲ τοῦ καταλύω καὶ : κατάλυσιν ποιοῦμαι.

Λωθάρια = ψευτικός (= βλάπτω, κακομεταχειρίζομαι, ἀτιμάζω) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ.: πρτ. ἐλωθώμην, μέσ. μέλ. λωθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐλωθησάμην, παθ. ἀόρ. μετὰ παθ. διαθ. ἐλωθήθην, πρκ. φέναθ. λελώθημαι, διερσ. ἐλελωθήμην. Ρημ. [λώθησις, λώθημα, λωθητής η λωθητήρ, λωθήτωρ, λωθητός].

Σημ. Ἐκ τοῦ λώβη (= βλάβη, ὕβρις). Παρὸ μτγν. εῦρηται καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος λωβάω. Ἀντὶ τοῦ λωβῶμαι λέγεται καὶ : λώβη εἰμί τίνος καὶ παθ. : λώβη γένεται. Συνών. τῷ λωβῶμαι ἰδέ λυμαίνομαι σημ.

Λωποδύτεω = φ (= εἰμαι λωποδύτης, κλέπτης κυρίως ἐνδυμάτων, κλέπτω), πρτ. ἐλωποδύτουν, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Τὸ δ. είναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ λωποδύτης. ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. λῶπος (= ἴματιον) καὶ δύομαι), ἔξ οὗ καὶ λωποδυσία. Συγματίζεται δὲ ἐκατ' ἀναλογίαν τοῦ δυστυχῆς (θ. δυστυχεσ-) δυστυχῶ. Συνών.: κλέπτω: ἐκκλέπτω, κλωπεύω, ληστεύω, συλῶ, τοιχωρεύω, ὑπεξαιρῶ, νοσφίζομαι.

IV

Μαίνω (= κάμνω τινὰ μανιώδη, τρελλαίνω τινά), [πρτ. ἔμαινον, μέλ. μανῶ], ἀόρ. ἔμηνα, [πρκ. -μειάνηκα]. Παρ. Ἄττ. μόνον ὁ ἀόρ. ἔμηνα ἀπαντᾶ, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνων. Η περιφράσεων. Μέσ. μαίνομαι (= εἰμαι μανιώδης, κυριεύομαι ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ η σφοδροῦ πάθους, τρελλαίνομαι), πρτ. ἔμαινομην, μέσ. μέλ. μανοῦμαι, [παθ. μέλ. β' μανήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔμηνάρμην μτγν.], παθ. ἀόρ. β' ὡς μέσ. ἔμάνην, [ἐνεργ. πρκ. β' ὡς μέσ. μέμηνα καὶ παθ. μεμάνημαι ποιητ. καὶ μτγν.]. Ρημ. μανία (έξ ου μανικός), μάντις (έξ ου μαντεύομαι καὶ μαντεῖον), [μαίνατο].

Σημ. Θέμ. μαν-, έξ ου (προσλήψει τοῦ προσφύμ. -j- : μαν-j-ω =) μαίνω. Συνών. καὶ περιφρ. τῷ μὲν μαίνω είναι τά : ποιῶ τινα μαίνεσθαι, ἔξιστημι τοῦ λογισμοῦ (η : τιν φρονεῖν), διαστρέψω, [μαραίνω]. τῷ δὲ μαίνομαι τά : παραφρονέω, διαστρέφομαι (τάς φρένας), δαιμονάω, μελαγχολάω, ἔξισταμι τοῦ φρονεῖν (τῶν λογισμῶν).

Μακαρέζω (= λέγω μάκαρ μάκαρ, νομίζω τινὰ μακάριον, εὗτοι Χῇ, καλοτυχίζω), πρτ. ἔμακάριζον, μέλ. μακαριῶ, ἀόρ. ἔμακάρισα, πρκ. μακαρίσας ἔχω, διερσ. μακαρίσας είχον. Παθ. μακαρίζομαι, πρτ. ἔμακαριζόμην, [παθ. μέλ. μακαρισθήσομαι], παθ. ἀόρ. ἔμακαρισθην, [πρκ.]

μεμακάρίσμαι, δπερσ. ἐμεμακαρίσμην]. Ρημ. μακαρισμός, μακαριστής (εξ οὗ ἀξιομακάριστος), [μακαριστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ μάκαρ (εξ οὗ καὶ μακάριος, κατ' ἀνολογίαν τοῦ ἑλπις-ἑλπίζει δύνει σέμι. ἀναλογ. μακαρίδ, εξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρὶ τὰ ὄηματ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφέρεται ἀναλελυμ.: μακαρίζω ἐμαυτό Συνών. ίδε εὐδαιμονίζω σημ.). Ἀντίθ. : οἰκτίρω.

Μακρολογέω-ῶ μόνον δὲ ἐνεστ., τὰ δὲ ἄλλα μτγν.: ἀνεπληρούντο δὲ παρ? Αττ. ἐκ τῆς περιφρ. μακρὸν λόγον ἀποτείνω (ἐνεργή καὶ μακρολογία γίγνεται (παθ.). Ρημ. [μακρολογητέον].

Σημ. Τὸ δέ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ μακρολόγος (εξ οὗ καὶ μακρολογία σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ κράτος (θέμι. πρατέος) κρατῶ. Συνών. ίδε ἀδελσχῶ σημ. 2.

Μανθάνω, πρτ. ἐμάνθανον, μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. μαθήσομαι, ἀόρ. β' ἐμαθόν, πρκ. μεμάθηηα, δπερσ. ἐμεμαθήκειν καὶ μέμαθηκώς η-Πχθ. μόνον μανθάνομαι, [καὶ μτχ. παθ. πρκ. μεμαθημένος (=μεμαθηκώ μτγν.)]. Ρημ. μάθησις, μάθημα (εξ οὗ μαθηματικός), μαθητής (εξ α μαθητικός), μαθητός, μαθητέον.

Σημ. Θέμ. μαθ-, εξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφ. -αν- καὶ πρὸ τοῦ καραπτῆρος -ν- δρα εἰσαγ. § 11:) μα-ν-θ-αν-, προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. -ε- : μαθ-ε-. Τ μανθάνω λαμβάνεται καὶ ὡς παθ. τοῦ διδάσκω, ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετά πλε στῶν προθέσεων : καταμανθάνω κλ. Ἀντὶ τοῦ μανθάνω λέγεται καὶ : τὴν μαθησιν ποιοῦμαι. Συνών. ίδε αἰσθάνομαι σημ.

Μαντεύομαι (=προφητεύω, συμβουλεύομαι, ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον ἀποθ. μέσ.). πρτ. ἐμαντεύομην, μέσ. μέλ. μαντεύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐμαντεύσαμην, πρκ. (ώς παθ.) μεμάντευμαι (μόνον μτχ. μεμαντευμένα=τέ προλελεγμένα δπὸ τοῦ μαντείου). Ρημ. μαντεία, μάντευμα, [μαντευτή]: (εξ οὗ μαντευτικός), μαντευτός, μαντευτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ μάντειος (ὅπερ ἐκ τοῦ μαίνομαι) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς βασιλεύω. Τὸ δέ ἀπαντῆ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : κατά, διά, πρό. Ο ἐνεργ. τύπος μαντεύω μτγν. Συνών. καὶ περιφρ.: προφητεύω, χρήσ-ῶ, χρηστηριάζομαι, μαντική ἢ μαντείας κερδῶμαι.

Μαρακένω (=σβήνω τι κατόν· μετφρ.=κατατρέφω, κατατρώγω ἔξασθεντίζω κατὰ μικρόν, κάμνω γὰ ἔχρανθη), [πρτ. ἐμάρακινον, μέλ μαρανῶ μτγν.], ἀόρ. ἐμάρανα, πρκ. μαράνας ἔχω. δπερσ. μαράνας εἰ γον: Παθ. μαραίνομαι, πρτ. ἐμαραίνομην, τὰ δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν [ῆτοι: παθ. μέλ. μαρακύθησομαι, παρ. ἀόρ. ἐμαράνθην, πρκ. μεμάραμ μαι ἢ μεμάρασμαι]. Ρημ. [μάρανσις, μαρασμός].

Σημ. Θέμ. μαρᾶν, εξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ji- : μαραν-ji-θ-) μαραίνω Ο ἀόρ. (ἐμάραν-σα=ἐμάραννα=) ἐμάραννα ἐκτείνει τὸ ἄ τον θέματος ἀναπληγω τικῶς εἰς ἄ καὶ οὐχὶ εἰς η, διότι προηγεῖται ο. Συνών. 1) σβέννυμι καὶ 2 ἀπόλλυμι, ἀσθενῶ, ἔξασθενίζω, ἐκλύω, ξηραίνω.

Μαρτυρέω-ῶ διμαλόν. Ρημ. [μαρτύρημα, μαρτυρητέον].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ μάρτυς [[ἐπικ. μάρτυρος, αἰολ. μαρτύρ-], εξ οὗ καὶ μαρτυρία καὶ μαρτιφρον] κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Τὸ δέ ἀπαντῆ

πι σύνθ. μετά τῶν προθέσεων : διά, πατά, σύν, πρός. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀνα-
ελυμ. : διαμαρτυρῶ ἔμαυτόν.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ μαρτυρῶ λέγεται καὶ : μαρτυρίαν παρέχουμαι, μαρτυρία
ρῶμαι· ἀντὶ δὲ τοῦ διαμαρτυρῶ καὶ : διαμαρτυρίαν ποιοῦμαι. Συνών. ἐπὶ μὲν
τῷ. σημ. τά: μητίω, παταγγέλλω, εἰσαγγέλλω, παταμαρτυρῶ· ἐπὶ δὲ ἀμτβ. τά:
μοιογῶ, επιμαρτυρῶ.

Μαρτύρια (=ἐπικαλοῦμαι τινα μάρτυρα) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐ-
εργ. διαθ.: πρτ. ἐμαρτυρόμην, [μέσ. μέλ. -μαρτυροῦμαι μτγν.], μέσ.
όρ. ἐμαρτυράμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν περιφρ.: μάρτυρα ποιοῦμαι τι-
α, εἰς ἐπιμαρτυρίαν θεῶν παθίσταμαι καὶ μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι.

Σημ. Ἐκ τοῦ μάρτυρος (ἴδε μαρτυρῶ σημ.). Τὸ δ. ἀπαντῷ καὶ σύνθετον μετά
ης διὰ καὶ ἐπί.

Μαστιγόω-ῶ (=κτυπῶ μὲ τὴν μάστιγα, μαστιγώνω), πρτ. ἐμαστί-
ουν, μέλ. μαστιγώσω, ἀόρ. ἐμαστίγωσα, πρκ. μαστιγώσας ἔχω, ὑπερσ.
μαστιγώσας εἶχον. Παθ. μαστιγοῦμαι, πρτ. ἐμαστιγούμην, μέσ. μέλ. ὡς
ταθ. μαστιγώσομαι, παθ. ἀόρ. ἐμαστιγώθην, πρκ. -μεμαστίγωμαι. Ρημ.
μαστιγωσίς (ἔξ οὐ μαστιγώσιμος), μαστιγωτέος].

Σημ. Ἐκ τοῦ μάστιξ, ἔξ οὐ καὶ τὸ συνών. (μαστίγ-j-ω=) μαστίξω (ποιητ.
καὶ μτγν.). Συνών. καὶ περιφρ.: τῇ μάστιγι τύπτω τινά, πληγάς (ἐντείνω,
τιντείνω) ἐμβάλλω, κακῶς ποιῶ τινα, τύπτω, παίω, πατάσσω, πλήττω,
δέρω, αἰνίζομαι.

Μάκτω ἡ μάκτσω (=ζυμώνω, ἐκθλίζω, σποιγγίζω), πρτ. ἐματτ-
(σο)ον, [μέλ. μαξω ποιητ.], ἀόρ. ἐμάξα, πρκ. μάξας ἔχω [καὶ μέμαχα
ποιητ.]. Παθ. καὶ μέσ. [μάκτησομαι, μέσ. μέλ. μάξομαι, μέσ. ἀόρ. ἐμα-
ξάμην, παθ. ἀόρ. [α' ἐμάκχην] β' -έμάγην, πρκ. μέμάγμαι. Ρημ. [μά-
γμα, μαγμός, μαγίς, μαγεύς, μάκτης ἡ μακτήρ (ἔξ οὐ μακτήριος), μά-
κτρον (ἔξ οὐ χειρόμακτρον), [μάκτρα], μάξα, μάγειρος, ἐκμαγεῖον,
[μακτός].

Σημ. Θέμ. μαγ-, ἔξ οὐ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j: μαγ-j-a=) μάττω ἡ
μάσσω. Συνών.: 1) μαλάσσ(ττ)ω, δέφω, χειραπτάξω 2) φυράω, φύρω. 3) πα-
θαίρω, ἀποφήνω-ῶ, ἀποσμήκω, διμέργνυμι.

Μάχοις (=συνάπτω μάχην, πολεμῶ, φιλονικῶ), ἀποθ. μέσ.
μετ' ἐνεργ. διαθ.: πρτ. ἐμάχόμην, μέσ. μέλ. μαχοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐμα-
χεσάμην, πρκ. μεμάχημαι, ὑπερσ. ἐμεμαχήμην. Ρημ. μάχη (ἔξ οὐ μα-
χημός), [μαχητής, ἔξ οὐ] (μαχητικός), [μαχητός, ἔξ οὐ] (ἀμάχητος [ἔξ οὐ
ἀκαταμάχητος] καὶ περιμάχητος), μαχητέον.

Σημ. 1. Θέμ. μαχ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -e-:) μαχ-e- (ὅρα εἰσαγ. §
6, 2). Οὐδεμ. χαρακτήρ ε ἐν τοῖς συντελικοῖς χρόνοις καὶ τοῖς ὅμιλατικοῖς ἐκ-
τείνεται εἰς η πατ̄ ἀναλογίαν τῶν εἰς (-έω) ω. Τὸ δ. ἀπαντῷ καὶ σύνθετον.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ μάχομαι λέγεται : 1) διὰ μάχης ἔρχομαι τινί· καὶ 2)
μάχην ποιοῦμαι. Τὸ δὲ μάχην ποιῶ (=γίνομαι αἴτιος μάχης, ὅρα ποιῶ σημ.).
ἔχει παθ. τό: μάχη γίγνεται η ἔστι.

Σημ. 3. Συνών. τῷ μάχομαι είναι τὸ πολεμέω-ῶ· διαφέρει δὲ τὸ πολεμῶ
συνήθως τοῦ μάχομαι δι, τι ὁ πόλεμος τῆς μάχης, δηλ. «μάχη μέν ἔστιν ἡ ἐν
πολέμοις ἐνέργεια πόλεμος δὲ δι χρόνος καὶ η πρός τὴν μάχην παρασκευή». (Αμμώνιος).

Μεγαληγορέω-ῶ (=λέγω μεγάλα λόγια, δύπλω ἀλαζονικῶς πρτ. ἐμεγαληγόρουν, ἀρ. ἐμεγαληγόρησα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωι-

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασόνν. ἐκ τοῦ μεγαληγόρος, (ὅπερ ἐκ τοῦ μέγας καὶ ἀγορεύω), ἔξ οὐ καὶ μεγαληγοία. Σηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ καὶ τοῦ (θ. κρατεσ-) κρατέω-ῶ. Συνών.: μεγαλαυχέω, κομπάζω, κομπέω, καὶ κῆδμαι, σεμνύνομαι, ἀλαζονεύομαι, ἐπαίρομαι, μεγαλύνομαι, μέγα φρονεώ.

Μεγαλύνω (=κάμνω τι μέγχ, μεγαλώνω, ἐγκωμιάζω), πρτ. ἐμεγαλύνοντον, [μέλ. μεγαλυνῶ, ἀρ. ἐμεγαλύνω], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωι- Μέσ. μεγαλύνομαι (=καυχώματι), πρτ. ἐμεγαλυνόμην, [παθ. ἀρ. ἐμεγαλύνθηγ], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. 'Ἐκ τοῦ μέγας κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνη-ἀμύνω, καθὼς κα βαθὺς-βαθύνω κλ. Τὸ μέσ. ἐκφούζεται καὶ ἀνάλει.: μεγαλύνω ἐμαντόν. Συνώνυμα τῷ μὲν μεγαλύνω εἶναι τά: αὐτῶ (ἢ ἰδέ), ἀνυψῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω εὐφημέω-ῶ. τῷ δὲ μεγαλύνομαι τά: κομπάζω, κομπῶ, ἀλαζονεύομαι, καν κῆδμαι, ἐπαίρομαι, μεγαλαυχῶ, σεμνύνομαι, νεανεύομαι.

Μεθύσκω (μιθ. =κάμνω τινὰ νὰ μεθύσῃ), πρτ. ἐμέθυσκον, [μέλ. μεθύσω], ἀρ. ἐμεθύσα, πρκ. μεθύσας ἔχω, ὑπερσ. μεθύσας είχον. Μέσ. μεθύσκομαι καὶ συνήθ. μεθύω (ἀμιθ. =είμαι μεθυσμένος), πρτ. ἐμεθύσκομην, [παθ. μέλ. μεθυσθήσομαι μτγν.], παθ. ἀρ. ως μέσ. ἐμεθύσθην [πρκ. μεμέθύσμαι μτγν.]. Ρημ. [μέθυσις, μέθυσμα, μεθυστής (οὐ θηλ. μεθύστρια), ἔξ οὐ] (μεθυστικός).

Σημ. 1. 'Ἐκ τοῦ ποιητ. μέθην (=οἶνος), ἔξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -σκ- μεθύ-σκω. Τὸ δὲ φυλάττει τὸν θεμιτὸν χαρακτήρα ν πανταχοῦ βρούχων (ὅρα εἰσαγ. § 7 σημ.), προσλαμβάνει δὲ τὸν θέματι πρὸ τῶν ἀπὸ μ., τ., θ. ἀρχομ. διλκ. καταλήξεων σ κατ' ἀνάλογ. τῶν φωνηντοῦ. ζημάτων, διν ὁ ἀρχ. χαρακτὴρ τοῦ θέμη. ητο σ' (ὅρα κλείσι σημ.).

Σημ. 2. Συνών. τῷ μὲν πτβ. μεθύσκω εἶναι τό: οἰνδω· τῷ δὲ ἀμιθ. μεθύσκομαι ἢ μεθύω εἶναι τά: οἰνοῦμαι, κραυπαλάω-ῶ, βαπτίζομαι, παροινέω-ῶ. Ἀντίθ.: νήφω.

Μετέγνυμε καὶ **μετέγνυσ** (ἐπὶ διγρῶν ἢ στερεῶν— ἀνακατώνω, ὀναμειγνύω), πρτ. -έμειγνυν καὶ ἔμισγον, μέλ. -μεῖξω, ἀρ. ἔμειξα, πρκ. μεῖξας ἔχω [καὶ μέμειχα], ὑπερσ. μεῖξας είχον [καὶ ἔμειξειχεῖν μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. μείγνυμαι ἢ -μίσγομαι, πρτ. -έμειγνύμην, [μέσ. μέλ. μεῖξομαι μτγν.], παθ. μέλ. α' -μειχθσομαι [καὶ β' μιγήσομαι ποιητ. καὶ μτγν.], μέσ. ἀρ. ἔμειξάμην, παθ. ἀρ. α' καὶ ως μέσ. ἔμειχθην, καὶ β' καὶ ως μέσ. ἔμπ' γην, πρκ. μέμειγμαι, ὑπερσ. ἔμειειγην, [μετ' δλ. μ. μεμείξομαι]. Ρημ. μεῖξις, [μετήμα], μεῖγάς, μεικτός, μεικτέον, [μείγδην ἢ μείγδα].

Σημ. Θέμι. μιγ- ἢ μειγ-, (ἔξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -νυ- : μείγ-νυ-με καὶ μειγ-νύω (κατὰ τὰ βαρύτονα). προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. -σκ-: (μιγ-σκ-ω =) μι-σκ-ω (πρβλ. λατ. misceo ἐκ τοῦ misc-sceo) =μίσγω (πρβλ. λύη-λύγη καὶ λύσος ἐκ τοῦ λύσκος, λατ. ligo). Τὸ δὲ ἀπαντῆ καὶ σύνν. μετὰ τῶν προθέσ.: ἀνά, ἐπί, κατά, σύν, πρός, ὑπό. Ἀντί τοῦ μετέγνυμε λέγεται καὶ : ἐπιμειξία χρῶμαι πρός τινα καὶ παθ. ἐπιμειξία ἐστὶ πρός τινα. Συνών.: 1) κεράννυμε (οἱ ιδέ), κυκάω, φύρω, ἀναδεύω· 2) ἔνσω, συνάγω, συνάπτω, συνίστημι, συ- ξεύγνυμε, συναρμόζω, [ταυτίζω].

Μειόω-ώ (=έλαττώνω). Παθ. μειοῦμαι καὶ παθ. ἀόρ. ἐμειώθην, ἀντα δὲ τάλλα μιγν.: ἀνεπληρούντο δὲ παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν συνωνύμων περιφράσεων. Ρημ. μείωμα, [μείωσις, μειωτός, μειωτέος].

Σημ. Ἐκ τοῦ συγχρ. μεῖον. Συνών. καὶ περιφρ. τῷ μειῶ εἶναι τά: ἔλαττο-ώ, μεῖον τι ποιῶ, συντέμνω· τῷ δὲ μειοῦμαι τά: ἔλαττοῦμαι, ἔλαττον ἔχω πό τινος, ἀδικοῦμαι, βλάπτομαι.

[**Μείσοιρται**] (=λαμβάνω τὸ ἀνήκον εἰς ἐμὲ μέρος, μετέχω, διαιτῶ, λαμβάνω διὰ κλήρου) ποιητ. παρ' Ἀττ. δὲ ἀπαντᾶ μόγον ὁ πρκ. ν τῷ γ' ἐνικ. εἴμαρται (=εἶναι πεπρωμένον, ωρισμένον ὑπὸ τῆς τύης), (εὐκτ. εἴμαρμένον εἶη· μτχ. είμαρμένος, -η, -ον) καὶ ὑπερσ. εἴ-αρτο. Ρημ. μέρος, μερίς, μοῖρα.

Σημ. Θέμ. σμερ-, (ἔξ οὖ μερ- ἢ μορ-) καὶ [κατὰ συγχοπὴν σμρ-, ἔξ οὗ κατ' νάπτυξιν του βραχέος ἦ] σμάρτ- (πρβλ. τρεπ-, τρπ-, τραπ- (τρέπω), στρεψ-, τρφ-, στραφ-, (στρέψω) κλ.). Τὸ δὲ προσλαμβάνει ἐν τῷ ἐνεστ. τὸ πρόσφ. -j- μερ ἢ ομαρ=μερόμαι= μείρομαι. Ο ποκ. σχηματίζεται κανονικῶς ἐκ τοῦ ἐμ. σμαρτ-: (σέ-σμαρτ-ται= ἔσμαρται=εἴμαρται) εἴμαρταις κατ' ἀναλογίαν δὲ οὐτου ἐσχηματίσθησαν οἱ ποκ.: εἴληφα (λαμβάνω), εἴληχα (λαγγάνω), συνείσχα (συλλέγω), κατείλοχα (καταλέγω), διείλεγμαι (διαλέγομαι). Ο ὑπερσ. δα-γνεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ παρακειμένου. Συνώνυμα: ἴπερερται ἢ πεπερω-κένον ἐστι.

Μελκένω (μιδ.=κάμνω τι μέλαν, μαυρίζω ἀμτβ.=γίνομαι μέλας). Παθ. πρτ. ἐμελαινόμην καὶ παθ. ἀόρ. ἐμελάνθην, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μιγν.: ἀνεπληρούντο δὲ παρ' Ἀττ. περιφραστικῶς.

Σημ. Ἐκ τοῦ μέλας. Θέμ. μελαν-, ἔξ οὗ προσλήψει τοῦ πρόσφ. -j- (μελαν-ι-ω=) μελαίνω κατ' ἀναλογίαν δὲ τούτου ἐσχηματίσθησαν τά: (κοιλος) κοι-λαίνω, (λευκός) λευκαίνω, (ἄγριος) ἀγριαίνω κλ. Ἀντὶ τοῦ μτβ. μελαίνω λέγεται καὶ: μέλαν τι ποιῶ ἢ ἀμαυρόδω-ώ· ἀντὶ δὲ τοῦ ἀμτβ. ώς καὶ τοῦ παθ.: μέλας εἰμὶ ἡ γίγνομαι.

[**Μείλεται**, ἀπρόσωπον (μοι, σοι, αὐτῷ, ἡμῖν, ὑμῖν, αὐτοῖς (τινος)] [η-τοι τὰ προσωπα τῶν ἀριθμῶν δηλοῦνται ἐκ τῆς παρ' αὐτῷ δοτικῆς, ἥτις καὶ προσωπικὴ καλεῖται]= ὑπάρχει εἰς ἐμέ, σὲ κλπ. κλπ. ἀντικείμενον φροντίδος=φροντίζω ἐγώ, φροντίζεις σὺ κλπ. κλπ. περὶ τινος· δικοτ. μέληγ· εὐκτ. μέλοις προστ. μελέτω ἀπρ. μέλειν· μτχ. μέλον), πρτ. ἐμε-λε, μέλ. μελήσει, ἀόρ. ἐμέλησε, πρκ. μεμέληκε, ὑπερσ. ἐμεμελήκει. Ρημ. [μέλησις, μέλημα], μελ-έ-τη, μελήτεον.

Σημ. 1. Θέμ. μελ- καὶ (προσλήψει τοῦ πρόσφ. -ε:) μελ-ε-. Τὸ δὲ ἀπαντᾶ καὶ συνθ. μετά τῆς προθ. μετά: μεταμέλει (=μετανοῶ) ἀνεν ποκ. καὶ ὑπερσ. Τὸ μέλω στν. λαμβάνεται καὶ ώς προσωπικόν: «Θυσίας καὶ ἔσρται πᾶσι μέλουσι». Τὸ δημ. μελ-έ-τη προσέλαβε τὸ ἐπένθεμα ε.

Σημ. 2. Συνών. τῷ μέλει (μοί τινος) εἶναι τά: ἐντρέπομαι (τινος) ἢ ἡ περίφρ.: μεμελημένως ἔχω· τῷ δὲ μεταμέλει τὸ ἀποθ. μεταμέλομαι ἢ αἱ περιφρ.: μετάμελος ἐστι μοι, μεταμέλειας λαμβάνω, μεταγιγνώσκω, μεταβούλευομαι, μετανοῶ, [γνωσιμαχῶ (κνρ. ἐπὶ πολεμούντων)].

[**Μελετάω-ώ** (=έπιμελοῦμαι, φροντίζω, ἀσκοῦμαι), πρτ. ἐμελέ-των, μέλ. μελετήσω, [καὶ μέσ. μέλ. ώς ἐνεργ. μελετήσομαι μιγν.], ἀόρ. ἐμελέτησα, πρκ. μεμελέτημα, ὑπερσ. ἐμεμελετήκειν. Παθ. μελετῶμαι,

πρτ. ἐμελετώμην καὶ πρκ. μεμελέτημαι, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Πημ. [μελέτησις], μελέτημα, [μελετητήριον], μελετητός (ἐξ οὗ ἀμελέτητος), μελετητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ μελέτη (ὅπερ ἐκ τοῦ μέλει), ἐξ οὗ καὶ μελετηρός. Συνών. καὶ περιφρ.: μελέτην ποιοῦμαι, ἀσκησιν ποιοῦμαι, διὰ φροντίδος ἔχω, ἀσκοῦμαι, Φροντίζω, ἐξεργάζομαι, ἐπιμελοῦμαι, αήδομαι, θεραπεύω, μεριμνῶ.

Μέλλω (=ἔχω σκοπόν, χρονοτριβῶ), πρτ. ἐμελλον καὶ ἡμελλον, μέλ. μελλήσω, ἀόρ. μόνον ἐμελλησα, πρκ. διαμέλλησν πεποίημαι, δηπερσ. διαμέλλησιν ἐπεποιήμην. Παθ. μέλλεται (εὔκτ. μέλλοιτο καὶ ἀπαρ. διαμέλλεσθαι), καὶ πλέον οὕ. Πημ. μέλλησις [(ἐξ οὗ μελησμός), μέλληγμα], μελλητής [ἐξ οὗ μελλητικός], μελλητέον.

Σημ. Θέμ. [μελ- (τοῦ μελ-ει) καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ι- : =μελ-ι-)] μελλ., ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-) μελλ-ε-. Τὸ δ. λαμβάνει ἐνίστε παρὰ μτγν. ἐν τῷ πατ. μόνον καὶ τὴν χρονικὴν αὐξησιν η κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἥθελον τοῦ ἐκ τοῦ ἔθέλω (πρβλ. καὶ βούλομαι καὶ δύναμαι). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀντί καὶ διά: ἀντιμέλλω (=ἀμοιβαίως, ὡσαύτως μέλλω, βραδύνω), διαμέλλω (=βραδύνω). Συνών. καὶ περιφρ. ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ χρονοτιμιβῶ: διαμέλλω, διαμέλλησιν ποιοῦμαι, βραδύνω, χρονίζω, διατρίβω, διατριβὴν ποιοῦμαι, χρονοτριμένω, ὑστερέω.

Μέμφοιτεκέ (τινι=ἐπιτιμῶ τινι, μαλώνω· μετ' αἰτιατ. δὲ=κατηγορῶ) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἐμεμφόμην, μέσ. μέλ. μέμφομαι, μέσ. ἀόρ. ἐμεμψάμην, παθ. ἀόρ. ώς μέσ. ἐμέμφθην (καὶ παρὰ μτγν. ὡς παθ.), τάλλα ἐκ τῶν συνών. ἢ περιφρ. ἡτοι: πρκ. μέμψιν πεποίημαι, δηπερσ. μέμψιν ἐπεποιήμην κλ. κλ. Πημ. μοιμφή, μέμψις, μεμπτός (ἐξ οὗ ἀμεμπτος), μεμπτέος.

Σημ. Θέμ. μεμφ-. Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον. Τὸ μέσ. αὐτοπ. ἐκφέρεται ἀναλελυμ-. (κατὰ) μέμφομαι ἐμαντόν. Ἀντί τοῦ μέμφομαι λέγεται καὶ (κατά) μέμψιν ποιοῦμαι (ἢ ἔχω) τινι καὶ παθ.: μέμψεως τυγχάνω ὑπὸ τινος καὶ κατάμεμψίς τινός ἔστι. Συνών. τῷ μέμφομαι τινι εἶναι τά: ἐπιτιμῶ, ἐπιπλήττω, καθάπτομαι, ἐπιλαμβάνομαι· τῷ δὲ μέμφομαι τινα τά: κατηγορῶ, καταγορεύω, αἴτιωμαι, ἔγκαλω, λοιδορῶ, κακίζω, ψέγω.

Μένω (οὖδ.—περιμένω, ἵσταμαι ἀκίνητος, εὐχαριστοῦμαι εἰς τι) πρτ. ἐμενθον, μέλ. μενῶ, ἀόρ. ἐμεινα, πρκ. α' μεμένηκα [καὶ β' μέμονα ποιητ.], δηπερσ. α' ἐμεμενήκειν [καὶ β' ἐμεμόγειν]. Πημ. μόνος (ἐξ οὗ μόνιμος [καὶ μονάζω μτγν.]), μονή, μένος, μενετός, μενετέος, -έον.

Σημ. Θέμ. μεν- καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-) μεν-ε-. Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων ἐμμένω (τοῖς δροκοῖς, σπονδαῖς κλ.) (=μένω πιστός), συμμένω (=δόμοῦ μένω, ἐμμένω, ἔγκριστερῶ), ὑπομένω, διαμένω κλ.. Ἀντί τοῦ μένω λέγεται καὶ: μονήν ποιοῦμαι καὶ παθ.: ἐπιμονὴ γίγνεται. Ἀντίθετα: ἀπέρχομαι, κινοῦμαι.

Μερέζω (=χωρίζω εἰς μερίδας, διαμοιράζω), πρτ. ἐμέριζον, μέλ. μεριῶ, ἀόρ. ἐμέρισα, πρκ. μεμέρικα. Μέσ. καὶ παθ. μερίζομαι, πρτ. ἐμερίζομην, μέσ. μέλ. μεριοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐμερισάμην, [παθ. μέλ. μερισθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐμερισθην, πρκ. μεμέρισμαι, δηπερσ. ἐμερισμήνην. Πημ. [μέρισις, μέρισμα], μερισμός, [μεριστής (οὗ θηλ. μεριστρια)], μεριστός (ἐξ οὗ ἀμεριστος).

Σημ. Ἐκ τοῦ μέρος (ὅπερ ἐκ τοῦ μείζοναι), ἔξ οὗ καὶ τὸ ὑποκορ. μερίσ. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-·j-ω) -ιζω ὁδοντοφ. (πρβλ. ἐλπίς-ἐλπίζω, καθ' ὅ καὶ ἀγνός-ἀγνίζω κλ.), ὅθεν θέμ. ἀναλογ. μερίδ-, ἔξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρ.) καὶ τὰ ὄντα. Συνών.: νέμω, διανέμω, διαδίδωμι, διακληρώω (=διαμοιράζω τι διὰ κληρου).

Μεταμέλειε. Ἰδὲ μέλει σημ.

Μεταμέλοιει (=μετανοώ), ἀποθ. μέσ. πρτ. μετεμελόμην, καὶ μέλ. μεταμελήσομαι, πάντα δὲ τὰλαμητγν., ἀνεπληρούντο δὲ παρ. Ἀττ. ἐκ τοῦ μεταμέλει καὶ τῶν συνων. αὐτοῖς ἡ τῶν περιφρ. Ρημ. μετάμελος, μεταμέλεια (κυρίως ἐκ τοῦ ἀχρ. μεταμελῆς πρόδλ. ἀμελής-ἀμέλεια), [μεταμελητός, ἔξ οὗ] (ἀμεταμέλητος).

Σημ. Θέμ. μελ- (ὅρα μέλει σημ.). Ἀγτὶ τοῦ μεταμέλομαι λέγεται καὶ: μεταμελείας λαμβάνω καὶ μεταμελός ἐστί μοι· ὡς μιτρ. δὲ λαμβάνεται ἡ φράσις: ποιῶ τινα μεταμέλεοθαι ἢ ἐμπίμπλημι τινα μεταμελείας. Συνών. Ἰδὲ μέλει σημ. 2.

Μεταχειρίζω (=μεταχειρίζομαι), [μελ. μεταχειριῶ], ἀδρ. μετεχείρισα, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῆς μέσ. φωνῆς, ἥτις εἶναι ἱσοδύναμος τῇ ἐνεργῃ. Μέσ. μεταχειρίζομαι, πρτ. μεταχειρίζομην, μέσ. μέλ. μεταχειρίσμαι, μέσ. ἀδρ. μεταχειρίσαμην, [παθ. μέλ. μεταχειρισθήσομαι μτγν.], παθ. ἀδρ. μεταχειρίσθην, πρκ. μεταχειρίσμαι. Ρημ. [μεταχείρισις, μεταχειρισμός, μεταχειριστέον], ἀμεταχειρίστος, εν(δυς)μεταχειριστος.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ μετὰ χεῖρας ἔχω, γίγνεται δ' ἔξ αὐτῶν ἀμέσως μὴ μεσολαβοῦντος συνθ. ὄνόματος (ὅρα διαχειρίζω σημ.). Τὸ ἀπλοῦν χειρίζω (ὅπερ ἐκ τοῦ χειρὸς) εἶναι μιγν. Τὸ μεταχειρίζω καὶ μεταχειρίζομαι οὐδὲν ἀλλήλων περὶ τὴν σημασίαν διαφέρουσι· πρβλ. ἀνακοινῶ—ἀνακοινοῦμαι, διαχειρίζω—διαχειρίζομαι, σέρω—σέρομαι, σκοπῶ—σκοποῦμαι, στρατεύω—στρατεύομαι, σφετερίζω—σφετερίζομαι, χαλεπαίνω—χαλεπαίνομαι. Συνών.: (χεήσμαι=) χεῶμαι.

Μετεωρίζω (=ὑψώνω, κρατῶ ὑψηλά), πρτ. ἐμετεώριζον, [μέλ. μετεωριῶ μτγν.], ἀδρ. ἐμετεώρισα, πρκ. μετεωρίσας ἔχω, ὑπερσ. μετεωρίσας είχον. Μέσ. καὶ παθ. μετεωρίζομαι (=ἐπαΐρομαι), πρτ. ἐμετεωρίζομην καὶ παθ. ἀδρ. ἐμετεωρίσθην, τὰλλα ἐκ τῶν συνων. Ρημ. [μετεώρισις, μετεώρισμα, μετεώρισμός, μετεώριστής].

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ μετέωρος (ποιητ. μετήρος), δηρεὶ ἐκ τῆς μετὰ καὶ αἴρω· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-·j-ω=) -ιζω ὁδοντοφων. ὅθεν θέμ. ἀναλογ. μετεωρίδ-, ἔξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρ.) καὶ τὰ ὄντα. (πρβλ. ἔθος-ἔθιζω σημ.). Τὸ μέσ. ἐκφέρεται καὶ ἀναλελ.: μετεωρίζω ἐμαντόν. Συνών. τῷ μετεωρίζω Ἰδὲ ἐγείρω σημ. 3. τῷ δὲ μετεωρίζομαι είναι τά: ἐπαΐρομαι, μεγαλανχέω, μέγα φρονέω.

Μετρέω-ώ διμαλόν. Ρημ. μέτρησις, [μέτρημα], μετρητής (ἔξ οὗ μετρητικὸς [καὶ μετρητήριον]), μετρητός, μετρητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ μέτρου καὶ ἀναλογίαν τοῦ τέλος-τελῶ. Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθ. ἀρα-, ἀπο-, δια-, ἐκ-, κατα-, συν-. Συνών. τῷ μετρῶ είναι: 1) τὸ ἀριθμῶ (καὶ τὸ μὲν μετρῶ λέγεται ἐπὶ συνεχοῦς ποσοῦ, τὸ δὲ ἀριθμῶ ἐπὶ διακεκριμένου). 2) ἔξετάζω, δοκιμάζω, δοκιμασίαν ποιοῦμαι, ἔρευνω (δ Ἰδὲ κλ.).

Μηχανάσιματ-ώματα (=μηχανέσιματ, ἐπινοῶ, σοφίζομαι), ἀπόθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ.: πρτ. ἐμηχανώμην, μέσ. μέλ. μηχανήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐμηχανήσαμην, πρκ. μέσ. καὶ παθ. μεμηχάνημαι, ὑπερσ. παθ. ἐμεμηχανήμην. Πρημ. [μηχάνημις], μηχάνημα, [μηχανητής, ἐξ οὗ] (μηχανητικός), [μηχανητός], μηχανητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ μηχανῆ (ὅπερ ἐκ τοῦ μῆχος), ἐξ οὗ καὶ ἀμήχανος, βιομήχανος, πολυμήχανος καὶ μηχανικός. Ὁ ἐνεργ. τύπος μηχανῶ ποιητ. Τὸ ὁ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον. Συνών.: ἐπινοῶ, τεχνάσματα, εὐρέσκω, ἐξεύρισκω, χαλκεύω, τεκταίνοματα.

Μιαύω (=μολύνω), πρτ. ἐμίανον, μέλ. μιανῶ, [ἀόρ. ἐμίανα, πρκ. μεμιάγκα μτγν.]. Παθ. μιαίνομαι, πρτ. ἐμιανόμην, παθ. μέλ. μιανθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐμιάνθην, πρκ. μεμιάσματα [καὶ μτγν. μεμίαμαι]. Πρημ. [μίανσις], μιάσμα, [μιασμός, μιάστωρ, μιάντης (ἐξ οὗ μιαντήριον)], μιαντός], ἀμιάντος, μιάρδος.

Σημ. Θέμ. μιαν- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j: μιαν-j=) μιαν-. Ὁ ἐνεργ. ἀόρ. (ἐμίαν-σ-α=ἐμιάννα=) ἐμίανα ἔκτείνει τὸ φωνῆν ἢ τοῦ θέμ. εἰς ἄ, διότι πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει ι. Τὸ ὁ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς κατά. Συνώνυμα: ἐμπατρώ, μολύνω, χράινω, [βεβηλώω].

Μιμετέθοματ-ούματα ἀπόθ. μετ' ἐνεργ. διαθ.: διμαλόν. Πρημ. μιμησις, μιμημα, μιμητής (ἐξ οὗ μιμητικός), [μιμηλός], μιμητός, μιμητέος, έσον.

Σημ. Ἐκ τοῦ μῆμος κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Τὸ ὁ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προσθ. ἀπό, ἐκ, σύν. Ἀντὶ τοῦ μιμοῦματος λέγεται καὶ μιμητής εἰμί (ἢ γίγνομαι) τινος καὶ παθ. μιμησίς ἔστι (ἢ γίγνεται). Συνών. ἵδε ζηλόω-ῶ σημ.

Μιμηνήσκω (=ἐνθυμιλίζω) ἀείποτε σύνθ.: πρτ. -έμιμηγσκον, μέλ. -μινήσω, ἀόρ. -έμινησα, πρκ. μνείαν (ὑπόμνησιν) πεποίημαί (τινι), διπέρσ. μνείαν (ὑπόμνησιν) ἐπεποιήμην. Μέσ. μιμηνήσκομαι (=ἐνθυμιοῦμαι), πρτ. -έμιμηγσκόμην, μέσ. μέλ. -μνήσομαι, παθ. μέλ. ὡς μέσ. μνησθήσομαι, [μέσ. ἀόρ. ἐμηνησάμην ποιητ.], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐμηνήσθην, πρκ. μνείαν ἐσχημα (ἢ πεποίημαί τινος) καὶ σπν. μέμηνημαι (ὅστις συνήθ. =ἐνεστ· δρα σημ. 2.), διπέρσ. μνείαν ἐσχήκειν (ἢ ἐπεποιήμην) τινὸς καὶ σπν. ἐμεμνήμην (συνήθ. δὲ =πρτ.), μετ' δὲ μ. μεμνήσομαι. Πρημ. μιγεία, ὑπόμνησις, ἀνάμνησις, μνήμη, μνῆμα, μνηστήρ, μνήμων, (ἐξ οὗ μνημονικός), ἀείμνηστος, ἀναμνηστός, [μνηστέον (ἐξ οὗ) ἐπιμνηστέον).

Σημ. 1. Θέμ. [ἀόρ. μεν- (προβλ. λατ. mens, mentis), ἐξ οὗ κατὰ συγκοπήν, ἀνάπτυξιν τοῦ βραχεός ἄ, μετάθεσιν καὶ ἔκτασιν :=μν=μάν=μνά=] μην-, ἐξ οὗ δὲ ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμοῦ καὶ προσλήψεως τοῦ προσφ. -ισκ- : (μιμηνήσκω =) μιμηνήσκω. Τὸ ἐνεργ. ἀπλοῦν μὲν εἶναι ποιητ., παρ'. Ἄττ. δὲ πεζολόγους ἀπαντᾶ μείποτε σύνθ. μετά τῆς ἀνὰ καὶ ὑπό, τὸ δὲ μέσον καὶ ἀπλοῦν καὶ σύνθετον.

Σημ. 2. Ὁ παθ. μέλ. καὶ ἀόρ. καὶ τὰ εἰς -τὸς καὶ -τέος ὅμη. προσλαμβάνουσιν ἐν τῷ θέμ. πρὸ τῶν διλοῦν καταλήξεων σ κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνεντολήκτων, ἄτινα ἀρχῆμεν εἰχον γαραπῆρα σ. προβλ. γελῶ σημ. Ὁ πρκ. μέμηνημας πολλάκις ἔχει σημ. ἐνεστώτος (ὅρα εἰσαγ. § 20). ἐν δὲ τῇ ὑποτ. καὶ εὔκτ. σχηματίζεται μονολεκτικῶς : μεμνῶμαι, μεμνῆ, μεμνηται κλ., [μεμνήμην], μεμνῆσο, μεμνῆτο κλ. καὶ [μεμνήμην], μεμνῶ, μεμνητό κλ., ἔτι δὲ καὶ μεμνημένος

εἶην κλ. (πρβλ. ικί : κέντημαι, κέντημαι καὶ βέβλημαι). Τὸ μέσ. ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμένως : ὑπομιμήσκω ἐμαυτόν.

Σημ. 3. 'Αντὶ τοῦ ὑπομιμήσκω λέγεται καὶ : *μνείαν* (ἢ ὑπόμνησιν) ποιοῦμαι τινι. 'Αντὶ δὲ τοῦ μέσ. μιμητήσκουμαι καὶ : *μνείαν* ἔχω (ἢ ποιοῦμαί) τινος· ὃς παθ. δὲ είλα τὸ μηγιονεύματι καὶ *μνείας* τυγχάνω (ἢ ἀξιοῦμαι) ὑπό τινος. Συνών. τῷ μὲν ἐνεογ. είλα τό : ὑποβάλλω τῷ δὲ μέσ. τά : μέμηημαι, μηγιονεύω, διὰ μηγῆς ἔχω (ἢ : φέρω), ἀναφέρω, ἀγαφέω πρὸς ἐμαυτόν, ἐννοέω. 'Αντίθ. τῷ μηγήσκομαι είλαι τά : ἐπιλανθάρομαι καὶ ἀμνημονέω-ῶ.

Μεσέω-ῶ ὁμαλόν. 'Ρημ. [μίσημα, μισητής, μίσηθρον. ἢ -τρον (=μέσον πρὸς διέγερσιν μίσους· ἀντίθ. φίλτρον)], μισητός [ἔξ οὖ καὶ μισητικός], μισητέος.

Σημ. 'Ἐν τοῦ μίσος. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφέρεται ἀναλελ. : μισθ ἐμαυτόρ. 'Αντὶ τοῦ μισθ (τινα) λέγεται καὶ : μίσος ἔχω τινός· καὶ ποθ. μίσος ἔχω πρός τινος. Συνών. τῷ μισθ ἴδε μισάττομαι σημι. 'Αντίθ. φιλῶ, ἀγαπῶ.

Μεσθαρνέω-ῶ (=λαμβάνω μισθόν, ὑπηρετῶ ἐπὶ μισθῷ), πρτ. ἐμισθάρνονυν, μέλ. μισθοφορήσω, ἀόρ. ἐμισθάρνησα, πρκ. μεμισθάρνηται, ὑπερσ. ἐμεμισθάρνηκειν.

Σημ. Τὸ ὄ. είλαι παρασύνθ. ἐκ τοῦ μισθάρνης ἢ μιγγ. μίσθαρνος (ὅπερ ἐκ τοῦ μισθὸς καὶ ἄρνυμαι), ἔξ οὗ καὶ μισθαρνία καὶ μισθαρνικός, σχηματίζεται δὲ ἢ κατ' ἀναλογίαν τοῦ εὐτυχῆς—εὐτυχῶ ἢ τοῦ κράτος—κρατῶ. Συνών. καὶ περιφρ. : μισθὸν ἄρνυμαι, μισθοφορῶ, μισθοῦμαι (μέσ.).

Μισθοδοτέω-ῶ (=ἱδω μισθόν), πρτ. ἐμισθοδότουν, μέλ. μισθοδοτήσω, ἀόρ. ἐμισθοδότησα, πρκ. μισθοδοτήσας ἔχω, ὑπερσ. μισθοδοτήσας είλον. Παθ. περιφραστ. : μισθὸν λαμβάνω, πρτ. μισθὸν ἐλάμβανον, παθ. μέλ. μισθὸν λήψομαι, παθ. ἀόρ. μισθὸν ἔλαβον, πρκ. μισθὸν εἴληφα κλ. [καὶ μιγγ. μισθοδοτοῦμαι, πρτ. ἐμισθοδοτούμην, παθ. μέλ. μισθοδοτηθῆσομαι, παθ. ἀόρ. ἐμισθοδοτήθην, πρκ. μεμισθοδότημαι].

Σημ. Τὸ ὄ. είλαι παρασύνθ. ἐκ τοῦ μισθοδότης (ὅπερ ἐκ τοῦ μισθὸς καὶ δίδωμι), ἔξ οὗ καὶ μισθοδοσία σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ εὐτυχῆς—εὐτυχῶ. Λέγεται δὲ καὶ : μισθὸν δίδωμι (ἢ τελῶ).

Μισθοφορέω-ῶ (=είμαι μισθοφόρος, λαμβάνω μισθόν), πρτ. ἐμισθοφόρονυν, μέλ. μισθοφορήσω, ἀόρ. ἐμισθοφόρησα, πρκ. μισθοφορήσας ἔχω ἢ μισθὸν εἴληφα (ἢ ἐνήνοχα), ὑπερσ. μισθοφορήσας είλον ἢ μισθὸν εἴληφειν (ἢ ἐνηνόχειν). Παθ. μόνον μισθοφοροῦμαι (=ἐνεικιάζομαι) [καὶ παθ. ἀόρ. ἐμισθοφορήθην], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ παθ. μισθοῦμαι. 'Ρημ. μισθοφορητεον.

Σημ. Τὸ ὄ. είλαι παρασύνθ. ἐκ τοῦ μισθοφόρος, ἔξ οὗ καὶ μισθοφορία, μισθοφρά καὶ μισθοφρικός σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος—κρατῶ. 'Αντὶ τοῦ μισθοφρῶ λέγεται καὶ : μισθὸν φέρω, μισθὸν λαμβάνω καὶ μισθὸν ἄρνυμαι· τούναντίον δέ: μισθοφοράν παρέχω τινί. Συνών.: μισθαρνῶ, μισθοῦμαι (=λαμβάνομαι ἐπὶ μισθῷ). πρτ. ἐμισθούμην, μέσ. μέλ. μισθώ-

Μεσθώω-ῶ (=ἱδω τι ἐπὶ μισθῷ, μισθώνω), πρτ. ἐμίσθουν, μέλ. μισθώσω, ἀόρ. ἐμίσθωσα, πρκ. μεμίσθωκα, ὑπερσ. ἐμεμισθώκειν ἢ μεμισθωκός ḥν. Μέσ. μισθοῦμαι (=λαμβάνω τι ἐπὶ μισθῷ) καὶ παθ. μισθοῦμαι (=λαμβάνομαι ἐπὶ μισθῷ). πρτ. ἐμισθούμην, μέσ. μέλ. μισθώ-

σομαι, μέσ. ἀόρ. ἐμισθωσέμην, [παθ. μέλ. μισθωθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐμισθώθην, πρκ. μεμίσθωμαι, ὑπερσ. ἐμεμισθώμην. Ρημ. μισθωτής [ἔξ οὖ μισθωτήριον καὶ] (μισθωτικός), μισθωτός.

Σημ. Ἐκ τοῦ μισθός, ἔξ οὗ καὶ τὸ μτγν. μισθίος. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται ἀναλελ. μισθῶ ἐμαντόν. Συνών. τῷ μέσ. είναι τά: μισθαρνῶ καὶ μισθοφρόω.

ΙΙΕΝΗΙΙΙΟΥΓΕΝΩ (=ἐνθυμοῦμαι, ἀναφέρω), πρτ. ἐμνημόνευον, μέλ. μνημονεύω, ἀόρ. ἐμνημόνευσα, πρκ. ἐμνημόνευκα [καὶ μτγν. μεμνημόνευκα], ὑπερσ. ἐμνημονεύκειν. Παθ. μνημονεύομαι, (=μένω ἐν τῇ μνήμῃ), πρτ. ἐμνημονεύόμην, παθ. μέλ. μνημονεύθσομαι [καὶ μέσ. ὡς παθ. μνημονεύσομαι], παθ. ἀόρ. ἐμνημονεύθην, πρκ. δι·εμνημόνευμαι. Ρημ. [μνημόνευμα], μνημονευτός (ἔξ οὗ [μνημονευτικός]) καὶ ἀξιομνημόνευτος), μνημονευτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ μνήμων (ὅπερ ἐκ τοῦ μεμνήσκομαι) κατ' ἀναλογ. τοῦ βασιλεὺς —βασιλεύω. Συνών. καὶ περιφρ.: μεμνήσκομαι, μνείαν (ἢ μνήμην) ποιοῦμαι, μνείαν ἔχω τινός, μέμνημαι, διὰ μνήμης ἔχω (ἢ φέρω), ἀναφέρω, ἐννοῶ (ὅρα μιμηγήσκω σημ. 3).

ΙΙΕΝΗΙΙΙΑΚΑΧΕΩ (=εἰμαι μνησίκακος, ἐνθυμοῦμαι τὸ κακόν, ὁ ἐπαθόν), μέλ. μνησικακήσω, ἀόρ. ἐμνησικάκησα, πρκ. μνησικακήσας ἔχω, ὑπερσ. μνησικακήσας είχον.

Σημ. Τὸ δ. είναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ μιμηγήσκομαι κακόν· γίγνεται δ' ἀμέσως ἐκ αὐτῶν μὴ μεσολαβούντος συνθ. ὄνοματος (ὅρα ἐγχειρῶ σημ.). Τὸ μνησίκακος, ἔξ οὗ μνησικακία, είναι μεταγενέστερον.

ΙΙΕΝΗΙΙΙΕΤΕΩ (ἐπὶ ὀνδρὸς=ἀρραβωνίζω, ζητῶ γυναικα εἰς γάμον, καὶ μτφρ.=ζητῶ γὰ κατορθώσω τι), πρτ. ἐμνήστευον, μέλ. μνηστεύσω, ἀόρ. ἐμνήστευσα, πρκ. μνηστεύσας ἔχω [καὶ μεμνήστευκα μτγ.], ὑπερσ. μνηστεύσας είχον [καὶ ἐμεμνηστεύκειν]. Μέσ. μνηστεύομαι (ἐπὶ γυναικὸς=ἀρραβωνίζομαι), πάντα δὲ τάλλα μτγν. ὅντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συγγων. : ἀρμόζομαι ἢ ἐγγυῶμαι. Ρημ. μνηστεία, [μνήστευσις, μνήστευμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ [μνηστής ἢ] μνηστήρο κατ' ἀναλογ. τοῦ βασιλεὺς—βασιλεύω. Συνών. ἐγγυάω, κατ(παρ)εγγυάω, ἀρμόζω.

ΙΙΙΟΖΘΙΕΩ (=κοπιάζω, ἐκτελῶ τι μετὰ κόπου) ὄμαλόν. Ρημ. [μόχθημα, μοχθητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ (μόγ-θ-ος=) μόχ-θ-ος [ἔξ οὗ καὶ μοχθηρός], ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. μορέω (=μοχθέω) κατ' ἀναλογ. τοῦ τέλος—τελῶ. Συνών. : κάμω, πονέω-ω, ταλαιπωρέω-ω, κοπιάω-ω, ἀγωνίζομαι.

ΙΙΙΙΙΙΕΩ (=εἰναγώ εἰς τὰ μυστήρια, κατηγῶ, διδάσκω, ὁδηγῶ), πρτ. ἐμιόνων, μέλ. μνήσω, ἀόρ. ἐμύήσα, πρκ. μυήσας ἔχω [καὶ μεμύηκα], ὑπερσ. μνήσας είχον [καὶ ἐμεμυήκειν μτγν.]. Παθ. μυοῦμαι, πρτ. ἐμυούμην, [παθ. μέλ. μυηθήσομαι μτγν.], πθ. ἀόρ. ἐμιηθῆν, πρκ. μεμύημαι, ὑπερσ. ἐμεμυήμην. Ρημ. [μύησις, μύημα. μυητής], ἀμύητος.

Σημ. Θέμ. [μυ- (πρβλ. μύ-ω, σημ.) καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-] μυ-ε-. Συνών. : διδάσκω, [κατηγώ].

ΙΙΙΙΙΙΟΛΟΥΓΕΩ (=λέγω μύθους, μυθώδεις διηγήσεις, ἐπιγνῶ)

πρτ. ἐμυθολόγουν, μέλ. μύθους ἔρῶ [καὶ μυθολογήσω μτγν.], ἀόρ. ἐμυθολόγησα, πρκ. μεμυθολόγηηκα, ὑπερσ. ἐμειυθολογήμειν. Παθ. μυθολογῆμαι, [πθ. ἀόρ. ἐμυθολογήθηη], πρκ. μεμυθολόγηημαι, πάντα δὲ τὰλλα ἐλλείπουσι. Ρημ. μυθολόγημα, μυθολογήτεον.

Σημ. Τὸ δ. εἰναι παροσύνθ. ἐκ τοῦ μυθολόγος, ἐξ οὗ καὶ μυθολογία καὶ μυθολογίκος· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλος—τελέω-ῶ. Ἀντὶ τοῦ μυθολογῶ λέγεται καὶ : μύθους λέγω.

ΜΥΣΤΗΤΟΙΣ (=σικχαίνομαι) ἀποθ. παθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ., παρ. Ἄττ. μόνον δὲ θεστ., οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι: [ητοι πρτ. ἐμυσαττόμηγη παθ. μέλ. ως μέσ. μυταχθήσομαι, παθ. ἀόρ. ως μέσ. ἐμυτάχθηη] μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. [μύσαγμα, μυσαχθῆς καὶ μυταχθός (=μυσαρός), μυτακτέον].

Σημ. Θέμ. μυσαγ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j- : μυσαγ-η-ομαι=) μυσάττομαι. Συνών. μισσ-, ἀπεχθάνομαι, ἀπεχθῶς (ἀλλοτρίως) διάκειμαι πρός τινα, ἀηδῶς ἔχω τινὶ η διάκειμαι πρός τινα, [ἀηδιάζω], βδελύττομαι, ἀποστρέφομαι, [ἰηδίζομαι], ἔχθραινω.

ΜΥΣΩ (=κλείω τὸ στόμα η τοὺς δρθαλμούς), πρτ. ἐμυνον, [μέλ. μύστω] ἀόρ. ἐμύσσε, πρκ. μέμυνα, ὑπερσ. ἐμειύπειν. Ρημ. μῆς, μυνίς, μύθος, μυχός, μύστης (ἐξ οὗ μυστήριον καὶ μυστικός), μύ-ωψ (ἐξ οὗ μυωπία καὶ μυωπάζω).

Σημ. Θέμ. μυ-· (πρβλ. λατ. mu-tus) καὶ [κατ' ἀναλογ. τῶν φωνηντολ. ὄντων καρακτῆρι ἢν σ (πρβλ. γελῶ σημ.)] μυσ-, ἐξ οὗ δὲ μέλ. καὶ ἀόρ. καὶ τὸ ὄημ, μύστης. Τὸ δ. ἔχει τὸν καρακτ. ν βραχὺν μόνον ἐν τῷ μέλ. καὶ ἀσφάστῳ διὰ τὴν ἀπλοποίησιν τοῦ διττοῦ σ (μύσ-σ-ω=) μύσ-σ-ω, (ἐμύσ-σ-α=) ἐμύσ-α, ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. σὸν καὶ κατά· συμμύνω (ἐπί στόματος), καταρύνω (ἐπί δρθαλμῶν), ἐξ οὗ καὶ τὸ μτγν. καριμύνω.

ΜΥΘΡΑΚΙΝΩ (=εἰμις μυθρός), μόνον δὲ θεστώς, τὰ δ' ἀλλα ἐκ τῆς περιφρ.: μιδρός εἰμι), Παρὰ μτγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ τύποι: ἀόρ. ἐμύθρανα, παθ. ἀόρ. ως μέσ. ἐμυθράνθηη, πρκ. μειώραμαι η μειώρημαι. Ρημ. [ιαύρανσις].

Σημ. Ἐκ τοῦ μωροῦ [η μτγν μωρός] κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλας (μελάν-η-ω =) μελαίνω, καθ' ο καὶ (κοϊλος) κοιλαίνω ηλ. "Οὐεν θέμι. ἀναλογ. μωρόν, ἐξ οὗ πάντες οἱ κρόνοι καὶ τὰ ὄηματακά.

N

ΝΑΥΑΓΙΑ (=γίγνομαι ναυαγός, καραβοτρακτίζομαι, περιπλίπω εἰς δυστυχίαν, ἀποτυγχάνω) καὶ ἀόρ. ἐνανάγησα, τὰ δ' ἀλλα ἐκ τῆς περιφρ.: ναυαγίᾳ κροῦμαι η τῶν συνωνύμων.

Σημ. Τὸ δ. εἰναι παρασύνθ. ἐξ τοῦ ναυαγὸς (ὅπερ ἐκ τοῦ ναῦς καὶ ἄγνυμι), ἐξ οὗ καὶ ναυαγία (=η συντριβὴ τῆς νεώς) καὶ ναυάγιον (=σύντριψιμα, λέιψανον ναυαγησάσης νεώς). σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος: (θ. κρατεσ-) κρατεώ ω. Συνών.: ἀποτυγχάνω, δυστυχέω, σφάλλομαι, διαμαρτάνω Ἀντίθ.: [εὐπλοῶ].

Ναυαρχέω-ῶ (=εἰμαι ναύαρχος) καὶ πρτ. ἐνανάρχουν, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ.: ναύαρχός εἶμι.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ναύαρχος ἢ μτγν. ναυάρχης (ὅπερ ἐκ τοῦ ναυς καὶ ἄρχω), ἐξ οὐ καὶ ναυαρχία σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος-κρατῶ.

Ναυαρχτέω-ῶ (=εἰμαι κύριος τῆς θαλάσσης διὰ τῶν γεῶν), μόνον δέ μέλ. ναυαρχατήσω καὶ δὲ Παθ. ἐνεστ. ναυαρατοῦμαι, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττ. πεξ. ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφρ.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασ. ἐκ τοῦ ναυαράτης ἢ ναυκράτωρ (ἐξ οὐ καὶ τὸ μτγν. ναυκρατία). Συνών. καὶ περιφρ.: ναυκράτωρ εἴμι, θαλασσοκρατῶ καὶ θολασσοκράτωρ εἴμι, ἄρχω τῆς θαλάσσης καὶ ἄρχω κατὰ θάλασσαν· καὶ παθ. ἔρχομαι κατὰ θάλασσαν.

Ναυμαχέω-ῶ (=κάμνω ναυμαχ[αν]), πρτ. ἐνανιμάχουν, μέλ. ναυμαχήσω, ἀρ. ἐνανιμάχησα, πρκ. νεναυμαχήητα, ὑπερσ. ἐνενιυμαχήητεν. Ἐκ δὲ τῆς παθ. φωνῆς ἀπαντᾷ μόνον δὲ παθ. ἀρ. κατεναυμαχήθην (κατεβλήθην διὰ ναυμαχ[ας]), τὰ δ' ἄλλα περιφρ. Ρημ. [ναυμάχημα, κατ] ναυμαχησείω (ἔφετεικόν).

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ναῦς καὶ μάχομαι μὴ μεσολαβοῦντος συνθέτου δνόμι. (δοει μνημακαέω-ῶ σημ.). Τὸ σύνθ. ναυμάχος μτγν. Ἀπαντᾶ δὲ καὶ σύνθ. καταναυμαχῶ (=νικῶ ἐν ναυμαχίᾳ), διαναυμαχῶ κλ. Ἀντὶ τοῦ ναυμαχῶ λέγεται καὶ ναυμαχίαν ποιοῦμαι. (Τὸ δὲ ναυμαχίαν ποιῶ =εἴμαι αἰτίος ναυμαχίας)! Παθ. δὲ ναυμαχία γίγνεται. Ἀντὶ δὲ τοῦ καταναυμαχῶ τινα λέγεται καὶ κρατῶ τινα ναυμαχίαν καὶ παθ. κρατοῦμαι ναυμαχία.

Ναυπηγέω-ῶ (=εἰμαι ναυπηγός, κατασκευάζω ναῦν) μόνον δέ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα μτγν.: ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττ. ἐκ τῆς περιφρ.: ναῦς ποιῶ. Μέσ. ναυπηγοῦμαι (=διὰ ναυπηγοῦ κατασκευάζω ναῦν), πρτ. ἐναυπηγούμην, μέσ. μέλ. ναυπηγήσομαι, μέσ. ἀρ. ἐναυπηγήσαμην, [παθ. μέλ. ναυπηγήθησομαι μτγν.], παθ. ἀρ. ἐναυπηγήθην, πρκ. νεναυπηγήμηαι, δπερσ. ἐνεναυπηγήμην. Ρημ. [γναυπήγησις εξ οὐ] (γναυπηγήσιμος πρθλ. χρῆσις-χρήσιμος).

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ναυπηγός (ὅπερ ἐκ τοῦ ναῦς καὶ πηγνυμι), ἐξ οὐ καὶ: ναυπηγία, ναυπήγιον ἢ ναυπηγεῖον καὶ ναυπηγικός σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Ἀντὶ τοῦ ναυπηγοῦμαι λέγεται καὶ: ναῦς πειοῦμαι.

Νεανισκεύοιτε (=εἰμαι νεανίας, νεανικῶς, ἀλαζονικῶς φέρομαι, κοιμπάζω) ἀπεθ. μέσ., πρτ. ἐνεανιευόμην, μέσ. μέλ. νεανιεύσομαι, μέσ. ἀρ. ἐνεανινευσάμην, πρκ. νενεανίευμαι, δπερσ. ἐνενεανιεύμην. Ρημ. νεανίσκευμα.

Σημ. 'Ἐκ τοῦ νεανίας κατ' ἀναλογ. τοῦ βασιλεὺς βασιλεύω, βασιλεύομαι. Συνών.: νεανισκεύομαι, ἀλαζονεύομαι, κοιμπάζω (ὅ ίδε).

Νεανισκεύοιτε (=1) εἴμαι ἢ φέρομαι ὡς νεανίσκος· καὶ 2) τὰ ἔτη τῆς νεανικῆς ἡλικίας διάγω) μόνον δέ ἐνεστ.: τὰλλα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. νεανίσκευμα.

Σημ. 'Ἐκ τοῦ νεανίσκος κατ' ἀναλογ. τοῦ βασιλεὺς βασιλεύω, βασιλεύομαι. Συνών.: νεανιεύομαι, ἀλαζονεύομαι, κοιμπάζω (ὅ ίδε).

Νεέφω: τὸ ἐνεργ. ἀείποτε τριτοπρόσωπον γείφεις (=χιονίζει), πρᾶ - ἐνειφε, τάλλα ἐκ τῆς περιφρ.: χιὼν γίγνεται. Παθ. νεέφοιμαι, τάλλε ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφρ.: νιφάσι βάλλομαι, ὑπὸ χιόνος καλύπτομαι. Ρημ. νιφάσι, [νιφετός (ἐξ οὐ νιφετώδης), ἀγάννιφης].

Σημ. Θέμ. Ισχ. νειφ- καὶ ἀσθ. νῖφ, ἐξ οὗ πάντα τὰ παράγωγα (ποβλ. λειπ-, λιπ- τοῦ λείπω). Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων ἐπὶ καὶ ὑπό. Συνών. [χιονίζω, χιονοβολέω].

Νέιρω (=μοιράζω, παρέχω, βόσκω, κατατρώγω, καρποῦμαι, ἀπολαύω), πρτ. ἐνεμόν, μέλ. νεμῶ, ἀρό. ἐνειμα, πρκ. -νενέμημα, ὑπερά. ἐνενεμήκειν. Μέσ. καὶ παθ. νέμομαι, πρτ. ἐνεμόμην, μέσ. μέλ. νεμοῦμαι [καὶ μτγν. ως ἐνεργ. νεμήσομαι], μέσ. ἀρό. ἐνειμάμην, [παθ. μέλ. νεμηθήσομαι μτγν.], παθ. ἀρό. ἐνεμῆθην, πρκ. νενέμημαι, ὑπερσ. -ἐνενεμήμην. Ρημ. νόμος (ἐξ οὐ νομίζω), νομός, νομή, νέμησις ἢ νέμεσις [νομάς, νομεύς, νεμέτωρ, νεμητής, νεμητός, ἐξ οὐ] (ἀνέμητος), διανεμῆτος, ἐπινεμῆτεον.

Σημ. 1. Θέμ. νειφ- καὶ (προσδήψει τοῦ προσφ. -ε-) νευ-ε-. Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: ἀπό, διά, ἐπί, κατὰ καὶ σρός. Τὸ μέσ. αὐτοπιθετέονται καὶ ἀναλειμένως: προσνέμω ἔμαντὸν καὶ διανέμω ἔμαντόν.

Σημ. 2. Συνών. τῷ μὲν νέμω=μοιράζω εἶναι τά: διαδίδωμι, παρέχω, (δια) μερίζω· τῷ δὲ νέμω=βόσκω τά: αἴπολέω-ῶ, βουκολέω-ῶ, βόσκω, νομεύω καὶ ποιμαίνω, τῷ δὲ νέμομαι μέσ. (σπν.=ἐνεργ.) τά: καρποῦμαι, ἀπολαύω, ὥφε λοῦμαι, δινήναμαι, δρέπω, τρυγῶ, μετέχω.

Νεύω (=γνεύω, κάμινω νεῦμα, ἐγκρίνω, ἐπιτρέπω), πρτ. -ἐνενοῦν, μέσ. μέλ. ως ἐνεργ. -νεύσομαι, ἀρό. ἐνευσα, πρκ. -νένευκα, ὑπερσ. -ἐνενεύκειν. Ρημ. [νεῦσις], νεῦμα, [νευστάζω (θαμιστ.), ἐξ οὐ] (τὸ νυστάζω).

Σημ. Θέμ. νευσ-, ἐξ οὗ δ. ἐνεστ. (νεύσ-ω καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ ως μεταξὺ φωνήντων) νεύ-ω· κατ' ἀναλογίαν δὲ τοῦ ἐνεστ. σχηματίζονται καὶ οἱ λοιποὶ χρονοί ἐκ ψέμ. νευ- (ἐξ οὗ κατὰ συστολ. νν- ποβλ. λατ. πν-ο). Σημ. θετικός.

Νέω (χιμτό. =πλέω, κολυμβῶ), (νέεις=) νεῖς, (νέει=) νεῖ κλ., πρτ. ἐνεον, μέσ. μέλ. ως ἐνεργ. νεύσομαι, ἀρό. -ἐνευσα, πρκ. νένευκα, ὑπερσ. ἐνενεύκειν. Ρημ. [νεῦσις, νεύστης ἢ νευστήρ, νευστός, ἐξ οὐ] (νευστικός), νευστέον.

Σημ. θετικός. Τὸ F μεταξὺ μὲν φωνήντων ἀποβάλλεται· νεF-ω=) νέω, πρὸ δὲ συμφ. παρίσταται διὰ τοῦ ιν (νέFσομαι=) νεύσομαι. διμεγ θέμ. τοῦ νέω εἶναι τὰ νε- καὶ νεν. Ο ψέμ. χαρακτήριο ε συναιρεῖται μόνον μεθ' ἐπομένου ε ἢ εις εις· (ὅρα πλέω, δέω). Τὸ δ. προσλαμβάνει σ ἐν τῷ θέματι τῶν ὄγματικῶν, ὅν τὸ τέλος ἀρχεται ἀπὸ τ κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνηντολίκητων ὄγμάτων, ὅν δ ἀρχικὸς χαρακτήριο τοῦ θέματος ἥτο σ (ποβλ. γελῶ, γεώ ω κλ.). ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων διά, εἰς, ἐκ καὶ σρός. Συνών. πλέω, [νήχοματοι ποιητ. καὶ μτγν.].

Νεωτερέζω (=ἐπιχειρῶ τι νέον, καινοτομῶ, εἰσάγω μεταρρυθμίζεις εἰς τὸ πολιτευματ. μτβ. δὲ=ταράττω τὴν κοινὴν ἡσυχίαν, στασιάζω), πρτ. -ἐνεωτέριζον, μέλ. νεωτεριῶ, ἀρό. -ἐνεωτέρισα, πρκ. νεωτερίσας ἔχω, ὑπερσ. νεωτερίσας είχον. Ἐκ τῆς παθ. φωνῆς ἀπαντᾷ μόνον δ πρτ. -ἐνεωτέριζόμην καὶ δ ἀρό. -ἐνεωτερίσθην. Ρημ. [νεωτέριστις, νεωτέριστική], νεωτερισμός, [νεωτεριστής (ἐξ οὐ νεωτεριστικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ συγκριτ. *νεώτερος* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπίς- (ἐλπίδ-ι-ω)=*ἐλπίς*, καθ' ὅ καὶ (ἔθος) *έθίζω*, (νόμος), *νομίζω* κλ.: ὅμεν θέμι. ἀναλογικὸν *νεώτερός*, οὐτινος τὸ θέμι. φωνῆσαι εἰναι πανταχοῦ βραχὺν (ὅδα εἰσαγ. § 7, β' σημ.). Ἀντὶ τοῦ *νεώτερές* λέγεται καὶ: *νεώτερόν τι ποιῶ* καὶ *νεώτεροποιός εἰμι*, *νεώτερόν τι δρῶ* καὶ *νεώτερα πράττω*.

ΝΙΞΩ (=νίπτω), [πρτ. ἔνιξον], μέλ. νίψω], ἀόρ. -έννιψα, πρκ. νίψας ἔχω, ὑπερσ. νίψας είχον. Μέσ. [νίξομαι, πρτ. ἔνιξόμην], μέσ. μέλ. -νίψομαι, μέσ. ἀόρ. -έννιψάμην, [παθ. μέλ. νιφθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐνίψθην, πρκ. νένιψμαι, ὑπερσ. ἐνενίψμην]. Ρημ. [νίψις, νίμπα, νιπτήρ νίπτρον, νιμπός], χέρ-νιψ, χέρ-νιβον, δυς-έκ-νιπτος.

Σημ. Θέμι. *νιγ-* ἢ *νιβ-*, ἐξ οὗ προσλήψει μὲν τοῦ προσφ. j- (: νιγ-ι-ω ἢ νιβ-ι-ω=) *νίξω* (πρβλ. καὶ ποιης. λαβ-ι-ομαι=λάξομαι), προσλήψει δὲ τοῦ προσφ-τ- (νιβ-τ-ω=) *νίπτω* (μτγν.). Τὸ *νίξω* παρ' Ἀττ. πεζολόγοις ἀπαντᾷ ἀσίποτι σύνθετον μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ ἐκ. Συνών. : πλύνω, λούω.

ΝΙΚΑΚΩ-Θ, πρτ. ἔνικων, μέλ. νικήσω, ἀόρ. ἔνικησα, πρκ. νενίκη-να, ὑπερσ. ἔνενικηκειν, μετ' ὅλ. μέλ. νενικηκώς ἔσομαι. Παθ. νικῶμαι, παθ. ἀόρ. ἔνικηθην, καὶ πρκ. νενίκημαι, πάντα δὲ τὰλλα μτγν ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττ. ἐκ τοῦ συνων. ἥττωμαι. Ρημ. [νίκησις νίκημα, νικήτωρ ἢ νικητήρ, ἐξ οὗ] (νικητήριος), [νικητής, ἐξ οὗ] (νικητικός), ἀνίκητος.

Σημ. Ἐκ τοῦ *νίκη*. Συνών. καὶ περιφρ. τῷ μὲν *νικῶ* εἶναι τὰ ὑπερέχων πρατῶ, στραγίγυρμα (τῶν πολεμίων), καταγανίζομαι, καταπαλαίω, *νίκην* αἱ σομαι, *νίκην* ἀπεργάζομαι τίνει, ποιῶ τινα *νικᾶσθαι* τῷ δὲ παθ. *νικῶμαι* τὰ ἥττωμα (ὅπερ καὶ συνηθέστερον), ἐλαττ(σσ)οῦμαι, ἥττων εἰμι τίνος.

ΝΙΕΘΩ-Θ (=ἐννοῶ, ἔχω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι), πρτ. ἔνδουν, μέλ. νοήσω, ἀόρ. ἔνόησα, πρκ. νενόημα, ὑπερσ. ἔνενοήκειν. Παθ. καὶ μέσ. νοοῦμαι, πρτ. ἔνοούμην, μέσ. μέλ. -νοήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔνοησάμην [παθ. μέλ. νοηθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἔνοηθην (καὶ ὡς μέσ. προυνοήθην καὶ ὡς ἔνεργ. ἀπενοήθην), πρκ. νενόημαι (καὶ ὡς ἔνερ. ἀπο-προ) νενόημαι καὶ ἀπονενοημένος εἰμι), ὑπερσ. ἔνενοήμην. Ρημ. νόησις, νόημα, [νοήμων], νοητός (ἐξ οὗ [νοητικός]) καὶ ἀνόητος καὶ [δυσγόητος], ἀπρονόητος, [νοητέον], προ(κατα)νοητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *νόος-νοῦς* κατ' ἀναλογ. τοῦ κρατεο- (θ. κρατεο-) *νιχατέω*. Τὸ ὁ. ἀπαντᾶ πολλάκις καὶ σύνθετον, τὸ δὲ μέσ. ἀείτοτε σύνθετον μετὰ τῶν προθέσ. ἀπό, διά, ἐν, ἐπί, μετὰ, πρց, σύν. Τὸ ἀπονοσθῆμα (=γύνω τὸν νοῦν μου) καὶ διανοοῦμα (=σκέπτομαι) εἶναι ἀποθ. μέσ. Ἀντὶ του προνοῶ λέγεται καὶ: προνοιαν ἔχω τινὸς καὶ πρόνοιαν ποιοῦμαι, ἀντὶ δὲ τοῦ συννοοῶ καὶ: εἰς σύννοιαν ἀφικνοῦμαι, ἀντὶ δὲ τοῦ ἐπινοῶ καὶ: εἰς ἐπίνοιάν τινος ἔρχομαι. Συνών. ίδε *εἴναι* σημ.

ΝΟΙΑΣΕΣΩ (=γνωρίζω τι ὡς ἔθος πάτριον, μιμοῦμαι, ἀκολουθῶ ἔθος τι, πιστεύω, στοχάζομαι, ἡγοῦμαι), πρτ. ἔνομίζον, μέλ. νομιῶ [καὶ νομίσω] ἀόρ. ἔνομίσα, πρκ. νενόμικα, ὑπερ. ἔνενομίκειν. Παθ. νομίζομαι, πρτ. ἔνομίζομην, παθ. μέλ. νομισθήσομαι [καὶ μέσ. ὡς παθ. νομισματικός μτγν.], παθ. ἀόρ. ἔνομισθην, πρκ. νενόμισμαι, ὑπερ. ἔνενομισμην. Ρημ. νόμισις, νόμισμα, [νομίστος], νομιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *νόμος* (ὅπερ ἐκ τοῦ *νέμω*) κατ' ἀγαλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-ι-ω=)

ιξω ὁδοντοφ. (ὅς τι εἰπίζω σημ.)· ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν νομιδ. ἐξ οὗ πάντες· οἱ κορόνοι (πλὴν τοῦ ἑνεστ. καὶ ποτ.) καὶ τὰ ὄημα. Ἐγειρὲ δὲ τὸ θέματ. φωνῆνει· Βοραῖν (ὅς εἰσαγ. § 7, β' σημ.). Τὸ μέσον ἐκφέρεται ἀνάλελυμ.· νομίζω ἔμαυτον. Συνών. Ιδὲ ἡγοῦμαι σημ. 2.

Νομοθετέως (=εἰμι νομοθέτης τινός) ὄμαλόν. Πημ. νομοθέτησις, νομοθέτημα, ἀνομοθέτητος, νομοθετήτεος, -έον.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ νομοθέτης, ἐξ οὗ καὶ νομοθεσία καὶ νομοθετικός· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ ἀμελήσ-ἀμελῶ. Ἀντὶ δὲ τοῦ νομοθετῶ (ἐπὶ νομοθέτου) λέγεται καὶ νόμον τίθημι ή θεσμοθετῶ. Ἀντὶ δὲ τοῦ ιέσ. νομοθετοῦμαι (ἐπὶ τοῦ λαοῦ ή τῆς πόλεως) ἐλέγετο συνήθως καὶ νόμον τίθεμαι· καὶ ἀντὶ τοῦ παθ. νομοθετοῦμαι κλ. ἐλέγετο· νόμος τίθεται, ἐτίθετο, τεθῆσται, ἐτέθη ἀλλὰ κατὰ πρ. κεῖται νόμος.

Νοσέως (=λαθενῶ) ὄμαλόν. Πημ. νόσημα.

Σημ. Ἐκ τοῦ νόσου [ἔξ οὗ καὶ νοσηρός καὶ νοσηλός, ἐξ οὗ τὸ σπν. νοσηλεύω (=περιποιοῦμαι ἀσθενῆ)] κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Ὡς ἑνεργ. μτβ. τοῦ νοσῶ λαμβάνεται τό· νόσον ποιῶ καὶ ώς ἀμτβ.: εἰς νόσον ἐμπίπτω. Συνών. ἀρωαστεῶ-ῶ, ἀσθενέω-ῶ, κάμρω. Ἀντίθ. ὅγιαίνω.

Νοστέως (=ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα) ποιητ., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἑνεστ. περινοστῶ (=περιέρχομαι), ἀλλά. ἐνόστησα καὶ ἀπ(ύ)ενόστησα, πρκ. νοστήσας ἔχω, ὑπερσ. νοστήσας εἰχον, τὰλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συγωνύμων. Πημ. [περι-(ἀπο)νόστησις].

Σημ. Ἐκ τοῦ νόσου [(=ἐπάνοδος εἰς τὴν πατρίδα, ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. νέοιμαι), ἐξ οὗ καὶ νόστιμος] κατ' ἀναλογ. τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Συνών. τῷ ἀτο(ύπο)νοστῶ εἶνε τά: ἀναχωρῶ, ἐπανέρχομαι· τῷ δὲ περινοστῶ τὸ περιέρχομαι.

Νουθετέως (=τυμδούσιλεύω), πρτ. ἐνουθέτουν, μέλ. νουθετήσω, ἀλλά. ἐνουθέτησα, πρκ. νουθετήσας ἔχω, ὑπερσ. νουθετήσας εἰχον. Πεζ. νουθετοῦμαι καὶ παθ. ἀλλά. ἐνουθετήθην, πάντα δὲ τὰλλα ὄμαλῶς ἐκφερόμενα εἰναι: μτγν.: ἀνεπληροῦντο δὲ παρ^ο· Ἀττ. ἐκ τῆς περιφρ.: νουθέτησις γίγνεται. Πημ. νουθέτησις, νουθέτημα, [νουθετήτης, ἐξ οὗ] (νουθετητικός), ἀνουθέτητος, [νουθετητέος].

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ νοῦς καὶ τίθημι (ἔξ οὗ καὶ νομοθεσία καὶ νομοθετικός), μὴ μεσολαβοῦντος συνθ. ὄντα ματος (ὅς εἴχειρῶ σημ.). Συνών. παρανῶ, ὑφηγοῦμαι, ὑποτίθεμαι, ὑποβάλλω, διδάσκω, συμβουλεύω.

Νυκτερεύω (=διέρχομαι τὴν νύκτα, κάμνω νυκτέρι, πράττω τις ὥρας νυκτός), πρτ. ἐνυκτέρευον, μέλ. νυκτερεύσω, ἀλλά. ἐνυκτέρευσα, πρκ. νυκτερεύσας ἔχω, ὑπερσ. νυκτερεύσας εἰχον. Πημ. νυκτερεία, [νυκτέρευμα], νυκτερευτής (ἔξ οὗ νυκτερευτικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ νύκτερος (ἔξ οὗ καὶ νυκτεριός καὶ νυκτέριος) κατ' ἀναλογ. τοῦ βασιλεύς-βασιλεύω. Τὸ σύνθετον διανυκτερεύω =διέρχομαι ὅλην τὴν νύκτα πράττων τι, ξενυκτίζω. Συνών. [παννυκτίζω, διαπαννυκτίζω]. Ἀντίθ. (δι)ῆμερένω.

Νυστάζω καὶ ἐν συνθ. ὑπονυστάζω (οὐδ.) μόγον ὁ ἑνεστώς, τὰ δ' ἀλλὰ ποιητ. καὶ μτγν.: ἀνεπληροῦντο δὲ παρ^ο· Ἀττ. ἐκ τῶν περιφρ. η

Συνων. Ρημ. [νύσταξις, νύσταγμα, νυσταγμός, νυστακτής καὶ νύσταλος (=εἴς οὐ νυσταλέος)].

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. νευστάξω. δπερ ἐκ τοῦ νεύω. Συνών.: ὑπνώσσω, ξενφρήτησθαι, εἰς ὑπνον καταφέρομαι.

Ξενχγέω-Ω (=1) είμαι ξεναγός, διδηγῷ φίλους ἐκ ξένης χώρας, φιλοξενῶ 2) στρατολογῷ ξένους (ἥτοι μισθοφόρους στρατιώτας), είμαι ξερχων ξενικοῦ στρατοῦ), πρτ. ἔξενάγοντ, [καὶ ἀρ. ἔξενάγη ησα], τὰ δ' ξέλλα ἐκ τῆς περιφ. : ξεναγός είμι. Παθ. ξεναγοῦμαι, [παθ. ἀρ. ἔξεναγόθην], πρκ. ἔξενάγημαι, τάλλα ἐκ τῶν συνων. Ρημ. [ξενάγησις, ξεναγήτης].

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ Δωρικοῦ ξεναγός, εἴς οὖ καὶ ξεναγία ακηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ τέλος-τελῶ. Ἀντὶ τοῦ ξεναγῶ λέγεται καὶ ξεναγός είμι. Συνών. (ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ στρατολογῶ, είμαι ἄρχων) είναι τά: πατασ(συλ)λέγω, [καταγράψω], ἥγονται καὶ (ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ φιλοξενῶν) τά: ξενίω, ξενοῦμαι.

Ξενέζω (μτδ.=1) φιλοξενῶ, φιλικῶς ὑποδέχεμαι τινα· καὶ 2) ξελιθαρέπτησθεν διτὸς παραξένου εξώτερηκῆς μορφῆς ἀμτδ.=είμαι ξένος, τὰ ξένα φρονῶ καὶ φθέγγομαι, πρτ. ἔξενιζον, ἀρ. ξένεσσα, τάλλα ἐκ τῆς περιφρ. : ξενίσεις ποιοῦμαι. Παθ. ξενίζομαι, καὶ παθ. ἀρ. ἔξενιζην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ. : ξενίας τυγχάνω ὑπὸ τινος. Ρημ. ξενίσις, [ξένησμα], ξενισμός, [ξενιστής] (οὐ θηλ. ξενίσ·ρια), ξενιστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ξένος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ·j·ω=) ξελπίζω, καθ' οὐ καὶ νομο·—νομίζω κλ. Οὐδεν θέμ. ἀναλογ. ξενίζω. Συνών. (ἐπὶ τῆς σημ. φιλοξενῶ) είναι τά: ξενοῦμαι, [φιλοξενῶ], ξεναγῶ καὶ (ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ τρομάζω) τά: ξεκλήττω, ξέκσυν, διαταράττω, ἐκφοβέω, ἐκδειματώ.

Ξενόριμπο-ΟΣΙΡΙΚΣ, ἀποθ. (ἐπὶ μὲν ἐνεργ. σημ.=ὑποδέχομαι ξένον τινὰ καὶ περιποιοῦμαι αὐτόν, φιλεύω, συνάπτω φιλικὴν σχέσιν· ἐπὶ δὲ παθ. σημ.=φιλοξενοῦμαι ὑπὸ τινος), παθ. ἀρ. θές μέσ. ξενώθην, πρκ. ξεξένωμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ ξενίζω. Ρημ. [ξένωσις].

Σημ. Ἐκ τοῦ ξένος. Τὸ δὲ ἀπαντῆ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ ἐπί. Οἱ ξενογ. τύπος ξενόρω-Ω ποιητ., παρὸ δὲ μηγν. ἀπαντῆ μόνον τὸ σύνθ. ἀποξενῶ. Συνών.: ξενίζω, [φιλοξενῶ], ξεναγῶ.

Ξέω (κυρίως ἐπὶ λίθων καὶ ξύλων=ξύνω, σκαλίζω) καὶ ἀρ. ξεξένω, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ρημ. [ξέσις, ξέσμα, ξεσμός, ξεστήρ], ξύλανον, ξεστὸς [εἴς οὖ ἀξεστος].

Σημ. Θέμ. ξεσ-, εἴς οὖ (ξέσ·ω=) ξέω. Οἱ θεμ. καρακτήρι ε συνιστεῖται μέτρον μετ' ἐπομένου ε ἡ ει ἐν Αιτ. διμως ἐπιγρ. ενδοτρα συνηρημένος καὶ μετὰ τεσσ ἐπομ. ο καὶ ω. Ἐν τῷ ἀρ. (ξέσ·σα=) ξέσσα ἐγένετο ἀπλοποίησις τοῦ διττεοῦ σ., διὸ καὶ ὁ καρακτήρι ε δὲν ξέσταθη εις η (ποβλ. καὶ ἀρκέω, ἀλέω, ζεμέω κλ.). Τὸ δὲ ἀπαντῆ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀνά, ἀπό, κατά. Συνών.: γλύφω, ξύω, τρίβω, κυήω-ω, κυήω, ξερθίζω, παροξύνω.

ΞΗΡΟΣΙΝΩ, πρτ. ξέντραινον, [μέλ. ξηραγῶ], ἀρ. ξέντρανα, πρκ. ΙΩΑΝ. Θ. ΡΩΣΣΗ—ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΩΜ. PHIMATΩΝ 10

Ξηράνας ἔχω, ὑπερσ. Ξηράγας είχον. Παθ. Ξηράίνομαι, πρτ. ἔξηραινόμην, [παθ. μέλ. Ξηρανθήσομαι καὶ μέσ. ώς παθ. Ξηρανοῦμαι], παθ. ἀσρ. ἔξηράνθην, πρκ. ἔξηράσμαι ἢ ἔξηράμμαι. Ρημ. [Ξηρανσίς, Ξηρασία, Ξηρασμός, Ξηραντικός, Ξηραντέον].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ξηρὸς κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλας (μελαν-··-·) μελαίνω, καθ-··-· καὶ (κοιλος) κοιλαίνω, (λευκός) λευκαίνω κλ. ὅθεν οἶμ. ἀναλογικὸν ξηράν-. Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ κατά. Ἐν τῷ ἀορ. (ἔξηράν-··-·=) ἔξηράνα ἐκτείνεται τὸ θεμ. φωνῆν ἦ εἰς ἄ, διότι προηγεῖται ρ.

Σημ. 2. Συνών. τῷ μὲν ἐνεργ. ξηραίνω είναι τά: ψύχω, ἀναψύχω, διαψύχω. (Ἀντίθ. ὑγραίνω [ἐπί ύγρον] καὶ ἀδρύνω=καθιστῶ τι ἀδρύ, παχύ, ωριμόν [ἐπί παρόν]), τῷ δὲ ξηραίνομαι τά: μαραίνομαι, ἀποσβέννυμαι, ἐκλείπω, ἀναψύχομαι, αὐσαίνομαι.

Ξυλέζοικες (=υυλέγω ξύλα) ἀποθ.· μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἀλλα ἐκ τῆς περιφρ.: ξύλα λαμβάνω. Ρημ. [Ξυλισμός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ξύλον κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-·-·-) -ιζω, -ιζομαι ὁδοντοφωνόλ. ὅθεν οἶμ. ανιλογ. ξυλίδ-. Αντί τοῦ ξυλίζομαι παρά μεγν. ἀπαντᾷ τὸ δ. ξυλεύομαι, ἐξ οὗ καὶ ξυλεία.

Ξύω (χυρίως ἐπὶ σαρκός=ξύνω) παρ' Ἀττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεργ. ἀορ. ἀνέξησαι, ὁ μέσ. ἀσρ. ἔξυσάμην, καὶ ὁ παθ. ἀσρ. -έξυσθην, [πρκ. ἔξυσμαι], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ρημ. [ξύσις, ξύσμα, ξύσμός, ξύστρα, ξύστης ἢ ξύστηρος (ἐξ οὗ ξύστηρος), ξύρος, ξύλον, ξύλη (=σμιλή, μάχαιρα, δι' ἧς ξύνον ἢ ξκοπτον ξύλα), ξύστος].

Σημ. Θέμ. ξυ-. Συνών. ίδε ξέω σημ.

O

Ογκόω·· (=δγκώνω, φουσκώνω·· καὶ μτφ.=ἐπαίρω), παρ' Ἀττ. πεζ. μόνον ἡ μτχ. τοῦ μέσ. πρκ. ω/κωμένος (ἐπὶ γένει) (=ἐπηρμένος, πλήρης ὑπερηφανίας διὰ τὴν καταγωγήν), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ἡ περιφρ. Ρημ. [օγκωσίς, ογκωμα, ογκωτός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὄγκος· πρβλ. λατ. սուս. Συνών καὶ περιφ. τῷ μὲν δγκω είναι τά: ἔξοιδαινω, φυσάω, ἐμπτενματόω, ἐμπνέω, ἐπαίρω, κομπάζω (ἢ ίδε), κολπώω, δγκον ἐμπίμπλημ: τῷ δὲ δγκοῦμαι τά: *foīdānōw*, οιδάω, οιδέω, αὐξάνω, φυσαομαι, φυσιοῦμαι, κολποῦμαι, ἐπαίρομαι καὶ ἡ περιφρ.: δγκος γιγνεται.

Οδεύω (=περιπατῶ), πρτ. ὕδευον, μέλ. ἐν ὕδῳ ἔσομαι [καὶ μτγν. οδεύσω], ἀσρ. ὕδευσα, πρκ. οδεύσας ἔχω, ὑπερσ. οδεύσας είχον. Ρημ. [օδεία, οδευμα, οδευτής, οδευτέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ δδὸς κατ' ἀναλογ. τοῦ ιππεύ:—ιππεύω. Λέγεται δὲ καὶ: ἐν δδῷ εἴμι, ἔρχομαι δδόν, δδῷ βαδίζω. Συνών. ίδε βαδίζω σημ.

Οδοιςπορέω·· (=δδεύω, περιπατῶ), μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἀλλα ἐκ τῶν συνων. ἡ περιφρ. αὐτῶν.

Σημ. Τὸ δ. είναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ δδοιπόρος, ἐξ οὗ καὶ δδοιπορία, καὶ δδοιπορίας. Σημιτιζεται δὲ καὶ ἀναλογ. τοῦ κράτος-κρατῶ. Συνών. καὶ περιφρ. ίδε δδεύω σημ.

·Θόδοι ποιεών-ῶ (=κάμνω ὁδόν), πρτ. ὁδοποίουν, ἀσρ. ὁδοποίησα, πρκ. ὁδὸν πεποίημαι [καὶ μτγν. ὁδοποίηκα], ὑπερσ. ὁδὸν ἐπεποιήμην [καὶ μτγν. ὁδοποιήκειν]. Μέσ. ὁδοποιοῦμαι (=προσαδεύω), πρκ. ὁδοποίημαι καὶ ὑπερσ. ὁδοποιῆμην ἢ ὁδοποιημένος ἦν, πάγτα δὲ τὰλλα μτγν. Ρημ. [όδοι ποιησιες].

Σημ. Τὸ ὁ. εἰναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὁδοποιός, ἐξ οὗ καὶ ὁδοποιᾶ, σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ κράτος-κρατῶ. Ἀντὶ τοῦ ὁδοποιῶ λέγεται καὶ ὁδὸν ποιοῦμαι Συνών. τῷ μέσ. ὁδοποιοῦμαι εἰναι τὰ ἀμτβ.: ἐπιδίδωμι, προκόπτω, εὐδοκιμῶ, προέρχομαι, (προ)χωρέω, προάγω.

·Θόδυροι ματι (=θρηγῶ, κλαίω, λυποῦμαι) ἀποθ. μέσ., πρτ. ὁδυρόμην, μέσ. μέλ. ὁδυροῦμαι, μέσ. ἀσρ. ὁδυράμην, [παθ. ἀσρ. ὁδύρθηγη], (τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφρ. αὐτῶν, ἵτοι :) πρκ. δλοφυροῦμῷ κέχρημαι, ὑπερσ. δλοφυροῦμῷ ἐκεχρήμην. Ρημ. [όδυρμα], ὁδυρούμός, [όδυρτής (ἐξ οὗ ὁδυρτικός), ὁδυρτός, ὁδυρτέον].

Σημ. Θέμ. ὁδυρ-, ἐξ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: ὁδύρ- j-ομαι=όδυρ-ρο-μαι=) ὁδύρομαι. Συνών.: ὀλοφύρομαι, οἴμωξω, γοάω-ῶ, πενθῶ, θρηνῶ, κλαίω, δακρύω, λυποῦμαι, γρύζω.

·Θόξω (καὶ ἐπὶ εὐωδίας καὶ ἐπὶ δυσωδίας=μυρίζω), [μύνον δὲνεστάως, εἰ δὲ λοιποὶ χρόνοι ποιητ. καὶ μτγν. [ἵτοι : πρτ. ωζον, μέλ. δζήσω καὶ δζέσω, ἀσρ. ωζησα καὶ ωζεσα, πρκ. β' μὲ σημ. ἐνεστ. δζωδα, ὑπερσ. δ(ῳ)δώδειν] ἀνεπληροῦντο δὲ παρ'. Αττ. ἐκ τῶν περιφράσεων. Ρημ. θσμή, εὐ(δυς)όδης.

Σημ. Θέμ. δδ-. (πρβλ. λατ. odor), ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: δδ- j-ω=) δξω. Τὸ ὁ. λέγεται καὶ περιφρ.: δσμήν ἀποκτνέω, εὐδάδης ἢ δυσώδης εἰμι.

Θύγω ἵδε ἀνοίγω.

Θεῖδα (=ἡγεύρω, γνωρίζω), πρκ. μετὰ σημ. ἐνεστ. (οἰσθα, οἰδε(y), ίστον, ίστον ίσμεν, ίστε, ίσασι(v). ὅποτ. εἰδῶ, εἰδῆς, εἰδὴ κλ. εῦκτ. εἰδείην, εἰδείης κλ. • προστ. ίσθι, ίστω κλ. • ἀπαρέμ. εἰδέναι μτχ. εἰδώς, -υῖα, -ός) ὑπερσ. μετὰ σημ. πρτ. ἥδη ἢ ἥδειν, (ἥδησθα ἢ ἥδεισθα καὶ ἥδεις, ἥδει ἢ ἥδειν, ἥδειτον ἢ ἥστον, ἥδειτην ἢ ἥστην, ἥδειμεν ἢ ἥδμεν, ἥδειτε ἢ ἥστε, ἥδεσαν ἢ ἥσαν), μέλ. εἰσομαι (καὶ σπν. εἰδήσω), ἀσρ. ἔγνων, πρκ. ἔγνωσα, ὑπερσ. ἔγνωκεν. Ρημ. [εἰδήστις, εἰδήμων], εἰδόθεις, εἰδότως (ἐπίρρ.), ίστωρ (ἐξ οὗ ίστορία καὶ ίστορῶ), ίστεόν.

Σημ. 1. Θέμ. Φιδ- (πρβλ. λατ. vid-co) καὶ λαζ. Φειδ-, (ἐκ τοῦ ἀλγήστου εἰδω), ἐξ οὗ (τροπῇ μὲν τοῦ ει εἰς οι: Φοιδ-) οιδ-· (πρβλ. λιστ-, λισπ-, λιστ- τοῦ λείπω), προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. ε-· εἰδ-ε- (ἐξ οὗ δέ μέλ. εἰδήσω κλ.). Τὸ οιδα είναι β' πρκ. μετὰ σημ. ἐνεστ. Τὸ (οιδ-θα=) οισθα (άντι οιδα-ς) προσέλαβε τὴν κατάληξιν -θα κατ' ἀναλογ. τῶν παρατατικ.: ήσθα (εἰμί), έφησθα (φημί) καὶ ήσισθα (εἰμι). Τὸ ίσασι(v) ἐγένετο κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄλλων προσώπων Ό ύπερσ. ἥδη ἢ ἥδειν ἔχει σημ. παρατατικοῦ. Τὸ ὁ. ἀπαντῆ καὶ σύνθ.: σύνοιδα (=γνωρίζω τι ἐξ ίδιας ἀντιλήψεως), πρόσοιδα, δίοιδα, κάτοιδα, πρόσοιδα. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμ.: οιδα ἐμαυτόν.

Σημ. 2. Συνών. τῷ οιδα είναι τὸ γιγνώσκω [=ἐχω γνῶσιν, γνωρίζω]. ἐνίστε δημας καὶ διαφέρουσι, καθ' ὅτι τὸ μὲν οιδα σημαίνει τὴν ἔξωθεν ἐχομέ-

ιν γνῶσιν, ἡτοι ἔօρτα καὶ οὕτω μεμάθηκα, τὸ δὲ γιγνώσκω τὴν ἐξ ὑποδει-
νου γνῶσιν, ἡτοι καταλαμβάνω καὶ οὕτω μαθάνω], ἐπίσταμαι, γνωρίζω,
σθάνομαι, ἐπαῖω, καταμαγθάνω.

Οἰδέω-ῶ (=έξογκοῦμαι, πρήσκομαι), πρτ. -ῷδουν, [μέλ. οἴδη-
μετγν.], ἀόρ. φόδησα, πρκ. οἴδησας ἔχω [καὶ μτγν. φόδηκα], ὑπερσ.
φόδησας εἶχον [καὶ μτγν. φόδηκειν]. Ρημ. οἴδησις, [οἴδημα ἢ οἴδημα], Οἰ-
-πος (=πρησκοπόδης).

Σημ. 'Εκ τοῦ ποιητ. οἴδος (=πρήξιμον) κατ' ἀναλογ. τοῦ τέλος-τελῶ.
υπών. ίδε δύγκοῦμαι σημ.

Οἰκέω-ῶ (μτθ.=κατοικῶ, κυθερω̄ καὶ ἀμτθ. ἐπὶ πόλεως=διοι-
-κοῦμαι, κυθερω̄νμαι), πρτ. φόκουν, μέλ. οἰκήσω, ἀόρ. φόκησα, πρκ. -ῷ-
-ρηα, ὑπερσ. φόκήκειν. Παθ. οἰκοῦμαι, πρκ. φόκούμην, μέσ. μέλ. ὁς
χθ. οἰκήσομαι, παθ. ἀόρ. φόκήθην, πρκ. -ῷκημαι, ὑπερσ. φόκημην.
Ρημ. οἰκησις [ἔξ οὗ οἰκήσιμος], οἰκημα, [οἰκήτωρ, οἰκητής ἢ οἰκητήρ
ἔ οὗ οἰκητήριον], οἰκητός, ἔξ οὗ] (ἀδυς)οἰκητος.

Σημ. 'Εκ τοῦ οἰκος (ἔξ οὗ καὶ οἰκίζω καὶ οἰκία) κατ' ἀναλογ. τοῦ κράτος-
-ρατῶ. Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: ἀπό, διά, ἐν, ἐπί, κατά,
ετά, περά, σύν. Τὸ σύνθετον κατοικᾶ σύνδεν διαφέρει τοῦ ἀπλοῦ οἰκω̄-
-τηβῆ.. εὔδω καὶ καθεύδω). 'Αντὶ τοῦ οἰκῶ λέγεται καὶ οἰκητήν ποιοῦμαι καὶ
τβ. οἰκησιν παρέχω, οἰκησιν νέμω κλ. Συνών. τῷ μὲν οἰκω̄=κατοικῶ εἰναι
ι: (ἐν)διατάσσωμαι, διατρίβω, τὰς διατρίβας (οἰκήσεις) ποιοῦμαι. τῷ δὲ οἰκῶ=
γρεονῶ τά: ἀρχω, διαχειρίζω-ομαι, οἰκονομῶ.

Ἐλεέζω (μτθ.=βάλλω ἄλλον νὰ κατοικήσῃ οἰκον ἢ τόπον, κατοι-
-κίζω), πρτ. φοιζον, μέλ. οἰκιῶ, ἀόρ. φοιζσα, πρκ. οἰκίσας ἔχω [καὶ
τγν. -φοικα], ὑπερσ. οἰκίσας εἶχον [καὶ μτγν. -φοικειν]. Παθ. οἰκίζο-
-αι, πρτ. -φοιζόμην, παθ. μέλ. οἰκισθήσομαι, παθ. ἀόρ. φοισθην, μέσ.
ἔλ. οἰκοῦμαι, μέσ. ἀόρ. φοισάμην, πρκ. φοιζμαι, ὑπερσ. φοισμην.
Ρημ. οἰκισις, οἰκισμός, οἰκιστής ἢ οἰκιστήρ.

Σημ. 'Εκ τοῦ οἰκος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπίς (ἐλπιδ-j-ω=) ἐλπίζω, καθ' δ
-ι (νόμος-) νομίζω, (ἔθος-) ἔθιζω κλ. 'Οθεν θέμ. ἀναλογ. οἰκιδ-, ἔξ οὗ πάντες
- χρόνοι (πλήν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ὅμι. Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον
ετά τῶν προθέσεων: κατά, ἀπό, σύν, συγκατ-, παρακατ-, μετά, ἐν κλ. 'Αντὶ
οὗ οἰκίζω λέγεται καὶ: οἰκιστήν τινα ποιοῦμαι καὶ οἰκιστής είμι ἢ γίγνομαι.

Οἰκοδομέω-ῶ (=κτίζω οἰκον) ὄμαλόν. Ρημ. οἰκοδόμησις, οἰ-
-δόμημα, [οἰκοδομητός, ἔξ οὗ] (οἰκοδομητικός), οἰκοδομητέον.

Σημ. Τὸ δ. είναι παρασύνθ. ἐξ τοῦ οἰκοδόμους (ὅπερ ἐκ τοῦ οἰκος καὶ τοῦ
- θιητ. δέμω=κτίζω), ἔξ οὗ καὶ οἰκοδομία καὶ οἰκοδομικός σχηματίζεται δὲ κατ'
- ναλογίαν τοῦ κράτος—κρατῶ. Τὰ ζημιατικά παράγ.: οἰκοδόμημα καὶ οἰκοδομία
αἱ τὸ παρασύνθ. μτγν. οἰκοδομή (ἐξ τοῦ οἰκος-δέμω) είναι συνώνυμα. «Οἰ-
-οδομή οὐδ λέγουσιν 'Αττικοί, ἀλλ' οἰκοδόμημα καὶ οἰκοδομία». (Θωμ. Μά-
-ιστρο.). 'Αντὶ τοῦ οἰκοδόμω λέγεται καὶ: οἰκοδομία γίγνεται. Συνών.: κτίζω,
- ρεύω, δέμω.

Οἰκονομέω-ῶ (=κυθερω̄, διοικῶ οἰκον), πρτ. φοινόμουν,
μέλ. οἰκονομήσω μτγν.], ἀόρ. φοινόμησα, πρκ. φοινόμηρα, ὑπερσ.
φοινομήκειν. Ρημ. [οἰκονομητός, ἔξ οὗ] (οἰκονομητικός), [οἰκονο-
-ητέον].

Σημ. Τὸ ἡ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ οἰκορόμος (ὅπερ ἐκ τοῦ οἶκος καὶ νέμω), ἔξ οὖ καὶ οἰκουρία καὶ οἰκορομικός· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίας τοῦ τέλος τελῶ. Συνών. ίδε οἰκέω-ῶ σημ.

Οἰκουρέω-ῶ (=εἰμιαι οἰκουρός, φυλάττω τὸν οἶκον, διαμένω εἰς τῷ οἶκῳ), μόνον δὲ ἐνεστ. παρ'. Αττ., οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι μτγν. ὅντις ἀνεπληροῦντο ἐκ τῆς περιφρ.: οἰκουρός εἰμι. Ρήμ. [οἰκούρημα].

Σημ. Τὸ ὁ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ οἰκουρὸς (ὅπερ ἐκ τοῦ οἶκος καὶ οὐρός = φύλαξ), [ἔξ οὗ καὶ οἰκουρία, οἰκουρότης καὶ οἰκουρικός]: σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος κρατῶ. Τὸ ὁ. παρὰ μτγν. μένει ἀναντίητον, ἢτο πρτ. οἰκούρουν, ἀρ. οἰκούρησα (πρβλ. οἰωνῆσαμι ως καὶ πάντα τὰ ἐκ τοῦ οἰστρος παράγωγα ἢ παρασύνθετα: οἰστράω, οἰστρηλάτω κλ.).

Οἰκτίρω (=συμπαθῶ, ἐλεῶ, εὔσπλαχνίζομαι), πρτ. ὄκτιρο [μέλ. οἰκτίρω ποιητ. καὶ μτγν. οἰκτιρήσω], ἀρ. ὄκτιρα [καὶ μτγν. οἰκτιρήσα], πρκ. οἰκτίρας ἔχω, ὑπερσ. οἰκτίρας είχον. Παθ. οἰκτίρομα [πρτ. ὄκτιρόμηγ], τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφρ.: οἰκτίρω τυγχάνων ὑπό τυνος. Ρήμ. [οἰκτίρωμα, οἰκτιρόμεσ].

Σημ. Ἐκ τοῦ οἰκτος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ποιητ. ὄμερος-ίμερίω (=ποθῶ δῆθεν θέμι. ἀναλογ. οἰκτίρω, ἔξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: οἰκτίρο- j-ω=οικτίρω [αἰδοί..] =) οἰκτίρω. Τὸ οἰκτείρω διὰ τοῦ ει αἰδόκιμον. Ἀντὶ τοῦ οἰκτίρω λέγεται καὶ: δι' οἴκτου ἔχω τινά, ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. οἰκτίρομαι καὶ: οἴκτου τυγχάνων ὑπό τυνος. Συνών.: ἐλεῶ, οἰκτίρω [καὶ μτγν. οἰκτιρέω-ῶ], λ. ποῦμαι, σπλαγχνίζομαι. Ἀντίθ.: μακαρίζω.

Οἰκτίζω (=οἰκτίρω), πρτ. ὄκτιζον, μέλ. οἰκτιῶ, ἀρ. ὄκτισο πρκ. οἰκτίσας ἔχω, ὑπερσ. οἰκτίσας είχον. Μέσ. οἰκτίζομαι, καὶ πρτ. οἰκτίζομην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεω αὐτῶν. Ρήμ. [οἰκτισμα, οἰκτισμός].

Σημ. Ἐκ τοῦ οἰκτος κατ' ἀναλογ. τῶν εἰς (-ιδ j-ω=) -ίζω δόδοντοφ. (πρβλ. νόμιος—νομίζω, ἔθος—έθίζω). Συνών. καὶ περιφρ. ίδε οἰκτίρω σημ. Ἀντίθ. μακαρίζω.

Οἰμώζω (=φωνάζω οἴμοι, θρηνῶ, δύσρομαι) παθ. αὐτοπαθ., πρτ. οἰμωζον, μέσ. μέλ. ως ἐνεργ. οἰμώζομαι [καὶ μτγν. οἰμώζω], ἀρ. -φωνάζει, πρκ. οἰμώζας ἔχω, ὑπερσ. οἰμώζας είχον. Ρήμ. οἰμωγή], [οἰμωγμα, οἰμωγμός, οἰμωκτός (ἔξ οὗ οἰμωκτικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ οἴμοι κατ' ἀναλογίαν τοῦ (κρώγ-γ-ω=) οἰμώζω δῆθεν θέμι. ἀναλογ. οἰμωγ-, ἔξ οὗ πάντες οἱ ζρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ Ἑντη Συνών.: ίδε δύσρομαι σημ.

Οἰνοχοέω-ῶ (=έγχειν, χύνω εἰς τὸ ποτήριον οἶνον πρὸς πόσιν κερνῶ), πρτ. ἐνέχεον [ἢ οἰνοχόουν καὶ ἐψινοχόουν], μέλ. οἰνοχοήσω, ἀρ. ἐνέχεα [ἢ οἰνοχόησα καὶ ἐψινοχόησα], πρκ. ἐγκέας ἔχω, ὑπερσ. ἐγκέας είχον. Ρήμ. [οἰνοχόημα].

Τὸ ὁ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ οἰνοχόδος, δῆπερ ἐκ τοῦ οἶνος καὶ χέω· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ ἄνθος (θ. ὑνθεσ-) ἀνθέω-ῶ. Παρὰ ποιητ. αἱ μτγν. ἢ αὐξάνειν, κανονικῶς ἢ λαμβάνει καὶ τὰς δύο οὐξήσεις. Συνών. έγχειν, [κερνάνη ή κίρνημα], κεράννυμι.

Οἰοματικά καὶ οἴματα (=νομίζω), (οἰει, οἰεται κλ.) ἀποθ. μετ' ἐ

νεργ. διαθ. πρτ. φόμην καὶ φημην (φου, φετο κλ.), μέλ. οἰχσομαι, ἀσρ. φήθην, πρκ. νενόμικα ἡ ὑπείληφα, ὑπερ. ἐνενομίκειν ἡ ὑπειλήφειν. Ρημ. οἰησις, [οἰηματικός] (ἐξ οὗ οἰηματίας), οἰητής, οἰητός, οἰητέον].

Σημ. 1. Θεμ. οἰ- (πρβλ. οἰος=μόνος) καὶ (προσλήψει τοῦ ποσσφύμ. -ε- :) οἰ-ε- (ὅρα εἰσαγ. § 6, 2). Οἱ τύποι οἴμαι καὶ φῆμην προσῆλθον ἐκ τῆς παρενθετικῆς θέσεως αὐτῶν ἐν τῇ προτάσει, ἔνθα ὡς ἄτονοι προσλητικῆς προφρερόμενοι ἀπέβαλον τὸ οἶκον τῆς ταχυτέρας προφροφῆτας. 'Ἐν τῷ β' ἐν. προσ. τοῦ ἐνεστ. ἀπαντῷ μόνον ὁ τύπος οἴει' (πρβλ. βούλομαι—βούλει καὶ δψομαι—δψει).

Σημ. 2. Συνών. : ὑπολαμβάνω, νομίζω, δοκῶ, ἡγοῦμαι, δοξάζω, φρονῶ.

Οἰχοματικός (=ἔχω ἀναχωρήσει) οἱ χρόνοι τοῦ ὁ. τούτου ἔχουσι κατὰ σημασίαν ὅδε· ἐνεστ. ἀπέρχοματικός, πρτ. ἀπῆια ἡ ἀπῆιεν, μέλ. οἰχήσομαι (ἡ ἀπειμι), ἀσρ. φχόμην (ἡ ἀπῆλθον), πρκ. οἰχομαι (ἡ ἀπελήκιυθα), ὑπερσ. φχόμην (ἡ ἀπεληλύθειν). Ρημ. οἰχητέον.

Σημ. 1. Θεμ. οἰχ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε- :) οἰχ-ε-. Τὸ ὁ. οἰχομαι ἀποθ. μετ' ἐνεργ. ἀμτβ. σημ. ὃν κατὰ μὲν τὸν σχηματισμὸν εἰναι ἐνεστώς, κατὰ δὲ τὴν χρονικὴν σημ. παρακείμενος (ὅρα εἰσαγ. § 18, α'), ὥσαντως καὶ δὲ κατὰ σχηματισμὸν πρτ. φχόμην ἔχει σημ. ἀσρ. ἡ ὑπερσ. Τούτου δ' ἐνεκα τὸ ὁ. είναι ἐλλειπτικὸν καὶ οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληρούνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ο πρκ. φχημαι μτγν.

Σημ. 2. Τὸ οἰχομαι συντασσόμενον κατηγ. μετοχῇ δεικνύει τὴν ταχεῖαν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπὸ τῆς μετ. δηλούμενης πράξεως: φχετο ἀπειών=εφυγε ταχέως (ὅρα λανθάνω σημ. 2). Ἀπαντῷ δὲ καὶ οὐνθ. μετά τὸν προθ.: παρά, κατά, διά, ἔξ.

Σημ. 3. Συνών. : ἀπέρχομαι, φεύγω, ἀποδιδράσκω. 'Αντίθ.: ἕρχομαι, ἀφικνοῦμαι, ἡκω, σφέζομαι.

Φέωνέζωματικός (=παρατηρῶ τὴν πτῆσιν ἡ τὴν φωνὴν τῶν πτηνῶν, ἵνα λάθω ἐκ τούτων σημειῶν τι καὶ προμαντεύσω τὸ μέλλον καὶ συνεχ-δχ.=προαισθένομαι, γνωρίζω), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. οἰωνιζόμην, [μέσ. μέλ. οἰωνιοῦμαι μτγν.], μέσ. ἀσρ. οἰωνισάμην, (τὰ δ' ἂλλα ἐκ τῆς περιφράσεως οἰωνοῖς χρώμαι), πρκ. οἰωνοῖς κέχοημαι, ὑπερσ. οἰωνοῖς ἐκεχροίημην. Ρημ. [οἰωνισματικός, οἰωνισμός, οἰωνιστής, (θηλ. οἰωνιστριακός) ἐξ οὗ] (οἰωνιστικός), [οἰωνιστήρ, ἐξ οὗ (οἰωνιστήριον)].

Σημ. 'Ἐκ τοῦ οἰωνὸς (=ἐκ ὑρᾶς περιέμενὸν καὶ ἐλευθέρος οἱ ἀνατνέον πτηνόν), ὅπερ ἐκ τοῦ λατ. avis, θέμε.: αΕτ-, αΕτ-ωνδς=οΕτ-ιωνός=οἰωνὸς (πρβλ. κοινὸν-κοιν-ωνός καὶ διά. τὴν τροπὴν τοῦ α εἰς ο τά: ἀρχὴ δρχαμος. ἀκρις—ἀκριόεις). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀνάλογίαν τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-ι-ω=) ἐλπίζω· διθεν θ. ἀναλογικὸν οἰωνίδ-. Τὸ ὁ. δὲ λαμβάνει μεζησιν (πρβλ. οἰκουρῶ καὶ πάντα τὰ ἐκ τοῦ οἰστροῦ παράγοντα ἡ παραστάνθ). : οἰστράω, οἰστρηλατῶ.

Ωκνησθε (ἀμτβ.=βραδύνω, φοδοῦμαι, διστάζω), πρτ. ὕκνουν, μέλ. ὕκνησω, ἀσρ. ὕκνησα, πρκ. ὕκνησας ἔχω, ὑπερσ. ὕκνησας είχον. Ρημ. ὕκνητέον.

Σημ. 'Ἐκ τοῦ ὕκνος (ἐξ οὗ καὶ ὕκνηθδς) κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ) κρατῶ. Τὸ ὁ. ἀπαντῷ καὶ οὐνθ. μετά τῆς ἀπὸ καὶ κατά: ἀποκνῶ (=ἐκ φόρου ἀποφρέγω), κατοκνῶ (=πολὺ ὕκνω). 'Αντὶ τοῦ ὕκνω λέγεται καὶ μετότος εἰμι ὕκνον, ὕκνος ἔστι μοι ποιεῦν τι· ὡς μτβ. δὲ τοῦ ὕκνω λαμβάνεται ἡ φράσις: ὕκνον παρέχω (ἢ φέρω) τινὶ καὶ ὕκνον ἐντίθημι τινι. Ως παθ. δέ:

ἄκτος ἐγγίγνεται. Συνών. : δέδοικα, φοβοῦμαι, ἐν φόβῳ εἰμί, δρκωδέω· ὁ, δει-
μαίνω, πτήσσω, βραδύνω, μέλλω. Ἀντίθ. : ἔγχειρω τινι.

***Δλιγαρχέοιμαι· ούμαι** (=δλιγαρχικῶς κυθεργάμαι) ἀποθ.
μετὰ παθ. διαθ. καὶ ἀρ. ὠλιγαρχήθην, τὰλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν
περιφρ.: δλιγαρχίαν ἔχω ἢ κατ' δλιγαρχίαν πολιτεύω.

Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ δλίγοι καὶ ἄρχειν. Τὸ δλίγαρχος ἢ δλιγάρχης
(εξ οὗ καὶ δλιγαρχία καὶ δλιγαρχικὸς) ἄχρηστον.

***Δλιγαρχώ· ὁ** (=δλίγον φροντίζω, ἀμελῶ), πρτ. ὠλιγάρχουν,
μέλ. δλιγαρχήσω, ἀρ. ὠλιγάρχησα, πρκ. δλιγαρχήσας ἔχω, δπερσ. δλιγα-
ρήσας είχον. Παθ. δλιγαρθοῦμαι, παθ. ἀρ. ὠλιγαρήθην, καὶ πρκ. ὠλι-
γάρημαι, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. ἀμελῶ κλ. ἢ τῶν
περιφράσεων αὐτοῦ. Ργμ. [δλιγάρχησις], δλιγαρχητέον.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ δλίγαρχος, δπερ ἐκ τοῦ δλίγοις καὶ τοῦ
ποιητ. ἄρα (=φροντίς) σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τὸ κούτος (θ. κρατεσ-) ἀρατῶ. Τὸ ἄρα παρὰ πεζ. ἀπαντῷ μόνον ἐν τοῖς συνθ. Θυραρός, [τιμωρός καὶ
πνλωρός]. Ἀντί τοῦ δλιγαρχῶ λέγεται καὶ δλιγάρχως ἔχω (ἢ διάκειμα) περός τι,
ἐν δλιγαρικά ποιοῦμαι τε καὶ εἰς δλιγαρχίαν τρέπομαι τινος. Συνών. : ἀμελῶ,
οὐ φροντίζω, οὐκ ἐπιμέλοῦμαι, δρστανεύω, ἔρθημα. Ἀντίθ. : τῷ δλιγαρχῷ εί-
λειν τινος ποιοῦμαι κλ.

***Δλισθάνω** [καὶ ποιητ. καὶ μτγν. δλισθαίνω] (=γλιστρῶ), παρ.
Ἄττ. μόνον ὁ ἐνεστ. ἀπαντᾷ, πάντα δὲ τὰλλα [ἥτοι : ὁ πρτ. ὠλίσθαί-)]
νον, μέλ. δλισθήσω, ἀρ. α' δλισθησα καὶ β' δλισθον, πρκ. δλισθηκα
καὶ δπερσ. δλισθήκειν] ποιητ. καὶ μτγν., ἀτινα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν
συνωνύμων. Ργμ. [δλισθησις, δλισθημα, δλισθος (εξ οὗ δλισθηρός), δλι-
σθητός (εξ οὗ εύσλεσθητος καὶ δλισθητικός)].

Σημ. Θέμ. δλισθ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφ. -αν καὶ -j-) δλισθ-αν-
καὶ (δλισθ-αν-j=) δλισθαιν-. Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ διά:
ἀπ(δ)ολισθαινω (=ξεγλιστρῶ, ξεφεύγω). Συνών. : διαδύομαι, ὑπεκφεύγω,
ὑπεξέρχομαι, ὑπεκχωρέω, ἐκνεύω.

***Δλλυμεις** καὶ σπν. δλλύω (=καταστρέψω, φονεύω, ἀφανίζω) ἀ-
πλοῦν ποιητ., παρ' Ἀττ. δὲ πεζ. δείπτετε σύνθ. καὶ ίδιᾳ μετὰ τῆς ἀπό:
ἀπόλλυμι καὶ ἀπόλλω, πρτ. ἀπόλλυν καὶ ἀπόλλυν, μέλ. ἀπολῶ [καὶ
ποιητ. μτγν. ἀπολέσω], ἀρ. ἀπώλεσα, πρκ. ἀπολόλεκα, δπερσ. ἀπολω-
λέκειν καὶ μετ' ὅλ. μ. ἀπολωλεκώς ἐσομαι. Παθ. ἀπόλλυμαι, πρτ. ἀπωλ-
λύμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἀπολοῦμαι, μέσ. ἀρ. ὡς παθ. ἀπωλόμην,
[παθ. μέλ. ἀπολεσθήσομαι, παθ. ἀρ. ἀπωλέσθημ μτγν.], ἐνεργ. πρκ. β'
ὡς παθ. ἀπόλωλα (=εἰμαι χομένος), δπερσ. ἀπολώλειν. Ργμ. ἀπό-
λεια, δλεθρος, [δλετήρ (εξ οὗ θηλ. δλέτειρα)], παν-ώλης, ἔξ-ώλης, προ-
ώλης.

Σημ. 1. Θέμ. δλ-, ἐξ οὗ (προσλήψει μὲν τοῦ προσφ. -νν καὶ ἀφομοιώσει τοῦ
πρ- πρός τὸ λ. (όλ-νν=) δλλυ, ἐξ οὗ οἱ ἐνεστ. καὶ πρτ. καὶ (προσλήψει δὲ τοῦ
προσφ. -ε-.) δλ-ε-, ἐξ οὗ οἱ λοιποὶ ζρόνοι. Ο θέμ. ζαρακτ. ε τοῦ θέμ. δλε- δέν
ἐκτείνεται πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένον τελῶν κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -έω
ζημάτων, ἀτινα τηροῦσι τὸν ζαρακτῆρα ε πανταχοῦ βραχὺν (ὅμα αίδοῦμαι σημ.).
Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προσθέσ. ἐκ καὶ διά. Οἱ συγτελικοὶ ζρόνοι.

λαμβάνουσιν Ἀττ. ἀναδιπλασιασμόν. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμέναντόν.

Σημ. 2. Συνών. καὶ περιφρ.: ὅλεθρον φέρω τινί, φθείρω (ὅπερ ὅμοις θνήστος καὶ διαφέρει, καθ' ὃ τὸ μὲν ἀπόλλησμα = ἀφανίζω ἐντελῶς, τὸ δὲ φθείρεσσε = μεταβάλλω τι ἐπὶ τὸ χεῖρον), διαφθείρω, ἀναιρῶ, καθαιρῶ, καταλύω, λυμαίνομαι, λωθόμαι, ἀφανίζω, ἔξολοθρεύω, διεργάζομαι, καταστρέφω. Ἀντιθ. δὲ τῷ ἀπόλλησμα εἶναι τά : σφέσω, κτῶμαι.

Όλοκαυτέω-ῶ (=προσφέρω δλόκαυτον, τ. ἐ. θύμα καίσμενον δλον ἐπὶ τοῦ βρωμοῦ, κάρυω δλοκαύτωμα, θυσιάζω), πρτ. ὁλοκαύτουν, μέλ. θύσω [καὶ μτγν. δλοκαυτίσω], ἀσρ. ὁλοκαύτησα, πρκ. τέθυκα, ὑπέρσ. ἐτεθύκειν.

Σημ. Τὸ ḥ. εἶναι παρασύνθ.. ἐκ τοῦ [δλόκαυτος]. Συνών.: θύνω (ἢ ἰδεῖ), κατθιερεύω, δλοκαυτόω, σφαγιάζομαι, βουσθυτῶ.

Όλολύζω (=φωνάζω μεγαλοφώνως, κραυγάζω ἐκ χαρᾶς ἢ λύπης, κράζω μεγαλοφώνως πρὸς τοὺς θεοὺς ἵκεσίας τε καὶ εὐχαριστίας ἔνεκα), πρτ. ὁλόλυζον, μέλ. ὁλολυγῆ ψούσθομαι [καὶ ὁλολύξω μτγν.], ἀσρ. ὁλόλυξα, πρκ. ὁλολυγῆ κέχρημαι, ὑπέρσ. ὁλολυγῆ ἐκεχρήμην. Ρημ. ὁλολυγῆ, [ὁλολυγών, ὁλόλυγμα, ὁλολυγμός].

Σημ. Ἐπ τοῦ πεποιημένου θέμ. [δλ- (συγγ. τῷ ὑλ- τοῦ ὑλά-ω = ὑλαιτῶ), ἔξ οὗ δι' ἀναδιπλώσεως] δλ-ολ-, ἔξ οὗ προσλήψει τῆς παραγωγ. καταλ.. -νζω : δλολύζω (πρβλ. λατ. ul-ul-o). Τὸ ḥ. σχηματίζεται καὶ ἀναλογίαν τῶν εἰς -ζω οὐρανισκοφωνολίπτων (πρβλ. κράζω): οὐνέν θέμ. ἀναλογικὸν δλολυγ-. ἔξ οὗ πόντες οἱ κρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ὅρη. Τὸ δλολύζω λέγεται συνήθως ἐπὶ γυναικῶν· ἔχει δὲ τὸ ν μαρδὸν (ὅρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.). Τὸ ḥ. λέγεται καὶ περιφρ. = δλολυγῆ κρῶμαι. Συνών. ἰδε κρᾶξω σημ.

Όλοφρύζομαι (=θρηγῷ, τίλλων τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς κλαίω), ἀποθ. μέσ., πρτ. ωλοφρύσουμην, μέσ. μέλ. δλοφρύσομαι, μέσ. ἀσρ. ωλοφρύσαμην, παθ. ἀσρ. ως ἐνεργ. ωλοφρύζημην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν περιφρ. ἢ συνωνύμων. Ρημ. δλόφυρσις, δλοφυρμός.

Σημ. Θέμ. δλοφρύ-, ἔξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j- : δλοφρύρο- j-o-μαι = δλοφρόδομαι) δλοφρύρομαι. Τὸ ḥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Ἀντὶ τοῦ δλοφρόδομας λέγεται καὶ δλοφυρμῶ κρῶμαι, δλόφυρσιν ποιοῦμαι καὶ πρὸς δλοφυρμὸν τρέπομαι. Συνών. ἰδε δδύρομαι σημ.

Όμιλέω-ῶ (=εἰμι καὶ ὅμοι μὲν ἄλλους, συναναστρέφομαι, πλησιάζω, διατρίω, ἀσχολοῦμαι), διαλόν. Ρημ. [διμίλημα], διμιλητής [ἴον θηλ. διμιλήτρια], ἔξ οὗ διμίλητος, [διμιλητός, ἔξ οὗ] (ἀνομιλητος).

Σημ. Τὸ ḥ. εἶναι παρασύνθ.. ἐκ τοῦ δμιλος (ὅπερ ἐκ τοῦ δμος, δμοῦ καὶ ἥη), ἔξ οὗ καὶ δμιλία (=συναναστροφή, συνδιάλεξις): σχηματίζεται δὲ καὶ ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Ἀντὶ τοῦ δμιλῶ λέγεται καὶ δμιλές κρῶμαι καὶ δμιλίαν ποιοῦμαι. Συνών.: σύνειμι, συγγίγνομαι, συνδιατρέψω, κρῶμαι, συμμείγνυμαι, πλησιάζω.

Όμινυμέ καὶ ὅμνυώ (=κάμνω δρκον, δρκίζομαι), πρτ. δμνυν καὶ δμνυσον, μέσ. μέλ. ως ἐνεργ. δμοῦμαι [καὶ μτγν. δμόσω καὶ δμόσομαι], ἀσρ. δμοσα, πρκ. δμωμοκα, ὑπέρσ. δμωμόκειν, μετ' ὅλ. μ. -δμωμοκῶς ἐσομαι. Παθ. καὶ μέσ. -δμνυμαι, πρτ. δμνύμην, παθ. μέλ. δμοσθήσομαι, παθ. ἀσρ. δμόσθηην, μέτ. ἀσρ. δμοσάμην, παθ. πρκ. δμώμο-

ται (γ' πληθ. θμάτιονται καὶ μτχ. θμωσμένος), οὐπερσ. ωμάτιοτο, (τὰ δὲ ἄλλα ἐλλειπουσιν). Ρημ. δρόκος, συνωμότης (ἔξ οὖ συνωμοσία, [καὶ ἐκ τῶν ἀχρήστων : ἀντύπωμότης τὰ] ἀγρωμοσία καὶ ὑπερμοσία), ἀπώμοτος, ἀνώμυτος, ἔννόμυτον.

Σημ. 1. Θέμ. δμ-, ἔξ οὖ προσλήψει μὲν τοῦ προσφύμ. — νν : δμ-νν, ἔξ οὖ ἔνεστ. καὶ πρτ.: προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. -ο- (ὅρα εἰσαγ. § 6, 2 σημ.) δμ-ο-, ἔξ οὗ οἱ λειποὶ χρόνοι. Τὸ δὲ ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον μετὰ πλείστων προσθέσεων. Τὸ θέμ. δμο- δὲν ἔκτεινε πρὸ τῶν ἀπὸ συμφ. ἀρχομένον όρη. τελῶν καὶ παρογγαγ. καταλήξεων τὸν γαρακτῆρα ο (πρβλ. καὶ ἄρδω). προσλαμβάνει δὲ παρογγαγ. καταλήξεων τὸν γαρακτῆρα ο (πρβλ. καὶ ἄρδω). προσλαμβάνει δὲ παρογγαγ. καταλήξεων τὸν γαρακτῆρα ο (πρβλ. καὶ ἄρδω). προσλαμβάνει δὲ παρογγαγ. καταλήξεων τὸν γαρακτῆρα ο (πρβλ. καὶ ἄρδω). προσλαμβάνει δὲ παρογγαγ. καταλήξεων τὸν γαρακτῆρα ο (πρβλ. καὶ ἄρδω). προσλαμβάνει δὲ παρογγαγ. καταλήξεων τὸν γαρακτῆρα ο (πρβλ. καὶ ἄρδω). προσλαμβάνει δὲ παρογγαγ. καταλήξεων τὸν γαρακτῆρα ο (πρβλ. καὶ ἄρδω). προσλαμβάνει δὲ παρογγαγ. καταλήξεων τὸν γαρακτῆρα ο (πρβλ. καὶ ἄρδω). προσλαμβάνει δὲ παρογγαγ. καταλήξεων τὸν γαρακτῆρα ο (πρβλ. καὶ ἄρδω). προσλαμβάνει δὲ παρογγαγ. καταλήξεων τὸν γαρακτῆρα ο (πρβλ. καὶ ἄρδω). προσλαμβάνει δὲ παρογγαγ. καταλήξεων τὸν γαρακτῆρα ο (πρβλ. καὶ ἄρδω).

Σημ. 2. Συνών. τῷ δμνυμ καὶ περιφρ.: πίστεις (ἡ δεξιάς) δίδωμι τινι καὶ πίστεις ποιοῦμαι τινι (ῶν παθ. εἶναι: πίστεις (ἡ δεξιάς) λαμβάνω παρά τινος), δροκίζομαι, δροκον ποιοῦμαι, δροκον δίδωμι τινι, δροκοῦμαι [δροκωμότεω].

Φρολογέω·ώ (=λέγω τὰ αὐτὰ μὲ ἄλλον τινά, συμφωνῶ, παραδέχομαι) δμαλόν. Ρημ. [όμολόγησις], δμολόγημα, [όμοιογητής], δμολογητέον.

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ δμόλογος (ὅπερ ἐκ τοῦ δμοῦ—λέρω), ἔξ οὗ καὶ δμολογία σηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) δματῶ. Τὸ δὲ ἀπαντᾶ καὶ σύνθ., ὃ δὲ μέρον ἀείποτε σχεδόν μετὰ τῆς διά. Τὸ ἔξομολογοῦμαι εἶναι ἀποθ. μτγν. Ο μτγν. ἔνεργον τύπος ἔξομολογῶ τίθεται ἐπὶ δμοτῆς σημ. τοῦ συγκατανεύων, ὑπισχνοῦμαι. Ἀντὶ τοῦ δμολογῶ λέγεται καὶ: δμολογία ποιοῦμαι καὶ παθ. δμολογία γίγνεται. Συνών.: σύμφημι, συνάδω, συμφωνῶ, συντίθεμαι (τινι). Ἀντίθ.: διαφωνῶ, ἐναντία λέγω, ἀπάδω.

Ομονοέω·ώ (ἀμτδ.=είμαι σύμφωνος), πρτ. δμονόουν, μέλ. δμονοήσω, ἀρό. δμονόησα, πρκ. δμονοήσας ἔχω, οὐπερσ. δμονοήσας είχον. Ρημ. δμονοητικός, δμονοητέον.

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ δμόνοος-ους, ἔξ οὗ καὶ δμόνοια σηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Ἀντὶ τοῦ δμονοῶ λέγεται καὶ: εἰς δμόνοιαν καθίσταμαι καὶ ἔστι μοι δμόνοια πρός τινα· ώς μτβ δε: δμόνοιαν ἐμβάλλω τινὶ καὶ εἰς δμόνοιαν καθίστημι τινα. Συνών.: δμογνωμονέω·ώ, σύμφημι, σι τάδω, συμφωνῶ, δμολογῶ, δμοδοξέω·ώ, δμοφρονέω·ώ. Ἀντίθ. τό: στασιάζω, [διχογονοέω], διχογνωμέω.

Ονειδίζω (=χλευάζω, κατηγορῶ, θρίξω), πρτ. ωνείδιζον, μέλ. δνειδιῶ (καὶ μτγν. δνειδίσω), ἀρό. δνειδίσα, πρκ. ωνείδικα, οὐπερσ. ωνειδίκειν. Παθ. (μόνον) δνειδίζομαι, τὰ δὲ ἄλλα μτγν. δντα ἀναπληροῦνται διὰ περιφρ. Ρημ. [δνειδίσιτε, δνειδίσμα, δνειδίσμός, δνειδίστης (ἔξ οὗ δνειδίστικός) η δνειδίστηρ], δνειδίστεον.

Σημ. 1. Εκ τοῦ δνειδος (=ῦβοις, κατηγορία παρὰ ποιητ. δὲ καὶ φήμη, ἔπαινος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἔλπιτος (ἔλπιδ-ι-ω=) ἔλπιζω, καθ' ὃ καὶ (ἔθος) ἔθιζω, (νόμος) νομίζω κλ. ὅθεν θέμι. ἀναλογικὸν δνειδιδ. ἔξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλήν του ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ὄγκατικά.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ δνειδιζω (οὐτινός συγών. ίδε κατηγορῶ σημ. 2.) λέγεται καὶ: δνειδος φέρω τινι, εἰς δνειδος τίθημι τινα, δνειδος περιάπτω τινι, εἰς δνειδη καθίσταμαι τινα. Ως παθ. δὲ: δνειδος γίγνεται μοι, δνειδει εν(συν)έχομαι καὶ δνειδη ἔχω (η ἴσχω).

Ονένημε (=ώφελό) (μόνον τὸ γ' ἐγ. θνίνησιν) ἀπαρ. δηινάναι

καὶ μτχ. θηλ. δινίασα), πρτ. ὠφέλουν, μέλ. δνήσω, ἀόρ. ὄνησα, πρχ. ὠφέλημο, ὑπερσ. ὠφελήμειν. Μέσ. δνίναμαι (= ὠφελούμαι) (μόνον καθ' ὄριστ. εὐκτ. καὶ ἀπαρέμφ.), πρτ. δνινάμην, μέσ. μέλ. δνήσομαι, μέσ. ἀόρ. β' [δνάμην μτγν.], καὶ] Ἀττ. δνήμην (μόνον καθ' ὄριστ., εὐκτ. δνα!-μηγ, δναιο κλ. καὶ ἀπαρέμ. δνασθαι], παθ. ἀόρ. δς μέσ. δνήθην (μόνον δνηθῆναι) πρχ. ὠφέλημαι [καὶ μνγν. δνηματ], ὑπερσ. ὠφελήμην. Ρημ. δνησις, [ἐξτοῦ δνισμος], [δνητός, ἐξ οὐ] (ἀνόνητος), [δνητέος].

Σημ. Τὸ δ. εἶναι ἔλειπτικὸν (ὅρῳ εἰσαγ. § 17). "Εγει δὲ θέμ. 1) ἀσθ. δνα! καὶ ισχ. δηγ-, ἐξ οὗ δι' ἔνεστ. ἀναδιπλ. μετὰ τὸ ο : δ-νι-νη μι· καὶ 2) ὠφελε-. Ο μέσ. ἔνεστ καὶ μέσ. ἀόρ. β' τοιί-ονται ἐν τῇ εὐκτ. κατὰ τὰ εἰς -ω βαρύτονα" (πρβλ. ἐπρόλημην (ῶροῦμαι) καὶ τά : ἄγαμαι, δνηματ, ἐπίσταμαι, κρέμαμαι). "Αντὶ τοῦ δνίναμαι λέγεται καὶ : δνησιν ἔχω τυρός. Συνών. ὠφελῶ, λυσιτελῶ, συμβάλλομαι συμφέρω, ἀντίτω ἀμύνω, ἀρήγω, βοηθῶ, ἐπικονρῶ, τιμωρῶ. Αντίθ. ίδε βλάπτω σημ.

*ΘΝΩΙΛΑΞΩ (= φωνάζω, καλῶ κατ' δνομα), ὁμαλόν. Ρημ. δνομαία, [δνόμασις, δνόμαστις, δνομαστήρη ή δνομαστής, ἐξ οὐ], (δνομαστήσ), δνομαστός, δνομαστέον.

Σημ. "Ἐκ τοῦ δνοματοῦ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (αδ-γ-ω=) -αξω ὁδοντεφ." δ. θέμ. ἀναλογ. δνομαδ., ἐξ οὗ πάντες οἱ γρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τα δημ.: (πρβλ. καὶ ἀγοράζω σημ.). Τὸ δ. ἀπαντῦ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προοῦ: ἐπλ. διὰ καὶ κατά. "Αντὶ τοῦ δνομάζω λέγεται καὶ : δνοματίθεμαι τινι· ἀντὶ δὲ τοῦ δνομάζομαι καὶ: ἀκούω, δνομά- ἔστιν ἐμοὶ καὶ δνοματίθεμαι τινις. Συνών. καλῶ, προσαγορεύω, βοῶ, λέγω, φωνῶ.

*ΘΝΞΗΝΩ (= κάμνω τι δξεῖ· καὶ μτφρ. = ἐκερεθίζω, ἐξεγείρω), ἀπλοῦν ποιητ. καὶ μτγν.. παρ' Ἀττ. δὲ πεζ. ἀείποτε τὸ σύνθ. : παροξύ-νω, πζτ. παρωξῦνον, μέλ. παροξύνω, ἀόρ. παρωξῦνα, πρκ. παροξύνας ἔχω [καὶ ὕξυγκα μτγν.]. Πρθ. καὶ μέσ. παροξύνομαι, πρτ. παρωξυνόμην, [παθ. μέλ. δξηνθήσομαι μτγν.]. παθ. ἀόρ. καὶ ως μέσ. παρωξύνθην, πρκ. παρωξῦμαι [καὶ μτγν. παρωξῦσμαι], ὑπερσ. παρωξύμην. Ρημ. παροξυσμός, [παροξυντής, ἐξ οὐ] (παροξυντικός), [δξηντήρ, δξην-τέον].

Σημ. "Ἐκ τοῦ δξεῖς κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνη (ἀμυν-γ-ω=) ἀμύνω, καθ' ὅ καὶ (βαθὺς) βαθύνω, (αἰσχος) αἰσχύνω, (λαμπρός) λαμπρύνω" κλ. "Οθεν θέμ. ἀναλογ. δξεῖν. ἐξ οὗ πάντες οἱ γρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τα δηματικά. Συνών. 1) Φήγω, ἀκονάω-ῶ 2) ἐρεθίζω, δρυῶ (μτβ.), διε-γίζω, δργίζω, θαρσύνω, δια(παρα)κελεύομαι.

*ΘΠΙΣΘΙΦΟΨΥΛΑΚΕΩ-ῶ (= εἰμαι ὀπισθοφύλαξ, φυλάττω τὸ ὀπισθευνόμερος τοῦ σιρατοῦ), πρτ. ὀπισθοφυλάκουν, [μέλ. ὀπισθοφύλακής], ἀόρ. ὀπισθοφυλάκησα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ : ὀπισθοφύλακες εἰμι.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὀπισθοφύλακες, ἐξ οὗ καὶ ὀπισθοφυλα-κέα σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ.

*ΘΠΙ-ΞΩ (= διδω εἰς τινα ὥπλα, ἐξοπλίζω, ἐτοιμάζω, παρατηκεύ-ζω), πρτ. ὥπλιζον, μέλ. ὥπλιῶ [καὶ ὥπλισω μτγν.], ἀόρ. ὥπλισα, πρκ. ὥπλα δέδωκά (τινι) [καὶ ὥπλικα], ὑπερσ. ὥπλα ἐδέδωκεν (τινι!) [καὶ ὥ-πλικεν]. Μέσ. διδλίζομαι, πρτ. διδλιζόμην, μέλ. διδλιοῦ μαι [καὶ διδλισ-μαι ποιητ. καὶ μτγν.], μέσ. ὥπλ. διδλισάμην, παθ. ὥπλ. καὶ ως μέσ.

ῶπλίσθην, πρκ. ὥπλίσμαι, ὑπερσ. ὠπλίσματν. Τημ. ὅπλισις, ὅπλισμα, [ὅπλισμός, ὅπλιστής], ὅπλιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ δπλον κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-ι-ω=) -ίζω ὁδοντοφ. (πρβλ.: ἔπλιξω, μερίζω). ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν δπλιδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ ποτ.) καὶ τὰ δημ. Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἐξ καὶ κατά· παρόν δὲ μηγν. καὶ μετὰ τῆς ἀπό διφορπλιζω (=ἀφαιρῶ τὰ δηλα τινός). Ἀντὶ τοῦ δπλιξω λέγεται καὶ δηλα τινὶ δίδωμι, ἀντὶ δὲ τοῦ δπλιζομαι λέγεται καὶ : ἐν δηλοις εἰμι, δηλα τιθεμαι (ἢ ἔχω). Συνών.: θωρακίζω, δχυρῶ, συσκευάζω, σταθασκευάζω, εἰσεμάζω, σάττω.

***Ὅπλιτεύω** (=εἰμι· δηλιτης), μέλ. δηλιτεύσω, ἀόρ. ὠπλίτευσα, ταλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφρ. : δηλιτης εἰμι. Τημ. δηλιτεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ δηλιτης (ὅπερ ἐκ τοῦ δηλον), ἐξ οὗ καὶ δηλιτικὸς κατ' ἀναλογίαν τοῦ δηλεύ-δηλεν.

***Ὥπλιοφορέω-ώ** (=φέρω δηλα, εἰμι· ὠπλισμένος) καὶ μέλ. δηλιοφορήσω, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ. : ἐν δηλοις εἰμι.

Σημ. Τὸ δ. είναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ δηλιοφόρος (ὅπερ ἐκ τοῦ δηλα καὶ φέρω), ἐξ οὗ καὶ δηλιοφορία σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κράτεο-) κρατῶ.

***Ὥπτηάω-ώ** (ἐπὶ ἄρτου, κρέατος, πηλίνων ἀγγείων κλ.=ψήνω), ἀόρ. ὠπτησα. Ηθ. δητῶμαι καὶ πρκ. ὠπτημαι (ῳπτημένος), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Τημ. [Ὥπτησις (ἐξ οὗ δηπήσιμος), δηπητήριον, δηπάνιον ἢ δηπανεῖον], δηπός [ἐξ οὗ δηπ-αλέος]: πρβλ. θύρρος· θαραλέος.

Σημ. Θέμ. δηπτα· Συνών. ίδε ἔφω σημ. 2.

***Ὥράχω-ώ** (=χντιλαμβάνομαι διὰ τῶν ὄφθαλμῶν, βλέπω, ἐννοῶ, κατανοῶ κλ.), πρτ. ἐφόρων, μέσ. μέλ. δις ἐνεργ. δηψομαι, ἀόρ. β' εἶδον, (ὑποτ. ίδω· εὔκτ. ίδειμι· προστ. ίδε η ίδε· ἀπαρ. ίδειν· μτχ. ίδών), πρκ. ἐδρακα [καὶ μτγν. ἐδρακα] καὶ σπν. δηπωπα, ὑπερσ. ἐδράκειν καὶ ἐδρακῶς ἦν. Ηθ. δηρῶμαι, πρτ. ἐφόρωμην, παθ. μέλ. δηφθησομαι, παθ. ἀόρ. ὠφθηην, πρκ. ἐδράκαιαι καὶ σπν. δημαι, (δψαι, δηπται κλ.). Μέσ. δηρῶμαι, πρτ. ἐφόρωμην, μέσ. ἀόρ. -ειδόμην (ὑποτ. -ιδωμαι· εὐκτ. -ιδοίμην, [προστ. ίδού, ω; ἐπίτρο·]· ἀπαρέμη. -ιδέσθαι· μτχ. -ιδόμενος), πρκ. ἐδρακα ἐμαυτὸν (ἐδρακας σεαυτὸν κλ.), ὑπερσ. ἐδράκειν ἐμαυτὸν κλ. Τημ: δψις, [δηπή], δημα, δηφ-θαλ-μός, δψις, [δηπήρ, δηπός, δηπέον, δηρασις], δραμα, [δρατός, δρατέος].

Σημ. 1. Τὸ δ. είναι ἐλλειπτικὸν (ὅρα εἰσαγ. § 17). Ἐγειρ δὲ θέμ. 1) (Φορα. =) δρα-· 2) δηπ-· καὶ 3) Φιδ-. Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προσθέσεων. Ο ποτ. προεκτηνεν ἐκ τοῦ ἐ-Φόρα-ον=ἡδραον=ἐδρων (πρβλ.. κατάγνυμι καὶ ἀνοίγω): διασύνεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐνεστῶτος: πρβλ.. ἐστομαι-ειπόμην ἐσπόμην. Ο ἀόρ. β' λαμβάνει συλλαβ. αὐξησιν διη τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ θέμ. F: (ἐ-Φιδ-ον=) εἰδον, ἐν δὲ τῷ β' ἐνικῷ προσώπῳ τῆς προστακτ. τονίζεται η ἐπὶ τῆς ληρούσις η ἐπὶ τῆς παραληγούσης (πρβλ.: ἐλθέ, εὐρέ, εἰπέ, λαβή (ἢ λάβε)). Ο πρκ. (Ἐ-δρακα=) ἐδρακα εὐηρται παρὰ μηγν. καὶ ἐδρακα κατ' ἀναλογίαν τοῦ ποτ., ὃ δὲ β' πρκ. δηπωπα λαμβάνει Αττ. ἀναδιπλασιασμόν. Ο γαρακτήρ α τοῦ θέμ. δρα- ἐκτείνεται πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου όημ. τελῶν εἰς ἄ μικρὸν καὶ οὐχὶ εἰς η, διότι προιγεῖται ρ.

Σημ. 2. Τὸ δημ. δηφ-θαλ-μός προσθλαμβάνει ως ἐπένθεμα τὴν συλλαβὴν θαλ-

Τὸ μέσ. ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμένως : δρῶ ἔμαυτὸν καὶ περιορῶ ἔμαυτὸν. Σύνωνυμα τῷ δρῶ ἵδε βλέπω σημ.

Οργέζω (=κάμνω τινὰ νὰ ὀργισθῇ), πρτ. -ῶργιζον, μέλ. -ῶργιζομαι, ἄρ. ὕδρος. ὥργιζα, (τὰ δ' ἄλλα ἔχ τῶν περιφρ. ητοι :) πρκ. δργῆν ἐμ πεποίηκά (τινι), ὑπερσ. δργήν ἐνεπεποιήκειν. Μέσ. δργίζομαι, πρτ. δργίζομην, μέσ. μέλ. δργισῦμαι, καὶ παθ. ὡς μέσ. δργισθήσομαι, παθ. ἄρ. καὶ ὡς μέσ. ωργίσθην, πρκ. ωργίζομαι, ὑπερσ. ωργίσμην. Ρημ. [δργιστὸς (ἔξ οὐ δργιστικός)], δργιστέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ δργῆ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (ιδ-γ-ω=)-εζω δόδοντοφ. (πρβλ. καὶ αὐλῆ-αὐλίζομαι). ὅδεν θέμ. ἀναλογ. δργῖδ., ἔξ οὐ πάντες οἱ χρόνοι (πληροῦντοῦ ἐνεστ. καὶ πρ.). καὶ τὰ ὄντα. Τὸ δργίζω στερεῖται παθ. διαθέσεως· ὡς παθ. δὲ λαμβάνεται ἡ περίφρ. : δργῆς τυγχάνω ὑπὸ τινος. Ἀντὶ τοῦ δργίζω λέγεται καὶ : εἰς δργήν καθιστημέ τινα καὶ δργήν ἐμποιῶ τινι. Ἀντὶ δὲ τοῦ μέσ. δργήζομαι (τινι) λέγεται καὶ : δργήν ἔχω ἐπί τινα, δι' δργῆς (ἢ ἐν δργῇ) ἔχω τινά δργήν ποιοῦμαι τινι καὶ ἐν δργῇ ποιοῦμαι τινα, δργίλως ἔχω τινὶ καὶ δργῇ χρωματεῖς τινα.

Σημ. 2. Συνών. τῷ μὲν δργίζω είναι τά : ερεθίζω, παροξύνω, διεγέρω καὶ (μτβ.) δρμᾶ, τῷ δὲ δργίζομαι είναι τά : χαλεπαίνω, θυμόδομαι-οῦμαι, δργανακτῶ, δυσφορέω, δυσανασχετῶ, δυσχεραίνω, σκετλιῶ, ἀκραγολέω-ῶ. Αντί δὲ τοῦ μέσ. δργήζομαι η πρόσος γίγνομαι.

Ωρέγω (=ἐκτείνω, ἀπλώνω τὰς χειρας), πρτ. ωρεγον, [μέλ. δρέξω μτγν.], ἄρ. ωρεξα, πρκ. ἐκτέταπα (τὰς χειρας κλ.) [καὶ μτγν. δρώρεχα], ὑπερσ. ἐξετετάκειν (τὰς χειρας κλ.) [καὶ μτγν. ωρωρέχειν]. Μέσ. δρέγομαι (=ἐπιθυμῶ), πρτ. ωρεγόμην, μέσ. μέλ. -δρέξομαι, μέσ. ἄρ. δρεξάμην, παθ. ἄρ. ὡς μέσ. δρέχθην, [πρκ. ωρεγματι καὶ δρώρεγματι, ὑπερσ. ωρωρέγμην]. Ρημ. δργινά, [ζεξεις, δρεγματα, δρεκτός (ἔξ οὐ δρε-

κτικός, δρεκτέος)].

Σημ. 1. Θέμ. [οεγ- (πρβλ. λατ. reg-o=εὐθύνω) καὶ μετὰ τοῦ προθεματικοῦ ο :] δρεγ-. Τὸ δρ. στερεῖται παθ. διαθέσεως. Συνών. τῷ μὲν δρέγω είναι τά (ἐκ)τείνω, ἀπλῶ, ἐφαπλῶ, προσπχω· τῷ δὲ μέσ. δρέγομαι είναι τά : εφίεμαι, ἐπιθυμῶ, (ἐπι)ποτῶ, βούλομαι, θέλω.

Σημ. 2. Ηαρασχημ. τοῦ δρέγομαι είναι τὸ δρηγνάσματα-οῦμαι (=δρέγομαι, ἐκτείνομαι, ἐξαπλώνομαι), οὗ δέ μέλ. δρηγνήσομαι (μτγν.) καὶ ἄρ. δρηγνήθη-

Ορθόω-ῶ (=σηκώνω τι δρθόν, ἀνορθώνω), ὄμαλόν. Ρημ. [δρθωσις], διώρθωσις, ἐπανόρθωσις, [διόρθωμα, κατόρθωμα], ἐπανόρθωμα, [δρθωτὴς ή δρθωτήρ], ἀδιόρθωτος, ἐπανορθωτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ δρθός, ἔξ οὐ καὶ δρθότης. Τὸ δρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. διά, ἐπὶ καὶ κατά : διρθῶ (=βελτιῶ), ἐπανορθῶ (=ἐπαναφέρω τι εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ δρθήν κατάστασιν. αὐξάνεται δὲ τοῦτο καὶ ἀναδιπλασιάς ται συγχρόνως καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν. ητοι ἐν ἀρχῇ τῆς β' προθ. καὶ μετ' αὐτῆς. (πρβλ. καὶ θνέχομαι, ἀμπέχομαι, ἐνοχλῶ (καὶ τὸ ἀπλοῦν διατετά) καὶ κατορθῶ (=φέρω εἰς καλήν ἔκβασιν). Ἀντὶ τοῦ δρθῶ λέγεται καὶ : δρθὸν τίθημι τι, δρθὸν ἀνίστημι τινα. Συνών. 1) ἐγειρω, ἀνίστημι, ἰδρύω, καίξω 2) θεραπεύω, δυνθμίζω, διορθῶ· 3) διασφέζω, διαφυλάττω.

Ορέζω (=θέτω δρια, διαχωρίζω), δμαλόν. Ρημ. [δρισις, δρισμα, δρισμός], δριστής [(ἔξ οὐ δριστικός), δριστός, ἔξ οὐ] (ἀδριστος, ἐξόριστος), δριστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ δρος (=σύνορον) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπίς-ἐλπίζω (πρβλ. νο-

κίνω σημ.). Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων : ἀπό, διά, ἐξ, ὑπὲρ καὶ πρός. Συγών. διαχωρίζω, διαστέλλω, διακρίνω, τεκμαίρομαι, διαγνω-

σκω, δοκεῖ μοι.

***Ορεάω-ῶ** (μτδ.—θέτω τι εἰς κίνησιν, παρακινῶ, ἐξερεθίζω·
χρήτ.=τιθέμαι εἰς ταχεῖαν κίνησιν, σπεύδω), πρτ. ὕδημων, μέλ., ὕδημή·
σω, ἀόρ., ὕδημησα, πρκ. ὕδημηκά, ὑπερσ. ὕδημήκειν. Μέτ. ὕδημῶμαι (=
φέρομαι ὕδημητικῶς), πρτ. ὕδημόμην, μέσ. μέλ. ὕδημήσομαι, [μέσ. ἀόρ.
ὕδημησάμην, παθ. μέλ. ὕδημηθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ὕδημή-
θην, πρκ. ὕδημημαι, ὑπερσ. ὕδημημην. Ρημ. [ὅρημησις, ὕδημημα], ὕδημη-
θητικόν, ὕδημητός [ἐξ οὐ ὕδημητικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὕδημή. Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Τὸ ὕδημᾶ καὶ ἔνυδομῶ πολ-
λάκις ισοδυναμοῦσι τῷ ὕδημῶμαι. Τὸ παθ. ἐκφέρεται περιφρ.: ὕδημὴ γίγνεται.
Αντὶ τοῦ ὕδημᾶ λέγεται καὶ : ἐν ὕδημῇ είμι καὶ ὕδημὴ ἐμπίπτει μοι. Συγών. ἐπὶ
κέν μτβ. σημ. είναι τά : ἐρεθίζω, παροξύνω, διερείω, (παρ)στρέψω, παρα-
κελεύομαι· ἐπὶ δὲ ἀμτβ. τά : σπεύδω, βιάζομαι, ἐπείγομαι.

***Φρεάτεω-ῶ** (χρήτ.=είμαι εἰς ὕδημον, είμαι ἀραγμένος), πρτ. ὕδ-
ημον, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ.: ἐν ὕδημῳ είμι. Παθ.: -όρημοῦμαι (μό-
νον κατ' ἀπαρέμ. καὶ μτγ.). Ρημ. ἐφοριμή, ἐφόρημησις.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὕδημος κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεῖ) κρατῶ. Ἀ-
παντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων ἐξ, ἐπί, περὶ καὶ ἀντί.

***Φρεάτζω** (μτδ.—όδηγγω, φέρω τὸ πλοῖον εἰς ὕδημα, λιμένα), πρτ.
ὑρμίζον, [μέλ. ὕδημιώ], ἀόρ. ὕδημησα, πρκ. ὕδημίσας ἔχω, ὑπερσ. ὕδημ-
ησας εἶχον. Μετ. ὕδημίζομαι (=εἰσέρχομαι καὶ ἀράζω εἰς λιμένα), πρτ.
ὑρμίζομην, μέσ. μέλ. ὕδημοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ὕδημισάμην, [παθ. μέλ. ὕ-
δημήθησομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ὕδημίσθην, [πρκ. ὕδημίσμαι, ὑ-
περσ. ὕδημίσμην]. Ρημ. [ὅρημισις, ὕδημισμα, ὕδημιστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὕδημος κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-γ-ω=) -ίζω ὕδοντοφων.
πρβλ. καὶ (νόμος-) νομίζω, (θέος-) ἐθίζω κλ'. οὔτεν θέμ. ἀναλογ. ὕδημ-δ-. Τὸ
ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Συγών. τῷ ὕδημίζομαι είναι τά: καταίρω, κατάγομαι,
προσκωπίζω, προσκαταίρω, κατέχω.

***Φρεάτεωδ-ῶ** (=φροῦρομαι, ζειλιῶ κυρ. ἐπὶ ζώων, ἀτινα ἐκ φό-
ρου θέτουσι τὴν σύράν των ὑπὸ τὰ σκέλη), πρτ. ὕδρωδον, [μέλ. ὕδρω-
δήσω], ἀόρ. ὕδρωδησα, πρκ. ἐν ὕδρωδίᾳ γέγονα ἢ πεφόβημαι, ὑπερσ.
ἐν ὕδρωδίᾳ ἐγεγόνειν ἢ ἐτεφοβήμην.

Σημ. Τὸ δ. είναι πάρασύνθ. ἐκ τοῦ ὕδρος (=ὑροοπήγιον) καὶ δέος γίγνε-
ται δ' ἐξ αὐτῶν μὴ , εσολαβούντος συνθ. ὄνοματος. Τὸ δ' ὕδρωδής (ἐξ οὐ καὶ
ὕδρωδία) μτγν. Ἀντὶ τοῦ ὕδρωδῶ λέπεται καὶ ἐν ὕδρωδίᾳ είμι, ἐν ὕδρωδίᾳ
ἔχω, ἐν φόβῳ είμι. Συγών. ἵδε δέδοικα σημ.

***Φρύνττ(σσ)ω** (=καπτω, ἀνοίγω χάνδακα), πρτ. -όρυνττ(σσ)ων,
μέλ. -όρυξω, ἀόρ. ὕρυξα, [καὶ β' ὕρυγον], πρκ. ὕρυξας ἔχω, [καὶ μτγν.
ὕρωρυχα], ὑπερσ. ὕρυξας εἶχον [καὶ ὕρωρυχειν μτγν.]. Παθ. ὕρύττ(σσ)ο-
μαι, πρτ. -όρυνττ(σσ)όμην, παθ. μέλ. α' -όρυχήθομαι, [καὶ β' μτγν. ὕ-
ρωρυχήσομαι], παθ. ἀόρ. α' -ώρυχθην [καὶ β' ὕρυγην, μέσ. ἀόρ. ὕρυξά-
μην], πρκ. ὕρωρυχμαι, ὑπερσ. ὕρωρυγμην καὶ ὕρωρυγμένος ἦν. Ρημ.
[ὅρυξις, ὕρυχή, ὕρυγή], διορυχή, διώρυξ, ὕρυγμα, [ὅρυκτης (ἐξ οὐ ὕρυ-
κτικός), ὕρυκτήρ] (ἐξ οὐ ὕρυκτήριος), ὕρυκτερ], ὕρυκτός, ὕρυκτέον.

Σημ. Θέμ. ὁργή, ἐξ οὗ (προσολήψει τοῦ προσφρ. -j: ὁργή-γ-ω=) ὁργίττω ἢ δρόσσωσ. Τὸ δ. ἀπαντῷ συνήν. σύνθετον μετὰ τῶν προσφ. διά, ἐξ, κατά, παρά· ἔχει δε τοῦ ρραχήν ὅρα εἰσαγ. § 7, β' σημ. Οἱ συντελικοὶ χρόνοι λαμβάνονται τόν? Α' τ. ἀνιδιτάτ. Συνών. καὶ περιφρ.: σκάπτω, τάφρον ἄγω (ἢ ἐλαύνω), φρεατωρυχέω, φρεατρυκτῶ.

Οργέοιμαι-ούμει (=χορεύω) ἀπόθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. ἀμιθ. διαθ.: πρτ. ωργουμην, μέσ. μέλ. ὁργήσομαι, μέσ. ἀόρ. ωργησαμην, πρκ. πεκόρευκα ἢ χορευτής γέγονα, ὑπερσ. ἐκεκορεύκειν ἢ χορευτής ἐγέγονεν. Ρημ. ὁργησις, [ὅργημα, ὁργηστήρ ἢ] ὁργηστής (ἐξ οὐ ὁργηστικός), [ὅργηστρα].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὁργοῦ (=στοῖχος, σειρὰ ὕδιως κλημάτων) κατ' ἀναλογ. τοῦ κράτος (θ. κρατε-σ) κρατῶ—κρατοῦμαι. Τὸ δ. ἀπαντῷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ ἐξ. Συνών. καὶ περιφρ.: χορεύω (καὶ τὸ μὲν ὁργοῦμαι λέγεται κνοίως ἐπὶ ἐνὸς ἐκάστου ἀνθρώπου, τὸ δὲ χορεύω ἐπὶ πολλῶν), σκιρτῶ, πηδῶ, ἄλλοι μαι, ἀσκωλιάζω, χορευτής είμι.

Οστρακέζω (=ψυφίζω, καταδικάζω εἰς ἔξορίαν δι' ὀστράκου, ἔξοστρακίζω, ἔξοριζω), μόνον δ. ἀόρ. ἔξιστράκησα, παθ. ἀόρ. ωστρακίσθην, καὶ πρκ. ωστράκιομαι (ωστρακισμένος), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωγύμων. Ρημ. [ὀστρακισμός (ἐξ οὐ ἔξοστρακισμός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὀστρακον (ἐξ οὐ καὶ ὀστρακίνδα). Τὸ δ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-γω=)-ιζω ὁδοντοφων. (ὅρα ἐλπίζω σημ.). ὅθεν θέμ. ἀναλογ. ὀστρακεῖδ., ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ θημ. Συνών.: ἔξοστρακίζω, ἔξ(ύπερ)οιρίζω, φυγαδεύω, φυγῇ καθυποβάλλω.

Οσφραξένορεις (=օσμήνην αἰσθάνομαι, μυρίζομαι) ἀπόθ. μετ' ἐνεργ. διαθ.: μόνον δ. ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα [ἥτοι: πρτ. ωσφραινόμην, μέσ. μέλ. ὀσφρήσομαι, μέσ. ἀόρ. α' ωσφρηνόμην καὶ β' ωσφρόμην, παθ. μέλ. ὀσφρανθήσομαι, παθ. ἀόρ. ωσφράνθην, πρκ. ωσφρημαι, ὑπερσ. ωσφρήμην] ποιητ. καὶ μτγν.: ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Αττ. διὰ τῶν περιφρ.: ὀσφρησιν ἔχω ἢ ὀσμήνην αἰσθάνομαι. Ρημ. ὀσφρησις [καὶ μτγν. ὀσφραν-σις, ὀσφραντής (ἐξ οὐ ὀσφραντικός), ὀσφραντήρ (ἐξ οὐ ὀσφραντήριος), ὀσφραντὸς ἢ ὀσφρητὸς (ἐξ οὐ ὀσφρητικός)].

Σημ. Θέμ. ὁσ-φρ- (ὅπερ ἐκ τοῦ δξω καὶ φρέω (=εἰσάγω) ἢ φρήν), ἐξ οὗ (προσολήψει τῶν προσφρ. -αν-, -ι- καὶ -ε-: ὅρα εἰσαγ. § 12 καὶ § 16: ὁσφρ-αν-j= ὀσφραιν-, καὶ ὀσφρ-ε-). Ἐν τῇ ιατρικῇ εὑνηται καὶ δ. ἐνεργ. τύπος ὀσφραινω= διδω νὰ μυρισθῇ τις καὶ παθ. τὰ ὀσφραινόμενα = τὰ πρὸς ὀσφρησιν διδόμενα.

Οφεέλω (=είμαι ὀφειλέτης, ὑπόχρεως, χρεωστῶ), πρτ. ωφειλον, μέλ. όφειλήσω, ἀόρ. α' ωφεέλησα καὶ β' ωφελον, πρκ. ωφείληκα, ὑπερσ. ωφειλήκειν. Παθ. όφειλομαι, πρτ. ωφειλόμην, καὶ παθ. ἀόρ. ωφειλήθην (μόνον κατὰ μτχ. όφειληθεῖσα), τὰ δ' ἄλλα ἐλλειπούνται. Ρημ. [ὄφειλή], όφειλημα, [ὄφειλέτης (οὐ θηλ. όφειλέτις)], ἐξ οὐ όφειλετικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὄφελος. Θέμ. ὄφελ-, ἐξ οὗ (προσολήψει τῶν προσφυμ. ν καὶ ε: ὄφελ-ν-ω=όφελλω [Αἰολ. πε-η]. ὄλνυμι=όλλυμι=όφήλω (Δωρικ)= ὄφειλω (Αττ.) ήτοι θέμ. ὄφειλ- καὶ ὄφειλ-ε-. Τὸ δ. ἀπαντῷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς περδ. καὶ ἐν. Ο ἀόρ. β' ωφελον μετ' ἀπαρεμφάτου συντασσόμενος ἔχει ἐπιρρ. σημ.. (=εἴθε). Συνών.: όφειλην (οὐ ίδε).

Οφθαλμεάω· (=πάσχω ὄφθαλμίαν), καὶ ἀόρ. ωφθαλμίσα, τὰ

δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ.: πάσχω τοὺς δρθαλμούς. Ρημ. [δρθαλμίασις].

Σημ. Ἐκ τοῦ δρθαλμία, ὅπερ ἐκ τοῦ δρθαλμός. Τὸ δὲ ἀπαντᾶ καὶ σύνθετά τῆς ἔπει: ἐποφθαλμιά-ῶ (=κυττάζω τι μὲ βλέματα ὀρεκτικά ή φθυνεῖν, ἔχω εἰς τὸ μάτι, ἐπιθυμῶ τινος), οὐτινος συνών. εἶναι τὰ: ἐπιθυμῶ, (ἐπει-) ποθῶ, δρέγομαι, βούλομαι, θέλω.

Ἀφλισκάνω (=ἀφείλω, χρεωστῶ ἐκ καταδίκης εἰς τὸ δημόσιον, καταδικάζομαι εἰς πρόστιμον, χάνω δίκην), πρτ. ὀφλίσκανον, μέλ. δρφλήσω, ἀόρ. β' ὀφλον, (ὑποτ. ὀφλω, εὐκτ. ὀφλοιμ. προστ. ἐλλείπει· ἥπαρ. ὀφλεῖν, μτγ. ὀφλών) πρκ. ὀφληκα, ὑπερσ. ὀφλήκειν καὶ ὀφληκός ἡν. Ἐκ δὲ τῆς παθ. φωνῆς ἀπανθράκων ή μτγ. τοῦ πρκ. ὀφληκός. Ρημ. [ὅφλησις], ὀφλημα (=χρέψεις ἐκ καταδίκης), [ὅφλητής].

Σημ. Θέμι. δρφλ-, ἔξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφ. -ισκ-, -αν- καὶ -ε-) ὀφληκ-αν- καὶ δρφλ-ε-. ὅρια εἰσαγ. § 11, 15, 6. Τὸ δὲ ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς σρός. Συνών. τῷ δρφλησκάνω εἶναι τὸ δρφεῖλω, ὅπερ κιρίως καὶ διαφρέσει, διότι τὸ μὲν δρφλησκάνω = χρεωστῶ εἰς τὸ δημόσιον ἐκ προστίμου ή καταδίκης, τὸ δὲ δρφεῖλω = χρεωστῶ (ἐπειδιωτικοῦ χρέους). Η αὐτὴ δὲ δισφορά ὑφίσταται καὶ ἐν τοις ἔρματ. ὀφλημα (χρηματικὸν πρόστιμον) καὶ δρφεῖλημα (ἰδιωτικὸν χρέος).

Ἀψέζω (=κάμνω τι ἀργά, ἐξώρας, ὁψὲ προσέρχομαι), μόνον δὲ ἐνεστ., τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν περιφρ.: 1) ὁψέ τι ποιῶ 2) ὁψὲ ἀφικνοῦμαι (ἢ προσέρχομαι). Μέστ. ὁψίζομαι (=ἀργά, ἐξώρας πορεύομαι) καὶ παθ. ἀόρ. ως μέσ. (μόνον κατά μτγ.) δρψιθείς, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐπιρρο. ὁψὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπίς ἐλπίζω. Συνών.: βραδύνω, μέλλω, [χρονίζω], ὑστερέω, χρονοτριβέω.

Ἀψοποιέομεν· Ὀψιμας (=παρασκευάζω ὁψα) ἀποθ. μέστ. μόνον δὲ ἐνεστ., τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ.: ὁψα (σιτία) παρασκευάζω. Ρημ. [όψοποιημα, ὁψοποιητής, ἔξ οὗ] (όψοποιητικός).

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασύν.). ἐκ τοῦ δρψοποιεῖς, ἔξ οὗ καὶ δρψοποιία καὶ δρψοποικός· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ κράτος-κρατῶ.

Ἀψωνέω-ῶ (=ἀγοράζω ὁψα, προσφάγια), μόνον δὲ ἐνεστ., τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν περιφρ.: ὕμνομαι (ἢ ἀγοράζω) τὰ ἐπιτήδεια (ὁψα, σιτία). Ρημ. [όψωνητής (ἔξ οὗ ὁψωνητικός)].

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασύν. ἔξ τοῦ δρψώνης, [ἔξ οὗ καὶ δρψωνία καὶ δρψώνης]. σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ ἀπειθῆς (θ. ἀπειθεο-) ἀπειθῶ.

Π

Πατεινέζω (=ἄδω παιᾶνα, ὕμνον δοξολογίας, ἰδίᾳ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα· ἢ ψάλλω τὸν ἐπινίκιον ἢ πολεμικὸν ὕμνον πρὸς μὲν τῆς μάχης πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀρεως, μετὰ δὲ τὴν μάχην πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος· ἢ ψάλλω ὕμνους μετὰ τὸ συμπόσιον σπένδων πρὸς τοὺς θεούς), πρτ. ἐπαιανίζον, μέλ. παιᾶνα ὕμνησω ἢ ἔσομαι [καὶ μτγν. παιανίσω], ἀόρ. ἐπαιανίσσα, πρκ. παιᾶνα ὕμνηκα, ὑπερσ. παιᾶνα ὕμνηκειν. Ρημ. [παιανισμός, παιανιστής].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ παιᾶν (=πολύχορδος καὶ πολύφωνος ὅμινος, ἀσμα ἐξιλαστικὸν η εὐχαριστήριον, ἐμβατήμον η ἐπινίκιον, ἐγκώμιον) καὶ ἀναλογίαν τοῦ ἔλπις (ἔλπις-*j-w*) = ἐλπίζω διθεν θέμ. ἀναλογικὸν παιανίδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χοροί (πλὴν τού ἐνεστ. καὶ ποτ.) καὶ τὰ ὅμινα. Ἀντί τοῦ παιανίζω λέγεται καὶ παιᾶνα ἄδω, τὸν παιᾶνα ὑμνῶ καὶ παιᾶνα ποιοῦμαι.

Σημ. 2. Συνών. τῷ παιανίζω είναι 1) τὸ [παιωνίζω] (όπου τοῦ παιῶν=παιάν), οὗτος εὐχρηστοὶ χοροὶ παῖς Ἀττίς εἰσιν οἱ ἔξιης προσ. ἐλπιώνιζον, ἀδω. ἐπαιώνισα καὶ παῦ. ὑπερσ. ἐπεπαιώνιστο. Ρημ. δὲ παιωνισμός 2) ὑμνῶ, ἄδω, ψάλλω, ὑμνφδω.

Παιδεύω (=διδάσκω, ἀνατρέφω παῖδα) διμελόν. Ρημ. παιδεία, παιδεύμα, παιδευσις, παιδευτής [*ἐ* οὐ παιδευτικός], παιδευτήρ [ἐξ οὐ παιδευτήριον], παιδευτός, παιδευτής, -έα, -έον.

Σημ. Ἐκ τοῦ παιᾶς καὶ ἀναλογίαν τοῦ (βασιλεὺς) βασιλεύω, καθ' ὁ καὶ (χαλκός) χαλκεύω. (κόλαξ) κολακεύω κλ. Ὁ μέσ. μέλ. ἔχει παῦ. σημασίαν. Ἀντί τοῦ παιδεύω λέγεται καὶ διδάσκω, τρέφω (ἐπετρέφω, ἀνατρέφω) παιᾶ. Ἀντί τοῦ παῦ παιδεύματι λέγεται καὶ παιδεῖας τυγχάνω. Ἀντί δὲ τοῦ μέσ. καὶ παιδεῖας χρῶματι ἢ παιδείαν μεταχειρίζομαι.

Παιέω, πρτ. ἐπαιζον, μέσ. μέλ. ώς ἐνεργ. παισομαι καὶ δωρ. παιζοῦμαι [καὶ μτγν. παιξομαι καὶ παιξω], ἀδρ. ἐπαισα [καὶ μτγν. ἐπαιξα], πρκ. παιδάν πεποίημαι [καὶ μτγν. πέπαιχα καὶ πέπαικα], ὑπερσ. παιδάν ἐπεποιήμην. Παθ. ἀδρ. [ἐπαιχθηγ], πρκ. [πέπαιγμαι μτγν. καὶ] πέπαισμαι, (μόνον ἐν τῇ προστ. πεπαισθω' ἀπαρ. πεκαϊσθαι καὶ μτχ. δια-πεπαισμένος), τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ρημ. παιδιά, παιγνιον, [παιγνμα. παικτης (θηλ. παικτειρα), (ἐξ οὐ παικτικός)], συμ-παιστης, συμπαιστωρ, [παικτωρ, παικτός, -έον καὶ παιστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ παιᾶς, παιδός. Θέμ. παιδ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -*j-* ὁ ἐνεστ. καὶ ποτ.: παιδ-*j-w*=παιζω κλ.) καὶ (καὶ μετάπτωσιν τοῦ χαρακτ. δεις γ προσθυόνσαν ἐκ τοῦ ἐνεστοτος, ἐν φ συμπίπτουσι τά: δ+*j-w* καὶ γ+*j-w*, παιγ- (ἐξ οὗ δ' μέλ. παιξομαι καὶ τὸ ὅμινον παιγνιον, παντα δὲ τὰλλα τὰ ἐκ χρωματηρίους γ μτγν.). Τὸ δὲ ἀπαντά καὶ σύνθετο μετά τῶν προσθ.: περός, ἀντί, διά, σύν. Ἀντί τοῦ παιζω λέγεται καὶ παιδάν ποιοῦμαι καὶ παιδιάς χρῶμαι.

Παιέω (μτθ.=κτυπω), πρτ. ἐπαιον, μέλ. παισω [καὶ μτγν. παιήσω], ἀδρ. ἐπαισα, πρκ. -πέπαικα [καὶ μτγν. πέπαιγκα], ὑπερσ. ἐπεπαίκειν [*ὴ* ἐπεπαιήκειν μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. παιομαι, πρτ. ἐπαιόμην, μέσ. ἀδρ. α' ἐπαισάμην, (τά δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων.: πλήττω, τύπτω, ἥτοι;) παθ μέλ. β' πληγήσομαι καὶ ἐν συνθ. ώς μέστ. ἐπιτλαγήσομαι, παθ. ἀδρ. β' ἐπλήγην παθ. μέλ. καὶ ἐν συνθ. ώς μέστ. καὶ παθ. ἐξ(κατ)επλίγην, πρκ. πέπληγμαι καὶ ἐν συνθ. ώς μέστ. καὶ ποτ. καταπέπληγμαι, ὑπερ. ἐπεπλήγμην. Ρημ. ἀνάπαιοτος καὶ παιώ (πρθλ. πόλις πτόλις, πόλεμος-πτόλεμος).

Σημ. 1. Θέμ. παF- (πρθλ. λατ. *Pavio*=παιώ), ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -*j-*: (παF-*j-w*) = παιώ. Τὸ δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἐκ τοῦ πλησίον κτυπώντων τινά διά τινος (ὅραι βάλλω σημ. 2). Ἀπαντά δὲ καὶ σύνθ. μετά τῆς παρα: παραπαιώ (ἀμτβ.=γιλιστρῶ, σκονάπτω).

Σημ. 2. Συνών. τῷ παιώ είναι τά: τύπτω, [πατάσσω], πλήττω, πληγάς διδωμι, πληγάς ἐμβάλλω, πληγάς ἐντείνω, πληγάς ἐντριβῶ. Τουτων δὲ παῦ. είναι τά: παιομαι, πλήττομαι καὶ πληγάς λαμβάνω.

Παλαιός, πρτ. ἐπάλαιον, [μέλ. παλαίσω καὶ παλαίσομαι μτγν.], ἀρ. ἐπάλαισα, πρκ. παλαίσας ἔχω [καὶ πεπάλαικα. Παθ. παλαίσομαι (= καταβάλλομαι (μάλιστα ἐν τῇ πάλῃ), νικῶμαι, καταπολεμοῦμαι), παθ. ἀρ. ἐπαλαίσθην, πρκ. πεπάλαισμαι ποιητ. καὶ μτγν.]. Ρήμ. πάλη, πάλαισμα, παλαίστης (ἐξ οὐ παλαιστικός), παλαίστρα, δυσπάλαιστος.

Σημ. Ἐκ τοῦ πρωτοτ. θέμ. παλαιο-, ἔξ οὗ (δὸς ἐνεστ. παλαίσ-ω καὶ ἀποβολῆς τοῦ σώζεις φωνηέντων) παλαι-ω. Τὸ δὲ ἀπαντή κοι σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων πρόδες καὶ κατά. Συνών.: ἀγωνίζομαι, ἀθλέω-ῶ, μάχομαι, ἀντιπολεμῶ.

Πάλλω (=σειω, κινῶ, τρέμω) καὶ Παθ. πάλλομαι, τὰ δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μτγ., ἀτινα παρ^τ. Αττ. ἀνεπιληροῦντο ἐκ τῶν συγωνύμων. Ρήμ. [πάλμη, πάλμα, παλμὸς (ἔξ οὗ παλμικός)], Παλλάς.

Σημ. Θέμ. παλ-, ἔξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j- πάλ-j-ω =) πάλλω. Συνών.: σειώ, κινῶ, [κραδαίνω], τρέμω.

Πάσιμος-Θρεπτ (=κτῶμαι, ἀποκτῶ) ἀποθ., [μέλ. πάσομαι, ἀρ. ἐπισάρμην, τετ. μέλ. πεπάσομαι μτγν.], πρκ. πεπάμαι (=κατέχω), ὁ-περσ. ἐπεπάμην, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συγων.: κτῶμαι, (κατ)έχω. Ρήμ. πᾶμα (=κτήμα), βουπάμων, πολυπάμιον, παμιοῦχος ἢ πάμουχος.

Σημ. Θέμ. πα-, ἔξ οὗ καὶ πα-τέ-ομαι, πατήρ, pastor, Πάν (κυρ.= δὲ κεκτημένος τινὸς δὲ θεός δὲ οὗτος ἐκέτητο τὰ πάμνια καὶ δοῃ τῆς Αρκαδίας).

Παραπονέω-ῶ (=συμβουλεύω)

Παραποτέοιμεν-οῦμεν (=1) ζητῶ τι παρά τινος, παρακαλῶ* καὶ 2) διὰ παρακλήσεων, δεήσεων ἀπωθῶ τι ἀπὸ ἐμαυτοῦ, ἀποφεύγω* ἐκ τῆς σημ. δὲ ταύτης προέκυψεν η ἔννοια η συνήθ. παρὰ μτγν. τοῦ ἀποκρούω, ἀποκοινῶμαι) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. μτθ. σημ.: πρτ. παρητούμην, μέσ. μέλ. παραιτήσομαι, μέσ. ἀρ. παρητησάμην, [παθ. μέλ. παραιτηθήσομαι, παθ. ἀρ. παρητηθῆν, πρκ. παρητητημαι μτγν. μετὰ παθ. διεθ.]. Ρήμ. παραιτησις, [παραιτητής, ἔξ οὗ] (παραιτητικός), παραιτητὸς (ἔξ οὗ ἀ-παραιτητος), [παραιτητέον].

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς παρὰ καὶ αἰτέομαι οῦμαι. Ως παθ. λαμβάνεται η φράσις: παραιτησις γίγνεται

Παρακαλέω-ῶ, ίδε καλέω-ῶ.

Παραμυθέοιμεν-οῦμεν (=παρηγορῶ, παρορμῶ, ἐμψυχώνω, ἀνακουφίζω) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. μτθ. σημ.: πρτ. παρεμυθοῦμην, μέσ. μέλ. παραμυθήσομαι, μέσ. ἀρ. παρεμυθησάμην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συγων. η περιφρ. Ρήμ. [παραμύθημα, παραμυθητής (ἔξ οὗ παραμυθητικός)], εὐ(δυσ)παραμύθητος, παραμυθητέον.

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τῆς παρὰ καὶ μῆθος, ἔξ δύν καὶ παραμυθία καὶ παραμύθιον· γίγνονται δὲ πάντα ἀμέσως ἐκ τῶν ἀπλῶν μὴ μεσολαβοῦντος συνθέτου ὀνόματος. Τὸ σύνθ. παραμύθιος ἀγρηστον. Αντὶ τοῦ παραμυθοῦμαι λέγεται καὶ: παραμύθιον ποιοῦμαι η παράμύθια τέθημι τινι. Ως παθ. δὲ εἶναι τὸ παραμύθιον ἔχω καὶ παραμυθία ἔστι μοί τι. Συνών.: παρηγορέω-ῶ, παρακαλῶ, θεραπεύω η θαρσύνω, παραθαρεύω, δια(παρα)κελεύομαι, ἐπιφράνωμι, κονφίζω.

Παρακοιρέω-ῶ (=κάρμω τι παράνομον), πρτ. παρενόμουν. ΙΩΑΝ. Θ. ΡΩΣΣΗ—ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΩΜ. PHMATSΩΝ

μέλ. παρανομος εσομαι [και παρανομησω μιγν.], ασρ. παρενομησα, πρκ. παρανενόμητα, υπερσ. παρενενομήτειν. Ηαθ. παρανομούμαι, πρτ. παρενομούμητην, [παθ. μέλ. παρανομηθήσομαι], παθ. άσρ. παρενομηθην και πρκ. παρανενόμηται. Ρημ. [παρανόμησις], παρανόμητα.

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ παράνομος, ἐξ οὗ καὶ παρανομία-
τηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Παρὰ μιγν. αὐ-
ξάνεται διὰ τοῦ η ὥς εἰ ἵπο σύνθ. ἐκ τῆς παρὰ-ἀνομέων: παρηγνόμουν, παρη-
γνόμησα, παρηγνόμητα κλ. Ἀντὶ τοῦ παρανομῶ λέγεται καὶ: παράνομός εἴμι
(η γέγνομαι), παράνομόν τι δρῶ, παράνομα ποιῶ και παρανομίας ἐμπίμπλα-
μαται και μτβ. (ἵποι ἀντὶ τοῦ κάμρω ἄλλους νὰ παρανομῶσι) λέγεται: παρανό-
μους ποιῶ και παρανομίαν ἐντίθημι τινι. Συνών.: καταχρῶμαι, ἐπιορκῶ,
παρασπονδῶ, παραβάνω.

Παρασκευάζω[·] Ιδέ σκευάζω.

Παρασπόνδεω-Θ (=παραβαίνω τὰς σπονδᾶς η συνθήκας, πα-
ραδιάζω, ἀθετῶ, ἀδικῶ), πρτ. παρεσπόνδουν, [μέλ. παρασπόνδησω μιγν.],
άσρ. παρεσπόνδητα, πρκ. παρεσπόνδητα, υπερσ. παρεσπόνδητειν.
Ρημ. [παρασπόνδησις, παρασπόνδημα, παρασπόνδητής].

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ παράσπονδος· σχηματίζεται δὲ καὶ:
ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Ἀντὶ τοῦ παρασπονδῶ λέγεται καὶ:
παράσπονδόν τι (η παρὰ τας σπονδᾶς) ποιῶ και παθ. παράσπονδόν τι (η
παρὰ τὰς σπονδᾶς) πάσχω. Συνών.: ἐπιορκῶ, παρανομῶ, καταχρῶμαι, τὰς
σπονδᾶς παρὰ τοὺς δρκους λύω.

Παροινέω-Θ (ἄμτδ.=πίνω ἀχρείως και οὐ κατὰ τὸ πρέπον φέ-
ρομαι· μτδ.=ἐκ τῆς μέθης κακομεταχειρίζομαι τινα), πρτ. ἐπαρφόνουν,
μέλ. πάροινος ἔσομαι [και παροινήσω μιγν.], άσρ. ἐπαρφήσα πρκ. πε-
παρφόνητα, υπερσ. ἐπεπαρφονήτειν. Ηαθ. παροινοῦμαι (=οὐδρίζομαι υπό^{τινος}
μεθυσμένου) παθ. άσρ. ἐπαρφονήθην, και πρκ. πεπαρφόνημαι (μόνον
τὰ πεπαρφονημένα=τὰ κατὰ τὴν μέθην πεπιχγμένα η λελεγμένα).
Ρημ. [παροινημα].

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ πάροινος (=μέθυσος), ἐξ οὗ και παροι-
νία, [παροινίος και παροινικός] και σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος
(θ. κρατεσ-) κρατῶ. Αὐξάνεται δὲ και ἀναδιπλασιάζεται συγχρόνως και ἔσωσθεν-
και ἔξωθεν (λοβή ἀμφιγνωσι, ἀμφισβήτησ, ἀντιβολῶ και ἀντιδικῶ). Τὸ δὲ
λέγεται και περιφρ.: πάροινός εἴμι.

Παροιξύνω[·] Ιδέ ὁξύνω.

Παρρησιάζω-Θ (=δημιλῶ μετὰ θάρρους και ἀμεροληψίας, ἐ-
λευθεροστομῶ) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διειθ. πρτ. ἐπαρρησιαζόμην,
μέσ. μέλ. παρρησιάσομαι, μέσ. άσρ. ἐπαρρησιασάμην, πρκ. πεπαρρη-
σιάσμαι. Ρημ. [παρρησιαστής (ἐξ οὗ παρρησιαστικός), ἀπαρρησιαστός
(=δ μή τολμῶ νὰ ἔμιλῃ ἐλευθέρως)].

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ παρρησία [(=ἐλευθεροστομία), διερ
ἐκ τοῦ πτν και ἔησις], σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ φράζω-φράζομαι.
Η μιγ. τοῦ πρκ. τὰ πεπαρρησιασμένα ἔχει και παθ. διαθ. (=τὰ μετά παρρη-
σιας εἰσημένα). Ἀντὶ τοῦ παρρησιάζομαι λέγεται καὶ: παρρησία χρῶμαι, παρ-
ρησίαν ἔχω, παρρησίας ἐμπίμπλαμαι και μεστός παρρησίας γίγνομαι. Ως παθ.
δε: παρρησία ἔστι, και ὡς μτβ.: παρρησίαν δίδωμι τινι.

Πάσχω αὐτοπαθές[·] πρτ. ἐπασχον, μέσ. μέλ. πείσομαι, άσρ. β' ἐ-
παθον (ὑποτ. πάθω· εὐκτ. πάθοιμι· προτ. πάθει· ἀπαρ. παθειν· μιγν.).

παθών), πρκ. β' πέπονθα, διπερσ. β' ἐπεπόνθειν καὶ πεπονθώς ἦν, μετ' ἔλ. μ. πεπονθώς ἐσομαι. Ρημ. πάθος, πάθη (ή), πένθος, [πάθησις, παθητός (ἔξ οὖ παθητικός) κυρίως ἐκ τοῦ ἀχρ. παθέω], πάθημα (ἔξ οὖ παθηματικός).

Σημ. 1. Θέμ. πενθ-, ἔξ οὗ (κατὰ συγκοτήν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α: π ν θ.==) παθ-. Καὶ ἐκ μὲν τοῦ θ. παθ- προσλήψει τοῦ προσφ. -σκ- σχηματίζεται ὃ ἐνεστ καὶ πρ. (πάθ-σκ-ω [τὸ]θ πρὸ τοῦ τρέπεται εἰς τ. ή δὲ δασύτης αὐτοῦ μετέβη εἰς τὸ κ γενόμενον χ)= πάτ-σκ-ω=πάσ-σκω=) πάσχω, διοίως δὲ καὶ ὁ πρ. ἐπασχον' προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. -ε- τὰ σαράγωγα: σά ά θ-η-μ α [πάθησις] κλ. Ἐκ δὲ τοῦ θέμη. π ε ν θ- δ μέλ. (πένθ-σομαι=πέντ-σομαι=πένσ σομαι=) πείσομαι καὶ ὁ πρκ. πέ π ο ν θ-α (προπῇ τοῦ θεματ. ε εἰς ο* πρβλ. στέργω=εστοργα, τρέφω=τέτροφα κλ.). Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετά τῶν προθέσεων ἀντί, πρὸς καὶ περδ.

Σημ. 2. Τὸ εν πάσχω (ὑπὸ τινος=εὐεργετοῦμαι ὑπὸ τινος) ἔχει ἐνεργ. τὸ εν ποιῶ ή εν δρῶ (=εὐεργετῶ). Τὸ δὲ κακῶς πάσχω (=κακοποιοῦμαι, βλάπτομαι ὑπὸ τινος) ἔχει ἐνεργ. τὸ κακῶς ποιῶ (=βλαπτω).

Πατάσσω (=μετὰ πατάγου κτυπῶ) ποιητ. καὶ μτγν., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. πε. ἀπαντᾶ μόνον ὁ ἀρ. ἐπάταξα, οἱ δ' ἄλλοι παρ' αὐτοῖς χρόνοι ἀγεπληροῦντο ὑπὸ τῶν συνωνύμων: παίω, πλήττω καὶ τύπτω.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. πάταγος (=κρότος). Θέμ. παταγ-, ἔξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j- παταγ-j-ω=) πατάσσω. Συνών. ίδε παίω σημ.

Πατέω-ω- (=βαδίζω, πατῶ, καταπατῶ, παραβιάζω, ἀθετῶ), συνήθ. σύνθετον, ὅμαλόν. Ρημ. [πάτησις, πάτημα, πατητής (ἔξ οὗ πατητήριον), πατητός (ἔξ οὗ ἀπάτητος)].

Σημ. Ἐκ τοῦ πάτος (διμηρ.=δόδος πεπατημένη) κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος-κρατῶ. Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετά τῆς: περέ, κατά, σύν. Ἀντὶ τοῦ περιπατῶ λέγεται καὶ: περιπάτους ποιοῦμα.

Παύω (μτβ.=κάμνω τινὰ νὰ παύσῃ, ἀποτρέπτω, καταπαύω* ἀμτβ =τῷ μέσ. παύομαι), πρτ. ἐπαυον, μέλ. παύσω, ἀρ. ἐπαυσα, πρκ. πέπαυκα, διπερσ. ἐπεπαύκειν. Μέσ. καὶ παθ. παύομαι, πρτ. ἐπαυόμην, μέσ. μέλ. παύσομαι, μέσ. ἀρ. ἐπαυσάμην, παθ. μέλ. πανοθήσομαι, [καὶ παυθήσομαι μτγν.], παθ. ἀρ. ἐπαύσθην [καὶ ἐπαύθην μτγν.], πρκ. πέπαυμαι, διπερσ. ἐπεπαύμην. Ρημ. [παθησις], ἀνάπανοις, παῦλα, ἀνάπανλα, [παυσωλή], παυστήρ (ἔξ οὗ παυστήριος)], ἀπαντος, παυστέον.

Σημ. Παν-. Τὸ δ. προσλαμβάνει ἐν τῷ θέματι κατὰ παθ. μέλ. καὶ ἀρ. σ κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνηντ. όημ., ὃν ὁ ἀρχικὸς χαρακτ. τοῦ θέμη. ἢτο σ. (πρβλ. γελασ-θήσομαι, ἐγελάσθην, καθ' ὃ καὶ ἐκλήγεισθην κλ.) ἀπαντᾶ δὲ καὶ σύνθ. μετά τῶν προθέσεων: κατά, διά, ἀπό. Ἀντὶ τοῦ μέσ. παύομαι λέγεται καὶ παῦλαν ἔχω τινός ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. καὶ: παῦλα ἔστι τινος. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἀναπανώ τινὰ καὶ: ἀνάπανσίν τινος ποιῶ τινε καὶ τάττομαι τινε ἀναπανλας. Συνών. τῷ ἀμτβ. πανώ είναι τά: παύομαι καὶ λήγω. Ἀντίδ. έρχομαι.

Παχύ-γνω (μτβ.=κάμνω τινὰ παχύν) καὶ ἀρ. ἐπάγγνα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ἡ περιφρ. Μέσ. καὶ παθ. παχύνομαι (=γίγνομαι παχύς), [παθ. ἀρ. ἐπαχύνθην, πρκ. πεπάχυσμαι], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ἡ περιφρ. Ρημ. [πάχυσις, παχυσμός].

Σημ. Ἐκ τοῦ παχὺς [ἔξ οὗ καὶ παχύτης] κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνη

(ἀμύν· j·ω=) ἀμῦν· ω, καθ' ο καὶ (βαθύς-) βαθύνω, (δέξις-) δέξνω κλ. Συνών. καὶ περιφρ. τῷ μὲν παχύνω εἶναι τά: πιάνω, [μιταίνω], παχύν τινα ποιῶ· τῷ δὲ παχύνομαι τα: πιάνομαι, παχύς (πίων) γίγνομαι

ΠΙΕΞΘΩ (=κάμνω τινὰ νὰ παραδεχθῇ τὴν γνώμην μου), πρτ. ἔπειθον, μέλ. πείσω, ἀόρ. ἀ ἔπεισα [καὶ β' ἐπίθον ποιητ.], πρκ. ἀ πέπεικα (=ἔχω καταπέισει τινά), διπερσ. ἀ ἐπεπείκειν. Μέσ. καὶ παθ. πείθομαι, πρτ. ἐπειθόμην, μέσ. μέλ. πείσθομαι καὶ παθ. πεισθήσομαι, μέσ. ἀόρ. β' ἐπίθομην, παθ. ἀόρ. καὶ ώς μέσ. ἐπείσθην, ἐνεργ. πρκ. β' ώς μέσ. πέποιθα (=ἔχω πεποιθησιν) καὶ διπερσ. ἐπεποιίθειν, παθ. πρκ. καὶ ώς μέσ. πέπεισμαι, διπερσ. ἐπεπείσμην, μετ' δλ. μέλ. πεπεισμένος ἔσομαι.
‘Ρημ. πίστις (ἔξ οὐ πιστεύω καὶ πιστικός), πιθανός, πιθώ, πιστός (ἔξ οὐ πιστότης), πειστέον, πεποιθότως.

Σημ. Θέμ. ίσχ. πειθ- καὶ μεθ. πειθ-. Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετά τῶν προθ.: ἀνά, σύν, μετά, παρὰ κλ. Τὸ μέσ. πείθομαι ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμ.: πειθὼ ἐμαυτόν. Τὸ παρὰ μτγν. πεποιθησις εἶναι κακῶς ἐσχηματισμένον, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἐγίνετο χρῆσις παρ'. Αττ. τοῦ πίστις καὶ πεποιθέναι. Ἀντὶ τοῦ πειθῶ λέγεται καὶ : πειθὼ ποιῶ καὶ πειθοῖ χρῶμαι.

ΠΙΕΙΝΗΔΩ-Ω (=ἔχω πείναν), πρτ. ἐπείνων, μέλ. πεινήσω, ἀόρ. ἐπεινῆσα, πρκ. πεπείνηκα, διπερσ. ἐπεπεινήκειν.

Σημ. Ἐκ τοῦ (πεν·j·α=) πεῖνα (Ιων. πείνη), διπερ έκ τοῦ πέρομαι. Τὸ πεινῶ ώς καὶ τά: διψᾶ, ζῶ, υνῶ, σμῶ, φῶ, χρῶ καὶ χρῶμαι ἔχουσι θέματα λήγοντα εἰς -η καὶ συναιροῦντα κανονικῶς εἰς η καὶ η (ὅρα ζήτω-ώ σημ.). Συνώνυμα καὶ περιφρ.: πεῖναν ἔχω, πεῖνά εστι η πεῖνα ἔνεστι, λιμώττω, βουλευάω-ώ.

ΠΙΕΙΡΑΖΩ-Ω (=πειραν λαμβάνω, πειράζω, δοκιμάζω), πρτ. ἐπειρῶν, μέλ. πειράσω, ἀόρ. ἐπειράσα, πρκ. πειράσας ἔχω [καὶ μτγν. πεπειρακα], διπερσ. πειράσας είχον [καὶ μτγν. ἐπεπειράκειν]. Μέσ. πειρῶμαι (=πειραν λαμβάνω, δοκιμάζω) καὶ παθ. πειρῶμαι (=πειράζομαι διπό τινος), πρτ. ἐπειρώμην, μέσ. μέλ. πειράσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπειρασάμην, [παθ. μέλ. πειραθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ώς μέσ. ἐπειράθην, πρκ. πεκείραμαι. ‘Ρημ. πειράσις, [πειράμα, πειρασμός, πειρατής (ἔξ οὐ πειρατικὸς καὶ πειρατήριον)], ἀ-πειράτεος, πειρατέος, πειρατέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ [πέρ·j·α (τοῦ περ·ώω)=πέρρω (αἰολ.)] πεῖρα, ἔξ οὐ καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. πειράζω. Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετά τῶν προθ.: ἀπό, ἀνά, δια-, κατά. Ο. θεμ. χαρακτήρος πρὸ τῶν ἀπό συμφώνου ἀρχομένων τελῶν ἐκτελενται εἰς α μαρκόν, διότι προηγεῖται ρ. Ἐκ τῆς παθ. φωνῆς μόνον δέ ἐνεστ. πειρῶμαι καὶ η μτχ. πειραθεῖς ἔχουσι σπν. παθ. σημ. Ἀντὶ τοῦ μέσ. πειρῶμαι λέγεται καὶ : πεῖραν λαμβάνω τινός, πεῖραν ποιοῦμαι, ἐν πείρᾳ γίγνομαι τινός· ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. πειρῶμαι καὶ : πεῖραν δίδομι.

ΠΙΕΛΑΖΩ (=πληγαίζω), πρτ. ἐπελάζον, [μέλ. πελάσω καὶ κατ' Αττ. σχηματ. πελῶ], ἀόρ. ἐπελάζα. πρκ. πελάσας ἔχω, διπερσ. πελάσας είχον. [Παθ. ἀόρ. καὶ ώς μέσ. ἐπελάσθην η ἐπελάθην, μέσ. ἀόρ. β' ἐπλήμην, πρκ. πέπλημαι], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνών. ‘Ρημ. [πέλασις] πελάτης (οὐ θ. πελάτις).

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. πέλας (=πλησίον). Τὸ δ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογ.

τῶν εἰς (-ἀδ-·j-·ω=) ἄξω, δοντοφ. (πρβλ. φράξω). Συγών. τῷ μὲν μτβ. πελάξω είναι τά.: προσάγω, παρίστημι, προστίθημι· τῷ δὲ ἀμτβ. τά.: προσέρχομαι, (προσ)έγγίζω, συμμείγνυμι, συνάπτω, πλησιάζω.

IIIέμπω (=στέλλω), πρτ. ἐπεμπον, μέλ. πέμψω, ἀόρ. ἐπεμψα, πρκ. πέπουμφα, ὑπερσ. ἐπεπόμφειν καὶ -πεπομφώς ἦν. Παθ. καὶ μέσ. πέμπομαι, πρτ. ἐπεμπόμην, παθ. μέλ. -πεμψθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπέμφθην, μέσ. μέλ. πέμψομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπεμψάμην, πρκ. παθ. πέπεμψαι, (πέπεμψαι, πέπεμπται κλ.), ὑπερσ. ἐπεπέμψην (ἐπέπεμψο, ἐπέπεμπτο κλ.). Ρημ. πομπή, [πομπός], πέμψις, πεμπτός, πεμπτέος.

Σημ. Θέμ. πεμπ-. Τὸ ὁ.ἀπαντῷ καὶ σύνθ. μετὰ πλείστον προθέσεων· τὸ δὲ μέσον αείποτε σύνθετον. Τὸ μεταπέμπομαι = στέλλω καὶ προσκαλῶ τινα πρὸς ἔμματόν. Ἐν τῷ παθ. πρκ. (πέ πεμπ-μαι = πέπεμψμαι =) πέπεμψαι ἀποβάλλεται ἐν τῶν τριῶν μ (ὅρα καὶ κάμπτω σημ.). Ἀντὶ τοῦ πέμπω λέγεται καὶ.: σέμψιν ποιοῦμαι καὶ (ἐπὶ θρησκευτικῆς πομπῆς) πομπάς ποιοῦμαι· ὡς παθ. δὲ είναι καὶ ἡ φράσις: μετάπεμπτός είμι ὑπό τιρος. Συνών.: στέλλω.

IIIενθέω-ῶ (=έχω πένθος), πρτ. ἐπένθουν, μέλ. -πενθήσω, ἀόρ. ἐπένθησα, πρκ. -πεπένθηκα, ὑπερσ. ἐπεπενθήκειν. Παθ. (μόνον) πενθοῦμαι. Ρημ. [πένθησις, πένθημα, πενθήμων, πενθητήρ (ἐξ οὐ πενθητήριος), πενθητέον].

Σημ. Ἐν τοῦ πένθος [(ὅπερ ἐκ τοῦ πάσχω), ἐξ οὐ καὶ τὰ μτγ.: πενθ-ηρός, πενθ-ερός, πένθ-ιμος] Θέμ. πενθεο-· πενθέσ-· πενθέω-ῶ. Ἀντὶ τοῦ πενθῶ καὶ πένθεται καὶ: ἐν πένθει είμι, ἐν πένθεσιν ἔχομαι, πένθος ἔστι τινι καὶ πενθικός ἔχω. Συνών. ίδε δδύρομαι σημ..

IIIένομαι (=είμαι πένης, στεροῦμαι, κοπιάζω) ἀποθ. μετ' οὐδ. διαθ., πρτ. ἐπενόμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν περιφρ. ἢ συγωνύμων. Ρημ. πόνος (ἐξ οὐ πονηρός), (πέν j-α=πέννα=) πεῖνα, (ἐξ οὐ πειναλέος) πένης [οὐ θηλ. πένησα].

Σημ. Θέμ. πεν-. Ἀντὶ τοῦ πένομαι λέγεται καὶ: πένης είμι, ἐν πενίᾳ είμι καὶ (ἰσχυρότερον) πενίᾳ πιέζομαι. Ός μτβ. είναι τό: πένητά τινα ἀποφαίνω καὶ πένητά τινα ποιῶ. Συνών. 1) ἀπορέω-ῶ, ἐνδέομαι, δυστυχῶ, ὃ ίδε κλ. κλ. 2) πονῶ, κάμνω, μοχθῶ καὶ μογέω, ταλαιπωρέω, κοπιάω (-άζω). Ἀντίθετα: πλούσιε-ῶ.

IIIέπρωται ἀπρόσ. (μοι, σοι, αὐτῷ, ήμιν, ὑμῖν, αὐτοῖς [ἥτοι τὰ πρόσωπα τῶν ἀριθμῶν δηλοῦνται ἐκ τῆς παρ' αὐτῷ δοτ., ἥτις καὶ προσωπικὴ καλεῖται]=είναι: δεδομένον, ώρισμένον ὑπὸ τῆς μοίρας) ποιητ. πρκ. μετὰ σημ. ἐνεστῶτος. Παρ' Ἀττ. πεζ. ἀπαντῷ μόνον ἡ μτγ. πεπρωμένη (νοητ. μοίρα) καὶ τὸ πεπρωμένον (=τὸ γραπτόν, ἡ μοίρα, ἡ τύχη)· ὑπερσ. μετὰ σημ. πρτ. ἐπέρωτο (ποιητ. καὶ μτγ.). Ἀντὶ τοῦ πέρωται ἐγίγνετο χρήσις παρ' Ἀττ. τοῦ: πεπρωμένον ἔστε καὶ ἀγτὶ τοῦ ἐπέρωτο τοῦ: πεπρωμένον ἦν, μέλ. πεπρωμένον ἔσται, ἀόρ. πεπρωμένον ἔγενετο, πρκ. πεπρωμένον γέγονε.

Σημ. Τὸ πέπρωται είνε πρκ. τοῦ ἀχρήστου πόρω (=δίδω, ἐγχειρίζω, παρέχω), οὐτινος ἐν κρήσει παρὰ ποιητ. είναι καὶ δ' ἀόρ. β' ἐπορογ. Θέμ. πορ- ἐξ οὐ (κατὰ μετάθεσιν καὶ ἔκτασιν: πέ-πορ-ται=) πέ-πρω-ται. Συνών. είμαρται (ίδε μείρομαι).

IIIεραένω (=φέρω τι εἰς πέρας, τελειώω, ἐκτελῶ), πρτ. ἐπέρωαινον, μέλ. περάνω, ἀόρ. ἐπέρανται, πρκ. περάνας ἔχω ἢ ἐπιτετέλεκα, κλ. [ἢ μτγ. πεπέρακα], ὑπερσ. περάνας είχον. Παθ. καὶ μέσ. περάνομαι,

πρτ. ἐπεραινόμην, [παθ. μέλ. περαινθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐπεράνθην, μέσ. μέλ. περανοῦμαι, μέσ. ἀόρ. -ἐπεραινάμην, πρκ. παθ. πεπέρασμαι, ὑπερσ. ἐπεπεράσμην. Ρημ. [συμ-πέρασμα, συμπερασμὸς μτγν.], ἀπέραντος, διαπεραντέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ πέρας κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλας-μελαινῶ κλ.: ὅθεν θέμ. ἀναλογ. περάντ., ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ δῆμοι. Ὁ ἀόρ. (ἐπέρανσ-α=ἐπέραννα=) ἐπέραντα ἐκτείνει τὸ θέμ. φωνῆν τοῖς καὶ οὐχὶ εἰς η, διότι προηγεῖται ρ. Τὸ δὲ ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ.: σύν, ἐκ, διά κλ. Ἀντὶ τοῦ περαίνομαι λέγεται καὶ: πέρας λαμβάνω καὶ πέρας ἔστι τινος. Συνών.: (ἐκ-συν-ἐπι)τελῶ, ἀνύω ἢ ἀνύτω, ἐξεργάζομαι, τελειώω, τελευτῶ, ἀναλίσκω, [περατῶ-ῶ μτγν.], διαπεράσσομαι, ἐκπληρῶ(λόγον, ὑπόσχεσιν κλ.).

Περαιώσω-ῶ (μτδ.=διαπερῶ, διαδιβάζω τι εἰς τὴν ἀπέναντι παραλίαν ἢ δχθην), μέλ. περαιώσω, ἀόρ. ἐπεραιώσα, πρκ. περαιώσας ἔχω, ὑπερσ. περαιώσας είχον. Μέσ. περαιοῦμαι (ἀμτδ.=διαπλέω, διαβιβάζο-μαι, περνῶ ἀντικρύ), πρτ. ἐπεραιούμην, μέσ. μέλ. περαιώσομαι, μέσ. ἀόρ. -ἐπεραιωσάμην, [παθ. μέλ. περαιωθήσομαι ποιητ.], παθ. ἀόρ. ὁς μέσ. -ἐπεραιώθην, πρκ. πεπεραιώμαι, ὑπερσ. -ἐπεπεραιώμην. Ρημ. [περαιώσις (=ἡ εἰς τὸ πέραν διάβασις) (ἐξ οὗ διαπεραιώσις καὶ νεοελλ. διεκπεραιώσις)].

Σημ. Ἐκ τοῦ περαιῶς. Ἀντὶ τοῦ περαιοῦμαι λέγεται καὶ: ἐν τῷ πέραν γίγνομαι, διαπλέω, περῶ (ἀμτβ.), διαπορεύομαι, διοδεύω, διαβαίνω.

Περάσω-ῶ (μτδ.=διαδιβάζω, τρυπῶ τι πέρα πέρα: ἀμτδ.=περῶ, διέρχομαι), πρτ. ἐπέρων, μέλ. περάσω, ἀόρ. ἐπέρᾶσα, πρκ. πεπέραντα, ὑπερσ. ἐπεπεράκειν. Ρημ. [πέρασις (ἐξ οὗ περάσιμος), πέραμα, περατής, περατός].

Σημ. Ἐκ τοῦ πέρα. Τὸ δὲ ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. διά, ἐκ, διεμ., συνεκ-. Συνών. τῷ μὲν μτβ. περῶ είναι τά: διαπορεύω, διακομίζω, διαβιβάζω, περαιώ ω̄ τῷ δὲ ἀμτβ. τά: περαιοῦμαι, διέρχομαι, διαπορεύομαι, διοδεύω διαβαίνω, διαπλέω.

Περιττεύω ἢ περισσεύω (=εἰμι περιττός, ὑπεράριθμος, πλεονάζω), πρτ. ἐπερίττ(σσ)ευον, μέλ. περιττεύσω, ἀόρ. ἐπερίττευσα, πρκ. περιττός γέγονα, ὑπερσ. περιττός ἐγέγονειν. Ρημ. [περιττεύεια, περιστευσίς, περίσσευμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ περιττός ἢ περισσός κατ' ἀναλογίαν τοῦ (βασιλεὺς)βασιλεύω, καθ' δ καὶ (χαλκὸς) χαλκεύω, (παῖς) παιδεύω κλ. Συνών. καὶ περιφρ.: περιττός εἴμι, περιγίγνομαι, περί-είμι, πλεονάζω. Ἀντίθ. ἐλλείπω.

Πετάννυμε καὶ πεταννύω[καὶ μτγν. πετίψω] (=ἐκτείνω, ἀνοιγω, ἀπλώνω), παρ' Ἀττ. πεζ. ἀείποτε σύνθ. ἀναπετάννυμε (καὶ περιπεταννύω), πρτ. ἀνεπετάννυν, [μέλ. πετάσω καὶ πετῶ μτγν.], ἀόρ. ἀνεπέτάσα, πρκ. ἀναπετάσας ἔχω [καὶ -πεπετάκειν μτγν.]. Παθ. ἀναπετάννυμαι, πρτ. ἀνεπεταννύμην καὶ πρκ. ἀναπέτάμαι, τὰ δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. ὅντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. Ρημ. [πέτασις (ἐξ οὗ πετάσιμος), πέτασος (ἐξ οὗ πετασθῆνες καὶ πετάσιον), πέτασμα, πετασμός, πέταλος, -ον, πεταστός].

Σημ. Θέμ. πετα- (ἔξ οὐ πέταλον) καὶ κατὰ συγκοπὴν πτα- (ἔξ οῦ ὁ προκ. πέπταμαι). Ὁ ἐνεστ. πετά-ννυμι ἐγγηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τοῦ συμφων. ([ζώσ- νν-μι=] [ζώννυμι] ὅθεν καὶ θ. ἀναλογικὸν πετάσ-). Ἐν τῷ μέλ. (πετάσ-σ-ω=) πετά́σω (μτγν.) καὶ ἀόρ. (ἐπέτασ-σ-α=) ἐπέτασσα ἐγένετο ἀπλοποίησις τοῦ διττοῦ σ., διὸ καὶ τὸ βραχὺ α δὲν ἔξεταύθη. Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθ.: περί, κατά, ἐπί, πρό. Συνών.: (ἐκ)τείνω, ἀνοίγω, ἀνοίγνυμι, δρέγω, [άπλοδω-ῶ], ἀνελίττω, ἀναπτύσσω.

Πέτοιμαι (=πετῶ, ἵπταμαι) ἀποθ. μετ' ἐνεργ. ἀμτβ. διαθ. πρτ. ἐπετόμην, μέσ. μέλ. -πτήσομαι [καὶ πετήσομαι, μέσ. ἀόρ. α' ἐπτάμην], μέσ. ἀόρ. β' ἐπετόμην (ἀνευ προσι.), [ἐνεργ. ἀόρ. β' ώς μέσ. ἐπτῆν (πτῶ. πταλήν· πτῆθι· πτῆγαι· πτάσ), παθ. ἀόρ. ώς μέσ. ἐπετάσθην], πρκ. ὠρμημαι [καὶ ποιητ. πεπότημαι καὶ δωρ. πεπόταμαι]. Ρημ. [πτήσις, πτῆμα, πετηγὸς ή Ἀττ.] πετεινός, πτηνός, πτερόν, πτέρυξ, ἀπτήν.

Σημ. Θέμ. πετ-, ἔξ οὐ (κατὰ μετάθεσιν μὲν καὶ ἕκτασιν) πτε-, πτη-, (κατὰ συγκοπὴν δὲ) πτ- καὶ (κατὰ προσληψιν τοῦ προσφ.-ε-) πτ ε-. Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς διά, ἀνά, ἀπό, ἔξ, πρός, ἐπί. Συνών. 1) ἵπταμαι, πέτομαι, πετάσομαι, πετῶ καὶ πετάξω 2) ἔξ(ἐφ)άλλομαι, δρυῶ, ἐπιφέρομαι, ἐκθρόσκω, δρούω.

Πετρόφω-ῶ (=λιθοδολῶ) ἀπλοῦν ποιητ., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. περ̄. εὑρηται μόνον ὁ σύνθ. παθ. ἀόρ. κατεπετρόθην (=κατελιθοβολήθηγ, ἐφονεύθηγ διὰ λιθων), πάντα δὲ τὰλλα ἀγεπληροῦντο ἐκ τῆς περιφο.: βάλλω τινὰ λίθους ή τῶν συγωνύμων. Ρημ. [πέτρωμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ πέτρος (ό) (=λιθος), ἔξ οῦ καὶ πετρώδης. Συνών.: καταλεύω, λεύω, [λιθοβολῶ, λιθάζω].

Πήγγυιμαι καὶ σπν. πτῆγγυά (=ἔμπήγω, καρφώνω, στερεώνω, πήγω, παγώνω), πρτ. ἐπήγγυν ἥ ἐπήγγυον, [μέλ. πήξω μτγν.], ἀόρ. ἐπήξα, πρκ. πήξας ἔχω [καὶ μτγν. -πέπηγα], διπερσ. πήξας είχον [καὶ ἐπεπήγειν μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. πήγγυμαι, πρτ. ἐπηγγύμην, παθ. μέλ. β' παγήσομαι, παθ. ἀόρ. [α' ἐπίχθηγ ποιητ. καὶ] β' ἐπάγην, [μέσ. μέλ. πήξομαι μτγν.]. μέσ. ἀόρ. -ἐπηξάμην, [πρκ. πέπηγμαι μτγν. καὶ] ἐνεργ. πρκ. β' ώς μέσ. πέπηγα (=είμαι πάγιος, στερεός, στερεωμένος), διπερσ. β' ἐπεπήγειν. Ρημ. πήξις, [πήγμα, πηγός], παγίς, (πάχ-ј-αλος=) πάσσαλος, πάγος, παχύς, [πγκτίς (ἔξ οὐ πγκτικός)].

Σημ. Θέμ. ἀσθ. πτύγ- καὶ ἰσχυρ. πηγ- (ἔξ οὐ προσλήψει τοῦ προσφ.-νν- πηγ-νν-μι) καὶ κατὰ μετάτωσιν τοῦ καρδακτ. γ εἰς κ (προελθοῦσαν ἐκ τῶν ἐνεστώτων, ἐν οἷς τὰ εἰς -γ-ι-ω καὶ -ι-γ-ω συμπίπτονται εἰς -σσω: πράγ-ј-ω, φυλάκ-ј-ω, πράσσω, φυλάττω κλ.). πακ-. Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσ. σύν, ἀπό, ἀνά, διά, ἐκ, ἐπί, παρά, πρός κλ., ἔχει δὲ ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ποιῶ τι πηκτόδε ἀντίθ. τὸ τήκω. Συνών.: συγίστημι, στερεώω, στηρέω, προσ(καθ)ηλῶ.

Πηδάω, πρτ. -ἐπήδων, μέσ. μέλ. ώς ἐνεργ. -πηδήσομαι [καὶ μτγν. πηδήσω], ἀόρ. -ἐπηδησα, πρκ. -πεπήδημα, διπερσ. -ἐπεπήδηκεν, καὶ -πεπηδημάς ήν. Ρημ. πηδησις, [πηδημα, πηδημός, πηδητής (ἔξ οὐ πηδητικός)].

Σημ. Θέμ. πηδα-. Τὸ δὲ ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων. Συνώνυμα: ἄλλομαι, σκιρτάω-ῶ, ἀσκωλιάζω.

Πιέζω (=κυρίως θλίβω τι μὲ τὰς χεῖρας, σφίγγω, στενοχωρῶ), πρτ. ἐπιέζον, [μέλ. πιέσω μτγν.,] ἀόρ. ἐπίεσα, πρκ. πιέσας ἔχω, ὑπερσ. πιέσας εἶχον. Παθ. πιέζομαι, πρτ. ἐπιεζόμην, [παθ. μέλ. πιεσθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐπιέσθην, [πρκ. πεπιέσμαι, ὑπερσ. ἐπεπιέσμην]. Ρημ. [πιέσις, πιέσμα, πιεσμός, πιεστήρ (ἐξ οὗ πιεστήριος, -ιον), πιεστρον, πιεστός, πιεστέος].

Σημ. 1. Τὸ δὲ εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς προθ. ἐπὶ καὶ τοῦ θέμ. σεδ- (τοῦ ἔξομαι) ἐπι-σεδ-, ἐξ οὗ (προσθήψει τοῦ προσφ.-j-: ἐπι-σεδ-j-ω = (ἐ)πι(σ)έξω =) πιέζω (= ἐπικάθημαι) ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς σύν: συμπιέζω. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφρέσται ἀναλεύμ.: πιέζω ἐμαντόν. Συνώνυμα ἵδε θλίβω σημ.

Σημ. 2. Ἐκ τοῦ πιέζω ἐγένετο τὸ δωρικὸν πιάζω, ἐξ οὗ δὲ μτγν. ἀόρ. ἐπίασα (κοινῶς ἐπισα) καὶ ἐκ τούτου τὸ δημιώδες πιγάνω.

Πιέμπονται (=γεμίζω, πληρῶ), πρτ. ἐπίμπλην, μέλ. -πλήσω, ἀόρ. -ἐπληρσα, πρκ. πέπληρα, ὑπερσ. -ἐπεπλήκειν. Παθ. καὶ μέσ. πίμπλαμαι, πρτ. -ἐπιμπλάμην, παθ. μέλ. -πλησθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. -ἐπλήσθην (ἀπλοῦς ως μέσ.), [μέσ. μέλ. -πλήσομαι μτγν.], μέσ. ἀόρ. α' -ἐπλησάμην καὶ β' ἐπλήμην, πρκ. -πέπλησμαι, ὑπερσ. -ἐπεπλήσμην [καὶ μετ' ὅλ. μ. πεπλήσομαι μτγν.]. Ρημ. πλήθος, πλήρης, πληθύς, [πλήμμυρα, πλημμυρίς, πλήσμα, πλήσμη] πληθειρόν, πλέως, ἀ-πλε τος, ἀπλη-στος, ἐμπληστέος.

Σημ. 1. Θέμ. ἀσθ. πλα- καὶ πλε- (πρόθλ. λατ. in-ple-o) καὶ ισχ. πλη- καὶ πληθ-. (ἐξ οὗ τὸ πλήθω δὲ παθ. μέλ. (πληθ-θήσ-ομαι =) πλησθήσομαι, δὲ παθ. ἀόρ. (ἐπλήθην =) ἐπλήσθην, δὲ πρκ. (πέπληθ-μαι =) πέπλησμαι, καὶ τὰ ὄντα. (ἀπληθ-τος =) ἀπληστος κλ.). Τὸ πι-μ-πλη μι ὡς καὶ τὸ πι-μ-πρη-μι πρὸς εὐφωνίαν καὶ διμοφωνίαν πρὸς τὸ δεύτερον μαρτυρεῖσθαι συνήθεσει.

Σημ. 2. Οἱ ἐνεστός καὶ ποτ. τῆς τε ἐνεργ. καὶ μέσ. φωνῆς ἀπαντῶσι συνήθως ἐν συνήθεσι μετὰ τῶν προθέσεων: ἐν, ἀνά, ἀπό, ἐκ κλ., οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἀείποτε σύνθετοι. Αγτὶ τοῦ παθ. πίμπλαμαι λέγεται καὶ: πλέως (ἔμπλεως) γίγνομαι, ἔχω τι πλέων. Συνών. τῷ πίμπλημι εἶναι τά: πληρόω-ῶ, γεμίζω, πλήθω, γέμω.

Πιέμπονται [ἢ πειπεράζω] (=καίω) συνήθως σύνθετον μετὰ τῆς ἐν: ἐμπίμπονται [ἢ ἐμπιπράω], πρτ. ἐνεπίμπονται καὶ σπν. ἐνεπίμπων, μέλ. ἐμπρήσσω, ἀόρ. ἐνεπρῆσα, πρκ. ἐμπρήσας ἔχω, [καὶ ἐμπέπρηγκα μτγν.], ὑπερσ. ἐμπρήσας εἶχον. Παθ. ἐμπίμπλαμαι, [πρτ. ἐνεπιμπράμην, παθ. μέλ. πρησθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐνεπρήσθην, [μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἐμπρήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐνεπρησάμην, πρκ. παθ. ἐμπέπρησμαι, ὑπερσ. ἐνεπεπρήσμην καὶ μετ' ὅλ. μ. ἐμπεπρήσομαι μτγν.]. Ρημ. [πρησίς] ἐμπρησίς, [πρήσμα, ἐμπρησμός, ἐμπρηστής], πρηστήρ (ἐξ οὗ πρηστήριος καὶ πρηστικός).

Σημ. Θέμ. ἀσθ. πρᾶ- καὶ ισχ. πρη- καὶ πρηθ-. (ἐξ οὗ τὸ ποιητ. πρεήθω). Τὸ πι-μ-πρη-μι ὡς καὶ τὸ πι-μ-πλη-μι, πρὸς εὐφωνίαν καὶ διμοφωνίαν πρὸς τὸ δεύτερον μαρτυρεῖσθαι συνήθεσει (ὅρᾳ πίμπλημι σημ. 1). Τὸ δὲ ἀπαντᾶ σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθ. περὶ καὶ παρά. Συνών.: καίω, κατακαίω, αἴθω, πινδπολέω-ῶ, φλέγω.

ΗΙΓΡΩ, πρτ. ἔπινον, μέσ. μέλ. ώς ἐνεργ. πίομαι [καὶ μτγν. πιοῦμαι], ἀδρ. β' ἔπιον (δπτ. πίω εύκτ. πιοιμι προστ. πῖθι, πιέτω κλ. η πίε, πιέτω κλ. ἀπαρ. πιεῖν μτχ. πιών), πρκ. πέπωκα, ὑπερσ. ἐπεπώκειν. Παθ. [πίνομαι], πρτ. ἔπινόμην, [παθ. μέλ. ποθήσομαι] παθ. ἀδρ. ἐπόθην πρκ. -πέπομαι, ὑπερσ. -ἐπεπόμην. Ργμ. πόνις (ἔξ οὖ πόσιμος), πόνμα πρκ. -πέπομαι, ὑπερσ. -ἐπεπόμην. Συμπότης, οἰνοπάτης, ἔπικωμα (=ποτήριον) [καὶ μτγν. πόμα], [πότης], συμπότης, οἰνοπάτης, θρόπωτης, αἴματοπάτης, ποταμός (χυρ. =πινόμενον θῶρα), ποτήριον, ποτόν, πότος, [ποτός, ἔξ οὖ] (ἀποτος), ποτέος, -έον.

Σημ. Θεμ. [άρχ. πωι-, ἔξ οὖ] πω- η στο- (πρβλ. λατ. potus) καὶ στή στί (πρβλ. λατ. bi-bo), ἔξ οὖ (προσλήψει τῶν προσφ. -ν- καὶ -j- πι-ν-γ- = πινγ- =) πινγ-. Τὸ δ. λατ. πιπόν (=άμυλῶδαι ἐν τῷ πίνειν), ὑποπίνον (=κοντσο-άπανται καὶ σύνθετον: διαπίνω (=άμυλῶδαι πίνω), περοπίνω (=εἰς ὑγείαν πίνω), συμπίνω, κατα-πίνω), ἔπιπίνω (=ἐντελῶς πίνω), περοπίνω (=εἰς ὑγείαν πίνω), συμπίνω, κατα-πίνω, ὑπεροπίνω καὶ ἔπιπτίνω (=πίνω τι προσέτι). Ο μέλ. πίομαι στερεῖται πίνω, ὑπεροπίνω καὶ ἔπιπτίνω πρβλ. ἔδομαι (θεσμός) καὶ χέομαι (χέω). Έκ θέμ. περ ζρονικού καρακτήρος πρβλ. έδομαι (θεσμός) καὶ χέομαι (χέω). Έκ θέμ. περ ζητητικού μόνον ο πρκ. πέ-πω-κα, τὸ δημ. πόνμα (ἔπικωμα) καὶ τὰ μετὰ τοῦ -πάτης σύνθετα ὃν τὸ α' συνθετικὸν δνομα: οἰνοπάτης (ἔξ οὖ οἰνοποτῶ), θρόπωτης (ἔξ οὖ θρόποτῶ) καὶ αἴματοπάτης, ἀπερ διὰ τοῦ ο παρὰ μεταγε-νεοτέροις γράφονται.

ΗΙΕΠΡΑΣΚΩ (=πωλῶ) μτγν., ἀντ' αὐτοῦ δὲ παρ'. Αττ. ἐτίθετο τὸ πωλῶ η ἀποδίδομαι, πρτ. ἐπώλουν η ἀπεδιδόμην [καὶ ἐπίπρασκον μτγν.], μέλ. ἀποδώσομαι η πωλήσω, ἀδρ. ἀπεδόμην, πρκ. πέπρακα, ὑπερσ. ἐπεπράκειν καὶ πεπρακώς ην. Παθ. πιπόασκομαι, πρτ. ἐπίπρα-σκόμην, [παθ. μέλ. πραθήσομαι μτγν.], μετ' δλ. μ. ώς παθ. πεπρά-σκομαι, παθ. ἀδρ. ἐπράθην, πρκ. πέπραμαι, ὑπερσ. ἐπεπράμην. Ργμ. πρά-σις (ἔξ οὖ πράσιμος), πρατήρ (ἔξ οὖ πρατήριον), [πράτης (εἰς θηλ. πρά-τηα), πρατός, ἔξ οὖ] (ἀπρατος, ἔξ οὖ ἀπρασία), πρατέος.

Σημ. 1. Θέμ. [άρχ. περα- (τοῦ περάω-ω) καὶ κατά συγκοπῆγ] πρα-, ἔξ οὖ προσλήψει τοῦ προσφ. -ση- καὶ τοῦ ἐνεστ. ἀναδιπλ. πι περά σκ-ω [ἀντὶ πι-περά-πον-ω] (κυρίως μεταβιβάζω τι διὰ θαλάσσης εἰς ξένην κώδων πρὸς πώλησιν). Τὸ δ. εἶναι ἐλλείπτικόν ἀνάπληρονται δὲ οἱ ἐλλείποντες κρόνοι ώς καὶ οἱ μτγν. τοι-οῦτοι η διὰ τοῦ ἀποδίδομαι καὶ πωλῶ η περιφρ. διὰ τοῦ πρᾶσιν ποιοῦμαι. Τὸ μέσον ἐκφέρονται ἀναλεῖμνη: πέπρακα ἐμαντόν. Ο θέμ. καρακτήρ ἢ ἔπεινεται εἰς α πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων τελῖν, διότι προηγεῖται ρ.

Σημ. 2. Συγγενές τῷ πιπράσκω εἶναι τὸ ποιητ. πέρηγημι (=περνάω τι διὰ θαλάσσης εἰς ξένην κώδων πρὸς πώλησιν), διότε ἐν τῇ οἰκιλογμένῃ λέγεται περ-νῶ π.χ. τὸ πρόγμα αὐτὸ περγᾶ, δηλαδή πωλεῖται.

ΗΙΕΠΤΩ παθ. διαθ.: πρτ. ἔπιπτον, μέλ. πεσοῦμαι, ἀδρ. [α' ἔπεσα μτγν. καὶ] β' ἔπεσον, πρκ. πέπτωκα, ὑπερσ. ἐπεπτώκειν καὶ πεπτωκὼς (=ἐπι-ήν). Ργμ. πτῶσις [ἔξ οὖ πτώσιμος], πτῶμα, (ἔξ οὖ πτωματικὸς (=ἐπι-λγπτικὸς)) καὶ πτωματίζω (=κάμνω τιγὰ νὰ πέσῃ καὶ μεσ. πτωματίζομαι =καταπίπτω ἔξ ἐπιλγψίας, σεληνιάζομαι), [πτωτὸς (ἔξ οὖ πτωτικός, καὶ ἄ-πιωτος, μετά-πτωτος, ἔξ οὖ)] (ἀμετάπτωτος), ἀπτῶς.

Σημ. 1. Θέμ. πετ- (ὅρα πέτομαι) καὶ κατά συγκοπὴν μὲν πτ-, (ἔξ οὖ δι' ἐνεστ. ἀναδιπλ. ο ἐνεστ. πι-πτ-ω ἀντὶ πι-πέ-τω), κατά μετάθεσιν δὲ καὶ ἔκτασιν πτε-, πτη-, ἔξ οὖ κατά τροπὴν πτω-. Ο ἀρχ. β' ἔπεσ-ον (Δωρ. ἔπετον) ἐσ/η-ματίσημ ἐκ θέμ. πετ- λαβὼν τὸν κρόν. καρακτήρα τοῦ α' ἔορ.: (ἔ-πετ-σ-ον=) ἔπεσον.

Σημ. 2. Τὸ δ. ἀπαντῷ καὶ σύνθ. μετὰ πλείστων προθέσεων, λαμβάνεται δὲ ὡς παθ. τοῦ βάλλω (ὅρα βάλλω σημ. 2). “Ο μέλ. πεσοῦμαι εἶναι Δωρικός (πρβλ., καὶ παῖςω—παιξοῦμαι). Τὸ πίπτω ἔχει τὸ ἕ μακρὸν κατὰ τὸ ἔπιπτω. Οὕτω τὸ πίπτω, ὅπερα καὶ κύπτω εἶναι τὰ μόνα ἐκ τῶν εἰς πτω, ἄτυνα ἔχουσι τὸ θερμόν. φωνῆν τὸ καὶ ὑ μακρὸν (ὅρα εἰσαγ. § 10 σημ.). Τὰ εἰς πτως, δτὶν ἔχουσι σύνθ. τὸ πίπτω εἶναι τριτόκλιτα δύστονα· οἷον προπετής, γονυπετής· δταν δὲ τὸ πέτομαι, εἶναι πρωτόκλιτα παροξύντονα, οἷον ὑψιπετής, ὁκυπετής.

Πλανάω-ώ (=εἰς πλάνην φέρω, ἀποπλανῶ ἔξαπατῶ), ὄμαλόν. Ρημ. πλάνησις, [πλάνημα], πλάνη, πλανητός, πλανητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ πλάνος ἡ πλάνη, ἔξ οῦ καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. πλανήτης, οὐ θηλ. ἡ πλανῆτης. Παρ' Ἀττ. ἀντὶ τοῦ πλανήτης ἐγίγνετο χοῖσις τοῦ πλάνης, -τος (δ'). Τὸ δ. ἀπαντῷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ περὶ. Ἀντὶ τοῦ πλανῶ λέγεται καὶ: πλάνησιν παρέχω· ἀντὶ δὲ τοῦ μέσ. πλανῶμαι καὶ: πλάνης είμι ἡ γύγνομαι, πλάνην ἵσχω, πεπλανημένως ἔχω περὶ τι (=σφάλλομαι). Συνών. τῷ μὲν πλανῶ ίδε ἀπατῶ σημ., τῷ δὲ πλανῶμαι (=περιπλανῶμαι), εἶναι τὸ ἀλοδόμωμαι.

Πλάντω ἡ πλάντσσω (=μορφὴν καὶ σχῆμα δίδω, σχηματίζω, μορφώνω), πρτ. ἐπλάττ(σο)ον, [μέλ. πλάτσω μτγν.], ἀδρ. ἐπλάσσα, πρκ. πλάσσας ἔχω [καὶ πέπλακα μτγν.], διπερσ. πλάσσας είχον. Μέσ. καὶ παθ. πλάττ(σο)ομαι, πρτ. ἐπλάττ(σο)όμην, [μέσ. μέλ. πλάσσομαι μτγν.], μέσ. ἀδρ. ἐπλασάμην, [παθ. μέλ. πλασθήσομαι μτγν.], παθ. ἀδρ. ἐπλάσθην, πρκ. πέπλάσσομαι, διπερσ. ἐπεπλάσμην. Ρημ. [πλάστις], πλάσμα [ἔξ οὗ πλαστικός καὶ πλαστικόν], πλάστης [ἔξ οὗ πλαστικός] ἡ πλαστήρ [ἔξ οὗ πλαστήριον], πλαστὸς [ἔξ οὗ εύπλαστος, ἀδιάπλαστος].

Σημ. Θέμ. πλάθ., ἔξ οὗ προσολήφει τοῦ προσφ. -j-: (πλάθ-θ-j-ο=πλάτττω ἡ πλάτσσω (ὅρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.). Τὸ δ. ἀπαντῷ καὶ σύνθ. Ὁ ἀδρ. [ἐππλάθ-σ-α=ἐππλάσ-σα=] ἐππλάσσα δέν ἐκτείνει τὸ θερμ. φωνῆν α βραχύ. δότι ἐγένετο ἀπλοποίησις τοῦ σ'. οὗτο καὶ ἐν τῷ μέλλοντι κλ. Τὸ μέσ. πλάττομαι=πλάττω ψεύδη πρός ὁφέλειάν μου, ὑποκρίομαι.

Πλέκω (=πλέκω, συνθέτω, συναρμόζω, ἐπινοῶ δόλους), πρτ. ἐπλεκον, [μέλ. πλέξω μτγν.], ἀδρ. ἐπλεξα, πρκ. πλέξας ἔχω, [καὶ πέπλεχα μτγν.], διπερσ. πλέξας είχον [καὶ μτγν. ἐπεπλέχειν]. Παθ. καὶ μέσ. πλέκομαι, πρτ. ἐπλεκόμην, [παθ. μέλ. α' πλεχθήσομαι καὶ β' πλακήσομαι μτγν.], παθ. ἀδρ. α' ἐπλέχθην καὶ β' ώς μέτ. ἐπλάκην, [μέσ. μέλ. πλέξομαι, μέσ. ἀδρ. ἐπλέξαμην μτγν.], πρκ. πέπλεγμαι, διπερσ. ἐπεπλέγμην. Ρημ. πλέξις, πλοκή, πλέγμα, [πλοκεύς, πλεκτάγη, πλόκος, πλόκαρος], πλόκανον, πλεκτός.

Σημ. Θέμ. πλεκ- (πρβλ. λατ. Plec-to), ἔξ οὗ (συγκοπῇ καὶ ἀναπτύξει τοῦ βραχέος ἦ: πλακ- (πρβλ. κλέπτω, στρέφω, τρέφω, τρέπω)). Τὸ δ. ἀπαντῷ καὶ σύνθετον.

Πλέω, (πλέεις=) πλεῖς, (πλέει=) πλεῖς κλ., πρτ. ἐπλεον, μέσ. μέλ. ώς ἐνεργ. πλεύσομαι καὶ δωρ. πλευσοῦμαι, ἀδρ. ἐπλευσα, πρκ. πέπλευμα, διπερσ. ἐπεπλεύμειν. Παθ. [ἀδρ. ἐπλεύσθην] καὶ πρκ. πέπλευμαι, τὰ δ' ἀλλα τῆς παθ. φωνῆς ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφρ. πλοῦς γίγνεται. Ρημ. [πλεύσις (ἔξ οὗ πλεύσιμος)], (πλόος=) πλοῦς (ἔξ οὗ πλόοις=) πλοῖον, πλόκιος ἡ πλόκιμος), ἀ-πλευστος, πλωτός, πλευστέον.

Σημ. Θέμ. πλεῖ-. Τὸ F μεταξὺ μὲν φωνηέντων ἀποβάλλεται, ποδὲ συμφώνου παρίσταται διὰ τοῦ ν: (πλέF-ω=) πλέω, (πλέF-σ-ομαι=) πλεύσομαι κλ. Ὁ γαρακτήριος εἰ τοῦ θέμ. πλε- συναριθεῖται μόνον μεθ' ἐπορένου εἰ η εἰ εἰς οὐλ. πλέω λέγεται καὶ: πλοῦν ποιῶμαι καὶ πλῆ χρώμαι ἀντὶ δεῖτον ἐκπλέω, τοῦ πλέω λέγεται καὶ: πλοῦν ποιῶμαι καὶ πλῆ χρώμαι ἀντὶ δεῖτον ἐκπλέω, περιπλέω, ἐπιπλέω κλ. καὶ: ἔκπλον, περίπλον, ὀπίσπλον οὐλ. ποιῶμαι καὶ πιθ.: πλοῦς γίγνεται. Συνών.: νέω, νήχομαι, κολυμβῶ, ἐπιπολάζω.

Πλήθιος. 1) (ἀμτό.=εἰμαι πλήρης, γεμάτος καὶ(ἐπι) ποταμᾶν, αὖξανομαι, ἔσχογχοδμαι, πλημμυρω'). 2) μιθ.=πληρῶ, γεμίζω ποιητ. Παρ' Αττ. δὲ πεντ. ἀπαντῷ μόνον η μτχ. τοῦ ἐγεστ. πλήθουσα (: ἀγρά, σελήνη κλ.), τὰ δ' ἄλλα ἐπι μὲν ἀμτό. σημ. ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφρ.: πλήρης εἰμι, ἐπι δὲ μιθ. ἐκ τῶν συνων. πίμπλημι, πληρώω, γεμίζω. Ρημ. πλήθος, πληθὺς (ὅρα καὶ κίμπλημι), πληθύρα (Ιων. μω, γεμίζω). Ρημ. πληθώρη, πληθώρη, θάλπω-θαλπωρή, ἔλπω ἔλπωρη).

Σημ. Θέμ. πληθ- (ὅρα πίμπλημι σημ.). Ο ποιητ. πρκ. β' πέπληθα ἔχει σημι. ἐνεστῶτος, δὲ δέ υπερσ. ἐπεπλήθειν παρατετικού.

Πληγημελέθω-ῶ (=σφάλλομαι εἰς τὸ ἄτμα, παραφωνῶ, κάμνω πταίσμα, πταίω), πρτ. ἐπλημμέλουν, μέλ. πλημμελήσω, ἀόρ. ἐπλημμέλησα, πρκ. πεπλημμέληκα, διπερσ. ἐπεπλημμελήκειν. Παθ. πλημμελοῦμαι καὶ πρκ. πεπλημμέλημαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. [πλημμέλησις], πλημμέλημα.

Σημ. 1. Τὸ δ. εἶναι παρατόντι. ἐκ τοῦ πλημμελής (διπερσ. ἐκ τοῦ πλήν καὶ μέλος), ἔξ οὐ καὶ πλημμέλεια (=πταίσμα φύδικον, ἀμάρτημα).

Σημ. 2. Συνών. τῷ μὲν ἐνεργ. εἶναι τά: ἀμαρτάνω, πταίω, παρὰ μέλος φθέγγομαι· τῷ δὲ παθ. τά: βλάπτεομαι, ζημιοῦμαι, ἀδικοῦμαι.

Πληγρόω-ῶ (=καθιστῶ τι πλήρες, γεμίζω), πρτ. ἐπληρουν, μέλ. πληρώσω, ἀόρ. ἐπληρώσα, πρκ. πληρώσας ἔχω [καὶ πεπλήρωκα μτγν.], διπερσ. πληρώσας εἴχον. Μέσ. καὶ παθ. πληροῦμαι, πρτ. ἐπληρούμην, μέσ. μέλ. καὶ ώς παθ. πληρώσουμαι, παθ. μέλ. πληρωθήσομαι μέσ. ἀόρ. ἐπληρωσάμην, παθ. ἀόρ. καὶ ώς μέσ. ἐπληρώθην, πρκ. πεπλήσωμαι, διπερσ. ἐπεπληρώμην. Ρημ. πλήρωσις, πληρωμα, πληρωτής [ἔξ οὐ πληρωτικός], [ἀπλήρωτος, πληρωτέον].

Σημ. 1. Εκ τοῦ πλήρεος κατ' ἀναλογίαν τοῦ δοῦλος-δουλόω, καθ' δ καὶ ἀκριβής, ἀσθενής-ἀσθενόω κλ. Τὸ δ. ἀπαντῷ καὶ σύνθετον. Αντὶ τοῦ παθ. πληγοῦμαι λέγεται καὶ: πληρώσεως τυγχάνω καὶ πληρωσιν λαμβάνω.

Σημ. 2. Συνών.: πίμπλημι, γεμίζω, πλήθω. Αντίδ. περόω-ῶ.

Πληθτώ η-πληθσσω (=κτυπῶ, πληγώνω) παρ'. Αττ. αείποτε σύνθ. η παίω, τύπτω, η πληγάς ἐμβάλλω (δίδωμι, ἐντείνω, ἐντρίβω), πρτ. -ἐπληπτ(σσ)όν, ἐπιαίνω, ἐτυπτόν, μέλ. -πληθσσω, παίσω, τυπτήσω, ἀόρ. -ἐπληθά, ἐπιαίσα, ἐπιαίξα, πρκ. β' (ἰείποτε ἀπλοῦς) πέπληγα, διπερσ. ἐπεπλήγειν. Παθ. τύπτομαι καὶ (παθ. καὶ μέσ.) -πληπτομαι, πρτ. -ἐτυπτόμην καὶ (παθ. καὶ μέσ.) -ἐπληπτ(σσ)όμην, παθ. μέλ. β' πληγήσομαι (καὶ ἐν συνθ. ώς μέσ. διπερσ. πληγήσομαι), παθ. μέλ. δ' ἐπλήγην (καὶ ἐν συνθ. ώς μέσ. καὶ παθ. ἔξ(κατ)επλάγην), πρκ. παθ. πέπληγμαι (καὶ ἐν συνθ. ώς μέσ. καὶ παθ. παταπέπληγμαι), διπερσ. μέσ. διπεπλήγμην, μέτ-

δλ. μέλ. πεπλήξομαι. Ρημ. πληγή, [πληξις, πληγμα, πληγμός, πλήκτης, (εξ ού πληκτικός), πληκτήρ], πληκτρον, καταπλήξ, παραπλήξ, ἀπληκτος, ἀπόπληκτος, ἔμπληκτος, καταπληκτέον.

Σημ. 1. Θέμ. πλαγ-, ἔξ οὗ κατ' ἔκτασιν πληγ-. ἔξ οὗ (προσλήψει μὲν τοῦ ποσφ. -j: πληγ-j=) πληττ-η πλησσ- κατὰ μετάπτωσιν δὲ τοῦ χαρακτηρος γ εἰς κ (προελθούσαν ἐκ τῶν ἐνεστών, ἐν οἷς τὰ εἰς -γω καὶ -κιω συμπίπτουσιν εἰς -σσω: πράγ-γω=πράσσω, φυλακ-γω φυλάσσω) πληκ-. Τὸ δ. ἀπαντῷ ἀειπτεῖσθαι σύνθετον μετα τῶν προθέσεων: ἔκ, ἐπὶ καὶ κατὰ (π.λὴν τῶν: πέπληγα, πληγήσομαι, ἔπληγην καὶ πεπλήξομαι).

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ ἀπλού πλήττω είναι ἐν χρήσει παρ'. Ἄττ. τὰ συνών.: παίω, πατάσσω, τύπτω, θείειν, δέρω], ἥ αἱ περιφράσεις: πληγάς ἐμβάλλω, πληγάς δίδωμι (ἥ ἐντείνω ἥ ἐντρίβω). Ἀντὶ δὲ τοῦ ἀπλού πλήττομαι (ιπό τυνος) είναι ἐν χρήσει τά: τύπτομαι, παίσμαται ἥ ἡ περίφρο: πληγάς λαμβάνω (ὑπό τυνος). Ο πρκ. πέπληγα δὲν δασύνει τὸν χαρακτῆρα γ' (δρα ἔγγυνυμι σημ.).

Σημ. 3. Ὁ ἐ·εστ. πλήττομαι ἐν συνθέσει μετά τῆς ἐπί: ἐπιπλήττομαι είναι παθ. διαθέσεως, μετά δὲ τῆς ἔκ: ἐκπλήττομαι, είναι διαθ. μέσης. Ἀντὶ τοῦ ἐκπλήττομαι ἀπαντῷ σπν. καὶ δ τύπτως ἐκπλήγνυμαι. Παρὰ ποιητ. καὶ μτγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἔξης τύποι τοῦ πλήττομαι μέσ. μέλ. πληξομαι, μέσ. ἀόρ. ἔπληξάμην καὶ παθ. ἀόρ. ἔπληχθην.

Σημ. 4. Ἀντὶ τοῦ ἐκπλήττω λέγεται καὶ: ἐκπληξιν ποιῶ (ἢ παρέχω ἥ ἔχω ἥ ἀπεργάζομαι) καὶ εἰς ἐκπληξιν καθίστημι τις ὡς παθ. δὲ ἐκπληξις ἐστι (ἥ γίγνεται) καὶ ἐκπληξις ἐμπίπτει ὡς μέσ. δὲ: ἐν ἐκπληξει είμι.

ΙΠΛΟΥΝΤΕΩ·Ω (ἀμτδ.=είμαι πλούσιος), πρτ. ἐπλούτουν, μέλ. πλούτησω, ἀόρ. ἐπλούτησα, πρκ. πεπλούτηκα, ὑπερσ. ἐπεπλούτηκειν. Ρημ. [πλούτητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ πλοῦτος, ἔξ οὗ πλούτηρος, πλούσιος, [πλούτεινδην καὶ πλούταξ]. σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς -ος συγμολήκτων: κράτος· κρατεσ·ω=ω. Ἀντὶ τοῦ πλούτω λέγεται καὶ: πλοῦτον ἔχω ἥ πλούσιος είμι.

ΙΠΛΟΥΝΤΕΞΩ (μτδ.=κάμνω τινὰ πλούσιον), πρτ. ἐπλούτιζον, μέλ. πλούτιω, ἀόρ. ἐπλούτισα, πρκ. πεπλούτικα, ὑπερσ. ἐπεπλούτικειν. Παθ. καὶ μέσ. πλούτιζομαι, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται τῆς μὲν παθ. φωνῆς ἐκ τῆς περιφρ. πλούσιος γίγνομαι, τῆς δὲ μέσ. ἐκ τοῦ: πλούτιζω ἐμαυτόν. Ρημ. [πλούτισμός].

Σημ. Ἐκ τοῦ πλοῦτος κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς {-ιδ·j·ω=}-ιξω ὁδοντοφων: ἐλπίς (ἐλπιδ·j·ω)=ἐλπιξω κλ. ὅθεν θέμι ἀναλογικόν πλούτιδ-, ἔξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ὄηματα. Ἀπαντῷ δὲ καὶ σύνθ. μετά τῆς κατά. Ἀντὶ τοῦ πλούτιζομαι λέγεται καὶ: πλούτιξω ἐμαυτὸν (μέσ.) καὶ πλούσιος γίγνομαι (παθ.).

ΙΠΛŪΝΩ, πρτ. ἐπλῦνον, μέλ. πλύνω, ἀόρ. -ἐπλῦνα, πρκ. πλύνας ἔχω, [καὶ μτγν. πέπλυκα], ὑπερσ. πλύνας είλον [καὶ ἐπεπλύκειν μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. [πλύνομαι, πρτ. ἐπλυνόμην, παθ. μέλ. πλυθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπλύθην καὶ ἐπλύνθην, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. πλυνοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐπλυνάμην], πρκ. πέπλυμαι, ὑπερσ. ἐπεπλύμην. Ρημ. πλύσις (ἔξ οὗ πλύσιος), πλύμα, [πλινός, πλυνεύς, πλύνιης, (θηλ. πλύντρια ἥ πλυντρίς)], (ἔξ οὗ πλυντικός), [πλυντήρ έξ οὗ] (πλυντήριος, [πλυντήριον]), [πλύντρον, πλυτός], ἔπιπλυτος, ἀνέκπλυτος.

Σημ. Θέμι. πλύ-, (εἴς οὖ μόνον ὁ παθ. μέλ., ἀρό., πρκ. καὶ ὑπερσ.) καὶ (προσλήψει τῶν προσφ. ν καὶ j; πλύν-ν-γ:=πλύνν=) πλύνν-. Τὸ δὲ εἶναι. πρόσφυμα ν ἐπεισέργαντος καὶ εἰς τὸν μέλ. καὶ ἀρό. (ἐνεργ. καὶ μέσ.). Τὸ δὲ ἀπαντῆ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: ἀρό. ἐκ καὶ κατά: ἀπο(έκ) πλύννω (=ξεπλύνω), καταπλύννω (=καλά πλύνω). 'Ο ἀρό. ἔπλύνν-α καὶ ἔπλύννα=) ἔπλύννα ἔκτείνει τὸ θέμι. φωνήν τὴν εἰς τὸ μακρόδυνον εἶναι ἀναπληρωματικῆς ἔκτάσεως.

Πνέω (ἀμτδ. = φυσῶ), (πνέεις=) πνεῖς, (πνέει=) πνεῖ κλ., πρτ. ἔπνεον, μέσ. μέλ. ώς ἐνεργ. -πνεύσομαι [καὶ Διορ. πνευσοῦμαι (ποιητ.)], ἀρό. ἔπνευσα, πρκ. -πέπνευκα, ὑπερσ. ἔπεπνεύκειν. Παθ. (μόνον) διαπνέομαι, πάντα δὲ τάλλα ποιητ. καὶ μτγν. [: πνέομαι, πνευσθήσομαι, ἐπνεύσθηγν, πέπνευσμαι]. Ρημ. [πνεῦσις], πνοή, πνεῦμα, πνεύμων, [πνεύστης] (εἴς οὖ πνευστικὸς καὶ πνευστιάω), ἐμπνευστάς].

Σημ. Θέμι. πνεF-. Τὸ F μεταξὺ φωνητῶν ἀποβάλλεται, πρὸ δὲ συμφώνου παρισταται διὰ τοῦ ν (ὅρα πλέω σημ.): (πνεF-ο=) πνέω, (πνεF-σ-ομαι=) πνεύσομαι κλ. ὅθεν θέμι. τοῦ πνέων είναι: πνε-. καὶ πνευ-. Τὸ δὲ ἀπαντῆ καὶ σύνθετον, ὅ δὲ θέμι. χαρακτῆρας συναιρέται μόνον μεθ' ἐπομένου τοῦ οὗ εἰ εἰς εἰ. (ὅρα νέω καὶ πλέω). Συνών. φυσῶ, [ἄημι].

Πνεῦμω, πρτ. ἔπνιγον, [μέλ. πνίξω καὶ μέσ. μέλ. ώς ἐνεργ. πνίξομαι καὶ Διορ. πνίξομαι], ἀρό. -ἔπνιξα, πρκ. -πνίξας ἔχω, ὑπερσ. πνίξας είχον. Παθ. καὶ μέσ. πνίγομαι, πρτ. ἔπνιγόμην, [παθ. μέλ. β' πνιγήσομαι] παθ. ἀρό. [α' ἔπνιγθην καὶ] β' ἔπνιγην, [πρκ. πέπνιγμαι, ὑπερσ. ἔπεπνιγμην, μετ' δλ. μέλ. -πεπνίξομαι, ποιητ. καὶ μτγν.]. Ρημ. [πνίξις, πνίγμα, πνιγεύς, πνικτήρ, πνιγμονή], πνίγος (εἴς οὖ πνιγηρός), πνιγμός (εἴς οὖ πνιγμάδης), [πνικτός].

Σημ. Θέμι. πνίγ- καὶ (ἐν μόνῳ τῷ παθ. μέρ. β') πνίγ-. Τὸ πνίγω ἔχει εὐρυτέραν σημ. τοῦ συνωνύμου ἄγκων. Συνών. ίδε ἄγκων σημ.

Ποθέω-ώ

Ποθέω-ώ, πρτ. ἔποθνουν, μέλ. ποθήσω καὶ μέσ. μέλ. ώς ἐνεργ. ποθήσομαι καὶ ποθέσομαι, ἀρό. ἔποθησα καὶ ἔποθεσα, πρκ. ποθή(έ)σας ἔχω [καὶ πεπόθηκα μτγν.], ὑπερσ. ποθή(έ)σας είχον. Παθ. (μόνον) ποθοῦμαι καὶ ἀντι-ποθοῦμαι, τὰ δὲ ἀλλα ποιητ. καὶ μτγν. [ἥτοι: πρτ. ἔποθούμην, παθ. ἀρό. ἔποθήθην καὶ ἔποθεσθην καὶ πρκ. πεπόθημαι]. Ρημ. [πόθησις, πόθημα, ποθήτωρ, ποθητός (εἴς οὖ ποθητικός καὶ περι(έπι)πόθητος, τριπόθητος)].

Σημ. 'Εκ τοῦ πόθος κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατέσ-ώ. "Οὐεν θ. ἀναλογ. ποθεσ-, εἴς οὖ τὸ ποθε-. 'Ο χαρακτῆρας εἴναι τῷ (ποθέσ-σ-ομαι=) ποθέσομαι, (ἔποθεσ-σ-α=) ἔποθεσα καὶ (ἔποθεσ-θην=) ἔποθέσθην τηρεῖται βραχὺς διὰ τὴν ἀπ' οποίηπλιν τῶν στ. (πρβ. αἰδοῦμαι, ἀμφιέρνωμι). 'Ο ἐνεστ. ἀπαντῆ καὶ σύνθετος μετὰ τῶν προθέσεων ἐπί καὶ πρθεσ. 'Αντὶ τοῦ ποθῶ λέγεται καὶ: πόθον ἔχω καὶ ισχυρότερον: πόθος ἔχει με καὶ πόθος λαμβάνει με· ώς μτβ. είναι τά: πόθον ἔμφω τινί, πόθον ἔργαζομαι τινί ώς παθ. δὲ είναι τό: πόθος ἔγγιγνεται τινί τινος. Συνών. ίδε βούλομαι σημ. 2.

Ποιέω-ώ (=ἔργαζομαι, κάμνω τι, κατασκευάζω) δραλόν. Ρημ. ποίησις, ποίημα [εἴς οὖ ποιημαχτικός καὶ ποιημάτιον], ποιητής (εἴς οὖ ποιητρια καὶ ποιητικός), ποιητός (εἴς οὖ εἰσποιητός, προσποιητός, χειροποιητός, θεοποιητός, [δημιοποιητός, ἔκποιητος]), ποιητέος, ποιητέον.

Σημ. 1. Θέμ. ποιει-. Τὸ δὲ ἀπαντᾶ καὶ σύνδ. μετὰ πλείστων προθέσεων: ἐκ, ἐν, μετά, πρό, εἰς κλ. Τὸ μέσ. αὐτοπιθ. ἐκφέρεται ἀναλελυμ. ποιῶ ἔμαυτόν. Ως παθ. τοῦ ποιῶ καὶ τοῦ μέσ. ποιοῦμαι λαμβάνεται συνήθως τὸ γίγνομαι: ἵνα ἀνάστατον ποιῶ τὴν πόλιν, παθ.: ἡ πόλις ἀνάστατος ὅπ' ἐμοῦ γίγνεται.

Σημ. 2. Τὸ ἐνεργ. ποιῶ συναπτόμενον μετ' ἀφηρημ. οὐσιαστικῶν ἀποτελεῖ περίφρασιν, ήτις ισοδυναμεῖ τῷ εἶμαι αἴτιος ἢ ἐπιτρέπω νὰ γίνη τὸ ὑπὸ τοῦ ἀφηρημένου οὐσιαστικοῦ δηλούμενον οἷον μάχην ποιω, εἰρήνην ποιῶ κλ. (ἐπὶ ἀρχοντος, στρατηγοῦ ἢ βασιλέως)=είμαι οὗτος νὰ γίνη μάχη, πόλεμος, εἰρήνη κλ. Τὸ δὲ μέσ. ποιοῦμαι συναπτόμενον μετὰ τοιούτων οὐσιαστικῶν ἀποτελεῖ περίφρασιν, ήτις ισοδυναμεῖ μὲ τὰ ἀντίστοιχα εἰς τὰ δόνυματα ἐνεργ. ἡ μέσα ὄχηματα οἷον ποιοῦμαι πόλεμον (=πολεμῶ), ποιοῦμαι λόγον (=λέγω), ποιοῦμαι μάχην (=μαχομαι), δόδον ποιοῦμαι (=ἔρχομαι).

Σημ. 3. Τὰ εὖ ποιῶ (=εὐεργετῶ) καὶ κακῶς ποιῶ (=βλάπτω) ἔχουσιν ώς παθ. τὰ εὖ πάσχω (=εὐεργετοῦμαι) καὶ κακῶς πάσχω (=ακοποιοῦμαι, βλάπτομαι ὑπό τινος).

Σημ. 4. Συνών. τῷ ποιῶ είναι τά: δρῶ, ἔργαζομαι, πράττω, ἔρδω, (μέλ. ἔρξω, ἀδρ. μόνον μτγ. ἔρξας, πρκ. ἔργα, ὑπερψ. ἔώργειν), δέξω (μόνον ἔρρεξα καὶ παθ. ἀδρ. ἔρξε/Ἄγην), πραγματεύομαι, κατασκευάζω κλ. Τὸ ποιῶ διαφέρει πολλάκις τοῦ πράττω^{α'} α') κατὰ τὴν σημασίαν, διότι τὸ μὲν ποιῶ=προσπαθῶ νὰ γίνη τι τὸ δὲ πράττω=ἔργαζομαι, εὑρίσκομαι ηδη ἐν τῷ ἔργῳ καὶ β' ὅταν ἐκάτερον συνεκφέρηται μετὰ τῶν εὖ ἢ κακῶς, ὅμεινον, κεῖσθαι.

Ποιείλλω (μτδ.=κάμινω τὶ ποικίλον, κεντῶ τι ἢ ζωγραφῶ ποικίλως^ε καὶ ἀμτδ.=μεταβάλλομαι, δημιλῶ διλημματικῶς, στρεψιολογῶ, πανουργεύομαι), πρτ. ἐποίκιλον, μέλ. ποικίλω, ἀδρ. -ἐποίκιλα, πρκ. ποικίλας ἔχω [καὶ μτγ. πεποικίλικα], διερσ. ποικίλας εἶχον. Παθ. ποικίλλομαι καὶ πρκ. πεποικίλημαι, πάντα δὲ τὰλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συγνωνύμων. Ρημ. ποικίλσις, ποικίλμα, [ποικιλμός, ποικιλεύς], ποικίλτης [ἔξ οὐ ποικιλτικός], ποικιλτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποικίλος, ἔξ οὗ καὶ ποικιλία. Θέμ. ποικιλ-, ἔξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: ποικιλ-^j-ω=) ποικιλλώ. Ἐν τῷ ἀδρ. (ἐποίκιλ-σα=ἐποίκιλλα=) ἐποικίλα τὸ θεμ. φωνήν + βραχὺ ἀνυπ^τηρωτικῶς ἔξετάλη εἰς ει μακρόν. Τὸ δὲ ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον Συνών. τῷ μὲν μτβ. ποικίλλω είναι τι: ζωγραφῶ, γράφω τῷ δὲ ἀμτδ. τά: αἰσθέω, μεταβάλλω, μηχανῶμαι, σοφίζομαι, σοφιστεύω, ποικίλως ἔχω (ἢ εἰμι).

Ποιειαένω (ζμτδ.=είμαι ποιμήν μτδ.=βόσκω ποιμνία, φυλάττω, συντηρῶ, περιποιοῦμαι), πρτ. ἐποιέμαινον, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφρ. : ποιμήν είμι ἢ ἐκ τῶν συγνωνύμων. Παθ. (μόνον) ποιμάνομαι (=βόσκομαι, φέρομαι εἰς βοσκήν), [παθ. ἀδρ. ἐποιμάνθηγ, πρκ. πεποιμάσμαι μτγν.], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συγνων. νέμομαι. Ρημ.[ποιμανσίς, ποιμαντήρ, ποιμαντώρ, ποιμαντέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιμήν. Θέμ. (ποιειν-, ἔξ οὗ κατὰ συγκοπήν ποιμν-, ἔξ οὗ (κατ' ἀνάπτιξιν τοῦ βραχέος α μετοξύ τοῦ μ καὶ ν) ποιμαν- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: ποιμαν-^j-=) ποιμαν-. Συνών. ίδε βόσκω σημ.

Ποιολειμέω-ώ (=κάμγω πόλεμον) δμαλόν. Ρημ. δυσποιλέμητος, ποιολειμητέος, -έον, ποιολημσείω (έφετ.).

Σημ. Ἐκ τοῦ πόλεμος, (ὅπερ ἐκ τοῦ πέλομαι=κινοῦμαι ἐν τινὶ τόπῳ πρβλ. Ιατ. *peilo*=ώθω καὶ *bellum*), ἐξ οὐ καὶ πολεμικός, πολεμώ-ῶ καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. πολεμίζω (=μάχομαι, πολεμῶ). σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ καὶ ἄτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Ἀντὶ τοῦ πολεμῶ λέγεται καὶ πολεμον ποιοῦμαι, πόλεμον ἐκφέρω πρός τινα καὶ πόλεμον αἴρομαι. Τὸ δὲ πόλεμον ποιῶ (=ἐνεργῶ νὰ γίνη πόλεμος· δοια ποιῶ σημ. 2) λέγεται καὶ πολεμοποιῶ (μόνον δὲ ἐνεστώς). Συνών. ίδε μάχομαι σημ. 2. Ἀντίθ.: εἰρήνη ἄγω, ησυχάζω.

-ΠΟΛΕΜΩ-ῶ (=κάμνω τινὰ ἐχθρόν τινος) μόνον σύνθ. : ἐκπολεμῶ καὶ ἀόρ. ἐξεπολέμωσα, τὰ δὲ ἀλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφρ.: πολέμιον τινα ποιῶ. Μέσ. πολεμοῦμαι (=πολέμιος γίγνομαι), μέσ. μέλ. πολεμώσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπολεμώθην, πρκ. πεπολεμωμαι, ὑπερ-ἐπεπολεμώμην.

Σημ. Ἐκ τοῦ πόλεμος· ίδε πολεμέω-ῶ σημ. 1.

ΠΟΛΙΟΡΧΕΩ-ῶ (=περικυκλώγω διὰ στρατευμάτων πόλιν τινά, ήνα διὰ τῆς στενοχωρίας κυριεύσω αὐτήν) ὄμαλόν. Ρημ. [πολιόρκησις, πολιορκητής (ἐξ οὐ πολιορκητικός καὶ πολιορκητήριος), ἀπολιόρκητος], δυςπολιόρκητος, πολιορκητέος.

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι ποσούνθ. ἐκ τοῦ πόλις καὶ ἔρχος (εἰσιγνυμι). γίγνεται δὲ ἐξ αὐτῶν μὴ μεσολαβοῦντος συνθ. ὄνόματο. Τὸ πολιορκος (ἐξ οὐ καὶ τὸ Αττ. πολιορκία) εἶναι ἀρρηστον. Απαντῷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσ.: ἐκ καὶ σύν: ἐκπολιορκῶ (=διὰ πολιορκίας κυριεύω, εὑχρηστον μόνον κατ' ἐνεργ. ἀόρ. καὶ παθ. πρκ.: ἐξεπολιόρκησα καὶ ἐκπεπολιόρκημαι), συμπολιορκῶ (=ο-μοῦ ἢ συγχρόνως πολιορκῶ). Ἀντὶ τοῦ παθ. πολιορκοῦμαι λέγεται καὶ: *eis* πολιορκίαν καθίσταμαι καὶ πολιορκίαν ὑπομένω.

ΠΟΛΙΤΕΥΩ (=1) διοικῶ τὴν πόλιν· 2) κάμνω τινὰ πολίτην· καὶ 3) ζω ως ἐλεύθερος πολίτης ἐν τινὶ πολιτείᾳ) ὄμαλόν. Ρημ. πολιτεία, [συμπολιτεία μτγν. καὶ γεοελλην.: ἀντιπολίτευσις, συμπολίτευσις], πολίτευμα, [πολιτευτής, πολιτευτέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ πολίτης (ὅπερ ἐκ τοῦ πόλις) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Τὸ δὲ ἀπαντῷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς σύν καὶ ἐν. Τὰ σύνθετα ἀντιπολιτεύομαι (=είμαι πολιτικὸς ἀντίπολος), καταπολιτεύομαι (=καταπολεμῶ πολιτικῶς) καὶ διαπολιτεύομαι (=ἀντιπράττω καίπερ ἀνήκων εἰς τὸ αὐτὸν κομμα) εἶναι ἀποθετικά. Ἀντὶ τοῦ πολίτευω καὶ πολίτευθαι λέγεται καὶ: πράττω τὰ πολιτικὰ καὶ πράττω τὰ τῆς πόλεως.

ΠΟΝΕΩ-ῶ (ἀμτβ.=κοπιάζω, ἀγωγίζομαι, αἰσθάνομαι πόνους· μέτρ. =μετὰ κόπου κάμνω τι, προξενῶ τιν κάπεις, θλίψεις), πρτ. ἐπόνουν, μέλ. πονήσω [καὶ μτγν. πονέω], ἀόρ. ἐπόνησα [καὶ μτγν. ἐπόνεσα], πρκ. πεπόνηται, ὑπερσ. ἐπεπονήκειν. Μέσ. καὶ παθ. πονοῦμαι, πρτ. ἐπονούμην, μέσ. μέλ. πονήσομαι [καὶ πονέσομαι μτγν.], μέσ. ἀόρ. ἐπονήσαμην, [παθ. μέλ. πονηθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. καὶ ως μέσ. -ἐπονήθην, πρκ. πεπόνημαι, ὑπερσ. -ἐπεπονήμην. Ρημ. [πόνησις, πόνημα], πονητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ πόνους (ὅπερ ἐκ τοῦ πέν-ομαι) κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Τὸ δὲ ἀπαντῷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων, τὸ δὲ μέσ. καὶ παθ. συνηθέστατα μετὰ τῆς διά, ἐκ καὶ τῆς σπν. πρδ καὶ κατά. Ἀντί-

τοῦ ἀμτβ. πονῶ λέγεται καὶ: πόνον ἔχω, πόνος ἔστι μοι καὶ ἐν πόνῳ εἰμί· ἀντὶ δὲ τοῦ μτβ. καὶ: πόνον παρέχω τινί. Συνών.: ἀγωνίζομαι, κάμνω, μοχθέω···, [μογέω], ταλαιπωρέω ὡ, κοπιάω··· [καὶ κοπιάξω]. Ἀντίθετα: ὁρθυμέω···, ἀργῶ, ὀκνῶ.

Πονηρεύομαι (=!) εἰμι: κακός, κακότροπος, πράττω κακίας··· καὶ 2) εἰμι πολὺ ἄρρωστος) ἀποθ. μέσ. παρ' Ἄττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστ. συμπονηρεύομαι καὶ δ πρκ. πεπονήρευμαι, πάντα δὲ ταλλα διμαλῶς ἐκφερόμενα εἶναι μτγν., ἀτινα παρ' Ἄττ. ἀνεπληρούντο περιφραστικῶς. Ρημ. πονήρευμα, [ἐπονήρευτος].

Σημ. Ἐκ τοῦ πονηρός (ὅπερ ἐκ τοῦ πόνου), ἐξ οὐ καὶ πονηρία· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Ἀντὶ τοῦ πονηρεύομαι (=πονηρῶς φέρομαι) λέγεται καὶ: πονηρός εἰμι καὶ πονηρὰ ἐργάζομαι. Τὰ δὲ πονηρῶς ἔχω καὶ πονηρῶς διακειμαι ἔχουσιν ἀντίθετον τὸ εὖ ἔχω.

Πορεύω (=χάριν γινόμενον πορευθῆ, διαβιβάζω τι), σπν. τὸ ἐνεργ. παρ' Ἄττ., πρτ. ἐπόρεινον, μέλ. πορεύσω, ἀόρ. ἐπόρευσα, πρκ. πορεύσας ἔχω, ὑπερσ. πορεύσας είχον. Μέσ. πορεύομαι (=περιπατῶ), πρτ. ἐπορεύόμην, μέσ. μέλ. πορεύσομαι [καὶ παθ. μέλ. ώς μέσ. πορεύθσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπορευσάμην μτγν.], παθ. ἀόρ. ώς μέσ. ἐπόρευθην, πρκ. πεπόρευμαι, ὑπερσ. ἐπεπορεύμην. Ρημ. πορεία, [πόρευσις, ἐξ οὐ] (πορεύσιμος) [πόρευμα,, πορευτός (ἐξ οὐ πορευτικός)], δυσπόρευτος, πορευτέος, -έον.

Σημ. Ἐκ τοῦ πόρος (=πέρασμα), ἐξ οὐ καὶ πορίζω· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλευεῖ-βασιλεύω. Ὁ ἐνεργ. τύπος πορεύω εἶναι συνήθως παρὰ τοῖς Ἄττ. δραματικοῖς, παρὰ δὲ τοῖς πεζ. εὐχρηστον εἶναι μόνον τὸ μέσ. ὅπερ ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ.: ἐκ, σύν, διά, μετά, εἰς, ἐπί, περί, ἀντί, ἀπό. Συνών. τῷ μὲν πορεύω εἶναι τά: διακομίζω, διαβιβάζω, παράγω, περιαἱ, δίημι, τῷ δὲ πορεύομαι εἶναι τά: περιπατῶ, περιπάτους (ἢ πορείαν) ποιοῦμαι, βαδίζω, ἔρχομαι, βαίρω, δεδένω, δδοιπορῶ.

Πορθέω··· (=λειχατῶ, ἐρημώνω, καταστρέψω), πρτ. ἐπόρθουν, μέλ. πορθήσω. ἀόρ. ἐπόρθησα, πρκ. πεπόρθηκα, ὑπερσ. ἐπεπορθήκειν. Παθ. πορθοῦμαι, πρτ. ἐπορθούμην, [παθ. ἀόρ. ἐπορθήθην], καὶ πρκ. πεπόρθημαι (=ἐχάθηκα), τὰ δ' ἀλλα ἐκ τῶν συγνωνύμων. Ρημ. [πόρθησις, πόρθημα, πορθητής (ἐξ οὐ πορθητικός καὶ πορθητήριος), πορθήτωρ], ἀπόρθητος.

Σημ. Θέμ. [περθ- (πρβλ. πέρθ-··· ποιητ. συγγ. τῷ λατ. per-de=καταστρέψω), ἐξ οὐ πορθ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. ε-···)] πορθεῖται. Τὸ δὲ ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἐκ: ἐκπορθῶ. Συνών. δημω···, ἐρημω···, λεηλατῶ, ἀπύλλευμι, ἄγω καὶ φέρω; καταστρέψω.

Πορέζω (=ἀνοίγω τὸν δρόμον, ἐφευρίσκω, προμηθεύω, διδω), πρτ. ἐπόριζον, μέλ. ποριῶ, ἀόρ. ἐπόριζα, πρκ. πεπόρικα, ὑπερσ. ἐπεπορίκειν. Μέσ. καὶ παθ. πορίζομαι, πρτ. ἐποριζόμην, μέσ. μέλ. πορισθοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐπορισάμην, παθ. μέλ. πορισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐκορισθην, πρκ. πεπόρισμαι, ὑπερτ. ἐπεπορίσμην. Ρημ. [πόρισμα, πορισμός], ποριστής, (ἐξ οὐ ποριστικός), [ποριστός, ποριστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ πόρεος (ὅρα πορεύω σημ.) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-ι-ω =) -έω δόδοντο φωνολήκτων (πρβλ. ἐλπίζω σημ.): ὅθεν ἀναλογικὸν θέμα ποριδ-, ἐξ οὐ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ὅημ. Ἀπαντᾶ δὲ καὶ σύνθ.

μετά τῆς ἐκ, πρός, σὺν κλ. Τὸ ἐκπορίζω=ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ, προμηθεύω: Συνώνυμα καὶ περιφρ. εἶναι τὰ: ποριστῆς εἰμί (γίγνομαι) τινος, προμηθοῦμαι, προμήθειαν ποιῶ, αἱ τινος, ἐφοδιάζω, Τῷ δὲ περιζόμαι τὰ: 1) κτῶμαι, κερδαῖνω; ἐργάζομαι 2) τεκμαίρομαι, εἰνάξω, συνάγω, συμπεραινώ.

Ἐπραγματεύομαι (=ένασχολοῦμαι εἰς τι) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργητική, πρ. πραγματεύομην, [μέσ. μέλ. πραγματεύσομαι μτγν.], μέσ.. ἀρ. ἐπραγματεύσαμην, [παθ. μέλ. πραγματεύσθομαι μτγν.], παθ. ἀρ., ὡς μέσ. ἐπραγματεύθην, πρ. μέσ. καὶ παθ. πεπραγμάτευμαι. Ρημ.: πραγματεία, [πραγμάτευμα, πραγματευτής (ἐξ εὗ πραγματευτικός), πραγματευτέον].

Σημ. Ἐκ του πρᾶγμα [ἐξ οὗ καὶ πραγματικός] κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω,-βασιλέύομαι. Συνών. 1) ἐργάζομαι, (ἐν)ἀσχολοῦμαι, εἰμὶ(ἔχω) περὶ τι, διατρίβω ἐν (ἐπι, πρός) τινι· 2) χεηματιζόμαι, κερδαῖνω.

Πράττω ή πρᾶττοσ (κάμνω), πρτ. ἐπραττ(σο)ν, μέλ. πράξω, ἀρ. ἐπράξα, πρ. αἱ πέπραχα (μτβ.) καὶ ὁ πέπραγα (ἀμτβ.), ὑπερσ. αἱ ἐπεπράχειν (μτβ.) καὶ β' ἐπεπράγειν (ἀμτβ.). Μέσ. καὶ παθ. πράττομαι, πρτ. ἐπραττόμην, μέσ. μέλ. πράξομαι, μέσ. ἀρ. ἐπραξάμην, παθ. μέλ. πραγμάτησομαι, παθ. ἀρ. ἐπράγμην, πρ. πέπράγμαι, ὑπερσ. ἐπεπράγμην καὶ πεπραγμένος ἦν, μετ' ὅλ. μ. πεπράξομαι καὶ πεπραγμένος ἔσομαι. Ρημ. πράξις, πρᾶγμα, [πρακτήρ (ἐξ εὗ πρακτήριος), πράκτης, ἐξ εὗ] (πρακτικός), πράκτωρ, [πρακτός, ἐξ εὗ] (ἀπρακτός, εἰ(δύσ)πρακτος), πρακτέος, πρακτέον.

Σημ. 1. Θέμ. πρᾶγ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ.-j- πραγ- j-ω=) πράττω πράσσω-ω. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετά ποιῶν προσθέσεων, ἔχει δὲ τὸ θεμ. φυσικήν ἥ φύσει μακρόν (ὅρα εἰσαγ. § 7. β' σημ.).

Σημ. 2. Τὸ πράττω, σταν συνεκφέρονται μετά τῶν ἐπιρρ. εὖ, καλῶς, κακῶς, ἀμεινον, κείρον κλ. εἶναι διαθέσεως οὐδέτ. εὖ (καλῶς) πράττω (=εὐτυχῶ), κακῶς πράττω (=δυστυχῶ) κλ.. Τὸ εὖ πραττώ διαφέρει τοῦ εὐτυχῶ, καθ' ὅπον τὸ μὲν εὖ πράττειν (=η εὐπραγία) γεννάται ἐκ τῆς ἐνεργείας τοῦ ὑποκειμένου, τὸ δὲ εὐτυχεῖν (=η εὐτυχία) ἐκ τῆς τύχης η αὐτὴ δὲ διαφορὰ ὑπάρχει καὶ μεταξὺ τοῦ κακῶς πράττειν καὶ δυστυχεῖν. Τὸ πράττω συντιθέμενον μετά τοῦ εὖ γίγνεται εὐπραγῶ, οὗ ἀντίθετον δυσπραγῶ. Συνώνυμα τῷ πράττῳ ίδε ποιῶ σημειώσιν 4.

Πραῦνω (μτβ.=καταπραῦνω, ἡμερώνω), πρτ. ἐπράννον, μέλ. πραῦνω, ἀρ. ἐπράννα, πρ. πραῦνας ἔχω, ὑπερσ. πραῦνας είχον. Παθ. πραῦνομαι, πρτ. ἐπραῦνόμην, [παθ. μέλ. πραῦνθησομαι], παθ. ἀρ. ἐπραῦνθητην, [πρ. πεπράῦσθαι μτγν.]. Ρημ. [πράνγις, πραῦντής (ἐξ εὗ πραῦντεικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ πραῦνος (Ιων. πρῆντος καὶ Ἀττ. πράσος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμνοῦ (ἀπρόν-j-ω=ἀμῦνω=ἀμύνω δθεν θέμ. ἀγαλ. πραῦν). Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετά τῆς πατά. Λαντί τοῦ πραῦνω (μτβ.) λέγεται καὶ: πράσον καθίστημι τινα, πράσον στοιῶ η παρασκευάζω. Ως ἀμτβ. δέ: πράσος είμι (η γίγνομαι), πράσετης χρόμαι καὶ πράσως ἔχω πρός τι. Συνώνυμα: τιθασεύω, ἀνίημι, (ἐξ)ἡμερών, μαλάσσος(ττ)ω, [ἡμεροποιέω], συγάξω.

Πρέπει (=διαπρέπω, διακρίνομαι, είμαι κατάλληλος πρός τι, ἀκριβέστω), πρτ. ἐπρεπον, μέλ. πρέψομαι, ἀρ. ἐπρεψα, πρ. πρέψας ἔχω, ὑπερσ. πρέψας είχον. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ συνήθ. ἀπροσώπως: ἔγεστ. πρέπεις ΙΩΑΝ.Θ. ΒΩΣΣΗ—ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΩΜ. PHMATAΩΝ 12

(= ἀξίζει, ἀρμόζει) ἢ πρέπον ἔστι, πρτ. ἐπρεπε ἢ πρέπον ἦν, μέλ. πρέπον ἔσται, ἀρό. ἐπρεψε. Ρημ. εὐ-πρεπής, μεγαλο-πρεπής, [πρεπτός], πρεπώδης (κυρίως ἐκ τοῦ ἀχρήστ. πρέπος), πρεπόντως.

Σημ. Θέμ. πρεπ-. Συνών: διαλάμπω, ἀριστεύω, ὑπέροχός είμι, ἀρμόττω, (ἀρμόζω), ἔσικα καὶ ἀπόδος ἀρμόττει, (ἀρμόζει), προσήκει, ἔσικε, συνάδει, συμφωνεῖ.

Πρεσβεύω (=1) είμαι πρεσβύτερος, πρωτεύω· 2) στέλλομαι πρεσβευτής, ἀρχω, κυβερνῶ, τιμῶ), πρτ. ἐπρεσβευον, μέλ. πρεσβεύσω, ἀρό. ἐπρεσβευσα, πρκ. πεπρεσβευκα, ὑπερσ. ἐπεπρεσβεύκειν. Μέσ. πρεσβεύομαι (= διὰ πρεσβεων διαπραγματεύομαι, στέλλω πρέσβεις), καὶ παθ. πρεσβεύομαι (= εἰμῶμαι καὶ πέμπομαι πρεσβευτής), πρτ. ἐπρεσβευόμην μέσ. μέλ. πρεσβεύσομαι, μέσ. ἀρό. ἐπρεσβευάμην, πρκ. πεπρεσβευμαί, τὰ δ' ἄλλα περιφρ. Ρημ. πρεσβεία, πρεσβευσις, [πρεσβευμα], πρεσβευτής [ἔει εὖ πρεσβευτικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ πρέσβυτος κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς· βασιλέως. Τὸ δ. ἀπαντῷ καὶ σύνθετον ἀποπρεσβεύω (= ἐκθέτω ὡς πρεσβευτής), σαραπρεσβεύω (= ἐκθέτω παρανόμως, δολίως τὰς ὑποθέσεις τῆς πρεσβείας), συμπρεσβεύω (= είμαι ἀπεσταλμένος μετ' ἄλλων πρεσβευτής) καὶ κατὰ πρτ. μόνον ἀπαντῶντα) ἀντιπρεσβεύομαι καὶ διαπρεσβεύομαι (= ἀμοιβαίως στέλλω πρέσβεις). Άντι τοῦ μέσ. πρεσβεύομαι λέγεται καὶ πρεσβειτης (ἢ πρεσβείας) πέμπω καὶ πρεσβείαν ἀποστέλλω.

Προτίω (= πριονίζω, κόπτω, τρίζω τοὺς δδόντας ἐκ θυμοῦ), πρτ. -ἐπριῶν, [μέλ. πρίσω], ἀρό. ἐπριῖα, πρκ. πρίσας ἔχω [καὶ πέπρικα μιγν.], ὑπερσ. πρίσας είχον. Παθ. [πρίομαι, παθ. μέλ. πρισθήσομαι, παθ. ἀρό. -ἐπρισθηγ], πρκ. -πέπρισμαι (δια-). Ρημ. [πρίσις, πρίσμα, πρισμός, πρίων, πρίστης ἢ πριστήρ, πριστός].

Σημ. προτίω καὶ (κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνηντολήκτων ὅημάτ., ὃν δὲ ἀρχικὸς χαρακτὴρ τοῦ θέμ. ἥτο σ') προτίσ- (πρὸ τῶν ἀπὸ μ., τ., θ ἀρχομένων ὀλικῶν καταλήξεων· προβλ. καὶ κλείσι σημ.). Τὸ πρίστης ὡς κατ τὸ χρέω ἔχουσι πανταχοῦ τὸ εἰ μαρκόν.

Προεδρεύω (χριτθ. = είμαι πρόεδρος) καὶ μέλ. προεδρεύσω, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως: πρόεδρος είμι.

Σημ. Τὸ δ. είναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ πρόεδρος (ὅπερ ἐκ τῆς πρὸ καὶ ἔξομαι), ἔξ οὗ καὶ προεδρία· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς· βασιλέως. Λέγεται δὲ καὶ προεδρία ἔστι μοι καὶ προεδρίας τιμῶμαι. Ός μεβ. δὲ είναι ἡ προίφρ.: προεδρίαν δίδωμι τινι.

Προηγορεύω-**θ** (= είμαι προήγορος, συνήγορός τινος ἐν δικαστηρίῳ, συνηγορῶ ὑπέρ τινος) καὶ πρτ. προηγόρουν, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως: προήγορός είμι.

Σημ. Τὸ δ. είναι παδασύνθ. ἐκ τοῦ προηγορος (ὅπερ ἐκ τῆς πρὸ καὶ ἀγορεύω), [ἔξ οὗ καὶ προηγορία]: σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Συντάσσεται δὲ δοτικῇ: προηγορῶ τινι.

Προθυμέομαι· οὕτως (= είμαι πρόθυμος) ἀποθ. παθ., πρτ. προθυμημέομαι, μέσ. μέλ. προθυμήσομαι καὶ σπν. παθ. μέλ. ώς μέσ.

προθυμηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ως μέσ. προυθυμήθην, πρκ. πρόθυμος γέγονα καὶ ὑπέρσ. πρόθυμος ἐγεγόνειν κλ. Ρημ. προθυμητέον.

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ πρόθυμος (ὅπερ ἐκ τῆς πρὸς ἐπίτασιν δηλούσης καὶ θυμός), ἔξ οὖν καὶ προθυμίας σχηματίζεται δὲ κατ' ἄναλογ. τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Τὸ δὲ ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς σύν: συμπροθυμοῦμαι (=δεικνύω τὴν αὐτὴν προθυμίαν) εἶναι δὲ κατὰ τὴν σῆμην. ἐνεργ. μτρ. Ἀντὶ τοῦ προθυμοῦμαι λέγεται καὶ: πρόθυμός εἰμι πρός τι, ἐπί τι, εἰς τι, πρόθυμον ἐμαυτὸν παρέχομαι, προθυμίαν ἔχω ἢ παρέχομαι καὶ προθύμως ἔχω· ως παθ. δὲ εἶναι ἡ περίφρ.: προθυμία γίγνεται.

Προξενέω·ῶ (=εἰμαι πρόξενος, ἀντιπρόσωπος, προστατεύω, γίγνομαι αἴτιός τινος), πρτ. προυξένον καὶ ἀόρ. προξένησα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφράσεων. Ρημ. [προξένησις, προξενητής (θηλ. προξενήτρια) (ἔξ οὗ προξενητικός)].

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ πρόξενος, ἔξ οὗ καὶ προξενία, σχηματίζεται δὲ κατ' ἄναλογ. τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Ἀντὶ τοῦ προξενῶ λέγεται καὶ: πρόξενός εἰμι καὶ: πρόξενον ποιοῦμαί τινα (ὅπερ ἐγίνετο πρὸς τιμὴν τῶν δι' εὐεργεσίαν διακριθέντων ξένων). Συνών.: περιποιέω, ἐμποιέω, παρέχω, προστατεύω, προφυλάττω.

Προσειμιαζόμαις (=κάμνω προσίμιον, προλογίζω), ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐπροσιμιαζόμην, μέσ. μέλ. προσοιμιάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπροσιμιασάμην, [πρκ. πεπροσιμίσμαι μτγν.]. Ρημ. [προσοιμιαστέον].

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ προσίμιον, ὅπερ ἐκ τῆς πρὸς καὶ τοῦ ποιητ. οίμος (=οδός) σχηματίζεται δὲ κατ' ὄναλογ. τῶν εἰς (αδ-ι-ω=)· αἷς ὁδὸντοφωνολ. ὅμεν θ. ἄναλογ. προσοιμιάσθ. Ανδράνεται δὲ εἴσωθεν (περβλ. καὶ: ἐμπεδώ, ἐμπολῶ, ἐνεχυράζω). Ἀντὶ τοῦ προσοιμιάζομαι εὑρηται παρὰ ποιητ. καὶ μτγν. καὶ φροιμιάζομαι (πρβλ.- προσίμιον- φροιμιον). Τὸ ἐνεργ. προσοιμιάζω μτγν. Συνών.: (προκατ)ἀρχομαι.

Προπηλακίζω (=ρίπτω κατά τινος πηλόν, λάσπην, ῥίπτω τινὰ ἐντὸς πηλοῦ· καὶ μτφ.=μεταχειρίζομαι τινα ὑδρίστικῶς, δερίζω, ἐξευτελίζω), πρτ. προυπηλάκιζον, μέλ. προπηλακῶ, ἀόρ. προυπηλάκισα, πρκ. προπηλακίσας ἔχω, ὑπερσ. προπηλακίσας είλον. Παθ. προπηλακίζομαι, πρτ. προυπηλακιζόμην, παθ. μέλ. προπηλακισθήσομαι, παθ. ἀόρ. προυπηλακίσθηται πρκ. προπεπηλάκισμαι. Ρημ. προπηλακίσις, προπηλακισμός, προπηλακιστικός.

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς πρὸς καὶ τοῦ ἐν κρήσει παρὰ μεταγενεστέροις πηλακίζω, ὅπερ ἐκ τοῦ πηλάξ ακος (ὅπερ ἐκ τοῦ πηλὸς). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἄναλογίαντοῦ ἔρις (ἔριδ-ι-ω=)ἔριζω. Συνών.: ὑβρίζω, ἀτιμάζω, διειδίζω, καταφρονῶ, λοιδορῶ, μέμφομαι (ὅ ίδε) κλ.

Προσδοκάω·ῶ (ἀμτθ.=περιμένω, ἐλπίζω), πρτ. προσδοκῶν, μέλ. προσδοκήσω, ἀόρ. προσδέδοκησα, πρκ. προσδοκήσας ἔχω, ὑπερσ. προσδοκήσας είλον. Παθ. προσδοκῶμαι, πρτ. προσδεδοκώμην, καὶ παθ. ἀόρ. προσδεδοκήθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνων. δημάτων ἢ περιφράσεων. Ρημ. προσδοκῆμα, [προσδοκητός, ἔξ οὗ] (ἀπροσδόκητος), προσδοκητέος.

Σημ. 1. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τῆς πρὸς καὶ τοῦ δέχομαι (θεμ. δεκ-, δοκ-), δῶν καὶ προσδοκία καὶ προσδόκιμος· γίγνενται δὲ πάντα ἀμέσως ἐκ τῶν ἀ-

πλῶν, ἄνευ δῆλος μεσολαβήσεως συνθ. ὀνόματος. Λιόφρον τοῦ προσδοκάω εἶναι τὸ προσδοκέω-ῶ (=φαίνομαι, νομίζομαι προσέει).

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ ἀμτβ. προσδοκάω ἡ λέγεται καὶ : προσδοκίαν ἔχω· ὡς μτβ. δὲ εἶναι ἡ περίφρ.: προσδοκίαν παρέχω τινί, προσδοκίαν ἐμποιῶ (ἢ ἐμβάλλω). καὶ ὡς παθ. προσδοκία ἔστι, προσδόκιμός εἴμι. Συνών.: προσδέχομαι, ἀπεκδέχομαι, καραδοκέω-ῶ, ἔκπιξω, πιστεύω.

Προεεδρεύω (τινὶ=κάθημαι πλησίον τινός, παραμισεύω), πρτ. προσήδρευον, μέλ. προσεδρεύσω, ἀρό. προσήδρευσα, πρκ. προσεδρεύσας ἔχω, ὑπερσ. προσεδρεύσας εἰχον. Ρημ. προσεδρεία (=προσεδρία), [προσεδρεύεια^{τεκάρεις}].

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ποιητ. πρόσεδρος, ἐξ οὗ καὶ προσεδρία σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλευς-βασιλεύω.

Προσήκει: ίδε ἥκω σημ. Συγών. ίδε πρέπω σημ.

Προσηλόω-ῶ (=καρρώνω) καὶ παθ. πρκ. προσήλωμαι, πάντα δὲ τὰλλα ὄμαλῶς ἐκφερόμενα εἶναι μτγν., ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. [προσήλωσις].

Σημ. Τὸ δ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς πρὸς καὶ τοῦ ἡλόω-ῶ, ὅπερ ἐκ τοῦ ἡλος (=καρφίον). Συνών.: καθηλόω, (ἐμ-, κατα)πήγνυμι, στερεῶ, [γνομφόω, προσπασταλεύω].

Προσκυνέω-ῶ (κυρ.=προσπίπτων μέχρι τοῦ ἐδάφους τιμῶ τὸν θεόν), πρτ. προσεκύνονταν, μέλ. προσκυνήσω, ἀρό. προσεκύνησα [καὶ πρυσέκυσα ποιητ.], πρκ. προσκυνήσας ἔχω, ὑπερσ. προσκυνήσας εἰχον καὶ Παθ. προσκυνοῦμαι, τὰ δ' ἄλλα μτγν.. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. [προσκύνησις, προσκύνημα, προσκυνητής (ἐξ οὗ προσκυνητήριον καὶ προσκυνητικός), προσκυνητός, προσκυνητέος].

Σημ. Τὸ δ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς πρὸς καὶ (τοῦ ποιητ. καὶ μτγν.) κυνέω-ῶ (=φιλῶ), ὅπερ ἐκ θέμ. κυ- προσλήψει τοῦ προσφ. -νε-: κυ-νε-. (ὅρα εἰσαγ. § 13). Συνών.: λατρεύω, θεραπεύω, τιμῶ, σέβομαι, [χαιρετίζω].

Προφασεῖζοιται (=προσάλλω πρόφασιν, πλαστήν αἰτίαν πρὸς ἀθώασίν μου, δικαιολογοῦμαι ψευδῶς) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. μτβ. σημ.: πρτ. προφασιζόμην, μέσ. μέλ. προφασιοῦμαι, μέσ. ἀρό. προφασισάμην καὶ παθ. ἀρό. προφασίσθην, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων ἡ συνωνύμων. Ρημ. ἀπροφάσιστος, εὐπροφάσιστος: [προφασιστικός, προφασιστέον].

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ πρόφασις, ὅπερ ἐκ τῆς πρὸς καὶ τοῦ φημί (πρβλ. ἀπόφασις, κατάφασις) σχηματίζεται δὲ κατὰ τὰ εἰς (-ιδ-j-ω=) -ιξω δόδοντοφωνόλ. ὅθεν θέμ. ἀναλογ. προφασεῖδ, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ὅμι. Ἀντὶ τοῦ πρόφασιζομαι λέγεται καὶ : πρόφασιν ἔχω (ἢ λαμβάνω). πρόφασις ἔστι μοι, πρόφασιν ποιοῦμαι. Ως μτβ. δέ: πρόφασιν ἔχω (=παρέχω) τινί. Συνώνυμα: σκήπτομαι, προστίχομαι, προβάλλομαι, αἰτιολογοῦμαι, αἰτιώμαι, ὑποτιμῶμαι.

Πρωτεύω (ἀμτβ.=είμαι πρώτος), πρτ. ἐπρώτευον, μέλ. πρωτεύσω, ἀρό. ἐπρώτευσα, πρκ. πρώτος γέγονα καὶ ὑπερσ. πρώτος ἐγεγόνειν. Ρημ. πρωτεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ πρῶτος (ἐξ οὗ καὶ πρωτεῖον) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-

βασιλεύω. Συνών. καὶ περιφρ.: πρῶτός εἰμι (ἢ γέγοναι), τὸ πρωτεῖον ἔχω καὶ τὰ πρῶτα φέρω, ἀριστεύω, ἔξεχω, ὑπερέχω, ὑπέροχός εἰμι.

Πταίω (=σκοντάπτω, σφάλλομαι, ἀποτυγχάνω, ἀτυχῶ), πρτ. ἔπταιον, μέλ. πταίσω, ἀόρ. ἔπταισα, πρκ. ἔπταικα, ὑπερσ. ἔπταικειν. [Παθ. πταίομαι, παθ. ἀόρ. ἔπταισθην, πρκ. ἔπταισμαι μτγν.] ἀναπληροῦνται δὲ ἡ παθ. φωνὴ ἐκ τῆς περιφράσεως πταῖσμα συμβαίνει μοι ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. πταίσμα, [πταίστης, πταίστος, ἐξ οὗ] (ἄπταστος).

Σημ. Τὸ πταίω παρεργηματίσθη ἐκ τοῦ παίω κατ' ἀνάλογίαν τοῦ πόλεμος πτόλεμος, πόλις-πτόλις κλ. ἀπαντᾶ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς πρὸς: προσπταίω (=προσκρούων, προσκόπτω). Ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ μτγν. πταίσμα λέγεται παρ'. Αττ.: πταῖσμα συμβαίνει μοι, πταῖσμα λαρύγνει με. Συνώνυμοι: ἀμαρτάνω, ἀδικῶ, πλημμελῶ, ἀτυχῶ, σφάλλομαι, αἴτιος είμι.

Πτάργυρειτε (=πταιρνίζομαι) ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. καὶ ἀόρ. β' ἔπταρον, πάντα δὲ τάλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφρ. πταρμός ἐπιγίγνεται (μοι, σοι, οἱ κλ.). Ρημ. πταρμός.

Σημ. Θέμ. πταρ-. ἐξ οὗ προσλήψει μὲν τοῦ προσφ. -νν-: [πτάρ-νν-μι μτγν.] πτάρ-νν-μαι, προσλήψει δὲ τοῦ προσφ.-j-: (πταρ- j-ω =) πταίρω μτγν. Παρὰ μτγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ τύποι: πτάργυρμα καὶ πταίρω, μέλ. πταρῶ καὶ μέσ. πταροῦμαι μέσ. ἀόρ. ἔπταράμην καὶ παθ. ἀόρ. β' ἔπτάρην.

Πτερόω-ῶ (=έφοδιάζω μὲ πτερό, κάμνω πτερωτόν, θαρρύνω καὶ μτρρ. =παρασκευάζω πλοίον ἰστοῖς καὶ ἐρετμοῖ.] καὶ ἀόρ. -ἔπτερωσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Παθ. πτεροῦμαι, πρτ. ἔπτερούμην, παθ. μέλ. πτερωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἔπτερώθηην, πρκ. ἔπτέρωμαι. Ρημ. [πτέρωσις], πτέρωμα, [πτερωτής (ἐξ οὗ πτερωτικός)], πτερωτός (ἐξ οὗ ἀττέρωτος).

Σημ. Ἐκ τοῦ πτερόν, διερ ἐκ τοῦ πτέτομαι. Συνών.: θαρρύνω, (πταρ-εύνω, δια(πταρα)κελεύομαι, ἔπιρρόνυμοι.

Πτήσσω (ἀμτδ. = ὅπὸ φόδου ζαρώνω, φθισθίμαι) καὶ μτθ = ἐκφροῦω, τρομάζω), πρτ. -ἔπτησσον, [μέλ. πτήξω] ἀόρ. ἀ-ἔπτηξα, [ἀόρ. β' ἔπτακον], πρκ. ἔπτηχα, ὑπερσ. ἔπτήχειν. Ρημ. [πτήξις, πτώξη].

Σημ. Θέμ. πτακ-, [πρβλ. ποιητ. β' ἀόρ. ἔ-πτακ-ον], ἐξ οὗ πτηκ-, καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: (πτηκ-j- =) πτησσ-. Ἐκ τοῦ θέμ. πτηκ- κατὰ τροπὴν προσέκυψε τὸ πτωκ- (πρβλ. ὁργνυμι = ἔρρωγα), ἐξ οὗ τὸ ποιητ: (πτώκ-j-ω =) πτωσσω, πτωχός (=ζαρωμένος ὑπὸ φύσου, συνεσταλμένος, ἐπαίτης) (ἐξ οὗ πτωχεύω, ἐξ οὗ πτωχεία), πτωκ- λαγώς (ώς δειλός). Συνών. τῷ μὲν ἀμτβ. πτήσσω είναι τὰ: συστέλλομαι, φθισθίμαι, δέδοικα, δρρωδέω, τρέω· τῷ δὲ μτβ. τὰ: φοβῶ, φθίων ἐμποιῶ.

Πτύσσω (=διπλώνω), παρ' Ἄττ. πεζ. ἀειποτε συνθ.: ἀναπτύσσω (=ξειπλώνω), μόνον ἐνεστ., [ἀόρ. ἀνέπτυξα]. Παθ. ἀναπτύσσομαι, παθ. ἀόρ. ἀνεπτύχθην, πρκ. ἀνέπτυγμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ρημ. [(ἀνά)πτυξις, (ἀνα)πτυχή (ἐξ οὗ πτύχιον), πτύξη, -χός, πτύγμα, πτυκτός].

Σημ. Θέμ. [ἀόρ. πυκ- (πρβλ. πυκ-νός), ἐξ οὗ κατὰ μετασχηματισμὸν πτυκ- (πρβλ. πόλις-πτόλις, πόλεμος-πτόλεμος, παίω-πταίω), καὶ (κατ' ἐναλλογὴν τοῦ κ πρὸς τὸ χ). πτυχ-. Τὸ χ. προσλαμβάνει ἐν τῷ ἐγεστ. καὶ πρτ τὸ πρόσφ. -j-: -

(πτυκ-*j*-ω ή πτυχ-*j*-ω=) πτύσσω, (ἐπτυκ-*j*-ον ή ἐπτυχ-*j*-ον=) ἐπτυσσον. Ἀπαντᾶ δὲ σύνθ. καὶ μετὰ τῆς διὰ καὶ περι: περιπτύσσω (=περιβάλλω), διαπτύσσομαι (=ἐκπυλίσσομαι, ἔξηγοῦμαι). Συνών.: ἐκτείνω, ἀνελίσσ(ττ)ω ἀναλύω(-ομαι), διασαφέω-ῶ.

ΠΤΥΩ, πρτ. ἐπτυον, [μέλ. πτύσω καὶ μέσ. ώς ἐνεργ. πτύσομαι], ἀόρ. ἐπτυσα, παρ. πτύσας ἔχω [καὶ μτγν. ἐπτυκα]. Παθ. πτύομαι, πρτ. ἐπτυόμην, παθ. μέλ. πτυσθήσομαι, παθ. ἀόρ. α' ἐπτύσθην καὶ δ' ἐπτύην πρκ. ἐπτύσμαι. Ρημ. [πτύσις, πτύσμα, πτυσμός, πτύαλον (ἔξ ού πτυαλώδης)], κατάπτυστος.

Σημ. Θέμ. πτύ- καὶ (πρὸ τῶν ἀπὸ σ, μ, τ, θ ἀρχομένων διλικ. καταλήξεων, πτυσ-. Τὸ δ φυλάττει πανταχοῦ τὸν θεμ. χαρακτῆρα ν βραχὺν (ὅρα εἰσαγ. § 7, σημ.). ἀπαντᾶ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: ἀπό, διά, κατά.

ΠΥΝΘΑΝΟΜΑΣ (=μανθάνω ἔξ ἀκοής, πληροφοροῦμαι, ἐρωτῶ γὰ μάθω, ἐρωτῶ, μανθάνω) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ.: πρτ. ἐπυνθανόμην, μέσ. μέλ. πεύσομαι, μέσ. ἀόρ. β' ἐπυθόμην, πρκ. πέπτυσμαι, ὑπερσ. ἐπεπτύσμην. Ρημ. πύστις (=ἐρωτησίς, πληροφορία), [πύστις, πύτημα η πενσμα, πευθήν (=ἐρωτῶν), πευστής (ἔξ ού πευστικός καὶ πευστήριος), πευστός, πυστός, ἔξ ού] (ἀπυστος, ἔκπυστος), πευστέον.

Σημ. 1. Θέμ. ίσχ. πευθ- (ἔξ ού δ μέλ: πεύθ-σ-ομαι=πεύσ-σ-ομαι=πεύσθ-μαι) καὶ ἀσθ. πυθ-, ἔξ ού δ ἐνεστ. καὶ πρτ. (προσλήψει τῶν προσφ. -αρ- καὶ πρὸ τοῦ χαρακτῆρος ν: πυ-ν-θ-άρ-ομαι, ἐπυ-ν-θ-αν-δμην) καὶ οἱ λοιποὶ χρόνοι. Τὸ δ ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ.: ἀγά, διά καὶ πρό. Ως παθητικὸν τοῦ πυνθάνομαι εἶναι αἱ περιφρ.: πύστις ἐστὶ καὶ ἔκπυστος γίγνομαι.

Σημ. 2. Τὸ πυνθάνομαι συντάσσεται μετὰ γενικῆς μέν, ὅταν ἐπικρατῇ η ἔννοια τοῦ ἐρωτᾶ ν, μετ' αἰτιατ. δέ, ὅταν ἐπικρατῇ η ἔννοια τοῦ μ ανθάνει ν.

ΠΩΛΕΩ-ῶ καὶ ἀποθετ. ἀποδέδομας, πρτ. ἐπώλουν καὶ ἀπεδιδόμην, μέλ. πωλήσω καὶ ἀποδώσομαι, ἀόρ. ἀπεδόμην [καὶ ἐπώλησε μτγν.], πρκ. πέπρακα, ὑπερσ. ἐπεπράκειν. Παθ. πωλοῦμαι καὶ πιπράσκομαι, πρτ. ἐπωλούμην, [μέσ. μέλ. ώς παθ. πωλήσομαι], μετ' δλ. μ. πεπράσμομαι, παθ. ἀόρ. ἐπωλήθην καὶ ἐπράθην, πρκ. πέπράμαι, ὑπερσ. ἐπεπράμην. Ρημ. πώλησις, πώλημα, πωλητής (ἔξ ού πωλητήριον καὶ πωλητικός).

Σημ. 'Ἐκ τοῦ πωλή (=πώλησις) πώλης =πωλητής συγγ. τῷ πέλω, πολέω =κινοῦμαι) κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος, κρατέσ(σ)ω-ῶ. Εἶναι δέ τὸ δ ἐλλειπτ. (ὅρα εἰσαγ. § 17) καὶ ἔχει θεμ. 1) πωλε-· 2) δο- (ὅρα διέδωμε σημ.) καὶ 3) πρα- (ὅρα πι-πρά-σκ-ω σημ.).

Σημ. 2. Συνών.: ἀποδίδομαι (ὅπερ ἐν γένει μὲν σημαίνει διτι καὶ τῷ πωλῶ· ἐνίστε διμως καὶ διαφέρουσι, καθ' ὅσον τὸ μὲν πωλῶ =ἐκτίθημι τι εἰς πώλησιν καὶ ἀναμένω ἀγοραστήν· τὸ δὲ ἀποδίδομαι=δίδω τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν ἀγοραστὴν καὶ λαμβάνω τὴν τιμὴν αὐτοῦ, δηλ. ἔπειθεν) διατίθεμαι, πιπράσκω. Αντίθ.: ἀγοράζω, ἀποῦμαι.

F

ΠΡΑΞΙΔΗΣ (χρτδ.=εἰμαι δάκτυμος, διμελής, διμελῶ, φυγοπει-

νῶ), πρτ. ἐρραφθύμουν, μέλ. -διαθυμήσω, ἀόρ. -ἐρραφθύμησα, πρκ. ἐρραφθύμηκα, διπερσ. ἐρραφθυμήκειν καὶ παθ. πρκ. τὰ κατερραφθυμηένα (= τὰ ἔξ ὀχνηρίας καὶ ἀμελείας ἀπολεσθέντα). Ρημ. [ἡραφθυμητέον].

Σημ. 1. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἔραφθυμος [ὅπερ ἐκ τοῦ αἰολ. ἐπιρρ. (δάιοι =) ἔρα (=^{ρά}γδιον) καὶ θυμός], ἐξ οὗ καὶ ἔραφθυμα· σχηματίζεται δὲ καὶ ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεῖς) κρατῶ. Ἀπαντᾶ δὲ καὶ συνθ. μετὰ τῶν προσθ. κατὰ καὶ ἀπό: κατερραφθυμῶ καὶ ἀπορραφθυμῶ (= ὅλως ἔραφθυμῶ καὶ γάνω ἐκ ἔραφθυμίας). Ως μτβ. δὲ τοῦ ἔραφθυμῶ εἶναι τό: ἔραφθυμίαν ἐμβάλλω (τινί), ἔραστώνην (παρασκευάζω, ποιῶ, παρέχω), δίδωμε.

Σημ. 2. Συνώνυμα καὶ περιφρ.: οὕτωνενώ, ἀμελῶ (ὅπερ ἀσθενέστερον τοῦ ἔραφθυμενήν), ἀργῶ, δικνῶ, ἔραφθυμός είμι, ἔραφθυμως ἔχω, οὐ μέλει μοι, οὐ φροντίς μοι, οὐκ ἐπιμελοῦμαι, ἀμελής είμι. Ἀντίθ.: πονέω-ῶ (οἱ ίδε).

***Ραπίζω** (=κτυπῶ μὲ ράθδον, μαστιγώνω, κτυπῶ τινα εἰς τὸ πρόσωπον μὲ ἀνοικτὴν παλάμην, κοιν. δίδω μπάτσον), ἀόρ. ἐρράπισα, παθ. ἀόρ. ἐρραπίσθην, [πρκ. ἐρράπισμαι η ἐρράπισμαι], τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληρούντο παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν συγωνύμων η περιφράσεων. Ρημ. [ἱράπισμα, ῥαπισμός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ῥαπίσις, -ίδος (=χύρδος). Θέμ. ῥαπίδ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -ι-: (χαπιδ-ι-ω=) ῥαπίζω, καθ' δὲ καὶ πάντα τὰ εἰς -ι-κω τὰ μὴ ἐξ ὁδοντοφανολήκτων θεμάτων (πρβλ. καὶ ἐλπίζω σημ.). Συνών. καὶ περιφρ.: μαστιγῶ, τῇ μάστιγι τύπτω τινά, κατὰ κόροςης παίω, ἐπὶ κόροςης τύπτω η πατάσσω, [κοταφίζω], πόνδυλον ἐντρίβω.

***Ράπτω**, πρτ.-ἔρραπτον, μέλ.-χάψω, [ἀόρ. ἔρραψα, πρκ. ἔρραψα, διπερσ. ἔρραψειν. Παθ. ράπτομαι, πρτ. ἔρραπτόμην, παθ. μέλ. β' ράψησμομαι], παθ. ἀόρ. β' -ἔρραψην, πρκ. ἔρραψμαι, διπερσ. ἔρραψμην. Ρημ. [ῥάψις, ράψη, ράψμα, ράψις, ράψεις (ἐξ οὗ ράψειον), ράπτης (ἐξ οὗ ράπτρια, ράπτικός, ράπτική)], ράπτός.

Σημ. Θέμ. (σραφ-=) ράφη, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -τ-) ὅρα εἰσαγ. § 10: ράφτ- (πρβλ. ἀπτω σημ.). Οἱ ιστορικοὶ χρόνοι διπλασιάζουσι τὸ ρέξ ἔξ ἀδρομοιώσεως τοῦ ἀρχικοῦ σ τοῦ θέμ. πρὸς τὸ ρέ (ἔρραφον=) ἔρραφον, (ἔρραψα=) ἔρραψα κλ. Συνών.: συγτίθημι, συνδέω-ῶ, συνάπτω, συναρμόττω, ἀκέοματο-οῦμαι.

***Ράσσω** (=παίω, πλήττω, τύπτων καὶ ώθῶν καταβάλλω, κατα-συντρίβω) μόνον δ σύνθ. μέλ. συρράξω, ἀόρ. ἔρραξα καὶ συνέρραξα καὶ παθ. ἀόρ. κατερράγθην, τὰ δ' ἄλλα μτγν.. ἀνεπληρούντο δὲ παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν συγωνύμων. Ρημ. [ῥάξις, ράκως, ράγδην, ράκτος].

Σημ. Θέμ. [Γραγ-, (πρβλ. λατ. frā(n)go), ἐξ οὗ] ράγη, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -ι-: (ραγ-ι-ω=) ράσσω. Συνών.: ρήγνυμι, τύπτω, παίω, πατάσσω, πλήττω.

***Ράψω**-ῶ (=εἰμαι ράψω-ός, τὰ ποιήματα ἄλλων ὡς ράψω-ῆς ἀπαγγέλλω, φλυαρώ), πρτ. ἔρραψφδον, μέλ. ράψφδησω, ἀόρ. -ἔρραψφδησα, πρκ. ἔρραψφδηκα η ράψφδησας ἔχω, διπερσ. ράψφδη-σας εἰκόν. Παθ. ράψφδομαι, πάντα δὲ τάλλα ποιητ. καὶ μτγν. δυτα ἀναπληρούνται παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν συγωνύμων. Ρημ. [ῥάψφδημα].

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ράψφδος (ὅπερ ἐκ τοῦ ἔραπτω καὶ φδή), ἐξ οὗ καὶ ράψφδεια καὶ ράψφδηκός σχηματίζεται οὐκέτι ἀναλογίαν τεῦ

κούτος (θ. κοατέσ-) κεραιώ. Ἀντὶ τοῦ ράψφωδῶ λέγεται καὶ: ράψφδός εἰμι. Συνώνυμα: ἀπαγγέλλω, λαλῶ, ληρῶ, φλυαρῶ.

• **Ρέπω** (=βραδέως η ὅλιγον κατ' ὅλιγον κλίνω, ἔχω κλίσιν, ἐπιθυμῶ), πρτ. ἔρρεπον, μέλ. διοπὴν ἔξω η συγῆσω, ἀόρ. ἔρρεψα, πρκ. διοπὴν ἔσχηκα, ὑπερσ. διοπὴν ἔσχηκειν. Ρημ. διοπή ([ἔξ οὖ διοπικός καὶ ἀμφίρροπος, ἀμφιρρεπής, ἐπιρρεπής], ἀντίρροπος, λεόρροπος, ἔξ οὖ λεόρροπία καὶ λεόρροπῶ), διόπ-αλον, διόπ-τρον.

Σημ. Θέμ. (Φρεπ=) ρεπ-. Τὸ δ. κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῆς πλάστιγγος. Ἀντὶ τοῦ ρέπω λέγεται καὶ ρεπήν ἔχω καὶ παθ. ρεπή ἔστι. Ἀντὶ δὲ τοῦ μτβτ. φέστω λέγεται καὶ: φοτὴν ποιῶ. Τὸ ρέπω ἐπ' ἀμφότερα τὰ μέρη λέγεται παρ' ἀρχαίοις ταλαντόμαται-οῦμαι.

• **Ρέω** (χατό. ἐπὶ ὑγρῶν=τρέχω), (ρέεις=) ρεῖς, (ρέει=) ρεῖ κλ., πρτ. ἔρρεον, παθ. μέλ. β' ὥς ἐνεργ. δυ-ήσ ομαι [καὶ ποιητ. καὶ μτγν. ρεύσθημαι (Δωρ. ρευτοῦμαι καὶ ἐνεργ. ρεύσω), παθ. ἀόρ. β' ὥς ἐνεργ. ἔρρευην καὶ σπν. -ἔρρευσα, πρκ. ἔρρευηκα, ὑπερσ. ἔρρευκειν καὶ ἔρρευτηκας ήν. Ἐκ δὲ τῆς παθ. φωνῆς ἀπαντᾷ μόνον ὁ σύνθ. πρτ. περιερρεῖτο, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ. περι φ-ροή γίγνεται. Ρημ. διοῦς (ἐπὶ θαλάσσης η ποταμοῦ), χειμάρ-ρους, κατά-ρ-ρους, σύρρους, διά-ρ-ροια (χυρίως ἐκ τοῦ ἀχρ. ἐπιθ. διάρρους), διοή (ἐπὶ δακρύων καὶ αίματος), δύαξ, [ρεύσις], δύσις, δύμη, δυ-θ μός (ἔξ οὖ δυθμικός, καὶ δυθμίζω), δεῦμα [ἔξ οὖ ρευμάτιον, ρευματικός καὶ ρευματίζομαι (=πάσχω ἀπὸ ρευματισμῶν)], [(ρέεθρον=) ρείθρον (=δ. διοῦς τῶν ποταμῶν, ἐν πληθυν. τὰ κύματα αὐτῶν) ρετός], ἀπόρροτος, ἐπίρρυτος, περίρρυτος, [κατάρρυτος], ρευτός, ρύδην.

Σημ. Θέμ. (σρεF=) ρεF-. Τὸ F μεταξὺ μὲν φωνηγέτων ἀποβάλλεται: (ρέF ω=) ρέω, πρὸ δὲ συμφωνῶν παρίσταται διὰ τοῦ ν: ρεν-, (ρεF-μα=) ρεῦμα. Ἐκ τοῦ θέμ. δὲ ρεν- κατά συστολὴν προσέκυψε τὸ ρεν- (πρβλ. φεύγω ἔφυγον), ἔξ οὗ προσληφει τοῦ προσφύματος ε: ρεν ε-. "Οὐεν θέμ. τοῦ ρέω εἶναι τὰ: ρε-, ρεν-, ρεν-, ρεν-. Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολ. ὡν προθέσεων. Ο θέμ. χαρακτήριο ε συναιρεῖται μόνον μεθ' ἐπομένου ε η ει εις ει (ὅρα καὶ νέω, πλέω).

• **Ρήγνυμι** [καὶ μτγν. ρήγνυω] (=συντρίβω, ξεσχίζω), πρτ. ἔρρηγνυν καὶ -ἔρρηγνυον, μέλ. διήξω, ἀόρ. ἔρρηγξα, πρκ. διήξας ἔχω [καὶ -ἔρρηγχα μτγν.], ὑπερσ. διήξας είλον [καὶ -ἔρρηγχειν μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. διήγνυμαι, πρτ. ἔρρηγνυμαιν, [μέσα. μέλ. διήξομαι ποιητ.]. μέσ. ἀόρ. -ἔρρηγημην, [παθ. μέλ. β' ράγησομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. [α' ἔρρηγχθην καὶ] β' ἔρρηγχην, [πρκ. ἔρρηγμαι μτγν. καὶ] ἐνεργ. πρκ. β' ὥς μέσ. καὶ παθ. -ἔρρωγμα (=εἰκαὶ ξεσχισμένος), ὑπερσ. -ἔρρωγμεν. Ρημ. [ρήξις], διηγμα, [ρήγνης (ἔξ οὗ ράγτηκός), ρήγνος, ρήγνης, ρήγνιος, ρώξ], ἀπορρώξ, [ρήγνάς, ρήγη, ρήγμη], δάκνος, δάκης, δάκια [δηγμίν, ρήξις κέλευθος, ράγδην (ἔξ οὗ ράγδατος)].

Σημ. Θέμ. [Τρεγ- (πρβλ. λατ. tria(n)go) ἔξ οὗ] τρεγ- καὶ (κατ' ἔκτασιν) εγγ-, ἔξ οὗ κατὰ τροπὴν μεν ρωγ-, κατὰ πρόσληψιν δὲ τοῦ προσφύματος -γν-: εγγ-νυ-· διθεν θέμ. τρεγ-, εγγ-, ρωγ- καὶ εγγνυ-. Ἐκ τῶν θ. τρεγ- καὶ ογγ- κατὰ μετάπτωσιν τοῦ γ εις κ προελθοῦσαν ἐκ τοῦ μέλλ., ἐν ὧ συμπλίτονται τὰ δήματα γ+σω καὶ κ+σω καὶ γ+σω = ξω, προηλθον τὰ θέμ. ρακ- (ράκος) καὶ ογγ- (ογκ-ι-ω = ογκωσι) καὶ ρεγ- (ράγις). Τὸ δ. ἐν μὲν τῇ ἐνεργ. φωνῇ ἀπαντᾷ πάντο-

τε σύνθετον, πλὴν τοῦ ἀρ. ἀπαντῶντος καὶ ἀπλοῦ, ἐν δὲ τῇ μέσῃ καὶ παθῆται μόνος ὁ μέσος. ἄλλο. ἀπαντῆσθαι πάντοτε σύνθετος, οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι καὶ ἀπλοῖ καὶ σύνθετοι. Ο β' πρκ. ἔρρωγα δὲν δασύνει τὸν χαρακτήρα γ (ὅδα καὶ ἀγγυμι-) ἔχα, (εἰκω-) εσικα, (κράζω) κέκραγα, (πήγγυμι-) πέπηγα, (πλήττω), πέπληγα κλ.). Συνών.: ράσσω, κατάγγυμι, θραύω, κλάω-ῶ, διασπᾶ, (δια)σπαράσσω (ττ.)ω.

ΕΙΣΙΓΛΩΣΣΑ (=αισθάνομαι ῥίγος, κρυώνω), (ὕιγλως, διγλῶ κλ. ὑποτ. διγλῶ εὔκτ. καὶ προστ. ἐλλείπει ἀπαρέμ. διγλῶ μτχ. διγλῶν, -ῶντος), πρτ. ἐρρίγων, μέλ. διγλῶσσω, ἀρ. ἔρριγωσσα, πρκ. διγλῶσσας ἔχω [καὶ ἐρρίγων μτγν], ὑπερτ. διγλῶσσας εἶχον [καὶ ἐρρίγωσσεν μτγν]. Ρημ. [ρίγωσσες].

Σημ. Ἄν τοῦ ὀνοματικοῦ θέμα. εῖγωσ- (λατ. tigot) προσλήψει τοῦ προσφ-γ-: (ἐγγόσ-γ-ω=ειγόσ-γ-ω=διγλῶ=διγλῶ). Οιγλῶ. Τὸ δέ ἔχει ἐν τῇ συναίρεσει φ καὶ ω ἀντὶ οι καὶ ον, (πρβλ. καὶ θμηρ. ἰδρῶσσα, ἰδρῶσσα καὶ τὰ ἐν ἐπιγρ. στεφανωέτω, δαμιώσσατες).

ΕΙΣΠΤΩ καὶ **ΕΙΣΠΤΕΩ**, πρτ. ἔρριπτον καὶ ἔρριπτουν, μέλ. δίψω, ἀρ. ἔρριψα, πρκ. ἔρριψα. Παθ. δίπτομαι καὶ δίπτοῦμαι, πρτ. ἔρριπτόμην, [παθ. μέλ. α' ῥιψθήσομαι καὶ β' ῥιψθήσομαι], παθ. ἀρ. [α' ἔρριψθην, καὶ] β' ἔρριψθην, πρκ. ἔρριψμαι, ὑπερσ. ἔρριψμην [καὶ μετ' ὅλ. μ. ἐρρίψθημαι]. Τὸ δὲ μέσ. (κατὰ περίφρασιν) δίπτω ἐμαυτὸν, πρτ. ἔρριπτον ἐμαυτὸν κλ. κλ. Ρημ. δίψης, δίψ-ασπις, διψο-κίνδυνος, [έπιη, ῥίπμα, ῥιπίς, ῥιπτός, καὶ ῥιπτάζω(θαμιστ.=συνεχῶς ῥίπτωτήδε κακεῖσε)].

Σημ. 1. Θέμ. εῖπτ- ἔξ οὖ (προσλήψει τῶν προσφ. -τ- καὶ -ε-:) εἰπτ-τ- καὶ ειπ-τ-ε-. Τὸ δέ ἀπαντῆσθαι σύνθετον μετα τῶν προσθ.: ἀπό, ἀνά, διά κλ., ἔχει δὲ τὸ θέμ. φωνῆν ἐ μαρρόν ὅδα εἰσαγ. § 10 σημ.

Σημ. 2. Τὸ είπτω διαφέρει τοῦ ειπτῶ, διότι τὸ μὲν είπτω σημαίνει ἀπλῶς δίπτω, τὸ δὲ ειπτῶ=δίπτω μετά σφοδρότητος.

Σημ. 3. Συνών. τῷ είπτω είναι τὸ βάλλω καὶ ἵημι (περὶ τῆς διαφορᾶς δ' αὐτῶν ἴδε βάλλω σημ. 3).

ΕΙΟΦΕΩ (=ρίοφω, καταπίνω), πρτ. ἔρροφουν, [μέλ. ροφήσω καὶ μέσ. ως ἐνεργ. ροφήσομαι], ἀρ. -ἔρροφησα, πρκ. διοφήσας ἔχω, ὑπερσ. -διοφήσας εἶχον [καὶ παθ. ἀρ. ἔρροφήθην], τὰ δ' ἄλλα ὡς καὶ οἱ μτγν. χρέονται ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. Ρημ. [ρόφησις, ρόφημα (ἔξ οὖς ροφημάτιον), ρόφητός, (ἔξ οὖς ροφητικός) μτγν.].

Σημ. Θέμ. (σροφ=) ροφ, ἔξ οὖ προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-: ροφ-ε-. Συνώνυμα: ἀνατίνω, ἐκ(κατα)πίνω, [έκμινέω, ἐκμυζάω, ἐκμυζέω], κενόω-ῶ.

ΕΙΝΘΙΜΕΣ (=εἰς ῥύθμον, ισομετρίαν φέρω τι, κανονίζω), πρτ. ἔρρυθμισον, μέλ. δύθμίσω, ἀρ. ἔρρυθμίσα, πρκ. δυθμίσας ἔχω, ὑπερσ. δυθμίσας εἶχον. Παθ. πρτ. -ἔρρυθμίσθην, παθ. ἀρ. -ἔρρυθμίσθην, [πρκ. ἔρρυθμίσμαι], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ρημ. [ῥύθμιστής (ἔξ οὖς δυθμιστικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ εινθμδος [(Ιων. ρυσμός, διπερ ἐκ τοῦ εινθμω), ἔξ οὖ καὶ οινθμικός] κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (ιδ-ι-ω=) -ξω ὁδοντοφωνολήκτων: ἐλπίς-ἐλπικω, καθ' ὅπῃ νόμος-κομικῶ κλ. κλ. "Οθεν θέμα. ἀναλογικὸν ῥύθμιδ. Συνώνυμα: διατάττοσσ)ω, διακοσμέω, εὐτοεπίξω, συν(δια)τίθημι, [(δι)ευθετέω], κατὰ χώραν (ἐν χώρᾳ) τάττω, παρασκευάζω.

[**Πρώνυνυμις καὶ ὁμογένων**] (=ἐνδυναμώνω) καὶ ἀττ. ῥώμην ἐμποιεῖ (ἢ παρεχω, ἐμβάλλω), πρτ. ὁμοην ἐνεποίουν [καὶ ἡρώνυμον], μέλ. ὁμοην ἐμποιήσω [καὶ ῥώσω], ἀρ. ἐρρωσα καὶ ὁμοην ἐνεποίησα, πρκ. ὁμοην ἐμπεποίηκα καὶ -ρώσας ἔχω, ὑπερ. -ρώσας εἰχον καὶ ῥώμην ἐνεπεποίηκειν Παθ. [ῥώνυνυμαι, πρτ. ἐρρωσύμην, παθ. μέλ. ῥωσθήσομαι], παθ. ἀρ. καὶ ὡς μέσ. ἐρρωσθην, πρκ. ἐρρωμαι, ὑπερσ. ἐρρωμην. **Ρημ.** ὁμοην (ἐξ οὐ διωμαλέος), [ῥῶσις, ἐπίρρωσις, ἀνάρρωσις μτγν.], ἀρρωστος (ἐξ οὐ ἀρρωστία καὶ ἀρρωστῶ), εὔρωστος (ἐξ οὐ εὔρωστία καὶ εὔρωστῶ).

Σημ. Τὸ ρώνυνυμι (θ. ρω-) σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ συμφωνολήκ. (ζώσ-νυ-μι=) ζών-νυμι. "Οδεν καὶ θ. ἀναλογικὸν ρωσ-. Ο ἐνεστ. ρώνυνυμι καὶ ρωνύνω δὲν ἀπαντᾷ παρ'. Αττ. πεξ. Τὸ ὁ. ἐλέγετο παρ'. Αττ. περιφρ.: ρώμηγρ ἐμποιῶ, ρώμην παρέχω καὶ ρώμην ἐμβάλλω· δὲς αὐτρ. δέ: ρώμην ἔχω. Ο πρκ. ἐρρωμαι λισόδυναμει καὶ τῷ ἐνεστ.=είμαι δυνατός, ὑγιαίνω· ὅθεν καὶ ἡ προστ. ἐρρωσο=ὑγίανε. Ή μτχ. τοῦ πρκ. ἐρρωμένος ἔχει ἐν χρήσει καὶ μονολεκτικοὺς παραθετικοὺς τύπους: ἐρρωμενέστερος, ἐρρωμενέστατος (ὅρα ἄσμενος καὶ (χαρίζομαι-) κεχαρισμένος).

Σαλπίξω (=ἡχῶ διὰ τῆς σάλπιγγος), πρτ. ἐσάλπιζον, [μέλ. σαλπίγξω καὶ σαλπίσω καὶ σαλπιῶ], ἀρ. ἐσάλπιγξα [καὶ μτγν. ἐτάλπισα] πρκ. σαλπίγξας ἔχω, ὑπερσ. σαλπίγξας εἰχον. [Παθ. πρκ. σεσάλπιγκται καὶ σεσάλπισται μτγν.], τὰ ὅ. ἀλλα κατὰ περίφρασιν. **Ρημ.** [σάλπισμα, σαλπισμός], σαλπιγκτῆς ἢ σαλπικτῆς [ἢ σαλπιστῆς (ἐξ οὐ σαλπιστικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ σάλπιγξ, -ιγγος. Θέμ. σαλπιγγ-, ἐξ οὐ (προσλήψει τοῦ προσφ.-j-· σαλπιγγ-j-ω=σαλπίγξω καὶ ἀποβολῇ τοῦντικου γ πρὸ τοῦ ζ (=οδ) ἀνευ ἀναπληρωτικῆς ἐκτάσεως τοῦ προηγουμένου φωνήντος=) σαλπίξω (πρβλ. κλάξω σημ.). Τὸ ὁ. παρὰ τοῖς μτγν. σχηματίζεται καὶ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-j-ω =) -ιξω ὁδοντοφωνολήκτων, ητοι ἐκ θέμ. ἀναλογικοῦ σαλπιδ-. (ἐσάλπιδ-σα=ἐσάλπισσα=) ἐσάλπισα κλ., (σάλπιδ-μα=) σάλπισμα κλ. Συνώνυμα τῷ σαλπίξω είναι τά: σημαίνω, σημαίνω τῇ σάλπιγγι (ἢ τῷ μέρατε).

Σάττω ἢ σάσσω (=γεμίζω, συσκευάζω, ἔτοιμάζω, ὀπλίζω), πρτ. ἐσσαττον, μέλ. σάξω, ἀρ. ἐσάξα καὶ ἐπέσαξα, πρκ. σάξας ἔχω, ὑπερσ. σάξας εἰχον. Μέσ. ἀρ. ἐσαξάμην, παθ. πρκ. σέσαγμαι καὶ μετ' ὀλ. μ. σεσαγμένος ἐσομαι, πάντα δὲ ταλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. **Ρημ.** [σάγη ἢ σαγή], σαγήνη (ἐξ οὐ σαγηνεύω), [σάξις, σάγμα, σάγος], σάκος ἢ σάκκος (1) [σάκτωρ, σακτός, ἐξ οὐ] (ἀσακτος).

Σημ. Θέμ. (σFακ- ἢ σFαγ- = σακ- ἢ σαγ- (πρβλ. λατ. sagum), ἐξ οὐ (πρθεσ- λήψει τοῦ προσφ.-j-· σάκ-j-ω ἢ σάγ-j-ω=) σάττω ἢ σάσσω. Συνώνυμα: ἔτοιμάζω, συσκευάζω, διπλίζω, πληρώ, πιμπλημι, πατῶ, πέξω.

Σαφηνέζω (=σαφές καθιστῶ τι, ἐξηγῶ, ἐρμηνεύω), πρτ. ἐσαφή-

(1) «Σάκος (ὁ) καὶ σάκος (τὸ) (=ἀσπίς) οἱ Ἀττικοὶ οἱ ἐντὸς καὶ οἱ Μάγιστροί δὲ διὰ δύο» (Θεμ. Μάγιστρος).

νιζον, μέλ. σαφηνιῶ, ἀρ. ἐσαφήνεσα, πρκ. σαφῆς γέγονα, ὑπερσ. σαφῆς ἐγεγόνειν. Παθ. σαφηνίζομαι, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο διὰ περιφράσεων ἢ τῶν συγωνύμων. Ρημ. [σαφηνισμός, σαφηνιστικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ κοιητ. σαφηνής (Δωρ. σαφᾶνής=σαφῆς), ἔξ οὖ καὶ σαφήνεια Τὸ δὲ σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν ὅδοντοφωνολήπτων εἰς (ιδ-ι-ω=) -ιζω^τ πρβλ. καὶ ἀφανίζω, εὐτρεπίζω. Αγτὶ τοῦ σαφηνίζω λέγεται καὶ ποιεῖ (ἢ καθίστημι) τι σαφὲς καὶ ἀμπτεῖ: σαφῆς εἰμι, ἀντὶ δὲ τοῦ σαφηνίζομαι λέγεται καὶ σαφῆς γίγνομαι. Συνών.: ἐρμηνεύω, ἐξηγοῦμαι, διασαφέω, ἀναπτύσσω, ἀποδίδωμι, συμβάλλομαι.

Σατραπεύω (=εἰμι σατράπης, διοικῶ τι ως σατράπης), πρτ. ἐσατράπευον, (πάντες δ' οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφρ. σατράπης εἰμί· ἦτοι) μέλ. σατράπης ἐσθομαι, ἀρ. σατράπης ἐγενόμην, πρκ. σατράπης γέγονα, ὑπερσ. σατράπης ἐγεγόνειν. Ρημ. σατραπεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ σατράπης (λέξις Περσική) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς—βασιλεύω.

Σέβεννυμι [καὶ σεβεννύω] (=σεβήνω, ἐξαντλῶ, κάμνω νὰ ἐηρανθῇ καὶ μτφρ.=καθησυχάζω, καταπραῦνω), [πρτ. ἐσβέννυν καὶ ἐσβέννυον, μέλ. σβέσω]. ἀρ. ἐσβέσα, πρκ. σβέσας ἔχω, ὑπερσ. σβέσας είχον. Παθ.-σβέννυμαι, πρτ. ἐσβέννυμην, [παθ. μέλ. σόεσθήσομαι μτγν.], μέσ. μέλ. ως παθ. -σβήσομαι, παθ. ἀρ. α' ἐσβέσθην καὶ ἐνεργ. ἀρ. β' ως παθ. ἐσβήην (ὅποτ. σοῦρ, σθῆτς, σδῆ, κλ.: εὔκτ. σδείην, -είης κλ.: προ. σδῆθι, -ήτω· ἀπαρ. σδήγαι· μτχ. σδείς, -είσα, -έν), [μέσ. ἀρ. ἐσδέσσαμην ποιητ.], ἐνεργ. πρκ. ως παθ. -σβήκα (=εἰμι σδέσμηνος) καὶ ὑπερσ. ἐσβήκειν. [παρὰ δὲ μτγν. καὶ παθ. πρκ. ἐσδέσμιαι καὶ ὑπερσ. ἐσδέσμην]. Ρημ. [σδέσις] σβεστήρ (ἔξ οὗ σβεστήριος) ἢ σδέστη; (ἔξ οὗ σδεστικός), [σδέστος (ἔξ οὗ ἀσδέστος)].

Σημ. Θέμ. σβεσ-, ἔξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -νυ- : σβέσ-νυ=) σβεννυ. Ο πρκ. ἐσβήκα, ὑπερσ. ἐσβήκειν, μέσ. μέλ. σβήσομαι καὶ ἀρ. β' ἐσβήην ἐσχηματίσθησαν κατὰ τὰ εἰς-έω φωνηντόληκτα, ἦτοι ἐκ θέμ. σβε-. Ἐν τῷ ἐνεργ. μέλ. (σβέσ-σ-ω=) σβέσω καὶ ἀρ. (ἐσβέσ-σ-α=) ἐσβέσα δὲν ἐγένετο ή ἐκτασίς τοῦ θέμ. φωνήνετος ε ἔνεκα ἀπλοποιήσασες τού διττοῦ σ. Το δὲ σχηματίσθησαν κατὰ τὴν ἀπό καὶ ματά. Συνών.: 1) ἀπ(ἔξ)αλείφω, διαγράφω καὶ ἔηραίνω· 2) ἐπὶ τῆς μτφρ. σημ.: στραῦνω, πρόρω τινα καθίστημι (ποιεῖ ἢ παρασκευάζω). Ως παθ. δε : ἐξίτηλος γίγνομαι, μαραίνομαι, ἀπανθέω, ἐξάνθέω.

Σέβω καὶ συνίθ. μέσ. σέβοιμαι, πρτ. ἐσεβόμην, [παθ. μέλ. β' σεβήσομαι μτγν.], παθ. ἀρ. ως μέσ. ἐσέφθην, [μέσ. ἀρ. ἐσεψάμην], τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται παρ'. Αστ. ἐκ τῶν συγωνύμων. Ρημ. [σέβης (ἔξ οὗ σεβάζομαι καὶ σεβίζω], (σεβ. νός=) σεμνός, [(σεβ-τός=) σεπτός], ἀ-σεβής, εὐ-σεβής.

Σημ. Θέμ. σεβ-. Τὸ σέβω καὶ σέβομαι οὐδόλως διαφέρουσιν ἀλλήλων κατὰ τὴν σημασίαν πρβλ. ἐννοῶ καὶ ἐννοοῦμαι, προνοῶ καὶ προνοοῦμαι, μεταχειρίζω καὶ μεταχειρίζομαι, σπονδῶ καὶ σπονδοῦμαι, στρατεύω καὶ στρατεύομαι, σφρερίζω καὶ σφρερίζομαι, χαλεπάνω καὶ χαλεπάνομαι. Συνών.: αἰδοῦμαι, περβίζω καὶ σεβάζομαι ποιη· καὶ μτγν.], τιμῶ, διὰ τιμῆς ἔχων (ἄγω), λατρεύω.

Σεέω, πρτ. ἔσειον, μέλ. σείσω, ἀόρ. ἔσεισα, πρκ. σείσας ἔχω [καὶ -σεσεικα ποιητ. καὶ μτγν.], ὑπερσ. σείσας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. σείσαι, πρτ. ἔσεισμην, παθ. μέλ. σεισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἔσεισθην, μέσ. μέλ. κινήσομαι, μέσ. ἀόρ. -ἔσεισάμην (τι), πρκ. ιεπίνημαι [καὶ μτγν. σέσεισμαι], ὑπερσ. ἔκεκινήμην [καὶ ἔσεσεισμην μτγν.]. **Ρημ.** [σείσις, σείσμα], σεισμός, [σειστής, σειστρον, σεισ-άχθεια, σειστός, ἔξον] (διάσειστος).

Σημ. Θέμ. σεισ- (ὅπερ καταφαίνεται πρὸ τῶν ἀπὸ μ., τ. θ ἀρχομένων ὄηματικῶν τελῶν) καὶ σει- (ὅπερ προῆλθεν ἐκ τοῦ σεισ- ἀποβολῆς τοῦ σώς μεταξὺ φωνηέντων : σείσ-ω=σει-ω κλ. ἡ ἀπλοποιήσει: σείσ-σω=σει-σω κλ.). Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ.: ἀνά, ἀπό, διά, ἐν, κατὰ καὶ πρὸ τὸ δὲ μέσ. ἀείποτε μετὰ τῆς ἀπό: ἀποσείσματ=σείσων (τινάσσων) ὅπιτο ἀπ' ἐμπνοῦ. Συνώνυμα : κινώ, κραδαίνω, πάλλω, σαλεύω, ταράττ(σσω), [κιλονέω-ω].

Σειμνῆνω (=μεγαλύνω, καλλωπίζω, λαμπρύνω), πρτ. ἔσεμνηνόν τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Μέσ. σειμνῆνομαι (= μεγαλοπιλάνομαι, καμαρώνω, ὑπερηφανεύομαι), πρτ. ἔσεμνηνόμην, [μέσ. μέλ. -σειμνυνοῦμαι ποιητ.], μέσ. ἀόρ. ἔσεμνηνάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἡ περιφράσεων.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ σεμνός (ὅπερ ἐκ τοῦ σέβω), ἔξ οὖ καὶ σεμνότης [καὶ σεμνόω-ω]. σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνη (ἀμύν-ι-ω=σειμνηνω=) ἀμύνω τὸ δέ τοῦ θ. ἀναλογ. σεμνήν. Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ ὑπέρ.

Σημ. 2. Συνών. καὶ περιφρ. τῷ μὲν σεμνόνω εἶναι τὰ: κοσμῶ, καλλύνω, λαμπρύνω, μεγαλύνω· τῷ δὲ σεμνόνομαι εἶναι τὰ: σεμνός είμι, σεμνότητα χρώμαι, σεμνός γίγνομαι, μεγαλύνομαι, θρύπτομαι, ἀκίσομαι, βρευθύσομαι, καλλύνομαι, ἀβρύνομαι, μέγα φρονῶ. Αντίθ.: σκάπτω, βαμολοχεύομαι.

Σηκάζω (=ἐγκλείω εἰς τὸν σηκόν, μάνδραν, μανδρίζω), παρ'. Αττ. μόνον ὁ παθ. ἀόρ. ἔσηκάσθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ἡ περιφρ.

Σημ. Ἐκ τοῦ σηκός (=μάνδρα, τόπος περιπεφραγμένος, στάνη) συγγενὲς τῷ σάττω· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ (φράδ-ι-ω=) φράζω τὸ δέ τοῦ θ. ἀναλογ. σηκάδ. Συνών.: ἐν σηκῷ (ἢ ἀνδίῳ) κατακλεί(γ)ω, συγκλείω, συνωθέω, συνειλέω, συνυαλίζω καὶ παυ. αὐλίζομαι.

Σηματένω (=διὰ σημείου ἀγγέλλω, γνωστοποιῶ, ἐμφαίνω, σφραγίζω), πρτ. ἔσηματινον, μέλ. σημανῶ, ἀόρ. ἔσημηνα [καὶ μτγν. ἔσήμανα], πρκ. σημήνας ἔχω [καὶ σεσήμαγκα μτγν.], ὑπερσ. σημήνας εἶχον [καὶ ἔσεσγμαγκειν μτγν.]. Παθ. σημαίνομαι καὶ μέσ. -σημαίνομαι, πρτ. μέσ. ἔσημαιθήμην, παθ. μέλ. σημανθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἔσημάνθην, μέσ. μέλ. -σημανθῶμαι, μέσ. ἀόρ. ἔσημηνάμην, πρκ. παθ. σεσήματσμαι. **Ρημ.** [σημαντική, σηματία, σημαντήρ (ἔξ οὖ σημαντήριον), σημάντωρ, σημαντρον, σημαντές (ἔξ οὖ σημαντικός καὶ] ἀσήμαντας).

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ σῆμα κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλας (μελάν-ι-ω=) μελαίνω. "Οὐτε θέμ. ἀναλογ. σημάν-, ἔξ οὖ πάντες οἱ χρόνοι (πλήν τοῦ ἐνεστ. καὶ ποτ.) καὶ τὰ ὄηματικά. Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: ἀπό, ἐπί, ἐν κατά, παρά, ὑπό, πρὸ καὶ σύν. Τὰ μέσα: ἀποσημαίνομαι=δημεύω· ἐπισημαίνομαι=δηλῶ, ἐπιδοκιμάζω τι διὰ σημείου: ἐνσημαίνομαι=ἐντιπάνω· κατασημαίνομαι=σφραγίζω· παρασημαίνομαι=παραχαράττω κλ. 'Ο μτγν. ἀόρ. (ἐσημάν-σα=ἐσημάννα=) ἐσημάνα ἔσηματίσθη κατ' ἀναλογ. τῶν ὕροι. καὶ ἐν-

ρινολήπτων, ατινι πρό τού θεμα. φωνήνετος α ἔχουσι ρήτ. δρα κερδάτην σημ.

Σημ. 2. Συνών.: δηλῶ, δείκνυμι, (έμ-, ἐκ-, ἀνα)φαίνω, εἰκάζω, τεκμαίρομαι, ασπλίζω.

Σήπω (μτβ.=κάμνω νὰ σαπίσῃ τι, σαπίζω) μόνον δὲ ένεστ., τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ. σημηιν ποιῶ. Παθ. σήπομαι, πρτ. ἐσηπόμην, παθ. μέλ. β' σαπίσομαι, παθ. ἀόρ. β' ἐσάπην, πρκ. ἐνεργ. β' ὡς παθ. σέσηπτα (=είμαι σάπιος), [καὶ μτγν. σέσημπται]. Ρημ. σήψις, σηπεδών, σαπιός, σαπρός ([ἔξ οὖ σαπρία] καὶ σαπρότης), [σηπτός, ἔξ οὐ σηπτικὸς κατ!], ἀ-σηπτος [καὶ ἀσαπής].

Σημ. Θέμ. ἀσθ. σαπ- καὶ ίσχ. σηπ-. Τὸ δὲ ἀπαντῷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ κατά. Ὁ πρκ. σέσηπτα δὲν δασύνει τὸν γαρακτῆρα π (πρβλ. καὶ ἔγαρ, πέκληγα, τέτοια, πέφρικα κλ.). Τὸ (ημ.) σαθρὸς διαφέρει τὸν σαπρὸς, διότι τὸ μὲν σαθρὸς λέγεται περὶ πεπλαυμένων καὶ ἐφιαρμένων (έσθητων, ἀγγείων κλ.), τὸ δὲ σαπρὸς περὶ τῶν σεσηπτών καὶ κακὴν ὄσμήν ἀναδιδόντων.

Σιγάζω (μτβ.=κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, πρσύγω) μόνον δὲ ένεστώς, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἡ περιφράσεων.

Σημ. Ἐκ τοῦ σιγὴ κατ' ἀναλόγ. τοῦ (φράδ-·j-ω=) φρέαζω πρβλ. καὶ (ἀνάγ-κη) ἀναγκάζω κλ. Συνώνυμα: σιωπῶ (μτβ.), σιωπήν ποιῶ, πραῦτω, μαλάσσω, (ἔξ) ήμερθω, τιθασεύω, ἀνίημι.

Σιγάζω-ώ (ἀμτβ.=σιωπῶ), πρτ. ἐσίγων, μέτ. μέλ. ώς ἐνεργ. σιγήσομαι [καὶ μτγν. σιγήσω], ἀόρ. ἐσίγησα, πρκ. σεσίγηηα, ὑπερσ. ἐσεσιγήκειν. Παθ. σιγῶμαι, παθ. μέλ. σιγηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐσιγήθηη, πρκ. σεσιγήημαι καὶ μετ' ὅλ. μ. σεσιγήησομαι.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ σιγὴ, ἔξ οὗ καὶ σιγηλός. Ἀντὶ τοῦ παθ. σιγῶμαι λέγεται καὶ: σιγὴ γίγνεται (ἡ σιγὴ ἔστι).

Σημ. 2. Συνών.: σιωπῶ, ενύφημέω-ώ, κρύπτω. Τὸ σιγῶ διαφέρει ἐνίστε τοῦ σιωπῶ, διότι τὸ μὲν σιγῶ =οὐδόλως δυμιλῶ, τὸ δὲ σιωπῶ =παύω νὰ δυμιλῶ. Ἀντιθ. τῷ σιγῶ είναι τά: φθέγγομαι, λέγω, λαλῶ, ληρῶ.

Σιμέων-ώ (=κάμνω τι σιμόν, κάμπιω πρὸς τὰ ἥνω). Παρ² Ἄττ. εὔργηται μόνον δὲ ἀόρ. τῆς μτχ. ἀποσιμώσας καὶ ἐπισιμώσας (=ἀποτρέψας), πάντα δὲ τὰλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῆς περιφρ.: σιμόν τι ποιῶ. Ρημ. [σίμωμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ σιμός, ἔξ οὗ Σίμος (δός) καὶ σιμότης.

Σινέωμεται (=χφαρπάζω, δρμῷ ἐχθρικῶς ἡ ληστρίκως καὶ ἀρπάζω ἀνθρώπους ἡ ζῆτα ώς λάφυρον, βλάπτω, κακοποιῶ κλ.) ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ. πρτ. ἐσινόμην, πάντες δ' οἱ λοιποὶ χρόνοι [ῆτοι: μέσ. μέλ. σινήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐσινάμην καὶ πρκ. σέσιμπται]. Ήροδ. καὶ μτγν.: ἀνεπληροῦντο δὲ παρ² Ἄττ. ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. [σίνις, -ιδος (=κλέπτης, κακοδργος), σίντης ἡ σίντωρ (=βλαπτικός, ἀρπακτικός ἐπίθ. λεόντων καὶ λύκων)], ἀ-σινής.

Σημ. Ἐκ τοῦ σῖνος (=βλάβη, ὄλεθρος). Συνών.: λήζομαι, λεγλατῶ, ληγοτεύω, βλαδπτω, λυμαίνομαι, φθείρω, ἐρημώ-ώ, κακώ-ώ, κακουργῶ.

Σιτέω-ώ (=τρέφω, σιτίζω), πρτ. -εσίτουν, μέλ. -σιτήσω, ἀόρ. -εσίτησα, πρκ. -σεσίτηκα, ὑπερσ. -εσεσιτήκειν. Μέτ. σιτοῦμαι (=τρώγω,

τρέφομαι), πρτ. ἐσιτούμην, [μέσ. μέλ. σιτήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐσιτήθη] τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν περιφρ.: σίτου ἀπτομαι καὶ σίτον αἴρομαι ἢ τῷ συγωνύμῳ (ἰδὲ ἐσθίω σημ. 2). Πηγμ. σίτησις.

Σημ. Ἐκ τοῦ σῖτος (ἔξ οὖ καὶ σιτίον, σιτηρὸς καὶ σιτίζω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατέο-) κρατέω-σ. Τὸ ἐνεργ. εὑρηται μόνον ἐν τοῖς παρασυνθ. συστιτῶ (=συντρώγω), ἀποσυστιτῶ (=δὲν μετέχω τοῦ συστιτίου), παρασιτῶ (=είμαι παράσιτος), ἀσιτῶ (=μένω ασιτος), μονοσιτῶ (=τρώγω ἀπαξ τῆς ἡμέρας), ἀρτοσιτῶ (=τρώγω ἔηρον ἀρτον), ἀλφιτοσιτῶ (=τρώγω ἀλφιτα). Συνώνυμα τῷ σιτῶ εἰναι τῷ σιτίζω, ἔξ οὗ τα: σίτισις, σιτισμός, σιτιστής.

ΕΙΤΗΓΕΩ-Θ (=σῖτον ἢ σιτίζω φέρω πρός τινα) διμαλόν.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ σῖτος καὶ ἄγω μὴ μεσολαβοῦντος συνθ. ὄντοματος. Τὸ σιτηρός (ἔξ οὗ τὸ σιτηγία) εἶναι μτγν.

ΣΙΩΠΑΛΩ-Θ, πρτ. ἐσιώπων, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. σιωπήσομαι [καὶ μτγν. σιωπήσω], ἀόρ. ἐσιώπησα, πρκ. σεσιώπηκα, ὑπερσ. ἐσεσιώπηκεν. Παθ. σιωπῶμαι, πρτ. ἐσιώπωμην, παθ. μέλ. σιωπήθησομαι, παθ. ἀόρ. ἐσιώπηθην, μέσ. ἀόρ. -ἐσιώπησάμην (κατ-=ἐπέδαλον σιωπήν), [πρκ. σεπιώπημαι μτγν.]. Πηγμ. [σιωπήσις, ἀπο-σιώπησις, παρασιώπησις, σιωπηλός, σιωπητέον], κατα-σιωπητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ σιωπῆ, ἔξ οὗ καὶ σιωπηρός. Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προδ. ἀπό, διά, κατά, ὑπό. Ἀντὶ τοῦ σιωπᾶ λέγεται καὶ σιωπῆ διάγω, σιωπῆν ποιοῦμαι, σιωπῆ κάθημαι ὡς μτβ. δέ: σιωπῆν ποιῶ καὶ ὡς παθ. σιωπῆ ἐστε (ἢ γίγνεται). Συνών. δρα σιγάρω σημ. 2. Ἀντίθετα: λέγω, φθέγγομαι, φημι, λαλῶ, ληρῶ

ΣΚΑΠΤΩ, πρτ. ἐσκαπτον, μέλ. σκάψω, ἀόρ. -ἐσκάψια, πρκ. ἐσκαφα ὑπερσ. -ἐσκάψειν. Παθ. σκάπτομαι, πρτ. -ἐσκαπτόμην, παθ. μέλ. β' σκαφήσομαι, παθ. ἀόρ. [α' ἐσκάφην μτγν. καὶ] β' ἐσκάψην, πρκ. ἐσκάμμαι, ὑπερσ. ἐσκάμμην. Πηγμ. [σκαφή, σκάψη (ἔξ οὗ σκαψίς ἢ σκαφεῖον)], κατασκαφή, σκάμμα, σκάψως, [σκαφεὺς (ἔξ οὗ σκαφεῖον=ἐργαλεῖον), σκαπάνη (ἔξ οὗ σκαπανεύς), σκαπτήρ (οὗ θηλ. σκάπτειρα), σκαπτός, σκαπτέος].

Σημ. Ἐκ τοῦ πεποιημένου θέμ. σκαπ-, ἢ σκαφ-, ἔξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -τ-: (σκαπ-τ- ἢ σκαφ-τ- = σκαπτ (δρα ἀπτω σημ.). Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετά τῆς κατά, ἀπό καὶ συγκατά-. Ο παθ. [πρκ. τῆς μτχ. τὰ ἐσκαμμένα=τάφρος, κάνδακ χρησιμεύων ὡς δριον διά τοντὸς ἀγωνιζομένους τὸ πενταθλον· ὅντεν ὑπερβαίνω τὰ ἐσκαμμένα=ὑπερβαίνω τὰ ὄρμα. Συνών: δρύντησσος].

ΣΚΑΡΔΑΜΥΣΣΩ ἢ **ΣΚΑΡΔΑΜΥΝΤΤΩ** (=ἀγοίγω καὶ κλείω συγχῶς τεντὸς δρθαλμούς), πρτ. ἐσκαρδάμυσσ(ττ)ον, μέλ. σκαρδαμύξω, ἀόρ. ἐσκαρδάμυξα, πρκ. σκαρδαμύξας ἔχω, ὑπερσ. σκαρδαμύξας είχον. Πηγμ. [σκαρδαμυκτής (ἔξ οὗ σκαρδαμυκτικός καὶ ἀσκαρδαμύκτης)], σκαρδαμυκτί, ἀσκαρδαμυκτί, [ἀσκαρδάμυκτος].

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ σκαίρω (=πηδῶ, σκιρτῶ) καὶ μύω (1) μή μεσολαβοῦντος συνθ. ὄντοματος· εσχηματίσθη δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-κ-) καθραμούς, «δ. ἐάν τις προσενέγκηται συνεχῶς, τὰ βλέφαρα μύεται ἢ πτρά τὸ κέρας μύεται».]

(1) [Κατὰ τὸν Μ. Ἐτεμ., ἐπειδὴ τὸ δ. λέγεται καὶ καφδαμύττω, ἐκ τοῦ καθραμούς, «δ. ἐάν τις προσενέγκηται συνεχῶς, τὰ βλέφαρα μύεται ἢ πτρά τὸ κέρας μύεται».]

—) -σσω ἡ -ττω οὐρανισκοφωνολ. (πρβλ. κηρεύττ(οσ)ω). σημ.). "Οὐεν θέμαναλογικὸν σκαρδαμυν-. Συνών. [βλεφαρίζω].

Σκεδάννυμε (=σκορπίζω, διασκορπίζω, διαλύω), πρτ. -έσκεδάννυν καὶ έσκεδάννυνον, [μέλ. -σκεδάσω ἡ -σκεδάσω (ἀς, -ἄς κλ.)], ἀρ. έσκεδάσα, πρκ. σκεδάσας ἔχω [καὶ έσκέδασα], ὑπερσ., σκεδάσας εἶχον [καὶ έσκεδάσκειν] Παθ. καὶ μέσ. -σκεδάννυμαι, πρτ. μέσ. έσκεδαννύμην, παθ. μέλ. σκεδασθήσομαι, παθ. ἀρ. ώς μέσ. έσκεδάσθην (=έσκέδασσα ἐμαυτόν), μέσ. ἀρ. -έσκεδασμήν, πρκ. έσκεδάσμαι, ὑπερσ. -έσκεδάσμην. Ρημ. [σκέδασις, σκεδασμός, σκεδαστής], σκεδαστός.

Σημ. 1. Τὸ δ. ἔχον ἄρχ. θέμα σκεδα- σκηματίζεται καὶ ἀναλογίαν τοῦ συμφων. ζήματος (ζώσ-νυμι=)ξάννυμι. "Οὐεν καὶ θ. ἀναλογικὸν σκεδασ-. Οἱ ένοργ. κεύνοι ἀπαντῶσιν ἀείποτε σύνθετοι μετὰ τῶν προθέσ. διά, κατά, ἀπό· οἱ δὲ παθ. καὶ μέσοι καὶ ἀπλοῖ καὶ σύνθετοι. Τὰ ἀπαρέμφ. ἀποσκεδάννυσθαι καὶ διασκεδάννυσθαι ἀπαντῶσι παρ' Ἀττ. καὶ ἀποσκίδνασθαι καὶ διασκίδνασθαι (ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. ζήμη). Παρασχηματισμοὶ τοῦ σκεδάννυμι εἰναι τὰ μτγν. ζήμη: σκεδαννύω, σκεδάω, σκεδάζω.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ σκεδάννυμι εἰναι τὰ: διασπείρω, διαρρίπτω, διαχέω, [(δια)σκορπίζω]. Ἀντίθετα ἀθροίζω, (συν)άλλιζω.

Σκεπάζω (=καλύπτω, σκεπάζω), ἀρ. έσκεπτσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ἡ τῆς περιφρ.: σκέπτην παρέχω. Παθ. [ἀρ. έσκεπάσθην], πρκ. έσκεπτσμαι, ὑπερσ. έσκεπτσμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ρημ. [σκέπτσις], σκέπασμα, [σκεπαστής (ἔξ οὖ σκεπαστικὸς καὶ σκεπαστήριος), σκεπαστός, ἔξ οὗ] (εὐσκέπαστος), [σκεπαστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ σκέπτη καὶ ἀναλογίαν τῶν εἰς (-αδ-γ-ω=) -αζω ὁδοντοφωνολ (ὅρα καὶ ἀναγκάζω σημ.). δύνεν θέμ. ἀναλογ. σκεπάδ-. Συνών.: καλύπτω (συγκατά, περι-), κρύπτω (ἀπο-), στεγάζω, [δροφόω, ἐρέπτω, ἐρέφω], προφυλάττω.

Σκέπτομαι, ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. ποιητ. καὶ μτγν., ἀντ' αὐτῶν δὲ γίγνεται χρήσις παρ' Ἀττ. τοῦ σκοπέω-ῶ καὶ σκοποῦμαι ἡ τῆς περιφράσεως: σκέψιν ποιοῦμαι πάγτες δὲ οἱ λοιποὶ χρόνοι σχηματίζονται ὅμαλῶς δρα σκοπέω ὥ.

Σημ. Ήερί τοῦ σκηματισμοῦ ὅρα σκοπῶ σημ. Συνών. καὶ περιφρ.: βουλεύμαι, σκοπῶ ἡ σκοποῦμαι, φρονῶ, σκέψιν ποιοῦμαι.

Σκευαγωγέω-ῶ (=συσκευάζω τὰ διάφορα σκεύη, ἔπιπλα καὶ μεταφέρω αὐτά) καὶ ἀρ. έσκευαγώησα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συνων. σκευοφορῶ ἡ τῶν περιφρ.: τὰ σκεύη φέρω ἡ σκευοφόρος εἰμί. Ρημ. [σκευαγώγημα].

Σημ. Τὸ δ. είναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ σκευαγωγός, ἔξ οὖ καὶ σκευαγωγά (μτγν.). σκηματίζεται δὲ καὶ ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-). κρατέω-ῶ.

Σκευάζω (=έτοιμάζω, παρασκευάζω, κατασκευάζω), πρτ. έσκευάζον, μέλ. -σκευάσω, ἀρ. έσκευάσα. πρκ. -έσκευάκα ὑπερσ.-έσκευάκειν. Παθ. καὶ μέσ. σκευάζομαι, πρτ. έσκευαζόμην, παθ. μέλ. -σκευασθήσομαι, παθ. ἀρ. έσκευασθην, [μέσ. μέλ. σκευάσομαι μτγν.], μέσ. ἀρ. έσκευασμήν, πρκ. έσκευάσμαι, ὑπερσ. παθ. -έσκευάσμην καὶ μέσ. -έσκευασμένος ἦν. Ρημ. σκευασία, [σκεύασις, σκεύασμα, σκευαστής], σκευαστός, [σκευαστέον].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ σκευὴ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-αδ·j·ω=) -αξω ὁδοντοφων' (ποβλ. φράξω σημ.). ὅθεν θέμ. ἀναλογ. σκευάδ-, ἐξ οὐ πάντες οἱ χρόνοι (πλήν τοῦ ἑνεστ. καὶ πρ.) καὶ τὰ ὄχηματα.

Σημ. 2. Τὸ σκευὴ συντιθέμενον μετὰ τῶν διαφόρων προθήσεων: παρασκευὴ, κατασκευὴ, ἀνασκευὴ κλπ., παράγει τὰ παρασύνθετα ρήματα: παρασκευάζω (=έτοιμάζω), κατασκευάζω (=ταχτ ποιῶ), ἀνασκευάζω (=συλλέγω τὰ σκεύη μου καὶ ἀπέρχομαι), ἐπισκευάζω (=διορθώνω), συσκευάζω (=έτοιμάζω τινά, ἵνα φύγῃ), ἀποσκευάζω (=ἀφαιρῶ) καὶ τὰ ἀπούετ. διασκευάζομαι (=έτοιμάζομαι) καὶ ἐνσκευάζομαι (=ένδυομαι, ὀπλίζομαι).

Σημ. 3. Ἀντὶ τοῦ παρασκευάζω λέγεται καὶ: παρασκευαστής εἰμι τινος· ἀντὶ δὲ τοῦ μέσ. παρασκευάζομαι καὶ: ἐν παρασκευῇ εἰμι· ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. καὶ: παρασκευῇ γίγνεται, ἐν παρασκευῇ ἔστι τι καὶ παρασκευαστής εἰμι ὑπό τινος. Συνόν: ἔτοιμάζω, εὐτρεπίζω, προδιατίθημι.

Σκευοφορέω- (εἰμι: σκευοφόρος, φέρω τὰ σκεύη), καὶ μέλ. σκευοφορήσω, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν περιφρ.: σκευοφόρος εἰμὶ η̄ τὰ σκεύη φέρω η̄ τοῦ συνωνύμου σκεναγωγέω ḥ.

Σημ. Τὸ ὁ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ σκευοφόρος, ἐξ οὐ καὶ σκευοφορία, σκευοφόριον καὶ σκευοφορικός· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. χρατερ.) κρατῶ.

Σκηνόω- (στήγω σκηνήν, κατοικῶ ἐν σκηνῇ, στρατοπεδεύω), πρτ. ἐσκήνων, μέλ. σκηνώσω, ἀόρ. ἐσκήνωσα, πρκ. -ἐσκήνωκα, ὑπερσ. -ἐσκηνώκειν. Μέσ. σκηνοῦμαι, πρτ. ἐσκηνούμην, [μέσ. μέλ. σκηνώσομαι μτγν.], μέσ. ἀόρ. ἐσκηνωσάμην, πρκ. ἐσκήνωμαι, ὑπερσ. ἐσκηνώμην. Ρημ. [σκήνωσις], σκήνωμα, [σκηνωτής].

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. σκηνος (ιό)=σκηνή. Τὸ ὁ. ὀπανιὰ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθ. σύν, διά, κατά, παρά, ἀπό: συσκηνώσω καὶ συσκηνέω (=συνδεπνῶ), διασκηνώσω (=ἀπομακρύνθεις τοῦ δείπνου ἀναπαύομα) κλ. Συνώνυμα τῷ σκηνόῳ είναι τό: σκηνέω-ῶ καὶ τὸ (ἀποθ.) σκηνάομαι-ῶμαι (τὸ ἐνεργητικὸν μόνον κατ' εὐκτ. ἑνεστ. σκηνῆν), ἄτινα ἐκ τοῦ σκηνή, ἐξ οὐ καὶ τά: σκηνήτης η̄ σκηνήτης.

Σκηνπτω (=στηρίζω, ἐπιρρίπτω, προφασίζομαι, ἐπιπλέτω βιαλίως καὶ σφοδρώς, παραγγέλλω κλ.) δεῖποτε σύνθετον: ἐπι-σκηπτω, πρτ. ἐπέσκηπτον, μέλ. ἐπισκήψω, ἀόρ. ἐπέσκηψα, πρκ. ἐπισκήψας ἔχω [καὶ ἐπέσκηψα μτγν.], ὑπερσ. ἐπισκήψας είχον [καὶ ἐπεσκήψειν μτγν.]. Μέσ. σκηπτομαι (=ἐπερείδομαι, δικαιολογοῦμαι, προφασίζομαι), πρτ. ἐσκηπτόμην, μέσ. μέλ. σκηψομαι, μέσ. ἀόρ. ἐσκηψάμην, (παθ. μέλ. ἐλείπει), παθ. ἀόρ. -ἐσκηψθην, πρκ. ἐσκημμαι, ὑπερσ. ἐσκημμην. Ρημ. σκηψις, [σκηπτρον], σκηπτός, σκηπτοῦχος.

Σημ. Θέμ. σκηπτ-: ἐξ οὐ (προσλήψει τοῦ προσθρ. -τ-:) σκηπ-τ-ω. Τὸ ὁ. ὀπανιὴ σύνθετον καὶ μετὰ τῆς κατὰ καὶ ἔγκατα: κατασκηπτω, ἔγκατεσκηπτω. παρά δὲ τοῖς "Ιωσι καὶ μτγν. καὶ μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ ἐν: ἀποσκηπτω, ἐνσκηπτω. Συνών. τῷ μὲν σκηπτω είναι τά: στηρίζω, παραγγέλλω, διατάττω, κελεύω, ἐντέλλομαι· τῷ δὲ μέσ. τά: προφασίζομαι, αἵτιολογοῦμαι, αἴτιῶμαι, προβάλλομαι, προσίσχομαι.

Σκοπέω- (=παρατηρῶ, σκοπευτικῶς περιθλέπω, σκέπτομαι) καὶ (Μέσ. ἀντὶ ἐνεργ.) σκοπέομαι-οῦμαι, πρτ. ἐσκόπουν καὶ ἐσκοπού-

μην, (οἵ δ' ἄλλοι χρόνοι ἐκ τοῦ σκέπτομαι, ητο;) μέλ. σκέψομαι, ἀόρ. ἐσκεψάμην, πρκ. ἐσκεμψαι καὶ μετ' ὅλ. μ. ως παθ. ἐσκέψομαι. *Ρημ. [σκόπησις], σκέψις, σκέψια, σκοπός, σκοπή, σκοπιά, σκόπελος, [σκεπτός (ἐξ οὗ σκέπτικός, καὶ)] σκεπτέος, σκεπτέον.

Σημ. 1. Θέμ. σκεπ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -τ-:) σκεπ-τ-, (τροπῇ δὲ τοῦ ἁνθίκου εἰς οἱ) σκοπ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-:) σκοπ-ε-. *Ο μέσο. ἐνεστ. καὶ πρκ. ἔχουσι καὶ παθ. σημασίαν: σκοποῦμαι=ἐξετάζομαι κλ., ὃ δὲ μετ' ὅλ. μέλ. ἀείποτε παθητικήν. Τοῦ σκοπῶ καὶ μέσ. σκοποῦμαι οὐδὲν ἀλλήλων περὶ τὴν σημασίαν διαφέρουσι (πρβλ. ἐννοῶ-ἐννοοῦμαι, προνοῶ-προνοοῦμαι, μεταχειρίζομαι-μεταχειρίζομαι, σέβω σέβομαι, στρατεύω-στρατεύομαι), σφρεγίζω-σφρεγίζομαι, χαλεπαίνω-χαλαπαίνομαι). ἀπαντώσι δὲ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ πολλῶν προσθέσεων: ἀνά, διά, ἐπί, περί, πρὸς κλ.

Σημ. 2. Πάρα μήγν. εὑρηται καὶ οἱ ἔξῆς τύποι τοῦ σκοπῶ καὶ σκοποῦμαι: μέλ. σκοπήσω, πόρ. ἐσκόπησα, μέσ. ἀόρ. ἐσκοπησάμην καὶ πρκ. ἐσκόπημαι. Συνών.: βούλευόμαι, σκέψιν ποιοῦμαι, φρονῶ.

Σκώπτω (=περιπατίζω, ἐμπατίζω, ἀστεῖζομαι), πρτ. ἐσκωπτον, μέσο. μέλ. ως ἐνεργ. σκώψομαι [καὶ μήγν. σκώψῳ], ἀόρ. ἐσκωψα, πρκ. σκώφιος ἔχω, ὑπερσ. σκώψας είχον. Παθ. σκώπτομαι, πρτ. -ἐσκωπτόμην, [παθ. μέλ. καταγελασθήσομαι], παθ. ἀόρ. ἐσκώφθην, πρκ. ἐσκωψομαι, ὑπερσ. ἐσκώψημην. *Ρημ. [σκώψις], σκώψια, [σκώπτης (ἐξ οὗ τὸ θηλ. σκώπτρια καὶ τὸ σκώπτικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ σκώψῃ, -πὸς (=εἰδος γλαυκός, μποῦφος). Θέμ. σκωπ- καὶ (προσφ. -τ-:) σκωπ-τ- (ὅρα εἰσαγ. § 10). Τὸ δ. ἀπαντῆ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ διά. Συνώνυμα τῷ σκώπτῳ εἰναι τά: λοιδορέω-ῶ, καταγελάω-ῶ, [μυκητηρίζω, μυκάσματ], τωθάζω καὶ χλευάζω. *Αντίθετα: σεμνύσματα, σκουρδάζω.

Σπεντίζω καὶ μέσ. ως ἐνεργ. απεκνέζομαι (τινός = ἔχω ἔλλειψιν τινος, στεροῦμαι), πρτ. ἐσπάνιζον, μέλ. σπανιῶ, ἀόρ. ἐσπάνισα, πρκ. σπάνιν ἔσχημά (τινος), ὑπερσ. σπάνιν ἔσχημεν (τινός). Παθ. (ἀναπληροῦται ἐκ τῶν συνων. ἡ περιφρ., ητοι:) ἀποστεροῦμαι ἡ στερούσκομαι, ἡ σπάνις ἔστι τινός, μέλ. στερηθήσομαι, καὶ μέσ. καὶ ως παθ. στερήσομαι, ἀόρ. ἐστερήθημην, πρκ. ἐστερημαι [ἡ μήγν. ἐσπάνισμα], ὑπερσ. ἐστερήμην. *Ρημ. [σπανισμός, σπανιστός].

Σημ. Ἐκ τοῦ σπάνιος (ἐξ οὗ καὶ σπανιος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-ι-ο=) ἐλπίζω, καθ' ὃ κύλαρις κιθαρίζω κλ. *Ουδεν θ. ἀναλογικὸν σπανιδ-. *Αντί τοῦ σπανίζω λέγεται καὶ: σπάνιν ἔχω τινός, ἐν σπάνει εἴμι, σπάνει πεῖσμαί ως μτβ. δέ: ἐν σπάνει τινός παθίσημι τινα· καὶ παθ. σπάνις ἔστι τινός. Συνών.: κεράζω, ἀπορῶ, δέω, (ἐν)δέομαι ἀποστεροῦμαι, στερεόσκομαι.

Σπάνιο-ῶ (=ἔλκω, σύρω, τραυμᾶ, ἀποσπῶ, ἐκρίζων, κομματιάζω), πρτ. -ἐσπάνων, μέλ. ἐλξω [καὶ σπάσω μήγν.], ἀόρ. ἐσπάσα, πρκ. -ἐσπάσα, ὑπερσ. -ἐσπάνειν. Μέσ. καὶ παθ. -σπῶμαι, πρτ. -ἐσπάθημην, μέσο. μέλ. -σπάσομαι, μέσ. ἀόρ. -ἐσπασάμην, παθ. μέλ. -σπασθήσομαι, παθ. ἀόρ. -ἐσπάσθημην, πρκ. -ἐσπάσμαται, ὑπερσ. -ἐσπάσμην. *Ρημ. [σπάσις, σύσπασις], σπάσμα, σπασμός, [περισπασμός], σπάθη, ἀνάσπαστος, ἀδιάσπαστος, σύσπαστος, νευρόσπαστον, [σπαστικός].

Σημ. Θέμ. σπάσ-, ἐξ οὗ (σπα(σ)-ω=) σπάω. *Ἐν τῷ μέλ. (σπάσ-σω=)

σπένδω καὶ ἀορ. (ἔσπειρος-σα—) ἔσπειρα κλ. ἔνεκα ἀπλοποιήσεως τοῦ διττοῦ σ- δὲν ἐγένετο ἀναπληρωτικὴ ἔκτασις τοῦ θεματικοῦ βραχέος φωνῆστος α. Τὸ δ. ἀπαντῷ συνήθως σύνθ. μετὰ τῶν προθέσ. : ἀνά, ἀπό, ἐπί, διά, σὺν κλ. Συνών. ἔλκω, πατατέμνω, κατάγνυμι (ὅρα καὶ συνών. τούτου σημ. 2), κατακόπτω, κερματίζω, [θιαμελίζω, τεμαχίζω].

- **Σπειράσιμα-ώδια** (=σπειροειδῶς τυλίσσομαι, συστρέφομαι, κουλουριάζομαι) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. σημ. ἀείποτε σύνθετον μετὰ τῆς σύν.: συσπειρώμαι, παθ. ἀρό. ως μέσ. συνεσπειράθην, πρκ. συνεσπειράμαι, τάλλα ἐκ τῶν συναγόμων. Ρημ. [σπειράσις, σπειράμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ σπειράσα (=τύλιγμα, συστροφή). Παρὰ μτγν. ἀπαντῷ καὶ τὸ ἐνεργ. σπειράσω-ῶ μόνον κατ' ἀρχιστον: ἔσπειράσσα. Συνών.: συστρέφομαι, συνελίσσομαι, συνειλοῦμαι.

Σπεέρω, πρτ. ἔσπειρον, μέλ. σπερῶ, ἀρό. ἔσπειρα, πρκ. σπέρματι κέχρημαι ἢ σπείρας ἔχω [καὶ ἔσπαρκα μτγν.], ὑπερσ. σπέρματι ἔκεχρημην ἢ σπείρας εἶχον. [καὶ ἔσπάρκειν μτγν.], Παθ. καὶ μέσ. σπείρομαι, πρτ. ἔσπειρόμην, παθ. μέλ. [α' σπαρθήσομαι μτγν. καὶ] β' σπαρθήσομαι, παθ. ἀρό. [α' ἔσπάρθην καὶ] β' καὶ ως μέσ. ἔσπάρθην, πρκ. ἔσπάρμαι, ὑπερσ. ἔσπάρμην. Ρημ. σπορά, σπέρμα, σπόρος, σπορεύς, σπορητός, σπαρτός [καὶ σπάρτος, σπαρτέον], σποράδην.

Σημ. Θέμ. σπερ-, ἐξ οὐ κατὰ τροπὴν μὲν σπορ-, κατὰ συγκοπὴν δὲ καὶ ἀγάπτευσην τοῦ βραχέος ἡ: σπερ-, σπάρ (ἐξ οὐ οἱ συντελ. χρόνοι καὶ ὁ παθ. μέλ. καὶ ἀρό.), κατὰ πρόσληψιν δὲ τοῦ προοφ. -j- (σπερ- -j- = σπερρ-) = σπειρ-, (ἐξ οὐ ὁ ἐνεστ. καὶ πρ.). Όθεν θέμ.: σπερ-, σπορ-, σπαρ-, σπειρ-. Τὸ δ. ἀπατᾷ καὶ σύνθετον, λέγεται δὲ καὶ περιφρ.: σπέρματι χρῶμαι εἰς τι.

Σπένδω (=κάμνω σπενδήνη, δηλ. χύνω ἐκ ποτηρίου μέρος ἀκράτου οἴνου κατὰ γῆς ἢ τῆς τραπέζης ἢ τοῦ βραμοῦ πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν), πρτ. ἔσπενδον, μέλ. (σπένδ-σω = σπέντ-σω = σπένσσω = σπένσω=) σπείσω, ἀρό. ἔσπεισα, πρκ. σπείσας ἔχω [καὶ ἔσπεικα μτγν.], ὑπερσ. σπείσας εἶχον. Μέσ. ως ἐνεργ. σπένδομάκε (=διὰ σπονδῆς ἢ σπονδῶν κάμνω συνθήκην, κλείω εἰρήνην), πρτ. ἔσπενδόμην, μέσ., μέλ. σπείσομαι, μέσ. ἀρό. ἔσπεισάμην, πρκ. μέσ. καὶ παθ. ἔσπεισμαι, ὑπερσ. παθ. ἔσπεισμην. Ρημ. σπονδή (!)(ἐξ οὐ ἄ-σπονδος, σύσπονδος, διμό-σπονδος καὶ ἐκ τοῦ πληθ. σπονδαί: ἐν(παρά)σπονδος, ὑπόσπονδος), ἐπισπονδή, [σπονδήτης], ἄ-σπειστος (=ἄδυσσωπητος, ἀνεξιλέωτος, ἀκαμπτος).

Σημ. 1. Θέμ. σπενδ- (προβλ. λατ. spond-eo). Τὸ δ. ἀπαντῷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς σύν καὶ κατὰ. Ἀντί τοῦ μέσ. σπένδομαι λέγεται καὶ σπονδᾶς ποιοῦμαι καὶ παθ. σπονδαί γίγνονται. Τὸ δὲ σπονδᾶς ποιο- = ἐπιτρέπω νὰ γίνωσι σπονδαί.

Σημ. 2. Τὸ μέσ. σπένδεσθαι λαμβάνεται διά τὰς ἐπισήμους πρὸς τοὺς ἐχθροὺς συνθήκας, διὰ δὲ τὰς ἴδιωτικάς συμφωνίας λαμβάνεται τὸ συντίθεσθαι.

Σπενδώ (ἀμτβ. = ἐπείγομαι, μετὰ σπουδῆς τρέχω· μτβ. = ἐρε-

(1) Σπονδή (ἐκ τοῦ ἐνεργ. σπένδω) καθ' ἐνικὸν μὲν = ἡ ἐπὶ τοῦ πρὸς θυσίαν πρὸς χύδις ἀκράτου οἴνου ἐκ τοῦ ποτηρίου πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν, σπονδαί δὲ ἐκ τοῦ μέσ. σπένδομαι) κατὰ πληθ. = αἱ ἐπίσημοι συνθήκαι ἐπικυρούμεναι διὰ τησιῶν ἐπιχειρένον ἀκράτου οἴνου ἐπὶ τῶν θυμάτων, ἀγοκωχή, σύμβασις.

θίζω, ώθω, ἀναγκάζω τινά, εἰς κίνησιν βάλλω), πρτ. ἔσπευδον, μέλ. σπεύσω, ἀόρ. ἔσπευσα, πρκ. σπουδὴν ἔσχηκα (ἢ πεποίημαι), ὑπερσ. σπουδὴν ἔσχηκειν (ἢ ἐπεποίημην.) [Μέσ. ως ἐνεργ. (μτβ. καὶ ἀμτβ.) σπεύδομαι, πρτ. ἔσπευδόμην, μέλ. σπεύσομαι καὶ πρκ. ἔσπευσμαι μτγν.], τὰ δ' ἄλλα κατὰ περίφρ. ἢ ἐκ τῶν συγωνύμων. Ρημ. σπουδὴ (ἐξ οὐ σπουδάζω, σπουδαῖος), [σπευστὸς (ἐξ οὖ σπευστικός), σπευστέον].

Σημ. 1. Θέμ. ἀσθ. σπυνδ- (πρβλ. λατ. stud-iūm) καὶ ισχ. σπευδ- (πρβλ. φυγ-, φευγ- κλ.) καὶ (κατὰ τροπὴν) σπουδ- (πρβλ. σπουδὴ). Τὸ δὲ ἀπαντᾶ καὶ σύνδ. μετὰ τῶν πιούσεων. ἀπό, ἐπί, ἀντί, κατὰ καὶ συνεπι-. Ἀντὶ τοῦ σπεύδω λέγεται καὶ σπουδὴν ποιοῦμαι (ἢ ἔχω) καὶ παθ. σπουδὴ γίγνεται.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ ἀμτβ. σπεύδω είναι τά: ἐπείγομαι, βιάζομαι, δρμῶ· τῷ δὲ μτβ. τά: ἐρεθίζω, παροξύνω, διεγείρω, κινῶ, ταράττω, κυκάω-ῶ, ἀναγκάζω, ώθω. Ἀντίθετα τῷ σπεύδω είναι τά: μέλλω, χρονίζω, βραδύνω.

Σπουδάζω (=μετὰ σπουδῆς ἀσχολοῦμαι, καταγίνομαι εἰς τι, προσπαθῶ, πράττω τι σπουδαίως), πρτ. ἔσπουδάζον, μέσ. μέλ. ως ἐνεργ. σπουδάσομαι, ἀόρ. ἔσπουδάσα, πρκ. ἔσπουδακα, ὑπερσ. ἔσπουδάκειν. Παθ. σπουδάζομαι (=ἐπιμελῶς προετοιμάζομαι), πρτ. ἔσπουδάζόμην, [παθ. μέλ. σπουδασθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἔσπουδάσθην μτγν.], πρκ. ἔσπουδάσμαι, ὑπερσ. ἔσπουδάσμην. Ρημ. σπουδασμα, [σπουδαστής], σπουδαστὸς (ἐξ οὖ σπουδαστικός καὶ περισπουδαστός, ἀξιοσπουδαστος), σπουδαστέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ σπουδὴ, ὅπερ ἐκ τοῦ σπεύδω. Τὸ δὲ σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-αδ-γ-ω=) -αζω ὁδογοφωνολήκτων (πρβλ. φράζω σημ.). ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν σπουδᾶδ. ἐξ οὖ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ.: καὶ πρτ.) καὶ τὰ ὅμι. Ἀπαντᾶ δὲ καὶ σύνδ. μετὰ τῆς σύν καὶ διά: συσπουδάζω (=συσπεύδω, συμπροσθυμοῦμαι) καὶ διασπουδάζω (=καταγίνομαι εἰς τι μετά ζῆλου, ἐπιμελείας). Ἀντὶ τοῦ σπουδᾶζω λέγεται καὶ: σπουδὴν ποιοῦμαι καὶ σπουδὴν ἔχω καὶ παθ. σπουδὴ γίγνεται. Ἀντίθ.: σκάπτω, παίζω, προσπατίζω.

Στασεάζω (ἀμτβ.=στάσιν ἢ ταραχὴν κάμνω, ἐπανατατῶ κατὰ τῶν καθεστώτων), πρτ. ἔστασίαζον, μέλ. στασιάσιο, ἀόρ. ἔστασίασα, πρκ. ἔστασίαν, ὑπερσ. ἔστασιάκειν. Παθ. ἀείποτε σύνθ.: καταστασίαζομαι (=καταβάλλομαι; νικῶμαι διὰ στάσεως), παθ. ἀόρ. κατεστασίασθην, πρκ. κατεστασίασμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν περιφρ.: στάσει καταπίπτω (νικῶμαι, ήττώμαι). Ρημ. στασιασμός, [στασιαστής, ἐξ οὖ] στασιαστικός.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ στάσεις (ἐξ οὖ στάσιμος, στασιώδης καὶ στασιώτης, ἐξ οὖ στασιωτικός) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-αδ-γ-ω=) αζω ὁδογοφων. (πρβλ. φράζω σημ.) ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν στασιάδ., ἐξ οὖ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ.: καὶ πρτ.) καὶ τὰ ὅμι. Ἀπαντᾶ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς : ἀντί, σύν, καὶ κατά.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ στασιάζω λέγεται καὶ: ἐπανσταμαι, κατεξανισταμαι, στάσειν ἔχω καὶ στάσεις ποιοῦμαι. Ως ἐνεργ. μτβ. τὸ στασιάζω ἀπαντᾶ μόνον παρά μτγν., παραγ. Ἀττ. δὲ ἔξεφέρετο περιφρ.: ἐμβάλλω τινὰ εἰς στάσεις, στάσεις παρέχω (ἢ ἐμποιῶ), στάσιν ποιῶ.

-**Στέλλω** (=τάττω, διατάττω, παραπομένω, εύτρεπτίζω, ἐνδύω, πέμπω, συστέλλω (ἰστία), περιφρίζω κλ.), πρτ. -ἔστελλον, μέλ. -στελῶ, ἀόρ. -ἔστειλα, πρκ. -ἔσταλκα, ὑπερσ. -ἔστάλκειν. Μέσ. καὶ παθ. -στέλλο-

μαι, πρτ. ἔστελλόμην, παθ. μέλ. β' -σταλήσομαι, παθ. ἀός. β' -ἔσταλην, μέσ. ἀόρ. ἔστειλάμην, πρκ. μέσ. ἔστάλμαι (=ἐνδέδυμαι), καὶ παθ. -ἔστάλμαι, ὑπερσ. παθ. -ἔστάλμην. Ρημ. στόλος, στολή, ἀποστόλεσθς, [σταλτέος (=περιοριστέος)].

Σημ. Θέμ. στελ-, ἐξ οὗ (προσλήψει μὲν τοῦ προσφ. -j-: στελ·-j-=:) στελλ-, (τροπῇ δὲ τοῦ εἰς αὐτόν) στολ-, (συγκοπῇ δὲ καὶ ἀναπτύξει τοῦ βραχέος ς: στλ-) σταλ-. Τὸ δὲ ἀπαντῷ παρ' Ἀττ. πεζ. ἀείποτε σύνθ. μετὰ τῶν προθ.: ἀπό, ἀνά, διά, ἐπί, περί, πρός, προσ-απο- κλ.. πλὴν τοῦ ἐνεργ. ἀόρ. καὶ τοῦ μέσου ἐνεστῶτος καὶ παρακειμένου, σίτινες ἀπαντῶσι καὶ ἀπλοῖ καὶ σύνθετοι: ἀποστέλλω, ἀναστέλλω, διαστέλλω (=ἐξαπλώνω), ἐπιστέλλω (=1 δι' ἐπιστολῆς ἀγγέλλω. 2) =διατάττω), περιστέλλω (=περικαλύπτω) κλ.. Συνώνυμα δρα ὅματα οἰκιας σημασίας.

[**Στενάζω**] (=ἀναστενάζω), δὲ ἐνεστ. καὶ πρτ. ποιητ. καὶ μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττ. ἐκ τοῦ στένω (ὅπερ ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ.) ἡ τῆς περιφρ. στεναγμοὺς ἵημι. ἡτοι ἐνεστ. στένω, πρτ. στενον, μέλ. στενάζω, ἀόρ. ἔστενάξα, πρκ. στεναγμοὺς είκα ἡ στενάξας ἔχω, ὑπερσ. στεναγμοὺς είκειν ἡ στενάξας είχον. Ρημ. στόνος, [στοναχή, στέναγμα], στεναγμός, [στενακτός], ἀστένακτος, [στενακτέον].

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι θαμιστικὸν τοῦ στένω, σγηματίζεται δὲ καὶ ἀναλογ. τοῦ (κραγ-ι-ω=:) κράξω δινεν θέμ. ἀναλογικὸν στεναγ. Λέγεται δὲ καὶ περιφρ. στεναγμούς ἵημι. Συνών. ἐπί ἀμτβ. σημ.: οίμώζω, δλοφύρομαι, δλολύζω καὶ ἐπὶ μτβ.: κλαίω, θρηνῶ (τινά ἡ τι).

Στέργω (=ἀγαπῶ, εὐχαριστοῦμαι, ἀρκοῦμαι), πρτ. ἔστεργον, μέλ. στέρξω, ἀόρ. ἔστερξα, πρκ. ἥγαπηκα [καὶ β' -ἔστοργα Ἡροδοτ.], ὑπερσ. ἥγαπήκειν. Παθ. στέργομαι, [μέσ. μέλ. ὡς παθ. στέρξομαι, παθ. ἀόρ. ἔστερχθην, πρκ. ἔστεργμαι ποιητ. καὶ μτγν.]. Ρημ. στοργὴ (ἐξ οὗ ἀστοργος, φιλόστοργος), [στέρξις, στερκτός (ἐξ οὗ στερκτικός)], στεργίτεον.

Σημ. Θέμ. στεργ-. Τὸ δὲ συντάσσεται αἰτιατικῇ: στέργω τινά ἡ τι. Συνώνυμα: ἀγαπῶ, φιλῶ, ἀρκοῦμαι (τινι), συναινῶ, χαίρω, ἥδομαι, τέρπομαι, εὐθυμοῦμαι, εὐφραίνομαι.

Στερέω-ώ καὶ στερίσκω (=ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος), πρτ. ἔστεργουν, μέλ. στερήσω, ἀόρ. ἔστερησα, πρκ. -ἔστερημα, ὑπερσ. ἔστερηκειν. Παθ. -στεροῦμαι καὶ στερίσκομαι, καὶ (μετὰ σημ. παρακειμένου) στέρομαι (=είμαι ἔστερημένος), πρτ. -ἔστερούμην καὶ (μετὰ σημ. ὑπερσυντελ.) ἔστερούμην, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. στερήσομαι, παθ. μέλ. -στερηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἔστερηθην, πρκ. ἔστερημαι, ὑπερσ. ἔστερημην. Ρημ. στέρησις, στέρημα, ἀποστερητής, ἀποστερητέον.

Σημ. Θέμ. στερ- καὶ (προσλήψει τῶν προσφ. -ε- καὶ -ισκ-:) στερ-ε- καὶ στερ-ισκ- (δρα εἰσαγ. § 15). Τὸ δὲ ἀπαντᾶ συνήθ. σύνθετον μετὰ τῶν προθ.: ἀπό, σὺν καὶ προαπτο. Ο παθ. ἐνεστ. στέρομαι λαμβάνεται καὶ ὡς πρκ.=είμαι ἔστερημένος. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμ.: (ἀπό)στερῶ ἐμαυτόν. Ἀντὶ τοῦ στερῶ λέγεται καὶ ἀποστέρησιν ποιοῦμαι. Συνώνυμα τῷ στεροῦμαι είναι τά: δέομαι, ἐνδέομαι, χρῆσω, ἀπορῶ. Αντίθετα: παρέχω, ἀποδίδωμι.

Στεφανώ-φ (=στεφανώνω) διμαλόν. Ρημ. [στεφάνωσις, στε-

φάνεια, στεφανωτής [έξ ού στεφανωτικός]), ἀστεφάνωτος.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ στέφανος, ὅπερ ἐκ τοῦ στέφω. Ἀγτὶ τοῦ στεφανῶ λέγεται καὶ: στεφάνω γεραιόω τινὰ καὶ στέφανον δίδωμι τινι. Ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. καὶ: στεφάνους λαμβάνω παρά τινος.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ στεφανῷ εἰναι τὸ στέφω, ὅπερ συνήθως εἰναι ποιητ. καὶ μτγν., παρὰ δ' Ἀττ. πεζ. ἀπαντῷ μόνον κατ' ἔνεστ., ἀδρ. ἔστεφα καὶ παθ. πρκ. ἔστεμματ. πάντες δ' οἱ ἑλλείποντες χρόνοι ἀνεπληροῦντο ἐκ τοῦ στεφανῶ ἢ τῶν περιφρ. αὐτοῦ. Ρημ. στέφ-ανος, στεφ-άνη.

Στοχάζομαι (=σκοπεύω, σημαδεύω, κρίνω, συμπεριλαγω) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐστοχάζομην, μέσ. μέλ. στοχάσομαι, μέσ-ἀόρ. ἐστοχασάμην, πρκ. ἐστόχασμαι, ὑπερσ. ἐστοχάσμην. Ρημ. στοχα-σις, [στόχασμα], στοχασμός, [στοχαστής, έξ ού] (στοχαστικός), [στοχα-στέον].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ στόχου (=στάλιξ, σταλίκι, σημεῖον, ἐφ' οὐ σκοπεύει τις) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-αδ-ι-ω=) -αξω ὁδοντοφωνῶλήκτων· ὅθεν θέμα ἀναλο-γικὸν στοχάδ-, έξ οὐ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστῶτος καὶ πρτ.) καὶ τὰ Ἑγ-ματικά.

Σημ. 2. Συνών. 1) ἐπι(ἐν)σημαίνω· 2) μέλλω, διαροῦμαι, ἐν διαροίᾳ εἰμί, ἐν νῷ ἔχω, ἔπεχω.

Στρατεύω (=ἐκστρατεύω), πρτ. ἐστράτευον, μέλ. στρατεύεω, ἀόρ. ἐστράτευσα, πρκ. στρατεύοσας ἔχω [καὶ ἐστράτευκα μτγν.], ὑπερσ. στρατεύσας είχον [καὶ ἐστρατεύκειν μτγν.]. Μέσ. στρατεύομαι, πρτ. ἐ-στρατεύομην, μέσ. μέλ. στρατεύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐστρατεύσαμην, πρκ. ἐστράτευμαι, ὑπερσ. ἐστρατεύμην. Ρημ. στρατεία, [στράτευσις έξ ού] (στρατεύσιμος), στράτευμα, ἀ-στράτευτος, στρατευτικός, ἐστρατευτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ στρατὸς (ὅπερ ἐκ τοῦ στρώνυμοι) (χωρ.=κατεστραμένως, ἐστρα-τευδευμένος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Τὸ δὲ ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς θητ., ἐκ καὶ σύν. Τὸ στρατεύω καὶ στρατεύομαι οὐδὲν ἀλλίων περὶ τὴν σημ. διαφέροντοι (πρβλ. σέβω σημ. 1). Ἀντὶ τοῦ στρατεύοντος λέγεται καὶ στρατείαν ποιοῦμαι, στρατείαν ἄγω, ἐν στρατείᾳ (ἢ ἐπὶ στρατείαις) εἰμί. Παθ. δὲ: στρατεία γύγνεται.

Στρατηγέω-ῶ (=εἰμι στρατηγός), πρκ. ἐστρατήγουν, μέλ. στρα-τηγήσω, ἀόρ. ἐστρατήγησα, πρκ. ἐστρατήγημα, ὑπερσ. ἐστρατηγήκειν, μετ' ὅλ. μ. ἐστρατηγηκῶς ἔσομαι. Παθ. στρατηγοῦμαι, πρκ. ἐστρατηγη-μαι, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ρημ. [στρατηγησις], στρατηγημα, ἀστρατηγη-τος, στρατηγητέον.

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ στρατηγός, έξ οὐ καὶ στρατηγικὸς καὶ στρατηγέας (ἐφετ.=ἐπιθυμῶ στρατηγίαν) σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεώ) κρατῶ. Ἀπαντᾶ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀντί, ὑπὸ καὶ σύν: ἀντιστρατηγῶ (=εἰμι στρατηγὸς τῶν ἐχθρῶν), ὑποστρατηγῶ (=εἰμι ὑποστράτηγος) κλ. Ἀντὶ τοῦ στρατηγῶ λέγεται καὶ: στρατηγός εἰμι.

Στρατοπεδεύω (μτβ.=κάμνω στρατόπεδον, διατάτιω τὸν στρα-τὸν νὰ στήσῃ που τὰς σκηνάς, νὰ καταλύσῃ ἀμτό.=σκηνῶ που μετὰ τοῦ στρατοῦ), πρτ. ἐστρατοπέδευον, [μέλ. στρατοπεδεύσω], ἀόρ. ἐστρατοπέ-δευσα, πρκ. στρατοπεδεύσας ἔχω [καὶ μτγν. ἐστρατοπέδευχα], ὑπερσ. στρατοπεδεύσας είχον [καὶ μτγν. ἐστρατοπεδεύκειν]. Μέσ. στρατοπε-

δεύομαι, πρτ. ἐστρατοπεδεύμηγ, μέσ. μέλ. στρατοπεδεύσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐστρατοπεδευσάμηγ, πρκ. ἐστρατοπέδευμαι, ὑπερσ. ἐστρατοπεδεύμηγ. Ρημ. στρατοπεδεία, στρατοπέδευσις, [στρατοπέδευμα, στρατοπεδευτής (ἐξ οὗ στρατοπεδευτικός)].

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ στρατόπεδον (κυρ.=τὸ πεδίον, τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὐ εἶναι ἐστηνωμένος ὁ οτοστός) καὶ σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύον. Τὰ σύνθετα: ἀπο-στρατοπεδεύομαι (=μακρὰν στρατοπεδεύομαι), ἐκ-στρατοπεδεύομαι (=στρατοπεδεύον ἔξω), μεταστρατοπεδεύομαι (=μετατίθημι τὸ στρατόπεδον) καὶ συστρατοπεδεύομαι (=ὅμου στρατοπεδεύον) εἶναι ἀποθετικά. Άντι τοῦ στρατοπεδεύον λέγεται καὶ στρατόπεδον ἐγκαθίστημι, συνίστημι ἢ συνίσταμαι, στρατόπεδον ποιοῦμαι ἢ κατασκευάζομαι καὶ στρατοπέδῳ χρῶμαι. Τὸ ἀμτβ. στρατοπεδεύον καὶ τὸ (μέσ.) στρατοπεδεύομαι οὐδὲν ἀλλήλων περὶ τὴν σημ. διαφέρουσι (πρβλ. σέβω σημ. 1). Άντιθ. τῷ στρατοπεδεύον εἶναι τό: ἀναζεύγνυμε.

Στρεβλόω-θ (=βασανίζω διὰ τῆς στρέβλης, στρεβλώνω, βασανίζω, ἐξαρθρῶ· μιφρ.=διαστρέψω, παρανοῦ), πρτ. ἐστρέβλουν, [μέλ. στρεβλώσω], ἀδρ. ἐστρέβλωσα, πρκ. στρεβλώσας ἔχω, ὑπερσ. στρεβλώσας είχον. Παθ. στρεβλοῦμαι, πρτ. ἐστρεβλούμηγ, μέσ. μέλ. ὡς παθ. στρεβλώσομαι καὶ παθ. ἀδρ. ἐστρεβλώμηγ, [πρκ. ἐστρέβλωμαι, ὑπερσ. ἐστρέβλωμηγ]. Ρημ. [στρέβλωσις, στρέβλωμα, στρεβλωτής (ἐξ οὗ στρεβλωτικὸς καὶ στρεβλωτήριος, -ιον)].

Σημ. Ἐκ τοῦ στρεβλὸς (=διεστραμένος, στριβός) (οὐερ ἐκ τοῦ στρέψω), ἐξ οὗ καὶ στρέβλη (εἶδος βασανιστικοῦ ὄργανου, κυρ. ἐκ τοῦ θυ... τοῦ στρεβλὸς καὶ ἀναβιβασμὸν τόνου). Συνών.: βασανίζω, αἰνίζομαι, δια(παρα)στρέψω, (κατα)-τρύχω, κακώ, παρατείνω, [ἐξαρθρέα ἢ ἐξαρθρόω] καὶ μιφρ.: παρερμηνεύω.

Στρέψω (=γυρίζω ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους ἢ ἐκ τοῦ πλαγίου, κλίνω, γυρίζω, μεταβάλλω γνώμηγ κλ.), πρτ. ἐστρεφον, μέλ. *στρέψω, ἀδρ. ἐστρεψα, πρκ. στρέψας ἔχω [καὶ ἐστροφα μτγν.], ὑπερσ. στρέψας είχον [καὶ ἐστρόφειν μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. στρέψομαι, πρτ. ἐστρεφόμηγ, μέσ. μέλ. -στρέψομαι, μέσ. ἀδρ. ἐστρεψάμηγ, παθ. μέλ. β'-στραφήσομαι, παθ. ἀδρ. (α' σπαν. ἐστρέφθην καὶ) β' καὶ ὡς μέσ. ἐστράφην, πρκ. ἐστράμμαι, ὑπερσ. -ἐστράμμηγ. Ρημ. στροφή, [στρέψις], στρέμμα, στροφεύς, στρόφιγξ, στρόβιλος, [στρέβλος (οὗ τὸ θηλ. καὶ ἀναβιβασμὸν τόνου ὡς οὔσ. στρέβλη)], [στρεπτήρ], στρεπτός (ἐξ οὗ στρεπτικός), ἀναστρεπτέον.

Σημ. Θέμ. στρεψ-, ἐξ οὗ (κατὰ συγκοπήν) στρεψ, καὶ (κατ' ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α) στράψ-. Τὸ δ. ἀπαντῆ καὶ σύνθ. μετά προθέσεων. Τὸ ἐν συνθέσει μέσ. καταστρέψομαι=κυριεύω, ὑποτάσσω. Τὸ ἐνεργητικὸν στρέψω ἰσοδυναμεῖ ἐνίστε τῷ μέσ. στρέψομαι, οὐερ ἀπαντῆ καὶ ἀναλειμμένον: στρέψω ἐμαυτόν.

Στρώνυμε [καὶ ποιητ. στρόνυμι καὶ μτγν. στρωννύω] (=στρώνω), πρτ. ἐστρώνγυν [καὶ -ἐστρώνυσον, μέλ. στρώσω καὶ στορῶ ποιητ. καὶ μτγν.], ἀδρ. ἐστρόνεσα [καὶ μτγν. ἐστρωτά], πρκ. στορέσας ἔχω [καὶ ἐστρωκα μτγν.], ὑπερσ. στορέσας είχον [καὶ ἐστρώκειν μτγν.]. Παθ. στρόνυμαι, πρτ. ἐστρονύμηγ, [παθ. μέλ. στρωθήσομαι, παθ. ἀδρ. ἐστρώθηγ, μέσ. μέλ. στρώσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐστρωσάμηγ μτγν.].

πρκ. ἔστρωμαι, ὑπερσ. ἔστρωμην. Ρημ. [στρῶσις], στρῶμα, στρωμή,
[στρωτός] ἀστρωτος, στρατός (Αἰολ. στροτός), [στρώτης ή στρωτήρ],
στέρον.

Σημ. Θέμ. στερ- (πρβλ. λατ. ster-no), ἐξ οὗ (κατὰ συγκοπὴν μὲν καὶ ἀνά-
πτυξιν τοῦ βραχέος α:) στερ-, σταρ- ή στρα-, (κιτά τροπὴν δέ:) στρο-. ἐξ οὗ (κατὰ
μετάθ. καὶ ἔκτασιν στρο- ή στρω-, ἐξ οὗ [προσθήψει τοῦ προσφ. νν- κατ' ἀνα-
λογ. τῶν εἰς ννυμι συμφωνολήπτων, ὃν δὲ θεμ. γαρακτῆρ σ ἀφοροιοῦται τῷ
ἔπομένῳ ω τοῦ προσφ. νν- πρβλ. (ζώσ-νυμι=) ζώνυμι, καθ' δρώ-ννυμι, σκεδά-
νυμι κλ.). δένεστ. στρώ-ννυ-μι (ἀντί στρώ νν μι) καὶ στρω-ννύ-ω. Οἱ ἐνεργ.
πρτ. ἀπαντῷ σύνθ. μετά τῆς κατά, δὲ παθ. ἐνεστ. μετά τῆς ὑπό.

Συκοφαντέω-ω (=εἰμαι συκοφάντης, ράχδιουργός, διαβάλλω),
πρτ. ἐσυκοφάντουν, μέλ. συκοφαντήσω, ἀρ. ἐσυκοφάντησα, πρκ. σε-
συκοφάντηκα, ὑπερσ. ἐσεσυκοφαντήκειν.. Παθ. συκοφαντοῦμαι, πρτ.
ἐσυκοφαντούμην, [παθ. μέλ. συκοφαντιθήσομαι], παθ. ἀρ. ἐσυκοφαν-
τήθην, πρκ. σεσυκοφάντημαι, ὑπερσ. σεσυκοφαντημένος ἦν. Ρημ. [συ-
κοφάντησι], συκοφάντημα, [συκοφαντητός, συκοφαντητός].

Σημ. Τὸ δέ εἰναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ συκοφάντης (ὅπερ ἐκ τοῦ σῦκα φαίνω),
ἐξ οὗ καὶ συκοφαντία καὶ συκοφαντικός σηματίζεται δέ κατ' ἀναλογίαν τοῦ
ἀπειθής (θ. ἀπειθεσ-) ἀπειθῶ. Συνών. καὶ περιφρ.: συκοφάντης εἶμι (καὶ
παθ. συκοφαντία γίγνεται τινι), διαβάλλω, κατηγορῶ, καταγορεύω, ρᾳδισουρ-
γέω-ω.

Σθλάξω-ω (=ἄρπάζω κρύψα, ἀφαιρῶ, ξεγυμνώω), πρτ. ἐσύλων,
μέλ. συλήσω, ἀρ. ἐσύλησα, πρκ. σεσύληκα, ὑπερσ. ἐσεσύληκειν. Παθ. συ-
λῶμαι, πρτ. ἐσιλώμην, [παθ. μέλ. συληθήσομαι ποιητ., μέσ. μέλ. συλή-
σομαι μτγν.], παθ. ἀρ. ἐσυλήθημην, πρκ. σεσύλημαι, ὑπερσ. ἐσεσύλημην.
Ρημ. σύλησις, [σύλημα, συλητής ή συλητήρ, συλήτωρ], ιερόσυλος (ἐξ
εὐ ιεροσυλία καὶ ιεροσυλῶ).

Σημ. Ἐκ τοῦ σῦλη ή σῦλα (ἥ) (ουγγ. τῷ σκῦλον) (=1) τὸ δικαίωμα τοῦ
λαμβάνειν ως ἐνέχυρον τὰ πλοῖα ή τὸ ἐν αὐτοῖς φορτίον ἐμπόρου τινός, δοτις
χρεωδεῖ καὶ 2) τὸ δικαίωμα τοῦ συλλαγῆ σένα πλοῖα ἐν καιρῷ πολέμου). Συνώ-
νυμα: κλέπτω, (ὑφ)ἀρπάζω, (ὑφ)ἀφαιρῶ, γυμνώω-ω, λεηλατῶ, λωποθετῶ.

Συμμαχέω-ω (=εἰμαι σύμμαχος), πρτ. συνεμάχουν, μέλ. συμ-
μαχήσω, ἀρ. συνεμάχησα, πρκ. σύμμαχος γέγονα (ἥ πεποίημαι), ὑ-
περσ. σύμμαχος ἐγεγόνειν (ἥ ἐπεποίημην).

Σημ. Τὸ δέ εἰναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ σύμμαχος (ὅπερ ἐκ τῆς σὸν+μάχομαι
=συμπολειμῶ), ἐξ οὗ καὶ συμμαχία (=συνθήκη ἐπιθετικοῦ καὶ ἀμυντικοῦ πο-
λέμου) ἐπιμαχία δέ=ἀμυντικὸς πόλεμος σηματίζεται δέ κατ' ἀναλογίαν τοῦ
κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Αντι τοῦ σύμμαχῶ λέγεται καὶ: συμμαχίαν ποιού-
μαι, σύμμαχον ἔχω τινά, σύμμαχος γίγνομαι καὶ παθ. συμμαχία γίγνεται (ἥ
πράττεται).

Συναντάω-ω. Ιδὲ ἀπαντῶ.

Συναντιδόνω-ω (=συνεγώνω τὴν ἀσπίδα) μόνον δὲνεστάς, τὰ
δέ ἄλλα ἐκ τῶν συνων. συμμάχομαι, συμβοηθῶ, συμπολεμῶ.

Σημ. Τὸ δέ εἰναι παρασύνθ. ἐκ τῆς σὺν καὶ τοῦ ἀγρήστ. ἀπλοῦ ἀσπιδόω
ὅπερ ἐκ τοῦ ἀσπίς.]

Συρέττω (=συρέτω), πρτ. ἐσούριττον, μέσ. μέλ. ώς ἐνεργ. συρί-

ξομαι καὶ συρίζω, ἀόρ. ἐσύριξα, πρκ. συρίξας ἔχω, θπερσ. συρίξας εἴχων. Παθ. συρίττομαι, τὰ δ' ἀλλα δμαλῶς ἐκφερόμενα είνε μτγν. Ρημ. συριγμός [ἢ συρισμός, σύριγξις, σύριγμα ἢ σύρισμα, συρικτής ἢ συριστής].

Σημ. Ἐκ τοῦ συριγκοῦ, -ιγγος· πρβλ. σαλπίζω σημ. Τὸ συρίττω παρὰ μὲν ποιητ. καὶ μτγν. λέγεται συρίζω, παρὰ δὲ Δωριεῦσι συρίσδω. Συνών.: ἀπεθοκιμάζω ἢ συριγμοῖς ἀποδοκιμάζω.

Σύρω (=σέρνω, τραυῶ), παρ' Ἀττ. πεζ. ἀείποτε σύνθ.: διασύρω, πρτ. -έσυρον, μέλ. ἔλξω [καὶ συρῶ μτγν.], ἀόρ. -έσυρα, πρκ. εἴληκυκα [ἢ -σεσύρκα μτγν.], υπερσ. -είληκειν [ἢ -έσεσύρκειν μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. -σύρομαι, πρτ. -έσυρόμην, [παθ. μέλ. β' συρήσομαι, παθ. ἀόρ. α' -έσυρθην καὶ β' -έσύρηγη ποιητ. καὶ μτγν., μέσ. μέλ. ἔλλείπει], μέσ. ἀόρ. -έσυράμην, [πρκ. σέσυρμαι καὶ υπερσ. -έσεσύρμην μτγν.]. Ρημ. [σύρμα], συριμός, [συρμή, σύρτις, συρτός], συρφετός.

Σημ. Θέμ. σύρ-. ἐξ οὐ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: σύρ-j- = σύρρ-) σύρ-. Τὸ ὁ. ἀπαντῷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προσθ.: διά, ἐπί, ύπο, ἀνά, ἀπό, περὶ καὶ παρά. Συνών.: ἔλιω, στῶ, ἐπισπῶμαι.

Σφαγεάζομαι (=σφάζω πρὸς θυσίαν ζφον, θυσιάζω ἐπὶ στρατηγῶν καὶ μάντεων) ἀποθ. μετ' ἐνεργ. καὶ σπν. μετὰ παθ. σημασίας πρτ. -έσφαγιαζόμην, μέσ. μέλ. σφαγιάσομαι, μέσ. ἀόρ. -έσφαγιασάμην, [παθ. μέλ. σφαγιασθήσομαι, παθ. ἀόρ. -έσφαγιασθην μτγν.], πρκ. τέθυμαι, υπερσ. -έτεθύμην. Ρημ. [σφαγιασμός, σφαγιαστήριον].

Σημ. Ἐκ τοῦ σφάγιον (≡τὸ π. δς θυσίαν σφαζόμενον ζφον) κατ' ἀναλογ. τῶν εἰς (-άδ-j-w=) -άξω ὁδοντοφων. ὅθεν θέμ. ἀναλογ. σφαγιάδ-. Τὸ ἐνεργ. σφαγιάζω μτγν. Συνώνυμα ἰδὲ θέω σημ.

Σφάζω* ἰδὲ σφάττω.

Σφάλλω (μτθ.=κέρνω τινὰ νὰ παραπατήσῃ καὶ πέσῃ, νὰ σκοντάψῃ, καταρρίπτω), πρτ. -έσφαλλον, μέλ. σφαλῶ, ἀόρ. -έσφηλά [καὶ Δωρ. -έσφᾶλα], πρκ. -έσφαλκα, υπερσ. -έσφάλκειν. Μέσ σφάλλομαι (=περιπλέτω εἰς σφάλμα, ἀτύχημα, ἀπατῶμα), πρτ. -έσφαλλόμην, μέσ. μέλ. σφαλοῦμαι, παθ. μέλ. καὶ ώς μέσ. σφαλήσομαι, παθ. ἀόρ. β' καὶ ώς μέσ. -έσφάλην, πρκ. -έσφάλμαι, υπερ. -έσφάλμην. Παθ. σφάλλομαι (=χλονοῦ μαι), πρτ. -έσφαλλόμην, παθ. μέλ. σφαλήσομαι, παθ. ἀόρ. -έσφάλην (=ἡττήθην), πρκ. -έσφάλμαι, (=ἡττημαι, βέδλαμμαι), υπερσ. -έσφάλμην. Ρημ. σφάλμα, [σφάλτης (=δρίπτων κατὰ γῆς, ὃ εἰς πτῶσιν φέρων καὶ ἐν τῇ διμιλούμ. = ἢ εἰς σφάλμα υποπεσών)], σφαλερός, ἀ-σφαλής, ἐπισφαλής.

Θέμ. σφαλ-. ἐξ οὐ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: σφάλ-j-=) σφαλλ-. Τὸ ὁ. ἀπαντῷ καὶ σύνθ. ἐν τῷ ἐνεργ. καὶ παθ. ἀόρ. καὶ ἐν τῷ μέσῳ πρκ. μετὰ τῶν προσθ.: ἀνά, ἀπό, παρά. Ἀντί τοῦ μέσ. σφάλλομαι (οὕτινος ἀντίθετον είναι τὸ κατορθῶ) λέγεται καὶ: σφάλμα ποιῶ, παθ. δὲ σφάλμα γίγνεται.

Σφάττω [καὶ σφάζω ποιητ. καὶ μτγν.], πρτ. -έσφαττον καὶ σπν. -έσφαζον, μέλ. σφαγὸς ποιήσομαι [καὶ μτγν. σφάξω], ἀόρ. -έσφάξα, πρκ. σφαγὸς πεποίημαι [ἢ -έσφακα], υπερσ. σφαγὸς ἐπεποίημην [ἢ -έσφάκειν]

μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. σφάττομαι [καὶ σφάζομαι], πρτ. ἐσφαττόμην καὶ ἐσφαζόμην, παθ. μέλ. β' σφαγήσουμαι, παθ. ἀόρ. β' ἐσφάγην [καὶ α' ἐσφάχθην ποιητ. καὶ Ἡροδ.], μέσ. μέλ. σφάξθμαι, / μέσ. ἀόρ. -ἐσφαξάμην, πρκ. ἐσφάγμαι, ὑπερσ. ἐσφάγμην. Ρημ. σφαγὴ [ἐξ οὐ σφάγιον], [σφαγεὺς (ἐξ οὐ σφαγεῖον), σφαγίς, σφάκτης (ἐξ οὐ σφακτικός), σφάκτρον (=ή διὰ τὸ σφάξμον πληρωμή), φάσγανον (ἀντὶ σφάγανον), σφακτός], σφῆξ.

Σημ. Θέμ. σφακ- (ἐξ οὖ προσλήψει τοῦ προσιφ. -j : σφάκ-j-ω=σφάττω) καὶ (κατὰ μετάπτωσιν τοῦ χαρακτ. κ εἰς γ προσελθύσαν ἐκ τοῦ μέλλοντος, ἐν φυματίπτουν τά εἰς-κ+σω καὶ γ+σω=ξω) σφαγ. (ἐξ οὖ τὸ σφαγ-j-ω=σφάξω). Τὸ σφάττω καὶ τὸ παθ. σφάττομαι ἀπαντῶσι καὶ σύνθετα μετά τῆς ἀπό, ἐπί, κατὰ καὶ πρό. Τὸ δὲ μέσ. ενρηται ἀείποτε σύνθετον: ἀποσφάττομαι καὶ ἀόρ. ἀπεσφαξάμην (=ἀπέσφαξ ἔμαυτόν), λέγεται δὲ καὶ ἀναλευμονος: σφάττω ἔμαυτόν. Αντὶ τοῦ σφάττω λέγεται καὶ: σφαγᾶς ποιοῦμαι (τὸ δὲ σφαγᾶς ποιεῖ=γίγνομαι αἴτιος σφαγῶν δρα ποιῶ σημ. 2) καὶ παθ. σφαγαὶ γίγνονται. Συνώνυμα ίδε θέω σημ. 2.

Σφενδονάω=ῶ (=σφενδονίζω, δίπτω διὰ τῆς σφενδόνης λίθους, κλ., περιστρέψω ὡς σφενδόνην, ἐκσφενδονίζω), πρτ. ἐσφενδόνων, μέλ. σφενδονήσω, ἀόρ. ἐσφενδόνησα, πρκ. σφενδονήσας ἔχω, ὑπερσ. σφενδονήσας είχον. Παθ. σφενδονῶμαι, πρτ. -ἐσφενδονώμην, πάντα δὲ τὰλλα ὄμαλῶς ἐκφερόμενα είγαι ποιητ. καὶ μτγν. Ρημ. σφενδόνησις [σφενδόνημα].

Σημ. Ἐκ τοῦ σφενδόνη, ἐξ οὐ καὶ σφενδονήτης, ἐξ οὖ σφενδονητικός. Τὸ σφενδονίζω καὶ σφενδονίζομαι μτγν.

Σφετερέζω (=κάμνω τι ἵδικόν μου, οἰκειοποιοῦμαι), πρτ. ἐσφετερίζον, [μέλ. σφετεριῶ μτγν.], ἀόρ. ἐσφετερίσα, πρκ. -σφετερίσας ἔχω, ὑπερσ. σφετερίσας είχον. Μέσ. σφετερίζομαι, πρτ. ἐσφετερίζομην, [μέσ. μέλ. -σφετεριοῦμαι μτγν.], μέσ. ἀόρ. ἐσφετερισάμην, [πρκ. ἐσφετερίσμαι, ὑπερσ. ἐσφετερίσμην μτγν.]. Ρημ. [σφετέριστις, σφετερισμός, σφετεριστής].

Σημ. Ἐκ τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας σφέτερος κατ' ἀναλογ. τῶν εἰς (-ιδ-j-ω =) -έζω ὁδοντοφωνολ. δίνεν θέμ. ἀναλογικὸν σφετερέζ-, ἐξ οὖ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ ποτ.) καὶ τὰ ὅμιλα τικά. Τὸ ἔνεργο. σφετερέζω οὐδόλως διαφέρει τοῦ μέσου σφετερέζομαι (ὅρα σέβω—σέβομαι σημ. 1). Συνών.: ίδιουμαι, οἰκειοῦμαι, νοσφίζομαι, ψφαιροῦμαι.

Σχετλαάζω (=νομίζω ἔμαυτὸν σχέτλιον, ἄθλιον, ταλαίπωρον, παραπονοῦμαι, ἀγανακτῶ), πρτ. ἐσχετλίαζον, μέλ. σχετλιάσω, ἀόρ. ἐσχετλίσα, πρκ. σχετλιάσας ἔχω, ὑπερσ. σχετλιάσας είχον. Ρημ. σχετλιασμός, [σχετλιαστικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ σχέ-τλ-ιος (=κορτρικός, ἄθλιος), διπερ ἐκ τοῦ ἔχω. Τὸ ζ. σχηματίζεται κατ' ἀνα/ογ. τῶν εἰς (-αδ-j-ω=) -έζω ὁδοντοφωνολήκτων (πρβλ. φρεάζω σημ.). Συνών. ίδε δργήζω σημ. 2.

Σχέζω, πρτ. ἐσχίζον, μέλ. σχίσω, ἀόρ. ἐσχίσῃ, πρκ. σχίσας ἔχω, ὑπερσ. σχίσεις είχον. Παθ. καὶ μέσ. σχίζομαι, πρτ. -ἐσχιζόμην, παθ. μέλ. -σχισθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. -ἐσχισθήην, πρκ. ἐσχίσμαι, ὑ-

περσ. ἐσχίσμην καὶ μετ' ὅλ. μ. ἐσχίσμένος ἔσομαι. Τριμ. σχίσις, [σχί-
σμα (ἐξ οὗ σχισματικός καὶ σχισματώδης), σχισμές, σχίζα, σχίδη], σχι-
στός, ἀσχιστος, ὀλόσχιστος.

Σημ. Θέμ. σκιδ. ἡ σκιδ. (πρβλ. λατ. scind-o) καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ.-j:
σκιδ-j=) σκιζ-. Συγγενές τῷ σκίζω εἶναι τὸ σκάζω (=γαράζω μὲ τὸ νυστέρι,
σκίζω, όπιτω κάτω), ὅπερ εὐχρηστὸν παρ'. Αττ. μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ ἀρ. ἐ-
σκάσσα. Συνών.: φήγνυμι, κόπτω, (δια-, ἀνα)τέμνω, διαιρέω.

Σχολάζω (=ἀργῶ, εἰμι εὖκαιρος, εὐκαιρῶ καὶ ἀσχολοῦμαι
εἰς τι), πρτ. ἐσχόλαζον, μέλ. σχολήν ἄξω, [καὶ μτγ. σχολάσω]. ἀρό.
ἐσχόλασσα, πρκ. ἐσχόλακα, ὑπερσ. ἐσχολάκειν. Τριμ. [σχόλασις, σχολα-
στῆς (ἐξ οὗ σχολαστήριον καὶ σχολαστικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ σχολή [^{ἐξ οὗ καὶ σχολεῖον καὶ σχολαῖος}] κατ' ἀναλογίαν τῶν
εἰς (-αδ- j -ω =) αῖς ὁδοντοφωνολήπτων (πρβλ. φράξω σημ.). ὅθεν θέμα ἀναλογί-
κῶν σχολάδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ὕμιτακά.
Συνώνυμα καὶ περιφρ.: ἀργῶ, ἔστι μοι σχολή, σχολήν ἄγω καὶ σχολήν ποιοῦ-
μαι (πρός τι) καὶ Παθ. σχολή γίγνεται ἀπό τυνος.

Σφέζω, πρτ. ἐσφέζον, μέλ. σφέσω, ἀρό. ἐσφεσα, πρκ. σέσφικα, ὑπερσ.
-ἐσεσφέκειν καὶ σεσφέδως ἦν, μετ' ὅλ. μ. -σεσφέδως ἔσομαι. Παθ. καὶ
μέσ. σφέζουμαι, πρτ. ἐσφέζομην, παθ. μέλ. ώς μέσ. σωθήσομαι, παθ. ἀρό.
καὶ ώς μέσ. ἐσώθηην, μέσ. μέλ. σφέσωμαι, μέσ. ἀρό. ἐσφεσάμην, πρκ.
σέσφωμαι καὶ σεσφέμαι, ὑπερσ. ἐσεσφέμην καὶ ἐσεσφέμην. Τριμ. σώ-
μα, σωτήρ (ἐξ οὗ τὸ θηλ. σώτειρα καὶ τὸ σωτήριος), σφέτης, σφέτρον,
σφέτρος καὶ σωτός (ἐξ οὗ ἄσωτος, ἐξ οὗ ἄσωτία), [σφέτεος καὶ σωτέας],
δια-σφεστέον.

Σημ. 1. Θέμ. (σωιδ =) σφεδ- καὶ (σωιο-=) σω-. Ἐκ τοῦ θέμ. σω- σχηματί-
ζεται ὁ παθ. μέλ., ἀρό., ὁ πρκ. σέσφωμαι καὶ υπερσ. ἐσεσφέμην, καὶ τὰ ὕμιτακά
σῶμα, σωτήρ, σωτέρς καὶ σωτέος, πάντες δὲ οἱ ἄλλοι χρόνοι καὶ τὰ ἥμιν. ἐκ τοῦ
θέμ. σφεδ-. Ὁ ἔνεστ. καὶ πρτ. προσολαμβάνουσιν ἐν τῷ θέμ. j: (σφεδ- j -ω =) σφέζω,
(ἐ-σφεδ- j -ον=) ἐσφέζον· τὸ δὲ ἀπαντῆ καὶ σύνθετον μετά τῶν προθ.: διά, ἐκ,
ἄνα, συνδια-κλ. Τὸ μέσ. σφέζουμαι είγαι καὶ αὐτοπαθὲς καὶ πλάγιον ἢ περιπο-
ητικόν· οίον σφέζουμαι=σφέζω ἐμαυτὸν καὶ σφέζω τι ἐμαυτῷ· ἐσώθηην=ἐσφεσα ἐ-
μαυτὸν καὶ ἐσφεσά τι ἐμαυτῷ. Ἀντί τοῦ παθ. σφέζουμαι λέγεται καὶ: σωτήριας
τυγχάνω ὑπό τυνος. Ἀντίθ. τῷ σφέζω εἶναι τά: ἀπόλλυμι, ἀποβάλλω, ἀναιρῶ,
λυμαίνομαι.

Σημ. 2. Συνών.: (δια)τηρώ, διαφυλάττω, ἀποτρέπω, ἐλευθερώ, ἀπαλλάττω.

Σωματεκέω-θ (=γυμνάζω τὸ σῶμα μου), πρτ. ἥσκουν τὸ σῶ-
μα, ἡ ἐσωμάσκουν, μέλ. σωματεκήσω, ἀρό. ἐσωμάσκησα, πρκ. ἥσκημα
τὸ σῶμα, ὑπερσ. ἥσκήσειν τὸ σῶμα.

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ σῶμα καὶ ἀσκέω-θ· γίγνεται δὲ ἐξ
αὐτῶν ἀμέσως ὡς καὶ τὸ σωματικά μὴ μεσολαβούντος συνθέτου ὄνοματος· δρα
μεταχειρίζω σημ. Τὸ σωματικός ἀχρηστὸν. Ἀντί τοῦ σωματικός λέγεται καὶ: ἀ-
σκῶ τὸ σῶμα, γυμνάζω τὸ σῶμα· καὶ παθ. τὸ σῶμα ἀσκεῖται· ώς μτβ. δὲ
εἶναι τὸ σωματικόν ἐμπιπλό.

Σωφρονέω-θ (=εἰμι σώφρων, φρόνιμος, ἐγκρατής), πρτ. ἐσω-
φρόνουν, μέλ. σωφρονήσω, ἀρό. ἐσωφρόνησα, πρκ. σεσωφρόνηκα, ὑ-
περσ. ἐτεσωφρόνηκεν. Ἐκ δὲ τῆς παθ. φωνῆς ἀπαντᾷ μέντον ἡ μτγ. τοῦ

παθ. πρκ. τὰ σεσωφρονημένα (=τὰ μετὰ σωφροσύνης πεπραγμένα). Ρημ. σωφρόνημα, σωφρονητικός, [σωφρονητέον].

Σημ. Τὸ δέ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ σώφρων (ὅπερ ἐκ τοῦ σῶς καὶ φρήν), ἐξ οὗ καὶ τὸ μτβ. σωφρονίζω. Ἀντὶ τοῦ σωφρονῶ λέγεται καὶ σώφρων εἰμί.

Σωφρονέζω (=κάμνω τινὰ σώφρονα), πρτ. ἐσωφρόνιζον, μέλ. σωφρονιστής ἔσομαι [ἢ σωφρονιδ], ἀόρ. ἐσωφρόνισα, πρκ. σωφρονιστής γέγονα [ἢ σεσωφρόνικα], ὑπερσ. σωφρονιστής ἐγεγόνειν [ἢ ἐσεσωφρονίκειν]. Παθ. σώφρων γίγνομαι, πρτ. σώφρων ἐγιγνόμην, μέλ. σώφρων γενήσομαι, ἀόρ. ἐσωφρονίσθην, πρκ. σεσωφρόνισμαι. Ρημ. [σωφρόνιστες, σωφρόνισμα, σωφρονισμός], σωφρονιστής (ἐξ οὗ σωφρονιστήριον [καὶ σωφρονιστικός]), [σωφρονιστήρ, ἀσωφρόνιστος], σωφρονιστής, -ίος.

Σημ. Ἐκ τοῦ σώφρων (ἐξ οὗ καὶ σωφρονικός) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-γ-ω=)-έζω ὁδοντοφρωνολόγητων (πρβλ. ἐλπίζω σημ.) ὅθεν θέμ. ἀναλογ. σωφρονίδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ σηματικά. Ἀντὶ τοῦ σωφρονίζω λέγεται καὶ: σωφρονιστής εἰμί τιρος ἢ σωφρονά τινα ποιῶ καὶ παθ. σώφρων γίγνομαι.

Τ

Ταγεύω (ἀμτδ.=είμαι ταγός, ἀρχηγός, ἀρχω, δυνατεύω), πρτ. ταγός ἦν [καὶ ἐτάγευον], μέλ. ταγός ἔσομαι, [καὶ ταγεύσω], ἀόρ. ἐτάγευσα, πρκ. ταγός γέγονα, ὑπερσ. ταγός ἐγεγόνειν. Παθ. ταγεύομαι (=δπὸ ταγοῦ διοικοῦμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συγων. Ρημ. ταγεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ ταγός (=ἄρχων), ὅπερ ἐκ τοῦ τά(ττ)σσω σηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς βασιλεύω. Ὅθεν θ. ἀναλογικὸν ταγεύ-. Ἀντὶ τοῦ μτβ. ταγεύω λέγεται καὶ καθίστημι τινα ταγόν καὶ παθ. καθίσταμαι ταγός. Συνώνυμα καὶ περιφρ.: ἀρχω. [άνασσω], βασιλεύω, δυνατεύω, δεσπόζω, κρατῶ, ἡγεμονεύω, ἥγομαι, τυραννεύω, τυραννῶ, ταγός είμι. Ρημ. ταλαιπωρέω.

Ταλαιπωρέω (ἀμτδ.=κακοπαθῶ, μεγάλους καὶ δυνατούς κόπους ὑποφέρω καὶ κυρίως μτδ.=κάμνω τινὰ ταλαιπωρον, καταπονῶ, βασανίζω, κουράζω], πρc. ἐταλαιπώρουν, μέλ. ἀμτδ. ταλαιπωρος ἔσομαι καὶ μτβ. κακόσω, ἀόρ. ἐταλαιπώρησα, πρκ. τεταλαιπώρηται, διπερσ. ἐτεταλαιπωρήκειν. Μέσ. καὶ παθ. ταλαιπωροῦμαι, πρτ. ἐταλαιπωρούμην, [μέσ. μέλ. ως παθ. ταλαιπωρήσομαι], παθ. δόρ. ως μέσ. ἐταλαιπωρήθην, πρκ. τεταλαιπώρημαι, διπερσ. ἐτεταλαιπωρήμην. Ρημ. [ταλαιπωρήσις (=κακοπάθεια), ταλαιπωρήμα (=κόπος μόχθος, &θλιότης)],

Σημ. Ἐκ τοῦ ταλαιπωρος (ὅπερ εἶναι παρασηματισμὸς τοῦ ποιητ. ταλαιπεῖος [ὅπερ ἐκ τοῦ (ταλάω =) τλάω καὶ πεῖσα] (=οὐ πομείνεις πολλὰς δοκιμάς τῆς τύχης, ὁ ποιητής), ἐξ οὗ καὶ ταλαιπωρία σηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ κρατος (θ. κρατέσ) κρατῶ. Τὸ δέ ἀπαντῆ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἐπει, πρός καὶ συνδια-. Λέγεται δὲ καὶ ταλαιπωρός είμι. Συνών. Ιδέ βασανίω σημ.

Ταμιεύω (ἀμτδ.=είμαι ταμίας), πρτ. ἐταμιέυον, μέλ. ταμιεύω, ἀόρ. ἐταμιέυσα, πρκ. ταμίας γέγονα [καὶ τεταμίευκα μτγν.], ὑπερσ. ταμίας ἐγεγόνειν [καὶ ἐτεταμιεύκειν μτγν.]. Μέσ. ταμιεύομαι

(=μεταχειρίζομαι μὲς οἰκονομίαν), πρτ. ἐταμιευόμην, [μέσ. μέλ. ταμιεύσομαι μτγν.], μέσ. ἀόρ. ἐταμιευσάμην, πρκ. τεταμίευμαι. ᾩημ. ταμιεία, [ταμίευσις (ἔξ οὗ ταμιεύσιμος)], ταμίευμα, ταμιεῖον [καὶ μτγν. ταμεῖον, ταμιευτήριον, ταμιευτικός], ἀταμίευτος.

Σημ. 'Εκ τοῦ ταμίας (ὅπερ ἐκ τοῦ τέμνω), ἔξ οὗ καὶ ταμιακός σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύοντος θνετού θ. ἀνάλογ. ταμίευν. 'Αντι τοῦ ταμιεύοντος λέγεται καὶ ταμίας εἰμί καὶ μτβ. ταμίαν τινὰ καθίστημι (ἢ ποιῶ) Συνών. τῷ ταμιεύομαι είναι τὸ φείδομαι.

Ταπεινόω-θ (=χαμηλώνω, σμικρύνω, ταπεινώνω (τὸ φρόνημα), ἔξευτελ[τ]ω] δημαλόν. ᾩημ. ταπείνωσις, [ταπείνωμα, ταπεινωτικός].

Σημ. 'Εκ τοῦ ταπεινός (=χαμηλός) [όπερ ἐκ τοῦ δάπος (+ἔδαφος)=δαπεστιός=δαπεινός], ἔξ οὗ καὶ ταπεινότης. Συνών. καὶ περιφρ.: χαλάω, καθίημι, ἀλαττώω, εἰς ταπεινότητα τινὰ καθίστημι, ταπεινόν τινα ποιῶ καὶ ταπεινόν παρέχω.

Ταράττω ἢ ταρασσω (=ταράζω, εἰς ταραχήν καὶ ἀνησυχίαν φέρω, ἀνακατώνω, ἀνακινώ), πρτ. ἐτάραττ(σσ)ον, μέλ. -ταράξω, ἀόρ. ἐτάραξα, πρκ. ταραχὴν παρεσχήκειν (ἢ τάραχον ἔξειργασμον), ὑπερσ. ταραχὴν παρεσχήκειν (ἢ τάραχον ἔξειργάσμην) [καὶ παρὰ μτγν. πρκ. τετάραχα (καὶ κατὰ συγκόπην καὶ τροπήν Ἰων. δ ἐπικ. τέτρηγα ἀμτβ. =εἰς κίνησιν, εἰς ταραχὴν εὐρίσκομαι, εἰμιας τεταραγμένος), ὑπερσ. ἐτεταράχειν]. Μέσ. καὶ παθ. ταράττ(σσ)ομαι, πρτ. ἐταραττ(σσ)όμην, μέσ. μέλ. καὶ ώς παθ. ταράξομαι, [παθ. μέλ. ταραχήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. καὶ ώς μέσ. ἐταράχθην, πρκ. τετάραχμαι, ὑπερσ. ἐτεταράχμην. ᾩημ. τάραχος, ταραχή, [τάραξις, τάραχμα, ταραγμός, ταράκτης (ἔξ οὗ ταρακτικός), ταράκτωρ, ταρακτρόν, ταρακτός], ἀτάραχτος.

Σημ. 1. Θέμ. ταραχ-, ἔξ οὗ (προσλήγει τοῦ προσφ. -j-: ταράχ-j-ω=) ταράττω ἢ ταρασσω καὶ κατά συγκοπήν θεράττ(σσ)ω (δι ιδέ). Τὸ δ. ἔχει τὸ θεραφωνήν αἱ βραχάν (ὅπα είσαγ. § 7, β' οημ.). ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετά τῶν προθέσεων: ἀνά, διά, ἐκ, σύν.

Σημ. 2. 'Αντι τοῦ ἐνεργ. ταράττ(σσ)ω λέγεται καὶ: ταραχῆν ποιῶ (ἢ παρέχω), ταραχάς ἐμποιῶ, τάραχον ἔξεργάζομαι, εἰς ταραχῆν καθίστημι τινὰ' αντι δὲ τοῦ μέσ. ταράττω ἐμαντόν καὶ ἀμτβ. ἐν ταραχῇ είμι, εἰς ταραχῆν καθίσταμαι ἢ εἰς ταραχῆν καθίστημι ἐμαντόν καὶ ἀντι τοῦ παθητ.: τάραχος (ἢ ταραχή) γίγνεται, ταραχή ἐματίστει. Συνών. ιδὲ σπεύδω οημ. 2.

Τάττω ἢ τάξσω (=εἰς τάξιν βάλλω τι, τακτοποιῶ, προσδιορίζω, διατάσσω), πρτ. ἐταττ(σσ)ον, μέλ. τάξω, ἀόρ. ἐτάξα, πρκ. τέταχα, ὑπερσ. -ἐτετάχειν. Μέσ. καὶ παθ. τάττ(σσ)ομαι, πρτ. ἐταττ(σσ)όμην, μέσ. μέλ. -τάξομαι, μέσ. ἀόρ. ἐταξάμην, παθ. μέλ. ταχθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ώς μέσ. ἐτάχθην, πρκ. τετάχμαι, ὑπερσ. ἐτετάχμην καὶ μετ' δλ. μ. τετάξομαι. ᾩημ. τάξις, [ταγή 1], τάγμα, ταγός, τακτός (ἔξ οὗ ἀτακτος, εὐτακτος κλ.), τακτέος.

(1) 'Εκ τοῦ ταγή (=διάταξις, βασιλική δωρεά καὶ ἡ σύνταξις τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖων· ἐν δὲ τῇ δημιουρῷ =ή τροφή ή τοῖς κτήνεσι διδομένη) παραγέται τὸ τῆς ἐμιλευμένης ταγήνιον ή ταῖνιον (=τὸ τεταγμένον ειτηρεσίον, ή διερεύνη ὁρισμένη ἐπιεύσιος τροφή) καὶ τὸ ταγῆς η ταξίω (=ψωμίζω, τρέψω).

Σημ. Θέμ. τακ-: καὶ (κατὰ μετάπτωσιν τοῦ κείς γραμμοῖσαν ἐκ τοῦ μέλλοντος καὶ μορ., ἐν φυματίπτωσι τὰ εἰς καὶ σω καὶ γαῖσαν καὶ σω = ξω) ταχ-· ἡ ταχ-, ἐξ οὐ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j : τακ-j-w=) τάττ(σο)ω (ὅρα πράττω σημ.). Τὸ δὲ ἔχει τὸ θέμ. φωνῆν αἱ βραχὺ (ὅρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.)· ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων: ἀπό, ἀντί, διά, ἐπί, κατά, παρά, πρός, σύν κλ. Ἀντὶ τοῦ τάττω λέγεται καὶ: εἰς τάξιν τίθεραί τι, εἰς τάξιν κατάντι δὲ τοῦ μέσ. τάττομαι (ὅπερ είλαι καὶ αὐτοπαθές καὶ πλάγιον καὶ περιποτήν την συντάξιν ποιοῦμαι, ἀντὶ δὲ τοῦ προστάττω καὶ τὴν πρόσταξιν ποιοῦμα).

ΤΑΧΦΡΕΥΩ (=κάρινω τάφρον, χάνδακα), μέλ. ταφρεύσω, ἀόρ. ἑτάφρευσαι, πρκ. τάφρον πεποίημαι, ὑπερσ. τάφρον ἐπεποίημην. Παθ. πρκ. -τετάφρευμαι, τὰ δὲ ἄλλα περιφραστικώς. Ρημ. ταφρεία, [τάφρευσις], τάφρευμα.

Σημ. Εκ τοῦ τάφρος (ὅπερ συγγενὲς πρὸς τὸ τάφος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς—βασιλέυω. Ἀντὶ τοῦ ταφρεύω λέγεται καὶ τάφρον ποιοῦμαι καὶ παθ.

ΤΑΧΧΥΝΩ (μτδ.—κάρινω τι ταχέως· ἀμτβ.=σπεύδω, βιάζομαι), πρτ. -ετάχυνον (ἐπ·), [χορ. ἐτάχυνα], τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν περιφράτεων ταχύς είμι (ἀμτδ.), ποιῶ τι ταχέως (μτδ.) ἢ τῶν συνωνύμων. Ρημ. [ἐπιτάχυνσις].

Σημ. Ἐκ τοῦ ταχὺς κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνη (ἀμύν- j -ω = ἀμύνων =) ἀμύνω· ὅθεν θέμ. ἀναλογ. ταχὺν. Τὸ δὲ ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἐπιταχύνα (μτβ.=βιάζω, ἐνεργῶ να γίνῃ τι ταχέως). Ἀντὶ τοῦ ἀμτβ. ταχύνω λέγεται καὶ: ταχύς είμι. Συνήρ. ίδε σπεύδω σημ. 2. Ἀντίθ.: μέλλω, βραδύνω.

ΤΕΕΝΩ (=ἐκτείνω, τεντώνω), πρτ. ἔτεινον, μέλ. -τεγῶ, ἀόρ. -ἔτεινα, πρκ. -τέταπα, ὑπερσ. -ἔτετάκειν. Παθ. καὶ μέσ. τείνομαι, πρτ. -ἔτεινόμην, παθ. μέλ. -ταθήσομαι, παθ. ἀόρ. -ἔταθημην, μέσ. μέλ. -τενοῦμαι, μέσ. ἀόρ. -ἔτεινάμην, πρκ. τέταπαι, ὑπερσ. -ἔτετάμην. Ρημ. τόνος, τάσις, τένων, ἀτενής, τατός, τατέον.

Σημ. Θέμ. τεν- καὶ (κατὰ συγκοπὴν τν-, ἐξ οὐ ταν- ἢ) τα-. Ἐκ τοῦ θέμ. τεν- προσλήψει τοῦ προσφ. -j. σχηματίζεται ὁ ἐνεστ. (τέν-j-w=τέννω) τείνω. Οἱ συντελικαὶ χρόνοι καὶ ὁ παθ. μέλ. καὶ ἀόρ. αἱ σχηματίζονται ἐκ τοῦ φωνητοῦ τοῦ θέμ. τα-. Τὸ δὲ ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀπό, ἀνά, ἀντί, διά, ἐπί, παρά, πρός, σύν, περί, ὑπέρ κλ. Ὁ παθ. ἀόρ. -ἔτετά-θην καὶ ἔξετάθην ἔχει ἐνίστε καὶ μέσ. σημ. Ἐνίστε λαμβάνονται ἀμτβ. τάπαρατείνω (=πλαγίως ἢ ἐμπροσθέν τινος ἐκιείνομαι) καὶ συντείνω (=σπεύδω)

ΤΕΙΧΕΖΩ (=κτίζω τείχος, πειριδάλλω διὰ τείχους, περιτειχίζω), πρτ. ἔτειχιζον, μέλ. τειχιῶ, ἀόρ. -ἔτειχίσα, πρκ. τετείχικα, ὑπερσ. -ἔτειχικειν, μετ' δλ. μ. -τετειχικῶς ἔσομαι. Παθ. καὶ μέσ. τειχίζομαι, πρτ. -ἔτειχιζόμην, παθ. μέλ. τειχισθήσομαι, παθ. ἀόρ. -ἔτειχισθην, μέσ. μέλ. τειχιοῦμαι, μέσ. ἀόρ. -ἔτειχισάμην, πρκ. τετείχισμαι, ὑπερσ. -ἔτετειχισμην. Ρημ. τειχιστις, τειχισμα, τειχισμός, [τειχιστής], ἢ τειχιστος, [τειχιστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ τεῖχος (τὸ) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-j-w=) -ζω ὁδοντοφωνολήκτων (πρβλ. ἔλπιζω σημ.)· ὅθεν ἀναλογικὸν θέμ. τειχιδ-, ἐξ οὐ πάντες

οἱ κρόνοι (πλὴν τοῦ ἐ-εστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ὅημ. Τὸ δὲ ἔχει τὸ θεματικὸν φωνῆσιν εἰ βούλη (ὅρα εἰσαγ. § 7 β' σημ.), ἀπαντῷ δὲ καὶ συνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων: ἀποτειχίζω (=διὰ τείχους κλείω), ἐπιτειχίζω (=ἔγειρω τείχος κατά τινος), ἐντειχίζω, περιτειχίζω κατ.

Τειχομάχεω-ῶ (=μάχομαι κατὰ τείχους), καὶ πρτ. ἔτειχο-μάχουν, πάντες δὲ οἱ λοιποὶ χρόνοι ἐκφέρονται περιφραστικῶς.

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ τειχομάχης η τειχομάχος (ὅπερ ἐκ τοῦ τεῖχος καὶ μάχουμαι), ἐξ οὗ καὶ τειχομαχία [καὶ τειχομαχίκος]: σχηματίζεται δε η καὶ ἀναλογίαν τῶν εἰς -ης συγμολήκτων: ἀπειθής (θ. ἀπειθεσ-) ἀπειθέως δὲ η καὶ ἀναλογίαν τῶν εἰς -ος συγμολήκτων: κράτος (θέμ. κρατεσ-) κρατέως. Ως ταῦτα τοῦ τειχομοχῶ λαμβάνεται η περίφρ.: τειχομαχία καθιστατέως. Αντί τοῦ τειχομαχῶ ἴσται κοι: προσβάλλω τῷ τείχει, προσβάλλω τῷ τειχίσματι (η τῷ ἔργῳ).

Τεκμάρεοικος (=όριζω, προσδιορίζω, συμπεραίνω) ἀποθ. μέσ. μετ' ἔνεργ. διαθ.: πρτ. ἔτεκμαριδόμην, μέσ. μέλ. τεκμαροῦμαι, μέσ. ἀρό. ἔτεκμηράμην, πρκ. τεκμαρσιν ἔσχηκα, ὑπερσ. τεκμαρσιν ἔσχηκειν. Ρημ. τεκμαρσις, [τεκμαρτὸς (ἐξ οὗ τεκμαρτικός, δυστεκμαρτος, καὶ] ἀτεκμαρτος (ἐξ οὗ ἀτεκμάρτως), [τεκμαρτέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. τεκμαρ [=τέλος, ὅριον], (ὅπερ ἐκ θέμ. τεκ- τίκτω), ἐξ οὗ καὶ τεκμήριον. Τὸ δὲ ἐν τῷ ἔνεστ. καὶ πρτ. προσλαμβάνει τὸ πρόσφ. -η-: (τεκμάροιο =) τεκμαριόμαι κατ. Παρόν ποιητ. ἀπαντᾷ καὶ δὲ ἔνεργ. τύπος τεκμαρέω. Συνών. καὶ περιφρ.: τεκμαρσιν ἔχω, εἰκάζω, τοπάζω, συλλογίζομαι, στροβάλλομαι, δρέκω, σημαίνω.

Τεκμηρίζω-ῶ (=διὰ τεκμηρίων ἀποδεικνύω, καταδεικνύω) καὶ ἀρό. ἔτεκμηρίωσα, οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι ἐκ τῶν περιφράσεων: τεκμηρίον ποιῶ η τεκμήριον παρέχομαι. Ρημ. [τεκμηρίωσις].

Σημ. Ἐκ τοῦ τεκμήριον (ὅρα τεκμαριόμαι σημ.).

Τελέθω (=είμαι τετελεσμένος, είμαι, ὑπάρχω), μόνον δὲ ἔνεστῶς παρά τε ποιηταῖς καὶ πεζογράφοις, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνων.: εἰμι, γίγνομαι, ὑπάρχω.

Σημ. Ἐκ τελέω-ῶ, διπερ ἐκ δίζης τελ- τοῦ τέλος.

Τελευτάω-ῶ (=τελειώνω, ἐκπληρῶ, ἀποθνήσκω), πρτ. ἔτελεύτων, μέλ. τελευτήσω, ἀρό. ἔτελεύτησα, πρκ. τετελεύτημα, ὑπερσ. ἔτετελεύτημειν καὶ τετελεύτημὸς ήν. Παθ. τελευτῶ ὑπό τινος (=φρονεύομαι ὑπό τινος), μέσ. μέλ. ως παθ. τελευτήσομαι, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ.: τελευτῆς τυγχάνω. Ρημ. [ἀτελεύτητος]

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ τελευτῆς. Ἀντί τοῦ τελευτῶ λέγεται καὶ: τελευτῶ τὸν βίον η τοῦ βίου, τελευτὴν τοῦ βίου ποιοῦμαι καὶ τέλος ἔχω. Ἀντί τοῦ παθ. τελευτῶ λέγεται καὶ: τελευτῆς τυγχάνω. Τὸ δὲ μέσον φέρεται ἀναλειμένον: τελευτῶ ἐμαυτόν.

Σημ. 2. Τὸ τελευτῶ μετοχικῶς ἐκφερόμενον μετ' ἄλλου ὁρίματος ἔχει σημ. ἐπιφρέματος: οἷον τελευτῶ εἰπε—τελευτῶν εἰπεν, εἰς τὸ τέλος τοῦ λόγου εἰπε κατ. Οἱ μὲν Ἀττικοὶ «τελευτῶν ἐποίησα, τελευτῶσα ἐποίησε καὶ τελευτῶντος ἐποίησαν» λέγουσιν (Θ. Μάγιστρος).

Σημ. 3. Συνών.: 1) τελειῶ, περιάνω, ἀνύτω, περιατῶ, ἐξεργάζομαι, λήγω (καθ' ο καὶ η σύνταξις τοῦ τελευτῶ: τελευτῶ τοῦ βίου, ἀλλὰ καὶ τελευτῶ νοητ. τὸν βίον), πέρας (τέλος) ἔχω. 2) ἀποθνήσκω. Ἀντίθ. ἀρχομαι, ζω.

Τελέω-ῶ (=ἐκπληρῶ, ἀποτελῶ, περαίνω) καὶ ἐπὶ ἀποδόσεως

χρημάτων καὶ φόρων=πληρώνω), πρτ. ἐτέλουν, μέλ. τελῶ, ἀρ. ἐτέλεσα, πρκ. τετέλεια, ὑπερσ. -ἐτετελέκειν, Παθ. τελοῦμαι, πρτ. ἐτελούμην, παθ. μέλ. -τελεσθήσομαι, παθ. ἀρ. ἐτελέσθην, μέσ. ἀρ. ἐτελεσάμην, πρκ. τετέλεσμαι, ὑπερσ. -ἐτετελέσμην. Ρημ. [τέλεσις], τελετή, [τέλεσμα, τελεσμός, τελεστής, ἐξ οὗ] (τελεσθίον, καὶ πληθ. τελεσθήμα (ἰερα) στικός), [τελεστός, ἐξ οὗ] (ἀτέλεοτος), ἐπιτελεοτέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ τέλος. Θέμ. τελεσ- ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j: τελεσ- j-ω=τελείσω=τελείω Ὁμηρ.=)τελέω-ῶ, καὶ ὁ καὶ πάντα τὰ ἐκ τῶν εἰς -ος μὴ συγμολήκτων: νόσος-νοσῶ, πλοῦτος-πλούσιος κλ. κλ. Ἐγ τῷ ἀρ. (ἐτέλεσ-σ-α=) ἐτέλεσα ἐ-ένετο ἀπλοτοίης τοῦ διτοῦ σ., διὸ καὶ δὲν ἔγνετο ἔκτασις. Τὸ τελῶς καὶ τὰ καλῶ, ἀλῶ, ἀκοῦμαι ἔχουσα συνηθημ. μέλλοντα. Τὸ δ. ἀπαντῆ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: ἀπό, διά, ἐκ, ἐπί, πρός, ὑπὸ κλ. Τὰ σύνθ. διατελῶ καὶ συντελῶ ἀμτρ. Ἀντὶ τοῦ τελῶ λέγεται καὶ: τέλος ἐπιτίθημι τινι καὶ παθ. τέλος λαμβάνω, τέλος ἔχω καὶ ἐπιτελές γίγνεται τι. Συνών. ίδε περαίνω σημ..

Τέλειω (=κόπτω, κατακόπτω, διασχίζω, ἀνοίγω, σφάζω), παρτ. ἐτεμον, μέλ. τεμῶ, ἀρ. β' ἐτεμον[καὶ ποιητ. ἐταμον], πρκ. -τέτμηνα. Παθ. καὶ μέσ. τέμνομαι, πρτ. ἐτεμνόμην, παθ. μέλ. τμηθήσομαι, παθ. ἀρ. ἐτμήθην, μέσ. μέλ. τεμοῦμαι, μέσ. ἀρ. β' ἐτελόμην, πρκ. τέτμημαι, ὑπερσ. ἐτετμήμην, καὶ μετ' ὅλ. μ. -τετμήσομαι. Ρημ. τέμαχος, τομή, τμῆσις, τμῆμα, [τόμος], τομός, τομεύς, τέμενος (=τόπος κεχωρισμένος), ταμίας [τμητής, ἐξ οὗ] (τμητικός), [τρητός], ἄτμητος, νεότμητος, τμητέος.

Σημ. 1. Θέμ. τεμ., ἐξ οὗ (κατὰ μετάθεσιν μὲν) τμε-, (κατὰ τροπὴν δὲ) τομη-, καὶ (κατὰ συγκοπὴν) τμ., ἐξ οὗ ταμ-ή τμα- (Ιων., Ἄττ. τμη.). Τὸ δ. προσλαμβάνει ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ πρτ. τὸ πρόσφ. -ν-: τέμ-ν-ω ἀπαντᾶ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. ἀπό, ἀνά, διά, ἐν, ἐπί, κατά, παρά, περί, σύν καὶ ὑπό. Τὸ σύνθετον ἀποτελέμινω=βιαίως τέμνω, τὸ δὲ ἐτεμένω=μετά προσογῆς τέμνω. Τὸ τέμνω δις καὶ τὸ θυρήσκω είναι τὰ μόνα ἐκ τῶν ἐνρινολήκτων, ἀτινα ἔχουσι τετελεσμένον μέλλοντα μονολεκτικούν: ἐπετεμήσομαι καὶ τεθνήξω.

Σημ. 2. Συνώνυμα: κατακόπτω, διαμελίζω, (κατὰ)κερδοματίζω, τεμαχίζω.

Τέρπω (=εὐφραίνω, εὐχαριστῶ τινα), πρτ. ἐτέρπον, μέλ. τέρψω, ἀρ. ἐτερψια, πρκ. τέρψιν παρέσχηκα, ὑπερσ. τέρψιν παρεσχήκειν. Μέσ. τέρπομαι (=ἀπολάύω, εὐφραίνομαι, εὐχαριστοῦμαι διά τι), πρτ. ἐτερπόμην, [μέσ. μέλ. τέρψομαι, μέσ. ἀρ. α' ἐτερψάμην καὶ β' ἐταρπόμην, παθ. μέλ. τερφθήσομαι ποιητ. καὶ μτγν.], παθ. ἀρ. α' καὶ ώς μέσ. ἐτερφθηγ [καὶ ποιητ. ἐτέρφθηγ καὶ β' ἐτάρφηγ]: εἰς ποιητ. καὶ μτγν. χρόνοις ώς καὶ εἰ ἐλλείποντες τοιούτοι ἀναπληροῦνται παρ. Ἄττ. πεῖ. ἐξ τῶν περιφράσεων ἡ συγκανύμων. Ρημ. τέρψις, τερπνός, ἀτερπής (=δυσάρεστος), [καὶ ποιητ. καὶ μτγν. τερπωλή] πρόθ. θάλπω-θαλπωρή], Τερψι-χόρη.

Σημ.: Θέμ. τέρπω, ἐξ οὗ [κατὰ μετάθεσιν μὲν τρεπ- (ἐξ οὗ τὸ τρέπω), κατὰ συγκοπὴν δὲ καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α: τρεπ-] ταρπ-. Ἀντὶ τοῦ τέρπω λέγεται καὶ περιφρ.: ποιῶ τέρψιν τινί καὶ τέρψιν παρέχω. Συνώνυμα τῷ τέρπῳ είναι τά: ευφραίνω, θέλγω καὶ ιηλέω-ῶ τῷ δὲ μέσ. τέρπομαι τά: ευθραίνομαι ἦρ μοί εστι.

Τεχνάσιμας = Θέματα (= τεχνικῶς κατασκευάζω τι, μηχανώματι, ἐφευρίσκω) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἐτεχνώματη, μέσ. μέλ. τεχνήσιμαι, μέσ. ἀόρ. ἐτεχνησάμην, [παθ. ἀόρ. ἐτεχνήθην, πρκ. τετέχνημαι καὶ ὑπερσ. ἐτετεχνήμην μτγν.]. Ρημ. τέχνημα, ἀντι. τέχνησις, [τεχνήμων, τέχνητωρ, τέχνητος (ἔξ οὐ τέχνητικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ τέχνη [όπερ ἐκ τοῦ τίκτω], ἔξ οὐ καὶ τεχνάζω (= ματαχιεῖ-ζομαι τέχνασματα), τεχνίτης, τεχνικός καὶ τά ἐπιόρ. ἀ-τέχνως (= ἀνευ τέχνης, ἀμελῆς) καὶ ἀ-τεχνός (= ἀνευ τέχνασματος, ἀληθῶς). Συνών.: τεχνάζω καὶ τεχνάζομαι (ἀπερ μόνον κατ' ἐνεργ. παρ⁹ Αττ. πεζολόγοις), μηχανῶμαι, ἐπιεισθ., (ἔξ) εὐρίσκω, χαλκεύω, τεκταινομαι.

Τήκω (μιθ. = κάμνω τι φευστόν, λειώνω, φθείρω, ἔξασθενω). πρτ. -τήκον, μέλ. τήξω, ἀόρ. -τήξα, πρκ. τήξας ἔχω, ὑπερσ. τήξις εἰχον. Παθ. τήκομαι, πρτ. ἐτηκόμην, παθ. μέλ. β' τακήσομαι, παθ. ἀόρ. α' -τήχθην καὶ δ' ἐτάκην, [μέσ. μέλ. τήξομαι, μέσ. ἀόρ. ἐτηξάμην], ἐνεργ. πρκ. ώς μέσ. καὶ παθ. τέτηρα (= εἰμαι λειωμένος) [καὶ μτγν. τέτηρημαι], ἐνεργ. ὑπερσ. ώς μέσ. καὶ παθ. ἐτετήρην [καὶ μτγν. ἐτετήγμην]. Ρημ. τήξις, τήγμα, τήγανον, τηκεδών], τηκτός, ἄτηκτος.

Σημ. Θέμ. τακ-, ἔξ οὐ τηκ-. Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσ. ἀπφ., διά, ἐκ, πατά, σὺν κλ. Συνών.: διαλύω, διέμημι, φθείρω, μαραίνω. Αντί. θεταὶ πήγνυμι, ὁρώνυμι.

Τηρέω· ώ (= πρὸ τῶν διφθαλμῶν ἔχω, βλέπω, παρατηρῶ, φυλάττω), πρτ. ἐτήρουν, μέλ. τηρήσω, ἀόρ. ἐτήρησα, πρκ. τηρήσας ἔχω [καὶ τετήρηκα μτγν.], ὑπερσ. τηρήσας εἰχον [καὶ ἐτετηρήκειν μτγν.]. Παθ. τηροῦμαι, πρτ. ἐτηρούμην, μέσ. μέλ. ώς παθ. τηρήσομαι, [παθ. μέλ. τηρητήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐτηρήθην, πρκ. τετήρημαι, ὑπερσ. ἐτετηρήμην. Ρημ. τηρησίς, [τηρητής (ἔξ οὐ τηρητικός)], τηρητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ τηροῦ (δ, ή) (= ἐπιτηρητής, φύλαξ) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ πράτος (κρατέσ-ω=) πρατῶ. Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἐπί, διά, παρὰ καὶ σύν. Συνών.: βλέπω, (παρα)φυλάττω, φρουρῶ, καιροφυλακέω, καιροσηνέω, καιροδοκῶ.

Τιθασεύω (= τὰ ἄγρια θηρία ήμερώνω καὶ χειρογίθη ποιῶ, τροπικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται). Παθ. τιθασεύομαι καὶ ὑπερσ. ἐτετιθασεύμην, τὰ δ' ἄλλα μτγν. δηταὶ ἀνεπληροῦντο παρ⁹ Αττ. ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. τιθασεία, [τιθάσευτις, τιθάσευμα, τιθασευτής (ἔξ οὐ τιθασευτικός), τιθασευτός].

Σημ. Ἐκ τοῦ τιθασέδος [(= ἥμερος), διπερ ἀντιθ. τῷ ἀγριοῖς] κατ' ἀναλογίαν τοῦ πιστίλευς-βασιλεύω. Συνών.: (ἔξ) ἥμερόω, πρασίνω.

Τέθημετ (= θέτω, ἐμβάλλω, ὅρκω, προξενῶ, κάμνω), πρτ. ἐτίθην, μέλ. θήσω, ἀόρ. ἔθηκα, πρκ. τέθειμαι (καὶ τέθηκα ἐν ἐπιγρ.), ὑπερσ. ἐτεθείκειν ἢ ἐτεθείκη. Μέσ. τίθεμαι, πρτ. ἐτιθέμην, μέσ. μέλ. θήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔθεμην, πρκ. τέθειμαι, ὑπερσ. ἐτεθείμην καὶ Μέσ. αὐτοπαθ. ἀναλευμ.: (δια) τίθημι ἐμαυτὸν κλ. κλ. Παθ. τίθεμαι, πρτ. ἐτίθημην, παθ. μέλ. τεθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐτέθην, πρκ. κείμαι, ὑπερσ. ἐκείμην. Ρημ. θέσις, [θέμα, θημα], ἀνάθημα, πρόσθημα, θήση, (θε-μός=) θεσμός, θέμις, θέτης, θετός, θετέος, θετέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἀσθ. θε· καὶ ισχ. θη·, ἐξ οὗ δι' ἔνεστ. ἀναδιπλ. (θί·θη·μι=) τίθημι. Τὸ δὲ ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὸ β' ἔνικὸν πρόσωπον τοῦ ἔνεργ. ἔνεστ. τῆς δοιστ. καὶ προστακτ. καὶ τὸ β' καὶ γ' ἔνικὸν τοῦ ἔνεργ. πρτ. σχηματίζονται κατὰ τὰ εἰς (-εω=) -ω. Ὁ ἔνεργ. ἀδρ α' ἔχει χρονικὸν χαρακτῆρα καὶ ἀντί σ. πρβλ καὶ ἡκα (ήμι), ἕδωμα, εἰσέφροημα (εἰσφρέω) καὶ εἶναι εὑρχόμενος ἐν τῷ ἐν. τῆς δοιστ., σπν. δέ καὶ ἐν τῷ πληθ., εἰς δέ τὸν δυνικὸν καὶ πληθ. ἀριθ. τῆς δοιστ. καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἔγκλισεις, ὡς καὶ εἰς τὸ ἀπαρέμφ. καὶ μπχ. ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ β' ἀδρ., ὅστις εἰς τῷ ἔνικὸν τῆς δοιστ. εἶναι ἀχρηστος. Ὁ πρ. τέθεικα (καὶ ἐν ἐπαργ. τέθηκα) καὶ τέθειμαι ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τοῦ παθ. πρκ. σε·σε μαι=ē·ε·μαι =είμαι (ήμι). Ἐν τῷ παθ. μέλ. καὶ ἀδρ. (τεθήσομαι, ἐτέθηγ) δέν ἔκτεινεται δι χαρακτήρος ε πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων τελῶν. Ἡ ὑποτακτικὴ καὶ εὐπ. τῆς μέσ. φωνῆς σχηματίζει ἐνίστε καὶ τόπους κατὰ τὰ εἰς -ω βαρύτονα: ἐπιτίθωται, ἐπίθωται, τίθοιτο, πα-ρατίθοιτο.

Σημ. 2. Τὸ δὲ ἐκφέρεται πολλάκις καὶ περιφ. Ἀντὶ τοῦ διατίθεμαι λέγεται καὶ διαθήκας ποιοῦμαι, ἀντὶ τοῦ συντίθεμαι (τινί) καὶ συνθήκας ποιοῦ- μαι (παθ. συνθῆκαι γίγνονται) καὶ σύνθημα ποιοῦμαι κλ. Άλι δὲ περιφρ.: νόμος τίθημι=νομοθετῶ (ἐπὶ νομοθέτου) νόμον τίθεμαι=νομοθετῶ ἔμαντρος (ἐπὶ τοῦ λαοῦ ἢ τῆς πόλεως τῆς διὰ τοῦ νομοθέτου νόμους τιθεμένης) δόνομα τίθημι καὶ δόνομα τίθεμαι =δόνομάζω κλ.

Σημ. 3. Μετὰ τοῦ ἐπιτίθημαι ἀπαντᾷ ἡ περιφρ.: δίκηη ἐπιτίθημι τινί (=κολάζω τινά), ήτις ίσοδύναμει τῇ περιφρ.: δίκηη λαμβάνω παρά τινος. Παθ. δὲ τούτων είναι αἱ περιφρ. δίκηη δίδωμι τινί καὶ δίκης τυγχάνω ὑπό τινος (=κολάζομαι) (δρός καὶ λαμβάνω σημ. 2).

Τέκτω (ἐπὶ θηλέων=γεννῶ), πρτ. ἐτικτον., μέσ. μέλ. ώς ἔνεργ. τέξουμαι, ἀδρ. β' ἐτεκνον., πρκ. β' τέτοκα, τὰ δὲ ἄλλα ὀνταπληροῦνται ἐκ τοῦ γεννῶ. Ρημ. [τέκος], τόκος, πρωτότοκος (υἱός=ο πρώτος τῷ ἀλλῶν ἀπάντων γεγνηθεῖς), πρωτότοκος (γυνὴ=ἡ κατὰ πρώτον τίκτουσα), [εὔτοκος, δύστοκος], τέκνον, τέκνη, τοκείς, [τοκ·ε·τός].

Σημ. 1. Θέμ. τεκ-, ἐξ οὗ κατὰ τροπήν μὲν τοκ-, κατὰ συγκ. δὲ τκ-. ἐξ οὗ μετ' ἔνεστ. ἀναδιπλ. τί·κτω (ἀντὶ τί·τκ·ω). Τὸ δὲ ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἀπό, ἐκ καὶ ἐν. Τὸ τίκτω λέγεται ἐπὶ ίητρός, τὸ δὲ γεννῶ ἐπὶ πατέρος, ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἀμφοτέρων ἡ χρῆσις ἀνταλλάσσεται, διὸ καὶ τοὺς γανεῖς ἔγουσι: γεννητορας καὶ γενναμένους, τεκνότας καὶ τοκεῖς.

Σημ. 2. Η ιδία ποιητ. καὶ μτγν. εἴθοηται καὶ οἱ ἔξῆς χρόνοι: παθ. μέλ. τεχθήσομαι, παθ. ἀδρ. ἐτέχθηγ, μέσ. μέλ. β' τεκοῦμαι, μέσ. ἀδρ. β' ἐτεκδη- μηγ καὶ α' ἐτεκάμηγ, πρκ. τέτεγμαι, μπερο ἐτετέγμητη.

Τέλλω (=μαδῶ, ἐκτιζῶνω), μόνον δι σύνθ. ἔνεστ. ἐκτίλλω, πάντα δὲ τὰλλα [ῆτοι πρτ. ἐτιλλον., μέλ. τιλῶ, ἀδρ. ἐτιλα. Μέσ. τίλλομαι, πρτ. ἐτιλλόμην, μέσ. μέλ. τιλοῦμαι, παθ. ἀδρ. ἐτίλθηγ, πρκ. τέτίλμαι, μπερο ἐτετίλμηγ], ποιητ. καὶ μτγν., ἀτίνα παρ'. Ἄττ, ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. [τίλσει, τίλμα, τιλμός], τιλτός, [τιλτέος].

Σημ. Θέμ. τιλ-, ἐξ οὗ προτιλήψει τοῦ προσφ. j: (τίλ·j·ω=) τίλλω. Συνών. φιλέω, λειτίνω, [μαδάω-ῶ], κόπτομαι.

Τεμάχω - ω διμαλόν. Ρημ. τίμησις, τίμημα, τιμητής (ἐξ οὗ τιμη- τικός), τιμητός, τιμητέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ τιμή. Ἀντὶ τοῦ τιμῶ λέγεται καὶ ἐντιμον καθίστημι τινα, ἐντιμως ἔχω τινά, ἔχω τινά ἐν τιμῇ, ἐντίμως ἔγω τινά, τιμὴν φέρω τινὶ καὶ ΙΩΑΝ. Θ. ΡΩΣΣΗ—ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΩΜ. ΡΗΜΑΤΩΝ

τιμήν περιουπτω τινί. 'Αντί δὲ τοῦ μέσου: τιμὴν φέρομαι (=ἀπολαύω τιμῆς) καὶ παθ. ἐντέμως ἔχω, τιμῆς τυγχάνω καὶ ἐν τιμῇ εἰμι.

Τειμωρέω-ώ (=βοηθῶ τινι, κολάζω τινά), πρτ. ἐτιμώρουν, μέλ. τιμωρήσω, ἀόρ. ἐτιμώρησα, πρκ. τετιμώρηκα, ὑπερσ. ἐτετιμώρηκεν, μετ' ὅλ. μ. τετιμωρηκὼς ἔσομαι. Μέσ. τιμωροῦμαι (τινὰ=βοηθῶ ἔμαυτῷ κολάζων τὸν βλάπτοντά με), πρτ. ἐτιμωρούμην, μέσ. μέλ. τιμωρήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐτιμωρησάμην, παθ. μέλ. τιμωρηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐτιμωρήθην, πρκ. τετιμώρημαι, ὑπερσ. ἐτετιμωρήμην καὶ μετ' ὅλ. μέλ. τετιμωρημένος ἔσομαι. Ρημ. τιμώρησις, τιμώρημα, [τιμωρητήρη ἢ τιμωρητής (ἐξ οὗ τιμωρητικός), τιμωρητός], τιμωρητέος.

Σημ. 1. Τὸ δέ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ τιμωρδος [ὅπερ ἐκ τοῦ τιμῆ καὶ ὥρα=φρονίμης, πρβλ. ὀλιγωρῶ σημ.] = δέ ζητῶν νὰ λάβῃ τιμήν, πληρωμήν, ἔκδικησιν· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=) κρατῶ. Τὸ ἐνεργ. τιμωρῶ (τινι)=βοηθῶ καὶ ἐνίστε τιμωρδῶ (τινα)=κολάζω· τὸ δέ μέσ. τιμωροῦμαι (τινα)=ἔκδικουμαι, τιμωρῶ. 'Ο ἐνεστ. τιμωροῦμαι δὲν ἀπαντᾷ παρ'. 'Αττ. μετά παθ. σημασίας. 'Αντί τοῦ τιμωρῶ λέγεται καὶ: τιμωρίαν ποιοῦμαι τινί· ἀντὶ δὲ τοῦ μέσ. καὶ: τιμωρίαν ποιοῦμαι (ἢ λαμβάνω) καὶ: τιμωρῶ γίγνομαι τινος. Καὶ παθ. τιμωρίας τυγχάνω καὶ τιμωρίαν ὑπέχω.

Σημ. 2. Συνάν. τῷ τιμωρῶ ἐπὶ μὲν τῆς σημ. τοῦ βοηθῶ εἶναι τά: ἀμύνω, ἀρήγω, βοηθῶ, συνεργῶ, καὶ ἐπικουρῶ· ἐπὶ δὲ τῆς τοῦ τιμωρῶ τά: κολάζω, ζημιῶ, δίκαια λαμβάνω.

Τίνω (=πληρώνω), πρτ. -ἔτεινον, μέλ. τείσω, ἀόρ. ἐτεισα, πρκ. -τέτεικα, ὑπερσ. -ἐτετείκειν. Μέσ. [τίνομαι καὶ τίνυμαι (=ἔκδικουμαι)], πρτ. ἐτινόμην, μέσ. μέλ. τείσομαι ποιητ.], μέσ. ἀόρ. ἐτεισάμην, παθ. ἀόρ. -ἔτεισθην, πρκ. τέτεισμαι, ὑπερσ. -ἐτετείσμην. Ρημ. τίσις, ἔκτισις, [Τείσις καὶ] Τεισίας, Τεισαμενός, Τείσανδρος, ποιητὴ (ἐκ τοῦ τει-πει- [ἐξ οὗ ἄ-ποινα ἀντὶ ἀπο-ποινα]), ἔκτεισμα, ἀποτειστέον.

Σημ. Θέμ. ἀσθ. τῖ καὶ ίσχ. τῖ· ἢ τει· (πρβλ. τίω=τιμῶ). Καὶ ἐκ μὲν τοῦ ἀσθ. θέμ. τῖ· σχηματίζεται δὲ ἐνεστ. καὶ πρτ. προσλήψει τοῦ προσφ. τ., ἐκ δὲ τοῦ ίσχ. τι-(τει-) οἱ λοιποὶ χρόνοι προσλαμβάνεν δὲ ἐν τῷ παθ. ἀορ., πρκ. καὶ ὅμη. σ. κατ' ἀναλογίαν τῶν φρωνητολήψεων, δῶν ὁ ἀορ. χαρακτήρ τοῦ θέμ. ἢ το σ. πρβλ. κλείω σημ. Τὸ δέ ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετά τῶν π. οὐθέσεων ἀπό, ἐκ, συνεκ.. 'Αντί τοῦ μέσ. [τίνομαι] οἱ 'Αττ. πεζ. ἐρῶντο τῇ περιφρ.: τιμωροῦμαι τινα, δίκαιη λαμβάνω παρά τινος, οὖ παθ. τό: δίκαιη δίδωμι τινι καὶ δίκαιη λαμβάνω ἢ ὑπέχω.

[**Τειτράχω-ώ**] (=τρυπῶ), ἀόρ. -ἔτρησα, παθ. πρκ. τέτρημαι καὶ ὑπερσ. -ἐτετρήμην, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνανύμων ἢ περιφράσεων. Ρημ. τρητός (ἐξ οὗ ἀτρητος, ἀδιάτρητος=ἀδιαπέραστος).

Σημ. Θέμ. τερ- (πρβλ. λατ. ter-o) ἐξ οὗ κατὰ συγκοπὴν τρ-, ἐξ οὗ τρα-, ἐξ οὗ μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλ. τι-τράχω (μιγν.). Τὸ δέ ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετά τῶν προθέσεων: κατὰ καὶ ἐν. Συνάν.: τετραίνω, διακοντίζω (=τρυπῶ μὲ τὸ ἀκόντιον), διελαύνω τῷ δόρατι (ἢ τῷ ξυστῷ), τοιχωρυκέω (κυρ. ἐπὶ κακοῦ), διερύσσω τὸν τοῖχον.

Τειχωσιν (=τραυματίζω, πληγώνω), πρτ. ἐτίτρωσκον, μέλ. -τρώσω, ἀόρ. ἐτρώσα, πρκ. τρώσας ἔχω [καὶ μιγν. τέτρωκα], ὑπερσ. τρώσας είχον [καὶ μιγν. ἐτετρώκειν]. Παθ. τιτρώσκομαι, πρτ. ἐτιτρώσκομην, παθ. μέλ, τρώθησομαι, παθ. ἀόρ. ἐτρώθην, πρκ. τέτρωμαι,

νπερσ. ἐτετρώμην, [μετ' ὅλ. μέλ. τετρώσομαι μτγν.]. Ρήμ. [τρώσις, ἔκτρωσις, τρώμα ἢ τρῶμα (Ιωνικ.), ἔκτρωμα, τρώμη (Δωρικ.)], τραῦμα (Άττ.) (ἐξ οὗ τραυματίας), τρωτός (ἐξ οὗ ἀτρωτος).

Σημ. Θέμ. [τερο- (πρβλ. τιτράω, σημ.), ἐξ οὗ κατά μετάθεσιν τρε, ἐξ οὗ κατά τροπήν τρο-, ἐξ οὗ κατ' ἔκτασιν] τρω, ἐξ οὗ (δι' ἐνεστ. ἀναδιπλασια-σιου καὶ προσλήψεως τού προσφ. -σκ-) τι-τρώ-σκω. Τὸ δ. ἀπαντῷ καὶ σύνθ. μετά τῶν προσνέσεων σὺν καὶ κατά. Συνών.: τραυματίζω, [έλκω].

[Τλάω-ώ] (=ἀνέχομαι, ὑποφέρω, ὑπομένω, τολμῶ) ποιητ., παρ⁷ Άττ. δὲ πεῖς ἀπαντῷ μόνον ἡ ὄριστ. τοῦ ἀρ. ἔτλην (κατὰ τὸ ἔστην) καὶ τὸ ἀπαρ. ἀνα-τλῆναι, πάντα δὲ τάλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωγύμων : ἀνέχομαι, φέρω, ὑπομένω, καρτερῶ, τολμῶ. Ρήμ. τλήμων [ἐξ οὗ τλημοσύνη], [τλήσις, τλητός (ἐξ οὗ τλητικός)], τόλμη, τάλαντον, τελαμών, "Α-τλας (=πολύτλας, πιλυπαθής).

Σημ. Θέμ. τλα-.

Τολμάω-ώ, πρτ. ἐτόλμων, μέλ. τολμήσω, ἀρ. ἐτόλμησα, πρκ. τετόλμηκα, ὑπερσ. ἐτετόλμηκειν. Παθ. [τολμῶμαι Ἡρόδ.], παθ. ἀρ. ἐτολμήθην, πρκ. τετόλμημαι, τὰ δ' ἄλλα περιφραστικῶς. Ρήμ. τόλμησις, τόλμημα, τολμητής [ἐξ οὗ τολμητικός καὶ τολμητίας], [τολμητός], τολμητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ τόλμα ἢ (ποιητ. καὶ μτγν.) τόλμη, ἐξ οὗ καὶ τολμηρός. Τὸ δ. ἀπαντῷ καὶ σύνθετον μετά τῆς ἀντί, ἀπὸ καὶ πρδ. Ἀντὶ τοῦ τόλμῶ λέγεται καὶ τόλμαν παρέχομαι, τόλμαν ἔχω, τόλμη γρῦμαι καὶ τολμηρός ἢ τολμητής εἴμι παθ. δέ: τόλμα γίγνεται. Συνών.: θαρσέω ἢ θαρρέω, ἀνέχομαι, φέρω, ὑπομένω, καρτερῶ. Αναίθ. τῷ τόλμῶ εἶναι τά: δικνῶ, μέλλω, δέδοικα, φοβεῦμαι, τρέμω.

Τοξεύω (=βίπτω διὰ τόξου βέλος, φονεύω διὰ τόξου ἢ βέλους, σημαδεύω, ἐκφενδογίζω), πρτ. ἐτόξευον, μέλ. τοξεύσω, ἀρ. ἐτόξευσα, πρκ. τοξεύσας ἔχω [καὶ μτγν. τετόξευκα], διπερσ. τοξεύσας είχον [καὶ μτγν. ἐτετοξεύκειν]. Παθ. τοξεύομαι, πρτ. ἐτοξεύθην, παθ. μέλ. τοξευθήσομαι, παθ. ἀρ. ἐτοξεύθην, πρκ. τετόξευμαι, διπερσ. ἐτετοξεύμην. Ρήμ. [τοξεύσις, τοξεία], τόξευμα, [τοξευτής (ἐξ οὗ τοξευτικός), τοξευτός].

Σημ. Ἐκ τοῦ τόξον, ἐξ οὗ καὶ τοξότης καὶ τοξικός. Τὸ δ. ἀπαντῷ καὶ σύνθ. μετά τῶν προσ. κατά, ἀντί, ἀπό, ἐκ καὶ διά. Τὸ διατοξεύομαι (=διαγωνίζομαι πρός τινα εἰς τὸ τοξεύειν) εἶναι ἀποθ. μέσο. ἀπαντῷ δὲ παρ⁷ Άττ. μόνον ἐν τῷ μέλ. διατοξεύσομαι.

Τραγῳδέω-ώ (=παριστάνω τραγῳδίαν (τραγικὴν πρᾶξιν) κυρ. ἄδων⁸ μτφ. δὲ=κατὰ τὸν ὑψηλὸν καὶ μεγαλωπρεπῆ τῆς τραγῳδίας, τόνον ἄδω, διηγοῦμαι, μεγαλοποιῶ), πρτ. ἐτραγῳδούν. Παθ. τραγῳδοῦμαι καὶ πρκ. τετραγῳδημαι, πάντα δὲ τάλλα ἀμαλῶς ἐκφερόμενα είγαι μτγν. Ρήμ. [τραγῳδημα, τραγῳδητής, τραγῳδητός].

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ τραγῳδός (ὅπερ ἐκ τοῦ τράγος καὶ ἄδω) ἐξ οὗ καὶ τραγῳδία (κυρ. =φόδη σχέσιν ἔχουσα πρός τὸν τράγον, εἴτε διότι αἱ ἀρχαιότεραι τραγῳδίαι ἐγίγνοντο κατὰ τὰς θυσίας τράγων, οἵτινες ἐλυμαί-

νοντο τὴν θεράν ἄμπελον τοῦ Διονύσου, εἴτε διότι τῷ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ νικῶντι πράγμας ἐδίδετο ὡς βραβεῖον, εἴτε τέλος ἐκ τοῦ τραγοειδοῦς σχῆματος τῶν φύδοντων ἐν τοῖς Διονυσίοις.

Τραχυματέζω (=πληγών), πρτ. ἐτραυμάτιζον, μέλ. τρόσω, ἀόρ. ἐτραυμάτισα, πρκ. τετραυμάτικα, ὑπερσ. ἐτετραυμάτικειν. Παθ. τραυματίζομαι, πρτ. ἐτραυματίζομην, παθ. μέλ. τραυματισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐτραυματίσθην, πρκ. τετραυμάτισμαι, ὑπερσ. ἐτετραυματίσμην. Ρήμ. [τραυματισμός].

Σημ. Ἐκ τοῦ τραῦμα (ὅπερ ἐκ τοῦ τιτρώσκω), ἐξ οὗ καὶ τραυματίας. Τὸ δ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-ι-ω=) -ιζω ὁδοντοφαν. (ὅσα ἔλπιζω σημ.), ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς κατά. Ἀντὶ τοῦ παθ. τραυματίζομαι λέγεται καὶ τραῦματα λαμβάνω ἢ ἔχω ὑπὸ τυρος. Συνώνυμα: τιτρώσκω, [ἔλκω].

Τραχύνω (μτδ.=κάμνω τι τραχύ, σκληρόν· ἔξερεθίζω, παροργίζω), [πρτ. ἐτράχυνον, μέλ. τραχυνῶ, ἀόρ. ἐτράχυνα, πρκ. τετράχυνα ἢ τετράχυγκα. Παθ. τραχύνομαι, πρτ. ἐτραχυνόμην, παθ. μέλ. τραχυνθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐτραχύνθην, πρκ. [τετράχυσμαι ἢ τετράχυ(υ)-μαι μτγν.] τετραχύνθαι. Ρήμ. [τράχυσμα, τραχυτής, τραχύτικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ τραχύς κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνη (ἀμύν-ν-ι-ω=ἀμύνω=) ἀμύνω. Ἀντὶ τοῦ τραχύνω λέγεται καὶ: τραχὺ ἀπεργάζομαι τι· ὡς παθ. δέ τραχὺς γίγνομαι καὶ τραχέως ἔχω. Συνών. [σκληρόω, σκληρόνω]—ἔρεθίζω, παροξύνω, δργίζω.

Τρέμω (ἀμτδ.), πρτ. ἐτρεμον, οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφρ.: τρόμος ἔχει με ἢ τρόμος λαμβάνει με. Ρήμ. τρόμος [ἐξ οὗ τρομερός καὶ τρομέω· ω ποιητ.].

Σημ. Θέμ. τρεμ· (πρβλ. λατ. trem-o). Ως μτβ. τοῦ τρέμω λαμβάνεται ἢ περίφρ. τρόμον παρέχω. Συνών. δέδοικα, φοβοῦμαι, δρρωδέω, φρίττω.

Τρέπω (=στρέψω, γυρίζω, μετασάλλω, φυγαδεύω κλ.), πρτ. ἐτρεπον, μέλ. τρέψω, ἀόρ. ἐτρεψα, πρκ. τέτροφα, ὑπερσ. ἐτετρόφειν. Μέσ. καὶ παθ. τρέπομαι, πρτ. ἐτρεπόμην, μέσ. μέλ. τρέψομαι, μέσ. ἀόρ. α' ἐτρεψάμην (τινὰ) (=ἐτρεψά τινα εἰς φυγήν), μέσ. ἀόρ. β' ἐτραπόμην (=ἐτρεψα ἐμαυτόν), παθ. μέλ. β' τραπήσομαι, παθ. ἀόρ. α' ἐτρέψθην καὶ β' ἐτράπην, πρκ. τέτραμμαι (Φαι, -πται κλ., γ' πληθ. τετράφαται καὶ τετραμμένοι εἰσί), ὑπερσ. ἐτετράμην. Ρήμ. τρόπος, τροπή (ἐξ οὗ τρόπαιον ἢ τροπαιόν) ἀνατροπεύς, [τρεπτὸς ἐξ οὗ τρεπτικός]], τρεπτέον.

Σημ. Θέμ. τρεπ-, ἐξ οὗ κατὰ τροπὴν τροπ-, κατὰ συγκοπὴν δὲ καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α' τρπ-, τρπλ- (πρβλ. στρέψω σημ.). Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων ἀπδ, ἀνά, διά, ἐκ, ἐπί, περί, παρὰ κλ. Ο παθ. ἀόρ. β' ἐν συνθέσει μετὰ τῆς διά. διετράπην. ἔχει σημ. μέσην. Ἀντὶ τοῦ τρέπω λέγεται καὶ: τροπὴν ποιοῦμαι, τροπὴν τυνος ποιῶ καὶ ἀνατροπεύς κινός εἰμι· ω; μέσ. δέ τροπὴν ἔχω (ἐπί ἀστρον = τρέπομαι)· παθ. δέ: τροπὴ γίγνεται.

Τρέψω, πρτ. ἐτρεψον, μέλ. θρέψω, ἀόρ. ἐθρεψα, πρκ. θρέψας ἔχω. [καὶ τέτροφα ποιητ.], ὑπερσ. θρέψας είχον [καὶ μτγν. ἐτετρόφειν].

παθ. καὶ μέσ. τρέφομαι, πρ. εἰτέφορτην, παν. μέλ. ρ τραφήσομαι, παθ. ἀόρ. α' ἐθρέφθην καὶ β' ἐτράφην, μέσ. μέλ. καὶ ώς παθ. θρέφομαι, μέσ. ἀόρ. ἐθρεψάμην, πρ. τέθραψμαι, ὑπερσ. ἐτεθράψμην. Ρημ. [θρέψις], θρέψμα, τροφὴ (ἔξ οὐ τρόφιμος), τροφός, τροφεὺς (ἔξ οὐ [τροφεῖον-] τροφεῖα), θρέπτρα, θρεπτὸς (ἔξ οὐ θρεπτικός), θρεπτέος, θρεπτέον.

Σημ. Θέμ. Θρεφ-. Τὸ ἀρχικὸν θ τοῦ θέμ. τρέπεται εἰς τὸ ἀντίστοιχον ψυλὸν τ., σπάκις ἐπιφέρεται τὸ δασύ φ., ἐπανέρχεται δέ, ὅταν τοῦτο ἔλλειτη. Ἐν τῷ παθ. ἀόρ. ἐθρέφθην καὶ ἐν τῷ παθ. καὶ μέσ. πρ. τέθραψται καὶ ἀπαρεμφ. τεθράψθαι τὸ ἀρχικὸν θ δὲν τρέπεται εἰς τὸ παρὰ τὸν γραμματικὸν κανόνα. Οὐθὲν θέμ. Θρεφ-, τρεφ- καὶ [κατὰ συγκοπὴν τρφ-, ἔξ οὐ καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α] τρφ- ή θραψ-. Τὸ ρ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: ἀνά, διά, ἐκ, παρά, σύν, ουνεκ-. Ο παθ. ἀόρ. διετράψην ἔχει καὶ μέσ. σημ. (=διέθρεψα ἐμαυτόν). Αντὶ τοῦ μέσου τρέφομαι λέγεται καὶ τρέφω ἐμαυτόν. Συγών.: στίζω, τιθηνέω, [ψωμίζω].

Τρέχω, πρ. ἐτρέχον, μέσ. μέλ. καὶ ώς ἐνεργ. δραμοῦμαι ή θρέξομαι [καὶ μτγν. θρέξω], ἀόρ. β' ἐδραμιον, πρ. δεδράμητα, ὑπερσ. ἐδεδραμῆτειν. Παθ.-θέομαι καὶ πρ. ἐπιδεδράμηται (ἄπαξ παρὰ Σενοφ.), πάντα δὲ τὰλλα ἐκφέρονται περιφραστικῶς. Ρημ. [τρόχος], τροχὸς (ἔξ οὐ τροχάζω), [τροχιά, θρέκτης, τροχάδην], περιθρεκτέον, δρόμος, [δροιη] ἔξ οὐ] (διαδρομή, ἐκ(κατα)δρομή, ἐπι(ύπο)δρομή καὶ δρομαῖος), [δρόμων, δρομάς], δρομεύς, [δραμητέον].

Σημ. Τὸ ρ. είναι ἔλλειπτικόν (ὅμα εἰσαγ. § 17) ἔχει δὲ θέμ. 1) τρεχ-, 2) δραμ-· καὶ 3) θεF- (ὅμα θέω σημ.). Ἀπαντᾶ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσ.: σύν. κατά, διά, ἐπί, παρά, εἰς, ἀπό, περί, ὑπό, πρός. Αντὶ τοῦ τρέχω λέγεται κοι: δρόμον ποιοῦμαι. δρόμωρ χρωματικός, δρόμωρ χωρῶ. δρόμῳ θέω καὶ δρόμῳ λέματ' ώς παθ. δέ: δρόμος γίγνεται· ἀντὶ δὲ τοῦ κατατρέχω καὶ: καταδρομήν ποιοῦμαι καὶ παθ.: καταδρομή γίγνεται. Συγών.: θέω, τροχάζω, ἐλαύνω (μιτβτ.).

[Τρέω] (=φοδοῦμαι) ποιητ. καὶ μτγν., παρ². Απτ. δ' ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. ἐτρεσα, τὰ δ' ἄλλα ἀγαπληγοῦνται ἐκ τῶν συγωνύμων. Ρημ. ἀτρεστος.

Σημ. Θέμ. τρεσ-, ἔξ οὐ (τρέ(σ)-ω=) τρέω. Ἐν τῷ ἀόρ. (ἔ-τρεσ-σ-α=) ἐτρεσα ἔνεκα ἀπλοτοιήσεως τοῦ διττού σ δὲν ἐγένετο ή ἔκτασις τοῦ ὁιζικοῦ φωνή-εντος ε. Συγών.: δέδοικα, φοθοῦμαι, δρεωδέω-ῶ, δκνω. Αντιθ.: τολμῶ, θαρρέω ή θαρσέω.

Τρέθω, πρ. -ἐτριβον, μέλ. -τρίψω, ἀόρ. ἐτρίψα, πρ. τέτριψα, ὑπερσ. ἐτετρίψειν. Παθ. καὶ μέσ. τριβομαι, πρ. ἐτριβόμην, παθ. μέλ. [α' τριψήσομαι μτγν. καὶ] β' τριψήσομαι, παθ. ἀόρ. α' ἐτρίψθην, καὶ β' ἐτριβήν, μέσ. μέλ. -τρίψομαι, μέσ. ἀόρ. -ἐτριψάμην, πρ. τέτριψμαι, ὑπερ. ἐτετρίψμην. Ρημ. τριβή, τρίψις, [τριψμα], τριψμός, τριβων, ἐντριβής, ἀτριβής, παιδοτριβής, [τρίπτης, τριπτός, τριπτέος].

Σημ. Θέμ. ἀσν. τριβ- καὶ ισχ. τριβ-. Τὸ ρ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: ἀπό, διά, ἐν, ἐπί, κατά, σύν, πρός κλ. Αντὶ τοῦ διατριβώ λέγεται καὶ: διατριβήν ποιοῦμαι (=χρονοτριβῶ), διατριβήν ποιοῦμαι περί τι (=ἀπχολοῦμαι εἰς τι) παθ. δέ: διατριβή (=ένασχόλησις καὶ χρονοτριβία) γίγνεται· ώς μιτβ. δέ: διατριβήν ἐμποιῶ (ή παρέχω).

Τριηραρχέω-ω (=εἰμαι τριήραρχος, κυβερνήτης τριήρους, ἔξοπλέω τριήρη ίδιᾳ δαπάνῃ), πρτ. ἐτριηράρχουν, μέλ. τριηραρχήσω, ἀδρ. ἐτριηράρχησα, πρκ. τετριηράρχηκα, ὑπερ ἐτετριηραρχήκειν. Μέσ. διάμεσ. τριηραρχοῦμαι, παθ. πρκ. -τετριηράρχημαι, ὑπερσ. -ἐτετριηραρχήμην, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν. Ρημ. τριηράρχημα (=ἡ πρὸς ἔξοπλισιν τριήρους ἀναγκαῖα δαπάνη).

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ τριηραρχος (ὅπερ ἐκ τοῦ τριήρης καὶ ἄρχω), ἔξ οὖ καὶ τριηραρχία· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=) υφατῶ. Ἀπαντῷ δὲ καὶ σύνθετον μετά τῆς σὺν καὶ ἐπί. Ἀντὶ τοῦ τριηραρχῶ λέγεται καὶ τριηραρχός εἴμι· καὶ μτβ. τριηραρχον καθίστημι τινα.

Τροχάζω (=τρέχω) καὶ πρτ. ἐτρόχαζον, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνανύμων : τρέχω, θέω.

Σημ. Ἐκ τοῦ τροχὸς (ἔξ οὗ τροχάω καὶ τροχίζω) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (αδ-γ-ω=) αξω δόδοντο φωνον. πρβλ. φράζω σημ.

Τρυγάω-ω (=τρυγῶ, συλλέγω ωρίμους καρπούς καὶ ίδιᾳ σταφυλάς μτφρ. δὲ=ἀπολαύω) μόνον δὲ ἐνεστ. τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. ὅντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνανύμων. Ρημ. [τρύγησις, τρύγημα, τρυγητής (οὗ θηλ. τρυγήτρια) ἢ τρυγητήρ], τρύγητος (=δ καὶ ρὸς τοῦ τρυγᾶν), τρυγητὸς (=τὸ τρυγᾶν πρβλ. ἀμητος καὶ ἀμητός), τρυγητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ τρύγη (=καρπὸς διοιμος). Συνών.: δρέπω, καρποῦμαι, καρπεύω, καρπίζομαι, ἀπολαύω, ὠφελοῦμαι, νέμομαι, δύνεμαι.

Τρυπάω-ω (=κάμνω τρυπαν), μέλ. -τρυπήσω, καὶ παθ. πρκ. τετρύπημαι, πάντα δὲ τάλλα μτγν ὅντα ἀνεπληροῦντο παρ'. Ἀττ. ἐκ τῶν συνανύμων. Ρημ. [τρύπησις, τρύπημα], τρυπητής, τρύπανον, [τρυπητός, τρυπητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ τρύπα, (ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. τρύω (=κατατρίβω)). Συνών. τῷ τρυπῷ ίδει τιτράω-ω σημ.

Τρυφάω-ω (=ζῶ τρυφῆλῶς, μαλθακῶς, μεγαλοπρεπῆ καὶ εὐγενικὸν βίον διάγω, ὑπερηφανεύομαι), πρτ. ἐτρύφων, μέλ. ἐν τρυφῇ ἔσσομαι [καὶ τρυφήσω μτγν.], ἀδρ.- ἐτρύφησα, πρκ. τετρύφηκα, ὑπερσ. ἐτετρυφήκειν. Ρημ. [τρύφημα, τρυφητής (ἔξ οὗ τρυφητικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ τρυφῆ, ὑπερ ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. τρύω (=κατατρίβω). Τὸ δ. ἀπαντῷ καὶ σύνθ. μετά τῆς διὰ καὶ ἐν. Ἀντὶ τοῦ τρυφᾶ λέγεται καὶ : ἐν τρυφῇ εἴμι, τρυφῆ χρῶμαι· καὶ μτβ. τρυφῆτην ποιῶ. Συνών.: εὐπαθῶ, ἥδυπαθῶ, κλιδαίνομαι καὶ [κλιδάω-ᾶ].

[**Τρυχάω-ω**] (=ψθείρω, ἐνοχλῶ), παρ'. Ἀττ. πεζ. ἀπαντῷ μόνον ὁ μέλ. ἐκτρυχώσω, ὁ ἀδρ. ἔξετρυχωτα καὶ δ πρκ. τετρυχωμαι, τάλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνανύμων. Ρημ. [τρύχωσις].

Σημ. Ἐκ τοῦ τρυχος (=ζῆκος), ὑπερ ἐκ τοῦ τρύχω. Συνώνυμα: τρύχω, κατατρίβω, φθείρω, ἐνοχλῶ.

Τρύγω (=τρυχώ) καὶ Παθ. τρύγωμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνανύμων : τρυχώ, φθείρω, κατατρίβω, ἐνοχλῶ.

Σημ. Θέμ. τρυχός.

Τρωγός (=τρώγω ώμῳ καὶ σκληρά, ῥοκανίζω, κοκκαλίζω), πρτ. ἔτρωγον, μέσ. μέλ. ώς ἐνεργ. τρωξομαι, [ἀόρ. α' ἔτρωξα καὶ β' ἔτρωγον. Παθ. τρώγεται, πρκ. τέτρωγμαι]. Οἱ ποιητ. καὶ μτγν. χρόνοι ώς καὶ οἱ ἑλλείποντες ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. [τρωξίς (ἔξ εὐ τρώξιμος), τρώξ, τρώκτης (ἴξ οὐ τρώκτικός)], τράγημα, [τρωγάλιον, τράγος], τρωκτός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. θέμ. τραγ-, ἔξ οὐ (κατὰ τροπήν) τρωγ- (πρβλ. σαίρως σαρδός, βαίνω (βα- βῆμα, βωμός). Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ὑπό. Συνών. ίδε ἐσθίω σημ. 2.

Τρυγχάνω (=ἐπιτυγχάνω, εὑρίσκω, συναγαπτό κατὰ τύχην), πρτ. ἔτρυγχανον, μέσ. μέλ. ώς ἐνεργ. τεύξομαι, ἀόρ. β' ἔτρυχον, πρκ. τετρύχημα [καὶ μτγν. τέτευχα], ὑπερσ. ἔτετυγχίκειν καὶ τετυγχιώς ἦν. Ρημ. τύχη [ἴξ οὐ εὔτυγχής, δυστυγχής, ἐπιτυγχής], (τεύξις, τεύγμα, τευκτεύς, τευχτήρ, τευκτίς].

Σημ. 1. Θέμ. ίσχ. τευχ- καὶ ἀσθ. τυχ-, ἔξ οὐ προσλήψει μὲν τῶν προσφ- -αν- καὶ πρὸ τοῦ χαρακτ. -ν- (ὅρα εἰσαγ. § 11): τυ-ν-χ-αν-=) τρυγχαν-. προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. ε: τυ-χε-. Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: ἄπτο, ἐν, ἐπί, παρά περί, πρὸς καὶ σύν. Ἀντὶ τοῦ ἐντρυγχάνω τινὲς λέγεται καὶ ἀπαντῶ τινι καὶ ἔντευξιν ποτοῦμαί τινι (=συναναστρέφομαι τινα). Ἀντίθ. ἀποτυγχάνω, ἀμαρτάνω, σφάλλομαι.

Σημ. 2. Τὸ τρυγχάνω συντάσσεται: 1) μετὰ γενικῆς =ἐπιτυγχάνω τι ἢ τινα 2) μετὰ δοτικ. =συναντῶ τινα: 3) μετὰ μτγν. κατηγορηματικῆς, δόπτε τὸ μὲν ὄγημα ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ ἐπιρρ. τυχαίως, ἡ δὲ μτγν. μεταβάλλεται εἰς ὄγημα ἔχον τὸν χρόνον, τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν πρόσωπον τοῦ ἔγματος· οἶνον ἐνύγχανε λέγων=τυγχαίως ἐλεγε (ὅρα καὶ λανθάνω σημ. 2.)

Σημ. 3. Τὸ τρυγχάνω ἀπαντᾶ καὶ ἐν τῇ περιφρ. δίκην τρυγχάνω ὑπό τινος (=κολάζομαι), ἡτος Ισοδυναμεῖ τῇ περιφρ.: δίκην δίδωμι τινι. Ἐνεργ. δὲ τούτων είναι αἱ περιφρ.: δίκην λαμβάνω παρά τινος καὶ δίκην ἐπιτίθημι τινι (=κολάζω). (ὅρα καὶ δίδωμι σημ.).

Τρύπτω (=κτυπῶ, πληγώνω), πρτ. ἔτιπτον, μέλ. τυπτήσω καὶ παίσω, ἀόρ. ἐπάταξα καὶ ἐπαίσα καὶ πληγάς ἔδωκα, πρκ. πέπληγα καὶ πληγάς δέδωκα. Παθ. τύπτομαι καὶ πληγάς λαμβάνω, πρτ. πληγάς ἐλάμβανον, παθ. μέλ. πληγήσομαι καὶ πληγάς λήψουμαι, παθ. ἀόρ. ἐπλήγην καὶ πληγάς ἔλαβον, πρκ. πέπληγμαι καὶ πληγάς εἰληφα. Ρημ. τύπτος (ἴξ οὐ τυπόω, [τυπικής καὶ τυπώδης], [τύψει, τύμμα, τύπανον]), τύπτον [ἴξ οὐ τὸ μτγν. τυμπανίζω, καὶ] παθ. ἀποτυμπανίζομαι (=διὰ ἔραγδαίων πληγμάτων ώς ἐν τυμπάνῳ σκοτώνομαι ἀπὸ τὸ ξύλον), [τυπτόεσ], τυπτήτεος.

Σημ. 1. Θέμ. τυπτ-, ἔξ οὐ (προσλήψει τῶν προσφ. -τ- καὶ -ε-) τυπ-τ- καὶ τυπ-τ-ε-. Παροι μτγν. ἀπάντωσι καὶ οἱ ἔξης τύποι τοῦ τύπτω: μέλ. τύψω, ἀόρ. α' ἔτυψα καὶ ἔτυπτησα καὶ β' ἔτυπτον, πρκ. τέτυψα καὶ τετύφηκα. Παθ. πτρ. ἔτυπτόμην, μέσ. μέλ. ώς παθ. τυπτήσομαι, παθ. ἀόρ. α' ἔτυπτήθην καὶ β' ἔτυπτην, μέσ. μέλ. ἔτυψάμην καὶ πρκ. τέτυψαι. Τὸ δ. τύμπανον προσέλαβε τὸ ἔπενθεμα μ.

Σημ. 2. Συνών. τῷ τύπτω είναι τα: παίσω, [πατάσσω], -πλήγτεος καὶ αἱ περιφράσεις: πληγάς δίδωμι, πληγάς ἐντείνω, πληγάς εμβάλλω καὶ πληγάς ἐν-

τρίβω. Παθ. δὲ τούτων εἶναι τά: τύπτομαι, παίσμαι, πλήγτομαι καὶ πληγάσ-
λαμβάνω (ὑπό τινος). ὅρα καὶ παίσω σημ. 2.

Τύραννεύω καὶ τυραννέω-ῶ (=εἰμαι τύραννος, μονάρχης,
κυνέργω τυραννικῶς, δειποτικῶς), πρτ. ἐτυράννουν, μέλ. τυραννήσω,
ἀόρ. ἐτυράννευσα καὶ ἐτυράννησα, πρκ. τετυράννευκα, ὑπερσ. ἐτετυραγ-
νεύκειν. Παθ. τυραννεύομαι καὶ τυραννοῦμαι, πρτ. ἐτυραννεύόμην καὶ
ἐτυραννούμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. τυραννήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐτυραννήθην
καὶ ἐτυραννεύθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ρημ. ἀτυράννευτος.

Σημ. Ἐι τοῦ τύραννος (ἔξ οὖ καὶ τυραννίζω = τὰ τῶν τυράννων φρονῶ),
ὅπερ συγγενὲς τῷ ποιητ. κοίρανος (=κύριος), ὅπερ ἐκ τοῦ κῆρος σχηματίζε-
ται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατεσ-α-) κρατῶ. Τὸ τυραννεύω
καὶ τυραννῶ οὐδὲν ἀλλήλων περὶ τὴν σημ. διαφέρουσι πρβλ. καταποτῶ καὶ
καταποτίζω, σιτῶ καὶ σιτίζω, ὑστερῶ καὶ ὑστερίζω. Ἀντὶ τοῦ τυραννεύων ἡ
τυραννῶ λέγεται καὶ τύραννός εἴμι· ὡς μτβ. δὲ καθίστημι τίτα τύραννον καὶ
ὡς μέσ. καθίστημι ἐμαντὸν τύραννον. Συνώνυμα ἴδε ταγεύω σημ. Ἀγιέθ.:
ἴδιατεύω.

Τύφλόω-ῶ (μτβ.=καθίστω τινα τυφλόν, τυφλώνω), παρ' Ἄττ.
πεζ. μόνον τὸ σύνθ. ἐκτυφλῶ, τάλλα ἐκ τῆς περιφρ. τυφλόν τινα ποιῶ.
Παθ. τυφλοῦμαι καὶ παθ. ἀόρ. ἐκτυφλώθην, τὰ δ' ἄλλα δημάτως ἐκφε-
ρόμενα εἶναι ποιητ. καὶ μτγν.: ἀνεπληγροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν πε-
ριφρ.: τυφλὸς γίγνομαι, τυφλός εἴμι ἢ τυφλῶς ἔχω. Ρημ. [τύφλωσις,
τυφλωτικός].

Σημ. Ἐι τοῦ τυφλὸς (ὅπερ ἐκ τοῦ τύφω), ἔξ οὖ καὶ τὸ μτγν. τυφλώττω
(ἀμτβ.=εἰμαι τυφλός), ἀνθ' οὐ οἱ Ἀττικοὶ μετεγειρίζοντο τὴν περίφρ.: τυ-
φλὸς εἴμι καὶ τυφλῶς ἔχω.

Τύφώω-ῶ (=τῦφον, κακπόνη, ἐμποιῶ, καπνίζω· μτφρ. δὲ=τυ-
φλώνω ἀπό τὴν ἀλαζονείαν τινά, θαμβώω, ξεμυαλίζω). Παρ' Ἄττ. πεζ.-
μόνον ὁ παθ. τετύφωμαι (=εἰμι καὶ πλήρης τύφου καὶ ἀλαζονείας, ξεμω-
ρασμένος, ξεκουτιάρης) τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὅντα ἀναπληγροῦνται ἐκ τῶν
συνωνύμων. Ρημ. [τύφωσις].

Σημ. Ἐι τοῦ τῦφρος, ἔξ οὖ καὶ τυφλός. Συνών. τῷ τυφῷ εἶναι τὰ καπνί-
ζω, καπνῶν, καπνίσω, θυμιάω, καπνὸν ἀναδίδωμι, (ἢ ἀναπέμπω) καὶ τὸ
ποιητ. καὶ μτγν. τύφω, (ὅπερ ἀπαντᾷ καὶ παρ' Ἄττικ. μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ
παθ. πρκ.: τέθυμμαι). ἐπὶ δὲ μτφρ. σημασίας τά: θαμβώ, καταστράκτω, ἐκ-
μαίνω, ξεσιτεράω, οἰστρηγλατέω.

Υ

Τύριξεώ (κτμδ.=εἰμαι ὑδριστής, ἥτοι φέρομαι ὑπερηφάνως, αὐ-
θαδῶ· μτβ.=μετσχειρίζομαι τινα ἀλαζονικῶς, ἀτιμάζω, διαφθείρω),
πρτ. ὕβριζον, μέλ. ὕβριῶ, ἀόρ. ὕβριζσα, πρκ. ὕβρικα, ὑπερσ. ὕβρικειν.
Παθ. ὕβριζομαι, πρτ. ὕβριζόμην, παθ. μέλ. ὕβρισθήσομαι, παθ. ἀόρ.
ὑβρισθήην, πρκ. ὕβριζσμαι, ὑπερσ. ὕβρισμην καὶ ὕβρισμένος ἦν. Ρημ.
ὕβρισμα, [ὑδρισμός, ὑδριστής ἦ] ὕβριστής (ἔξ οὖ ὕβριστικός), [ὑδρι-
στός], ὕβριστέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὑβρίς (=αὐθάδεια, ἔπαρσις), ὅπερ ἐκ τῆς ὑπέρ. Τὸ δ. σχηματίζεται καὶ ἀναλογ. τῶν εἰς (ιδ-γ-ω=) -ιξω δόδοντοφων. ὅμεν θέμ. ἀναλογικὸν ὑβρίδιον, ἐξ οὐ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεοτ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ δηματικά. Ἀπαντεῖ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ.: ἐξ, πρός, ἐπί. Τὸ μέσο. ἐκφέρεται ἀναλεκτικόν: ὑβρίξει ἐμαυτόν. Ἀντί τοῦ ὑβρίζω λέγεται καὶ: γερᾶμα ὑβρεῖ πρός τινα καὶ χρῆμαί τινι ὑβριστικῶς. Συνών. τῷ μτβτ. ὑβρίζω εἶναι τά: προπηλαΐζομαι, λουδορῶ (οἰδὲ) καὶ κλ.

***Ὕγιεινω** (οὐδ.=είμαι ὑγιής), πρτ. ὑγίαινον, μελ. ὑγιανῶ, ἀόρ. ὑγιανα, πρκ. ὑγιής γέγονα, ὑπερσ. ὑγιής ἐγεγόνειν. Ρημ. [ὑγίανσις, ὕγιασις, ὑγιασμα, ὑγιαντός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὑγής [ἐξ οὐ καὶ (ὑγέσ-ια=) ὑγίεια (καὶ μτγν. ὑγεία), ὑγηρός καὶ ὑγεινός] καὶ ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ μέλας-μελαίνω ὅμεν θέμ. ἀναλογ. ὑγαρ-. Ὁ ἀόρ. (ὑγίαν-ια=ὑγιαννα=) ὑγίανα ἐκτείνει τὸ θεμ. φωνήν αἱ εἰς αἱ καὶ οὐχὶ εἰς η, διότι πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει ε. Η προοτ. ὑγίαινε (=ἔχει ὑγίειαν, γαῖρες) ἵτο ἐν τοῖς οὐρανοῖς προσφάνησις ἀποχαιρετισμοῦ. Ἀντί τοῦ ὑγίαινα λέγεται καὶ ὑγιής εἶμι, ὑριῶς ἔχω καὶ ὑγεινῶς ἔχω η διάρω καὶ μτβ. (ἴτοι κάμω τινὰ ὑγιᾶ, ἀπερεύω) λέγεται καὶ ὑγίειαν ἐμποιῶ, ὑγιᾶ τινα ποιῶ καὶ ὑγιάζω. Ἀντίθ.: νοσῶ, ἀσθενῶ, κάμω.

***Ὕγραξένω** (=κάμινω τι ὑγρόν, βρέχω) καὶ Παθ. ὑγραίνομαι καὶ παθ. ἀόρ. ὑγράνθην, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὅντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. [ὕγρανσις, ὑγρασία, ὑγρασμα, ὑγραντικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὑγρός (ἐξ οὐ καὶ ὑγρότητος) καὶ ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ μέλας-μελαίνω ὅμεν θέμ. ἀναλογ. ὑγραρ-. Συνώνυμα ίδε βρέχω σημ. Ἀντίθ.: αὖαίνω, ξηραίνω.

***Ὕδηρεύομαι** (=προμηθεύομαι ὕδωρ) ἀποθ.: μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων: ὕδωρ λαμβάνω, η ἐφ' ὕδωρ ἔρχομαι. Ρημ. ὕδρεία, [ὕδρευσις, ὕδρευτής (ἐξ οὗ ὕδρευτικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὕδωρ [ἐξ οὐ καὶ ὕδροια (=δοχεῖον, στάμνα)] καὶ ἀναλογίαν τοῦ βασιλεύς, βασιλεύω βασιλεύομαι. Τὸ ἐνεγκατόν ὕδρεύω ποιητικόν.

***Ὕδροιφορέω-ῶ** (=ὕδωρ φέρω) μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ.: φέρω ὕδωρ.

Σημ. Τὸ δ. εἰναι πιρασύνη. ἐκ τοῦ ὕδροφόρος, ἐξ οὐ καὶ τὸ μτγν. ὕδροφορία σχηματίζεται δὲ καὶ ἀναλογίαν τοῦ κράτος-κρατῶ.

***Ὕλακτέω-ῶ** (=γαυγίζω, κραυγάζω ἐναντίον τινός), μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ.: ὑλακῆ γχῶμαι. Ρημ. [ὑλακτητής].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὑλακτῆς η ὑλακτης (ἐξ οὐ καὶ ὑλακτικός), ἀπερ ἐκ τοῦ ὑλάσκω, ὅπερ ἐκ ὅλης ὑλ- συγγενούς τῷ δλολύζω σχηματίζεται δὲ καὶ ἀναλογ. τοῦ ἐκ τοῦ ἀπειθῆς (ἀπειθε-ω=) ἀπειθῶ.

***Ὕμανέω-ῶ** (=ἐξυμνῶ, ψάλλω ὅμνους, ἐγκωμιάζω), πρτ. ὅμνουν, μέλ. ὅμνησο, ἀόρ. ὅμνησα, πρκ. ὅμνηκα, ὑπερσ. ὅμνηκεν. Παθ. ὅμνοῦμαι, πρτ. ὅμνούμην, [παθ. μέλ. δμνηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὅμνήθη μτγν.], πρκ. ὅμνημαι. Ρημ. [ὅμνησις, δμνητήρ (οὗ θηλ. δμνήτειρα)], δμνητῆς [ἐξ οὗ δμνητικός], δμνητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ δμνος (ἀντὶ ὑφ-μ-νος, δπερ ἐκ δμέματος δφ-. τοῦ δφαίνω)= σύνθεσις λόγου (θεωρουμένου ὡς δφάσματος), φδὴ εἰς τιμὴν Θεοῦ η ἥρωος.

σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ.ω=) κρατῶ. Ἀντὶ τοῦ ὑμνωῦ λέγεται καὶ ὕμνοις τιμᾶς τίνα καὶ ὕμνοις γεραιόω· ὡς μέσ. δέ: παρέχομαι ὕμνους (=δι' ἄλλων παρέχω ἐμάυτῷ ὕμνους). ὡς παθ. δέ: ὕμνος ποιεῖται. Συνών. Ιδὲ ἐγκωμιάζω σῆμι.

*[¶]**πάντα-ῶ**. Ιδὲ ἀπαντάω-ῶ.

*[¶]**πεέκω**. Ιδὲ εἶναι (=ὑποχωρῶ, ἐνδίδω).

*[¶]**πηρετέω-ῶ** (=εἰμαι ὑπὸ τὸν ἐρέτην, βοηθός, κωπηλάτης, κωπηλατῶ· καὶ ἐν γένει=βαρεῖας ἐργασίας ἐκτελῶ, δουλεύω, ὑποδοηθῶ), πρτ. ὑπηρέτουν, μέλ. ὑπηρετήσω, ἀόρ. ὑπηρέτησα, πρκ. ὑπηρέτηκα, ὅπερσ. ὑπηρετήκειν. Παθ. ὑπηρετοῦμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ.: ὑπηρέτη τινὶ χρῶμαι ἢ τῶν σύνων. Ρημ. [ὑπηρέτησις], ὑπηρέτημα, [ὑπηρετητέον].

Σημ. Τὸ δέ εἶναι παρασύνθ, ἐκ τοῦ ὑπηρέτης (ὅπερ ἐκ τῆς ὑπὸ καὶ τοῦ ἔρεσσω), ἔξ οὖ καὶ ὑπηρεσία καὶ ὑπηρέσιον καὶ ὑπηρετικός. σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς -ης τριτοκλίτων σιγμολήκιων: ἀπειθῆς (ἀπειθέσ.ω=) ἀπειθῶ κλ. κλ. Συνών. καὶ περιφρ.: διακονέω-ῶ, θεραπεύω, δουλεύω, ὑπηρέτης εἰμὶ καὶ παθ. ὑπηρέτη τινὶ χρῶμαι.

*[¶]**πεσχνέοιμαι-οῦμαι** (=κρατοῦμαι ὑποκάτω, ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω, ὑπόσχομαι) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ὑπισχνούμην, μέσ. μέλ. ὑποσχήσομαι, μέσ. ἀόρ. ὑπεσχόμην, πρκ. ὑπέσχημαι, ὅπερσ. ὑπεσχήμην. Ρημ. ὑπόσχεσις.

Σημ. 1. Θέμ. σεχ-. (τεῦ ἔχω), ἔξ οὗ κατὰ μετάθεσιν μὲν σχε-, κατὰ συγκοπὴν δὲ σκ-, ἔξ οὗ δὲ ἐνεστ. ἀναδιπλ., καὶ προσλήψεως τοῦ προσφύματος -ε-: (σι-σχ-νε=-) ἵσχεται. Ἀντὶ τοῦ ὑπισχνοῦμαι λέγεται καὶ: τὰς ὑποσχέσεις ποιοῦμαι.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ ὑπισχνοῦμαι εἶναι τὸ ἐπαγγέλλομαι (ἐνίστε ὅμως καὶ διαφέρουσι, διότι τὸ μὲν ὑπισχνοῦμαι σημαίνει δίδω ὑπόσχεσιν, ἀναδέχομαι τι ἐκουσίως καὶ κατ' αἴτησιν ἄλλου: τὸ δὲ ἐπαγγέλλομαι σημαίνει παρέχειν ἀνθρομήτως ὑπόσχεσιν), ἀνα(ὑπο)δέχομαι, δμολογῶ.

*[¶]**πνέω-ῶ** (μτδ.=ἀποκοιμίζω· καὶ ἀμτδ.=ὑποκοιμῶμαι) μένον δὲ ἀόρ. ὕπνωσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὕπνος, ἔξ οὗ καὶ ὕπνωδης καὶ ὕπνωτιτα [καὶ τὰ μην. ὕπνηρός, ὕπνηλός, ὕπναλέος καὶ ὕπνικός]. Ἀντὶ τοῦ ἀμτδ. ὕπνω λέγεται καὶ: ὕπνου λαγχάνω, ὕπνος λαμβάνει με. ὕπνος ἔχει με καὶ ὕπνον αἰροῦμαι (=ὕπνον λαμβάνω). Συνών.: μαθεύδω καταδαρθάνω καὶ ὕπνωτιτα.

*[¶]**πνέωττο** (ἀμτδ.=είμαι ὑπναλέος, νυστάζω, ἀρχίζω γὰ κοιμῶμαι) καὶ πρτ. ὕπνωττον, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληρούνται ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὕπνος κατ' ἀναλογίαν τοῦ (πτώξ.) πτώσσω, καθ' δὲ καὶ (λιμδ-) λιμώττω, διειρώττω κλ. Συνών. καὶ περιφρ. Ιδὲ ὕπνωδω σημ.

*[¶]**ποκρέξιμαι** (=διιτιλῶ ὡς μικρὸν παιδίον, σμικρύνω τι διεῖ κολακεῖαν ἢ μετριάζω δι' εὐφώνου ὁνόματος αἰσχρόν τι) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., μόνον δὲνετώς τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ρημ. [ὑποκόρισις], ὑποκόρισμα, [ὑποκορισμός, ὑποκοριστικός].

Σημ. Τὸ δέ εἶναι σάνθ. ἐκ τῆς ὑπὸ καὶ κορίζομαι, ὅπερ ἐκ τοῦ κόρος (=παῖς) θηλ. κόρη. Τὸ δέ σχηματίζεται κατὰ τὰ σις (ιδ-ι-ω=) ιζω ὁθεντεωφ.

“Οθεν θέμι. ἀναλογ. ὑποκοριδ—, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρ.). καὶ τὰ ὁμοιατικά. Παρὰ μτγν. ἀπαντὶ καὶ ὁ ἔνεργ. τυπος ὑποκορίζω. Συνών.: εὐφημῶ, ἐπαινῶ, εὐλογῶ—κατηγορῶ, καταφρονῶ [εὔτελίζω, δυσφημῶ].

***Ὕποκρένοιμαι** (=ὑποκρίνομαι, ἀπκντῶ, ἐξηγῶ, ἐχμηγεύω, παριετάνω τι ὡς ὑποκριτής θεάτρου, προστοιούμαι, μιμούμαι) ἀποθ. μέσ., πρτ. ὑπεκρινόμην, μέσ. μέλ. ὑποκρινοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ὑπεκρινάμην, [παθ. μέλ. ὑποκριθήσομαι καὶ παθ. ἀόρ. ὑπεκριθῆν μτγν.], πρκ. ὑποκέ κρίμαι, ὑπερσ. ὑπεκεκριμην. *Ρημ. [ὑπόκρισις], ὑποκριτής [ἐξ οὗ ὑποκριτικός].

Σημ. Τὸ δ. είναι σύνθ. ἐκ τῆς ὑπὸ καὶ κρίνομαι (ὅρα κρίνω σημ.).

***Ὕποπτεύω** (ἀπτό.=ἔχω ὑποψίας μτβ.=θεωρῶ τινα ὑποπτον), πρτ. ὑπώπτευον, μέλ. ὑποπτεύσω, ἀόρ. ὑπώπτευσα, πρκ. ὑπόπτως ἐσχηκα [καὶ ὑπώπτευκα], ὑπερσ. ὑπόπτως ἐσχήκειν [καὶ ὑπωπτεύκειν]. Παθ. ὑποπτεύομαι (ὑπό τινος=νομίζομαι ὑποπτος), πρτ. ὑποπτεύομην, παθ. ἀόρ. ὑποπτεύθην, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων ἢ συγωνύμων. *Ρημ. [ὑποπτευτής, ὑποπτευτός, ὑποπτευτόν].

Σημ. 1. Τὸ δ. είναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὑποπτος (ὅπερ ὅτε μὲν ἔχει ἔνεργ. σημ.=δ ὑποπτεύων, ὅτε δὲ παθ.=δ ὑποπτεύομενος), ἐξ οὗ καὶ ὑποψία· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Τὸ ὑποπτεύω κυρ.=ὑποβλέπω τι ὡς παρέχον ὑπονοίας καὶ δυσπιστίαν. Ἀντὶ τοῦ ὑποπτεύω λέγεται καὶ : ἐν ὑποψίᾳ ποιοῦμαι τι (μτβ.) καὶ ὑπόπτως ἢ ἀπίστως ἔχω (ἀμτβ.). Ἀντὶ δὲ τοῦ ὑποπτεύομαι καὶ : ὑποπτός είμι (γίγνομαι, καθίσταμαι), ὑπόπτως διάκειμαι τινι, ὑποψία δέστι τινὶ καὶ ὑποψίαν παρέχω τινί.

Σημ. 2. Συνών.: ἀπιστέω-ῶ, ὑπονοέω-ῶ, ὑποτοπέω-ῶ, ὑποτοπεύω [καὶ ὑποτοπίζω], ὑφοριάω-ῶ, εἰκάζω, τοπάζω, τεκμαίρομαι.

***Ὕποτοπέω-ῶ** (=ὑποπτεύω, εἰκάζω), πρτ. ὑπώπτευον [ἢ ὑτέποπουν], μέλ. ὑποπτεύσω [ἢ ὑποτοπήσω], ἀόρ. ὑπετόπησα, πρκ. ὑπόπτως ἐσχηκα [ἢ ὑποτετόπηκα], ὑπερσ. ὑπόπτως ἐσχήκειν [ἢ ὑποτετοπήκειν]. Μέσ. ὑποτοποῦμαι, πρτ. ὑπετοπούμην, [παθ. ἀόρ. ὁς μέσ. ὑπετοπήθην μτγν.]. τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συγων. ἢ περιφρ. *Ρημ. [ὑποτόπημα, ὑποτοπητέον].

Σημ. Τὸ δ. είναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὑπότοπος, ἐξ οὗ καὶ ὑποτοπεύω [καὶ ὑποτοπάζω]: σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Ἐκ τοῦ ἀπλοῦ δὲ τόπος γίγνεται τὸ τοπάζω (=εἰκάζω). Συνών. καὶ περιφρ. Ιδὲ ὑποπτεύω σημ. 1 καὶ 2.

***Ὕπουργέω-ῶ** [τινὶ καὶ τι=ὑπηρετῶ, βοηθῶ] καὶ ἀόρ. ὑποίργησα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ. ὑπουργός είμι τινὶ ἢ τῶν συγων. *Ρημ. [ὑπούργησις], ὑπούργημα, [ὑπουργητέον].

Σημ. Τὸ δ. είναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὑπουργὸς, (ὅπερ ἐκ τῆς ὑπὸ καὶ ἔργον), ἐξ οὗ καὶ ὑπουργία· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς ὁσ σιγμολήπτων : κράτος (κρατέσ-ω =) κρατῶ κλ. κλ. Συνών. Ιδὲ βοηθῶ σημ..

***Ὕστερέω-ῶ** (=1) είμαι ὕστερος, δόπισω 2) βραδύτερον ἔχομαι 3) μτφρ. = ὑπολείπομαι, είμαι κατώτερος, στεροῦμαι), πρτ. ὕστερον, μέλ. ὕστερησω, ἀόρ. ὕστερησα, πρκ. ὕστερηκα, ὑπερσ. ὕστερηκειν. *Ρημ. [ὕστερησις, ὕστερημα, ὕστερητικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὕστερος (ἐξ οὗ ὕστερειδες καὶ ὕστερίζω) κατ' ἀναλογίαν τῶν

εἰς (-ιδι-γ-ω=)-εῖω δόδοντοφ. : ἐλπίς-ἐλπίζω καὶ. καὶ. Τὸ στερεῶ καὶ στερεόω
οὐδὲν ἀλλάλων περὶ τὴν σημ. διαιρέσουσι (ὅτα τυχαννεύω σημ.). Ἀντὶ τοῦ
στερεῶ λέγεται καὶ: στερεός τενος ἀφικνοῦμαι η̄ ἔρχομαι. Συνών. ἐπὶ μὲν
τόπου εἶναι τά: στερεῖω, στερεός εἶμι· ἐπὶ δὲ χρόνου ίδε βραδύνω σημ., ἐπὶ
δὲ μεταφ. σημ. τά: (έν)δεομαι, ενδεῶς ἔχω, χρήζω, ἀπορῶ, στεροῦμαι.

***Μ^ηστερέζω** (=στερῶ), πρτ. στερεῖον, μέλ. στερεῖω, ἀόρ. στερέ-
ρισα, τὰ δ' ἀλλα ἐκ τοῦ στερεῷ η̄ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ στερεοῦς (ὅτα στερεῶ σημ.) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπίς (ἐλ-
πίδι γ-ω=) ἐλπίω. Συνών. ίδε στερεῶ σημ.

***Μ^ηφαίνω**, πρτ. σφαινον, [μέλ. σφανῶ], ἀόρ. σφηνα, [καὶ μτγγ.
σφανα, πρκ. σφαγκα μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. σφαινομαι, [πρτ. σφαινό-
μην, μέλ. σφανθήσομαι], παθ. ἀόρ. σφάνθην, μέσ. ἀόρ. σφηνάμην,
πρκ. σφάσμαι (παθ), διερσ. σφάσμην. Ρήμ. [σφανσις], συνύσφανσις;
σφασμα, σμνος (ἀντὶ τοῦ σφ-μ-νος ως σφασμα θεωρούμενος), σφάντης
(έξ οὐ σφαντικός καὶ 'Υφαντειον (όρος), σφαντός, [σφαντέον].

Σημ. Θέμ. θέρ. (πρβλ. σφή) καὶ (προσλήψει τῶν προσφ. -αν- καὶ -ι-)
σφαν-, καὶ (σφ-αν-ι-=) σφαιν-. Συνών. : πλέκω, (σαρα-, κατα-)σκενάζω, δια-
νοῶ, διανοοῦμαι, ἐφευρίσκω, συντάττω, συγγράφω.

***Μ^ηω** (=βρέχω), μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ παθ. πρκ. -σμένος, πάντα
δὲ τὰλλα ποιητ. καὶ μτγν. [ητοι : πρτ. ινον, μέλ. ινσω, ἀόρ. ινσα, πρκ.
ινσας ἔχω, διερσ. ινσας είχον. Παθ. ινομαι, πρτ. ινόμην, μέσ. μέλ. ως
παθ. ινσομαι, παθ. ἀόρ. ινόθην, πρκ. ινσμαι, διερσ. ινόμην] Ρήμ. [ινσμα],
ιν-ε-τὸς [έξ οὐ ινέτιος καὶ ινετώδης].

Σημ. Θέμ. ιν- (σανοκριτ. σι-). Τὸ ιν λέγεται ἐπὶ θεοῦ=ὅπτω βροχῆν, τὸ
δὲ βρέχω=μουσκεύω, κάμνω τι ὑγρόν. Τὸ ιημ. ιν-ε-τὸς προσέλαβεν ως ἐπέν-
θεμα τὸ ε (πρβλ. [νιφ-ε-τός], τοκ-ε-τός, (μέλει) μελ-έ-τη).

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ ινει λέγεται: ινδατα δ Θεδς ποιεῖ, ινδωρ γίγνεται έξ οὐ-
ρενοῦ (η̄ ιετιν) καὶ ινετός (η̄ ιιμβρος) γίγνεται. Συνών. ίδε βρέχω σημ.

***Μ^ηαιδροῦνω** (=κάμνω λαμπρόν, καθαρίζω· μτφρ.=εὐφρα(νω),
πρτ. ιφαιδρυνον, μέλ. κοσμήσω [καὶ φαιδρυνῶ μτγν.], ἀόρ. ιφαιδροῦνα,
πρκ. κεκόσμηκα, διερσ. ικεκοσμήκειν. Μέσ. [φαιδρύνομαι], μέσ. ἀόρ.
ιφαιδρυνάμην, παθ. ἀόρ. ως μέσ. ιφαιδρούνθην (=ιφαιδρυνα έμαυτόν),
τὰ δ' ἀλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφρ.: φαιδρός γίγνομαι. Ρήμ.
[φαιδρυμα η̄ φαιδρυσμα, φαιδρυντής (έξ οὐ τὸ θηλ. φαιδρύντρια καὶ τὸ
φαιδρυντικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ φαιδρός (όπερ ἐκ τοῦ φαινω), έξ οὐ καὶ Φαιδρος. φαιδρός
της καὶ φαιδρόω (ενγρ. μόνον κατά καθ. ἀόρ. ιφαιδρώθην) σχηματίζεται δὲ
κατ' ἀναλογίαν τοῦ ιν ἀμύνη (ἀμύν-γ-ω=ἀμύν-ν-ω=) ἀμύνω. Ἀντὶ τοῦ
μέσ. φαιδροῦμαι, (οὗ ἀντίθετον τὸ σκυθρωπάξω), γίγνεται ζοῆσις παρ'. Αττ.
τῆς περιφράσεως: φαιδρός γίγνομαι. Συνών. τῆς φαιδρούνω εἶναι. 1) κοσμῶ,
λαμπρόνω, καλλύνω, ἀγάλλω, καθαίρω, σεμνύνω, καλλωπίζω, ὀρατέζω. 2)
ἐπὶ μτφρ. σημ. τά: εὐφραίνω, θέλγω, κηλέω, τέρσω.

***Μ^ηαίνω** (=φέγγω, φνερώνω, δηλοποιῶ, κάμνω τι γνωστόν, κοι-

νῶς ἐξηγῷ, καταγγέλλω), πρτ. ἔφαινον, μέλ φανῶ, ἀόρ. ἔφηνα, πρκ. πέφαγκα, ὑπερσ. -έπεφάγκειν. Μέσ. καὶ παθ. φαίνομαι, πρτ. ἔφαινόμην, μέσ. μέλ. φανοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἔφηνάμην, παθ. μέλ. β' ως μέσ. φανήσομαι, παθ. ἀόρ. ως μέσ. ἔφάνηην καὶ α' ως παθ. ἔφάνηην (=ἡλέγ-θην, ἀπεδείχθην), πρκ. ἐνεργ. β' ως μέσ. πέφηνα καὶ παθ. πέφασμαι, ὑπερσ. ἐνεργ. β' ως μέσ. ἔπεφήνειν, καὶ παθ. ἔπεφάσμην. Ρημ. φάσις, φάσμα, φανός (ἐξ οὗ φανερός καὶ φανάριον), [φανή], ὑπερ-ή-φανος, ἀπιφανῆς, κατα(περι)φανῆς, προ(ύπερ)φανῆς, συκοφάντης, [ἄφαντος, περίφαντος] καὶ.

Σημ. 1. Θέμ. φαν-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσ. -j : (φαν-j-w=) φαίνω. Τὸ δὲ ἀπαντᾶ καὶ συνθ. μετά τῶν προθέσεων : ἀπό, ἀνά, διά, ἐκ, κατά, πρός, πρό, ὑπό. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. περιφράστ. ἔκφέρεται : ἀποφαίνω ἔμαυτόν. 'Ο παθ. πρκ. πέφασμαι ἀπαντᾶ μόνον ἐν τοῖς ἔξης τύποις : πέφανται (γ' ἔνικ.), πέφασμένοι εἰσὶ (γ' πληθ. τῆς ὄριστ.). πεφάνθαι (ἀπαρέμπ.) καὶ πεφασμένος (μετογή).

Σημ. 2. Συνών. δείκνυμι ἢ δεικνύω, καταμηνύω, διασαφῶ, ἀναπτύσσω, δηλώω ἢ δῆλον ποιῶ. Τῷ δὲ φαίνομαι τά : ἀνατέλλω, ἀνίσχω, νομίζομαι.

[**εἴπάσκω**] (=φημί, λέγω· ἔξαιρ.=καταφάσκω, βεδαιώνω τι μὲ τὸν λόγον μου, ἔτι δὲ στοχάζομαι, νομίζω) ([ἡ ὄριστ. ποιητ.]-) ὅποι. φάσκω· εὑκτ., φάσκοιμι· [προστ. ποιητ.]-) ἀπαρ. φάσκειν καὶ μτχ. φάσκων), πρτ. ἔφασκον, οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ φημί. ἢ τῶν συνών. Ρημ. φάσις, ἀπόφασις, κατάφασις.

Σημ. Θέμ. φα-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -σκ-:) φα-σκ-. 'Η παρὰ ποιηταῖς εὐχρ. ὄριστ. καὶ προστ. ἀναπληροῦνται παρὰ τοῖς Αττ. ὑπὸ τοῦ φημί. Τὸ καταφάσκω (=δμολογῶ, συμφωνῶ) καὶ τὸ ἀντίθετον ἀποφάσκω (=ἀρνοῦμαι) εἶναι μεταγενέστερα. Συνών. ἵδε φημὶ σημ. 3.

[**φεέδωρας**] (=λυκοῦμαι ήταν δικανῆσω, φειδωλεύομαι, οίχονομά, μεταχειρίζομαι τι με μεγάλην μετριότητα) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ.: πρτ. ἔφειδόμην, μέσ. μέλ. φείσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔφεισάμην, πρκ. φειδωλός· γέγονα [ἡ πέφεισμαι], ὑπερσ. φειδωλός; ἔγεγόνειν [ἡ ἐπεφείσμηγ]. Ρημ. φειδώ, φειδωλός (ἐξ οὗ φειδωλία), ἀφειδής, φειστέον.

Σημ. Θέμ. φειδ-. Ἀγτὶ τοῦ φειδομαι λέγεται καὶ : φειδωλός εἰμι (παθ. δὲ φειδὼ γίγνεται), φειδὼ πεισμά, φειδὼ ἔχω ἢ λαμβάνω. Συνών. : ταμεινόμαι, σφέζω, ἀπέζομαι, ἀφίημι, ἀποθία) φεύγω. Ἀντιθ. ἀφειδέω-ω.

[**φενακέω**] (=κπατῶ, ἔξαπατῶ), πρτ. ἔφενάπιζον, μέλ. φενακιῶ, ἀόρ. ἔφενάκισα, πρκ. πεφενάκικα. ὑπερσ. ἔπεφενακίκειν. Παθ. φενακίζομαι, πρτ. ἔφενακιζόμην, παθ. μέλ. φενακισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἔφενακίσθηην, πρκ. πεφενάκισμαι, ὑπερσ. ἔπεφενακίσμην. Ρημ. [φενάκισις, φενάκισμα, φενακισμός, φενακιστής (ἐξ οὗ φενακιστικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ φενάκη (=πρόσθετος κόμη) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (ιδ-j-w=) -έω ὁδοντοφων. (πορβλ ἐλπίζω) ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν φενακίδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ὄρη. Τὸ μέσ. ἔκφέρεται ἀναλελ. : φενακίζω ἔμαυτόν. Συνών. : ἔξαπατῶ [**Φενακίζειν** Αττικοί, ἔξαπατῶν "Ελληνες" (Μοτριζ)], παρακρούμαι, φεύδομαι.

Φέρω (=παράγω, φορῶ, ἔχω τι ἐπάνω μου, βαστάζω, ὑποφέρω) πρτ. ἔφερον, μέλ. οἶσω, ἀόρ. α' ἥνεγκα (ὑποτ. ἐνέγκω· εὔκτ. ἐνέγκαιμι· προστ [β' πρόσ. ἕνεγκον μτγν., ἀναπληρ. δ' ἐκ τοῦ β' ἀορίστ.] ἕνεγκε (τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ α' ἀορ.) ἕνεγκάτω κλ.: ἀπαρέμφ. καὶ μτχ. [ἐνέγκαι, ἐνέγκας μτγν., ἀναπληρ. δ' ἐκ τοῦ β' ἀορ.] ἕνεγκεῖν, ἐνέγκων) ἀόρ. β' -ἥνεγκον (μόνον σύνθ. καὶ κατὰ α' ἐνικ. πρόσωπ., τὰ δ' ἄλλα πρόσωπα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ α' ἀορ.: ὑποτ. ἐνέγκω· εὔκτ. ἐνέγκομι· προστ. ἐνέγκε, ἐνέγκάτω (μόνον) ἀπαρ. ἕνεγκεῖν· μτχ. ἐνέγκων), πρκ. ἐνήγοχα, ὑπερσ. ἐνηγκόχειν. Μέσ. καὶ παθ. φέρομαι, πρτ. ἔφερόμην, μέσ. μέλ. καὶ ως παθ. οἴσομαι, μέσ. ἀόρ. α' ἥνεγκάμην [καὶ β' ποιητ. ἥνεγκόμην], παθ. μέλ. οἰσθήσομαι καὶ -ένεγκθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ως μέσ. ἥνεγκθην, πρκ. ἐνήγεμαι, ὑπερσ. -ένηγέμην. Ρημ. φόρος, φορά, φερνὴ (=προΐξ), φόρτος, φόρημα, [φορμός], φέρει τρον, φαρέτρα, [φορεὺς ἔξ οὐ] (φορεῖον), [ἱερεῖς, προένεις, ἐπένεις], δι τηνεῆς, [ποδ-ηγεκής, κεντρ-ηγεκής], [οἰλμος], εἰστόν, οἰστέον.

Σημ. 1. Τὸ δέ εἰναι ἐλλειπτικόν (ὅπα εἰσαγ. § 17), ἔχει δὲ θέμ. 1) φερ-2) οἰ- καὶ 3) ἐτεκ-. Τὸ δέ ἀπαντῷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: ἀνά, ἀπό, διά, εἰς, ἐκ, κατά, μετά, πρός, πρό, περί, σύν. Τὰ σύνθετα διαφέρει (μοι κλ.= μὲ μέλει) κλ. καὶ συμφέρει εἰναι ἀπρόσωπα.

Σημ. 2. 'Ο ἐνερ. ἀόρ. α' δὲν ἀπαντῷ κατ' ἀπαρέμφ. καὶ μτχ. δὲ ἐνεργ. ἀόρ. β' ἐν τῇ δριστικῇ ἀπαντῷ μόνον σύνθετος καὶ κατά α' ἐνικ. πρόσωπον. 'Ο μέσ. ἀόρ. α' δὲν ἀπαντῷ κατὰ προστ., λαμβάνει δὲ ως καὶ δὲ ἐνεργ. ἀόρ. α' καὶ β' ἀττικ. ἀναδιλασιασμόν: (θέμα ἐνεκ- = ἐν- = ἐγκ-): ἥν-εγκ-ά-μην, ἥν-έγκ-ωμαι κλ. ἥν-εγκ-α, ἥν-εγκ-ον, ἥν-έγκ-ο κλ. καὶ τέλος σχηματίζονται ἀνευ χρονικοῦ καρακτ. σ' πρβλ. εἴπα, ἔχει (χέω), ηδρα (ενδίσκω). 'Εν τῷ ἐνεργ. πρκ. καὶ ὑπερσ. τρέπεται τὸ θέμ. φωνήν ε εἰς ο, πρβλ. καὶ πέτρομφα, κέκλοφα, ἕστροφα, τέτροφα κλ. Οἱ συντελικοὶ χρόνοι γενικῶς λαμβάνουσι τὸν Ἀττικ. ἀναδιλασιασμόν.

Σημ. 3. Συνών. τῷ φέρω εἰναι τὸ ἄγω (ἐνίστε ὅμιος καὶ διαφέρουσι, δι ότι τὸ μὲν φέρω τινά = βαστάζω τινὰ ἐπὶ τῶν γειρῶν ἢ ἐπὶ τῶν ὕμιν, τὸ δὲ ἄγω τινά = κάμψω τινὰ νι. ἔρχηται, δόῃγῶ· τὸ δὲ ἄγω καὶ φέρω = λεηλατῶ, ἀρπάζω, αἰχμιαλωτίζω) καὶ κομίζω.

Φεύγω, πρτ. ἔφευγον, μέσ. μέλ. ως ἐνεργ. φεύξομαι καὶ Δωρικ. φευξόμαι, ἀόρ. β' ἔφυγον, πρκ. πέφευγα, ὑπερσ. ἐπεφεύγειν. Ρημ. φυγή, φυγάς (ἔξ ου φυγαδεύω), κατάφευξις, ἀφυκτος, φευκτός, φευκτέος, φευκτέον.

Σημ. 1. Θέμ. ισχ. φευγ- καὶ ἀσθ. φυγ-. Τὸ δέ ἀπαντῷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ.: ἀπό, ἀνά, διά, ἐκ, κατά, ὑπό. Τὸ ἀποφεύγω θάνατον οὐδὲν διαφέρει τοῦ ἐκφεύγω ἢ διαφεύγω θάνατον. 'Ο ἐνεστ. φεύγω ἔχει ἐνίστε σημ. πρκ. δρι εἰσαγ. § 18). 'Ο πρκ. πέφευγα δὲν δασύνει τὸν καρακτῆρα, ἔχει δὲ ἐν τῷ εὔκτ. καὶ Ἀττ. τύπον ἐκπεφευγοίν.

Σημ. 2. 'Αντι τοῦ φευγού λέγεται καὶ : φυγήν ποιοῦμαι, εἰς φυγὴν καθισταμαι καὶ εἰς φυγὴν τρέπομαι μτβ. δέ: ἀναγκάζω (ἢ ποιῶ) τινὰ φεύγειν καὶ εἰς φυγὴν καθίστημι τινά καὶ. δέ: φυγὴ (κατάφευξις) γίγνεται ἢ καθισταται καὶ φυγὴ ἐστιν ὑπὸ τινος. Συνών. ἀπέρχομαι, ἀποδιδράσω. 'Αντι. φέρω, ὑπομένω, διώκω.

Σημ. 3. 'Επὶ δικαιοτικῆς ἐννοίας τὸ φεύγω (=κατηγοροῦμαι) εἰναι παθητ. τοῦ διώκω (=κατηγορῶ), ὁ φεύγων (παθ.) = ἡ κατηγορούμενος καὶ διώκων

(ένεργ.) = δικήγορος (όρα διώκω σημ.). τὰ δὲ σύνθ. ἀποφεύγω ή ἐκφεύγω δίκην (= ἀδροῖμαι) εἶναι ἀντίθετα τῷ ἀλίσκομαι (= καταδιάζομαι).

Ἔπηχε. (= διισχυρίζομαι ή παρεδέχομαι, λέγω), πρτ. ἔφηγ, μέλ. φῆσω καὶ λέξω η ἐρῶ, ἀόρ. ἔφησα καὶ ἔλεξα η εἰπον η ἔφηγ, πρκ. εἴρημα, διερσ. εἰρήκειν. Μέσ. ἔνεστ. φάμενος καὶ πρκ. παθ. προστ. πεφάσθω (= ἔστω εἰρημένον), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ρημ. φάσις, φήμη (έξ ού φημίζω), φωνή, προφήτης (έξ ού τὸ θηλ. προφῆτις καὶ τὸ προφητεύω), [φατός (έξ ού ἀφατος)], φατέος, φατέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἀσθ. φῆ- καὶ ίσχ. φη-. Τὸ δὲ ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσ.: ἀπό, σύν, ἀντὶ καὶ κατά, ὅτε καὶ ἀναβιβάζει τὸν τόνον ἐν τῷ ἔνεστ. τῆς δριστ. καὶ τῆς προστικτικῆς, πλὴν τοῦ β' ἔνικ προσ. τῆς δριστ. Ἡ μτχ. τοῦ ἔνεστ. φάσ, φᾶσα, φάν ποιητ. καὶ μτγν. οὐσια ἀναπληροῦται ἐκ τοῦ φάσκω. Πάντες οἱ τύποι τῆς δριστ. τοῦ ἔνεστ. ἐγκλίνονται πλὴν τοῦ β' ἔνικ προσώπου φῆς. Τὸ φημὶ ὡς καὶ τά : εἰμι· οἴδα καὶ εἰμι ἐν τῷ β' ἔγκι. προσ. προσλαμβάνοντοι τὴν κατάληξιν· θα (όρα οἴδα σημ. 1).

Σημ. 2. Τὸ φημὶ ἐπὶ μὲν τῆς σημ. τοῦ δισχαρδίζομαι, παραδέχομαι ἔχει μέλ. φῆσω καὶ ἀόρ. ἔφησα, ἐπὶ δὲ τῆς τοῦ λέγω ἔχει μέλ. ἐρῶ η λέξω καὶ ἀόρ. ἔλεξα η εἰπον η ἔφηγ.

Σημ. 3. Συνών. τῷ φημὶ εἶναι τὸ δύοις σχηματιζόμενον ημι [οὗτινος παρο]. Αττ. πεζ. εῦχο. εἶναι μόνον τὸ ἔνικ. α' καὶ γ' πρόσ. τοῦ πρτ. ἐν ταῖς φράσεσιν «ἡν δ' ἔγώ» (= ἔφην δ' ἔγώ), «ἡ δ' δε» (= ἔφη δ' ἔκεινος). «ἡ δ' θ» (= ἔφη δ' ἔκεινη)], λέγω, ἀγορεύω, δημηγορῶ, διηγοῦμαι, φράζω, διαλέγομαι, φθέγγομαι, λαλῶ, παρρησιάζομαι, φωνῶ. Ἀντιθ. ἀπόφημι, ἀρνοῦμαι.

Ἔπιθάνω, πρτ. ἔφθανον, μέσ. μέλ. ως ἔνεργ. φθήσομαι καὶ σπν. φθάσω, ἀόρ. α' ἔφθάσα καὶ β' ἔφθηγ (ὑποτ. φθῶ· [εὐκτ. φθαίην]· πρστ. ἐλλείπει· ἀπαρεμ. φθῆναι· [μτχ. φθάς]), πρκ. ἀφίγμαι, [καὶ μτγν. ἔφθακα], διερσ. ἀφίγμην [καὶ μτγν. ἔφθακειν]. Ρημ. [ἀφθαστος].

Σημ. Θέμ. ίσχ. φθᾶ- καὶ ὀσθ. φθᾶ-. έξ ού (προσλήψει τοῦ προσφ. ν:) φθᾶ-. Εν τῷ ἀορ. ἔφθᾶ-σ-α τὸ θέμ. φωνήν α τηρεῖται βραχὺ κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνηνετολήκτιων ὄημάτων, δῶν δ ἀρχικὸς χαρακτήρ ητο σ' οίον (ἔγελασ-α=) ἐγέλασ-α κλ. Τὸ φθάνω συντάσσεται μετὰ κατηγορηματικῆς μτχ., ὅτε τὸ μὲν ζ. ἐρμηνεύεται πρὸ δλίγον, η δὲ μτχ. μεταβάλλεται εἰς ζῆμα ἔχον τὸν χρόνον, τὸν ἀριθ. καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ ζῆματος οίον ἔφθηγ εἰπὼν = πρὸ δλίγον εἰπον (όρα λανθάνω σημ. 2). Συνών.: ἀφινευοῦμαι, γίγνομαι, ἔρχομαι, παραγίνομαι, καθήκω, διήκω· ἀρκετ, ἔξαρκετ, ἀποκετ.

Ἔπιθέγγομαι (συνγένεστατα ἐπὶ ἀνθρώπων, ἄλλα καὶ ἐπὶ χρεμετι- σμοῦ ἵππου καὶ ἐπὶ ηχοῦ ὥργάνων= ἔκβάλλω φωνήν, φωνάζω, λαλῶ) ἀπο. μέσ. μετ' ἔνεργ. διαθ. πρτ. ἔφθεγγόμην, μέσ. μέλ. φθέγξομαι, μέσ. ἀόρ. ἔφθεγξάμην, πρκ. ἔφθεγμαι, διερσ. ἔφθεγμην. Ρημ. [φθέγξις], φθέγμα, ἀπόφθεγμα (1), φθόγγος, [φθογγή, φθεγκτός] ἀφθεγκτος.

Σημ. Θέμ. φθεγ-, έξ ού (προσλήψει τοῦ προσφ.:-j-: φθεγ-j-) φθεγγ-. Συνών. ίδε φημὶ σημ. 3. Ἀντιθ.: σιγῶ, σιωπῶ, ἀφωνός εἰμι.

Ἔπιθείρω (= καταστρέψω, ἀφανίζω), πρτ. ἔφθειρον, μέλ. φθερῶ, ἀόρ. ἔφθειρα, πρκ. ἔφθαρκα [καὶ ποιητ. ἔφθορα], διερσ. ἔφθαρκεν.

(1) Ἀπόφθεγμα καλεῖται κυρίως λόγος μάντεως η σοφοῦ ἐνθαῦτος ἐκφρά- ξιν ἐν ἀκρα συντεμίᾳ μεγάλην καὶ κοινωφελῆ ἀλήθειαν.

Παθ. φιθείομαι, πρτ. ἐφθειρόμην, μέσ. μέλ. ώς παθ. φιθεροῦμαι, παθ. μέλ. -φιθαρήσομαι, παθ. ἀρ. ἐφθάρην, πρκ. ἐφθάρμαι (-σαι, -ται κλ., γ' πλ. ἐφθάραται), διπερσ. ἐφθάρμην (-σο, -το κλ., γ' πλ. ἐφθάρατο). Ρημ. φιθορά, διαφιθορά, φιθόρος, [φιθάρμα, φιθορεύς], διαφιθορεύς, [φιθεὶρ (δ'), φιθαρτός, (ἐξ οὗ φιθαρτικός καὶ ἀφθαρτος [ἐξ οὗ ἀφθαρτία] καὶ ἀ(εν)διάφιθαρτος)].

Σημ. 1. Θέμ. φιθερ-, ἔξ οὗ κατά τροτήν μὲν φιθορ-, κατί συγκοτήν δὲ καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α : φιθρ-, φιθαρ- καὶ κιτά πρόστιρψιν τοῦ προοφ. j- (φιθερ- j- = φιθερρ- =) φιθειρ-. Ὁμεν θέμ. τοῦ φιθείρω εἶναι τά: φιθερ-, φιθορ-, φιθαρ- καὶ φιθειρ-. Τὸ δ. ἀπαντή καὶ σύνθ. μετά τῶν προθέσ.: διά, κατά, συνδια-, προδια-. Τὸ παθ. συνιθέμενον μετά τῆς περὶ εἶναι ἀποθ.: περιφιθεί-ομαι (= περιφέρομαι ἐλειποῦς πρὸς φιθοράν ἐμαντοῦ ἢ ἄλλων), ἀπαντή δὲ μόνον κατ' ἐνεστῶτα. Ἀντὶ τοῦ φιθείρω λέγεται καὶ: φιθοράν ἀπεργάζομαι, φιθε-ρούς ἐμποιῶ. ἄγτι δὲ τοῦ παθ. φιθείρομαι καὶ : φιθίνω, φιθορά ἐστι καὶ φιθε-ρος (ἢ φιθορά) γίγνεται. Τὸ μέσ. ἐκπέρεται ἀναλελυμένως: διαφιθείρω ἐμαντόν.

Σημ. 2. Συνών.: ἀλλοιω, ἀπόλλυμι, φιθίνω, ἀποβάλλω, ἀφανίζω (ἰδὲ καὶ δλλυμι σημ. 3).

φιθίγω (ἀμτδ. κατὰ παθ. καὶ μέσ. διαθ.=μαραίνομαι, χάνομαι, φιθείρομαι: ἐπὶ δὲ χρόνου=λίγω καὶ μτθ.=μαραίνω, φιθέρω, κατατρώ-γω), πρτ. ἐφθίνων, [μέλ. φιθινήσω ἡ φιθίσω, ἀρ. ἐφθίνησα ἡ ἐφθίσα, πρκ. ἐφθικα ἡ ἐφθινηκα. Μέσ. μέλ. ώς παθ. φιθίσομαι], μέσ. ἀρ. β' ἐφθίμην (κατὰ μτχ. μόγον φιθίμενος), [παθ. ἀρ. ἐφθίθην, πρκ. ἐφθιμαι, διπερσ. ἐφθιμηγ]. Ρημ. φιθίσις, [φιθιγκας (νόσος), φιθόη, φιθιτός, ἀφθιτος].

Σημ. Θέμ. φιθ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ν-) φιθίν. Συνών. τῷ μὲν ἀμτβ. φιθίνω, εἶναι τά: τήκομαι, ἀπόλλυμαι, φιθείρομαι, διαλύ-μαι καὶ (ἐπὶ χρόνου) λίγω: τῷ δὲ μτβ. τά: τήκω, φιθείρω, ἀσθενώ, μαραίνω, ξηραίνω. Ἀντίθ.: ανδράνομαι.

φιθονέω - ω, πρτ. ἐφθόνον, μέλ. φιθονήσω, ἀρ. ἐφθόνησα, πρκ. φιθόνον ἔσχητα (ἢ φιθόνω κέχρημαι), διπερσ. φιθόνον ἔσχηκεν (ἢ φιθόνῳ ἔκεχρημην). Παθ. φιθονοῦμαι, πρτ. ἐφθονούμιτην, μέσ. μέλ. ώς παθ. φιθο-νήσομαι, παθ. μέλ. φιθονηθήσομαι, παθ. ἀρ. ἐφθονηθήην, πρκ. φιθό-νος γέγονε (περὶ με, σε, αὐτὸν κλ.) [ἢ μτγν. ἐφθόνημαι], διπερσ. φιθό-νος γίγεγόνει (περὶ με, σε, αὐτὸν κλ.). Ρημ. [φιθόνησις, φιθονητός (ἐξ οὗ φιθο-νητικός), φιθονητέος].

Σημ. Ἐκ τοῦ φιθόνος (ἐξ οὗ καὶ φιθονερδός) καὶ ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατερ-ω=) κρατῶ. Ἀντὶ τοῦ φιθονῶ λέγεται καὶ φιθόνον ἔχω, φιθό-νω γράμμαι, βασκαίνω, ἐποφθαλμιάω. Ἀντὶ δὲ τοῦ φιθονοῦμαι καὶ: φιθόνος γίγνεται περὶ με, (σε, αὐτόν), φιθόνος ἔγγιγνεται μοι (σοὶ, αὐτῷ κλ.): ώς μτβ. δέ: φιθόνον ἐμποιῶ τινι.

φιλέω - ω (= ἔγαπω, φιλικῶς ὑποδέχομαι, ἀσπάζομαι, ἐπιδοκι-μάζω, ἔχω συνήθειαν), πρτ. ἐφίλουν, μέλ. φιλήσω, ἀρ. ἐφίλησα, πρκ. πεφίλητα, διπερσ. ἐπεφίληκεν. Παθ. φιλοῦμαι, πρτ. ἐφιλούμην, μέσ. μέλ. ώς παθ. φιλήσομαι, [παθ. μέλ. φιληθήσομαι μτγν.], παθ. ἀρ. ἐ-φιληθήην, πρκ. πεφίλημαι, διπερσ. ἐπεφίλημην. Ρημ. [φιλησις], φίλημα, Φιλημιων, [φιλητής (ἐξ οὗ φιλητικός)], φιλήτωρ, φιλητρογ, φιλη-τός, φιλητέος], Φιλητᾶς.

Σημ. Ἐκ τοῦ φίλος κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς -ος σιγμολήκτων παραγόμενων όγματων : ἄνθος (ἀνθέσ-ω=) ἀνθῶ, κράτος (κρατέσ-ω=) κρατῶ κλ. Τὸ δὲ οὐκαντὶ καὶ σύνδ. μετὰ τῶν προθέσεων : ἀντί, κατά, ὑπέρ. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλευμένω : φιλῶ ἔμαντον. Συνών. : ἀγαπῶ, ἀσπάζομαι, στέργω, εὐνοῦμαι (οἰκεῖως) διάκειμαι τιν. Ἀντίθ.: μισῶ, [ἐχθρίζω].

ΦΙΛΟΤΙΜΕΩΜΑΣ-ΘΥΜΑΣ (=εἰμαι φιλότιμος) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ.: πρτ. ἐφιλοτιμούμην, μέσ. μέλ. φιλοτιμήσομαι, παθ. μέλ. φιλοτιμηθήσομαι, παθ. ἀδρ. ώς μέσ. ἐφιλοτιμήθην, μέσ. μέλ. ἐφιλοτιμησμήνη, πρκ. πεφιλοτίμημαι, ὑπερσ. ἐπεφιλοτιμήμην. Ρημ. [φιλοτιμησις, φιλοτίμημα, φιλοτιμητέον].

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ φιλότιμος (ὅπερ ἐκ τοῦ φίλος καὶ τιμῆ), οὐδὲ καὶ φιλοτιμία· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς -ος σιγμολήκτων παραγόμενων όγμάτων : ἄνθος (ἀνθέσ-ω=) ἀνθῶ, κράτος (κρατέσ-ω=) κρατῶ κλ. κλ. Ἀντὶ τοῦ φιλοτιμοῦμαι λέγεται καὶ : φιλότιμος εἰμι, φιλοτίμως ἔχω ἢ διάκειμαι, μεστός εἰμι φιλοτιμίας καὶ μτβ. φιλοτιμίαν ἔμβάλλω.

ΦΙΛΟΦΡΟΝΕΩΡΧΟΣ-ΘΥΜΑΣ (=φέρωμαι φιλοφρόνως) ἀποθ. μέσ. πρτ. ἐφιλοφρονούμην, μέσ. μέλ. φιλοφρονήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐφιλοφρονησμήνην, παθ. ἀδρ. ώς μέσ. ἐφιλοφρονήθην, πρκ. φιλόφρων γέγονα, ὑπερσ. φιλόφρων ἐγεγόνειν. Ρημ. [φιλοφρόνησις], φιλοφρόνημα, [φιλοφρονητικός, φιλοφρονητέον].

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ φιλόφρων (ὅπερ ἐκ τοῦ φίλος καὶ φεή), οὐδὲ καὶ φιλοφρόνηγ· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς -ος σιγμολήκτων παραγόμενων όγμάτων : κράτος (κρατέσ-ω) κρατῶ, τέλος (τελέσ-ω) τελῶ κλ. κλ. ὅρα φιλῶ σημ. Τὸ ἐνεργ. φιλοφρονῶ μτγν. Ἀντὶ τοῦ φιλοφρονοῦμαι λέγεται καὶ : προσαγορεύω, φιλόφρων εἰμί, φιλόφρονως ἔχω καὶ φιλοφρονήσην ἐνδείκνυμαι.

ΦΙΛΟΨΥΧΕΩΣ (=εἰμαι φιλόψυχος, ἀγαπῶ τὴν ζωήν), πρτ. ἐφιλοψύχουν, μέλ. φιλοψυχήσω, ἀδρ. ἐφιλοψύχησα, πρκ. φιλοψυχία ἔσχητος (με, σε, αὐτὸν κλ.), ὑπερσ. φιλοψυχία ἔσχηκει (με, σε κλ.). Ρημ. φιλοψυχητέον.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ φιλόψυχος, ἔξ οὖ καὶ φιλοψυχία· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς -ος σιγμολήκτων παραγόμενων όγμάτων ἄνθος (ἀνθέσ-ω) ἀνθῶ, κρίτος (κρατέσ-ω) κρατῶ, τέλος (τελέσ-ω) τελῶ κλ. κλ. (ὅρα φιλῶ σημ.). Ἀντὶ τοῦ φιλοψυχῶ λέγεται καὶ φιλοψυχία ἔχει με.

ΦΙΛΕΓΩ (μτβ.=καίω, πυρπολῶ, κατακαίω τι ἀμτδ.=καίει, φλογίζεται τι, λάμπει) παρ' Ἀττ. πεζ. ἀπαντὶ δ ἀδρ. -ἔφλεξα. Παθ. φλέγομαι, πρτ. ἐφλεγόμην, καὶ παθ. ἀδρ. -ἔφλέχθην, πάντα δὲ τὰλλα δύματά δέ ἐκφρερόμενα εἶγαι μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν συνανθέμων. Ρημ. [φλέξις], φλόδη (ἔξ οὗ φλόγιος), φλέγμα (ἔξ οὗ φλεγματίδης, φλεγματώδης, φλεγματικός, φλεγμαίνω (οὗ μόνον ὁ ἐνεστ.) καὶ γλεγμονή), [ἄφλεξτος], εὔφλεκτος.

Σημ. Θέμ. φιλεγ. Παρατηματισμὸς τοῦ φιλέγω εἶναι τὸ πειτητ. φιλεγέθω = καίω, κατακαίω τι (μόνον δ ἐνεστώς). Συνών. : καίω, πέμπερημι, αἴθω, πυρπολῶ. λάμπω, μαρμαρῶ.

ΦΙΛΟΧΡΕΩΣ (=λέγω φιλοχρίας, μαρίσας), πρτ. ἐφιλοχρούν καὶ ΦΙΛΟΧΡΗΣΤΟΣ. Φ. ΡΩΣΙΚΗ—ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΩΝ. ΡΗΜΑΤΩΝ

μέλ. φλυαρήσω, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων η συνωνύμων. Ρημ. [φλυάρημα].

Σημ. Ἐπ τοῦ φλύαρου (ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. φλύω=ὑπερχυλίζω, ἀναβρύω καὶ μτρό. =φλυαρῶ), ἔξ οὐ καὶ φλυαρία σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς -ος συγμολήκτων παραγομένων ὅμιλάτων : κρότος (κρατέσ-ω) κρατῶ, τέλος (τελέσ-ω) τελῶ κλ. κλ. (πρβλ. καὶ πλήσ σημ.). Ἀντὶ τοῦ φλυαρῶ λέγεται καὶ : φλυαρία ἔχει με, φλυαρίας μεταχειρίζομαι καὶ εἰς φλυαρίαν ἔμπιπτω. Συνών. : λαλῶ, ἀδολεσχῶ, ληρέω-ῶ, [φληγαφέω (ἀω)].

Φρονέω-ῶ (=προξενῶ, ἐμβάλλω φόρον εἰς τινα· ἔξαιρ.=τρέπω τινὰ εἰς φυγήν, κάμνω τινὰ νὰ φύγῃ διὰ φόρου), πρτ. ἐφόβουν, μέλ. φυβήσω, ἀόρ. ἐφόβησα, πρκ. φόβον ἐμπεποίηκά (τινι), διπερσ. φόβον ἐνεπεκοιήκειν. Μέσ. φοβοῦμαι, πρτ. ἐφοβούμην, μέσ. μέλ. φοβήσομαι, [παθ. μέλ. φοβηθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐφεβησθήμην μτρν.], παθ. ἀόρ. ως μέσ. ἐφοβήθην, πρκ. πεφόβημαι, διπερσ. ἐπεφοβήμην. Ρημ. [ἐκφό-θησις, φόρημα, φοβητής (ἔξ οὗ φοβητικός)], φόβητρον, [φοβητός], φοβητέος.

Σημ. 1. Ἐπ τοῦ φόβου (ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. φέβομαι=φεύγω ἐκ φόβου), ἔξ οὗ καὶ φοβερός σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=) κρατῶ κλ. Τὸ δ. ἀπαγτῆ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθετών : ἐκ, κατά, σύν καὶ ὑπέρ. Ἀντὶ τοῦ φοβῶ λέγεται καὶ : φόβον ἐμποιῶ (ἢ ἐπιβάλλω) τινὶ καὶ φόβον παρέχω (ἢ ἐμβάλλω) τινὶ, εἰς φόβον καθίστημι τινὰ. Ἀντὶ δὲ τοῦ μέσ. φοβοῦ μαι καὶ : καθίσταμαι εἰς φόβον, διὰ φόβον εἰμὶ καὶ παθ. φόβος ἐμπίπτει τινὶ. Συνών. τῷ φοβοῦμαι είναι τά : δέδοικα, δεδίττ(οσ)ομαι, δρεγωδέω-ῶ, δικνέω-ῶ, τρέω, εἰς φόβον καθίσταμαι. Ἀντίθ. δὲ τά : τολμῶ, θαρρῶ.

Σημ. 2. Τὸ φοβοῦμαι ἐκ φύσεως παθητικὸν ὄν, κατὰ τὴν σύνταξιν ἀνήκει εἰς τὰ μέσα, ἢ δ' ἐπιφερομένη αἴτιατικὴ δὲν σημαίνει τὸ δεχόμενον τὴν ἐνέργειαν ἀντικείμενον, ὡς εἰς τὰ μτρ., ἀλλὰ τὸ εἰς τὸ ὑποκείμενον ποιοῦν τὴν ἐνέργειαν αἴτιον, ἥτοι τὸ πρόσωπον ἢ τὸ πρᾶγμα τὸ ἐμποιοῦν τὸν φόβον εἰς τὸ ὑποκείμενον.

Φροτάω-ῶ (=συγνάζω, πηγαλνω καὶ ἔρχομαι ἀδιακόπως, ἐπισκέπτομαι), πρτ. ἐφοίτων, μέλ. φοιτήσω, ἀόρ. ἐφοίτησα, πρκ. πεφοίτημα, διπερσ. ἐπεφοιτήκειν. Ρημ. φοίτησις, φοιτητής, φοιτητέον.

Σημ. Ἐπ τοῦ ποιητ. φοῖτος (=σύγκασμα) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -αο τῶν παραγομένων ἐκ πρωτοκλίτων εἰς -α ἢ -η : τόλμα (-η), -τολμάω κλ., καθ' δ καὶ γύος- γράω, (ἀριστον-) ἀριστάω κλ. Συνών. καὶ περιφρόσεις: θαμίζω, [συγνάζω], συγχέως εἰμι, συγχῶς ἔρχομαι.

Φρονεύω, πρτ. ἐφόρνευον, μέλ. φόνον ἔξεργάσομαι ἢ φονεὺς ἔσπομαι, ἀόρ. ἐφόρνευσα, πρκ. φόνον ἔξεργασμαι ἢ φονεὺς γέγονα, διπερσ. φόνον ἔξεργάσμην ἢ φονεὺς ἐγεγόνειν. Παθ. φονεύομαι καὶ παθ. ἀόρ. ἐφονεύθην, [πρκ. πεφόνευμαι], τὰ δ' ἄλλα περιφραστ. ἢ ἐκ τοῦ θνήσκω. Ρημ. [φόνευμα, φονευτής (ἔξ οὗ φονευτήριον καὶ φονευτικός)].

Σημ. Ἐπ τοῦ φονεύς (ὅπερ ἐκ τοῦ φόνος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύος. Ἀντὶ τοῦ φονεύω λέγεται καὶ : φόνον ἔξεργάζομαι καὶ φονεύς εἰμὶ τινος. Παθ. δέ : φόνος πράττεται, φόνος γίγνεται καὶ θυγάτης ὑπό τινος. Συνών. τῷ φονεύῳ είναι τά : ἀποκτείνω, ἀταυρῶ, διαφθείρω, διεργάζομαι, διαχεῶμαι, καίνω, θανατάω-ῶ, σφάττω.

Φροέω-ῶ (=φέρω, φορῶ), πρτ. ἐφόρουν, μέλ. φορήσω [καὶ]

μτγν. φορέσω], ἀόρ. ἐφόρησα, πρκ. -πεφόρημα, ὑπερσ. ἐπεφορήμειν. Παθ. καὶ μέσ. φοροῦμαι, πρτ. ἐφορούμην, [παθ. μέλ. φορηθήσομαι καὶ μέσ. μέλ. ως παθ. φορήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. καὶ ως μέσ. ἐφορήθην, μέσ. ἀόρ. -ἐφορησάμην, πρκ. πεφόρημαι, ὑπερσ. ἐπεφορήμην. Τημ. [φόρησις], φόρημα [καὶ μτγν. φόρεμα], φορητός (ἐξ οὗ ἀφόρητος=ἀνυπόφορος καὶ μτγν.=πᾶν ὅ, τι δὲν ἐφορέθη ἀκόμη).

Σημ. 1. Θέμ. [φέρο- (πρβλ. φέρω), ἐξ οὗ φορ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφερεῖ] φορεῖ-. Τὸ ό. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: διά, ἐκ, εἰς, κατά, σύν, παρά, πρός, υπέρ. Τὸ σύνθ. ἐμφοροῦμαι (τινος) εἶναι μεταγενέστερον.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ φορῷ εἶναι τά: φέρω (διαφέρει ὅμως τοῦ φέρω, διότι εἶναι ἐντονώτερον αὐτοῦ καὶ σημαίνει διαρκῆ ἐνέργειαν ἢ ἴδιωτην· οἷον φορῷ ὑποδήματα, ἵματα καὶ ἐν γένει ὅ, τι εἰς θεραπείαν τοῦ σώματος καὶ κόσμου ἀποβιλέπει), ἐνδύομαι, ἀμπέχομαι, ἀμφιέννυμαι, περιτίθεμαι.

φράζω (=ἐκφράζω, λέγω, δηλῶ, δεικνύω, κελεύω), πρτ. ἐφραζόν, μέλ. φράσω, ἀόρ. ἐφράσα, πρκ. πέφρακα, ὑπερσ. ἐπεφράκειν. Παθ. φράζομαι [καὶ μέσ. φράζομαι] (=στοχάζομαι κατ' ἐμαυτόν, σκέπτομαι, σχεδιάζω), [πρτ. ἐφραζόμην, μέσ. μέλ. φράσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐφρασάμην, καὶ παθ. ἀόρ. ως μέσ. ἐφράσθην, ποιητ. καὶ μτγν.], πρκ. πέφρασμαι, ὑπερσ. ἐπεφράσμην. Τημ. φράσις, [φράστης (ἐξ οὗ φραστικός)], μεταφράστης, παραφράστης], φραστήρ, εὑφραδής, [φράδμων, φραστός, ἄφραστος], δύσφραστος, φραστέον.

Σημ. 1. Θέμ. φραδ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -j- : (φραδ-j-ω=) φράζω. Κατ' ἀναλογίαν δὲ τοῦ φραζοῦ ἐσχηματισθησαν τά: ἀγοράζω, αἴτιαζομαι, ἀκμάζω, ἀκωρατιζάω, ἀναγκάζω, ἀντιάζω, ἀρπάζω, ἀσπάζομαι, ἀτιμάζω, γυμνάζω, δαμάζω, δελεάζω, δοκιμάζω, δοξάζω, ἐγκωμιάζω, εἰκάζω, ἐπικλητιάζω, ἐνεχυράζω, ἐσράζω, ἐπιπολάζω, ἐγγάζομαι, ἐτοιμάζω, ἐφοδιάζω, θαυμάζω, κολάζω, κρανγάζω, κωμάζω, σηκάζω, σιγάζω, σκεπάζω, σκενάζω, σπουδάζω, στασιάζω, στοχάζομαι, σφαγιάζομαι καὶ ἐν γένει πάντα τὰ εἰς -άζω καὶ τὰ μὴ ἐξ ὄδοντοφωνονδήλητων θεμάτων. Τὸ (φραδ-j-ω=) φράζω (Δωρικ. φράζοδω) ἔχει τὸ δίκρονον τῆς παραληγούσης βοσκῶν (ὅρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.).

Σημ. 2. Συνών. : λέγω, φημί, ἡμί, φάσκω, φθέγγομαι, λαλῶ, φωνῶ, ἀγορεύω, δημηγορῶ, διαλέγομαι, παρρησιάζομαι· δείκνυμε, κελεύω.

φράττω ἢ φράσσω (=περικλείω μὲ φράκτην, φράζω, προφυλάττω), πρτ. -ἐφραττον, μέλ. φράξω, ἀόρ. ἐφράξα, πρκ. φραγμὸν περιτέθηκα [καὶ μτγν. πέφραχα καὶ β' πέφραγα], ὑπερσ. φραγμὸν περιτεθῆκεν [ἢ ἐπεφράχειν καὶ β' ἐπεφράγειν]. Παθ. καὶ μέσ. [φράττ(σσ)ομαι, πρτ. ἐφραττ(σσ)όμην, παθ. μέλ. α' φραχθήσομαι καὶ β' φραγγήσομαι], παθ. ἀόρ. α' ἐφραχθῆν [καὶ β' ἐφράγην, μέσ. μέλ. φράξομαι], μέσ. ἀόρ. ἐφραξάμην, πρκ. πέφραγμαι, ὑπερσ. ἐπεφράγμην. Τημ. ἀπόφραξις, φράγμα, [φραγμός, φράκτης], δρύφακτον (κατ' ἀγομοίωσιν ἀντί δρύ-φρακτον), [φρακτός], ἄφρακτος, κατάφρακτος.

Σημ. 1. Θέμ. [ἀρχικ. φαρκ- (πρβλ. λατ. farc-io), ἐξ οὗ κατὰ μετάν. φρακτή] φρεατ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j- φρσγ-γ-) φρασσ- ἢ φραττ-. Τὸ ό. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετά τῶν προθέσεων: ἀπό, ἀντί, ἐν, περὶ καὶ σύν. Ἀντὶ τοῦ ἐμφράττω λέγεται καὶ ἔμφραγμα ποιοῦμαι. Τὸ ἀπλοῦν φράττω λέγεται καὶ : φραγμὸν περιτίθημε, φραγμὸν περιβάλλω, [θρηγκόω, καραυδεω].

Σημ. 2. Παραχρηματισμός τοῦ φράττω είναι τὸ φράγνυμι ποιητ. καὶ μιγν., πλὴν τοῦ πρτ. ἀπεφράγνυσσαν (Θουκυδ. 7,44).

Φρέττω η φρέτσεω (=ἔχω ἡγωρθωμένας τὰς τρίχας ἐκ·φέδου, ἀνατριχιάζω, τρομάζω, φοβίζομαι), πρτ. ἔφροιττ(σσ)ον, μέλ. φρέθησομαι [καὶ φρέξω μιγν.], ἀρ. ἔφροῖςα, πρκ. πέφροῖκα, ὑπερσ. ἐπεφροῖκαν. Ρημ. φρέκη, (ἔξ οὖ φρικώδης, φρικαλέος), [φρέξ, φρέξδες (=ἡγωρθωμένος, ἔξ οὗ Φρέξος), φρικτός].

Σημ. Θέμ. φρέκη· (πρβλ. λατ. frig-eo), ἔξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -j- : (φρικ-j-) = φρέττ- η φρέτσο-. Τὸ δ. ἔχει τὸ θεμ. φρονήεν τοῦ μακρὸν (ὅρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.). Παρὰ δὲ μιγν. ἀπαντῷ καὶ ὁ μέσ. ἀρ. ἔφροιτζάυην. Ως παθ. τοῦ φράττω είναι ή περίφρ.: φρέκη ἔγγιγνεται τινι. Συνώνυμα: δέδοικα, φοβοῦμαι, δκρέω ὡ, δραδέω, τρέω.

Φροντίζω (=φρονῶ, δικαιοῦμαι, μελετῶ, ἐπιγοῶ, ἔχω φροντίδα), πρτ. ἔφροντιζον, μέλ. φροντιῶ, ἀρ. ἔφροντίζοα, πρκ. πεφρόντικα, ὑπερσ. ἐπεφροντίκειν. Παθ. φροντίζομαι (=εἰμι καὶ ἀντικείμενον φροντίδος), [πρκ. περιφρόντισμαι, ὑπερσ. ἐπεφροντίσμην μιγν.], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ.: φροντίς γίγνεται ὑπό τινος. Ρημ. [φρόντισμα, φροντισμός], φροντιστής (ἔξ οὗ φροντιστήριον καὶ φροντιστικός), ἀφροντιστος, φροντιστέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ φροντίς [ὅπερ ἐκ τοῦ (φρήν) φρονέω]. Θέμ. φροντιδ. ἔξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -j- : (φροντίδ-jω=) φροντίζω. Ἀντί τοῦ φροντίζω λέγεται καὶ : διὰ φροντίδος ἔχω, ἔστι μοι φροντίς περὶ τινος, εἰσέρχεται μοι φροντίς περὶ τινος, μέτεστί μοι φροντίδος, ἐν φροντίδι εἰμι, φροντιστής εἰμι καὶ φροντιστής γίγνομαι. Ως μεταβατ. δέ: φροντίδας ἐμβάλλω τινὶ καὶ εἰς φροντίδας καθίστημι τινα.

Σημ. 2. Συνών. : ἐπιμέλομαι η ἐπιμελοῦμαι, μεριμνῶ, μέλει μοι, προνοῶ οῦμαι, αἱρέμαι, μετατρέπομαι [δύθομαι, ἀλεγίζω]. Ἀντίθ. δέ: ἀφροντιστέω-ῶ, ὀλιγωρέω-ῶ, [ἀθερίζω].

Φρούριοντρέω-ῶ (ἀμτβ.=εἰμι φρουρός, φυλάττω ὡς φρουρός μιθ. =φυλάττω τὸ μέρος, εἰς δὲ ἐτάχθην, ὑπερασπίζω), πρτ. ἔφρούρισθων, μέλ. φρουρήσω, ἀρ. ἔφρούρισθω, πρκ. φυλακάς πεφύλακα, ὑπερσ. φυλακάς ἐπεφυλάχειν. Παθ. φρουροῦμαι, πρτ. ἔφρουρούμην, [μέσ. μέλ. ὡς παθ. φρουρήσωμαι, παθ. ἀρ. ἔφρουρήθην, πρκ. πεφρούρημαι ποιητ. καὶ μιγν.]. Ρημ. [φρούρημα, φρούρημα, φρουρητήρ, φρουρήτωρ, φρουρητός (ἔξ οὗ [φρουρητικός], ἀφρούρητος)].

Τὸ δ. είναι ἔπαιρασσόνθ. ἐκ τοῦ φρουρός (1) [ὅπερ ἐκ τῆς περὶ καὶ δρῶ], ἔξ οὗ φρούριον καὶ φρουρικός σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=) κρατῶ. Συνών. καὶ περιφρ. τῷ μὲν ἀμτβ. : φρουρός εἴμι η φυλακάς φυλάττω, φυλακήν ἔχω (η ποιοῦμαι), τῷ δὲ μιθ. : ἀμάρω, ἀρήγω, βισθῶ, ἐπικονιδῶ, τιμωρῶ, φυλάττω.

Φρέγγω (=φρυγανίζω, ξηραίνω ἐπὶ τοῦ πυρός, καθιουργίζω), πρτ. ἔφρυγον, μέλ. φρέξω, ἀρ. ἔφρυξα. Παθ. φρέγγομαι, παθ. ἀρ. α' ἐφρύγθην καὶ β' ἐφρύγην], πρκ. πέφρηγμαι, ὑπερσ. ἐπεφρύγμην. Ρημ.

(1) Φρουροὶ ἐλέγοντο οἱ φυλάσσοντες στρατιῶται, φυλακαὶ δὲ τὰ στρατιωτικὰ σῶματα τὰ τὴν πόλιν φρουροῦνται.

[φρυγιός], φρύγανον, [φρύγ-ε-τρον], φρυκτός (=ξηροψημένος ή ἀνημ-μένος θαυλός, πυρσός).

Σημ. Θέμ. φρυγ- (πρβλ. λατ. frig-o). Συνών. : (παρ-) δπτάω, κατακά(ι)ω, σηραίνω, [φρώζω ή φρύγω, κοδομεύω].

«**φυγαδεύω** (μιτρ. = ἔκδιώκω, ἔξοριζω· ἀμτρ. εἰμαι ἔξοριστος), πρτ. ἐφυγάδευον, μέλ. φυγαδεύσω, ἀόρ. ἐφυγάδευσα, πρκ. φυγάδα (τινά) πεποίηκα, δπερσ. φυγάδα (τινά) ἐπεποίηκειν· καὶ παθ. πρτ. ἐφυγαδεύσμην, τὰ δ' ἀλλα ἐκ τῆς περιφρ.: φυγῇ ζημιοῦμαι. Ρημ. [φυγάδευσις, φυγαδευτής (ἐξ οὗ φυγαδευτήριος, -ιον), φυγαδευτέος].

Σημ. 'Εκ τοῦ φυγάς, (ἐξ οὗ καὶ φυγαδικὸς) καὶ ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. 'Αντὶ τοῦ μτβ. φυγαδεύω λέγεται καὶ : φυγάδα τινὰ ποιῶ, φυγὴν διτειράλλω (ἢ ἐπιτιθημεῖ) τινί, φυγῇ ζημιῶ τινα, φυγὴν καταγγυάσων τινὸς καὶ παν. : φυγῇ ζημιοῦμαι.

- «**φυγγάνω** (= φεύγω) καὶ πρτ. - ἐφύγγανον, πάντες δ' οἱ λοιποὶ χρέοντος ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ φεύγω.

Σημ. Θέμ. φυγ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφ. -αν- καὶ -ν- πρὸ τοῦ χαρακτ. ὄρα εἰσαγ. § 11 : φυγγαν- =) φυγγαν-. Τὸ δ. ἀπαντᾶ ἀείποτε σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : ἀπό, διά, κατά· είναι δὲ παρασχηματισμὸς τοῦ φεύγω.

«**φυλάξτω** η φυλάξσω, πρτ. ἐφύλαττον η ἐφύλασσον, μέλ. φυλάξω, ἀόρ. ἐφύλαξα, πρκ. - πεφύλαχα, δπερσ. ἐπεφύλαχειν. Παθ. καὶ μέσ. φυλάττ(σο)ιμαι, πρτ. ἐφυλαττ(σσ)όμην, [παθ. μέλ. φυλαχθήσομαι μτγν.], μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. φυλάξομαι, παθ. ἀόρ. ἐφυλάχθην, μέσ. ἀόρ. ἐφυλαξάμην, πρκ. - πεφύλάγμαι, δπερσ. ἐπεφύλάγμην. Ρημ. φυλακή [ἐξ οὗ φυλακείον], [φύλαγμα, φυλάκτωρ, φυλάκτης η φυλακτήρ (ἐξ οὗ φυλακτήριος, φυλακτήριον καὶ φυλακτίκος), [φυλακτός], ἀφύλακτος, εὐ(δυσ)φύλακτος, φυλακτέος.

Σημ. 'Εκ τοῦ φύλαξ, ἐξ οὗ καὶ φυλακιός. Θέμ. φυλακ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύμ. -j- : (φυλακ-j- =) φυλαττ- η φυλασσ-. Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : διά, παρά, σύν, πρὸ, ἀντί. 'Αντὶ τοῦ φυλάττω τι λέγεται καὶ : διὰ φυλακῆς (ἢ ἐν φυλακῇ) ἔχω τι καὶ φυλακῆν τινος ποιοῦμαι. 'Αντὶ δὲ τοῦ φυλάττομαι καὶ : φυλακαι γίγνονται. Συνών. ίδε φρουρῶ σημ.

«**φύσις** (= γεννῶ, παράγω, βλαστάνω, κάμψω τι νὰ φυτρώσῃ), πρτ. ἐφυνον, μέλ. γεννήσω [ἢ φύσω], ἀόρ. ἐφῆσα (= ἐγέννησά τινα), πρκ. γεγέννημα, δπερσ. ἐγεγεννήκειν. Μέσ. καὶ παθ. φύσομαι, πρτ. ἐφύδην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. φύσομαι, [παθ. μέλ. β'-φυήσομαι μτγν.], ἐνεργ. ἀόρ. β' ὡς μέσ. καὶ παθ. ἐφυν (= ἐγεγνήθην, δποτ. φύω· εὐκτ. φύσιμ· προστ. ἐλλείπει· ἀπαρ. φῦναι· μτγ. φύε, φύσα, φύν) [καὶ παθ. ἀόρ. β' ἐφύην μτγν], πρκ. ἐνεργ. ὡς μέσ. καὶ παθ. πέφυκα (= εἰμαι ἐκ φύεσεως, εἰμαι γεννημένος), δπερσ. ἐπεφύκειν καὶ πεφυκὼς ήν. Ρημ. φύσις, φῦμα, φυλή, φύλον (ἐξ οὗ φύλ-ιον = φύλλον), φυτὸν (ὡς οὐσιαστ., ἐξ οὗ φυτεύω), [φυτός, ἐξ οὗ φυτικός] ἔμφυτος, σύμφυτος.

Σημ. Θέμ. φύ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -j- : φύ-j-ω καὶ κατὰ συναίρεσιν φύσις (ὅρα εἰσαγ. § 7 σημ.). Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων : ἀνά, ἐπ, περί, πρὸς καὶ σύν. Συνών. : γεννῶ, βλαστάνω, προστημι, ἀναδίδωμι.

Ἔπωνέω-ῶ (=φθέγγομαι λαλῶ), πρτ. ἐφώνουν, μέλ. φωνήσω, ἀόρ. ἐφώνησα, πρκ. ἐφθεγμαὶ, ὑπερσ. ἐφθέγμην· καὶ παθ. ἀόρ. ἐφωνήθην, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ρημ. [φώνησις, φώνημα, φωνητήριος, φωνητὸς (ἐξ οὗ φωνητικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ (φα σονή=) φωνὴ (ὅπερ ἐκ τοῦ φημένου), εἴτε οὖ καὶ φωνήεις. Τὸ φωνῶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς οὐδέποτε ἐσῆμαιντε τὸ βοῶ, κέκραγα (=φωνάζω). Ἀπαντᾶ δὲ συνήθως σύνθετον μετὰ τῶν προθέσ. : σύν, διὰ καὶ πρός : συμφωνῶ (=εἰμαι σύμφωνος), διαφωνῶ (=εἰμαι ἀσύμφωνος, διχογνωμῶ), περοσφωνῶ (=προσαγορεύω, περοσφθέγγομαι). Παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς καὶ μετὰ τῆς ἐπι: ἐπιφωνῶ (ἐπιφθέγγομαι)· (πρβλ. καὶ ἐπιφωνημα καὶ ἐπίφθεγμα). Συνώνυμα· ἰδε φράζω σημ.

Ἐπιφωράω-ῶ (=ζητῶ τὰ ἵχην τοῦ φωρὸς (κλέπτου), ἐρευνῶ, συλλαμβάνω κλέπτην ἐπ' αὐτοφωρῷ, ἀνακαλύπτω, φανερώνω), πρτ. ἐφώρων, [μέλ. φωράσω μτγν.], ἀόρ. ἐφωρᾶσα, [πρκ. πεφώρακα, ὑπερσ. ἐπεφωράσιν μτγν.]. Παθ. φωρῶμαι (=κατάδηλος γίγνομαι), πρτ. ἐφωρῶμην, [παθ. μέλ. φωραθήσομαι], παθ. ἀόρ. ἐφωράθην, [πρκ. πεφώραμαι μτγν.]. Ρημ. [φώρασις, φωρατὸς (ἐξ οὗ φωρατικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. φωρά (=ἔρευνα κατ' οἶκον, ἀνακάλυψις κακούμενου), ὅπερ ἐκ τοῦ φέρ-ω (ἐξ οὗ καὶ φῶρ (=κλέπτης); πρβλ. δέμω-δᾶμα). Τὸ δὲ ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς κατά. Συνώνυμα: (ἀνα)ζητῶ, (ἀν)ἐρευνῶ, ἀνακαλύπτω, δηλῶ, φαίνω, ἐμφάνατο παίνω.

X

Χάζω (=ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, διστάζω) μόνον ὁ ἐνεστῶς καὶ Μέσος [χάζομαι], πρτ. -έχαζόμην, [μέσ. μέλ. χάτσομαι], μέσ. ἀόρ. ἔχασάμην [καὶ β' κεκαδόμην (ἀντὶ χεχαδόμην) ποιητ.]. Οἱ ποιητ. καὶ ἐλλείποντες χρόνοις ἀνεπληρούντο ὑπὸ τῶν συνωνύμων 1) ἐνδίδωμι, ὑποχωρῶ· καὶ 2) ἀμφιγυνόειν.

Σημ. Θέμ. [άρχ. καθ- (συγγ. τῷ κεδ-, σκεδάννυμι), εἴτε οὖ κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ κ πρὸς τὸ χ:] χαδ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j- : χαδ-j=) χαζ-. Τὸ δὲ σ. εἰναι ποιητ., ἀπαντᾶ δὲ παρ' Ἀττικ. πεζ. συνήθως σύνθετον μετὰ τῆς ἀνα καὶ διά.

Χαέρω αὐτοπαθ., πρτ. ἔχαιρον, μέλ. χαιρήσω, παθ. ἀόρ. ὡς ἐνεργ. ἐχάρην, πρκ. περιχαρῆς γέγονα (ἢ χαρὰν ἐσχηκα), ὑπερσ. περιχαρῆς ἐγεγόνειν (ἢ χαρὰν ἐσχήκειν). Ρημ. χαρά, χάρις (ἐξ οὗ χαρίεις), [χάρμα, εἴτε οὖ] (χαρμονή), χαρτός, ἐπίχαρτος.

Σημ. 1. Θέμ. χαρ-, εἴτε οὖ (προσλήψει τῶν προσφ. -j- καὶ -ε- : χαρ-j=) χαιρ- καὶ χαιρ-ε-. Τὸ δὲ ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: ἐπί, σύν, ὑπὲρ καὶ πρό: ἐπιχαίρω τινί (=χαιρῶ διὰ τὰ πακά τινος), (οὖ συνών. ἐφήδομαι) συγχαίρω (=χαιρῶ διὰ τὰ ἀγαθὰ (οὖ συνών. συνήδομαι), ὑπερχαίρω καὶ προχαίρω.

Σημ. 2. Παρὰ μτγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἔξης χρόνοι τοῦ χαίρω μέλ. χαρῶ καὶ χαρήσομαι, ἀόρ. ἐχαίρησα καὶ πρκ. κεχάρημα. Ἡ χρήσις τοῦ μέσ. ἐνεστ. χαίρουμαι καλεῖται δατισμός (=βαρβαρισμός) ἀπὸ τοῦ Δάτιδος (στρατηγοῦ τοῦ Δατιδέου) τοῦ τὸ πρῶτον χρῆσιν ποιησαμένου τοῦ μέσου τύπου.

Σημ. 3. Συνών. καὶ περιφρ. ἐπί ἀμτβ. μὲν σημ.: περιχαρῆς είμι, χαρὰν ἔχω, ἥδομαι, εὐφραίνομαι, ἀγάλλομαι, γέγηθα (ὅρα εἰσαγ. § 20), εὐθυμοῦμαι, τέρπομαι, ἀρέσκομαι· ἐπί δὲ μτβτ.: χαρὰν ἐνεργάζομαι (τινι).

Χαλάω·ώ (=χαλαρών) διμαλόν. Ρημ. χάλασις, [χάλασμα] (εἴς οὐ χαλασμάτιον), χαλασμός, χαλαρός (εἴς οὐ χαλαρότης), [χαλαστὸς (εἴς οὐ χαλαστικός)].

Σημ. 1. Θέμ· χαλάσ-, εἴς οὐ δ ἐνεστ. (χαλάσ-ω=) χαλάω-ώ, μέλ. (χαλάσ-σω=διά τὴν ἀπλοποίησιν τοῦ σ) χαλάσσω κλ. κλ. Ἐκ τοῦ χαρακτῆρος σ, ὥπερ ἐμφανίζεται πρὸ τῶν ἀπό μ, τ, Φ ἑψμ. καταλήξεων, ἐξηγεῖται πανταχοῦ ἡ βραχύτης τοῦ θεμ. φωνήντος α.

Σημ. 2. Συνών.: ἀνήμη, λύω, κατευνάζω, (κατα)πραΐνω, καταπαύω. Ἀντίθ.: κατατείνω, ἐπιτείνω, ἔντείνω.

Χαλεπαίνω (=δργίζομαι, ἀγανακτῶ), πρτ. ἔχαλέπαινον, μέλ. χαλεπανῶ, ἀρ. ἔχαλέπηνα, πρκ. ἡγανάκτηνα (ἢ χαλεπῶς διάκειμαι ἢ χαλεπῶς ἐσχήκα κλ.), ὑπερσ. ἡγανάκτήκειν (ἢ χαλεπῶς διεκείμην ἢ χαλεπῶς ἐσχήκειν). Μέσ. χαλεπαίνομαι καὶ παθ. ἀρ. ὡς μέσ, ἔχαλεπάνθην, πάντα δὲ τὰλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ ἐνεργ. ὡς οὐδὲν διαφέροντος ἢ ἐκ τῶν περιφράσεων.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ χαλεπὸς κατὰ τὰ (ποιμῆν) ποιμάνω, (μέλαν-) μελαίνω. οὐδεν θέμ. ἀναλογ. χαλεπάν-. Τὸ χαλεπάνω καὶ χαλεπαίνομαι οὐδὲν ἀλλήλων περὶ τὴν σημασίαν διαφέρουσι (πρβλ. καὶ σέβω σημ.).

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ χαλεπαίνω λέγεται καὶ : χαλεπῶς ἔχω, χαλεπῶς φέρω (ἢ διατίθεμαι) καὶ χαλεπῶς διάκειμαι πρὸς τινα. Συνών.: ἀγανακτῶ, ἀκραχολέω, θυμοῦμαι, δργίζομαι. Ἀντίθ.: ἀσπάζομαι, φιλῶ, συγηγνώσω, ἐλεῶ.

Χαρέζομε (=λέγω ἢ πράττω τι πρὸς χάριν τινός. οὐδεν εὐχαριστῶ, ὑποχωρῶ, παρασύρομαι, δωροῦμαι,) ἀποθ. μέσ., πρτ. ἔχαριζόμην, μέσ. μέλ. χαριοῦμαι, μέσ. ἀρ. ἔχαρισάμην, πρκ. καὶ ὡς παθ. κεχάρισμαι ἢ κεχαρισμένος εἰμί, διπερσ. ἐκεχαρισμήν ἢ κεχαρισμένος ἦν καὶ μετ' ὅλ. μέλ. κεχαρισμένος ἔσομαι. [Μτγν. δὲ ὁ μέσ. μέλ. χαρίσομαι, παθ. μέλ. χαρισθήσομαι καὶ παθ. ἀρ. ἔχαρισθην]. Ρημ. [χάρισμα, χαρισμός, εὐχάριστος ἢ εὐχάριτος], ἀχάριστος ἢ ἀχάριτος, [χαριστήριος, χαριστήριον-] χαριστήρια (ἱερὰ = θυσία, ἕορτὴ εὐχαριστίας), χαριστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ χάρις, διπερ ἐκ τοῦ χαίρω. Θέμ. χαριτ-, εἴς οὐ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -j- : χαριτ-j=) χαριζ-. Ὁ ἐνεργ. τύπος χαρίζω μηγν. Ἡ μηγ. τοῦ πρκ. κεχαρισμένος ἔχει ἐν κρήσει καὶ μονολεκτ. παραθετικοὺς τύπους κεχαρισμενότερος, κεχαρισμενώτερος. (ὅδα ὁώννυμι σημ.). Ἀντὶ τοῦ χαρίζομαι λέγεται καὶ : χάριν φέρω τινὶ καὶ χάριν παρέχω τινὶ.

Χάσκω (=στέκω μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα, ἐπιθυμῶ σφασθῶς), πρτ. ἔχασκον, [μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. χανοῦμαι, ἀρ. β' ἔχανον], πρκ. κέχηγνα, διπερσ. ἐκεχήγνειν. Ρημ. χάσμα, χάσμη (=χασμούργια), χάος, κανοῦν (ἀντὶ χανοῦν=κάνιστρον, πανέρι) (χαρ-νος=) χαῖνος, χήν, χεῖλος.

Σημ. ἀρχ. χην-, εἴς οὐ χαν-, εἴς οὐ κατὰ συγκοπήν χν, εἴς οὐ κατ' ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α: χά-, εἴς οὐ προσλήψει τοῦ προσφ. σκ : χα-σκ-. Ὁ θέμ. χην- (εἴς οὐ, ὁ κέχηγνα), χαν- (εἴς οὐ ὁ μέλ. καὶ ἀρ.) καὶ χα- (εἴς οὐ ἐνεργ. καὶ πρτ.). Παρὰ μηγν. εὑρίσκεται καὶ ὁ τύπος χαίρω (προσλήψει ἐκ τοῦ ἀρ. χαρον). Τὸ ἡ. ἀπαντῆ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ὑπόθ.

Χειράζω (=διάγω που τὸν χειμῶνα, διαχειμάζω) καὶ ἀπραστές χειμάζει (ὅ Ζεὺς ἡ ὁ Ποσειδῶν=χειμῶνα, κακοκαιρίαν ποιεῖ). πρτ. ἔχει μαζόν, μέλ. χειμάσω, ἀδρ. ἔχειμάσα, πρκ. χειμάσας ἔχω [καὶ κεχειμάσκε μτγν.], διπερσ. χειμάσας εἶχον [καὶ ἔκεχειμάκειν μτγν.]. Παθ. χειμάζομαι (=βασανίζομαι ὑπὸ χειμῶνος, θυέλλης, καταλαμβάνομαι ὑπὸ κακοκαιρίας), πρτ. ἔχειμαζόμην, [παθ. μέλ. χειμασθήσομαι], παθ. δόρ. ἔχειμάσθην, [τρκ. κεχειμάσμαι μτγν.]. Ρημ. [χειμάσις, χειμασία, χειμαστρον (=ἐπανωφόριον χειμωνιάτικον)], χειμάδιον.

Σημ. Ἐκ τοῦ χεῖμα=χειμῶν (ὅπερ ἐκ τοῦ χέω) καὶ ἀναλογίαν τῷτο ἔχει μαδ., εἴς οὐ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ὄμηματα. **Χειράζω** δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς διά, ἐν, παρά. Παρὰ ποιητ. καὶ μτγν. τῷ χειράζω = ἐγέίρω χειμῶνα, κάμνω τρικυμίαν. Συνών. τῷ χειμάζομαι είναι τά : [καθιδωνίζομαι], χειμῶνι χρόμαι.

Χειρόιμαξ-οὔσιας (=κάμνω τινὰ ὑποχείριον, διποτάσσω, νικῶ) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἔχειρούμην, μέσ. μέλ. χειρώσθημαι, μέσ. ἀδρ. ἔχειρωσάμην, πρκ. ὑποχείριον (τινα) πεποίημαι. Παθ. ὑποχείριος γίγνομαι, πρτ. ὑποχείριος ἐγιγνόμην, παθ. μέλ. χειρώθησομαι παθ. ἀδρ. ἔχειρωθῆν, πρκ. κεχείρωμαι καὶ μετ' ὅλ. μέλ. πεχειρώσθημαι. Ρημ. χείρωσις, [χείρωμα, χειρωτός, εἴς οὖ] (χειρωτικός), εὐχείρωτος, δυσχείρωτος.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ χείρῳ καὶ ἀναλογίαν τοῦ δῆλος, δηλδω-δηλοῦμαι. Παρὰ ποτεγν. καὶ μτγν. ἀπαντᾷ καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος χειρόω-ῶ.

Σημ. 2. Συνών. καὶ περιφρ. τῷ μὲν μέσ. : ὑποχείριον τινα ποιεῦμαι, παρίσταμαι, ὑποτάσσω, ὑπάντην ποιοῦμαι· τῷ δὲ παθ. : ὑποχείρωσθηγίγνομαι, ὑποχείριος εἴμι, ὑπό τινι γίγνομαι, ἀλίσκομαι, δουλοῦμαι.

-**Χέω** (=χύνω) παρ' Ἀττικ. ἀειποτε σύνθ., πρτ. -ἔχειν, μέλ. -χέω, ἀδρ. -ἔχειν [καὶ ἔχειτα ἢ ἔχυσα, πρκ. κέχυκα, ὑπερσ. ἐκεχέκειν]. Παθ. καὶ μέσ. χέομαι. πρτ. -ἔχεόμην, παθ. μέλ. χυθήσομαι, παθ. ἀδρ. ἔχυθην. μέσ. μέλ. χέομαι, μέσ. ἀδρ. ἔχεάμην, πρκ. κέχυμαι, ὑπερσ. -ἔκεχύμην. Ρημ. χοή, χοῦς, -ός, χύσις, χυλός, χυμός, χῦμα, χεῦμα, χευμών, χύτρα, χύδην, χυτός [καὶ τὸ ποιητ. χώομαι (=δργίζομαι, εἰονει συγχέομαι· πρθλ. πλέω-πλώω)].

Σημ. Θέμι, χεF-. Τὸ F μεταξὺ μὲν φωνήστων ἀποβάλλεται : (χέF-ω=) χέω, πρὸ δὲ συμφώνου παρίσταται διὰ τοῦ ν (χέF-μα=) χεῦ-μα. Ἐκ τοῦ θέμη. **χεν** προσκινεῖ κατὰ συστολὴν τὸ χν- (δρα ἔχειν στημ.). "Οθεν θέματα τοῦ χέω = χε-, χεν-, χν-". Τὸ δὲ ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσ. διά, ἐπί, ἐν, ἐπ., κατά, πρός, περὶ καὶ σύν. "Ο ἐνεργ. καὶ μέσ. μέλ. καὶ ὁ ἐνεργ. καὶ μέσ. μόσ. προσχηματίζονται ἀνευ χρονικ. χαρακτῆρος σ, πρθλ. εἰπα (λέγω), ηγεγκα (φέρω). ηγῆρα (εύρισκω). Ο ἐνεργ. μέλ. ἀπαντᾶ μόνον ἐν τῷ γ' ἐνικ. καὶ σύνθετος : δηγεῖ. Ο μέσ. ἀδρ. ἀπαντᾶ μόνον καθ' ὑποτακτ. ὑπεγχέωμαι καὶ μτχ. ἔγκει μενος.

Χόω-ῶ ἵδε χώννυμι.

Χειή (=είναι ἀνάγκη, πρέπει) καὶ χρεών ἔστι [μοι, σοι, αὐτῷ, ἦμιν, ὑμιν, αὐτοῖς· ήτοι τὰ πρότωπα τῶν ἀριθμῶν δηλεθνται ἐκ τῆς παρ' αὐτῷ δοτ., ήτις καὶ προσωπ. καλεῖται]. θπετ. (χρή ή=) χρῆ καὶ

χρεών ἔτι εθκτ. (χρή είη =) χρείη καὶ χρεών εἴη προστ. χρεών ἔστω ἀπαρ. (χρή είναι =) χρῆναι καὶ χρεών είναι μτχ. τὸ (χρή δν = χρηδὸν =) χρεών (ἀκλίτως = τὸ πεπρωμένον, ὁ θάνατος), πρτ. (χρή ήγ =) χρῆν καὶ (κατ' ἀναλογίαν τῶν ἀπλῶν) ἐχρῆν, μέλ. χρῆσει ή (χρή-ἔσται =) χρῆσται, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων (ὅρα σημ. 2).

Σημ. 1. Τὸ χρή (=χρεία, ἀνάγκη) είναι κυρίως οὐσιαστ. ἀκλιτον· καὶ ἐν μὲν τῇ δριστ. κατὰ παράλειψιν τοῦ ἔστι ἔλαφε τύπον ὁ γόματος, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεσι συνεχωνεύθη μετ' αὐτοῦ ως ἀνωτέρῳ.

Σημ. 2. Συνών. τῷ μὲν χρή είναι τὸ δεῖ (πλήγη τὸ μὲν χρή τίθεται ἐπὶ καθήκοντος, τὸ δὲ δεῖ ἐπὶ ἀλλεἰψεως), ἀρμόττει, προσήκει, πρέπει (ἐπὶ ἀρμόττοντος).

Χρήζω (=έχω ἀνάγκην) καὶ πρτ. ἔχομέζον, (τὰ δ' ἄλλα κατὰ περιφρασιν, ἥτοι), μέλ. χρείαν ἔξω (τινός), ἀρό. χρείαν ἔσχον (τινός), πρκ. χρείαν ἔσχηκά (τινος), ὑπερσ. χρείαν ἔσχηκειν (τινός).

Σημ. Ἐκ τοῦ Ἰων. χρηγή, ἀπτ. χρεία κατ' ἀναλογίαν τοῦ (ἐκ τοῦ ἐλπίς)-έλπιζω. Παρὰ ποιητ. ἀπαντᾶ καὶ χρηζίζω καὶ Δωρικ. χρέγδω. Ἀντὶ τοῦ χεπίζω λέγεται καὶ : χρείαν ἔχα τινός, ἕστι μοι χρεία, ἐν χρείᾳ εἰμί τινος, ἐν χρείᾳ γίγνομαι τινος. Συνών. ἰδὲ σπανίζω.

Χρηματέζω (=διαπραγματεύμαι, διεξάγω πολιτικὰς ὑποθέσεις, συζητῶ), πρτ. ἔχοματίζον, μέλ. χρηματιῶ, ἀρό. ἔχοματίσα, πρκ. κεχρηματίκα νιπερσ. ἐκεχρηματίκειν. Μέσ. χρηματίζομαι, (=συλλέγω δι' ἐμαυτὸν χρήματα), πρτ. ἔχοματίζόμην, μέσ. μέλ. χρηματιοῦμαι, μέσ. ἀρό. ἐγρηματισάμην, πρκ. κεχρηματίσμαι, ὑπερσ. ἐκεχρηματίσμην. Ρημ. χρηματίσις, χρηματισμός, χρηματιστής (ἐξ οὐ τὸ χρηματιστικὸς καὶ μτγν. χρηματιστήριον), χρηματιστέον.

Σημ. 1. Τὸ ἐνεργ. χρηματίζω παράγεται ἐκ τοῦ χρῆμα (=πρᾶγμα) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπίς (ἐλπιδ-ι-ω =) ἐλπίζω καὶ σημαίνει τράττω, ἐνεργῶ. βουλεύομαι τίθεται δὲ ἐπὶ τοῦ προσέδρου τῆς βουλῆς, τοῦ βασιλέως, τοῦ στρατηγοῦ, τῶν πρεσβεων κλ. Τὸ δὲ μέσον χρηματίζομαι παράγεται ἐκ τοῦ πληθ. χεήματα καὶ σημαίνει : κερδοσκοπῶ, πορίζομαι χρήματα. Ἀντὶ τοῦ μέσου χρηματίζομαι λέγεται καὶ : ἀργυροδολογῶ, χρήματα συλλέγομαι, χρηματιστής εἰμι, χρηματισμὸν ποιῶ ἐμαντῶ, περὶ χρηματισμὸν εἰμι καὶ χρήματα ἐργάζομαι.

Σημ. 2. Τό τε χρηματίζω καὶ χρηματίζομαι σημαίνονται κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-ι-ω =) -ίζω ὁδοντοφρωνόλ.: διθεν θέμα ἀναλογικὸν χρηματίδ-, ἐξ οὐ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεργ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ὁματικά.

Χρήματα-ῶμα (=μεταχειρίζομαι) ἀποθ. μέσ. πρτ. ἔχρωμην, μέσ. μέλ. χρήσομαι, μέσ. ἀρό. ἐχρησάμην, παθ. ἀρό. ἔχρησθην, πρκ. κέχρημαι, ὑπερσ. ἐκεχρήσθην. Ρημ. χρῆσις, χρῆμα (ἐξ οὐ χρηματίζω), χρηστός, ἀχρηστός, εὔχρηστος, δύσχρηστος, πάγχρηστος, χρηστέον.

Σημ. 1. Θέμ. χρη- (ὑπερ ἐκ τοῦ χείρο- χερ- = χρε- [πρδλ. Ἰων. χρέομαι] καὶ ισχυρ. χρη). Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετά πολλῶν προθέσεων καὶ ίδια μετά τῆς κατά. Τὸ χρῶμα, ὡς καὶ τὰ ζῶ, πεινῶ, δειψῶ, κνῶ, σμῶ, ψῶ καὶ χωῶ, ἔχοντας ἀ-ίσποτε παρ'. Ἀτακ. θέμ. εἰς η καὶ συναιροῦνται καινοτικῶς εἰς η καὶ η. Ὁ παθ. ἀρό. καὶ τὰ εἰς -τος ὁμιατ. προσθλαμβάνουσιν ἐν τῷ θέμ. σ κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνηνετολήκτων ὅμιατων τῶν φυλαττόντων τὸν γαρακτ. βραχύν. (ὅρα κλείω σημ.). Ως παθ. τοῦ χρῶματος είναι τό : ἐν χρείᾳ (=ἐν χρήσει) εἰμι.

Σημ. 2. Συνάν. : μεταχειρίζω ή μεταχειρίζομαι (μετ' αιτιατικ.).

Χρήσιμος (=δίδω, χρησμόν, χρησμοδοτώ), πρτ. (έχρησον=) έχρων, [μέλ. χρήσια ποιητ., Ήροδ. καὶ μτγν.], ἀόρ. έχρησα, [πρκ. κέχρηκα, ὑπερσ. ἐκέχρηκειν]. Μέσ. χρῶμαι (=έρωτώ το μαντείον, ζητώ χρησμόν), πρτ. έχρωμην, μέσ. μέλ. χρῆσομαι, μέσ. ἀόρ. έχρησάμην, παθ. ἀόρ. έχρησθην, πρκ. κέχρησμα καὶ κέχρημα, ὑπερσ. ἐκέχρησμην καὶ ἐκέχρημην. Τημ. χρησμός, χρηστήρ η χρηστής (=δ χρησμὸν διδούς, χρησμοδότης) ἔξ οῦ τὸ χρηστήριον (=μαντείον) καὶ τὸ μτγν. χρηστικός, πυθόχρηστος.

Σημ. 1. Θέμ. [Ερα (εἰρηκα, δήτωσ)=χρα-η] **χερη-**. "Ο χρακτήρη η συναιρεῖται μὲ τὸ θεματικὸν φωνῆν του ἐνεστώτος καὶ πρτ. ο καὶ ε εἰς ω καὶ η (πρβλ. ζῶ σημ.). Περὶ τοῦ θέματος. ὡς καὶ τῆς συναιρέσεως ὅρα χρῶμαι σημ. "Ο παθ. ἀόρ. καὶ τὰ ζῆμι. προσλαμβάνουσιν ἐν τῷ θέμα. σ κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνητολήκ., μόνον κατά μτκ, χρώμενος ἀπαντᾷ.

Σημ. 2. Συνών.: ἀναιρεσθ, χρησμφδέω, προλέγω, ἀποκρίνομαι, προφητεύω. τῷ δὲ μέσ. μαντεύομαι.

Χρέω (=ἀλείφω, μυρώνω), [πρτ. έχριον, μέλ. χρέσω, ἀόρ. έχρισα, πρκ. κέχρικα]. Μέσ. καὶ παθ. χρίσομαι, πρτ. έχρισθην, [μέσ. μέλ. χρίσομαι καὶ παθ. μέλ. χρισθήσομαι], μέσ. ἀόρ. έχρισάμην, [παθ. ἀόρ. έχρισθην], πρκ. κέχριται [καὶ κέχρισμα μτγν.], ὑπερσ. ἐκέχριτην [καὶ ἐκέχρισμην]. Τημ. [χρίται], χρῖται [καὶ μτγν. χρῖσμα, χρίστης (ἔξ οῦ χριστήριον), χριστός (καὶ ὡς κύρ. δνομα) Χριστός (=κεχρισμένος), ἔξ οῦ Χρίστος καὶ χριστιανός].

Σημ. Θέμ. χρῖσθ.: (χρῖσ-ω=) χρίω. "Ο ἐνεστ. χρίω παρ." Αττ. πεζ. ἀπαντᾶ ἀείποτε σύνθ.: ἐγχρίω καὶ ὑποχρίω. Τὸ χρίω ὡς καὶ τὸ πρῖω ἔχουσι πανταχοῦ τὸ ἕ μαχρόν. Συνών.: ἀλείφω, ὑπ(ἐπ)ἀλείφω.

Χωλασένω (ἀμτβ.=είμαι χωλός) μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσ.: χωλός εἰμι η τῶν συνων. Τημ. [χώλαντις].

Σημ. Ἐκ τοῦ χωλός (ὅπερ ἐκ τοῦ χαλάω), ἔξ οῦ καὶ χωλεύω (ἀμτβ.) καὶ χωλός (μτβ.). σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλας—μελαίνω. ὡς μτβ. δὲ λαμβάνεται τὸ χωλός-ω καὶ η περίφρασις χωλόν τινα ἀποδείκνυμι. Συνών.

[**Χωλεύω**] (ἀμτβ.=είμαι χωλός) μόνον ὁ ἀόρ. έχώλευσα καὶ Παθ. χωλεύομαι πρκ. -κεχώλευμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν περιφρ.: χωλός εἰμι η γίγνομαι η τῶν συνων. Τημ. χωλεία, [χώλευμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ χωλός κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεύεις—βασιλεύω. Συνώνυμα: χωλαίνω, χωλός είμι, [ὑποτοκάζω] καὶ ἐπί μτβ. σημ.: χωλόν τινα ἀποδείκνυμι.

[**Χώνυμιας καὶ χωνγνώς καὶ]** **χέω-ω** (=φράσσω η σκεπάζω διὰ χώματος), πρτ. έχουν [η ἐχώνυν η -ουν], μέλ. χώσω, ἀόρ. έχωσα, πρκ. κέχωκα, ὑπερσ. ἐκέχώκειν. Παθ. [χώννυμας καὶ -χοῦμα], πρτ. έχούμην, [παθ. μέλ. χωσθήσομαι], παθ. ἀόρ. έχωσθην, πρκ. -κέχωσμαι. Τημ. χώσις, χώμα, [χωστός, χωστέον].

Σημ. Θέμ. χο- (τοῦ χόσ-χοῦς). Τὸ χώννυμα,, ἀν καὶ είναι φωνητοληθός τον, ἐσχηματίσθη ὡς συγμόλικτον κατ' ἀναλογίαν τοῦ (ζώσ τυμ=) ζώννυμι. θόν το δέ. έχει δύο θέμα: ἀρχ. χο- καὶ ἀναλογ. χωσ-. "Ο ἐνεστ. χώννυμα καὶ

χωννύνω ὡς καὶ ὁ παθ. χώννυμαι καὶ χοῦμαι εἶναι μτγν. Ὁ ἀρ. καὶ πρκ. ἀπαντῶσι καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: κατά, ἀπὸ καὶ ἀνά. Συνών. φράττω, αλήγ(ει)ω, δχνρῶ, καλύπτω, θάπτω.

Χωρέω-ῶ (=νποχωρῶ, προχωρῶ, περιλαμβάνω, διαδίδομαι), πρτ. ἔχωρουν, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. χωρήσομαι καὶ σπν. χωρήσω, ἀρ. ἔχωρησα, πρκ. ιεχώρηκα, ὑπερσ. -ἐκεχωρήκειν. Παθ. [συγχωρούματ], πρτ. συν-εχωρούμην, [παθ. μέλ. συγχωρηθήσομαι], παθ. ἀρ. συν-εχωρηθην, πρκ. συγκεχωρημαι. Τημ. [χώρησις], ἀπο(άνα)χώρησις, συγ-(προ-ύπο-)χώρησις, [χώρημα, ἄναχωρητής], ἄνα(συγ)χωρητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ χῶρος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ιοάτος (κρατέσ-ω=) κρατῶ. Τὸ ὁ. ἀπαντᾶ ἐν μὲν τῇ ἐνεργ. φωνῇ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσ.: ὑπό, πρό, ἀνά, ἐν, ἀπό, σύν, πρός, παρό, διὰ καὶ. ἐν δὲ τῇ παθ. ἀείποτε μετὰ τῆς σύν. Ἀντὶ τοῦ ἀποχωρῶ λέγεται καὶ ἀποχώρησιν πεισθῆμαι η ἀποχώρησις ἔστι μοι. Τὰ ἔγχωροι (=εἰναι δυνατῶν, ἐνδέξεται), συγχωρεῖ (=εἰναι δυνατῶν, ἔξεστι) καὶ προχωρεῖ (=ἔγχωρεῖ, εἰναι εὔκολον) εἰναι ἀπρόσωπα. Τὸ μέσ. ἔκφέρεται ἀναλευμένως: συγχωρῶ ἔμαυτῷ. Συνών. πορεύομαι, βαδίζω, λήγω, κατανοῶ.

Χωρέζω (=1) ξεχωρίζω, ἀπομακρύνω* καὶ 2) ἐν χώρᾳ τίθημι), πρτ. ἔχωριζον, [μέλ. χωρίσω καὶ χωριῶ μτγν.], ἀρ. ἔχωρίσα, πρκ. χωρίσας ἔχω [καὶ κεχώρικα μτγν.], ὑπερσ. χωρίσας είχον [καὶ ἐκεχωρίκειν μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. χωρίζομαι, πρτ. ἔχωριζόμην, [παθ. μέλ. χωρισθήσομαι], παθ. ἀρ. καὶ ὡς μέσ. ἔχωρίσθην, πρκ. κεχώρισμαι, ὑπερσ. ἐκεχωρίσμην. Τημ. [χώρισις, χώρισμα], χωρισμός, [χωριστής (ἐξ οὐ χωριστικός)], [χωριστός, ἐξ οὐ] (ἀχώριστος), χωριστέον.

Σημ. 1. Τὸ χωρέζω ἐπὶ μὲν τῆς σημ. τοῦ ξεχωρίζω ἀπομακρύνω, παράγεται ἐκ τοῦ ἐπιρρο χωρίς κατ' ἀναλογίαν τοῦ (ἐλπίς-ἐλπίδ-ι-ω=) ἐλπίζω, ἐπὶ δὲ τῆς σημ. τοῦ ἐν χώρᾳ τίθημι ἐκ τοῦ χώρᾳ, (ἐξ οὐ καὶ χωρικός). Τὸ δὲ καταχωρίζεται εἰναι παρασύνθετον (καὶ οὐχὶ σύνθετον) ἐκ τοῦ κατὰ χώραν (τίθημι) μη μεσολαβούμενον συνθ. ὄνοματος. Τὸ χωρίζω ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, διά, ἀνά.

Σημ. 2. Συνών. τῷ χωρίζω (=ξεχωρίζω) εἰναι τὰ διαιρῶ, διιστημι, διαιρένω, διορίζω, διαλύνω, διακεύγνυμι, μερίζω.

[Ψάλλω] (=ψηλαφῶ, δονῶ τὴν χορδὴν, κιθαρίζω, θύμνω), [πρτ. ἔψαλλον, μέλ. ψαλῶ], ἀρ. ἔψηλα [καὶ ἐκκλ. ἔψαλα, πρκ. ἔψαλκα. Παθ. ψάλλομαι καὶ πρκ. ἔψαλμαι], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν σύνων. Τημ. [ψάλοις, ψαλμός, ψαλτήρη η ψάλτης (ἐξ οὐ τὸ θηλ. ψάλτρια, ψαλτικός) η] ψαλτής [ἐξ οὐ ψαλτήριον], [ψαλτός].

Σημ. Θέμ. ψαλ- (δπερ ἐκ τοῦ ψήω-ῶ (=ψηλαφῶ, τοίβω) καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: ψάλ-ι ω=ψάλλω. Συνών.: ὑμνῶ, ὑμνωφδῶ, ৎδω, κιθαρίζω, ἔρημωμάζω, παιανίζω.

Ψάζω (=ἔγγιζω, ψαλαφῶ), [πρτ. ἔψαυον, μέλ. ψαύσω], ἀρ. -ἔψαυσα, [πρκ. ἔψαυκα. Παθ. καὶ μέσ. ψαύσμαι, παθ. ἀρ. ἔψαύσθην καὶ πρκ. ἔψαυσμαι μτγν.]. οἱ μτγν. χρέονται ὡς καὶ οἱ ἐλλείποντες τοι-

οστοι ἀναπληροῦνται παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν συγωνύμων. Ρημ. [ψαῦσις], ψαῦσμα, [ψαυστός, ψαυστέον].

Σημ. Θέμ. (ψαφ-) ψαν-. Συνών. ἐπὶ μὲν μιτρ. οημ. είναι τά: ἀπτομαι, ψηλαφῶ, ψήχω, ψῶ [καὶ θιγγάρω], ἐπὶ δὲ ἀμτρ. οημ. τά (ουν) ἔχομαι, συνάπτω καὶ ἐπὶ μιφρ.: παθάπτομαι, καθικνοῦμαι, δάκνω, κνίζω, κερτομέω.

— **Ψέψις** (=κατηγορῶ, μέμφομαι), πρτ. ἔψεγον, μέλ. ψέξω, ἀόρ. ἔψεξα, πρκ. κατηγόρηται [καὶ β' ἔψογα], ὑπερσ. κατηγορήκειν [καὶ β' ἔψόγειν]. Παθ. ψέγομαι, πρτ. ἔψεγόμην, [παθ. μέλ. ψεχθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἔψέχθην καὶ β' ἔψέγην, πρκ. ἔψεγμαι (ἔψεκται μτγν.)]. Ρημ. ψόγος, [ψέγμα], ψέκτης [έξ ου. ψεκτικός], ψεκτός, ψεκτέον.

Σημ. Θέμ. ψεγ-. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφέρεται ἀναλελυμ.: ψέγω ἐμαυτόν. Ἀντὶ τοῦ ψέγω λέγεται καὶ: ψόγον ἐπιφέρω τινὶ καὶ ψόγον ποιῶ τινι καὶ παθ. ψόγος τινὸς γίγνεται ὑπό τινος καὶ ψόγου τινὸς ἀπέκω καὶ μέσ. ψέγω ἐμαυτόν. Συνών.: αἰτιᾶμαι, ἐπιτιμῶ, κατηγορῶ, καταγορεῖω, λοιδορῶ, μέμφομαι, δνειδίζω, φαυλίζω. Ἀντίθ. ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω.

[**Ψεύσις**] (=ἀποδεικνύω ψευδές, ἀπατῶ), πρτ. ἔψευδον, μέλ. ψεύσω καὶ δωρ. ψευσθ, ἀόρ. ἔψεισα, πρκ. ψεύσας ἔχω, ὑπερσ. ψεύσας είχον. Μέσ. ψεύδομαι (=λέγω ψεύδη καὶ ἀπατῶ ἐμαυτόν, πλανῶμαι), πρτ. ἔψευδόμην, μέσ. μέλ. ψεύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔψευσάμην (=εἶπον ψεύδη), [παθ. μέλ. ως μέσ. ψευσθήσομαι ποιητ. καὶ μτγν.], παθ. ἀόρ. καὶ ως μέσ. ἔψευσθην (=ἡπατίθην, ἀπέτυχον), πρκ. ἔψεισμαι (μέσ. =ἔχω εἴπεις ψεύδη καὶ παθ.=ἔχω ἔξαπατγήθη), ὑπερσ. ἔψεύσμην καὶ ἔψευσμένος ἦν, μετ' ὅλ. μέλ. ἔψευσμένος ἔσομαι [καὶ ἔψευσμαι ποιητ.]. Ρημ. ψεύδος, [ψεύσις, ψεύμα καὶ] ψεύσμα, ψεύστης [ου θηλ. ψεύστις ἢ ψεύστρια], ψεύδης, [ἀξιάψευστοι].

Σημ. Θέμ. ψευδ-. Τὸ δ. ἀπαντῷ καὶ σύνθ. Ὁ ἐνεργ. ἐνεστ. είναι ποιητ. καὶ μτγν. Ἀντὶ τοῦ μέσ. ψεύδομαι λέγεται καὶ: ψεύδει χρῶμαι καὶ ψεύδεσε παράγοι τινά, ψευδολογέω. ἀπατῶ. Ἀντίθ. δὲ τὸ ἀψευδέω-ῶ, ἀληθεύω ἢ ἀληθῆ λέγω.

[**Ψηφίζω**] (=λογαριάζω μὲν ψηφίζας, χαλίκια). τοῦ ρίματος γίγνεται χρῆσις παρὰ μτγν., ἀνεπληρούτο δὲ ἐκ τῆς περιφρ.: ψῆφον τίθημι παρ'. Ἀττικοῖς, παρ' οἷς εὑρίσκετο ἀείποτε τὸ παρασύνθετον ἐπεψηφίζω (ὅπερ λέγεται ἐπὶ τῶν προέδρων=θέτω τὸ ζήτημα εἰς ψηφοφορίαν, προτείνω ψηφοφορίαν), πρτ. ἐπεψήφιζον, μέλ. ἐπιψήφιω, ἀόρ. ἐπεψήφισα (καὶ ἀνεψηφίσα), πρκ. ἐπεψήφικα. Μέσ. ψηφίζομαι (=ἀποφασίζω, ἐγκρίνω διὰ τῆς ψήφου μου) καὶ σπν. παθ. ψηφίζομαι (ὑπό τινος), πρτ. ἐψηφιζόμην, μέσ. μέλ. ψηφιοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐψηφισάμην, [παθ. μέλ. ψηφισθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐψηφίσθην, πρκ. ἐψηφίσμαι, ὑπερσ. ἐψηφίσμην καὶ μετ' ὅλ. μέλ. ἐψηφισμένος ἔσομαι. Ρημ. ἀπο(κατα)ψηφιστις, διαιψήφιστις, ψηφισμα, [ψηφισμός, ψηφιστής (έξ ου. ψηφιστικός)], ἀπο(κατα)ψηφιστεον.

Σημ. 1. Τὸ μὲν ψηφίζω σχηματίζεται ἐκ τοῦ ψῆφος (=λίθος τετριμμένος, ὅπερ ἐκ τοῦ ψήφω-ῶ) κατ' αναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-ι-ω=) -ιζω ὁδοντοφωνολ. (ποθβλ. ἐλπίζω σημ.). ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν ψηφίδ-, ἔξ ουν παντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) κοι τὰ ἥπη. τὸ δὲ ἐπιψηφίζω είναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ «ἐπὶ ψῆφον καλῶ τὸν δῆμον» καὶ γίγνεται ἔξ αντοῦ διμέσως μὴ μεσολα-

βούντιος συνθέτου θνόματος (πρβλ., μεταχειρίζω σημ.). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνδ. μετὰ τῆς ἀνά, κατά, ἀπό, διὰ καὶ πρός: ἀναψηφίζω (= θέτω ἐκ νέου εἰς ψηφοφορίαν), καταψηφίζομαι (= καταδικάζω διὰ τῆς ψήφου μου), ἀποψηφίζομαι (= ἀπόφαντο διὰ τῆς ψήφου), διαψηφίζομαι (= κατὰ σειρὰν δίνω τὴν ψήφον μου, ψηφοφορῶ ὑπὲρ η κατά).

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ ἐπιψηφίζω, διπερ ἔτει συνάν. τὸ ἐπιχειροτονῶ, λέγεται καὶ: δίδωμι τῷ δήμῳ τὴν ψῆφον, ψῆφον ἐπάγω καὶ: ψῆφον ἐμβάλλω περὶ τινος. Ἀντὶ δὲ τοῦ ψηφίζομαι /έγεται καὶ τὴν ψῆφον φέρω, ψήφισμα ποιοῦμαι, τὴν ψῆφον τίθεμαι. Ὡς πατ. δὲ εἶναι τὰ: ψῆφος ἐπάγεται (τινι περὶ τινος), ψῆφος γίγνεται πολλή τινι.

Σημ. 3. Συνάν. τῷ καταψηφίζομαι (= κατιδικάζω διὰ τῆς ψήφου μου), εἶναι τὰ καταγιγνώσκω καὶ καταδικάζω (τινός τι), τῷ δὲ ἀντιθέτῳ ἀποψηφίζομαι τὰ: ἀπογιγνώσκω, ἀποδικάζω.

Ψήχω (=ψεύω, τρίνω, ξυστρίζω), πρτ. ἔψηχον, μέλ. ψήξω, [ἀόρ. ἔψησα] καὶ Παθ. ψήχομαι, πάντα δὲ τάλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνθετικῶν. Ρημ. ψῆξις, [ψήγμα, ψηκτήρ, ψήκτρα, ψηκτός].

Σημ. Θέμ. ψηχ- διπερ ἐκ τοῦ ψήω-ῶ. Συνάν.: ψαύω, ψηλαφῶ, ἀπτομαι, ψήω-ῶ, τρίβω καὶ (ἐτὶ ἵππων) θεραπεύω τὸν ἵππον, στλεγγίζω.

Ψήχω-ῶ (=ψηλαφῶ, τρίνω), (ψήεις—) ψῆς, (ψήει—) ψῆ κλ., [πρτ. ἔψων, μέλ. ψήσω], ἀόρ. -ἔψησα, πρκ. -ψήσας ἔχω, διπερσ. -ψήσας είχον. Μέσ. καὶ παθ. ἀπο-ψῶμαι (=σπογγίζομαι), [μέσ. μέλ. ἀπο ψήσομαι, μέτ. ἀόρ. ἀπεψήσαμην ποιητ., παθ. ἀόρ. ἔψή(σ)θην, η (ἐκ τοῦ ψήχω) ἔψήχθην, πρκ. ἔψηγματι η ἔψηματι μτγν.]. Ρημ. ψηφός.

Σημ. Θέμ. ψηχ-. Περὶ τῆς συναριθέσεως ὅρα ζήσω ᾧ. Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀπό καὶ κατά. Συνάν. ίδε ψήχω σημ.

Ψήχω (=ἀερίζω, στεγνώνω, ψυχραίνω), [πρτ. ἔψυχον, μέλ. ψύξω μτγν.], ἀόρ. -ἔψυξα, πρκ. ψύξας ἔχω [καὶ ἔψυκα μτγν.], διπερσ. -ψύξας είχον [καὶ ἔψύκειν μτγν.]. Παθ. ψύχομαι, [πρτ. ἔψυχόμην, παθ. μέλ. α' ψυχθήσομαι καὶ β' ψυγήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. α' ἔψυχθην καὶ β' -ἔψυχην [καὶ μτγν. ἔψυγην], πρκ. ἔψυγματι, διπερσ. ἔψυγμην. Ρημ. ψυχή, ψήχος (ἐξ οὐ ψυχρής), ψῆξις, [ψῆγμα], ψυκτήρ [ἐξ οὐ ψυκτήριος], [ψυκτός (ἐξ οὐ ψυκτικός)], ψυκτέος].

Σημ. Θέμ. ψυχ-. Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνδ. μετὰ τῶν προθέσεων: ἀπά, ἀπέ, διά. Ἀντὶ τοῦ ψήχω λέγεται καὶ: ξηραίνω, ψῦχεις ἐμποιῶ. Ἀντιθ. τῷ ψήχω ἐτὶ τῆς σημ. τοῦ ψυχραίνω εἶναι τὰ: θεραπεύω, [θάλπω].

Ψήσειν (=ἔχω ὥδηνας, πάνους τοκετοῦ, κοιλοπονῶ, γεννῶ) μένον δ ἐνεστώς, πάντα δὲ τάλλα κατὰ περίφρασιν η ἐκ τῶν συνθετικῶν τίκτω, γεννῶ. Παρὰ δὲ μτγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἔξης χρόνοι: πρτ. ὥδηνον, μέλ. ὥδηνω καὶ ἀόρ. ὥδηνα.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὥδης, -ῆνος (ποιητ. καὶ μτγν.=πόνος τοῦ τοκετοῦ καὶ ἐν γένει πτεροῦ σφροδρός πάνος). Παρασκηνατισμὸς τοῦ ὥδηνω εἶναι τὸ τῆς Η. Δ.

ἀδινάω, οὗ μέλ. ἀδινήσω, ἀόρ. ἀδινησα, μέσ. ἀόρ. ἀδινησάμην καὶ παθ. ἀδινήθην καὶ ἄημ. ἀδίνημα, ἀδίνησις. Συνών.: τίκτω, γεννῶ, ὁδὸς ἔχει με, ὁδηγεῖς ἔχω.

Ἄθεω-θ (=ἀπωθῶ, σπρώχω, ἀποκρούω, ἐκδιώκω), πρτ. ἐώθουν, μέλ. ὕστω, ἀόρ. ἔωσα, πρκ. ἐκδεδίωχα, [καὶ μτγν. ἐξ·έωκα], ὑπερσ. ἐξεδειώχειν [καὶ ἐξ·έώκειν]. Μέσ. καὶ παθ. ὁθοῦμαι, πρτ. ἐωθούμην, μέσ. μέλ. -ώσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐωσάμην, παθ. μέλ. ὁσθίσομαι, παθ. ἀόρ. ἐώσθην, πρκ. ἐωσμαι. Ρημ. [ἄθησις, ὁθημα, ὁθισμός, ὁσις] ἀπωσις, [ὁσμός, ὁστός (ἐξ οὐ ὁστικὸς καὶ ἀπωστός), ὁστέος].

Σημ. 1. Θέμ. (Φωθ.==) ἀθ- καὶ (προσλήψει τοῦ πεσφ. -ε-:) ἀθ-ε-. Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: ἀπό, ἀνά, διά, εἰς, ἐκ, παρά, πρό, περὶ καὶ ὑπό. Λαμβάνει δὲ τὴν συλλαβικὴν αὐξῆσιν ε, διότι τὸ παλαιὸν εἶχεν ἐν ἀρχῇ F' πρβλ. (Φονούμαι—; Φωνούμην =) ἐανούμην, (ἔΦούγουνγ=) ἐσύρουν. "Ανευ δ' αὐξήσεως οσν. εὑρηται παρ' Ἀττικοῖς.

Σημ. 2. Συνών.: (ἐκ)διώκω, ἀποκρούω. Ἀντιθ.: ἔλκω καὶ ἐπισπάμαι.

Σημ. 3. Παρὰ μτγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἔξης τύποι: ἐνεργ. μέλ. ἀθήσω, ἀόρ. ἀθησσα, παθ. μέλ. β' ἀθήσομαι, καὶ παθ. ἀόρ. α' ἀθήθην.

Ἄθηνέομαι-θημαι (=ἀγοράζω, διαφθείρω διὰ χρημάτων, μισθώω] ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἐωνούμην, μέσ. μέλ. ὀνήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπειάμην, (ὑποτ. πρβλ. εὔκτ. πριαίμην-τατο κλ. [προστ. πρώ καὶ πρίασσο ποιητ.]) ἀπαρέμφ. πρίασθαι μτχ. πριόδμενος), παθ. ἀόρ. ἐωνήθην, πρκ. ἐωνημαι, ὑπερσ. ἐωνήμην καὶ ἐωνημένος ἦν. Ρημ. ὀνὴ (ἐξ οὐ ὄνιος), ὄντησις, [ὄνημα], ὄνητής, ὄνητός, ἀργυρώνητος, ὄνητέος.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ὀνὴ (=πρᾶσις, ἔλαγρά θέμ. Φον-, πρβλ. λατ. venum) κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=κρατέω) κρατῶ-κρατεῦμαι. Τὸ δ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: ἀντί, ἐξ, περδεῖ καὶ σύν, λαμβάνει δὲ τὴν συλλαβικὴν αὐξῆσιν ε, διότι τὸ παλαιὸν εἶχεν ἐν ἀρχῇ F'. Οἱ ἀόρ. ἐπειάμην οὐκηματίζεται μὲν κατὰ τὰ εἰς με, ἐν τῷ ὑποτακτικῷ ὅμως καὶ εὐκτικῷ τονίζεται κατὰ τὰ εἰς -ω βαρύτονα πρβλ. δύναμοι, ἐπίσταμαι καὶ κρέμαμαι καὶ μέσ. ἀόρ. ὀνήμην (ὄνινημι). Οἱ ἐνεστ. καὶ πρκ. ἐχονοιν ἐνίστεται παθητ. σημασίαν, ἀείποτε δ' ο παθ. ἀρριστος.

Σημ. 2. Παρὰ μτγν. ἀπαντᾶ καὶ δ' ἐνεργ. ὄνπος ὄντω, μέλ. ἀνήσω, ἀόρ. ὄνησσα καὶ μέσ. ἀόρ. ἐωνησάμην καὶ ὄνητησάμην.

Σημ. 3. Συνών. καὶ περιφρ.: ὄνὴν ποιοῦμαι, ὄνητης είμι, ἀγοράζω, ὄφωνίζω, δρωνέω καὶ παθ. ὄντες (ἢ ὄνητέος) είμι. Ἀντιθ. πωλῶ καὶ ἀποδίδομαι, πεπράσκω.

Ἄθελέω-θ, πρτ. ὄφελον, μέλ. ὄφελήσω, ἀόρ. ὄφελησα, πρκ.

ώφεληρα, ὑπερσ. ὠφελήκειν, Παθ. ὠφελοῦμαι, πρτ. ὠφελούμην, μέσ. μέλ. ώς παθ. ὠφελήσομαι, παθ. μέλ. ὠφεληθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὠφελήθην, πρκ. ὠφέλημαι, ὑπερσ. ὠφελήμην καὶ μετ' δλ. μέλ. ὠφελημένος ἔσομαι. Ρημ. ὠφέλεια καὶ ὠφελία (κυρίως ἐκ τοῦ ἀχρ. ὠφελής, ἔξ οὗ καὶ τὸ ὠφέλιμος), [ὠνέληστις (ἔξ οὗ ὠφελήσιμος)], ὠφέλημα, ὠφελητέος, ὠφελητέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ἀχρήστου ὠφελής, ἔξ οὗ καὶ (ὠφελέ(σ)-ια=) ὠφέλεια καὶ (κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς -ος δευτεροκλίτων παραγώγων) ὠφελία. Θέμ. ὠφελεσ-, ἔξ οὗ (ὠφελέ(σ)-ω=) ὠφελῶ. Τὸ δ. ἀπαντῷ καὶ σύγθετον μετά τῶν προθέσεων ἀντί, ἐπὶ καὶ σύν. Τὸ μέσ. ὠφελοῦμαι εἶναι σπάγιον, ἀνταῦτοῦ δὲ λέγεται ἀναλελυμ.: ὠφελῶ ἐμαυτὸν καὶ ὠφελεῖας ποιοῦμαι.

Σημ. 2. Συνών. καὶ περιφρ. τῷ μὲν ὠφελῶ εἶναι τά: λυσιτελῶ, ὀνίνημι, ἀρήγω, ἀμύνω, βοηθῶ, τιμωρῶ (τινι) καὶ ἐπικουρῶ, συμβάλλομαι· ὠφέλειαν (ἢ ὠφελήματα) παρέχω τινὶ καὶ ὅφελός εἰμι τινὶ τῷ δὲ ὠφελοῦμαι τά: ὀνίναμαι, νέμομαι, παρποῦμαι, ἀπολαύω, ὠφέλειά (ἢ ὅφελός) ἔστι τινι (= ὠφελεῖται τις).

ΤΕΛΟΣ

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ τῆς ἀρχαίας
καὶ γλώσσης μάλιστα δὲ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου, μετο-
καὶ πρωτοτύπων τεχνολογικῶν σημειώσεων, πρὸς χρήσιν τὸν
Ἐλλ. σχολεῖος, ἀνωτέροις παρθεναγωγείοις καὶ Γυμνασίοις τοις
Ἐκδοσίες Ε'

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ μετὰ ποικίλων καὶ νο-
σχολίων, πρὸς χρήσιν τῶν ἐν τῇ Τρίτῃ τάξει τοῦ Γυμνασίου
οικομένων.

C. I. CAFSARIS COMMENTARIJ de BELLO CIVI
III, CAP. LXXXII-CIV μετὰ ποικίλων σχολικῶν ἐπικαιρομέτρων
μεταφράσεως ἐπομένης μεθ', ἔκάστην τῶν σχολίων παράγραφος
χρήσιν τῶν ἐν τῇ Δευτέρᾳ τάξει τοῦ Γυμνασίου διδασκομένων.

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟΝ ΤΗΣ ΛΟΓΙΚΗΣ, ἵτοι ὀπτικῆς μνήμης
πρὸς ἐμπέδωσιν τῆς διδασκαλίας αὐτῆς.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γης
ετα δὲ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου (μετὰ πρωτοτύπων ἐπομένης μηδεὶς
καὶ μνημονικῶν διαγραμμάτων) πρὸς χρήσιν τῶν Ἐλλ.
Παρθεναγωγείων καὶ Γυμνασίων (ἡ μόνη ἐγχρι-
γωνισμένη τῶν διδασκαλικῶν βιβλίων τοῦ 1903 ἐπί)
δοσίες γ' ἔξηγντλημένη.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ Ἑλληνικῶν καὶ Εύροος ΙΙ
γαλ (κατὰ τὸ ἐπίσημον ἀναλυτικὸν πρόγραμμα τοῦ
Παιδείας) διγρημέναι εἰς μεθοδικάς ἐνότητας συνῳδὰ
καὶ ἀρχαῖς μετὰ ποικίλων βοηθημάτων. Ἐκδοσίες γ' ἔξηγντλημένη.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ Ἑλληνικῶν καὶ Εύροος ΙΙ
λιτή μετάφρασις ἔξηγντλημένη.

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟΝ ΤΟΥ ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΚΟΥ τῆς Ἑλλ.
ματικῆς, ἵτοι ὀπτικῆς μνήμης διάγραμμα πρὸς ἐμπ-
δασκαλίας αὐτοῦ.

Πωλοῦνται λαφά τῷ συγγραφεῖ (όδος Ἀφροδίτης ἀριθ. 1a, ἐν τοια
καὶ Πλάκας) καὶ παρ' ἄπαντα τοῖς ἐν Ἀθήναις βιβλιοπωλεῖοις.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

